

In ea faccarum conficiunt. Rursus uero à Gadibus peregrinātes, quum per Scythiæ clima remigare prohiberentur, per Alexandriae ferè parallelum, non ad antæcos, ut Lusitani, sed paræcos nostros cursum dirigentes die XXXIII. plures inuenerunt insulas parum inter se distantes, ultra fortunatas XX. ferè partibus sitas. Ex his unī Hispaniæ nomen indidere, præfulentemq; nuper constituere: alias uero Ioannam, Cannibulam, Iamacam, Dafram nomī nauere. In omnibus autem nudi agunt, tantum palmarum frondibus tecti, colore albi: herbis uiscitant sine lege, sine deo, in quibusdā etiam anthropophagi. In Canibula uero Amazonidum repertum genus, sic etiam sine uiris degunt, eos tātum causa prolis adcersentes, armis deniq; sese tuentes: perhibent & auri plurimum hæc etiam ferre loca, sed præter omnia, quam nunc bombycem, seu cottonum uocant, lignumq; fulloniū, quod uerzinum appellant. Monstra enim de quibus tam multa scriptoribus licet, nusquam uisa. Ad hos igitur Macedonum seu Romanorū, neq; arma, neq; nomen penetrauerunt. Apostolorū autem uoces peruenisse quis credat: sed credere fas est: etenim in omnē terrā exiuit sonus eorum: nisi forte ex Hieronymi sententia uaticiniū id dies luculentius aperiatur, ut iam perspicimus hoc tempore pientissimorum regum amborum uirtute ac prouidentia, qui ad hos omnis religiosos miserunt uiros. His accedit Ferdinandi regis catholici noua gloria, qui hoc anno MDV. classe in Africā cum Petro Ferdinando missa, ac in maris Hesperij littore portu Saracenorum munitissimo idibus Septembr. mira celeritate per uim recepto, spem planè dedit huic seculo, omnem paulatim Africam cum reliqua orbis ignota barbarie ad Christi sy notidem, ac Romani pontificis auctoritatem, breui tempore deuenturam.

AD IULIUM II. EPISCO

PVM VRBIS ROMAE SANCTISS. R. VOLATERRANI
COMMENTARIORVM VRBANORVM
LIBER XIII

Tomus
scds

BSOLVTAE IAM LOCORVM SIMVL CVM rectoribus & gestis nomēclaturæ, homines deinceps reliqui gentium omnium ac temporum, qui materiam qualemcūq; scriptoribus de se loquendi tradiderunt, adiicientur. Clarius enim ad humanæ uitæ frugem comminisci non fuerit, si ab exordio bonorum atq; improborum typum in primis fratribus cōspiciamus: ac eos per unam ecclesiam, quæ, ut ait Gregorius, à primo Abelo iusto cœpit, usq; ad extremum orbis electum duratura, multis laboribus & arumnis aduersus impios restitendo iugiter eminentem: cuius per omnes ætates fuere participes & philosophi multi, & alij moribus præditi,

deum optimū maximum colentes: ac quod post fatum ex eis restaret, tutum ipsius fore prouidentia putātes. Atq; ut alios, iam receptos præteream: quis ex Græcis Pythagoram, Socratem, Aristidem, Apolloniū: ex Latinis item, Numam, Nasicam, Paulum Æmylium, & Æmylianum filium: Catones duos: deinde Senecam, Traianum, Titum, quorum modestiæ tam multa nobis exempla traduntur: non existimauerit curæ deo fuisse dum uiuerent: ut uerum sapientiæ lumen, quod nunquam etiam ex sententia Platonis in uita seruum est, quandoq; adipiscerentur: & cum postea defunctis mitius actū extitisse: Nunc autem cum dei benignitate, ac seculi felicitate, tam lata nobis ad uirtutes ac sedes beatorum uia sit aperta: ab eadem cupiditatibus omnibus occupati, contra illorū auertimur disciplinam, qui sanguine nobis hanc patriam peperere suo: quibus profecto si per eos, quorū erat officium occursum his temporibus fuisset, non tot bellis ardentē Italiam, aut duces tot militum sanguine abufos uidissemus: non tot regnorum ac familiarum eversionses, tot stupra, incēdia, ruinasq; lugeremus. Sed iā tuæ partes erunt beatissime papa, rem quassam dudū synodi celebratione sarcire: unico maioribus nostris in rebus afflictis remedio: quo sine, magnopere uereor, ne dominicū de uinea transferēda uaticiniū nostris iamiam ceruicibus impendat.

A 2 Ratio

ANTHROPOLOGIA

RATIO TEMPORVM

Prima ætas
duo mil.
CCXLII
Secunda D/
CCCCXLII
Tertia ætas
DCCCCXL.

Quar. CCC
LXXX

Quinta DC

ABELVS, Chainus, Seth ex protoplaste, qui annis uixit D C C C C X X X. Ex ultimo ætate C X X. annorū suscepto deinceps genealogiæ, Enos, Chainan, Malalehel, Iaret, Enoc translatus, Matusalē qui uixit annis D C C C C L X X I X. Lamec, Noemus, à quo secunda ætas finem cōtinet, annorum duo mil. C C X L I I. Sem, Arphaxat, Salem, Heber, unde Hebræi: Phalec quando turris & uox multiplex: Reu, Saruc, Nacor, Taran, Abraamus, à quo tertia ætas finem continet annorum tria mil. C L X X X I I I I. Isaacus, Jacob, Leui, Cahat, Amram, Moses, à quo usq; ad Abraamū D X L. usq; ad Dauid C C C C. Iesu naue, Iudas, Gotoniel, Aiot, Sangar, Delbora matrona contra Sifaram. Gedcon, Abimelec, Thola, Iaher, Iepte spurius qui filiam immolauit, Abeffan, Abialō, Abdon, Samson, Heli. Samuel, Saul rex primus, Dauid, à quo quarta ætas finem continet: annorum quatuor mil. C X X I I I I. Salomon, Roboam, Abia. Afa, Iosaphat, sub quo Micheas, Helias, & Heliseus fuere. Ioram, Ocozias, Gotolia mater Ocoziæ, Ioas, Amasias, Azarias, qui & Ozias. Sub his fuere Amos, Ofia, Ionas, & Ioel: Ioathā, Achan, Ezechias, sub quo Esaias. Manasses, Amon, Iosias: sub quo fuere Hieremias, Sophonias, & Baruc. Ioachim quem Pharao cepit: eiusq; filium Heliachin regem constituit, uocauitq; Ioachin. Huius alter Ioachin successor capitur & ipse à rege Babylonniæ, constituto Sedechia patruo rege, unde cœpit quinta ætas: ad quem, usq; à Dauid rege fuere anni C C C C L X X X. Sedechias igitur quum rebellasset à Nabuchodrosoro illata cæcitate mulctatur: ac cum tota gente captus Babylonem ducitur, ubi ipse ac successores annis fuere L X X. sub regibus Assyriorū, Nabuchodrosoro, Maradac, & Baltassare. Deinde sub Astiage Medo: postea Cyro, Cambise, Dareo Histaspis filio, cuius anno secundo populus reductus, & templum renouatū. Dareus regnauit annis X X X V I. Xerxes X X Artabanus V I I. Artaxerxes X L I. sub quo Mardochei & Hester historia. Sogdoanes mē sibus V I I. Dareus nothus X I X. Mnemō X L. Ochus X X V I. Narses I I I I. Dareus Arfani V I. Alexāder X V I I. Ptolem. Lagi X L. Philadelphus X X V I I I. Euergetes X X V Philopator X V I I. Epiphanes siue Illustris X X V. sub quo gesta Maccabæorū: Auletes X X V I I. Dionysius X X X. Cleopatra X X I I. Augustus quādo natus dominus, ad quē à Sedechia capto anni sunt D C. à mundi origine quinq; mil. C C. apud Isidorū. Apud Niphorum Gregorā quinq; mil. D. Reges item X. tribuum, & succedētes sacerdotes repetam. Hieroboā post Salomonē, Nadab, Bahasa, Hela, Zambri, Acab, & eius uxor Iezabel: sub quibus Helias prædixit claudī cœlum, & sacerdotes Bahal interfecit. Ocozias, Ioram, sub quo Heliseus: Hieu, qui Iezabelem impiam de fenestra præcipitari iussit: & nihilominus tumulari, quod esset de stirpe regia. Ioas, sub quo Heliseus aduersus Assyrios uictoriam prædixit. Ieroboam, sub quo Ionas. Zacharias, Sellum, Manahen, Phaceias, Phacee filius Romeliæ, Osee filius Hela, quem Salmanasar rex Assyriorum captiuū duxit, cum tota Samaria, & populo Israel, præter Hierosolymam & tribum Iudam, regnante apud eos Acham. Summi sacerdotes, Aaron septimus ab Abraamo: Eleazarus eius filius, sub quo defunctus Moses, & tabernaculū testimoniū fixum in eremo. Phinees, Abiud, Achito: sub quo Samuel: Heli, Abiathar sub Dauid: Sadoc, Achimas, Azarias, qui Ozam ingressu sanctasancorum prohibuit: Urias, qui apud Esaiam fidelis describitur. Gonnias uir nequam sub Ezechia rege. Eleachin, Chelcias sub Iosia rege. Soras ductus Babylonē inter captiuos morabatur. Iesus eius filius qui reuertēs templum refecit. Ioachim sub quo Neemias moenia restituit. Ioannes, Iad, sub quo Alexandri regnum cœpit. Onias, Simon Iustus ex factis cognominatus. Eleazarus, sub quo L X X I I. interpretes. Manasses, Onias, Simon: cuius ut benemeriti de lege Hebræorum, ac templo exornato, meminit Iesus in sua sapientia. Huius Onias & Iason. Ex his Oniam sacerdotem optimum, Simon templi præpositus homo sceleratus euertere cupiens, ad Seleucum uenit, eiq; persuasit, ut Heliodorum mitteret ad ærarij gazam surripiendam. Ille uero prodigio apparentis equi armati, prostratus humi, ac calcibus petitus, ipsius Oniæ precibus ad deum reuixit. Interim re sopita: Iason Oniæ frater, homo item nefarius, ad Antiochum illustrem, qui Seleuco successit cum Tobiaz filijs, quos Onias expulerat, adcessit: ab eoq; pecunia sacerdotiū impetrauit: quumq; postea Menelaum Simonis prædicti fratrem ad regem oratorē de suis rebus mitteret: ille fauore in se conuerso, cum sacerdotio spoliāuit. Simone rursus post paulo deiecto, Lyfimachus eius frater sur-

terrogatur. Huic demum Alcimus alienigena. Menelaus interim corrupto pecunia re-
ge reuertitur: ac ut frater Onias supradictus, qui cōponendæ rei gratia ad Antiochū profe-
ctus erat, & in exilium Daphnē missus fuerat, interficeretur cum Andronico egit. Rex ue-
ro optimi uiri necem, morte Andronici est ultus. Igitur quum hi quatuor ex ordine sacer-
dotes omni libidine puerorum, gymnasiolorum, præputiorum, ac alieno ritu sacrificandi pa-
triam legem causa regis, cui urbem tradiderunt, foedassent: Matathias Maccabæorū pater
non passus talia, legatum regis interfecit, arma corripuit: eum sequentibus qui saluam pa-
triam esse uellent. Quumq; quodam die sabbati mille è suis uacantibus interfecti essent, in-
stituit, ut deinceps ea die minime ab armis uacarent. Huius filij fuere, Iudas, Ionathas, Si-
mon, item Ioannes Simonis filius Hircanus cognominatus. Aristobulus eius filius, qui pri-
mus se regem fecit post reditum è Babylone annis C C C L X X V. Alexander Aristobu-
li frater, Alexādreā uxor, Aristobulus eius filius, qui Hircanū fratrem expulit, quem Pom-
peius restituit Aristobulo Romā ducto, sub quo Iudæi tributarij facti. Tempore proceden-
te, sub Tyberio pōtificatus annualis ac uenalis factus est. Reliquam Iudæorum historiam
in geographia, ubi de Hierosolymis narraui, percurri. Hoc tātum ad temporū annorumue
rationem. Sub Abraamum Ninus rex Assyriorū fuit, quem supra omnis ignota historia,
præter sacram, cuius successores per uiros X X X V I. annis, ut ait Augustinus M C C. du-
rauerit usq; ad Sardanapalum. Sub Isaac, Phoroneus primus Argeorum rex. Sub Mosen,
Cecrops primus Atheniensium rex: à quo usq; ad Codrū ultimū anni fuere C C C C X X I X.
A Codro cœpere magistratus perpetui, durauerēq; annis C C C L X X X I I. Deinde magi-
stratus X. annorū cœpit à Charopo Æschyli filio, qui fuit tempore urbis conditæ. Sub Io-
sue Mosis successore anno uidelicet ter mil. D C C L X X. fuere Ianus, qui primus incoluit
Latium, Saturnus: Minos rex primus Cretensium: Dardanus ex Corintho Iliensium author.
Cadmus, & Phoenix duo regna cœptarunt, Thebanorum, & Phœnicum. Atyr Lydorum
rex, pater Lydi, & Tyrrheni, è quibus Tyrrhenus anno ter mil. D C C C L X X X. primus
in Hetruriam nauigans, ciuitates in ea condidit, Sub iudices item anno ter mil. D C C C C /
X X X. Argonautæ fuerūt. Post annos uero X X X. uidelicet ter mil. D C C C C L X. septē
duces. Anno quater mil. bellum Troianum. Euander, & Hercules in Latium uenerūt. An-
no quater mil. C L. sub Salomonem Carthago cœpta, diruta D C C. post annos. Anno qua-
ter mil. C C C L X X X. Craneus primus Macedonū rex: cuius successores usq; ad Alexan-
dram uiri X X X V I I. annis ferè quingentis. Anno quater mil. C C C C X X. prima olym-
pias. Anno quater mil. C C C C X L. urbs Roma condita. Sub urbem conditam Charopus
Æschyli supradictus, & L. ferè ante annis Esaias, & Ezechias rex. Sub Ancum Martiū Hie-
remias. Sub Numam Pherecydes. Sub Seruiū Tullum Pythagoras. Sub Tarquiniū Super-
bum Cræsus rex ultimū Lydorū, Cyrus, Solon, Pysistratus: pauloq; post Pericles, & So-
phocles. Ab urbe condita ad reges exactos C C X L. ad decē uiros C C C I. ad aduentū Gal-
lorum C C C L X X. ad Alexandrū magnum C C C C X L. Quando item Athenis Plato, &
Aristoteles, & X. oratores, quorum principes Demosthenes, & Isocrates. Ad Pyrrhi ad-
uentum C C C C L X. ad initiū primi belli Punici C C C C X C. ad initiū secūdi D X X X I I.
ad initium tertij D C I. ad bellum ciuile D C C. ad Augusti mortem D C C L. ante uero an-
nis X V. natus est Christus.

Abraamus

Ninus

Moses

Cecrops

Iosue

Ianus

Atys

Carthago

Craneus

ABLABIUS genere Ægyptius ex humili loco, præfectus prætorij Constan-
tini principis in magna fuit, eo uiuente, dignatione: adeo ut unā cum Constan-
tino filio imperij rector relinqueretur: ac se non satis acceptum successori ani-
maduertens, in Bithyniam secessit: ubi tandē interfectus ab eo, ut author Eu-
napius in uita Ædesij. Alter huius nominis genere Gothus educatus Rauē-
næ, scripsit de bello Gothorum, temporū illorum historiam complexus. Acheus Eretrieus
poeta tragicus olymp. L X X I I I I. paulo iunior Sophocle, tragœdias X L I I I I. docuit: ui-
cit autē una. Fuit & alter iunior item tragicus, qui & unam ipse reliquit. Suidas. Achatius
orator egregius è Cæsarea Palestinæ, sodalis Libani sophistæ, ad quē sunt plures eius epi-
stolæ, uehemens in dicendo, & modum referens antiquum, ætate admodum adolefcēs, ita
ab hominibus suspiciebatur, ut iam senex & Libani famam superaturus: de quo uiro pluri-
bus scribit Eunapius: unde hæc sumpsimus. Hunc Hieronymus scribit factum postea Chri-
stianum, ac præulem Cæsareæ, multa scripsisse, magnaq; apud nostros autoritate fuisse,

Ablabius

Acheus

poeta

Achatius

sophista

A 3 sub

- sub Constantio principe, uocatumque *μονόφθαλμον*, quod altero captus esset oculo. Suidas dicit synodum eum Nicenam recepisse, libellumque de fide orthodoxa edidisse. Alium quoque Achatium idem Suidas ponit patriarcham Constantinopolitanum maximo in honore apud Leonem imp. Accius & Pacuuius poetae in tragœdijs grauissimi, grauitate sententiarum, uerborumque pondere, ac autoritate personarum. Ceterum nitor, & summa in excolendis operibus manus, magis uideri potest temporibus defuisse, quam ipsis: uirium tamen Accio plus tribuitur, Pacuuium uideri doctiorem, qui esse docti adfectant, uolunt. author Quintil. Valerius autem tanta eum confidentia fuisse ait, ut Caesari uenienti in collegium poetarum non adsurrexerit, quod maiore se in eo loco putaret autoritate. Idem statuam in aede Camœnarum maiorem se posuit, cum ipse breuis esset. T. Accius Pisauriensis, cuius accusationi Cice. respondit pro A. Cluentio, inter claros oratores ab eodem in oratore ponitur. Accius Nauis, de quo Cic. primo de diu. sic ait: Quum hic olim ob paupertatem sues puer pasceret, una ex his amissa uouisse dicitur, si recuperasset, uuam se deo daturum, quae maxima esset in uinea. Itaque suae inuenta, ad meridiem spectans, in uinea media dicitur constitisse. Cumque in quatuor partes uinea diuisisset, trisque partes aues abdidissent, quarta parte quae erat reliqua regione distributa, mirabili magnitudine uuam inuenit: qua re celebrata, cum uicini omnes ad eum de rebus suis referret, erat in magno nomine: ex quo factum est, ut eum ad se rex Priscus accerseret. Cuius cum tentaret scientiam: accuratius dixit ei cogitare se quiddam, id posset ne fieri consuluit: ille augurio actio posse respondit. Targnium autem dixit, se cogitasse cotem nouacula posse praecidi. Tunc Accius iussisse experiri: ita cotem in comitium adlatam, inspectam & rege, & populo nouacula esse discissam. Ex eo euenit, ut & Targnium augure Accio Nauis uteretur, & populus de suis rebus ad eum referret: cotem autem illam & nouaculam de fossam in comitio: supraque impositum puteal accepimus. Attilij diuersa Rom. cognomina fumpserunt. L. Attilius Calatinus cos. aduersus Carthaginenses profectus, maximis & munitissimis ciuitatibus Aetna, Drepano, Lilybaeo, hostilia praesidia deiecit: Panormum cepit: totam Siciliam peruagatus, paucis nauibus magnam hostium classem cum duce Amilchare superauit. Cumque in locum iniquum temere duxisset exercitum, a Poenis circumfessus M. Calphurnij trib. militum uirtute ac opera euasit, qui cum CCC. militibus eruptione facta, hostem in se conuertit, ac pugnant in praelio cecidit. semianimusque demum a consule inuentus ac sanatus est. Idem Attilius ante clausum Ianum, Sardos tumultuantes uicit, ac de his triumphauit: idemque dictator primus qui extra Italiam exercitum duxerit. Liui. x v i i. & x i x. M. Attilius Regulus cos. fufis Salernitibus triumphauit: primusque Romanorum ducum in Africam classe traiecit: Amilcharis quassata classe, naues longas tris & Lxx. oppida CCC. & totidem hominum millia cepit: absente eo, coniugi eius, & liberis ob paupertatem sumptus publice dati. Mox arte Xantippi Lacedaemonij mercenarij militis captus, & in carcerem missus. Legatus de permittendis captiuis Rom. missus, dato iureiurando, ut si non impetrasset, ita demum rediret, in senatu conditionem dissuasit: reiectisque ab se coniuge & liberis, Carthaginem remigrans, ibique in arcam ligneam coniectus, clauis introrsum adactis, uigilijs oculos ad solem uersando, ac dolore extinctus est. Caecili. Hunc Attilium Liuius scribit in Africa portentosae magnitudinis serpentem cum maxima militum clade occidisse: & cum prospere aliquid praelij contra Carthaginenses pugnasset, successorque ei non mitteret, id ipsum per literas questus est, in quibus inter causas erat, quod agellus eius a mercenarijs uastaret. M. Attilius Seranus, L. Valerius Flaccus, L. Val. Tappo triuiri Bononiensem Latinam coloniam deduxerunt: ex S. C. tria hominum milia sunt deducta, quibus Lxx. iugera: ceteris quinquagena sunt data. Liuius. M. Attilius Glabrio cos. Flaminio successit in bello Macedonico legatos secum duxit M. Porcium Catonem, & L. Val. Flaccum, consulares ambos: Antiochum, & Aetolos eius auxiliares insigni clade apud Thermopylas, auxiliante Philippo bello nauali uicit. Dum reuersus triumphum peteret: ei P. Sæpronius Gracchus, & Rutilius trib. pl. die dixere ob praedam regionem interuersam, nec in ararium relata: testimonio grauissimi uiri Catonis, qui cum eo legatus fuerat, absolutus est: triumphus ei decretus. Causa accusationis inuidia fuit, quod homo nouus tam cito creuisset. Liui. de bel. Mac. C. Accilius miles C. Caesaris nauali ad Massiliam praelio, iniecta in puppim hostium dextra, & abscissa, eam leua apprehendit, nec ante dimicare destitit, quam captam profundo mergeret: factum illud memorabile Cynigeri Atheniensis imitatus, qui idem in coniectanda Xerxis classe fecerat: author est Val. de for. & Tranq. in Caes. Acilius Cynigerus Acilius qui idem miles Belisarij ad portam Pincianam solus impetum Gothorum repressit, ut auctor Procop. Acilius

Aclinus iunior mihi inter Mātuanā scribit. Achilles Statius Alexādrinus scripsit de Leu-
 cippo & Clitophōte, aliaq; amatoria: postea Christianus factus p̄sul eiusdē ciuitatis ordi-
 nis omnimodā deinde historiā edidit, aliaq; cōplura. Fuit alter hoc nomine p̄fectus regis
 Ptolemēi, q̄ Pōpeiū interfecit. Acylas philosophus de syllogismo cōmentarios edidit. Fuit
 itē alter grāmaticus, & musicus. Suid. Acron Agrigētinus medicus Athenis unā cū Empe-
 docle philosophatus est: fuit antiqor Hippocrate: scripsit lingua Dorica de medicina librū
 unū. In huius sepulcrū Empedocles, ut alij uolūt, Simōides lepidō disticho iussit: ἀκρον ἰατρῶν
 ἀκρον πᾶσι θεῶν ἀκρον γὰρ ἄκρον, ἀκροτάτης κορυφῆς πύμῃ ἀκρον κατέχεται. Suid. Acron Cenineniū
 dux, a quo deuictō Romulus retulit opima spolia Ioui Feretrio. Li. Acron grāmaticus q̄ Ho-
 ratiū poetā enarrauit. Acusilaus Atheniēsis Romae ludū apuit rhetorices. Suid. Hadrianus
 sophista Phoenix genere, patria Tyrius, Athenis profecit: & docuit magno cultus uictusq;
 sumptu. M. Ant. principi magnopere dilectus: qui eū Athenis audiuit, Romāq; deinde du-
 xit: postremo Cōmodus epistolis p̄fecit, cū excusatione q̄ nō prius. Morbo tandē iam se-
 nex correptus, cū musis, uti solebat, litasset: adorata imp. imagine in tabella, sup ipsa expira-
 uit, annos natus LXXX. Ex Philostr. Hadrianus martyr sub Maximiano apud Nicomediā
 cuius festū VI. id. Septēb. Adrast⁹ rex: uide in geographia, ubi de Bœotia narra. Admetus
 rex apud Pheras ciuitatē, cuius armēta Apollo ex tabulis irā fugiēs populorū Thessaliae, q̄
 crudeliter imperasset, dicit pauisse, ac ei a Paris uite progationē impetrasse, si pro eo alter
 moreret. Tēpore igit adueniēte, cum eū fata exposcerēt, nemo nec etiā parens inuētus qui
 pro illo mori uellet, p̄ter Alcesten uxore, pro qua Admetus annuū instituit luctū melicū,
 ex quo puerbiū in tristibus per antiphrasim, ἀδμήτου μέλος, ex Tarreo. Aelios cū diphthōgo,
 & Helios cū aspiratiōe scriptos: utroq; modo in antiqs marmoribus inuenimus. Aeliorū fa-
 milia Rom. paup̄ima fuit: a deo ut XVII. Aelij uno tēpore eandē domū habitauerint: unum
 tū habētes agrū Veiētanū, & locū spectādī in Circo. Valerius. Sex. Aeliū Catū, cum legati
 Aetolorū in cōsulatu prandentē in fidulibus uidissent, missa ab his uasa argētea non recepif-
 se, neq; aliud habuisse argēti usq; ad supremū uite diē, q̄ duo pocula quae focer eius L. Pau-
 lus ob uirtutē deuictō rege Perseo donasset: autor est Pli. lib. XXIII. ca. XI. Hic ille qui pru-
 dētia & iuris ciuilibus sciētia p̄cedit ab Enniano celebra. Egregie cordatus homo
 Catus Aelius Sextus. Censurā cum M. Cethego egit, in qua in spectaculis senatū secreuit a
 populo, cū promiscue prius spectaret, cuius rei gratia plebs maxime indignata. Liui. Vale-
 rius itē de eodē. Sex. Aelius Tubero iurecos. nobilis & pauper admodū filiā Pauli Aemylj
 principis tūc ciuitatis duxit. Filiū is habuit: de quo Cic. in orat. ait. Qm̄ stoicorum facta est
 mētio, Q. Aelius Tubero fuit illo tpe, L. Pauli nepos, nullo in oratorū numero, sed uita seue-
 rus & cōgruēs cum ea disciplīna quā colebat, paulō etiā durior, qui qdē in triūuiratu iudica-
 uerit cōtra Africanū auūculi sui testimoniū: sed ut uita sic oratiōe durus, incultus, horridus,
 itaq; honoribus maiorū respōdere nō potuit. Fuit autē cōstās ciuis & fortis, in primis Grac-
 cho molestus, qd̄ indicat Gracchi in eū oratio. Sūt etiā in Gracchū Tuberōnis. Fuit igit me-
 diocris in dicēdo, doctus. in disputādo. De eodē rursus Cic. p̄ Mur. mētionē facit, ubi dicit
 q̄ cū esset p̄tor in funere Africanī pop. Ro. ad epulū inuitauit: pellibus hœdinis & testis
 Samijs mēsis paratis, tāq; Diogenes Cynicus esset mortuus, & nō diuini hominis Africanī
 mors honestaret. Ex quo populus indigne ferēs, eū p̄tura deiecit: dicitās Rom. publicā
 magnificentiā diligere, priuatā uero luxuriā odio p̄seq. Huius etiā nepos Q. Aelius Ligariū
 apud Cef. accusauit, q̄ legatus in Africa tpe belli ciuilibus cōtra eū fuisset, q̄q; ipsum cū patre
 suo ea puincia quā sorte fuerint adsecuti, phibuisse. Defendit a Cic. luculēta oratione. Pae-
 dianus. Aelius Gallus primus Romanorū, ut ait Pli. lib. VII. Arabiae bellū intulit, missus ab
 Augusto, oppida diruit antea nō nominata. De eodē item Strabo li. XVI. mentionē facit: si-
 cuti in geographia in Arabiae descriptione narraui. Aelius grāmaticus cognomine duplici:
 nā & Pregonius, q̄ pater eius p̄coniu faceret, uocabat: & Stylo, q̄ orationes nobilissimas
 cuiq; scribere soleret, tanto optimatū fauore, ut Metellū Numidicū comitatus sit in exiliū.
 ex Trāquil. Aelius Melissus, de quo Gellij. nostra memoria fuit Romae Aelius Melissus sum-
 mo inter grāmaticos loco: sed maiore iactātia & σοφιστία, q̄ opa. Is p̄ter alia quae cōplura
 scripsit, librū edidit de loquēdi p̄prietate: ubi matronā eā esse dicit, q̄ semel pepit: quae uero
 sapius matrēfamilias: sicuti suem quae semel pepit, porcariā: quae sepius, serophā. Aelianus
 sophista Rom. a Philostrato magnopere laudat, q̄ Romanus homo tam p̄be atticissauerit,

Achillas
p̄sul.Acylas phi-
losophusAcron me-
dicus

Acron dux

Acron gram.

Acusilaus

Hadrianus

sophista

Hadrianus

martyr

Adrastus

Admetus

Alceste

Aeliorum

familia

Sex. Aelius

Catus

Qu. Aelius

Tubero

Qu. Aelius

Aelius Gallus

Aelius gram-

maticus

Aelius Me-

lissus

Aelianus

- tamq̄; eleganter peregrinam à patria retinuerit uocem. Scripsit de animalibus, de uaria h̄istoria, de re militari: quæ omnia ad nos peruenerūt. Fuit auditor Pausaniæ sub Hadriano. Decessit annorū L X. sine liberis, quum cœlebs fuisset. Æliodorus philosophus, quem Hadrianus in summa dignatione habuit, teste Spartiano. Æliodorus sophista ponitur à Philostrato. Æliodorus præsul Tricensis, quæ ciuitas Thessaliæ est, tēpore Theodosij, uti refert Socrates historicus, scripsit Græce Æthiopicā h̄istoriā libris X I. quos habemus. Edidit & Æliodorus præsul $\pi\delta\iota\ \sigma\delta\iota\ \chi\theta\upsilon\sigma\omicron\pi\iota\acute{\iota}\sigma\tau\epsilon\omega\varsigma$, id est, de auro factitio, ad Theodosiū, uersu iambico, ut testatur Gregor. Alius item presbyter, deinde præsul Altinēsis, ad quem scribit Hierony. noster, cuius ingenium hoc modo taxat. Heliodorus domū amplissimā per modicū foramen respiciens, tenransq̄; ostia conclusa, clauēs q̄; non habēs, pauca ad lucem prodere ualuit, sed quod narrare potuit, hoc fideliter egit. Æmyliorū genus scribit Plutar. à dulci facundia leporeq̄; dictum. $\alpha\mu\upsilon\lambda\iota\alpha$ enim lepiditas siue placabilitas dicitur, unde etiā Lepidi cognomen sibi apud eorū plures adsumpsit: apud alios & Pauli & Scauri & Mamerci. Mamercus em̄, ut ait Festus, prænomen est Oscum: eo q̄; hi Martem Mamercum dicūt. Æmylius Mamercus ter dictator: Fidenates deficientes in potestātē cum oppido recepit: censuræ honorem qui antea per quinquenniū gerebatur, anni & sex mensiū spatio finiuit: ob eamq̄; rem à censoribus notatus est. Liui. lib. I I I I. L. Æmylius Paulus Cos. cum Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit: cuius cadauer inuētum, hostis honorifice tumulauit. Huius filius L. Æmylius Paulus, primo consūlatu quem post tris repulsas adeptus est, de Liguribus triumphauit: rerum gestarū ordinem in tabula pictum publice posuit. Iterum Cos. Perseum Macedoniae regem apud Samothracas cepit: quem uinctum fleuit, & ad sidere sibi iussit, demūq̄; in triumphū duxit. In tāta lætitia duos filios cum amisisset, postridie in senatu gratias fortunæ egit, q̄; si qd aduersi reip. imminebat, sua esset calamitate consumptū: ob hæc omnia à populo & à senatu cōcessum est, ut ludis Circensibus triūphali ueste uteretur. Ob huius abstinētiā & paupertatē, post mortē eius dos, nisi diuēditis possessionibus, non potuit exolui. Hęc Cæcil. Apud uero Liui. legitur, q̄; procos. etiā in Hispania aduerso primū cum Vascetanis & Lusitanis Marte pugnauit apud Lycconem oppidū, ubi sex mil. de eius exercitu cecidere. Anno deinde sequēti eosdem Lusitanos fudit: cæsis X V I I I. mil. captis uero tribus mil. ac c c c. Ob quā rem supplicatio à senatu decreta. L. Æmylius Regillus classe Annibalē tunc præfectū Antiochi regis uicit. Cui reuertēti in æde Apollinis cū senatus datus esset, auditis rebus gestis eius, quātis cum classibus hostiū dimicasset, quot inde naues mersisset, quot cepisset, cōsensu patrum triūphus ei decretus. Liui. lib. V I I I. de bello ma. M. Æmylius Lepidus Porcina, his tēporibus quibus Sergius Galba paulo minor natus, summus orator est habitus. In hoc primū apud Latinos lenitas illa Græcorū apparuit: hunc audiuius adolescētes duo propē æquales, C. Carbo, & Ty. Gracchus. Cic. de oratore. M. Æmylius Lepidus pont. max. Cos. cum Catulo, partium Marianarum aduersus collegā Catulū Sullanū ducem insurgēs, rediuiuos bellorū ciuiliū tumultus excitauit: cumq̄; uellet exules reuocare, ex urbe pellitur: ac in Hetruriam profectus, mox cum exercitu reuersus ad obsidionē urbis Ianiculum occupauit, Miltiūq̄; pontem trāsierat: cum Catulus Cos. & Pompeius ipsum pellunt: hostis demū iudicatus in Sardinia abiit, ibiq̄; dolore rerumq̄; inopia pariter perijt. Florus lib. I I I. Plin. quoq̄; hunc Æmyliū dicit Catuli in cōsulatu collegā primū limina ē Numidico marmore in domo sua magna reprehensione posuisse, anno urbis D C L X V I. Huius filius M. Æmylius Lepidus triuuir fuit cum M. Antonio & Octauiō: Africam sortitus est cum X X. legionibus, quapropter elatus imperio, primas sibi partes uēdicabat, Octauiūq̄; spernebat: nec auxiliū contra Sext. Pomp. petentē iuuit: ex quo ab eodē & exercitu spoliatus, & supplex cōcessa uita apud Circeios relegatus imperpetuū fuit. Hic Paulū Æmyliū Lepidum fratrem ante omnis proscripsit, q̄; ab eodē prius ipse hostis iudicatus fuerat, author Appia. Æmylius Segesta in Sicilia tyrānus, cuius meminit Plutar. Æmylios Scauros, uide inter Scauros. Tertia Æmylia uxor Africani maioris laudatissima. Aedesia mulier Alexadrina Syriani philosophi propinqua, magna & castitatis, & doctrinæ fama à Suida cōmemoratur. Aegemon poeta qui bellū Leuctricū Thebanorū & Lacedæmoniorū uersibus scripsit. Demosthenes in Bithynicis. Aeschynes Atheniēsis orator secūdā inceperit sophisticā, ut alibi diximus: de qua hæc cōsiderauimus. Populus Atheniēsis in duas omnino partes diuisus, Altera regi Persarum fa-

rum fauebat, ubi princeps erat Demosthenes: altera Philippo, ubi Æschynes, utroque pecunia corrupto: nam & rex rebus Perlicis metuens, per Atheniensium bellum Philippi expeditionem contra eum morabatur. Philippus uero nisi prius Athenis debellatis, se ad regem penetrare posse minime sperabat. Quæ quidem dissensionis causa inter hos duos oratores fuisse traditur: sed ut mihi quidem uidetur, potius morum diuersitas, qua nihil magis odium solet accendere: nam & Æschynes potator erat, & dulcis, remissus, facere pronuncians: in tragœdia quoque histrionibus graue sonantibus substitutus. Ille contra, sobrius, grauique supercilio, insuper aquam potans, ac propterea uti difficilis & morosus taxabatur, quam morum famam auxit eorum contubernium, quum apud Philippum ambo legati essent: altero legationis socijs ocioso dulci uiso, altero duro studiosoque. Percrebruit hæc discordia eorum sermone apud Philippum habito super Amphipoli, quando Demosthenes oratione excidit: Æschynes uero nunquam ex his qui scutum abijcerent, sed recordatus operis in Tamyris, quo Boeotios uicere Athenienses, quum alia fecit, tum incredibili celeritate uictoriã nunciauit, cuius gratia publice coronã meruit. Accusatus à Demosthene, ut author incommodi Phocensis, absolutus ab Atheniensibus fuit. Super condẽnato Antiphonte iudicatus, ac à consilio Ariopagi pro templo in Delo legatione fungi prohibitus, Pylagorasque pronuncians apud populum neutriusque infamiã uitauit, quin Philippum in Elatiam introduxisse putaretur. Dulci oratione Pylæam comouens, Athenis discessit minime iussus, sed uti obsisteret ignominia, quã tulerat suffragijs excidens in accusatione Demosthenis & Ctesiphontis. Primo siquidem cursu Ephesum ad Alexandrum contedit, ut Babylonem, Susaque statim iturus, quum interim de ipsius morte acciperet, ac sibi res Asiæ clausas cerneret. Rhodi substitit: locum natius opportunum sophisticum studio, ibique ocio & musis uacans, Dorica Atticis moribus commiscuit, extemporalemque orationem cum copia primus inueniendo, magnam est adeptus laudem. Nam in procinctu dicere rem siquidem antea inattentatã, dono quodã diuino afflatus uidebat. Auditor & Platonis & Isocratis, longe plura ex suo ingenio adduxit. Nam & perspicuitatẽ in dicendo retinuit, mollitiemque & ornatum, ac simul cum grauitate iucunditatem, & in totum forma eius orationis melior quam imitatione subigi possit. Ex orationibus eius quarta, quæ Delica dicitur, eius linguam & stylum metiri uidetur. In tribus autem omnis eius dicendi uis animaduertitur. Contra Timarchum, in defensione illius de legatione, in accusatione Ctesiphontis. Quartum eius monumentum adiecerim, epistolas quasdam optima refertas disciplina. Insuper Rhodij pulcherrimum de moribus uolumen dicauit. Legens quandoque publice eam quam aduersus Ctesiphontem habuerat orationem, admirantibus sanè Rhodij, quoniam modo tanta facundia conuicta fuisset, Atheniensesque improbum tulisse iudicium putantibus. Atqui, inquit, nulla uos teneret admiratio, si Demosthenem contra hæc disserentem audissetis. Quare non solum inimici collaudauit eloquentiam, sed etiam sententias iudicum excusauit. Hæc ex Philostrati sophisticis conuersa. Æschynes quoque alij narrantur Diogeni.

Primus, philosophus Socratis discipulus. Secundus, qui artem oratoriam scripsit. Tertius, hic orator. Quartus, Mityleneus: quem flagellum oratorum uocabant. Quintus Neapolitanus philosophus academicus Meladi Rhodij discipulus. Æsopus philosophus Phryx genere, conditione seruus, tempore Croesi Lydorum regis, cui suas fabulas dicauit. Æsopus Anagnostes Mithridatis eruditissimus, scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas. Æsopus tragicus amicitia iunctus Ciceroni, sæpe cum eo ad uidendum in curia pronunciantem Hortensium adijt, teste Vale. in maximas opes ex histrionica peruenit, adeo ut sestertio centies ei patina steterit, filium reliquerit adeo diuitem simul, & prodigum, ut is unio nes aceto liquefactos cœnis adponeret. Plin. Æschron Mityleneus uersificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Aristotelis familiaris, maximeque ei dilectus, ut tradit Menæder Alexandrinus in lib. de discipulis Aristot. Æschylus tragicus Atheniensis: de quo dicitur etiam in Thespide: hic primus teste Horat. grauitate personarum, & coloris distinctione usus est. Deinde inuenta pœna Naxiorum, quã leria uocabant, Athenis excidens, in Siciliam uenit: quum audiret in fati esse, ut ex ictu Iuperne pueniente mori oporteret, tectum euitado, sub dio manebat aperto capite: ubi testudinis ictu, lapsa ex unguibus aquilæ pretereuntis, extinctus, ut author est Valer. anno ætatis LVIII. Quinti. de eo sic refert: Æschylus in lucem primus protulit tragœdias. Nam & subtilis, & grauis, & gradiloquus sæpe usque ad uitium, Actius, quadrissyllabum, ex Antiochia Syriæ fuit, Eunomij præceptor, Constanti

Æschines alij

Æsopus philosophus

Æsopus Mithridatis

Æsopus Tragicus.

Æschron

Æschylus

Actius soph.

ni magni

- ni magni temporibus: pauper natus, ab initio aurificinam ob inopiam exercuit: paulo post ob nobilis præceptoris commoditatē, qui nuper è Tyro aduenerat, sese literis & eloquentiæ studijs tradidit. Quumq; Christianus esset, & à Leontio præfule Antiocheno diaconatus ordini adscitus esset, Eunomianorū, Arrianorūq; sectæ se addixit: quapropter Atheos uocatus, & ex Antiochia pulsus est. Eius uitam Eunapius Græcus author, unde hæc excerptissimus, prosequitur. Scripsit complura, medicina tantum eius ad nos peruenit, quæ cernitur in bibliotheca Vaticana. Æneas sapientia apud Troianos, uti Hector fortitudine, præstitit. Itaq; is manus, ille sensus putabatur: ambo ætate staturaq; æquales: author Philostratus in heroicis. Dictys autem Cretensis dicit, Æneam & Antenorē, Ilium prodidisse Græcis: domos eorum in direptione incolumes fuisse: postremo in Italiam ambos adnavigasse. Dares item Phrygius, Polydamata, Hectorem, Dolonem, & Æneam proditores enarrat. Dicitq; Æneam è Græcis Amphimachū & Nireum interfecisse: Homerus ponit eundem cum Diomede congressum in pugna: ac iam deficientem Veneris matris auxiliū habuisse: quæ demum & ipsa uulnerata apud Iouem quæsta, hanc accepit responsonem apud eundem: τέκνον ἐμὸν οὐ σοὶ δέδοται πλεμνία ἔργα, ἀλλὰ σὺ γ' ἠμῶροντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Non tibi bellorum partes mea nata dabuntur, Dulcia coniugij sed tantum uincula cura. L. Afranius poeta Comicus, teste Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis, & disertus. Quint. inquit, quod in togatis excellit: utinamq; non inquinasset argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fassus. Horatius. Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro. Aufonius quoq;. Qui toga facundi scenis agitauit Afrani. Huius etiam illud: Mala ætas nulla inuenit delinimenta. L. Afranius alter dux Pompeianus notissimus. Agatho philosophus Pythagoricus ac disertus, frequens antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiarissimus: interrogatusq; ab eo, cum iam esset annorum LXXX, sito bur adhuc ullū seruaret: Sanè inquit: Nam non solum uer, sed autumnus solet bona & prosperitatem adferre, author Aelianus de uar. histo. Agatho Athenis alter uir monstrosæ fortitudinis, simul & magnitudinis, tēpore Hadriani principis & Herodis Attici. De quo Philostratus in uita ipsius Herodis ait, q̄ adolescens hic erat in prima lanugine similis ingenti Gallo, magnitudine octonum pedum, uasta coma, hirsutis oculis ac iunctis, ut unus uideretur, læta facie, naso aquilino, ceruice torosa, pectore uasto, pulchreq; cōpacto, cruribus breuibus, ac extra incuruatis. Erat ei tegmen lupina pellis: certamenq; cum apris, thois, lupis, tauris: quorum omnium uulnera ostētare solebat: uescebaturq; lacte asinino libētius, quod ei leuius iucundiusq; uideretur. Cratera ei iussu Herodis adlatum respuit, dicens haud purum esse, quod odore muliebri offenderetur, cum esset castissimus: sciscitans deinde Herodes comperit, in eum mulierē lac mulisse, mirūq; omnibus uisum: hæc è Philostrato. Agathones item duo uiri sancti: alter martyr sub Decio apud Alexandriam: alter abbas alibi dicitur. Agatha uirgo Cathanenensis & martyr sub Gallo mamillis torta. Agathocles tyrānus Syracusanus annis ferè L. post Alexandrum apparuit, patre figulo ex humili genere: teste Trogo lib. xii. ac stupris probrisq; omnibus adolescentia peracta, forma præcellenti, eloquentia summa: uir factus piraticam exercuit: postremo dux patriæ contra Carthaginenses sæpe pugnauit: ad extremum regnandi cupidus, dum ab Tarentinis adcersitur, in Italiam uenit: pauloq; post excessit felicitate non æqua priori subsecuta. Agathias Scholasticus Smyrnæus patria, scripsit post Procopiū res Iustiniani principis eiusq; ducum Belisarij & Narsetis: tū in Italia quoq; & Africa, ac apud Byzantium res gestas, quorū tēpore ipse fuit. Composuit & quæ uocantur Daphnica, opus elegantissimum, coegitq; in uolumen diuersa epigrammata Græca nobilium poetarum: hæc Suidas. Eius historia cernitur hodie in bibliotheca Vaticana à priore S. Balbinæ conuersa. Epigrammata quoq; quæ coegit castrata fuere à Maximo Planude monacho resectis lasciuioribus: sunt autē quæ nunc uulgo circumferuntur. Agapius Alexandrinus educatus in eloquentiæ studijs. In medicinam commentarios edidit: Byzantiū ludū aperuit, magna doctrinæ fama, ingenijq; solertia: unde gloriam ex ea arte opesq; sibi parauit ingentes. Fuit itē alter Atheniēsis philosophus post Proclum, Marini Neapolitani doctissimi uiri discipulus: author utriusq; Suid. Agapitus apud Præneste puer xlii. annorū sub Aureliano principe martyriū passus. Agefilaus Lacedæmonius dux, uir maxima autoritate, iā senex, sæpe per brumā uisus est discaletus ac sine tunica, opertus tantum ueste domestica, Dicentibusq; eidem, quod iuuenili nimitū incitare tur exem/

tur exemplo, quā dixit: Iuuenibus potius exemplum præbeo patientiæ. Author Ælianus de uaria historia. Agefidamus Locrensis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu uincens, Pindarus hymnum cecinit illum: τὸν ὀλυμπιονίκῳ ἀναγνώτῃ μοι ἀρχιεργάτῃ παῖδῳ, nam cum prius ab inimico prope uictum ponit. Deinde ex oratione Iliæ alyptis eius certamini fortius incumbens hostem superauit. Itaque haud aliter debuit Iliæ, quā Patroclus Achilli: cuius armis aciem Græcorum corruentem restituit, uel Cygnus Marti, cuius auxilio Herculem prope uictorem uicit, Pindarus. Agefias Syracusanus Olympionica Softrati filius. Agefias, alter Cyrenaicus philosophus Platonicus: prohibitus à Ptolemæo in scholis docere, aut legere: quoniam immortalitatem animæ suadendo multos ad mortem compelleret, ut Cleombroto Ambratiotæ accidit. Cicero in Tuscula. Aglaophon, Phrylus pictores. Olymp. XC. Plinius. Agoracritus statuarius Parius Phidiæ discipulus ei ætate gratus, itaque è suis operibus pleraque nomini eius donasse dicitur, ut in Nemeli Rhamnusia, id est, apud Rhamnunte x. cubitorum, à Phidiâ facta, ut est author Tarræus in prouerbijs. Habuit & condiscipulum Alcmanem Atheniensem: cum quo in Venere fingenda certauit: uicit Alemanes non opere, sed ciuitatis suffragijs contra peregrinum suo fauentis. Plinius. Agrippæ plures. Primum legimus Menenium Agrippam cognomine Lanatum. Qui dux electus aduersus Sabinos, de eis triumphauit: & cum plebs a patribus secessisset in Auentinum, quod tributum & militiam toleraret, nec reuocari posset, Agrippa apud eam orans, inquit: humani artus cum uentrem ociosum uiderent, ab eo discordarunt, & suum illi ministerium negauerunt. Cum eo pacto & ipsi quoque deficerent, intellexerunt uentrem cibos acceptos per omnia membra diuidere: & cum eo in gratiam redierunt. Sic senatus & populus quasi unum corpus discordia pereunt, concordia ualent. Hac fabula conciliatus populus, creauit tamē tribunos plebis, ut libertatem suam aduersus nobilitatem defenderent. Menenius autem in tanta paupertate decessit, ut eum populus collatis quadrantibus sepeliret, locum sepulchro ut senatus publice daret. Cæcilius. M. Agrippa in pedes dicitur ex utero egressus: unde nomen auspiciatus unico felicitatis exemplo, quanquam ille plurima sit passus duabus susceptis Agrippinis: quibus C. & Nero principes totidem humani generis faces geniti: præterea breuitate uitæ, quinquagesimo raptus anno, in tormentis adulteriorum coniugis, focii prægraui seruitute luisse præposteri ortus auguria existimatur. Meruit tamen Augusti gener adscisci. Coronaque nauali ab eo donari bello Actiaco. Pantheon Ioui ultori Cos. tertium fecit. Aquas in urbem introduxit. Plinius. Coloniam item duxit Agrippinam in sinistro Rheni latere. Huius filium Agrippam, Augustus primo adoptauit: deinde ob ingenium ferox ac sordidum reiecit. Trāquillus. Duarum uero Agrippinarum eius filiarum, quas supra commemorauit: una nupta Germanico fuit: mater Caii principis, cuius monumentum Romæ adhuc uidemus in Capitolio pro ædibus cōseruatorum, cum huiuscemodi inscriptione: Ossa Agrippinæ, M. Agrippæ filiæ, diui Augusti neptis, uxoris Germanici Cæsaris, matris Caii Cæsaris Augusti Germanici principis. Altera uero nupta Domitio Neroni primum, ex quo Neronem principem suscepit. Deinde Claudio Cæsari, quem postea boletio sustulit. Agrippa cognomēto Castoris, uir imprimis doctus, contra XXIII. Basilidis hæretici uolumina, quæ contra euangelium ille scripserat, acerrime differuit. Hieronymus. Agricola & Vitalis eius seruus martyres sub Maximiano Bononiæ passi, & sepulti à beato Ambrosio, qui eorum corpora diuinitus ei patefacta, in eadem urbe tumulauit, ut ipse testatur. Agricolæ uitam focii sui Tacitus scribit. Albinus plures cognominati: quorum primus, Lucius Albinus de plebe Romana legitur apud Lium v. qui fugiens Gallos, ex rheda uxorem filiosque descendere iussit: & Vestales, quæ cum sacris & ipsæ pedibus fugitabant, imposuit. A. Posthumius Albinus, qui consul cū L. Lucullo fuit, res Romanas Græco sermone scriptitauit. In cuius exordio primum scriptum est, neminem succensere sibi conuenire, si quid in his libris parum compositæ, aut minus eleganter scriptum foret: Nam sum, inquit, homo Romanus, Græca oratio à nobis alienissima est. Ideoque ueniam, gratiamque si quid esset erratum, postulauit. Ea cum legisset Cato senex, cuius ille temporibus fuit: næ tu, inquit, Aule, nimium nugator es, cum maluisti culpam deprecari, quam culpam uacare. Nam petere ueniam solemus, cum aut imprudētes erramus, aut cum cōpulsū peccauimus. Te oro, quis impulit, ut id committeres, quod prius quam faceres, peteres ut ignoscere

Agefidamus

Agefias Syracusanus.

Agefias Cyrenaicus

Aglaophon

Agoracritus

Agrippa

Menenius

M. Agrippa

Due Agrippinæ

Inscriptio

Agrippa

Castoris

Agricola

Vitalis

L. Albinus

A. Posthumius Albinus

Sp. & L.

Albini

cores

- tores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eisq; Lucium simplicem & antiquum esse: Spurium uero doctum ex disciplina Stoicorum, eiusq; extare multas orationes. Alcmanes statuarius Atheniensis Phidiæ discipulus. Cuius opera Athenis plura memorantur, Plin. De hoc item diximus in Agoracrito. Alcman poeta lyricus Lacedæmonicus siue Messenius circa olymp. x x v i i . inuētor amatorij carminis, scripsit lingua Dorica, Suidas. Ælianus de uar. histo. dicit hunc seruum fuisse Agesidis: ac propter ingenium liberum factum. Alcmeon Crotoniata Pythagoræ auditor, plurimum in medicina uersatus: uidetur autem primus qui de naturæ ratione scripsit, ut Fauorinus in omnimoda historia est author. Animā immortalem dixit, moueriq; iugiter modo solis. Diogenes. Alcmeonem filium Amphiarai, uide inter heroas. Alcæus poeta lyricus Atheniēn. primus, ut quibusdam placet. Est & alter Mitylenæus, prisca comœdiæ poeta, qui docuit fabulas x. hæc Suidas. Quintilianus autem de lyrico hæc scribit: Alcæus in parte operis, aureo plectro merito donatur. Tyrannos insectatus, multum etiam moribus profuit. In eloquendo breuis ac magnificus & diligens, Homeri similis: sed in luxus & amores descendit, maioribus tamen aptior. Alcidas Eleates philosophus scripsit de musica, discipulus Gorgiæ Leontini, Suidas. Alciphron Magnesium iuxta Alexandrum philosophus. Idem. Alcimenes Megarensis poeta tragicus. Idem. Alcinous philosophus Platonicus epitomen composuit decretorum Platonis, à præfule Tropiensi postea in Latinum conuersam. Alcinoium Cerciræ regem, uide inter heroas. Alcibiades Atheniensis nō solum dux inclutus, sed in dicendo eloquentissimus fuit, ut & Demosthenes & Theophrastus autores: magna dein autoritate in repub, Niciæq; tunc principis gloriæ obnoxius. In Siciliam primo cum triremibus missus: ab eo bello paulopost reuocatus ad iudiciū, fuit accusatus opera inimicorū, quod Cererem & arcana mysteria uiolauerat: condemnatus, ad Lacedæmonios confugit: eosq; contra Athenienses concitauit: quos tandem suspectos habens, ad Tisaphernē Satrapem Darei præfectum sese recepit. Postremo reuocatus in patriam, magno ciuū fauore, dux deligitur contra Lacedæmonios, qui à Lyfandro eorum duce superatus, in suspicionē Atheniēsum uenit: ex quo imperium ei abrogatū, successit Menandro: Alcibiades uero ad Artaxerxem Persarum regem profugit: Lyfander interim potitus classe Athenis, atq; ad persequendum Alcibiadem profectus, eum in quodā oppido cum Timandra meretrice inclusum oppressit, atq; confodit. Vt autem Trogus tradit in domo circumfessus atq; crematus. Moribus fuit alioquin elegans & urbanus, sed luxu procacitateq; ingenti. Canes equosq; alere solitus, Traditurq; Socrati præceptoris imprimis ob formam dilectus: cōmonstratamq; modulandi artem tibiārum, à pueris tunc ingenuis frequentatam, spreuisse, buccarum & oris inflationis deformitate offensus. T. Albutius: quem M. Varro dicit scripsisse satyras Luciliano stylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miscentem uerba notat: Græcum Albuti quam Romanum atq; Sabinum, municipem ponti Tritanum centurionum. Et demum χαιρ. Albutium alium Seneca in Declamationibus, dicit suo tempore fuisse nobilem declamatorem, C. Albutius Silus, Nouariensis orator Romam uenit, receptus in Planci oratoris conuertiū. Iam uero senior ob uitium uomicæ Nouariam redijt, cōuocataq; plebe, causis propter quas mori destinasset in concione redditus, abstinuit cibo: ex Trāquillo, Alphenus iurisconf. Ser. Sulpitij discipulus, rerūq; antiquarū curiosus. Alexis Thurius, quæ prius Sibaris uocabatur, poeta Comicus ante Menandrū reliquit plures fabulas: habuit & filiū Stephanum poetam & ipsum Comicum. Suid. Alexis Rom. quem Alexium uocat, filius Euphemiani magni uiri, Honorij principis tempore, nobilis adolescens patriq; unicus, diuino instigatus spiritu clā relictis omnibus, atq; etiā uxore, quæ paulo ante ei pacta fuerat, Edessam Mesopotamiæ urbem petijt, ubi inter mendicos hominū misericordiā uisitabat: post annos uero x i i . cum Laodiceā se conferre uellet, uēto ad Ostiæ littus impulsus est. Mansit reliquum uitæ tempus ignotus peregrini habitu ac pauperis in domo paterna in Auentino, ubi nobile nūc ipsius cernitur templū: sub quadam scala posita statione, cognitus tantum post mortē ipsius ex chirographo sese manifestate, ac inter sanctos relatus. Templum insuper ex ipsa domo ei ac Bonifacio martyri dicatū, q̄ eius ædes propinqua esset: deinde Ostiæ, tum aliorum oppidorū munere auctū monachis est traditū. Verum cum abbas olim contra pont. agere deprehenderetur, eiectū, ac Hieronymi eremitæ introducti bonis ex magna parte ablati. Alexandri Philippo Macedone nati, & uitam & gesta, innumerabiles pene

T. Albutius
Albutius
declamator
C. Albutius
Silus.
Alphenus
Alexis poeta
Alexis
Romanus

Alexander
Macedo.

penè Græci posteritati tradidere: è quibus Clitarchus, Polycratus, Onesicritus, Antige-
 nes, Istrus, Aristobulus, Chares, Hecateus Eritreus, Philippus Chalcidensis, Duris Samius,
 Ptolemæus: Anticlides, Philo Thebanus, Philippus, Hyfangelus, Antisthenes: Menæch-
 mus Sicyonius, Nymphis Heracleotes: Potamō Mityleneus, Sotericus, Alites, Arrianus,
 Plutarchus. E nostris uero Qu. Curtius. Ego autē epitome breui percurram. Igitur natum
 scribit Plutarchus v 111. eidus April. Ab eo autem qui in Latinum illum conuertit: circa
 eidus Augusti scribitur. quod sanè cuius sit error nescio. Ætatis & disciplinæ rectores, Leo
 didam Olympiadis matris necessarium, & Lysimachum Halicarnasseum, habuit. Deinde
 Aristotelem præceptorem, à quo eruditus fuit, perseueratè amauit: scientiæq; physicæ de-
 lectatus, quandoq; ad eum per literas questus est, quod libros eam disciplinam continētes
 uulgo ediderit. At ille respondit, editos quidem: sed tanquam non editos ob eorum ob-
 scuritatē fore. Annum agens xvi. à patre profecto in obsidionem Byzantiæ, ad regni
 curā dimissus domi est: post eius uero mortē annos xx. natus imperium iniens, primā in
 Thebas expeditionem fecit: easq; bello superatas euertit. Cum Atheniensibus pacē fecit,
 quamquam Thebarum casum moleste ferentibus: Ad Isthmon uenienti omnes obuiam
 præter Diogenem Cynicum uenere: miratus Alexander ad eum in sole apricantem uenit,
 rogans si quid opus: at ille, ut paulum, inquit, à sole absis: Alexāder deinde ad suos uersus,
 se Diogenem esse uelle dixit, si Alexander non esset. Cupidus igitur late imperandi patri-
 monium omne inter amicos diuisit, Antipatro domi relicto: in Hellepōtumq; primo tra-
 iecit ac Ilium peruenit: ubi animaduerso Achillis sepulchro, felicem appellauit, cui præco-
 la Iudum Homerus cōtigisset. Deinde contra Dareum profectus ad Granium flumen, quod
 Asiæ porta sit quædam, præfecti regis occurrentes pugnam conferunt, ubi uictor traditur
 fuisse cæsis Barbarorum xx. mil. ex Macedonibus xxxiiii. tantum. Deinde ad ma-
 ritimam orā descendens, Pamphiliæ, Ciliciæ, Phœniciæq; regiones: deinde Paphlagonas,
 Cappadocēsq; subegit: In trāsitu Cydni fluuij frigidissimi morbo correptus, bello superse-
 dit: uerum paulopost à Philippo medico curatus in castra uenit: atq; rursus cū Dareo qui
 dc. hominū millia armauerat, in prælium descendit, quem demū superauit cæsis hostium
 x. mil. castris insuper potitus regem fugiētē per v. stadia insectatus est: uxorē, filiāsq;
 captiuas ad se perductas honorifice ac pudice habuit. Ab hac igitur in littore quoq; Aegy-
 pti, loci amœnitate delectatus Alexandriam urbem condendam mandauit. Ipse ad Iouem
 Ammonem per loca uasta solitudine post Cambisem secundus adcessit. hic multa millia è
 suis obruta arenarum uī austro perflante fuere, ubi uero templum attigit à sacerdote per-
 suasus Iouis filium se putauit. Postremo, tertio Dareum uires redintegratē petens uicit,
 atq; omnino profligatum unā cum regno sustulit Persarū. Hinc Babylonios cum tota re-
 gione subegit: mox Dareū persecuturus audiuit à Besso illius familiari eum captum à suis,
 atq; interfectum: quem regijs interfectum uestibus matri eius tumulandū remisit. Bessum
 uero interfectorem supplicio adfecit. Dareus autem moriens deos precabatur, uti Alexā-
 drum secundarent, quem hostem clemētiorē quā suos inuenisset. Deinde in Parthum
 mouens superato Orexarte fluuiō (hic enim Rha est, quem Alexander Tanaim alterum
 putauit) Scythas laceffiuit: ulterius fluxu uentris correptus insequi destitit. In his locis oc-
 currentem habuit Thalestren Amazonum reginā, teste Iustino. xxxv. dierum itinere
 confecto, quæ ex ipso prægnans dicitur discessisse. in Indiam postremo profectus suos ex-
 hortatus est ne animo deficerent: parui temporis laborem Macedonibus orbis imperium,
 ac perpetuam gloriam pariturum: ubi primum Taxilem regem obuium cum muneribus
 habuit: superatoq; Idaspe fluuiō Porum alterum regem occurrentē cum maximo exercitu
 uicit: quem in prælio uictum ac captum dimisit uti prius liberum. Erat Porus quatuor cu-
 bitis & palmo procerus, in quo prælio Bucephalum amisit: In cuius honorē supra Idaspem
 Bucephalia urbem condidit. In ea sanè regione cum multis collocutus gymnosophistis
 dicitur. Inter quos Calanus nomine cum secutus sese uiuum constructa pyra cōburi iussit.
 Alexander deinde dextrum Indiæ latus adnauigari perquiri q; iussit: classi Onesicrito præ-
 fecto, ac Nearcho duce constitutis. ipse per Mediterraneam remigrans, quum alui dolore
 uexaretur Babylonē repetijt: Ibiq; febrī correptus excessit, nullo uenenī signo anno ætatis
 xxxiiii. & à Ptolemæo Alexandriam regia funeris pōpa delatus. Fuit uini auidus adeo
 ut per ebrietatē præcipuos amicos interfecerit: Clitum qui in mensa Philippum Alexādro
 prætulit,

Orexartes

Taxiles.

Porus

Bucephalia

Calanus

Nearchus

B prætulit,

- Calisthenes* prætulit: Philotam, & Parmenionem, insidiarum suspicione necari iussit: Calisthenem philosophum Aristotelis propinquum, quem inter charissimos habuerat: deinde in Hermolaf coniuratione suspectum, quodq; adorandū Alexandrum esse negaret, misere adfectum caesim necauit. Castitate alioquin tanta, ut præter uxorem, & Berfanen e Damasco uiduam, ac regiam mulierem, nullam aliam cõplexus fuerit. Rhoخانem uxorem Oxiartis regis filiam, non prius attigit, quàm perfectis ex ordine sponsalibus solennibus: sed & Aristobulus de ipsius ebrietate scribit omnia falsa esse: uerum quia inter bibendū ualde loqueretur, eam contraxerit famam. Cibi etiam parcissimum fuisse, quod prandij condimentū, nocturnum iter solebat appellare: cœnæ, frugi ac breue prandium. In rebus obeundis summa alioquin diligentia, nullam amittendo occasionē, declarant maximæ res breuī tempore gestæ. Mane ante omnia sacrificabat. Si qñ uacaret, aut uenationi, aut lectioni se tradebat: præsertim Homeri, quem etiam nocte puluillo subijcere solebat. Interdum conuiujs animum exhilarabat: ut post Dareū uictum quisq; suorū amicas ad epulas inuitauit, inter quas Thais fuit Atheniensis genere: quam postea Ptolemæus magnopere adamauit. Hæc cum in cœna rogasset Alexandrū, ut Persarum regiam, quia patriam suam incenderant, cremaret, statim mandauit. Puerorum insuper abstinentissimus omnino, quorum $\times \times \times$ millia ad disciplinam militarem erudiendorū nutrirī mandauit: quin & quendam pollicentem se pulchrum ei empturum puerum acriter obiurgauit, solebatq; dicere coitum ac somnium duo maxima mortalitatis esse signa. Post eius mortem inter duces regnum dispartitum: Ptolemæus Ægyptum, Lysimachus Thraciam, Antigonus Phrygiam, Seleucus Syriam est adsecutus. Antipater ut omnium fidissimus relictus domi custos, simul & tutor Alexandri, quem Herculem uocabant Alexandro nati, regnū Macedoniae inuasit. Perdica Arideum Philippi filium spurium, semistultū ex Olympiadis potione factum, in exercitu tanquā regni munimen ac uerum hæredem prætulit: & contra Herculem prædictum animauit: quem Ptolemæus Lagi ex hoc se peti uidens, bello fugauit: ex quo ille postea à Macedonibus spretus, ab Antigono demum interfectus est. Is enim Antigonus Philippo patre natus Philippi regis miles fortissimus fuit, ac altero captus oculo, quem olim in obsidione Perinthi catapulta transfixum amisit: nec prius eam euelli passus est, quàm hostem fugatum intra mœnia compulisset. Alexandri deinde comes, ut auarus ac deceptor, & qui pecuniam falso pro eo creditam simulando extorsisset, ab eodem aula eiectus est, deinde præcantibus amicis reuocatus. Post eius mortem primus omnium suis finibus non cõtentus, Seleucum parte Syriæ priuauit, qui restitutus demum Ptolemæi Casandri Lysimachiq; bello sociali fuit: in quo ipse Antigonus occubuit uix euadēte Demetrio Poliorcete filio: Is enim prius à patre missus contra Ptolemæū adolescens fuit, captusq; ab eo & ex liberalitate patri cum omnibus ablatis remissus fuerat: sed paulopost pater altero prælio uictor, ablata rursus eis reddendo, beneficium restituit. Interim cum Antipater Athenas occupauisset Casandrum filium reliquit. Hunc olim Alexander capite parieti illidit, q̄ Barbaros rideret contra naturam Macedonum Alexandrum adorantes. Idem post mortem patris uti succederet Olympiadē cum Arideo priuigno & Herculem interfecit. Hanc enim filius Alexander sæpe per literas rogauit, ut à bellorū regniq; nimia cura abstineret, eiusq; acerba responsa sapienter ferebat, usq; adeo ut longa Antipatri contra eam epistola conscripta dixerit, nescit Antipater quod una matris lachryma omnis literas obscurabit. Nam & Epirū post eius mortem occupauit: & Rhoخانem ob suspicionem dati Alexandro ueneni in puteum projici iussit: & Cleopatram item interfici. Casander igitur moriens, Antipatrum & Alexandrū dimisit inter se dissidentes, quapropter Antipater Thessalonicam matrem, quod alteri magis faueret, de medio sustulit: itur ad arma aduersit utrinq; auxilijs. Re tandē Lysimacho Antipatri focero suadente composita, Alexander Demetrio, qui uocatus ab eo sero cum exercitu uenerat, gratias egit: redeuntemq; comitatus, post cœnam per proditiōem est ab eo interfectus: quo facto Demetrius statim regnum occupat, legatisq; Macedonum sese excusat, q̄ idem facinus prius in eum ille meditatus esset, ac una tantum nocte præuētus fuerit. Illi & uiri uirtute permoti, & perosi Casandri parricidiū, & quod iam Antipater alter frater metu cesserat, eum ut legitimum Macedoniae hæredem susceperē: ex quo postea usq; ad Perseum ultimum regum genus manauit. Vir fuit dubium fortitudine maiore, an libidine: captus Lamiaë mulieris illecebris: insuper Athenis postquàm ab Antipatri Casandriq; tyrannide

inde liberauit, in suam potestatem blanda oratione corripuit, traditis ab illis portu & arce: ubi quum alia flagitia perpetrasset, tum Democlem pulcherrimum adolefcētem, eius stuprum sapius abnuētem, in balneum quodam die profecutus est: cumq; ille aliter effugere non ualeret, sese in proximum aque feruentis lebetem proijciendo necauit. Postremo Demetrius quum profectus in Asiā, Seleuco bellum obsessus rebus omnibus potiusq; spōte mouisset, ab eo captus in praelio ac Cherfonesi tātum libere uagari permissus, post triennium ex incontinentia periit. Antigonus eius filius cognomento Gonatas regnum à tyrānis diuersis occupantibus uindicauit: deinde in Syriam ad nauigans ad recuperādos patris cineres, medio sanē pōto sibi oblatos in aurea urna alta in puppi collocauit. Inde Corinthū remigans ab omnibus circa nationibus aduentibus honorandos præbuit, postremo apud Demetriadem regio more tumulauit. Philam ciuitatem de matris nomine ædificauit: Ad ultimum Spartanos bello superauit, quumq; Athenienses itē peteret, ab Alexādro Pyrrhi regis filio uictus, unā cum exercitu, regnum post annos xxxvi. amisit: quod deinde Demetrius filius profligato Alexandro recuperauit, uxorem hic ex Seleucidis duxit, quæ postea repudiata, & Alexādrī prædicti nata induc̄ta, causa belli fuit inter eum & Seleucū. Moriens anno regni xi. Philippo paruo filio Antigonum tutorem dimisit. Is Demetrio relictam coniugem simul cum regno sumpsit, ac in concione beneficia populo collata ex Theffalis & Dardanis superatis, qui post mortem Demetrii insultauerant, cōmemorando, necessitatemq; regni continuo proponendo, effecit, ut pars Macedonum ei aduersa planē cōquiesceret. Post hæc ante omnia Spartanos perpetuo Macedonum inimicos duce eorū Cleomene fugato in potestatē recepit, urbi tamē pepercit. Cui post annos xv. Philippus Demetrii prædicti filius totidem annorum successit: remq; tenuit annis xli. Is primum Dardanos, uicinosq; omnis qui contempta regis ætate tumultuari cœperant, rursus compescuit: mox cum Romanis bellum suscepit: de quo simulq; ipsius filijs in eius postea nomine dicam, ad quos usq; à Cranao primo Macedoniae rege uiri xxxvii. per annos ferè quingentos rem tenuerunt: usq; uero Philippum Alexādrī patrē sine nomine omnes ac rebus gestis. Alexander Epiri, Neoptolemi filius, Olympiadis Alexādrī matris frater, à Philippo sororis uiro stupri cōmercio, ut ait Trogus, adolefcens educatus, in regno etiam adipiscendo adiutus est: aduersus à Tarentinis contra Rom. fuit teste Liuiō libro viii. ab urbe cond. ccccxlvi. A Samnitibus demum in Lucania magno praelio superatus ad Acherontem amnem est interfectus, secundum Dodonæi Iouis sortes, quæ prædixerāt, ut Acherontem caueret aquam, & Pandosiam urbem caueret, quam tātum in Epiro putabat esse. Nam & Molossi Acherontem habent: Corpus eius miseris modis adfectum ad uxorem & sororem Olympiadem remissum, Alexander Pheræus in Theffalia tyrānidem apud Pheræos exercuit. De quo Cicerō de off. lib. ii. Quo animo uixisse arbitramur Alexandrum Pheræum, cum uxorem Theben uehementer diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum ueniens, familiarem barbarum destricto gladio præmittebat ut perscrutaretur arculas muliebres, & ne quod instrumentis telum occultaretur quæreret: O miserum, qui Barbaros fideliores putabat, quàm coniugem. hæc ille. Necatum tandem ab ea cōstat esse dormientem in lecto. Ouidius in Ibin: Inq; tuo thalamo iugulatus more Pheræi, Qui datus est leto cōiugis ipse suæ. Alexād, Aphrodiseus sub Seuero & Antonino imperatore philosophiam professus, primus omnium Aristotelem antea uiris doctis magis laudatum quàm intellectum cōmentarijs enarrauit: è cuius schola tanquam ex equo Troiano, ut de Iocrate dicit Cicerō, uiri docti emanarunt. Themistius, Ammonius, Simplicius, Philoponus, Olympiodorus, Aristotelis omnes Commentatores. Topica præsertim pulcherrime enarrauit. Alexand. Milesius Polyhistor cognominatus, libertus Cor. Lentuli grāmaticus Romæ docuit: Sullæ tēporibus extinctus est ex incendio domus apud Laurentes, Suidas. Alexand. Ephesius qui Lychnius est cognominatus, orator magnus est habitus & in rep. uersatus & historiam scripsit, & carmina, in quibus de cœlestibus tractat, & terras continentes describit, author Strabo. Alexād, Ætolus ex ciuitate Pleuronis poeta Tragicus inter v. connumeratus eorum qui cognominati sunt Plias. Suidas. Alexand. è Seleucia Cilicia magister epistolarū Græcarū M. Antonini principis Herodis æqualis: docuit Romæ & Athenis, cognominatus est *πλοπλατῶν*. Alexander & Alexandra, reges Hebræi. De quibus satis in historia Hierosolymitana diximus. Altera Alexādra quæ & Casandra dicta

Democlis
pudicitiaAntigonus
Gonatas.

Phila urbs

Demetrius
Antigonus
tutor.Alexander
EpirotaAlexander
tyrannus
Pheræus.Alexander
AphrodiseusAlexander
PolyhistorAlexander
LychniusAlexander
poeta

ANTHROPOLOGIA

est Priami filia ac uates, quæ Paridem fratrem fatû patriæ futurum prædixit. Eius nomine Lycophronis inscribitur poema. Veniam ad nostros, inter quos emicuit Alexander Capadociae præful & ciuis: Hierosolymâ adorandi gratia properauit, humaniterq; ab incolis exceptus, coadiutor Narcissi tunc præfulis Hierosolymitani ac iam decrepiti constituitur. Vir fuit in primis eruditus. scripsit epistolas quasdam etiâ ad Origenē: perijt martyr in custodia sub Decio præful: authores Hierony. & Euseb. in historia. Addit etiâ Eusebius bibliothecam Hierosolymis nobilē constituisse. Vnde materiâ scribendi præbitâ ei plurimū fatetur. Præterea Pantheriū ac Clementem ea tempestate in sacris libris doctissimos præceptores habuisse. Alexander præful Alexandrinus, qui in cōcilio Niceno princeps inter Orthodoxos contra Arriū se subscripsit, cum ille maxime torqueretur prælatū sibi in Alexandrina ecclesia Alexādrum. Ex hac igitur ambitione uirus omne primū in eū, deinde in omnis Orthodoxos infectatio. Huic Athanasius successit, qui adolescēs sub eius tūc disciplina educatus ac in cōciliū illud ab eo ductus fuerat, author Eusebius. Amātius tribunus, Getulius, Primitiuus & Cerealis sub Hadriano Romæ igne cremati & sepulti uia salaria. Alius itē unâ cum Alexandro martyr apud Nouodunum: cuius festū v III. eid. Iunij. Reperiūtur & totidē professores: unus præful Redonensis, alter præbyter apud Tifernū ægrotos curabat: & serpētes crucis signo necabat: author Greg. III. dial. cuius ille tēpore fuit. Amādus præful Traiectēsis à Dagoberto Francorū rege factus: decessit anno v III. eid. Febru. Ambrosius præful Mediolanēsis, homo Romanus ac patricius: cui quondam puero in cunis (ut refert Paulinus præful Nolanus, qui eius uitâ conscripsit) examen apū circa os apparuisse, magni uiri mellifluisq; sermonis præfagiū fuit. Adultus paulatimq; disciplinis liberalibus imbutus apud Valentinianū principem in dignatione fuit: missusq; ad regēdam Liguriâ, & Æmyliâ cum potestate cōsulari, Cum uideret Mediolani ut ait Rufinus in VI. historiæ, Auxentiū eius ciuitatis præfulē, qui Arrianis fauerat, iam extinctū: ac populum diuersa in studia partiū concitatū, in electione præfulis pro magistratu atq; officio suo tumultū sedaturus, eō adcessit. Cumq; ibi multa secūdū leges & publicā disciplinā pro quiete ac tranquillitate perorasset: populi subito clamor exoritur Ambrosiū præfulē uelle dicētis. Itaq; ut baptizetur dāt operā: erat em̄ catechumenus. Itaq; onus eo detrectate ac diu renuēte: res ad Theodosiū seniorē defertur. Ille uotū populi collaudat, Ambrosiūq; inuitum munus subire coegit. Opera eius notissima. De ipsius Hexamero Hieronymus sic ait, Beatus Ambrosius sic Hexameron Origenis cōpilauit, ut Hippolyti sentētijs Basilijq; sequeretur. De libro autē S. S. Augustinus in lib. de doct. Christiana, sic ait. S. Ambrosius cum agat uī magna de spiritu S. ut cum patre & filio demonstrat esse æqualem, submissio tamen dicēdi genere utitur: quoniā res suscepta nō ornamenta uerborū, aut ad flecēdos animos cōmotionis adfectum, sed rerum documenta desiderat. Quæ causa fuit ut ipse Didymi librum in Latinū conuerteret. Hieronymus item ad Paulinū super hoc scribit: Malui alieni operis interpretis, quàm ut quidam faciūt, infamis corniculæ more alienis me coloribus ornare. Legi dudum de S. S. quosdam libellos, & iuxta Comici sententiâ è Græcis bonis Latina nō bona: Nihil enim dialecticum, nihil uirile atq; distinctū, quod lectoris uel ingrati ad sensum trahat, sed totū flaccidum, molle, nitidum atq; formosum & exquisitis hinc inde coloribus pigmentatum. Eum tamen alio in loco aeris uolucrum, & fidei ac omnium uirtutū firmas esse columnas eius sententias testatur. Fuit igitur Ambrosius apud omnis uenerabilis: tantaq; autoritate ut Theodosium è Thessalonica ubi hominū aliquot millia seditione orta trucidari iusserat, in templum Mediolani ingredientem eiecerit minime resistentem, coegeritq; publice sese piaculo expiari. Ambrosius Alexādrinus Diaconus, uir genere & literis sacris clarus, cum Valentini & Marcionis ab initio hæresim sectaretur, ab Origene ab errore depulsus: eum postea cum esset diues factus omnibus rebus iuuat, præstoq; ei pecunia, sumptu, industriaq; adfuit: notariosq; septem ac totidem puellas eruditas adhibuit, qui eius dictata exciperent, qua ille cōmoditate atq; ocio fretus tot illa uolumina conscripsit: solitusq; eum uocare διοσθημ, hoc est, operis impulsorem. Tanti igitur officij atq; liberalitatis Ambrosij laudibus hoc tantum defuit quod moriens in diuitijs, Origenis amici quem in uita coluit & senis ac pauperis nō meminerit. Ex Hieron. & Eusebio lib. v. Ambrosius alius Alexandrinus tempore diui Hieron. ut ipse testatur, Didymum audiuit, Scripsit contra Apollinarem, cōmentarios quoq; in Iob, Amelius philosophus Apamiēsis discipul

Alex. præful
Alexandrinus

Athanasius
Amantij

Amandus
Ambrosius

Auxentius

Ambrosius
Alexādrinus

Amelius

discipulus Plotini, magister Porphyrii, quo tēpore Ammonius, Origenes Amipsias Comi-
 cus poeta Atheniensis. Ammonius Alexādrinus summus philosophus, præceptor Orige-
 nis, ut Porphyrius in III. cōtra Christianos libro testatur: qui etiā eum Christianū dicit
 fuisse à puero, postquam autē ad ætatem sapiendi uenisset, sese ad philosophiā conuertisse
 deserta fide. Quod Eusebius in VI. historiæ lib. manifesto cōfutat his uerbis. Ammonium
 fidem Christi etiā inter philosophica studia integrā illibatamq; ser-
 uasse usq; ad extremū: testes sunt eius libri, qui etiā nunc habētur luculētissimi, de nostra religione scripti, & præ-
 cipue uolumen illud quod de Mosis & Iesu Christi consonantia scripsit. Sed & multa alia
 eius opuscula, quæ à studiosis præclara habentur. Legitur & hic siue alius fuerit professor
 cum Athanasio Romā uenisse: interrogatumq; in reditu nihil se ædificiorū egregiū uidisse
 præter basilicas apostolorum & seruatoris respondisse. tāta alioquin abstinentia ut nunquā
 nisi panem assum ederet: nunquā iratus, nunquam deniq; mentitus fuerit. Fuit coæuus Sy-
 riani, ambo eruditi, sed alter magis diuinis rebus ac philosophiæ deditus: Ammonius autē
 poetis & oratoribus. Hunc Ammoniu dicitur habuisse asinum sapientiæ auditorem: rem
 quidem prodigiosam, author Suidas. Fuit itē alter Ammonius Herneus ex Aegypto, præ-
 ceptor Ioannis grāmatici. Amphion priscae musicæ inuentor, de quo Parabates in epistola
 scribit, huius lyræ harmonia muros Thebanos exædificatos fuisse, lapidibus spōte infiliē-
 tibus. De hoc & Zeto fratre inter Bæotios, in geographia diximus. Amœbeas Citharæ
 dius tāta fuisse traditur castitate, ut uxorem, quam pulcherrimā habebat, nunquā attigerit,
 author Aelianus de uar. histo. Amilchares duces Carthaginēses plures diuersis tēporibus
 claruere. Ante omnis Trogius lib. XXXI. Itemq; Orosius Amilcharem cognomento Rho-
 donem cōmemorant, qui facundia solertiaq; insignis de sentētia Carthaginensium, qui ea
 tempestate crescentē Alexandri magni potentiā timebant, in castra ad Alexādrum uenit,
 sese & exulem fingens, & militem offerens: Parmenone aditum cōciliante, atq; ita cōsilijs
 eius exploratis, in tabellis ligneis uacua desuper cera inductis ciuibus suis omnia perscri-
 bebat. Sed Carthaginenses, post regis mortem reuersum in patriam quasi urbem regi uen-
 ditasset, non ingrato tantū, uerum crudeli animo necauerunt. Amilchar, an alius, an idem
 quem supra nominaui, fuerit, inter authores non satis deprehenditur, tempore tamen non
 ualde discrepare uidetur. Hic aduersus à Syracusanis contra Agathoclem tyrannum eos
 obsidione prementē, cum Syracusas fortiter tueretur, rogatus tandem ab Agathocle ciui-
 bus eum cōciliauit, Tyrannumq; constituit: qui postea per proditorem in theatro senatū
 Syracusanorum trucidauit, ac socios insuper Pœnos uexauit: Indignati Carthaginenses
 Amilcharem ducē huiuscemodi mali causam clandestinis sentētijs q; adhuc esset in impe-
 rio, cōdemnauerunt, mox aperte ulturi, Quam animaduersionē mors eius præuenit. Quæ
 res Agathocli aduersus Pœnos occasionem mouendi belli dedit. Huius filius Bomilchar
 fuit, & ipse Pœnorū dux, eodem Trogo authore lib. XXXIII. qui ueniens in suspiciōnē
 Carthaginensium, ne & ipse cum Agathocle conspiraret, in medio foro patibulo suffixus
 est: unde ille magno animo de cruce in Pœnos clamitando eorum & ingratitude ac cru-
 delitate, tam in patrem suū Amilcharem, quā in reliquos duces exprobrādo expirauit.
 Amilchar Gisconis filius, primus cum Agathocle apud Syracusas bis cōgressus, uictor eū
 coegit stultū, attamen fortunatū consiliū capere, ut rebus domi desperatione relicis Car-
 thaginē petens obsideret: Igitur Amilchar in Syracusarū obsidione perseuerans interfir-
 citur. Trogius libro XXXIII. Amilcharem alium, Liuius lib. XXXI. memorat: qui di-
 cit L. Furium prætorem Gallos Insuabres rebellantes, & Amilcharem Pœnum in ea parte
 molientem acie uicisse, Amilchareq; interfecto, millia hominum XXXVI. fuisse cæsa.
 Amilcharē Magonis filiū uide in Asdrubale primo. Amilchar cognomento Barcha pater
 Annibalis, primā secundum filium inter duces Pœnos gloriam obtinuit. Primus nanq; in
 Italia Romanorū impetum, qui multas inflixerant reip. clades diutius q; par erat sustinuit.
 Deinde Africo bello cum mercennarij milites seditione facta rem Carthaginensem in ex-
 tremum periculum coniecissent, sic strenue restinxit incendium illud, ut sit omniū sentētia
 iudicatum unius Amilcharis opera patriam fuisse seruata. In Hispaniam post hæc cum
 imperio missus, quo tēpore Annibalem puerū secum duxisse traditur, cum multa gessisset
 memoratu digna, tandem octauo anno quā in eam prouinciam uenerat, fortiter pugnās
 occubuit. Annæ præcipuæ in ueteri lege describuntur, mater dei genitricis, mater Samue-
 lis

Amipsias
Ammonius

Ammonius

Amphion

Amœbeas

Amilchares

Amilchar

Rhodo

Amilchar

Bomilchar
filius.

Amilchar

Gisconius

Amilchar

Magonis F.

Amilchar

Barcha

Annæ III

B 3 lis

- Hannones** lis prophete. Anna prophetissa. Hannones item plures legimus. Primus fuit Philippi regis Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens regnum adfectans & in filia nuptijs principes ciuitatis ueneno necare, prodito à ministris consilio frustra cogitans, alia aggressus est uia: seruitia concitat quibus incautã urbem opprimat, quo etiam ciuibus prouiso, ac uitato periculo, ipse demum in castellum munitum sese recipiens, Afros, Maurorumq; regem armauit: captus postremo, ac primum uirgis cæsus, deinde effossis oculis, & manibus, cruribusq; fractis, cruci adfixus est, ac in cognatos omnis etiã animaduersum, Trogius lib. xxi. & Orosius IIII. Hannonem ducem alium Agathocles ad expugnationem Carthaginis profectus obuium cum xxx. mil. Pœnorum habuit, cõsertaq; pugna interfecit. Trogius xxxii. Hanno & Asdrubal qui duces factioni Barchinæ salubria monita Carthaginensibus de pace contra Annibalem nequaq; exauditi dederant: Liuius in primo & ultimo de bello Puni, ubi utriusq; orationes prudētissimas licet adspicere. Hanno teste item Liuiio loco Asdrubalis in Italiam uenientis, cum copijs coniunctus magnũ in Hispania exercitum coegit, contra quos M. Sillanus à Scipione missus eos insigni clade adfecit, Hannonēq; captum in ea pugna Romam L. Scipio frater unã cum cæteris captiuis duxit. Mago uero alter dux die decima è Gadibus ad Asdrubalẽ Gisconis euasit. Hannonem propinquũ suum Annibal cum primum in Italiam uenit, præfecit Hispaniæ citra Iberum, qui saepe cum Scipionibus cõgressus est: Thurinos subegit, apud Beneuentũ in Italia à Fuluiio Flacco superatur. Capuẽ præfuit dum obsideretur à Fuluiio, ac eam propria temeritate amisit: in Africam postremo redijt. Hanno Carthagine potens sagaciq; ingenio, quem ego puto eundem esse cum primo quem supra nominaui, hic leonẽ mansuefecit, uti Plinius est author. Sed & Ælianus aues eum de nido capere solitum dicit, & in tenebris docere paulatim hanc uocem, deus est Hanno, & iam adultas ac doctas quaquauerfus dimittere que uocem eandem redderent. Annibales deinceps dicendi: primus senior appellatus Asdrubalis filius, cum primo bello Punico totam Italiam Lxx. nauium classe uastaret, Cor. Asinam Cos. Rom. spe pacis ad colloquium uocatum, punica fraude trucidauit. Hunc postea Cn. Duilius Cos. eius collega est ultus, qui Annibalem ipsum bello nauali superauit, profligatumq; turpiter parua scapha aufugere compulit. Iterum deinde à Carthaginensibus classis præpositum & infeliciter pugnantẽ, eius exercitus orta seditione lapidibus obrutũ interfecit, author Orosius lib. IIII. Liuius autem dicit hunc cruci à Carthaginensibus fuisse adfixum. Annibal huius filius, teste Polybio primo bello Punico missus ab Amilcone duce in Lilybeũ, quod a Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio cõtinentos, est. Quò postea Annibal alter dux Amilcharis filius missus cum classe Lxx. nauium ad obsessorum subsidium. Nam Lilybeum promontorium Carthaginem uersus Romani oppugnabant: Annibal ergo ad Aegusam insulam eodem authore Polybio peruenit, quæ media est inter Lilybeum & Carthaginem. Annibal alius Rhodius dux item Carthaginensis in eodem bello, Romanorum præsidium & obsidionem præteriens, in eundo & redeundo hostibus uidentibus ob nauis Rhodiæ celeritatẽ, sciscitabundus quid Lilybei ageretur Carthaginensibus referebat. Tandem cum sepe redijset à Romanis interceptus est. Polybius, Annibal Amilcharis filius omnis hos fama, uirtuteq; antecellit: cuius gesta breuiter è Liuiio Plutarchoq; ac reliquis authoribus delibata percurram. Ortus in insula Tiquada iuxta Carthaginẽ, primum in Hispaniam ductus sub disciplina patris: & ab eo nouem annorum puer ad aram irare coactus fuit, se hostem perpetuũ populi Rom. futurum: mortuo patre sub Hasdrubale fororis suæ uiro militauit, post quem creatus imperator decreto contra Rom. bello, Saguntum ante omnia Lxx. natus annos expugnauit. In Italiam v. mense superatis Alpibus ab Hispania peruenit, amissis in itinere hominum Lxx. mil. quæ restabant L. millia peditum, & x. equitum tradũtur fuisse. Polybius autem uix Lxx. millia dicit omnino fuisse. Quibus primum apud Ticinum amnem Cor. Scipionem patrem Africani maioris occurrentẽ superauit. Alterum uero Cos. Semproniuũ ad Trebiam ingenti clade adfecit. C. Flaminium ad Trasimenem de eius exercitu ad Lxxv. millia trucidatis. Post quem, Q. Fabius Max. eum fregit, cunctandoq; rem restituit. Deinde Attilius & Seruilius Coss. Fabianis artibus Annibalem ad com meatuum summam inopiam deduxerũt. Hinc missus P. Aemilius qui ob Terentij collegæ temeritatẽ apud Cannas cum exercitu maximo omnium clade occubuit, ubi senatores xc. ciues ad XLV. millia periere, tresq; annulorum aureorum modij Carth

Carthaginem missi: Captiui à Romanis redimi per legatos recusati, ad unū omnes interfecti. Haud multo post Cn. Fulvium Procos. & Tribunos X I. ac militum X V I I. millia occidit in praelio. Inde cum ingenti omnium Rom. metu per Sueffanum agrū ad tertium ab urbe lapidem adcessit. Vnde pluuia tempestatibusq; se in Campaniā recipere coactus est. Anno sequente Claudius Marcellus ab eodem dux Rom. occiditur. At Claudius Nero iuxta Metaurum annem Cos. cum Salinatore collega suo, Asdrubalem Annibali fratri in Italiam ex Africa magnum adducentem exercitum, uicit cēsis supra X L V. millibus hostium: caput ad Annibalem lancea præfixum deportatum eius maximum animum fregit. XIII. uero huius belli anno, Scipio Cos. creatus in Africam mittitur, qui multis rebus in Hispania prius feliciter gestis, Annibalem postremo à suis aduersum domum ad tuendam patriam redire coegit, saepe flentem ac Italiam respicientem. Qui cum Carthaginem peruenisset, inītam cum Romanis per Scipionem pacem fregit. Inde ab utroq; duce uentum in praelium, quale nunquam antea ulla prodiderat ætas. In quo Romanus uictor, & Annibal penè captus cum quatuor tantum aufugit milibus: Inuenta in eius castris argenti pondo X X. millia, auri noningenta: ita Annibalem tot regionum uictorem tandem Romana fregit uirtus, qui uictoribus facile concedens se praelio & bello uictum in exilium sponte quod insidias metueret, se dedit, ac ad regem Antiochum cōfugit: quem Romani legati assiduo longoq; colloquio res eius gestas soli coram extollentes, Antiocho reddidere suspectum. Inde in Cretam fugit, ubi cum aliquandiu quiete uixisset, & ob ingentes quas congesserat opes metueret insidias, amphoras repleuit plumbo, quas in templo Dianæ fortunæ suæ præsidia deponere se dixit, ut de ipso insula minime sollicita esset. Itaque aurum omne secum ferens ad Prusiam Bithyniæ regem profugit, & ex duce summo factus cliens: ubi postremo de regis fide quænam futura esset trepidās, quod Flaminium legatum contra se uiderat à Romanis missum, ac se paulatim à militibus circumseptum, uenenum quod in anulo gestabat hausit: Prusias paulopost ob eam perfidiam ab omnibus desertus, regnoq; eiectus in latebris misere uisitando, tandem à filio perimitur. Annibalis sepulcrum diu in Libyssa oppido uisum est, quam ex oraculo metuebat nomine deceptus ex Libya, ob quā causam ex Africa effugerat. Anacreon Teius poeta Lyricus in honore fuit apud Polycratem Samiorum regem. Cuius etiam puerum Smerdiem dilexit. Ælianus. Huius poema, ut ait Cicero, totum amatorium est. Periit autem acino uuæ passæ, ut scribit Plin. Anaxarchus Abderites Diomenis Smyrnæi auditor floruit olymp. C X. Suidas. Anaxārides Rhodius poeta Comicus tēpore Philippi Macedonis Olymp. LXXXI. Docuit fabulas L V. uicit una. Suidas. Anaxilas Comicus. Idem. Anaxippus nouæ comædiæ poeta floruit sub Antigono & Demetrio Poliorcete. Suidas. Anatolius præceptor Theodosij principis uir summa modestia præditus, diuitiarum contemptor. Anatolius alter Laodiceæ Syriæ præsul sub Probo & Caro imperat. miranda uir doctrina in mathesi & grammatica, rhetorica, ac dialectica: quod ex uolumine deprehenditur ab eo super pascha cōposito, & ex X. libris de arithmeticæ institutionibus: ex Hieronymo. Anaxenorem Citharædum Tyana ciuitas ualde extulit, sed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legēda tribuit. Strabo. Anastasius bibliothecarius Lateranensis Ioan. VIII. pont. tēpore emicuit: uir utraq; lingua doctissimus. Septimā uniuersalem synodum, & hierarchiā Dionysij, & multorum sanctorū uitas in Latinū uertit sermonem. præterea historiā ecclesiasticam usq; ad sua tēpora scripsit, rogante Carolo II. cui in primis charus erat. Anæus filius Astypaleæ Phœnicis & Neptuni filiæ rex Partheniæ, id est, Sami, cum esset agriculturæ studiosus teste Aristotele uites seruit iam magnopere senex, ridentibus seruis, ac uaticinātibus, minime ex eis fructum degustaturū. Igitur adueniente uindemia ille calicē musti iussit sibi propinari exprobrās ei uaticinium. At seruis illud prouerbum locutus est: πολλά μεταξύ πέλας κίλικος ἢ χείλεος ἀκρῶ. id est, multa inter calicem existunt labrumq; supremū. Nec mora, nūciatur aper fugiens fines deuastare: ille statim posito calice it obuiā, ab eoq; interficitur. Ex Apollonij enarratore ac libro Prouerbiorū. Alij hunc Arcadicum Lycurgi filiū dicunt, alterum Pleuronīū. Anaximāder Milesius Thaletis discipulus, primus horologium & gnomonem inuenit, ipsumq; Lacedæmoniæ in loco captandæ umbræ idoneo statuit, quo uidelicet, ut ait Fauorinus in omnimoda historia, cōuersiones solis & æquinoctia notaret. Horoscopia quoque fabricatus est, ac primus terræ marisq;

Anacreon

Anaxarchus

Anaxārides

Anaxilas

Anaxippus

Anatolius

præsul

Anaxenor

Anastasius

Anæus

Anaximāder

- circuitus descripsit. Sphæram insuper cōstruxit. Emicuit sub Polycrate Samiorū tyrannor. obiit diem anno ætatis L X I I I I . authores Diogenes & Suidas. Anaximander iunior superioris filius historicus fuit tēporibus Artaxerxis magni. scripsit Dissertationes Pythagoræ. Suidas. Anaximenes Milesius Anaximādrī auditor Olymp. L V . quo tēpore Sardis ciuitas capta & Cyrus Cræsum sustulit. Scripsit unā ad Thaletē epistolā. Suidas, Diogenes.
- Anaximenes philosophus** Anaximenes Lampfacenus orator, discipulus Diogenis Cynici, præceptor Alexandri magni, eiusq; comes in expeditionibus. Suidas. Hic missus quondam orator ad Alexandrum iratum Lampfacenis, cum suspectus ob eloquentiā esset, iurauit Alexander, nihil se facturū quod diceret. At ille rogauit ut Lāpfacū diriperet. author Pausanias. Anacharsis, Scythæ.
- Anacharsis orator** Anaxagoras Clazomenius philosophus Anaximenes discipulus, ut Suidas & Diogenes testantur. Mens cognominabatur, q̄ mentem & materiā principia rerū ponebat. Dixit præterea solem igneū esse *ἀμυδρον*. Agebat Athenis tēpore Periclis cuius erat præceptor. Inde Lampfacū profectus ibiq; extinctus. Hic uti deus colebatur, q̄ in Olympia cum alia, tum in siccitate maxima pluiturū dixit, penulatusq; propterea æstate media adcessit, ut refert etiā Philostratus in uita Apollonij. Vbi & Apollonium cōmemorat uituperare solitū esse duos philosophos cōtraria sentientes: Anaxagoram diuitijs & pecuniæ studentem, & Cratem Thebanū qui peculium in mare proiecit, sed mediocritatem in his esse seruādā. Fuere hoc nomine tres alij secundum Diogenem . Primus de Isocratis disciplina ueniens statuarius, Alius cuius meminit Antigonus, Tertius grammaticus Zenodoti discipulus.
- Anaxagora tres** De Clazomenio Anaxagora philosopho supradictio Aelianus ait, eum nunquam risisse, sicuti & M. Catonem. Andocides orator Atheniēsis unus è decem: filius Leogori, prognatus Telemacho Ulyssis, ut meminit Hellanicus . Androcleus philosophus Porphyrij discipulus, cuius ipse Porphyrius mentionem facit in libro quem *πρὸ ἐμπεδῶν τεχνολογῶν* inscripsit. Andromachus è Neapoli Syriæ filius Zona, grāmaticus docuit Nicomediæ Diocletiani principis tempore. Suidas. Andromache Hectoris uxor, quæ à Pyrrho abducta est deinde Heleno Troiano in matrimonium data. Andromache filia Cephei regis & Casiope, religata apud Ioppem monstro marino, liberata à Perseo Iouis filio. Andronicus Rhodius philosophus Peripateticus, cuius meminit Strabo. M. Popilius Andronicus grammaticus desidiosior in professione Græca, ex quo minus idoneus ad tuēdam scholā, ex urbe se Cumas contulit, ibiq; in ocio uixit, multa q; cōposuit, uerum adeo inops atq; egens, ut coactus sit præcipuum illud opusculū annalium elenchorum X V I . millibus nummū cuidam uendere, quos Orbilius nactus redemisse se dicit, uulgariq; nomine authoris. Tranquillus. Andronicus alius qui res Alexandri scripsit. Androdamus Reginus qui leges condidit Chalcidensibus qui sunt in Thracia, author Aristoteles 11. Polit. Antimachus Colophonius poeta, cum teste Cicerone poema quoddam obscurum in auditorio recitaret, atq; omnes præter Platonem, quod minime illud intelligerent, discessissent, Plato mihi, inquit, pro omnibus. Nam & poetis hoc quidem concedi potest, oratoribus minime: cum popularis sit illa facultas, illeq; tantum sit bonus orator qui multitudini placet. hæc Cicero. De eodem Plutarchus in Lyfandro. Idem dicere uidetur quod in quodam poemate apud Lyfandrum posthabitus Nicerato poetæ propter obscuritatem, Platone tantum contra sentiente, Antimachumq; præferēte. Quintilianus item in 1 X . In Antimacho grauitas & minime uulgare dicēdi genus laudem habet, sed quamuis ei secūdas grāmaticorum cōsensus ferat, & adfectibus, & iucunditate, omnino arte defecit, ut plane appareat quāto sit aliud proximum esse, quanto aliud secūdam. Antimachos quoq; alios duos Suidas ponit, alterū Aegyptiū patria Hieropolitanū, alterū poetam Melicū cognomento Psecam. Antiphanes Comicus nouæ comœdiæ. Antyllus orator. Antinous natione Bithynicus Hadriani libertus mirapulchritudine adolescens, ut eius adhuc indicat imago in ueterum numis quam nos uidimus. Huic dilectissimo Hadrianus tēplum apud Mantineam cōstituit, & ciuitatem sui nominis apud Nilum, ut Pausanias testatur. Hieronymus noster eū Hadriani concubinū uocat, exclamatq; ei tēplum cōstitutum Hierosolymis apud Caluarie montem, ubi Christus passus. Antigenides Thebanus musicus tibicen Philoxeni discipulus, Hic primus calciamentis Milesijs lasciuioribus usus fuisse dicitur: poeta insuper melicus: Suidas. Hic etiam discipulo frigentī ad populum ait, mihi cane & musis. author Cicero in Bruto. Antisthenes III Atheniensis Socratis discipulus præceptor Diogenis, scripsit de Magica. Fuere & alij tres:

tres: unus de schola Heracliti. Alius Ephesius. Tertius Rhodius historicus. Diogenes. Antisthenes Sybarita nobilem uestem elaborauit, in qua uarij dij & terræ erant depictæ. Hæc quorannis in Lacinia Iunonis templo suspendi miraculi causa solebat, quam à Dionysio Syracusano Carthaginenses cxxx. emerunt, author Aristoteles de admirando auditu. Antiochos & Seleucos Syriae reges in geographia in Syriae descriptione dixi. Antiochus Afcalonita ex uetere Academia dicendi peritissimus, Luculli præceptor. Cicero uero Philonem eodem tēpore è noua seclabatur, Frequens propterea inter eos disputatio. Quare Cicero librum edidit contra ueterem academiã, qui Lucullus inscribitur, ubi dat ei partes ueteris, ipse nouã tuetur. Plutarchus in Lucullo. Antiochus Syracusanus Historicus qui scripsit de Italia. citatur sæpe testis à Strabone & Dionysio. Antiochus quem Ægæ Ciliçũ tulere, doctissimus sophista, securus in figuris, uehemens in accusationibus: uenustus in defensionibus, in demonstratiuis potens. Et in totum, in forēsis sophistica, & in sophisticis forensi utebatur oratione. Adfectus scite expressit. Questus & miseratio nes minimum producendo latenti sensu includebat. ex Philostrato. Antipater Iolai filius è Paliura ciuitate Macedonia, miles Philippi: deinde inter Alexãdri duces & regni successores, discipulus & ipse Aristotelis, uir præter scientiam rei militaris literatissimus. Duo epistolarũ uolumina reliquit, & historiã Perdicae, resq; Illyricas. Tutelam gessit Hercules pateri Alexandri filij. Hic solus è successoribus non sustinuit Alexandrum deũ uocari, rem impiam esse dicentis. uixit annos Lxxix. Cassandro filio superstitite, qui Olympiadem Alexandri matrem necauit, hæc Suidas. Plutarchus uero sic ait. Antipater successor Alexandri in regno Macedonia, post bellum Atheniensibus illatum legatis ad eũ de pace uenientibus: quorũ princeps erat Xenocrates, respõdit se in amicitia permansurũ, si sibi Demosthenes, & Hyperides dederentur. Si eius præsidium in Munichiam, hoc est, Athenarũ arcem recepissent. Si deniq; absumptã in eo bello pecuniã, acceptaq; damna resarcirent. Quibus illi conditionibus consenserunt. Antipater Sidonius poeta, ut Cicero & Quintilianus testatur, uersus ex tempore faciebat. Idem, ut Valerius refert, die suo natali semper febris ægrotabat: quo tandē morbo periit ultima senectute. Floruit Crassi oratoris tēporibus. Antipater Tyrius philosophus Stoicus, præceptor Catonis Uticensis, author Plutarchus in Catone. Alius item Tarsensis philosophus, ut idem author. Antipater Herodis regis pater, Afcalonita, uir maximus, & potentia præditus. de quo in historia Hierosolymitana diximus. Antipater Hieropolitanus (Hieropolis enim Asia ciuitas est) Sophista nobilis, præceptor filiorum Seueri principis, cuius gesta conscripsit ac magister epistolarum fuit, author Philostratus. Antiphon Rhamnusijs orator antiquus Athenis simul & dux præcepta dicendi tradidit, teste Quintiliano, quo neminem melius orauisse capitũ causam cum se ipse defenderet, locuples est author Thucydides. De hoc itē Philostratus in sophistis sic scribit. Antiphontem Rhamnusiũ dubiũ laudare debeam, an uituperare: quod sæpe duxit exercitũ: quod sæpe uicit, quod Lx. triremibus plenis nauale Atheniensium auxerit, inter eius egregia facta posuerim: contra uero, quod dissoluerit rempublicã Atheniensium, in eamq; tyrannos induxerit, ac cum Lacedæmonijs clam quidem ab initio, deinde manifesto consenserit, uir quodammodo improbus dici poterit. Rhetoricam dicunt primum inuenisse: quidam uero inuẽtam excoluisse, atq; auxisse. Dulci alioquin pronuntiatione, Nestor appellabatur. Extinctus est in Sicilia opera, ut putatur, Dionysij tyranni, quod interrogante olim illo, ubi optimum æs gigneretur, Antiphon Athenis respondit: ex quo Aristogitonis, & Armodij statuæ constant. Ex hoc Siculos ad libertatem excitare uisus. Deinde quod eius tragœdias quas magis quàm regni potentiam iactabat, solitus esset uituperare. hæc ex Philostrato. Stephanus autem grammaticus ait, quod patria Atheniensis fuit, ex tribu Rhamnusijs: uersificator, & sophista. uocabaturq; λογόμεγλης, quasi orationis cocus, & ὑπεροκρίτης, id est somniorum coniector. de quorum iudicio etiam scripsit. Et Nestor ob orationis dulcedinem. Præceptor autem ipsius nullus, quantum uidere licet, princeps tamen forensis dictionis post Gorgiam habebatur. dicitur & Thucydidis fuisse præceptor. Antilochus Nestoris ex Eurydice filius, interfectus in bello Troiano à Memnone Auroræ filio, ut tradit Homerus. Antenor consilio Priami in omnibus adhibitus, unã cum Ænea Ilium prodidit, ut ait Dictys Cretensis: demum ad Illyricos & Euganeos populos adnauigauit, ut authores Liuius & Virgilius, M. Antonius orator.

Antiochi re
ges & SeleuciAntiochus
AfcalonitaAntiochus
sophistaAntipater
duxAntipater
SidoniusAntipater
TyriusAntipater
AfcalonitaAntipater
sophistaAntiphon
RhamnusijsAntilochus
AntenorM. Antonius
orator.

Triumuir

Triumviri autem, de quo Cicero in Bruto sic refert. M. Antonium & L. Crassum oratores fuisse maximos existimo, & in his primum cum Gracchorum gloria Latine dicendi copiam æquatam. Omnia ueniebant Antonio in mentem, eaque suo quaque loco, ubi plurimum proficere & ualere possent: ab imperatore equitatus, peditatus, leuis armatura, sic ab illo in maxime opportunis partibus collocabantur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum uidebatur. Verba ipsa non elegantissimo quidem sermone, cum diligenter loquendi laude caruerit: non tamen est admodum iniquitate locutus. Non enim tam præclarum est scire Latine, quam turpe nescire. Neque tam id mihi oratoris boni, quam ciuis Romani proprium. In hanc Cicero sententiam, qui interfectum deinde eum a factione Mariana commemorat, unam cum pluribus alijs clarissimis ciuibus, quorum capita in rostris pependere. Huius filij M. & C. Antonij fuere, quorum M. Antonius gratia Cottæ consulis & Cethegi factione in senatu curationem rei frumentariæ nactus, totius oræ maritimæ, & Siciliam, & prouincias omnis depopulatus est. & ad postremum inferens Cretensibus bellum ibi morbo interijt. Hunc Sallustius ait perdundæ pecuniæ genitum, & uacuum curis nisi instantibus. author Pædianus. C. Antonius alter oratoris filius multos nactus in Achaia spoliauerat de exercitu Syllano equitum turmas: illi autem adduxerunt eum in ius ad M. Lucullum, qui ius inter peregrinos dicebat. Hic autem Tribunos appellauit. Hunc etiam Antonium Gellius & Lentulus censores sexennio, quo hæc dicuntur, senatu amouerunt: causasque subscripserunt, quod socios diripuerat, quod iudicium recusauerat, quod propter aeris alieni magnitudinẽ prædia mancipauerat, bonaque sua in potestatem non habuerat. Pædianus. Hunc item Cicero in Verrinis uocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in uictoria quadrigarium. Nam inter eos fuit honestissimus, qui iussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post uictoriam fecit, quadrigas agitauerunt. Huius filius C. Antonius cum Cicerone consul fuit: eique maxime aduersus, ut qui Catilinæ coniurationi faueret. placatus ab eo demum, rectaque de republica sentire persuasus est. Postremo post Cæsaris mortem in dissensione ciuili in Bruti potestatem quum in Græciam uenisset: ab eodem traditus est M. Ciceronis filio, in patris uisionem in proscriptione trucidati. M. Antonio Oratoris filio M. & L. filij fuere. Quorum M. Antonius Triumuir, causa & fax totius belli ciuili extitit, cum esset tribunus clam ex urbe ad Cæsarem in Galliam profugiendo. Eum quoque mortuum laudando, percussores publice detestando, denique sanguinolentam uestem ostentando, ac testamentum eius quo populum Romanum uiritim ille munerabat recitando: effecit, ut interfectores ob metum ab urbe profugerent. Deinde Mutinam Bruti prouinciam inuadentem, hortante Cicerone, senatus hostem iudicauit: superatusque ab Hirco & Pansa Coss. ac Cæsare puero, mox Triumuiratus foedere inter eum & Lepidum ac Cæsarem inito, Brutum & Cassium in Macedonia apud Philippos superauit. Quo bello confecto Octauius ualetudinis causa Romam redijt: Antonius in Græciã, Asiamque profectus, honore quaquauersus ingenti est exceptus. Cum illi oriens, Augusto occidens, Lepido Italia obtigisset, multos per orientem reges, & retrarchas debellauit. Inter quos Antigonom Iudæorum regem securi percussit, quod antea regum nulli contigit. Captus amore Cleopatras multa ipsius gratia nefanda admisit, eique regna multa concessit in Syria. Fuluiam uxorem statim inito Triumuiratu repudiavit, ac Octauiam Augusti sororem duxit, utramque postremo ob Cleopatram contempsit. Ad bellum Parthicum Vétidium legatum misit. Qui interfecto Pacoro regis filio ab Antonio missus Rom. triumphauit. Inde Cleopatra in Aegyptum remissa, per Armeniam, Arabiamque profectus copias undique contraxit. Cum Phraate Medorum rege prælio congressus, ac uictor eum usque ad Araxem fluium persecutus est. Dein in Armeniam reuersus, eius regem in triumphum Alexandria duxit. Repudiata igitur Octauia, causa fuit inter eum & Octauium dissensionis. Quo cum postremo ad Actium nauali prælio congressus, superatus est: Alexandriaque confugiens, atque ibidem ab eodem obsessus, gladio sponte incubuit, anno ætatis LVI. Huius uiri illud in primis admirabile dicitur, quod in ocio luxuriosissimus, in negotio laboriosissimus fuit. Nec ob res male gestas, aut post uictoriam Octauij quicquam de solita uoluptate remisit. Hæc ex Plutarcho. L. Antonius Triumviri frater, apud Perusiam ab Octauio fame obsessus, in deditionem cum CCC. alijs uenit: quibus, ut ait Liuius, in epitome, Octauius ipse pepercit: ut uero Tranquillus, omnes ad aram Cæsaris necare crudeliter iussit. M. Antonius, Ianuarius, Honoratus, Augustus

M. & C. oratoris filij.

C. Antonius

C. An. C. F.

M. & L. oratoris Nep.

M. Anto. triumuir.

L. Antonius Triumviri frater.

Augustalis, Misenas uixit annis L. testamento poni iussit. M. Antonius Alexander patrono indulgentissimo conficiendum. Cur. liber liberta. Quæ eor. N. M. S. S. N. N. Ex. N. S. Hæc inscriptio Neapoli in domo comitis Matalonæ. Antonius Iulianus Rhetor Romæ perquam fuit honesti atq; humani ingenij; doctrina quoq; ista utiliore ac delectabili, ueterumq; elegantiarū cura & memoria multa fuit. Ad hæc scripta omnia antiquiora tam curiose spectabat, aut uirtutes p̄sitabat, aut uitia rimabatur, ut iudicium ab eo factum examussim diceres. Gellius. Antonius Gniphos ingenius in Gallia natus, sed expositus & a nutritore suo manumissus: Romæ docuit rhetoricam, & poemata in domo Iulij Cæsaris pueri adhuc: Cuius etiam scholam Cicero & clari uiri frequentasse dicuntur. Fuit alioqui miti faciliq; natura: nec unquam aliquid de mercedibus pactus, eoq; plura ex discentium liberalitate consecutus est. uixit annos L. ex Trāquillo. Antonius monachus, cuius uitam Athanasius præsul Alexandrinus insigni uolumine persecutus est, misit ad diuersa cœnobia epistolas. VII. Aegyptiaco sermone conscriptas, quæ deinde in linguam Græcam cōuersæ fuere: quarum præcipua ad Arsenoitas. Emicuit Constantino & filijs eius imperantibus. Hæc ex Hieronymo. Antonij huius uitam ex Athanasio in Latinū sermonem Euegrius monachus conuertit. Et ipse demum Hieronymus de nouo composuit. Antonius patria Vlyxiponensis diui Francisci socius sanctitate ac miraculis claruit. Antichristus ex auctoritate Bedæ in euangelium Lucae sic describitur. Nascetur ex tribu Dan, secundum uaticinium Iacob. Fiat Dan coluber in uia. Nascetur autem ex utroq; sexu, non tantum ex uirgine, ut est quorūdam opinio, è ciuitatibus primum Betsaide, & Corozaym exiet, ut in euāgelio. Vah tibi Betsaïda, uah tibi Corozaym mater erroris. Deinde Hierosolymā ueniet, sedemq; in tēplo constituet, dicitans se Christum esse: ac multa prodigia faciendo Iudæos Christianosq; plurimos in suā sectā cōuertet: resistentē uero aut minime auscultātes, minis, cœdibus, ac omni supplicio terreat: eoq; modo uniuersum orbē peragrabit trienniū ac sex menses: quo tempore calamitas hæc nulli æquiparanda fuerit, nec sinet ulterius seruire deus, ne & electi in errorem trahantur. Concidet ad extremum in Oliueti mōte, unde Christus in cœlum ascendit, ut aiunt doctores. Verum dei prouidentia non deerit. Enoc enim & Helias, ante item trienniū & sex menses in orbem, confirmatum animos bonorum, uenient: futurum hoc malum prædicentes, Iudæosq; omnis, quotquot reperientur, in fidem conuertent. Secundum illud, si fuerit numerus filiorum Israel sicut arena maris, reliquæ saluæ fiant. Post mortem uero Antichristi XL. saltem dies ante aduentum Christi dabuntur spatij pœnitentiæ, his qui forte aberrauerint. Post illud etiam tempus quando iudicium sit futurum, nobis incertum. Sed de ipsius Antichristi aduentus tempore Apostolus ait, non eum ante uenturum, quàm discessio fiat: hoc est à Romano imperio regnorum omnium defectio: quod profecto adhuc non uenit. Nam licet uidemus illud magna ex parte collapsum, donec tamen Gallorum reges erunt incolumes, ad quos res Romanas rueri pertinet: Romani imperij dignitas non usquequaq; peribit. Est & cui placeat ex nostris doctoribus: ad extremum hoc imperium ad unum ex ipsis regibus Gallorū integrum peruenturum, qui rebus feliciter administratis Hierosolymā adibit, ac se in monte Oliueti omni sceptro ac imperio abrogabit. Ex quo secundum supra dicta apostolica uerba statim Antichristus apparebit. Et in hanc quidem sententiam Beda. Ansanus Romanus martyr, Senensium patronus, uide inter res Senenses. Anastasius martyr & monachus, Persa genere, tempore Heraclij. Alter item monachus & confessor, Rom. ecclesiæ notarius prius fuerat: deinde cœnobia se addixit, quod est prope Nepesin, huius meminuit Gregorius III. dialogorum. Anniceris Cyreneus nobilis equorū agitator, artē Platoni ostentaturus, ante academiā currus iunxit: sæpeq; eundem cursum, iisdem uestigijs, nihil aberrando repetijt. Quod cæteris admirantibus, Plato rem nulla laude dignam ostendit: propterea quod rei minimæ & nihil profuturæ animo nimium intentus maiores artis curas præuerteret, auctor Aelianus de uar. histo. Antiphilus Aegyptius pictor, Ctesidemi discipulus, Alexandrum, & Philippum pinxit: Hippolytū tauro emisso expauescentē: In Pompeia Cadmum & Europen. Plinius. Antidotus pictor Euphranoris discipulus, cuius opera extabāt Athenis laudata: ipse diligentior q; numerosior, & in coloribus seuerus, maxime claruit discipulo Nicia Atheniensi. Plinius. Anselmus præsul Cantuariensis Normadus genere, ac monachus apud Anglos, magna doctrinæ fama temporibus Paschalis II. Pont. & Henrici III. imperatoris

Anto. Iulianus
Rhetor

Antonius Gniphos
grammaticus.

Antonius Monachus.

Antonius Antichristus

Ansanus

Anastasius

Anniceris

Antiphilus

Antidotus

Anselmus Cantuariensis.

ANTHROPOLOGIA

- imperatoris. circa salut. annos M. L. V. I. I. Scripsit libros de meditatione, Cur deus homo:
Anselmus De libero arbitrio. de similitudinibus: de cruce: de Iob. Anselmus itē alter eodem ferē tem-
Lucensis pore præful Lucensis, author ut Matildis Comitissa, quæ tūc Luca dominabatur, cœno-
Apelles bium S. Benedicti apud Mantuā ædificaret: ubi & ipse primo sepultus, deinde Mantuam
 translatus fuit. uterq; Anselmus inter sanctos relatus. Apelles Couis pictor olymp. C. X. I. I.
 facile omnes superauit: uoluminibus æditis, quæ doctrinā eam cōtinerent. Aliorum opera
 solebat laudare: uerum unam deesse Venerem, quam Græci χάριτα uocant, dicebat. Pro-
 togenem etiam admirari solebat tanquam parē famæ suæ, uerum una tantum re inferiorē,
 quod ille de tabula manum nesciret tollere, memorabili præcepto, nocere sæpe nimiam di-
 ligentiam. Acceptus fuit in primis Alexādro magno, à quo tantū uoluit pīngi: Opera eius
 innumera: sed præcipua duæ Veneres prædicātur. altera è mari egrediens, altera Cois im-
 perfecta, quam nullus postea ausus fuit perficere. Dicitur proponere solitus opera in per-
 gula, ipse post latens iudicia prætereuntium explorans: ex quo futoris illa reprehēso cre-
 pidæ fuit, & postera die de cruce iudicāti Apelles indignatus: noli, inquit, supra crepidam.
Hereticus Nota & cum Protogene, qui Rhodi uiuebat, illa linearum cōtentio, quam tabulam plures
Apelles se uidisse testantur. Plinius. Apelles alter è sectatoribus Marcionis: de cuius hæresi Rhodo
 sic scribit: Senex habuit nobiscum sermonem, in quo multa perperam dicere uidebatur,
 Fidei in primis non discutiendam rationē, sed in eo quod quisq; crederet permanere oport-
 tere. Christi crucem omnibus profuturam, modo bene uiuant. Prophetias non recipiebat,
 quod pugnantia loquerentur, & sibi inuicem aduersarentur. Principiū de deo sicuti & nos
 dicebat: quem cum interrogarem causam, Quomodo æternum principium aut quando, se
 nescire respōdit, quomodo unigenitus dei filius esset, sed sibi sic uideri. Tunc ego risi eum
M. Apitius qui se doctorem fateretur eorum quæ ignoraret, ex Eusebio lib. v. M. Apitius altissimus
 nepotum gurges Plinio uocatur, libros, ut ait Suidas, de gula conscripsit, pro qua multas
 absumpsit opes. Cum audisset in Africa cancos marinos maiores nasci, pro quibus antea
 multa in Gallia impēderat, illuc adnauigauit. Cumq; falsum esse quod audiuerat in itinere
 accepisset, nauis gubernatorem uertere cursum retro iussit, execratus prouinciam & inco-
Appianus las. Appianus Alexandrinus X. X. I. I. libros historiae Romanæ composuit: quorū nouem
Alexand. tantum ad nos peruenere, cōuersi à P. Candido, qui minister Nicolai. Pont. v. ab epistolis
 fuit. Primus Libycus inscribitur de I. I. bello punico tractans. I. I. Parthicus. I. I. Syrus, bel-
 lum uidelicet cum Antiocho. I. I. I. Mithrydaticus, de ciuili quoq; bello Cæsaris & Pom-
 peij libros v. de bello Illyrico librum unum, de Celtico item. Fuisse Hadriani temporibus
 ipsemet in Syriaco testatur his uerbis. Hierosolymam Hadrianus iterum ætate nostra sub-
Appion uertit. Sed & gesta imperatorum scripsisse in fine Illyrici etiam demonstrat. Appion Ale-
grammaticus xandrinus grammaticus, ut autem scribitur Heliconio Cretēsis Plistonici filius, audiit Euz-
 phranorem iam senem. Fuitq; Didymi magni alumnus. Docuit Romæ Tyberij & Claudij
 temporibus, successor Theonis grammatici, æqualis Dionysio Halicarnasseo. scripsit An-
 nales: præterea complura. Hunc cymbalum mundi Tyberius appellare solebat. Tanta uir
 arrogantia fuit, ut donare se immortalitate diceret illum, cui opera sua dedicasset, ut Plin-
 ius refert. Hunc insuper cum Philone Iudæo contendisse, cum legatione uterque apud
Appollina Claudium uteretur, diximus in Philone. Apollinæres duo, pater & filius, è Laodicea Syriæ
res duo. urbe oriundi, doctissimi uiri fuere. Pater presbyter, filius lector: Ambo doctores eloquētiæ,
 Pater grammaticus: filius Rhetor. Pater cum esset Alexandrinus genere & prius Berythi
 docuisset: postea Laodiceam ueniens duxit uxorem: ex qua filium suscepit Apollinarem.
Apollina- Qui cum exerceretur cum Epiphanio sophista, homine minime Christiano: eius cōsuetu-
ris iunior. dine à Theodoro præfule Laodicensi iussus abstinere, nequaquā obtemperauit. Quapro-
 pter à Georgio Theodori successore commercio Christianorum interdictus, ob indigna-
 tionem statim in hæresim erupit, cuius ipse princeps fuit. Nam primum quidem dicebat
 animam à deo, uerbo, facto homine, non adsumptam: deinde quasi corrigentes se ipsos
 adiecerunt: animā quidem adsumptam, quæ tamen non haberet mentem, sed deum uerbū
 esse pro mente. Hæc Socrates in historia. De eodem Sozomenus sic ait, Apollinaris Syrus
 omni scientia instructus, & Gregorius, & Basilius Cappadoces, prohibiti à Iuliano princi-
 pe uti Christiani Græcorū studijs & disciplinis erudiri. Tūc Apollinaris cum esset doctus
 & ingeniosus, ad imitationem Homeri Hebræorum antiquitatē heroico carmine scripsit
 usq;

usq; ad imperium Saul **XXIIII**. libris, unicuiq; libro literæ nomen ponendo, uti in Homero legitur. Imitatus præterea Menandri soccum, itemq; Euripidis cothurnum, ac Pindari Iyram, argumenta è sacris sumpsit libris: omnes Encyclias lectiones breui tempore composuit, quæ opera uetustis inferiora nulla in re præter opinionem habebantur. Scripsit & ad Iulianum principem cõtra populos paganos, quem librum pro ueritate inscripsit. Hieronymus uero de eodem sic scripsit, Apollinaris Laodicensis Syriæ Præsul patre presbytero, magis grammaticis in adolescentia operã dedit. Deinde in sacros libros innumerabiles cõmentarios scribēs, excessit sub Theodosio: extant eius aduersus Porphyriõ, **XXX**. lib., qui maxime probantur. Idem quoq; Hieronymus alibi, Apollinaris contra Porphyriũ egregia conscripsit uolumina, probo laborem uiri, licet fatuum eius dogma in plerisq; cõtemnam. Apollinaris alius Præsul Hierapolitanus, sub M. Antonino Imp. emicuit: cui nobilem librum de fide Christianorũ dicauit. Extant & eius **v**. aduersus gentes libri, & de ueritate duo, & contra Cataphrygas qui tunc primum cum Prisca & Maximilla insaniebant, uaticinãtes Montano autore: ex Hieronymo & Eusebio libro vi. Aur. Apollinaris scripsit Cari principis gesta uersibus iambicis, ut testatur Vopiscus. Apollinaris item martyr sub Vespasiano Præsul Rauennas, eò à Petro apostolo missus, cuius erat discipulus, natione Romanus, post multa prodigia ex eo uisa iam senex interfectus est. Apollodorus Atheniensis grammaticus Asclepiadis filius, discipulus Panætij Rhodij philosophi, & Aristarchi grammatici, primus qui genus metri Triambicum cœperit, ut Suidas testatur. Scripsit quoq; historiã Atheniensem **XXX**. annorum, usq; ad reditum Heraclidarũ. Diodorus. Apollodorus alter Atheniensis poeta Comicus, tempore quo & Menander fuit. Fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas. Apollodorus Tarsensis poeta Tragicus. Cuius Titẽ ragœdias idem recenset autor. Apollodorus Pergamenus, Cæsaris Augusti præceptor & familiaris. Scripsit de arte Rhetorica, & Apollidoream sectam introduxit. Strabo. Apollonius Rhodius, quod in Rhodo agitaret: Alexandria autem natus, Callimachi discipulus, æqualis Eratosthenis grammatici. Cuius etiam successor fuit in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæũ Evergetem. Scripsit Argonautica uersu hexametro. Suidas. Apollonius Alexandrinus, cognominatus Dyscolus, pater Herodiani grãmatici, nobilis & ipse grãmaticus, filiumq; erudiit. Scripsit de compositione partium orationis & alia complura in arte grammatica. Apollonius Aphrodisæus historicus: scripsit res Carias, de Trallibus, de Orpheo eiusq; mysterijs. Apollonius Molo Rhodius præceptor Ciceronis, Romæ docuit, quò legatus uenerat de præmijs Rhodiorũ dictatore Sulla. Orator unus in causis scriptorq; præstantissimus, & in adnotandis animaduertendisq; uitijs & instituendo docendoq; præstantissimus, ut ait Cicero in Bruto. Apollonius Alabandensis: Alabanda enim oppidum est minoris Asiæ, dicendi magister cum mercede doceret, tamen nõ patiebatur eos quos iudicabat non oratores euadere, operam apud se perdere, dimittebatq; quemq; ad quancunque artem putaret esse aptum, ad eam impellere atq; adhortati solebat. Cicero in primo de oratore. Apollonius Nyssæus Panætij Stoici familiaris. Strabo. Apollonius Erophilus appellatus, quod Erophili discipulus fuit, scripsit de unguentis: autor Athenæus. In Plinio aut Apollodorus scribitur. Apollonius Astrologus, qui inter cætera de Conicis figuris nobilem edidit tractatũ, qui cernitur in bibliotheca Vaticana. Apollonius Senator Romanus sub Cõmodo & Seuero principibus, proditus quod Christianus esset uti rationem suæ fidei redderet nobilem super hoc librum cõposuit, quem in senatu recitauit, securi nihilominus percussus, quod huiuscemodi hominibus qui ante eos adducerentur ex lege decreuerant minime parcendum, nisi deserta fide. Ex Hieronymo. Philostratus duos ponit inter Sophistas Apollonios, Naucratitã unum, alterum Atheniensem. Qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes docuere Athenis. Apollonij Tyanei uitam multi composuere, sed præcipue Damis eius peregrinationis comes, à quibus Philostratus mutuatus **VIII**. uoluminibus interpolauit, ex quo & ego præcipua quum multa superuacua sint breuiter apposui.

APOLLONIVS è Tyana fuit ciuitate Græca in Cappadocia finibus, arte olim nauta. Dicebatur Iouis filius, familiarisq; Æsculapij, ante omnis pulcherrimus ac sanctissimus. A coitu, uino, & carnibus abstinebat, solis uestibus linteis amiciebatur, comã nutriebat, in templis & cum sacerdotibus plerunq; uersabatur. Præuidit Cilicem quendam lasciuum hominem tertia die interemptum iri, atq; ita contigit. Quinquennium integrũ siluit. Oriente sole

Apollinaris
Præsul Hier.

Aur. Apol.
Apollinaris
martyr.
Apollodorus
grammaticus

Apollodo
rus poeta.

Apollod. phi.
Apollonius
Rhodius.
Apol. gram.

Apollonius
Molo.

Apol. Ala
bandensis.

Apollonius
Nyssæus.
Apol. Eroph.
Apol. Astrol.

Apol. Sena.

Apol. II.
sophista.

Apollonius
Tyaneus.

sacra quaedam in occulto dijs faciebat, solis quatuor discipulis suis illa communicatis. Aiebat oportere qui recte philosophantur adueniente aurora cū dijs uersari: præcedente autem de dijs loqui, reliquum uero tempus humanis rebus sermonibusq; impendere. Se quoq; consultore deo, & duce demone singula facere profitebatur, scireq; omnium linguas absq; doctrina, & cogitationes hominum introspicere, futura præuidere ac præterita diuinitus. Arabes ad sumpto in cibo draconum corde uel hepate, ab auibus non secus atq; ab oraculis auguria captat: quod & Apollonius illic est adsecutus, qui etiā somnia recte interpretabat, & portenta declarabat. Damnauit sacrificium animalium, thure sacrificabat, orabatq; solem ut concederet, uiros bonos agnosceret, improbos uero neque agnosceret, neq; agnosceretur ab illis. Precabatur item & sic deos, Concedite mihi pauca habere, & nullius indigere. Dicebat etiam eos qui nulla libidine tanguntur, posse tamen ardentem amare, quod in Eunuchis sit manifestum. Sapienti maius periculum imminere ab inuidia, quam uel nauiganti à tempestate, uel prælianti ab hostibus. Turpiusq; esse pecuniæ studere, q̄ uetri, uel luxuriæ. Nam pecuniam ad hæc aliaq; uitia expeti. In monte Caucaſo lectu ad lunæ lumē cognouit phantasma Lamia, quod nunc apparebat sub uarijs figuris, nūc euaneſcebat: obiurgauit ipsum, & proflus euanuit. Scribitur & eius mora cum Bardasane Babylonia rege, à quo maxime honoratus, insuper & comitibus & uatico usque in Indiam adiutus: quam ubi attigit, de Elephatorum natura hæc scribit. Elephantus est iustissimus, equitatur regiturq; à puero: mansuetior fit homini quam canis, & magis cum eo ludit: scribit, ad tibiam artificiose tripudiat: prudentia consilioq; secundus est ab homine, & ipse quoque habet sapientiam ac mentem. Nam si qui uulnerentur, alius Elephante medetur aloës lacrymas infundens uulneri: uiuit annos, ut comperit, plures quam quadringentos. Apud Indos quidam sapientes & sancti appellantur Oxidrachi, qui urbem suam ab hostibus, non manibus, sed oratione defendunt. Iuppiter enim ab eis obsecratus, hostes tonitruis & fulminibus arcet. Narratur deinde Apollonius à Phraote rege Indorum humaniter exceptus, conuiuioq; adhibitus, ubi ambo oleribus tantum pasti, reliqui conuiuæ sumptuosius uenationum cibus. Nam rex ipse & uino & carnibus etiam abstinebat. Deinde cum maximū post cœnam tripudium fieret, Damis scribit Apollonium audiisse à rege, quod Indi sapientes putant usu musicæ induci somnum quietum, somniaq; iucunda. Vinum insomnia facit inquieta, mentem in uigilia caliginosam, & saepe oculos coniuentes: aqua autem potor semper est sobrius, sui compos, uigil, quietus dormit, dormiens uaticinatur. Mens non suffocata uino quæcunq; in somno præſagit, facile discernit & colligit: unde somniorum interpretes sola matutina somnia interpretatione digna existimant. Anfuraus summus uates iussit sacerdotes, qui responsa clara accipere & syncere reddere uellent, integrum diem à cibo, à uino autem triduo abstinere. Post hæc congressus cum Iarcha philosopho Indo est, ad quem cum literis commendatitijs peruenit. Hic enim Indorum sapientum princeps, diuinitus Apollonio nomen eius, parentes, mores, & quæcunq; ipsi contigerant dixit, perinde ac si omnibus interfuiſſet. Item eos sapientes qui secum agerent meridie se lauare: postea adorare deum, cantu choream facientes, & interim baculis terram percutere, quæ instar marini fluctus sese in tumulū attollebat, postea residebat: peractis sacris disputare consueuisse. Dicebat præterea se tum ceteros q̄ boni essent deos esse, coliq; à se ac suis opinionē Pythagoræ de circuitu animarū, quam ipsi didicerūt à Pythagora, & Egyptijs tradiderūt. Bragmanas à carnibus abstinere, Auum suum philosophū annos centū ac triginta uixisse. Aiūt Indi præter quatuor elemēta esse naturam quintam, Aetherem scilicet, deorum generationem: quæ enim ex aere trahuntur, mortalia esse: quæ ex aethere, immortalia & diuina. Et ab initio cuncta mundi membra simul facta fuisse: esse enim animal cum anima cuncta producat: & sicut quoduis aliud animal, ita mundum simul totum non per partes natum fuisse: maris & foeminae uicem gerere, & amore partium suarum mutuo constare: partes mundi propter mentem quæ illi inest, in se inuicem conuenire: regi autem mundum non una manu, sed multis: primam perfectissimamq; mundi sedem deo attribui, huius animalis genitorum: ceteras uero dijs, qui eius partes gubernant. Damis refert, sapientes illos, se præſente claudum quædam, cæcum alium, rursus mancum alium prodigiose curasse, & consuluisse, ut à uino generaturi homines abstinerēt, itemq; pueri. Nam uinosus gignit infanos, & uinum in pueritia gignit infantiā. Aiūt qui oua noctuæ mediocriter elixata comederit, odio uinum habebit. Apollonius composuit libros de Astrologica diuinatione quatuor, scripsit etiā quæ

Bardasanes

De Elephatis

Oxidrachi

Iarchas

sacra

sacra & quomodo dijs singulis acceptissima sint. Addit Damis Iarchā septē annulos Apol-
 lonio dedisse stellarum septem nominibus cognominatos, quorum singulos singulis diebus
 gessabat iuxta dierum nomina illos distinguēs. Inquit Iarchas, uidetur mihi, uirum qui præ-
 scire futura uoluerit, caste, sancte dispositū esse oportere, ita ut nullius fordīs macula animā
 eius inquinet, nullasq; delictorum cicatrices menti impressas gerat. Addit medicinam à di-
 uinatione exordium habuisse: nam Æsculapium ex patris Apollinis uaticinijs mortis profi-
 cua remedia composuisse. Dicit apud Indos esse lapillum Panthauram ignis instar micantē, *Panthaura*
 sub terra passus quatuor nascentem: tantum uero spiritus inesse, ut intumescat, & plerunque *lapis.*
 scindatur terra ubi eiusmodi lapis concipitur: hic ita lapides attrahit, sicuti magnes ferrum.
 Laudans Iarchas Apollonium inquit, mirari nemo debet si diuinandi scientiam consecutus
 es, cum tantum ætheris in anima geras. Post hæc Apollonius, cum de Tantalī fonte bibisset *Tantali*
 reuersus ad proprias sedes. Erat enim iuxta Iarcham Tantalī statua, phialam propinans ple- *font.*
 nam continuo liquore, de qua bibentes ad philosophiam simul & ad amicitiam inuitaban-
 tur. Cumq; morbus grauius Ephesum inuasisset, rogatus ab eis idem gessit, quod olim Py-
 thagoras apud Thuriōs Metapōtinosq; fecisse perhibetur. Duxit turbam ad theatrum, ubi
 promalis depellendis sacrificia fieri consueuerunt: ibi senem quendam mendicanti similem
 inuentum, Ephesijs inquit, cædite lapidibus hūc deorum inimicum, nōne uidetis huic ocu-
 los igne plenos esse? Quo uiso cognouerūt Ephesij dæmonem esse, ac lapidibus obruerunt:
 deinde iubente eo detexerunt: euanuerat hominis imago, & grande corpus canis conspici-
 batur: sic Ephesij morbo liberati sunt. Post hæc ad tumulum Achillis obsecrauit Achillis nu-
 meri, ut sibi antiquam eius imaginem demonstraret: parumper tumulus intremuit, & iuue-
 nis quidam apparuit, primo statura cubitorum quinque, paulo post duodecim, pulchrior
 quàm dici possit. Interrogauit quinq; frivola nimium, ad grammaticos & historicos perti-
 nentia. Videns adolescētē nimis lasciuientē, ridentemq; sine causa nimium & secum ipso,
 sequentem atq; cantantem, cognouit eum à dæmone occupatum esse, compulit dæmonem
 corpus eius relinquere, quo discedente in rei huius signum statua quædam proxima cecidit.
 Item cum uideret Athenienses in theatro, inter Orphei carmina theologiamq; ad sonitum
 tibie saltantes, redarguit lasciuum mollemq; saltum: confirmauit autem carmina grauiusq;
 tripudiū. Apollonius & Damis scribūt, quod Menippus Demetrii Cynici discipulus, adole- *Menippus*
 scens formosissimus, cum Corintho Cenchreas proficisceretur, obuiam habuit quandā ima-
 ginem puellæ peregrinæ speciosæ diuitis, quæ aiebat se esse illius amore accensam: inuitauit
 ut ad eius domum diuerteret in suburbanum: ille amore captus sæpe illic se illi commiscuit,
 ac de ineundo matrimonio cogitabant: habebat domum regio ornatu apparatus. Apollo- *De Lamijs*
 nius cum in ea domo singula considerauisset, exclamauit illam esse quandam ex numero La-
 miarum, quas aliqui laruas, aliqui lemures appellant: quæ sunt ad uenerem pronæ, & huma-
 nas carnes uehemēter expetunt, uenereorumq; cupidine alliciunt eos, quos cupiunt postea
 deuorare. Preciosa autem illa domus ornamenta, mensas, epulas, pingernas, inquit esse tan-
 quam hortos illos Tantalī, qui sicut ab Homero scribitur, apparent aliquid esse cum nō sint:
 omnia enim illa uanas imagines esse. Iussu Apollonij omnia illa subito euanuerūt, & illa con-
 fessa est se esse Lamiam, Lamiasq; consueuisse pulchris adolescentum corporibus uesci, cum
 ad summam sanguinis abundantiam peruenissent. Hæc in mediâ Græciâ facta palàm tan-
 quam certa à plurimis habentur. Cum Nero philosophos exterminasset, Apollonius ait, ho-
 mo deorum ludibrium est, iuxta Platonis sententiam. Hominum uero ludibrium est rex im-
 pudicus. Nihil sine dijs sumus, itaq; orandum ut nobis duces sint. Nihil est tam terribile, ut
 sapientem terrere possit. His qui ueram sapientiam modestiamq; attigerunt, omnia quæ à
 dijs mittuntur prospere succedunt. Sapientia mea ex diuino afflatu prouenit. Dijs non sem-
 per in eodem permanent loco, sed nunc ad Æthiopas, nunc ad Athon, nunc ad Olympum
 proficiscuntur. Cum per syngrapham accusatus esset, quod Neroni detraxisset, & prætor syn-
 grapham lecturus acciperet, nulla reperit uestigia literarum. Idem sub Domitiano illi conti- *Puella re-*
 git. Puella quædam Romæ mori uisa est, quæ habitabat in domo consuli uicina, efferenti *uixit.*
 bus eam præcepit Apollonius deponere feretrum: atrectans igitur puellam, illiq; admir-
 murans, ab ea quæ uidebatur morte ipsam reuocauit: quæ statim etiam loqui incipiens in pa-
 ternam domum redijt, sicut Alceste quondā in uita restituta. Vtrum autē scintillam animæ
 in ipsa inuenerit, quæ ministros medicosq; latuerat: siue decidēs forte pluuia disparatam &

- penè iam extinctam animam calefaciens in unum cōgregauerit, difficile coniectu est, nō tñ hī solum, uerum etiam his qui uidendo interfuerunt: id autem satis constat dum funus effertur, forte pluuisse. Apollonius in epistola ad Indos quadā (multas enim ad eos misit) inquit, Oceanus à spiritibus sub aqua existētibus impulsus ex multis hiatibus, qui partim sub ipso, partim in terra circa ipsum sunt, ad exteriora diffunditur, ac rursus retrocedit, postquā uelut anhelans is quem diximus spiritus reledit. Huic opinioni fidem facit, id quod apud Gades ægrotantibus cōtingit. Nam quo tēpore excrescens aqua regionē inundat animæ moriētes nō deserūt, quod profecto nō eueniret, nisi spiritus ipse in terrā secederet. Apollonius socius cōsciūsq; fuit coniurationis in Neronem qua profligatus fuit. Noscebat autē futura non incantationibus utens, sed ex his coniectans quæ sibi dii immortales ostendebant. Quondam nauigiū satis idoneum nactus cum Leucadem tenuisset, Achaiam iturus, descendamus inquit, ex hac nauī: illa uero quāquam tunc quieta paulo post submersa est. In Ægypto autem existens noscebat quæ eo tēpore fierent Romæ in exercitu contra Vitellium Imperatorem.
- Ratio fluxus Oceani. Cōtra Neronem.** Apud Vespasianum in honore fuit, quem ita adhortabatur: Vespasiane quæ ad imperiū attingent tanquam rex administra: quæ autē ad corpus, tanquam priuatus. Munera deinde ab eo oblata renuit dicens, auarīs hominibus, qui harum rerum indigēt, esse tribuenda. Vidēs leonem cum hominibus māluete uersantē, & ad pedes suos procumbentē ait, in eo animam Amis regis esse: tunc leo rugit, fuditq; lachrymas. Idem Athenis ignotis dijs aras constitutas esse nouit diuinitus, & dixit quicquid Timasioni Ægyptio à nouerca contigisset. Peragrauit deinde uersus occidentē ad gymnosophistas Æthiopum philosophos. Illic Thespotion gymnosophistarū dux senior præcepit arbori ulmo, ut Apolloniū saluaret, illa salutauit distincta quidē uoce, sed tenui & fœminea. Gymnosophistæ à carnibus & libidine abstinent, meridie sacris incumbūt. Thespotion inquit, Frugalitas, sapientiæ ueritatisq; magistra est, uictus labore manuum comparandus. Apollonius ait Indos acutiores esse Æthiopiis, quia in aere puriore degāt: ueriores etiā de natura & dijs opinari, quod propius deos & principia substantiæ calidæ, atq; animantia generantis habitaret. Addit Socratē diuinum fuisse, neq; aliam ob causam per bestias arboresq; iurare, nisi ne per deos ipsos iuraret. Dijs obistere, infania est: male fortunata apud homines apparet iustitia: ab loue em̄ & fati ordinata, ut hominibus non afferatur iniuria, nusquā ne quis sibi ipsi iniuriaretur prouidit, Extat Apolloni epistola, qua dæmonē satyrum in Æthiopia se mansuefecisse narrat: mansuefecit autem, ut narrat Damis, uini potu, quū contumeliose lasciuire soleret in fœminas. Interea Titus captis Hierosolymis omnia circum loca cadaueribus cōpleuerat: à finitimis autē gentibus ob uictoriā coronam offerētibus respuit, dicitans se tali honore indignum: non enim se esse talium operū autorem, sed deo iracundiā contra Iudæos demonstranti suas manus præbuisset. Apollonius hortū cōsiderans, diuinitus cognouit in eo thesaurū absconditum. Quumq; lis inter agri dominū & thesauri repertorē esset, ait ei dandum qui melius uti sciret. Item adolescentem uidens rabie furentem, cognouit quis esset rabiosus canis, qui eum læserat: canis ille iussu eius lambens uulnus curauit adolescentē, canem uero natatu fluminis curauit: medica mētum nanq; rabiei est aqua, si eam attingere rabiosus audeat. Item præuidit qua morte Titus moriturus foret. Quū autē Domitiano qui omnes philosophos eiecerat suspectus esset, atq; in cōpedibus ab eo uinctus interrogaret, quo modo crus cōpedes sustineret, respōdit, nescio: mens enim alijs intenta est, quæ aut non dolebit, aut dolore sedabit: cogitat autē nūc mens hoc ipsum non cogitare talia: Animā capere nequaquā poteris, quinetiā nō q; corpus, quoniam tibi fatorū ordine nō subijciōr: atq; hæc dicens ē prætorio disparuit: solebat enim pedes diuinitus soluere cōpedibus. Ritu etiam Pythagoreorū, atq; Bragmanum linteis amiciebatur, & calciamēta ex arborum corticibus gestabat, dicebatq; ab omni uenere abstinere me iuuat, & hoc ipsum amo nihil amare. Quod aut sit hominibus cum deo quædā affinitas, per quā solus ex omnibus animalibus deū cognoscit, & de propria natura philosophatur, & diuinæ uocis est particeps, formaq; deo similis est, & à deo uirtutes habet, per quas deo proximis redditur, Apollo nos docuit. Leuibus tenuibusq; cibarijs uescor, quæ mihi lōge sunt iucundiora, q̄ lautæ & apparatusissima aliorū dapes, atq; hoc admirabilē quandā & arcanam perspicacitatē sensibus tribuit, nec turbidū quicquā aut obscurū circa ipsos manere patitur, facit, q̄ ut tanquā in speculi claritate cūcta perspiciam, tam etiam facta q̄ futura. Præcipiebat insuper ne simus de cōsilijs deorū curiosi. Dum Romæ Domitianus occideretur: ipse autem Ephesi

Ephesi meridie disputaret, rem totam quasi ante oculos positam cōspexit, multisq; narrauit. De Apollonij atate & morte Damis nihil scripsit: quidam octogesimum, alij nonagesimum, pleriq; centesimum atatis annum excessisse perhibēt, non minus quàm in iuuenta ualidum & formosum. Traditur à quibuldā ipsum Ephesi decessisse. Alij in Lyndo mortuū asserunt, cum Palladis templum ingressus, repente ex hominum conspectu disparuisset. Alij in Creta cum esset in tēplo cōclusus sponte patefactis foribus exiisse, & iterum intrasse, & illinc ascēdisse in cœlum: auditamq; esse uocem quasi cantantiū uirginū: ueni de terra, ueni in cœlum, adscende sicut inde in terram descēdisti. Adolescens quidā post Apollonij mortē dormiens primum, deinde etiam experrectus uidit, audiuitq; Apolloniū de anima ita dicentē: immortalis est anima, non humana res, sed à diuina prouidentia profecta: ipsa igitur post corruptū corpus tanquam uelox equus uinculis solutus facile huc atque illuc discurrens miscetur leui acri, graue molestamq; seruitutē exuta. Ipse uero omniū sermonibus tanquam deus colitur, & sacra Tyana regijs illum honoribus prosequitur. Cupiebat autē coram nullis testibus mori, adeo persuadēdi cupidus erat se semper esse uicturū. Sic igitur existimandū, uiros bonos dei particulam quandā habere, mundum autē qui opifici deo adiacet, omnia quæ in cœlo, terra, mari sunt existimare debemus: cuius etiam homines præter fortunæ rationē sunt participes. Est autem & in bono uiro mundus quidā, sapientiæ mensurā non excedens. Verum huiusmodi figuram inordinatæ animæ furiosius attingētes, omnia perturbāt. Hepar, in quo uaticinij sedē esse dicunt; eius artis periti, ex nō puro sanguine constat: totum enim syncerū purumq; sanguinē cōtinet cor, eumq; per uenas in uniuersum corpus diffundit. Bilem autē in hepate iacentem iracūdia excitat, timor autē in cōcauas hepatis partes eandem subducit: quod si quis ipsam iritauerit adeo efferuet, ut suo uase cōtineri non ualens supino hepatis perfundatur, atq; ita partes omnes hepatis occupet, quæ antea synceræ fuerūt & aliquid portendere idoneæ. In animalibus uero quæ timore terrefiūt, subsidens bilis simul cōtrahit quicquid lenibus hepatis partibus luminis inerat: tunc enim introrsum cedit purioris sanguinis pars, qua hepar illustrabatur, cum natura pelliculam, quæ circa ipsum est prætendat, & qui turbulentus inest sanguis supernatet. Aphrodisius præsul Bituricensis Petri discipulus genere Aegyptius iacet apud Bituriges. Aphthonius Sophista scripsit *προγυμνάσματα*, id est, præexercitationes in Rhetorica. Item in artē Hermogenis, cuius liber adhuc extat. Apfines Gadareus sophista, uir erro, primū Smyrnæ ab Heraclide Lycio, deinde Nicomediæ à Basilio eruditus: postremo Romæ docuit Maximiani tēpore, à quo ad consulatū usq; prouectus est, ut ait Suidas. Eius extant hodie scripta quædā in Rhetorica. Alterū Apfinem sophistam Philostratus inter amicos suos cōnumerat. Apfyrus Proconnesius è Nicomediā oriundus militauit sub Constantino Imp. circa Istrum. Scripsit *ἰππιατρικόν*, id est de cura equorum: sed & Cimon Atheniensis *ἰπποσκηπτικόν*, id est, de equorum cōsideratione. Suidas. L. Apuleius Tribunus Pl. die dimxit Camillo, ex quo ille in exilium Ardeam abiit. Liuius L. Apuleius Saturninus Trib. Pl. seditiosus, ut gratiā Tribunorū militū pararet, legem tulit, ut ueteranis centena agri iugera in Africa diuiderētur. Et intercedentem Bebiū collegam facta per populum lapidatione submouit. Glauciæ Prætori, quod is eo die quo ipse concionē habebat, insiliēdo potestatem populi aduocasset, sellam concidit. De quo uide Cæciliū plura scribentem. Liuius autē in Epitome sic ait. Apuleius Saturninus adiuuante C. Mario, & per multas occasiones à Numio cōpetitore Trib. Pl. per uim creatus, non minus uolenter tribuatum quàm petierat, gessit: & cum legē agrariam per uim tulisset, Metello Numidico quod in causa minime iurasset, diem dixit: qui cum à bonis ciuibus defenderetur, ne causa malorū certamen esset, uoluntariū in exilium Rhodum profectus est. Ibiq; legendo & audiēdo magnos uiros aduocabat. Idem C. Memium candidatū quod actionibus suis aduersariū timebat interemit. Quibus rebus cōcitato plurimū senatu, oppressus armis cum Glaucia prætorē, & alijs eiusdē factionis socijs interfectus est. Q. Metellus ab exilio ingenti fauore reductus. L. Apuleius philosophus Platonicus è Madaura Africæ oppido, patrem habuit Theseum, matrem Saluiam, ut ipsemet in Metamorphoseos libris testatur. Athenis liberales artes adsecutus, Platonis decreta sibi proposuit ante omnia sectāda. Omnigenæ uir eloquētiae & diuersam ab antiquis ingressus uiam, nouū dicēdi genus adsumpsit. In uerbis enim nouus, in sententijs creber, in trāslationibus audax, in inuētiōne acutus, in elocutiōe uariius, ut in ipsius operibus licet deprehendere. Nam libros XI. Metamorphoseos scripsit de Asino aureo,

De obitu
Apollonij.Aphrodisius
Aphthonius
Apfines

Apfyrus

L. Apuleius
Apuleius Saturninus.

C. Memius

Apuleius philosophus

ANTHROPOLOGIA

Lucianum imitatus sophistam, qui Græce simili ferè argumento scripserat. Ob quam rem fabulam hanc Græcanicam uocat. In qua fingit sese ingenij fortunæq; periclitandæ gratia, cum aliò tum in Thessaliam profectum. Ibiq; à laga dum in auem cuperet in asinum esse immutatam, pristinum tamen sensum retinentem. Multa quoque se passum, multa per arumnas & labores didicisse, ut planè hoc commento mores humanos uariosq; euentus, quis possit ex ea fabulæ lectione perspicere: quin obiter anum quandam consolatricem puellæ captiuæ referentem inducit: quam qui nosse melius cupit, Fulgentium super hoc ipso figmento quæ enarrauerit inuestiget. Deniq; post uarios labores, lunæ auxiliatricis ope, ut ipse ait rosas de manu Ægyptij sacerdotis acceptis ac deuoratis, homini est restitutus priori, & religionibus magnis initiatus. Deinde Floridorū libri iiii, quod florū modo uarietate doctrinæ, multipliciq; eorū cognitione delectet: uersantur enim in genere demonstratiuo. Orationes continet ad Africæ procos, habitas. Duos item libros in Apologiam magicæ: fuerat enim à Sicio Æmyliano cum alijs tum magicæ criminibus accusatus corā Claudio Maximo Africæ Procos. De deo Socratis librum unum, in quo Platonis theologiam collaudat, postremo deum hunc quem ille uti consiliarium audire uidebatur, tollere uidetur. Super quo Augustini uerba de Ciuitate licet in medium adferre: Apuleius librum de deo Socratis scripsit, ubi differit ex quo genere numinum Socrates habebat adiunctum & amicitia quadam conuerbium deum, à quo perhibetur solitus admoneri, ut desisteret ab agendo quando non feliciter fuerat euenturum. Dicit apertissime non illum deum fuisse, sed dæmonem, diligenti disputatione pertractans istam Platonis, de deorum sublimitate, & hominum humilitate, ac dæmonum mediocritate sententiam. De magica uero ipsius idem Augustinus sic ait: Apuleij philosophi Platonici extat oratio copiosissima, qua à crimine artiū magicarum se alienum esse defendit, seq; aliter non uult uitio carentem uideri, nisi ea negando, quæ non possunt ab innocente conuinci: ac omnia miracula magorum, quos recte sentit esse damnandos, declarat fieri & in operibus dæmonū: hæc ille. Scripsit & de dogmate Platonis, eius decreta breui epitome complectendo, cum altero libello qui de philosophia inscribitur ad Faustinum filium, qui pars prima est. De mundo item librum unum ad eundem, qui naturalem continet philosophiam. Trimegisti postremo antiquissimi philosophi dialogum cōuertit. Aquilij & Vitellij simul cum filijs Brutij Tarquinios reducere quæsiuere, capiteq; damnati. Liuius ij, M. Aquilius consul Aristonicum in triumphum duxit. In Sicilia bellum seruire cōcitatum confecit. Accusatus denique quum de repetundis causam diceret, M. Antonius qui pro eo perorabat, tunicam à pectore eius discidit, ut honestas pro republica cicatrices ostenderet, quibus cōspectis, proculdubio absolutus est. Liuius libro lxxix & lxxx. Aratus Sicyonius, uir admodum potens in patria, tyrannisq; maxime infensus, quos Sicyonia ciuitas alere consueuit. Erat enim eius loci tyrannus eo tempore Nicocles, qui multis incommodis ciuitate adfecerat. Arato igitur libido subiit patriam liberandi, coactisq; omnibus quos Nicocles in exilium egerat, coniuratis quoque alijs Sicyonijs, ac nocte in urbem per scalas moenibus adpositas ingressi, tyrannum metu sponte profugere coegerunt. Hinc Aratus cōposito patria statu, ac restituta libertate Achæos in amicitia adsciscere conatus est, à quibus Imperator delectus, annos xxxiiii. eorum rempub. feliciter administrauit: ac primo Locridem & Cælydoniam depopulatus, postremo Acrocorinthum expugnauit, Macedonas ex eo loco depellens, Argeorū tyrannos, Aristonicū primo, deinde Aristippum bello sustulit, Lysidem tyrannū Megapolitanum insidijs adpetiit. Sed & nomē eius Ætolorum res maxime illustra uere, quos Achæis aduersos in finibus agri Megarensis saepe superauit. Sublatus tandē ueneno dicitur, eoq; lento ac sensim dato à Philippo iuniore Macedonia rege, qui eius uirtutē & potentiā formidās amicitia specie ad se illexerat. Sepultus Sicyone. Aratus poeta solēnis, in grāmatica Menecratis discipulus, in philosophia Timonis & Menedemi. Emicuit Olymp. cxxxiiii. regnate Antigono in Macedonia Demetrii Poliorcetae filio, apud quē ad extremū usq; in honore uixit. Fuit uersificator, scripsit Phenomena, hymnos in Pana, in medicina q; quæ ad cōpositionē Theriacæ ptinent: præterea de moribus & epigrammata quædā in Antigoni uxorē, Epicediū in Cleombrotū: soluta itē oratione epistolas in commentarios in Odyssæā, hæc Suidas. Quintil. quoq; his uerbis eū taxat. Arati materia motu caret, ut in qua nulla uarietas, nullus adfectus, nulla psona, totusq; in noibus absimitur. Sufficit tamē operi cui se parē credidit uel æqualē. Phenomena ipsius à Cicer. & à Germanico Casare conuerfa fuerunt.

Aquilij
M. Aquilius

Aratus dux

Nicocles

Aratus poeta

fuere. Arator Romanus subdiaconus, poeta Christianus, apostolorum actus hexametris com-
 posuit. Archelaus Milefius Anaxagorae discipulus, & Socratis praceptor, primus ex Ionia
 physicam philosophiam Athenas inuexit. Quapropter appellatus physicus fuit. Hic uita
 & uirtutes non natura, sed lege constare dixit. Fuere item tres alij, unus chorographus, qui
 omnem ab Alexandro peragrata[m] terram dixit. Alius qui physicam carmine scripsit. Tertius
 de arte oratoria, Diogenes. Archelai item in Cappadocia regnauerunt. Ex his ille qui supe-
 ratur a Sulla est, quod Mithridati auxilium tulerat: alterum Romae retinuit Tyberius, ut in
 Cappadocia dixit. Archelaus Herodis, de quo in historia Hierosolymitana. Archelaus Ma-
 cedoniae rex quem lepide Socrates notauit, quod ille magno sumptu Zeu[sim] ad pingend[um]
 nouam ab eo constructam domum adcereret, ut hospites plures, quando non sui causa, saltem
 uisenda domus studio allicerentur. Idem tyrannus a Platone potius quam rex appellatur:
 interfectus est demum ab adolescente nomine Crateua quem in delicijs habebat, quod eum
 promissa filia alteri posthabuerit. Sed ipse Crateuas post annos quatuor etiam interficitur.
 Hic olim etiam in cena poeta quodam talentum petente adferri iussit, deditque Euripidi poe-
 ta, qui simul cum eo etiam cenabat, dicens, tu dignus accipere, hic postulare. Aelianus de
 uaria histo. Archelaus praesul Mesopotamiae librum disputationis contra Manichaeum Syro
 sermone composuit sub Probo imperatore. Hieronymus. Archesilaus Pitanaeus ex Acolide
 mediam adtulit Academia[m], ob disputationis contrarietatem. Primus namque in utranque disse-
 rere parte adgressus est. Idem orationis genus quod Plato tradiderat, per interrogationem &
 responsionem, ex umbra in certamen & puluerem deduxit. Nullum praeterea scripsit librum, quod
 aequae de omnibus retineret ad sensum. Poeticae operam dedit. Ex omnibusque Homerum ita
 complectebatur, ut secum semper haberet, & ante somnum semper aliquid ex eo legeret, uoci-
 tans eum amatum suum. Excessit ex hauustu immodici uini, anno aetatis LXXV. Floruit
 circa Olymp. CXX. ut scribit Apollodorus in Chronicis. Archesilas sculptor nobilis fa-
 ma praesertim Dianae simulachri, in quod est Simonidis epigramma. Fuere praeter hos alij duo
 poeta, alter elegiarum, alter uero praesertim comediae scriptor. Diogenes. ARCHIMEDES
 Syraculanus Geometra nobilissimus, tanta in ipsa scientia dulcedine dicitur uersatus, ut sa-
 penumero inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere constitueretur, per corpo-
 ris unguenta, figuras ac lineamenta digito inscriberet. Is amicos & necessarios orasse fertur,
 ut post eius mortem, ambitam Cilindro sphaeram sepulchro eius imponerent: inscriberent,
 ex continenti fundamento ad contentum quantum excessus sit proportio. Postremo captis
 Syraculis, contemplandis lineamentis intentus fuisse dicitur, ut urbem diripi non senserit.
 Iussus a milite ut ad Marcellum ocyus ueniret, non ante uoluit, quam rem propositam perfe-
 cisset. Quamobrem ab eodem euestigio interfectus est, quod aegre Marcellum tulisse di-
 citur, author Plutarchus. Cicero uero in Tusculanis, quum esset in Sicilia quaestor, sepul-
 chrum eius inter uepres cum hisdem, quae supra diximus, insignibus inuenisse gloriatur. Fuit
 item alter Archimedes grammaticus, genere Trallianus, qui commentarios in Homerum
 & mechanica scripsit. Suidas. Archidamus princeps Lacedaemoniorum uir bello clarus,
 Telidis filius, Methonem ad Athenienses deficientem recepit. In bello contra Pilum pri-
 mus e nauis proficiens, nec uulneratus est, nec scutum amisit. Denique aduersus Amphipolim
 strenue decertauit. In simulato postremo quod Agnonis Thraciae regis amicitiae studeret,
 damnatus est, ut ait Suidas. Hic quondam quum uidisset in concilio Lacedaemoniorum le-
 gatam quendam, qui senectute interpolata canos infecerat, Quid miramini, inquit, eum ani-
 mo mentiri, qui corpore etiam mentitur? author Aelianus de uaria historia. Floruit Isoctas
 oratoris tempore. A. Licinius Archias poeta Antiochenus Romae fuit in amicitia mul-
 torum clarorum oratorum, praesertim Lucullorum, & a nonnullis Graecis populis honora-
 tus, & eorum ciuitatibus donatus. Ciceroni in primis familiaris. Hic quum discederet e Si-
 cilia cum L. Lucullo Heracliam uenit, & adscribi etiam in eandem uoluit, quod & sua uirtu-
 te, & Luculli amicitia, facile impetrauit. Deinde de ciuitate lis mota a quodam Graeco, Cicero
 defendit, ubi multa de laudibus poeticae dicit. Padianus. Archias qui condidit Syracusas, de
 quo in Syraculis diximus. Archias Hyblaes praeco celeberrimus, uicit tris ordine Olym-
 piadas & Pythica, ubi icon ipsius & epigramma Graecum. Pollux. Architas Tarentinus phi-
 losophus Pythagoricus rempub. Tarentinorum rex, exercitus ductando, nec unquam supe-
 ratur, ut ait Aristoxenus. Scripta eius non feruntur, nisi quaedam ad Platonem epistola, eius in
 Geometria

Arator poeta
Christianus
Archelaus
philosophus

Archelai
reges
Archelaus
rex Mace-
doniae

Archelaus
praesul
Archesilaus

Archesilas
sculptor
Archimedes

Archimedes
grammaticus
Archidamus

Archias
poeta

Archias Sy-
racusas cond:
Archias
praeco
Architas

ANTHROPOLOGIA

Geometria discipulum, pro quo etiam sponsor apud Dionysium quandoque fuit. Primus qui mechanica mechanicis principiis usus exposuit, primusque de Cilindri ratione duas medidas secundum proportionem lumere quarens, ad cubi duplicationem & cubum, ut Plato testatur, etiam inuenit: author Diogenes. Idem fertur simulachrum quoddam columbae e ligno factitasse, idque ratione quadam mechanica uoluisse, ita scilicet libramentis suspensam, & aura spiritus impulsam atque occulta concitam, author Fauorinus apud Gellium. Architas Mitylenaeus musicus, cui cum probro daretur, quod non exaudiretur, respondit. Instrumentum pro me loquitur. Fuere item alij duo, unus qui de agricultura scripsit, alter poeta epigrammatum. Diogenes. Archibius grammaticus Alexandrinus docuit Romae sub Traiano principe. Scripsit commentarios in epigrammata Callimachi. Suidas. Archilochus poeta lamborum Lycambem socerum, quod filiam ei pactam alij locauerat, ad laqueum ob lamborum petulantiam in eum scriptorum compulit. Ex quo Horatius. Archilochum proprio rabies armauit iambo. Ouidius: Tincta Lycambaeo sanguine tela madent. Quintilianus. Archilochus primus inter eos qui iambos scripsere. Summa in eo uis, elegantes sane uibrantesque sententiae, plurimum sanguinis atque neruorum, adeo ut uideatur quibusdam, quod quidem ueneni est, materiae esse, non ingenij uitium. Emicuit regnante Romulo, ut ait Cicero in Tusculanis. Hunc Archilochum Critias lepide accusat, ut hominem ineptum, qui de seipso multa probra dixerit, quae aliter nesciremus. Nam quod seruae filius fuerit, quodque patriam ob paupertatem relinquens in Thasum uenerit, & quod hic inimicus sit habitus, quod sine discrimine amicos inimicosque momorderit: praeterea moechus, libidinosus, contumeliosusque fuerit: denique quod scutum abiecerit, nunquam profecto sciremus, nisi ex ipso. Haec Aelianus de uaria historia. Aristides Atheniensis in regenda republica cum Themistocle dissentit, quum essent diuersis moribus. Hic esse, ille uideri strenuus malebat. Hic abstinentissimus, ille cupidissimus. Hic denique pauper, ille diues. Catoni alter, Caesari Themistocles comparandus. Hic cum multa pro patria gessisset, postremo ob inuidiam, ut mos est bonorum, in exilium actus, precatus est deos, non sicuti Achilles Graecis iratus, ut Atheniensibus quacunque cuperent, sic bene fausteque euenirent. Tertio post anno quum Xerxes ductaret exercitum per Boeotiam & Thessaliam, Atticamque adoriri statuisset, Athenienses antiquata lege exules restituerunt. Inter quos Aristides reuersus, iniuriarum minime meminisset, sed Themistoclem aduersarium omni studio ornauit, cum quo postea simul militauit, & apud Plateas cum Pausania se coniunxit. Abstinentiae ipsius id signum uel maximum, quod summis iunctus honoribus inops decessit, iam senex, sumptusque funeri defuit. Et filiae ex publico dotatae, filioque Lyfimacho etiam argenti minae centum, & totidem agri consiti iugera erogata. Ex Plutarcho. Aristides alium inter sophistas Philostratus ponit e ciuitate Hadrianorum Mysiae, qui Smyrnae docebat, & aduenienti forte M. Antonino principi, unus omnino non processit obuia, eoque modo in cognitionem pariter & amicitiam uenit imperatoris. Aristides Thebanus pictor Apellis tempore. Is omnium primus animu pinxit, & sensus expressit omnis, quos Graeci uocant εἶδη, durior aliquantulum in coloribus. Encausticam etiam primus inuenisse traditur, postea a Praxitele consummatam. Huius pictura illa praecipue laudatur, infans adrepens ad mammam matris ex uulnere morientis, ac manu prohibentis: sentire mater, & timere uidetur, ne a mortuo lacte sanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander transtulit Pellam, Sed & Iris eius imperfecta comedatur, quam nullus posteriorum ausus est attingere. Huiusmodi enim imperfecta opera, sicuti Venus Apellis, & Tyndarides Nicomachi, Medaea Timomachi, in maiore sunt admiratione, quam si perfectae forent: quippe in his liniameta reliqua, ipsaque cogitationes artificum spectantur, atque in lenocinijs commendationis dolor est, manus quum id agerent, desideratur extinctae, ex Plinio. Aristides Atheniensis alter orator, inter X. secundus, cuius multae extant orationes, insuper & declamationes Attico stilo. Aristides Atheniensis item philosophus Christianus eloquentissimus, sub pristino habitu, uolumen nostri dogmatis rationemque continens, eodemque tempore quo & Quadratus Hadriano principi tradidit, id est Apologeticum pro Christianis. Hieronymus. Aristoteles philosophum iuuentam luxuriose egisse & patrimonio absumpto militasse, postquam uero in ea arte decoxerit ad philosophiam se conuertisse, Aelianus de uaria historia testatur. Is Stagerita fuit Platonis auditor, patre Nicomacho medico, Alexandro discipulo uel praecipue charus, id beneuolentiae signum uel maximum, quod Stageram eius patriam ab se dirutam ipsius causa restituerit.

Architas Mitylenaeus
Architas alij duo
Archibius
Archilochus

Aristides Atheniensis

Lyfimachus
Aristides sophista
Aristi. pictor

Aristides orator
Arist. philosophus Christianus.
Aristoteles philosophus

restituerit. Scripsit non solum neruose, sed eleganter cōtra quorundam opinionē, author Cicerō in epistola ad Fannium. Meus, inquit, liber totum Isocratis Myrotheciū, atq; omnium discipulorum eius arculas, nonnihil etiam Aristotelis pigmēta conlumpfit. De si. bo. Credo, inquit, te minus delectari ab Epicuro, qui hæc Aristotelis & Theophrasti ornamenta dicendi contempsit. In primo ad Herēnium. Aristoteles autē qui huic arti plurima ornāmēta subministravit. In Rhetoricorum secundo. Veteres quidē scriptores huius artis usq; à principe illo & inuētore Ctesia repetitos, unum in locum cōclusit Aristoteles: & nominatim cuiusq; præcepta magna cōquilita cura, perspicue scripsit, atq; enodata diligēter exposuit: tantumq; iunioribus ipsis suauitatis & breuitatis præstitit, ut nemo illorū præcepta ex ipsorum libris agnoscat: sed omnes quicquid illi perceperūt, seu uelint intelligere, quasi ad quendam multo cōmodiorem explicatorē reuertantur. Scripta eius quadrifariam dispersita sunt. Primo quæ ad eloquētiā pertinent, quæ sunt Rhetoricorum libri tres. De poetica duo. De eloquutione poetarum unus. De poetis tres. De tragœdijs unus. Epistolas item ad diuersos, & carmina insuper, & iudiciariā ab eo scriptam orationem. Altera quæ ad philosophiam Ethicam pertinent, ut ad Eudemum libri octo, qui nunc etiam extant. Magnorum moralium duo, ad Nicomachum decem. Oeconomicorum duo. Politicorum octo. Item libri in quibus sunt ab eo mores & instituta **CLVIII**. Ciuitatum perscripta. De iusticia quatuor. De gubernatione reip. duo. De uoluptate unus, de summo bono tres, De regni administratione unus, de legibus quatuor, de diuitijs unus. De precatione & uoto unus. Reliqua sunt quæ ad logicam & physicam pertinent, quorū quicquid superest ab omnibus cognoscitur. Multa etiā ex eis deperdita. Traditur etiā libros supra **CCC**. ab se scriptos reliquisse. Excessit annorū **LXIII**. eodem quo Demosthenes anno, hic in Apulia, ille in Eubœa, ambo profugi, persequēte Anaxipatro. De libris & successoribus eius Plutarchus in Sulla, & Strabo, hæc quidem referunt. Aristotelis & Theophrasti libri longo tēpore occultati fuerant, nam suos Aristoteles Theophrasto dimisit. Theophrastus uero Neleo Scepsio. A quo deinceps ad alios hæredes imperitos, qui ne uenirēt in manus Attalorū regum eo tēpore bibliothecā Pergamī cōparātium, eos libros defoderunt. Demum Apeliconi Teio uēdidere. Apelicon igitur, ut qui librorum esset studiosior quā sapientiā, cariōsa loca emendare uolens, describendos dedit, scriptura non rite suppleta. Post cuius mortem Sulla cum eō bello Mithridatico uenisset, Pyreumq; adplicuisset, inuolucris eos Romam deportauit, Tyrannioniq; grammatico eius familiari digerendos tradidit. A quo Andronicus Rhodius cum auferret exēplaria, in uulgus postea dedit. Enarrauerunt eum plurimi & illustres authores. Inter quos Græci, Themistius, Philoponus, Alexander Aphrodisæus, Simplicius, Porphyrius, Olympiodorus Alexandrinus, Magentius, Eustratius. E recentioribus autem Ioannes Damascenus, Theodorus Logothetes, Michael Psellus, Nicephorus Gregoras. Ex nostris Boetius, Thomas Aquinas, Albertus magnus, Burleus, Aegidius. Ex barbaris, Auerrois, Auempace, Auicenna. Aristoteles Atheniensis, qui rempub. administravit, cuius etiam iudiciales leguntur orationes, plurima gratia & elegantia refertæ. Alius quoque qui Iliadem Homeri scripsit. Quartus Siculus orator, Quintus cognominatus Mythus. Alius Cyreniacus, qui de poetica scripsit. Alius item grammaticus, ut author Diogenes. Aristippus Cyrenæus Socratis auditor, primus Socraticorum mercedem docendi exegit, ac quæstu philosophatus est. Cum Xenophonte similitatem gessit. Summum bonum in uoluptate corporis posuit: quapropter à Diogene canis regius est appellatus, quod diuitum esset assecla. lactatum inter eos scomma Horatius per pulchre uersibus includit. Si pranderet holus, patienter regibus uti Nollet Aristippus: si sciret regibus uti, Fastidiret holus, qui me notat. Cum olim in nauī periclitante perturbaretur, interrogatus post casum, cur philosophus timuisset, Non agitur, inquit, par periculum de anima nebulonis, & nobilis philosophi. Huius sectatores Cyrenæici dicti, à Socraticis & nobilibus philosophis ob obscenitatem dudum repulsi. Habuit filiam nomine Aretam doctissimam. Quum nauis olim qua uehebatur, onere premeretur, aurum iussit in mare proijci, ut ait Diogenes. De eodem Augustinus. Aristippo quidem nec respondendum censeo. Qui per omnia uixit, ut inter eum ac belluam nihil distaret. Aristarchus grammaticus Alexandrinus lege, oriundus è Samothracia, patre item Aristarcho, floruit Olymp. **CLVI**. sub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudiit, Scripsit cōmentarios supra mille. Fuit discipulus Aristophanis grammatice. Decessit in Cypro, seipsum cibi abstinentiā necans, in

*Apelicon
Teius.*

*Tyrannion
Andronicus
Enarratores
Aristotelis.*

Aristot. alij

Aristippus

Areta

*Aristarchus
grammaticus*

ANTHROPOLOGIA

- necans, in morbo hydropeseos, aetatis anno LXXII. filios reliquit Aristarchum & Aristagoram ambos stultos, autor Suidas. Aelianus autem hunc tradit tam castigato fuisse iudicio, ut Homeri uersus non putaretur, quem ipse non probaret. Aristarchus Tegeates poeta tragicus, Aesculapio, a quo ex morbo fuit liberatus, pro recepta sanitate fabulam uouit. Emicuit tempore quo Euripides, docuit tragœdias LXX. uicit duabus: uixit annos supra LXXX. Fuit & alius Aristarchus Ephesi tyrannus, Suidas. Aristogenes Thasius medicus scripsit libros plures in medicina ad Antigonum Macedoniae regem. Aristogenes alter Gnidius item medicus, seruus Chryssippi philosophi, famam adeptus est ex curatione Antigoni Gonatae cognomento: autor utriusque Suidas. Aristogiton orator Atheniensis impudens, ex quo canis uocatus ab Atheniensibus, scripsit Apologiam ad Demosthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum, contra Hyperidem. Aristogiton & Armodius liberatores tyrannidis Pyrrastrati, quibus statuae in foro ab Atheniensibus posita. Causa quod Hipparchus Pyrrastrati filius Armodio ipso adolescente quem Aristogiton ardebat, per uim potitus fuerat: autor Thucydides. Aristeeas Proconnesius genere uersificator, carmina, quae dicuntur Arimaspea, composuit libris tribus. Praeterea Theogoniam circiter uersus mille, Emicuit Croesi & Cyri temporibus. Hic animam quoties uellet resumebat, haec Suidas. Plutarchus in Romulo, item Herodotus Aristeeas meminerunt his uerbis. Aristeam aiunt, qui cum nullo suae ciuitatis esset inferior, ingressum in Proconneso fullonicam officinam, illic decessisse, fullonemque oclusa officina abiisse denunciatum propinquis rem defuncti. Dissipatoque iam per urbem rumore Aristeam esse uita functum, superuenisse sermoni de hac re disputatum quendam Cyricum ex urbe Artetia profectum, qui diceret sese fuisse congressum cum Aristea atque colloquutum. Ea propter propinquos ad fulloniam praesto iuisse, habentes quae ad effectum redos homines sunt opus: aperta domo Aristeam minime apparuisse. Septimo deinde anno cum in Proconneso apparuisset, eos uersus fecisse, qui nunc Arimaspei uocantur. Quibus conditis rursus euauisse, haec iste Cyricus commemorabat. Aristocles philosophus Messanensis Peripateticus, scripsit de philosophia librum unum, quis esset studio & doctrina prior, Homerus an Plato: scripsit & de arte rhetorica, ac alia. Suidas. Aristocles Lampfacenus philosophus: alius Pergamensis sophista sub Traiano & Hadriano, scripsit de arte rhetorica, epistolas & declamationes ad Imperatorem. Suidas. De hoc Philostratus sic scribit. Aristocles Pergamensis nobili genere natus, sectae Peripateticae, Herodis Attici frequentator, inter sophistas clarus annumeratur. Tempore quo philosophabatur squalidus, horridusque aspectu, mox sese cultius habuit, uoluptatibus nimirum, tum lyrae, tum cantus indulgens. Cum esset Pergami iam clarus, ad se ex omni Graecia multitudinem traxit. Eius oratio illustris & Atticisans habebatur, sermoni potius quam contentioni apta, a qua ocium aberat ad breuitatem procinctumque tendente. Cuius Atticismus Herodis linguae comparatus, exilitati quam sono ac magnitudini propior erat. Extinctus est in ipso senectutis limine semicanus. Aristophanes poeta comicus Rhodius siue Lyndius genere, lege uero Atheniensis, patre Philippo, inuentor Tetrametri & Octometri: filios habuit Ararota, Philippum, Philetarum, comicos omnes. docuit fabulas LIII. Suidas. Eius nunc inueniuntur, *ωλῆτες, νεφέλαι, ὄρνιθες, σφῆκες, βοιωμοφοριάζουσαι, ἀχαρνῆες, κελῶν, ἰππῆες, ἐκκλησιάζουσαι*. Hic Atticae linguae nobilitate adeo praepollet, ut Dionysio roganti Athenienses aliquem eius sermonis eruditum authorem, hunc miserint. Socratis aemulus fuit, quem exagitat ac insectatur in Nephelis. Aristophanes Byzantius grammaticus Apellis filius, dux etiam exercitus, discipulus Callimachi Zenodoti & Dionysij. Suidas. Aristodemus Nisseus filius Menecratis Aristarchi discipuli, quem Strabo dicit se iuuenem, senem uidisse. Alter Aristodemus, qui magni Pompeij filios erudit, mane rhetoricam, meridie grammaticam docebat, Strabo. Aristomenes Atheniensis comicus, inter secundos antiquae comediae Olympiad. CLXXXVII. cognominatus *δυσποροῖος*. Suidas. Aristonicus grammaticus Alexandrinus scripsit in Theogoniam Hesiodi, & de nominibus siue constructione apud Homerum. Aristonicus Eunuchus Ptolemaei, qui animum supra Eunuchum gerebat, dux fuit belli fortissimus: praeterea liberalis in omnes: autor utriusque Suidas. Aristonymus regem uide in Attalis. Aristonymus poeta comicus sub Philadelpho, praefuit regiae bibliothecae post Apollonium: ueniens postremo in suspicionem, quod ad Eumenem transfugere cuperet, in custodia per aliquot annos fuit, tandem liberatus, mortem haud multo post obiit a stranguria, annos natus LXXXVII. reliquit opera multa, inter quae

litterarum quæ tragediam Ἰλιῶν ἐπιγράμ. Athenæus in Dipnoso. Aristoxenus Tarentinus, Man-
 tine tamē ager, philosophus & musicus nobilissimus, audiuit patrē & Lamprū Erythræum,
 dein Zenophilum Pythagoreū, postremo Aristotelem, in quem morientē conuiciū dixit,
 quod ei Theophrastum in scholæ successione præponeret. Scripsit in omni genere libros, in
 musica præsertim. Suidas. Hic animā dixit in harmonia constare, ut est autor Cicero in Tu-
 sculanis. Aristoxenus Cyrenæus, qui adeo delicatus fuisse dicitur in hortorū cura, ut uesper
 si lactucas mulso irrigaret, ut luxuriosius subcrescerent, & saporis essent præstantioris. Sui-
 das. Aristonius citharcedus cum sexies Pythia uicisset, ut Lylandri Lacedæmonij gratiam
 iniret, pollicitus est cum denuo uictoriam habere contingeret, Aristonum Lylandri seruum
 se præconio declaraturū. Aristolaus pictor Pausiæ discipulus è seuerissimis pictoribus fuit.
 Eius opera nonnulla cōmemorat Plin. Aristobulus Iudæus ex Paneade Agathobuli Hebræi
 discipulus unus fuit ex illis LXXII. interpretibus, qui missi fuere ad Ptolemæum tunc Iu-
 dææ dominum, uti libros sacros in Græcum sermonē conuerterent, Qui multa ex præceptis
 Moseos proponenti regi, percontantiq; respōdit. Hic cōmentarios etiam in Hebræorum le-
 gem egregios adidit, autor Eusebius. Aristobulus alter historicus item Iudæus, qui res Ale-
 xandri magni conscripsit, comesq; peregrinationis fuit. Qu. Arrius, qui fuit M. Crassi quasi
 secundarius. Is infimo loco natus, & honores & pecuniā, & gratiam consecutus, etiam in pa-
 tronorum sine doctrina, sine ingenio aliquem numerum uenerat. Sed ut pugiles in exercitu
 nisi pugnos & plagas quæ præmiorū cupidi ferre possunt, solem tamē saepe ferre non pos-
 sunt. Cicero in Bruto. Q. Arrius familiaris Ciceronis, cuius epulum lautissimū cōmemorat
 ipse Cicero in Vatinius. Horatius quoq; lib. II. car. Atq; epulum, ait, arbitrio Arrij. Arrius
 philosophus Alexandrinus, qui Augustus uenienti Alexādrīam, post uictoriā Actiacam, se
 contulit, tantoq; in honore apud eum fuit, ut Augustus ipse palām sit factus Alexādrinos tri-
 bus de causis ab se cōseruatos esse, ob Alexādrī primum memoriā, deinde ob urbis pulchri-
 tudinē, postremo propter Arrij philosophū. Plutarchus in Antonio. Hic Romā postea
 ab eo ductus, magnisq; præmijs & honoribus adfectus. Arrius presbyter Alexādrinus, pa-
 tre Armodio, sub Cōstantino magno sectam excitauit, quæ ab æterna dei patris substantia
 filium conabatur abducere. Sed quum Alexander præsul eius ciuitatis natura quietus, eum
 cuperet ab prauo incepto reuocare, nec tunc res ex sententiā procederet, quod plerosq; iam
 contagia pestiferæ opinionis infecerant, haud utile fore existimans rem pati, ad sacerdotes
 omnes circa detulit. Ad ipsum quoq; Cōstantinū fama penetrata, Imperator religiosissimus
 apud urbem Nicenā conciliū conuocari iussit, in quo adfuit Pannutius præsul ex Aegypti
 patribus, uir sanctus ex eis quos dextro oculo eruto, ac poplite succiso, Maximianus ad me-
 tallā dānauerat, qui innumeris quotidie miraculis clarebat. Adfuit & Athanasius tūc diaconus
 cum Alexandro ipso præsule & magistro: tandē CCCXVIII. coactis præsulibus ex-
 plota est Arrij sententiā, δμῶσιον, id est, cōsubstantialē tunc filiū decreuerūt, cūctis sese subscri-
 beribus præter Arrij cum paucis, qui in exiliū acti sunt. Post hæc ex eius secta quidā presby-
 ter cōciliata sibi beneuolentia Constantiæ Cōstantij sororis, mortuoq; interim Cōstantino,
 Cōstantius presbytero sororis gratia fauēs, iussit ex exilio Arrij reuertī, sollicitate quoq; Eu-
 sedio præsule Nicomediæ eius sectatore. Quumq; ille multis è sacerdotibus & populis sti-
 patus rediret, in itinere Cōstantinopoli secessum petens exonerādi uentris gratia intestinīs
 defluxis excessit, dignam moribus pœnam dando. Itaq; Alexander qui tunc ex eius aduētū
 maximas sibi excitari turbas timebat, precibus ad deum effusis exauditus uidebatur. Non
 destitit tamen eius sectatores, quin defuncto Alexandro eius successori Athanasio uniuersis
 q; orthodoxis multos annos negociū facefferēt, adeo ut nulla fuerit ciuitas quæ nō Arria-
 num simul cum Orthodoxo præsulē sustineret. Nūc de eius dogmate differēdū. Tres ex hac
 emanarunt sectæ, Arrianiq; trifariā dispertitī. In Eunomianos, qui dicunt omnino filiū patri
 dissimilē, quod nulla ratione res creata creatori sit equiparāda. In Arrianos, qui dicūt similitē
 quidē posse dici filiū patri, sed ex munere gratiæ, non proprietate naturæ, qua scilicet possit
 res creata creatori cōferri. In Macedonianos, qui adseuerant quidē similitē omnino patri filiū:
 uerum S. S. nihil habere cum utrisq; cōmune. Hæc ex historia Rufini lib. x. Arrianus è Ni-
 comediā historicus, Xenophō minor cognominatus, sicut ille de Cyro, ita hic de Epicteto
 philosopho eiusq; dissertationibus opus adidit tribus uoluminibus. Scripsit quoq; historiā
 Alexādrī magni viij. lib. utrūq; opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ sub
 Hadriano

Aristoxenus

Aristoxenus

Aristonius

Aristolaus

Aristobulus
Iudæus.Aristobolus
historicus.Arrius phi-
losophus.Arrius hæ-
resiarcha.

Pannutius

Arriana
sectæ.Arrianus
historicus.

ANTHROPOLOGIA

- Hadriano & M. Antonino principibus, à quibus ob literas honoribus usque consularibus euectus est, autor Heliconius. Arrianus poeta, cuius carminibus Tyberium principem delectatum fuisse Tranquillus scribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphrasim Georgicorum Virgilij, Alexandriada, Poema uidelicet de Alexandri Macedonis gestis, libris $\times \times \text{IIII}$. Alia quoque in Attalum Pergamensem poemata. Arion Methymneus ci-
Arion tharædus & poeta lyricus emicuit Olymp. $\times \times \times \text{VIII}$. Scripsit cantica circiter uersuum duo milia. Dicitur & tragici carminis primus inuētor fuisse, & Chorum instituisse, ac dithyrambicū carmen cecinisse, autor Suidas. Huius Arionis historiam Ouidius in fastis, & Gellius lib. $\times \text{VI}$, ac Aelianus de ani. pluribus referūt uerbis. Dum Lesbum patriam repeteret, animaduertentē nauales socios in se propter opes coniuasse, ex nauī se in mare proiecit, quem Delphinus dorso exceptū domum usque tulit. Quapropter eius statua cum eiusmodi epigrammate facta, quod ego sic conuertī. Cernis amatorem qui uexit Ariona delphin.
Arsenius A Siculo subiens pondera grata mari. Arsenius stirpe senatoria, Honorij principis aulicus, ac beatæ uitæ cupidus, quum diuinitus audisset: fuge, tace, & quiesce, ad cœnobiū properauit, ubi & monachis præfuit, & sanctitate claruit. Relictam sibi paternā hereditatē respuit, dictitans eam ad se non amplius pertinere. Videns olim quendam in fractum dolium aquam haurientē, audiit cœlitus, eos esse, qui bona quæ agunt cōtinuo malis admiscēt. Fuit
Aurelius & alter martyr sub Decio. Aurelius pictor celebris Romæ paulo ante Augustū, nisi flagitio
pictor. insigni corrupisset artē, semper alicuius sceminae amore flagrans, ob id deas pingens sed dilectarum imagine, itaque in pictura eius scorta numerabantur. Plinius. Arnuphis philosophus
Arnuphis Aegyptius magica præditus arte ferebatur in aëra. Fama est ut quondā exercitu Romanorum M. Antonini principis tēpore siti laborante, hic imbrem cum fulgure & tonitru media æstate excitauerit, quod nonnulli Iuliano Chaldaeo attribuūt, hæc Suidas. Eusebius autē huius miraculi meminit, neque excatationibus aut magicis gestū dicit, sed à Christianorū precibus qui in eo exercitu militabant. Archadius Antiochenus grāmaticus scripsit nonnulla in grāmatica cōmemorata à Suida. Archedicus poeta comicus contra Democharem scripsit
Archadius grāmaticus. Demosthenis propinquū. Fabulae ipsius Thesaurus, & Diamartanon, ut scribit Athenæus.
Archedicus Archippus comicus Atheniensis antiquæ comœdiæ, uicit semel, Suidas. Artemidorus Gnidius Romæ Græcæ disciplinæ præceptor, Brutī familiaris, libellum de coniuratione obtulit
Archippus Casari extremo die ingredientī in senatum, ut statim legeret, quod ille minime fecit. Plutar-
Artemidorus grāmaticus. chus, Artemidorus Daldianus, Daldis enim ciuitas Lydiæ est, philosophus scripsit de interpretatione somniorū, de auspicijs, & de Chiromātia. Suidas. Artemisia regina Halicarnassi,
Artemidorus philosophus. in auxiliū Xerxis cōtra Græcos uenit. Inter primores duces bellum acerrime ciebat, quippe ut in uiro muliebrē tunc rem, ita in muliere uirilem audaciam cerneret. Hæc extincto uiro Mausolo sepulchrū fecit, inter septē orbis miracula cōnumeratū. Ad funus quoque orandū
Artemisia primos Græciæ oratores aduersiuit. Suidas, Artemius præfectus cum Cādida uxore & Paulina filia, martyres sub Hadriano, iacent in uia Aurelia. Hic Marcellinū presbyterū, & Petrū
Artemius exorcistam in carcere custodiebat, à quibus & ipse Christianus factus iugulatus postremo
Artabazes rex. est, uxor autē & filia lapidibus obruta. Artabazē Armeniæ regē quanquā barbarū uirum, plene doctissimū scribunt fuisse Appianus in Parthico, & Plutarchus in Crasso. Præterea edidisse tragœdias & orationes historiamque, quorū nonnulla ad sua tēpora peruenisse affirmat. Hic captus ab Antonio dum Orodī Parthorum regi adfini suo suppeticas tulit, & in triumphum in Aegyptū ductus est, ut idem Appianus autor. Asclepiodorus pictor ætate Apellis Olympi. $\text{c} \times \text{II}$, quem in Symmetria mirabatur ipse Apelles. Huic Mnason tyrannus pro $\times \text{II}$. dijs dedit in singulos Mnas tricenas. Plinius. Asclepiodorus Alexandrinus uir
Asclepiodorus. singulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquisitionē cognitionemque lapidū & herbarum. Suidas. Asclepiades genere Prusiensis medicorū eloquentissimus, Cn. Pompeij familiaris, cum in arte Rhetorica decoxisset, medicinā sectatus est, aliam à cæteris uiam ingressus. Dicebat salutē cōstare cibi potusque abstinentia, præterea gestatione, ambulatione, frictione. Ipse condita noua secta, spretisque legatis ac pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua uinū agris medetur, relato è funere homine & cōseruato. Sed maxime spōsione facta cum fortuna, ne delatus ad rogum medicus crederetur, si unquam inualidus ullo tēpore
Asclep. mar. fuisset. Et uictor suprema in senectā lapsu scalarū exanimatus est, hæc Plinius. De eodē quoque multa lib. IIII , refert Apuleius. Asclepiades præsul Antiochenus martyr. Asclepiades
Asclepiades Myrleanus. Myrleanus

Myricanus ludimagister in Tuditania Hispaniæ regione, librum ædidiit de gētibus eius regionis. Strabo lib. III. Asclepiades Anazerbeus gramaticus scripsit de fluminibus. Steph. Alconius Padianus historicus, circa Neronis tēpora, anno uitæ LXXIII. captus luminibus. XII. postea summo cum honore & hominum gratia uixit annos, autor Eusebius: hic etiā in Ciceronis orationes cōmentarios ædidiit. Aspasius Rauēnas Demetriani filius sophista, sub Alexādro Māmeæ Romæ profitebatur, auditor Pausaniæ, & Hippodromi, scripsit cōtra Aristonē & maledicos diuerſas orationes, hæc Suidas, De hoc Philostratus pluribus uerbis dicit eum uenisse Romā ad Alexādrū, magistrumq; epistolārū eius fuisse, etq; Philostratus ipse refert se epistolā scriptitasse, ubi modū scribēdi in eo genere edocet. Nā Aspasius cum scribēdis imperatoris epistolis præſſet, stilo utebatur cōtētioso, ac minime perspicuo, minimēq; propterea principē decēte. Cum eius scripta legē cōtineāt, nō per enthymemata, aut epichremata proferrī fas est. Aspasius Byblius appellatus, quoniā de byblo, id est, papyro librū cōdidit, ac artem Rhetoricā & Panegyricū in Hadrianū principē, cuius tēpore floruit. Suidas. Aspasius Tyrius historicus, scripsit de cōtinēte, & quæ in eo sunt, uariā historiā in lib. XX. de arte quoq; Rhetorica, & alia, ut idem autor. Aspasia mulier Mileſia magna doctrinæ fama, sophistria fuit, & rhetorices magistra. Periclem docuit, simul & amauit, ab eoq; in matrimoniū accepta cum esset captiua, causa fuit & ipsa duorū bellorū, Samij uidelicet & Pelopōnesiaci, uide in Pericle. Asterius Arrianae philolophus sectæ, imperāte Cōstantino, scripsit in epistolā ad Romanos, euāgelia, psalmos, cōmentarios, qui ab ipsius sectæ uiris studioſis legūtur. Hieronymus. Aster puer in quē sunt epigrammata Platonis, uide in Platone. Asteris nomē foeminæ adamatæ, pro qua sylua extat Papinij. Asbylus Crotoniata, ut ait Pausanias, uictor Olympiæ ter, cōtinua serie, stadio ac diaulo. Huius etiā Plato meminit in rep. qui eum castitate perpetua præditū cōmemorat, ob cursus studiū. Huius insuper simulachrū in Olympia ostēdebatur, uti Plin. testatur. Asinius claros Romæ legimus fuisse. Pollionē in primis celebrē oratorē, Augusti q; amicū. Is primus omnium Ro. aduocatis hominibus scripta sua recitauit. Declamationes suas nunq; populo cōmisit, siue quia parū in illis habuerit fiducia, siue, quod magis crediderim, tātus orator inferius id opus ingenio suo dixit. Exerceri siquidē uolebat, gloriari fastidiebat. Seneca in decla. à Quintiliano autē his uerbis taxatur. In Asinio Pollione summā diligentiam inuenio, adeo ut quibusdā nimia uideatur, & cōsiliū & animi satis. à nitore & iucūditate orationis ita lōge abest, ut uideri possit secūdo prior. Vocat idē alibi iudiciū Pollionis. Nam omnes ferē sui tēporis notauit, nasutiore iudicio, in Lio Pataunitatē, in Cæsaris cōmētarijs infidelitatē, in Sallustio uerba obsoleta. Ciceronē deniq; ipsum exāguem & elixum appellauit. Primus Romæ bibliothecā publicauit, ubi M. Varronis imaginē collocauit. Præterea de Delmatis triūphauit Salona expugnata, ex qua uictoria Saloninum tunc forte natū uocauit. In cuius honore Seruius dicit eclogam ædidiſſe Virgiliū. Moritur in uilla Tusculana, ætatis anno LXXX, ut autor Eusebius. Asinius Gallus eius filius uir etiā doctissimus, ut Seneca testatur in declama. libros ædidiit de cōparatione patris & Ciceronis, in quibus prætulit patrē, ut Cæcilius in lib. II. epistolārū scribit. Contra quos Claudius Cæsar postea Ciceronis ædidiit defensionē, ut Trāquillus meminit in Claudio. Imitatus etiā patrē, qui & ipse orationes scripsit in Plautium quendā, quæ post mortē eius æderētur ut nō respōdere possit, ex quo Plautius fertur scripsisse. Cum mortuis nō nisi laruas luctari, hæc Plin. Hic postea à Tyberio principe nulla manifesta de causa interfectus fuit. Asinius Capito doctissimus artis grāmaticæ, librū reliquit epistolārū. In prima q; quæ ad Pacuuium Labeonē scripta erat, titulus est, pluria & nō plura scribi oportere, rationes q; ponit. Gellius. Asinius Pollio Trallianus genere, docuit Romæ tēpore Pompeij magni, successit scholæ Timagenis, scripsit bellū ciuile Cæsaris & Pompeij. Suidas. Asellius Sempronius historicus militauit sub Scipione Aemiliano apud Numantiā Tribunus militaris, id q; bellum literis mādauit, citatur sæpe testis à Gellio. Asellius Claudius eques Ro. tribunus militū sub Claudio Nerone apud Lucanos memoranda fortitudine, uide in Taurea Iubellio. Asdrubal, & Amilchar, Magonis inclyti ducis Carthaginensū filij fuere, quibus duobus paternā referētibus indolem, Pœni multos annos aduersus Sardos feliciter pugnarunt: in quo bello Asdrubal grauer uulneratus, Amilchari fratri tradito imperio, interiit. Cuius mortē cum luctus ciuitatis, tum dictaturæ XI. & triumphū quatuor, insignē fecere. Reliquit liberos tris, Annibalē, Asdrubalē, & Sappho. Amilchar uero alter frater, quum in

Asclepiades

Asconius

Aspasius
sophista.Aspasius by
bliusAspasius ty
riusAspasia mu
lier.

Asterius

Aster puer

Asbylus

Asinius
pollioAsinius
gallusAsinius Cap
pitoAsinius Pol.
Asellius Sem
proniusAsellius Clau
dius

Asdrubal

D bello

ANTHROPOLOGIA

bello Siciliensi fuisset interfectus, parem dimisit filiorum numerum, Amilconem, Hannonem, & Giskonem. Igitur per hos Carthaginensis res ea tempestate regebatur: per hos & Mauris bellum illatum, & aduersus Numidas pugnatum, & Afri copulli stipendium urbis conditae Carthaginensibus remittere. Deinde cum familia tanta imperatorum grauis liberae ciuitati esset, centum e numero senatorum iudices legunt, qui reuersis a bello ducibus ratione rerum gestarum exigerent. In Sicilia in loco Amilcharis, Amilco succedit Imperator, qui cum nauali terrestriq; pugna aliquot secunda praelia fecisset, repente pestilentia oppressum exercitum ferè totum amisit. Quare mœsta ciuitas, & ululatibus plena, aduenienti sese obtulit. Ipse diuos suamq; inculans fortunam, quod gloriosissimam uictoriam partamq; læticiam, fato miserabili funestasset, ac queribundus se domum contulit, clausisq; foribus, doloris impatiens, sibi mortem consciiuit. Trogus lib. XXI. Asdrubal gener Amilcharis patris Annibalis, post eius mortem septem annos imperium tenuit, fauente factione Barchina. Annibalē haud multo post interitum patris in Hispaniam uocauit, ut sicut antea puer iuuente Amilchare coeperat bellicis artibus erudiri: sic etiam tunc robustiore aetate periculis ac laboribus adsuesceret. Demum a seruo barbaro, cuius dominum occiderat, interfectus est in medio suorum, comprehensus deinde a circumstantibus seruus haud facti poenitens, inter cruciatus & tormenta, speciem semper ridentis praebuit. Liuius XXI. Asdrubal Giskonis, postquam Annibalis frater Asdrubal in Italiam se contulit, a Scipione Africano saepe unam cum Magone fugatus, in Hispania tandem Magone capto, se ad Gades recepit, deinde Carthaginē: unde in Numidiā ad Syphacē captatum amicitiam Carthaginensibus contendit, quod forte Scipio ex Hispania eadem die, causaq; pro Romanis adfuit: uide in Scipione & in Laelio. Asdrubal Annibalis frater, uide in Annibale & Liuiio Salinatore. Asdrubal cui Caluo cognomen erat, tempore quo Annibal erat in Italia, teste Liuiio, in Sardiniam dux classis mittitur, sed tempestate reiectus ad insulas Baleares, ibi tantisper quoad quassas reficeret naues, reledit. Cumq; audisset T. Manlium Arficorā Sardonum regem profligasse, cum classe occurrens, collatis signis ipse cum Magone & Hanone ducibus, memorabili clade profligatus, captusq; est. Asdrubal dux alius tertio bello punico a Scipione Aemiliano uictus, facta deditio: eius uxor quum paucis ante diebus a uiro impetrare non potuisset, ut ad uictorem transfugeret, in medias urbis flamas sese cum filiis iecit. Liuius LI. Astydamas senior tragicus Atheniensis docuit Trag. XLII. uicit V. Primus qui ex auditoribus Socratis ad poeticam se conuerterit. Astydamas iunior filius, & ipse tragicus, cuius tragicædiæ nonnullas commemorat Suidas. Astyampsicus scripsit librum de cura afinorum, & *ἄστυαμπος*, id est, de coniectatione somniorum, Suidas. Astylus Crotoniata tribus continuis olympicis uicit, stadio, diaulo, & dolicho. Quod autem in ultimo se Hieronis magistrum ac Syracusanum a pracone declarari fecerit, Crotoniata irati statuam eius fregerunt, bona in superpublica uerunt, Pausanias. Astyanax quasi urbis princeps, appellatus autem proprio nomine Scamandrus, Hectoris filius ex Andromacha: qui a matre absconditus, ab Ulyssse repertus, ac de alta crepidine praecipuus est datus. Attalos & Eumenes reges qui Pergami regnauerunt, Strabo lib. XIII. breuiter persequitur. Lysimachus unus est successoribus Alexandri, Pergamum, ubi thesaurus regius erat, seruabat. Is a Seleuco Nicatorē oppressus, curam Philetæro cuncho dilectissimo, regni simul & thesauri reliquit. Is annis XX. regnauit, fratresq; habuit Eumene & Attalum. Eumeni natu maiori filius fuit Eumenes alter, qui Pergami Imperio successit, priusq; res gerere cepit, & apud Sardis ciuitatem Antiochum Seleuci filium, praelio superauit. Hic igitur postq; regnasset annos XXXII. Attalum filium dimisit heredem, qui primus rex Pergami est appellatus, ut etiam Liuius in VIII. de bello Ma. Gallograecos uicit, solusq; Asiaticorum eius tributum non perdidit. Romanorum praeterea fuit amicus, ut Liuius in III. de bello Ma. & Florus. Pro eis in classe Rhodiorum aduersus Philippum pugnauit. Coronam auream senatui dono misit, gratias agens, quod Antiochum autoritate legatorum de finibus eius mouisset. Decessit senior, postq; regnasset annos XLIII. superstitibus liberis Eumene, Attalo, Philetæro, & Athenæo. Ex quibus Eumenes in amicitia Romanorum permansit, pro eisq; aduersus Perseum bellum gessit a quibus totam eam regionem accepit, quae sub Antiocho citra Taurum erat. Praeterea Pergamum munijt, & Lucum Nicophorium seruit, templorum quoq; dona addidit, ac nobilem bibliothecam instituit, undiq; conquisitis libris in haedinis pellibus scriptis, quae postea ex loco Pergamena sunt dicta: regnauit annos XLIX. Sceptrumq; Attalo filio quem e Stratonice Ariarathis Cappadocum regis filia suscepit, tutoremq; Attalum fratrem dimisit. Qui bello res

Amilco

Asdrubal gener

Asdrubal Giskonis.

Asdrubal Annibalis frater

Asdrubal caluus

Arficoras Sardonum rex.

Asdrubal in tertio bello punico.

Astydamas

Astydamas iunior.

Astyampsicus

Astylus Crotoniata

Astyanax

Attalus & Eumenes reg.

Philetærus

Eumenes

Eumenes filius.

Attalus primus rex.

Eumenes Attali filius

Attalus frater

regit magni. Nam
tunc bellum sumptu
per cepit datus in
Nicomede postre
regnum di
interfecit. Ca
Ro. instituit qu
Attalum T
Attalum tutor
latre primo, de
promissis pra
ultimo heredes
regni curis penita
tunc morte uelut
curas quae tunc R
Licio Cretio decern
postuoridatate acie pe
Acuillus cognomine prim
Romano
ad eripendum An
Cleitomenem consulum m
tunc quoq; Romi transi
L. L. L. X. ATHANAS
tunc praefate. omni honore in
fuit inuidias ad Constanti
ius post eius mortem iugur
re. Sub Valente mortuo cum P
officium concilio multa ei falli
tunc testatur, omnia tandem
tunc duo libri contra Valentin
tunc inuolunt. De uita An
tunc quilibet. id est Callig
Romae ecclesie subdacione
tunc e Seleuco Ciliacia
tunc aliquando patre su
tunc praeterea, cum illo au
tunc Roman multis eum
tunc tunc, id est: Aduer
tunc more a ruina domus
tunc tunc grammatice
tunc tunc composuit. un
tunc nos sine haudquaqu
tunc tunc. ATHEN
tunc tunc compos
tunc tunc Philologus
tunc tunc inter grama
tunc tunc Salustij in compe
tunc tunc: quod sicut Erato
tunc tunc doctrina conficitur. C
tunc tunc componere aggre
tunc tunc tunc tunc tunc
tunc tunc tunc tunc tunc
tunc tunc ut noto, ceteri, & prop

belliores gessit magnas. Nam aduersus Demetrium Seleuci filium, deinde Alexādrum Antiocho natum bellum sumpfit. Romanorū contra pseudo Philippum socius fuit, Diegylum quoque regem cepit, ducto in Thraciam exercitu. Prusiam Bithyniæ regem interemit praefectus illi filio Nicomede: postremo post annos $\times \times \text{I}$. Attalo Eumenis filio sub eius, ut diximus, tutela relicto regnum dimisit. Is Philometor ex scelere per antiphrasim cognominatus est quod matrē interfecerit. Cum annos v . regnasset morbo absumptus, teste *Li. LVIII.* haerēde populo. Ro. instituit: qui postea eam regionem prouinciā fecerunt, & Asiam minore uocauerunt. Hunc Attalum Trogius lib. $\times \times \text{VI}$. Eumenis ē fratre nepotē non filium dicit esse: nisi fortē Attalum tutorem eius, ac patruum Eumenem uocet. Vtrunq; scribit fuisse sceleratissimū. Matrē primo, deinde uxorem clam necasse, barbāq; ac capillum dissimulatione facinoris promississe: praeterea hortos colere, ac herbas inde uenenatas ciuibus mittere solitū fuisse. Postremo haeredes Romanos reliquisse. Hic est qui de agricultura librū scripsit, cui se relicto regni curis penitus tradidit. **ARISTONICVS** ex Eumene & pellice natus, post Attali fratris mortē ueluti paternū regnum Asiam inuasit. Cumq; multa praelia secūda aduersus ciuitates quae metu Romanorū se dedere nolebant, fecisset: iustusq; iam rex uideretur, Asia Licinio Crasso decernitur: qui intentior Attalicā praedae quā bello, cum extremo anni tempore inordinata acie praelium cōseruisset, uictus poenas dedit. In huius locum Perpenna Cos. missus cōgressu primo ad deditiōnem Aristonicum cepit, Attalicāq; gazam hereditariam Populo Romano Romam deportabat. Quod agre ferens successor eius M. Aquilius Cos. ad eripiendum Aristonicum Perpennae ueluti sui triumphī munus properauit. Sed contētionem consulum mors Perpennae diremit. Sic Asia Romanorum facta, cum opibus uitia quoq; Romā transmisit. Aristonicus in triumphum ductus, ac in carcere necatus est. *Li. LIX.* **ATHANASIVS** praesul Alexandrinus educatus ab Alexādro eiusdē ciuitatis praesule, olim diaconus in concilio Niceno fuit. Arrianorum deinde maximas perperas insidias ad Constantem Galliarum principem aufugit: unde reuersus cum literis & rursus post eius mortem fugatus, usq; ad Iouiniani imperiū latuit, à quo restituti orthodoxi fuerunt. Sub Valente moritur cum Petrum quendam coadiutorem in praesulatus munere delegasset. In concilio multa ei falsa crimina obiecta, adducto etiam scorto, quod rem cum ea habuisse testaretur, omnia tandem patientia ac sanctitate superauit. Feruntur eius aduersus gentes duo libri contra Valentem: unus de uirginitate. De persecutionibus Arrianorū. De psalmorum titulis, De uita Antonij monachi, in epistolas Pauli cōmentarios, Symbolum, & septem epistolae, id est Castigationes solemnes. Haec ex Rufini historia. Ioannes Aretinus Romanae ecclesiae subdiaconus ipse uita ē pluribus locis collectae librum dicauit.

ATHENAEVS ē Seleucia Ciliciae philosophus peripateticus doctissimus, Augusti tempore, princeps aliquandiu patriae suae: deinde contracta cum Murena amicitia qui contra August. conspirauerat, cum illo aufugit, captusque ac dimissus cum insons reperiretur. Reuertens autem Romam multis eum salutantibus, illud Euripidis respondit. *ἦ καὶ κευδαλώνα ἐσὶ σὸς πύλας λιπῶν*, id est: Aduenio latebras & tenebrarum linquens portas: uerum breui superuixit tempore, à ruina domus ubi habitabat oppressus. Strabo *XIII.* **ATHENAEVS** Naucratis grammaticus M. Antonini principis tempore, librum teste Suida Dipnosophistarum composuit, uarium opus & eruditum, ut Plinius alter Graecus ferē dici possit: quod ad nos sanē haudquaquam integrum peruenit: eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. **ATHENODORVS** Atheniensis philosophus Stoicus praceptor Dionysij Areopagitae, composuit opus quod *διαφορά* inscripsit: emicuit Augusti temporibus. Suidas. Atteius Philologus libertinus Athenis natus: hunc Capito Atteius iuris consultus eius patronus inter grammatikos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuisse ait: iuuauit scripta Sallustij in componendo ut author est Pollio. Philologi appellationem sumpsisse uidetur: quod sicut Eratosthenes qui sibi prius hoc cognomen uindicauit, multiplici uariaeque doctrina censebatur. Coluit familiarissime Sallustium, eoq; defuncto Pollionem: quos historias componere aggressos alterum breuiario rerum Romanarum, alterum praecipis de ratione dicendi instruxit: quo magis mirandum Pollionem credidisse, antiqua uerba & figuras solitum esse colligere Sallustium: quum sibi sciat Atteium nihil aliud suadere, quā ut noto, celeri, & proprio sermone utatur: uitetque maxime obscuritatem

Attalus
Philometor

Aristonicus

Athanasius

Athenaeus
philosophusAthenaeus
sophista

Athenodorus

Atteius phi
lologusAtteius Cap
pito

ANTHROPOLOGIA

- Atratinus* Sallustij, & audaciam in translationibus: ex Tranquillo. Atratinus accusator fuit Cælij, ut in oratione Ciceronis apparet, qui male à quibusdā Atracinus scribitur: nam is Varro fuit.
- Aurelia gens* AVRELIAM gentem ex Sabinis oriundam à sole dictam putant, quod ei publice à populo Romano datus sit locus, in quo sacra fuerant Soli, qui prius Auselij, sicut Valesij dicebantur. Festus. Ausonius sophista scripsit epistolas & alia quædam ad Nonnum, ut ait Suidas. Alius poeta Gallus, patria Burdegalensis, cuius extant epigrammata. Augeas Comicus Atheniensis mediæ comædiæ, ut author Athenæus. Augeam regem in Geographia narraui. AVGVSTAE coniuges dicebantur imperatorum, sed & mater castrorū quoad docq̄ honoris gratia ex S.C. Diuæ autem, ac diu, tantum post mortem. Augustarum nomina hæc sunt. Liua Augusti. Agrippina Agrippæ, postea Iulia Augusti filia, Tyberij. Lollia Paulina Caij. Messalina & Agrippina Claudij. Octauia & Sabina Poppea Neronis. Lepida Galbæ. Pompeia Sabina Othonis. Petronia Vitellij. Flauia Domitilla Statilij Capellæ filia Vespasiani. Marcia Furuilla Titi. Domitia Domitiani. Plotina Traiani. Sabina Hadriani. Faustina Antonij Pij. Faustina filia M. Aur. Antonini. Lucilla L. Antonini Veri. Iulia Seueri. Eadem priuigno nupsit Caracallæ. Theodora & Helena Constantij. Faustina Constantini. Eusebia Constantij. Helena filia Constantini uxor Iuliani. Charito Iouiniani. Seuera & Iusta Valentiniani. Dominica Valentis. Galla Placidia Theodosij. Eudocia Arcadij. Eudocia Theodosij iunioris. Eudoxia Valentiniani iunioris. Pulcheria Martiani. Verna Leonis magni. Areta Zenonis. Euphemia Iustini. Theodora Iustini iunioris. Anastasia Tyberij. Constantiana Mauricij. Leontia Phocæ. Flauia Eudocia Heraclij.
- Aurea Eligius* Martina Constantini iunioris. AVREA uirgo apud Parisios cœnobio uirginum præposita ab Eligio eiusdem ciuitatis præfule, imperante Heraclio, ambo inter sanctos relati.
- Autolyca iij.* Fuit & alia huius nominis martyr inter comites Vrsulæ. Autolycus Mercurij seu Deucalionis filius, & maternus Vlyssis auus, ut Homerus & item Plato in primo de republica testatur, furtorum nomine insignis. Martialis: Non fuit Autolyca tam piceata manus. Alter fuit conditor Sinopis, & comes Iasonis, apud Strabonem: tertius athleta, nobilis Pancratiastes, cuius statuam in Prytaneo fuisse author est Pausanias: meminit & Plinius huius artis libro XXXIIII. Cap. VIII.

RAPHAELIS VOLATERRANI COMMENTARIORVM VRBANORVM LIB. XIII.

- Babylas*
Bacchylides
Bacchus
Bairon
Balbi
Barbi
Balbina
Barbara
Bardifanes

ABYLAS Præsul Antiochenus, quem & uitæ meritis & doctrina præstantissimum Eusebius sæpe in historia commemorat. Bacchylides poeta lyricus, Cous genere, filius Medonis nati Bacchylide Athleta, ut ait Suidas. Aelianus autem de uaria historia tris huius nominis ponit: hunc primum, alium Atheniensem, tertium Arcadem. Bacchus alibi mihi narratur. Est & martyr nomen qui unà cum Sergio sub Diocletiano apud Euphratem passus est: ambo enim ordines in exercitu imperatoris ducebant. Bairon historicus scripsit breuiarium rerum ab Alexandro gestarum. Suidas. Balborum & Barbarorum Romæ familiæ fuerunt. Lucilius Balbus in dialogo de natura ponitur apud Ciceronem, Stoicorum partes adsumens. Cosmus cardinalis Vrsinus nummum ante hos annos habebat antiquum: ubi C. Barbi cuius Romæ nomen inscriptum fuerat. Balbina uirgo Romana & martyr, Quirini filia, liberata à strumæ uitio per Alexandrum Pontificem. sepulta in uia Appia iuxta patrem, qui ambo sub Traiano sunt passi. Barbara uirgo Nicomediensis Dioscori nobilis uiri filia, à quo in turrim est coniecta, quod se Christianam profiteretur: ac post omnibus probris nudatum conuerberatumq̄ corpus, ab eodem ad præsidem ducta, iugulataque in eadem urbe sub Maximiano est. De mum Venetijs quò deinde translata fuit, nunc condita. Bardifanes Mesopotamiæ præsul, Syrorum lingua doctissimus, & uehemens dialecticus, aduersus Marcionem patria lingua scripsit: sed & Græce ad Antoninum, sub quo fuit, librum de fato, aliaque complura, ut ait Eusebius

Eusebius libro quarto. **BASILIVS** Cæsariensis, & Gregorius Nazianzenus Præsules *Basilius*
 æquales fuere, Cappadoces ambo nobiles, Athenis ambo rhetoricæ philosophiæq; studijs
 eruditi: quibus cum cupidius Basilus intenderet, Gregorius magnificentius ea cõtemnens,
 ut qui se totum deo mancipasset, tantum de socij amore sibi præsumpsit, ut surgentem Basili-
 um de cathedra manu corripiens ad cœnobium perduceret: ibi que annis XIII. omni-
 bus Græcorum philosophorum libris relictis, solum sacris uoluminibus uacarent, iamq; di-
 uina lege instructi alter altero trahitur itinere diuino instigati spiritu. Basilus Ponti urbes
 & rura obeundo, populos edocebat. Igitur non multo post factus Præsul Cæsareæ Cappa-
 docum iussus est à Valente qui Arrianis fauebat, deserere officium, atque in exilium abire.
 Cumque ille minime obtemperaret, atque uti contumax, tribunali Præsfecti adhiberetur, ac
 minis & terriculis parare principi diu frustra tentaretur, nox ei spacij ad deliberandum da-
 tur. Basilus nequaquam ego ait. Tu potius in hoc spacio ab incepto desistes. Itaque in ea no-
 cte uxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia insuper paruula extincta, Valens
 rogatum misit ad Basilium, ut precibus ad deum fufis, ipse saltem seruaretur. Sic itaque ac-
 cidit, ut pulsis reliquis orthodoxis Basilus tantum ob metum seruaretur. Post hæc uitam
 instituit monachorum, de cuius præceptis & ordine librum separatim condidit, à Rufino
 postea conuersum. Sed & alia eius opera Hieronymus enumerat, dicens eum egregios con-
 tra Eunomium elaborasse, & libros de S.S. Et in Hexameron homilias undecim. Et Asteri-
 con intellectu uidelicet breues uariosque tractatus. Gregorius uero Nazianzenus eum lon-
 ga Monodia prosequitur. Fuere Basilio fratres duo, Gregorius & Petrus: quorum alter scien-
 tia præditus docendo, alter fide instructus, agendo fratris uirtutem penè exæquabant. Nos
 de Gregorio ipso in ordine dicemus. Hæc autem de Basilio ex historia sumpsimus Rufini li-
 bro undecimo. **BASILIVS** Ancyranus præsul arte medicus, scripsit contra Marcellum *Basilus An-*
 de uirginitate librum, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Constantino in parte Mace- *cyranus*
 doniæ cum Eustathio Sebastiano princeps fuit, ut author Hieronymus. Alium quoq; Sui- *Basilus*
 das commemorat præsulem Ciliciæ sub Anastasio principe floruisse: haud abfimilem pri- *præsul*
 mo, & abstinentia, & uitæ institutis, scripsisseq; contra Archelaum quendam presbyterum *Basilus*
 Coloniensem. Basilus unus ex interfectoibus Cæsaris ponitur ab Appiano, alter item Pi- *Basilus pirata*
 rata infamis, Lucanus. Et Basilum uidere ducem, noua furta per æquor. **BASSOS** claros *Saleius*
 uiros extitisse nonnullos legimus. **SALÉIVS** Bassus poeta epicus, cuius est Quintiliano *Bassus.*
 uehemens ac poeticum ingenium, nec ipsum senectute maturum, præueniente fato, quem *Aufidius*
 a modum & Valerio Flacco contigit. Aufidius Bassus historicus item Quintilianus tempo- *Bassus.*
 ribus bellum Germanicum scripsit. Cæsius Bassus inter Lyricos ab eodem ponitur. Probus: *Cæsius Bassus*
 Cæsius, inquit, Bassum poetam Lyricum, fama est in prædijs suis ardente Vesueo & late *Bassus &*
 uagantibus ignibus, cum uilla sua flagrasse. Quintilianus quoque se eum uidisse ait. Bassus *Sextius.*
 & Sextius Niger, Romani homines Græce de medicina scripserunt, Bassus item martyr sub *Bassus martyr*
 Decio, patria Nicenus clauis ferreis confixus. Bassianus patria Syracusanus Romam stu- *Bassianus*
 diorum causa missus, ubi Christianus factus patre infectante Rauennam fugit. Inde Lau- *Batto*
 dentis præsul electus, ibidem decessit nonagenarius quartodecimo Calen. Feb. clarus prodi- *Batton*
 gijs, ab ulcerosis maxime inuocatur: emicuit Ambrosij temporibus, quem agrotatem adiit, *L. Ballienus*
 mortiq; interfuit. **BATTO** Sinopenfis de rebus Persicis scribit. Strabo. Batton comicus, *L. Ballienus*
 fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas. **L. BALLIENVS** auunculus Catilinæ, *Beatrix*
 Lucretium Afellam, consulatum contra uoluntatem Sullæ, ad perturbandum ciuitatis sta- *Faustinus*
 tum petentem, occidit iussu Sullæ tunc dictatoris, accusatus postea ac damnatus. Pædianus, *Beda*
BEATRIX uirgo Romana & martyr sub Diocletiano, Faustinum & Simplicium fratres *Beda*
 item martyres, quos prius tumulauit, post paulo eodem supplicio secuta, quod prædium *Beda*
 cuidam potenti uendere noluerat. Hæc enim diues erat, ac unà cum beata Lucina occiso- *Beda*
 rum corpora in agro suo condebat. **BEDA** natione Anglicus, ob uitæ modestiam, uene- *Beda*
 rabilis cognomentum adeptus, claruit sub Ioanne sexto Pontifi, cum Saraceni ex Africa sol- *Beda*
 uentes Hispaniam inuaserunt: ex quo Beda literis principes ad eam recuperandam sollici- *Beda*
 tauit. Græce Latineque eruditus fuisse traditur. Scripsit in actus apostolorum, in Lucam, *Beda*
 ædedit & librum de temporibus, & homilias quibus Gallici sacerdotes frequenter utuntur. *Beda*
 Fratres habuit Strabonem & Aymonem doctos etiam uiros, quorum alter homilias quas- *Beda*
 dam

ANTHROPOLOGIA

dam non ineruditas, alter in Genesim scripsit. Deposuit Bedæ Genuæ uisitur.

- Bernardus** BERNARDVS abbas inter Burgundos nobili ortus genere anno ferè uigesimo secundo ætatis, sub abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Cisterciensi, paulo ante instituto, unà cum triginta socijs monachum professus, doctrinæ, uitæque laudatæ fama adeo profecit, ut Clarauallensi cœnobio tunc primum Roberti uiri illustris impensâ constructo, præpositus sit. Cui annos triginta sex præfuit. Plura reliquit scripta: commentarios in Cantica, considerationes diuinæ cõtemplationis ad Eugenium Pontificem, unde Pontificij munus ratio ducatur. Varias quoque epistolas, sermones insuper in diebus solennibus habitos. Berenice uxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi, rara mulier formæ, & uiro dilectissima, de qua Theocritus: Ἀλλὰ θετίς βαδύκολωσ' ἀκοντισὰρ Ἀχιλλῶα, Αἰακίδα Πηλεΐ, σὲ δ' ἀρχὴν τὰ Πτολεμαίῃς Αἰχμητῶ Πτολεμαίῳ ἀρίστῳ Βερενίκῃ. Altera Philadelphi filia, quæ deinde nupsit Ptolemæo Euergeti fratri. Cuius crines in cœlum relati putantur persuasione Cononis mathematici. De quibus elegiam composuit Callimachus, conuersam deinde à Catullo. Alia Herodis Ascalonitæ filia, quæ nupsit etiam Agrippæ fratri. Strabo sic ait: Cæsar Augustus magno honore profecutus est Herodis liberos, similiter sororem Salomē, eiusque filiam Berenicen. Alia item ex eadem progenie, quæ Salomes Herodis sororis filia fuit, nupsit Aristobulo Herodis eiusdem filio, quem pater postea interfecit. Iosephus. Berenice quoque, quam Græci Pherenicen appellant, fama celeberrima, & filia, & mater, & soror Olympionicarum fuit, ut ait Plinius. Pausanias quoque hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu uirum dissimulantem ludis interfuisse: ubi Pisthodum filium coronatum uidit: cognitamque, ac quæstione habita, quod ad ludos mulieribus interdictos uenisset, meritis suorum absolutam fuisse. Aelianus de Varia historia ferè idem. Valerius item: Berenice, inquit, contigit, quod nulli alijs mulieri, ut Gymnico spectaculo interesse contigerit.
- Berillus** BERILLVS Bostrenæ urbis Arabiæ Præsul cum plura recte pro religione scripsisset, ad extremum omnia corripit, peregrina quædam & procul à ueritate adducens. Conseruato rem nostrum uidelicet ante humanitatem non extitisse, nec propriam diuinitatis habere substantiam, sed tantum patris in eo habuisse. Quare plures conuenire Præsules disceptationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius repulit, ut redire tandem cum ad sanitatem compulerit: ex Eusebio libro sexto. Berofus Chaldaus in astrologia clarus, cui ob diuinas prædictiones Athenienses in gymnasio statuam inaurata lingua statuerunt, uti Plinius refert. Scripsit item in ea facultate. Eius nunc fertur libellus nescio quis, cui non satis crediderim. BEMARCHIVS Cæsariensis Cappadociæ sophista scripsit res gestas Constantini principis libris decem: præterea declamationes quædam & orationes. Suidas.
- Bestia Appia** Bestia Appia mulier Attellana Capuæ habitans, & Faucula Cluuiæ, quæ quondam quæstum corpore fecisset, Annibale tenente Capuam: altera quotidie sacrificauit pro salutepopuli Romani: altera uero Faucula captiuis egentibus alimenta clam suppeditauit, ceteris Campanis inimice se habentibus. Quapropter à populo Romano libertati ac bonis postea sunt restituta. L. BESTIA in coniuratione Catilinæ memoratur à Sallustio. Byzes Naxius, tegulas primus ex lapide fabricauit: quibus tectum templi Dianæ fecit tempore Aliactis Cræsi patris. Cuius statua est Naxi, cum hoc epigrammate. κλέψ' εὐσργος με γῆρα, λίθους πόρε βύζω παῖς ὃς πρώτιστος πύξ'ε λίθον κέρταμον. Pausanias. M. FVRIVS
- Bibaculus** Bibaculus patria Cremonensis, ut scribit Eusebius, qui simul & Catullus inter poetarum Latinorum ponuntur Quintiliano. P. Sextius Bibaculus apud commetarios Cæsaris.
- M. Bibulus** M. BIBVLVS collega Cæsaris in consulatu. In quem Tranquilli distichum cauillatur. Non Bibulo quicquam nuper: sed Cæsare factum est. Nam Bibulo fieri consule nil memini. Idem Cicroni proximam prouinciã in Asia tenebat. BIAS Prienæus unus è septem, fertur in causis orandis acutissimus fuisse. Cum patriam captam fugeret, nihilque uti ceteri exportaret, roganti causam, illud uulgatum apud Ciceronem respondit: Omnia mea mecum porto.
- Bion** BION Borysthenites Cratetis auditor ad Cynicam prius sectam transiit, sumpto pallio & pera: deinde ad Theodorea instituta se conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant, Apophthegmata item plura: quæ simul & aliorum sapientum ubi de sapientia narrabo attingam. Bibiana uirgo Romana & martyr sub Iuliano, quæ unà cum parentibus martyrum corpora tumulabat, sepulta apud palatium Lucinianum. Bassianus item alter Syracusanus

raculius prior supradicto sub Claudio martyr. Bolus Mindesius Pythagoreus scripsit de
 utilitate lectionis historiarum, quæ nos in doctrinam cognitionemque rerum ducunt. De
 miris naturæ, multa & alia, ut apud Suidam. Boëtius Zenone Imperante, ob affectatæ liber
 tatis suspitione à Theodorico rege exilio damnatur: deinde custodia traditus plura cõscri
 psit. Tandem simul cum Symmacho senatore socero suo, alijsq; præstantibus uiris interfici
 tur, ut autor Eusebius. Eius deinde statuas Amalafunta restituit, & heredibus patrimonium
 incolame reddidit, uir omnium unus qui & doctissimus & sine genio fuerit in scribendo. Bo
 nifacij uiri sancti plures: primus Romanus apud Tarsum Aglaes diuitis uiduæ res procu
 rabat: cum qua rem habebat, ebrietate, cæterisq; moribus infamis. Factus repente alius, mar
 tyrium sub Diocletiano subiit, relatusq; deinde à seruis Romam, eiq; templum in Auenti
 no dicatum, quod & Alexio postea commune fuit. Alius Britannicus natione Præsul Ma
 guntinus, apud Phrygios & ipse martyr, quod iussu Stephani secundi Pontificis Pipinum
 Caroli patrem in regem oleo sacro perunxerit. Alius Præsul Carthaginensis Zenone impe
 rante. Alius Præsul Ferentinas, ambo confessores. Quintus idem martyr Bosnensis, Otho
 nis tertij consanguineus. His addam Bonifacium Africa comitem sub Honorio Aetij du
 cis æmulum, Augustini amicissimum. BONICIVS Præsul Auernensis, uir etiam sanctita
 te clarus, cuius tunica hodie mōstratur, qua à diua genitrice, cuius erat obseruātissimus, do
 natus fuit in excessu mētis, eadēq; primū sacrificauit. BONVS presbyter Romanus, simul
 cum Fausto & Mauro diaconis Romæ sub Valeriano passus, sepulti omnes in uia Latina.
 BRASIDAS Lacedæmonius dux circa Amphipolim, ab Atheniensium multitudine im
 par deprehensus claudendum se præstitit, ut per longum coronæ ambitum extenuaret ho
 stium frequentia, quæq; rarissimi obstabant erupit. Frontinus. BRITIVS Præsul Turonen
 sis Martino successit, cui aliquando aduersarius fuit diaconus. Deinde sanctitate emicuit.
 BRVTORVM Romæ genus Iunij nomini bus adscitū legimus, quorū autor primus L.
 Iu. Brutus è sorore Tarquinij Superbi genitus. Quū eandē fortunā timeret, in quā frater in
 cederat, qui ob diuitias & prudentia ab auunculo fuerat occisus, stultitia finxit, unde Brutus
 dictus. Iuuenibus regijs Delphos euntibus ridiculi causa comes adscitus, baculo sambuceo
 aurum inclusum deo donū obtulit, argumentū uidelicet incius sapientia dissimulationem.
 Vnde responsum est, illum Romæ summā habiturū potestatem, qui prius matrem exoscu
 laretur. Ipse terram primus exosculatus est cæteris minime intelligentibus, Deinde propter
 Lucretia stuprum cum Tricipitino & Collatino in exitū regum cõiurauit. Quibus in exi
 lium actis primus Cos. creatus est. Filiosq; suos qui cum Aquilijs & Vitellijs ad recipiēdos
 Tarquinos in urbē coniurauerunt, uirgis cæsos securi percussit. Deinde in prælio quod ad
 uersus eos gerebat, singulari certamine cū Arunte filio Tarquinij cōgressus, se ambo mutuis
 uulneribus occiderunt. Cuius corpus in foro positum, à collega laudatum, matronæ annum
 haxerant. Cæcilius, Liuius, Deci, Iu. Bubulcus Brutus dictator, Equos subegit, ac die octaua
 triumphauit. Eadem salutis quam Cos. uouerat, & censor locauerat, Dictator dedicauit. Li
 uius, Deci, Iu. Brutus in Hispaniam profectus his qui sub Viriato militauerant, agros oppi
 dumq; dedit, quod Valentia uocatum est. Lusitaniamq; usque ad Oceanum perdomuit. Et
 cum fluium obliuionis exercitus transire nollet, raptum signiferi signum ipse transtulit, cæ
 teri subsecuti. Liuius LV. L. Iu. Brutus Prætorius, & M. Cato Censorinus, quorum Cicero
 secundo de Orat. meminit, uolumina de iure ciuili scripserunt, & non generatim posuere le
 ges, sed ueluti interrogati à priuatis responderunt, expressis ciuium nominibus quorum cri
 mina defendebant. Sic fecisse in Satyris Lucilium uidemus: in reprehendendis uitijs, ciues
 nominatim taxauit. Igitur Brutū tris de iure ciuili libellos scripsisse, idem Cicero & Q. Pom
 ponius autores. M. Brutus qui Marianas partes sequebatur, ac Galliam Cisalpinā tenebat, à
 Pompeio interfectus est. Liui. XC. Huius filius M. Iu. Brutus Cæsaris interfecto Catonis
 è filia Seruilia nepos, doctrinæ philosophiaq; Stoicæ deditissimus, qua puer nutritus fuit, ut
 sentire uideretur quæ dixerit, ut ait Quintil. Eius sanè iudicium Cicero in epist. ad Atticum
 præcunctis uereri uidetur. Plutar. uero in eius uita hæc de eo. Brutus in castris per integros
 dies, nisi cum Pompeiū ipsum conueniret, circa literarū studiū diuertebat. Cui curæ nedum
 aliud dedit tēpus, sed etiam diem quæ maximā illam Pharsalia cladē antecessit. Erat media
 ætas, & præter loca palustria ubi castrametati fuerant, calor ingens, nec Bruto aderat qui ce
 leriter

leriter tentorium attulissent. Fessus autem hac iugi cura cum meridiis aduentasset, modice unctus cum pauca comedisset, ceteris de euentu futurae pugnae anxius, hic usque in crepusculum scripsit, Polybij epitomen componens. Genus dicendi breue & elegans secutus, & in Graeca facundia Laconicum stilum imitatus, quod sane apparet in epistolis eius Graecis quae adhuc extant. Vir alioquin tyrannidis impatiens, & in seueritate gratus. Cicero ait. Cum gratiae causa nihil facias, sunt tamen omnia grata quae facis. Postremo eius coniuratione, cuius ipse autor fuit, Caesare interfecto, timore aduerlariorum Praetor in Macedoniam prouinciam suam cum exercitu se contulit, ubi coniunctis cum Cassio castris, ab Antonio & Octauius expugnatus apud Philippos, ne in manus ueniret inimicorum, sibi iuuante Stratone manus attulit, quum esset annorum XXX. Liuius CXXXIII. Inuentum corpus Antonius matris uxori remisit. Portia uero eius uxor M. Catonis filia, hoc accepto nuncio, ut refert Valerius, doloris impatiens: cum negaretur gladius, carbonibus ex foco ardentibus raptis ac deuoratis sese necauit, muliebri spiritu uirilem patris exitum imitata. De lu. Brutus cognomen Albinus, cui magnam Caesar fidem habebat, adco ut secundus ab eo inscriptus esset haeres, unus est coniuratis cum M. Bruto cuius propinquus erat, Caesarem mane moras trahentem ne dilatio fieret manu apprehendens ad ueniendum inuitauit in curiam, dicens, quod frequentes expectarent, qui eum cunctarum praeter Italiam prouinciarum regem crearent. Haec Plutarchus in Caesare. Hic deinde post mortem Caesaris ut M. Antonio resisteret qui Cisalpinam Galliam petebat, Mutinam prouinciam cum exercitu tenuit. Illicque a M. Antonio legatos senatus de pace spernente obsessus est. A qua quidem obsidione ab Hircio & Pansa Coss. ac Caesare liberatus fuit. Cui Caesari cum senatus parum gratus uideretur, triumphum Bruto decernendo, ac nullam eius rationem habendo, causa fuit, ut per Lepidum Antonio reconciliatus Romam cum exercitu ueniret, ac Cos. XVIII. natus annos crearetur, legemque ferret de quaestione habenda interfectorum patris. Ex quo postea Brutus una cum Cicero ne & C. C. alij absens damnatus, ac a legionibus desertus in potestatem Antonij uenit, & a Capeno Aquitano eius iussu interfectus est. In cuius ultione C. Antonius M. frater ab Hecatenio iussu M. Bruti occisus fuit. Liuius CXXX. Caia Caecilia uxor Tarquinij prisci, quae antea Tanaquil appellabatur, mulier frugi, ubi de coniugio scribam, mihi dicetur. BVSYS Aegyptius Tyrannus, ab Hercule Aegyptio rege interfectus, quod hospites immolaret: autor Diodorus libro quinto. Strabo autem libro septimo, nullum dicit in Aegypto Busyridem fuisse, ex quo cuncta de eo falsa refertur. Isocratis extat encomion Busyridis, sicuti & Helena, ut uim oratoriam in illaudatos exerceret.

Portia Bruti
De Brutus
Albinus.

Caia Caecilia
Busyris

Cadmus
Milesius.
Caij
Candidi
Candidae
C. Licinius
Caluus.
L. Sextius
L. Caluus
orator.

Caluus filius

ADMVS Milesius paulo post Orpheum primus scripsit historiam de Miletis, ac totius Ioniae regione, libris iij. autor Suidas. Hunc Plinius dicit primum inuenisse prosaicam orationem. Cadmus Agenoris mihi ponitur inter heros. Caij VII. & Candidi duo martyres, totidemque Candidae alibi dicuntur. C. Licinius CALVVS, & L. Sextius Tribuni ple. legem promulgarunt, ut Cos. etiam ex plebe fierent. Eam legem cum magna contentione repugnantibus patribus, cum idem Tribuni per quinquennium soli Magistratus fuissent, pertulerunt. Et primus omnium ex plebe Cos. L. Sextius creatus est. Lata est alia lex, ne cuiquam plus quingentis iugeribus liceret possidere, Liuius libro sexto. LICINIUS CALVVS orator exquisitum quoddam & accuratius dicendi genus adferebat, quod quanquam scienter eleganterque tractabat, nimium tamen inquirens in se atque ipse sese obseruans, metuensque ne uitiosum colligeret, etiam uerum sanguinem deperdebat. Itaque eius oratio nimia religione attenuata, doctis & attente audientibus erat illustris, a multitudine autem & a foro cui nata est eloquentia deuorabatur. Cicero in oratore. Idem in eodem libro de C. Licinio Caluo huius filio adolescentem Curionis aequali mentionem facit, qui si uixisset, magnam fuisset eloquentiae gloriam consecutus. Seneca in declamatione de Caluo primo oratore haec refert. Caluus qui diu iniquissimam cum Cicerone litem de eloquentiae principatu habuit, usque adeo concitatus fuit, ut in media oratione eius exclamaret Vatinius reus, Rogo uos iudices, nunquid quia iste disertus est, ego damnandus sum? Quintilianus Calui sanctitatem appellat ob eius tersum sic cumque dicendi genus. Plin. quoque dicit hunc laminae plumbeae renibus appositae frigore, occurrere

vere solitum geniturae per nocturnam quietem erumpenti, viresque corporis studiorum labore custodisse. Callias Atheniensis Comicus filius Lyfimachi qui cognominatus est Schoenion, quod fures ob paupertatem torqueret. Callias item Laco plutus cognominatus, dux Atheniensium nobilis contra Artaxerxem missus: autor utriusque Suidas. Callias Methymneus grammaticus, quem Strabo dicit Alceum Sapphoque poetas enarrasse. Callimachus poeta Cyreneus filius Batti, discipulus Hermocratis laeci grammatici, uixit apud Ptolemaum Philadelphum usque ad Euergetem bibliothecae regiae praefectus Olymp. c x x v i. Omne poematis genus attigit. In aduersarium poema acerbissimum, quem ficto nomine Ibim appellat, unde Ouidius poeta nomen & argumentum mutuatus est. Edidit elegias quoque & epigrammata & hymnos, aliaque complura, ex Suida. Horum omnium nihil extat praeter unam elegiam in Lauacrum Palladis, & quosdam hymnos in deos. Callimachus alter sculptor, ut ait Pausanias, sibi nomen adoptauit *τηξίτηλον*, quasi artis interpolatorem, & qui eam in tenuiorem exquisitioremque disciplinam reduxit: *τηξερ* enim liquefacere conflareque est. Nam ipse prius lapide perforauit, minutatimque tractauit. Callinicus sophista Syrius uel Arabs proferebatur Athenis. Scripsit ad Lupum de Cacozeria, de Rhetorica, ad Cleopatram, de rebus gestis Alexandri, & alia quaedam. Suidas. Callisthenes Olynthius discipulus & propinquus Aristotelis, unus e comitibus Alexandri, uir ingenio doctrinaque praestans, ad extemporalitatem aptus: scripsit historiam secundus philosophorum a Xenophonte, in qua res Alexandri continentur. Tandem quasi autor coniurationis Hermolai, miseris modis adfectus ab Alexandro interficitur. Suspectus quoque quod non uti ceteri adorandum eum putauerit. Trogius uigesimo quinto. Calippus Atheniensis philosophus Platonis auditor interfectus a Syracusanis, quod tyrannidem post Dionysium aggredere, Dionemque patriam liberatorem per proditionem interfecerit: autor Plutarchus in Dione. **CALLICRATES** ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, ut partes earum cerni non possint. Plinius. Callistus unus inter comites expeditionis Iuliani principis, qui Heroico uersu eius historiam conscripsit. **FURIUS CAMILLVS** cum Faliscos obsideret, ac ludi literarum magister principum ad eum liberos adduxisset, uinctum eum eisdem pueris in urbem reducendum & uerberandum tradidit. Falisci tali iustitiae exemplo permoti, statim se ei dediderunt. Veios decennali obsidione domuit, de quo his triumphauit. Postea crimini datum, quod albis equis triumphasset, & praedam inique diuisisset: die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus, Ardeam concessit. Mox cum Galli Senones urbem diripuissent, absens dictator factus, collectis reliquis Gallos improuisos interneccione occidit. Populum Roma migrare Veios uolentem, egeati apud Liuium concione retinuit. In qua omnes urbis dotes, laudesque licet agnoscere. Adijcit quoque Liuius, quod tertio dictator dictus, contra Latinos ad Satricum contendit, ut sociam ciuitatem pop. Rom. a Latinis oppugnatam tueretur. Quarto dictator ad sedandam popululi seditionem factus ualetudinem simulauit, ex quo ei alter surrogatus est. Quinto dictator Gallos iterum Romam petentes & ad flumen Anienem castrametatos superauit. Postremo Romae octogenarius pestilentia absumptus est. Camilla Volscas quae uenit auxilio Turno contra Latinos & Aeneam, in bello interfecta **VIII.** describitur a Vergilio. Priuerna nata, atque a Metabo patreeducta. Stadius Tullianus de uocabulis rerum ait, dixisse Callimachum Thulos Camillum appellare Mercurium. Quo uocabulo significat praeministrum deorum: unde & Metabum Vergil. ait, Camillam appellasse filiam, Dianae scilicet ministram. **CALPURNIOS** inter Pisones diximus. Calpurnius Sura ephemeridas uitae Galieni senioris principis scripsit: autor Pollio. **CANDIDVS** Seuero Imper. edidit in Hexameron pulcherrimum tractatum, ut Eusebius Hieronymusque tradunt. **CAPELLA** Antistius, & Atteius Sanctus praecipuos Commodi principis. C. Canuleius Trib. pl. rogationes duas tulit, ut conubia plebis cum patribus essent communia, & alter consul de plebe crearetur. Oratione eius aduersus Coss. uide apud Liuium **III.** Caninius qui eodem die quo est adeptus consulatum obiit, ex quo Cicero scomma, Vigilantissimum habuimus consulem Caninium, qui toto consulatu somnum non uidit. C. Caninius eques Ro. cum in Sicilia ociandi causa uenisset, hortosque a Pythio argentario uiro dolose emisset, instructos piscibus, & piscatoribus de industria positos: postera die cum ad eosdem ipse amicos inuissset, nullos ibi neque pisces, neque piscatores repperit. Vide Cicronem lib. iij. de officijs. Canthus Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio positus.

Callias poeta
Callias dux
Callias gra.
Callimachus
poeta.
Callimachus
sculptor.
Callinicus
Callisthenes
Calippus
Calliocrates
Callistus
Camillus
Camilla Vol.
Calpurnius
Sura.
Candidus
Capella Antistius.
Atteius
Canuleius
Caninius
C. Caninius
Canthus

- tur. Itemq; Orpheo qui sic ait, *κάνδ' ὃ δ' ἐκροίησεν ἀβανιάτης ἐπέγραψε*. Apollonius dicit eum in Libya periisse. Flaccus autē noster in *Æa.* C. Carbones duo oratores pater & filius; utriusq; meminit Cicero, sed patrē inter oratores celeberrimos, seditiosos attamen ciues collocat his uerbis. Vtinā C. Carboni & Ti. Graccho talis mens ad remp. bene gerendā, quale ingenium ad bene dicendū fuit. Profecto nemo his uiris gloria prestitisset, sed eorū alter propter turbu lentissimū tribunatū, ad quem ex inuidiā fœderis Numātini bonis iratus adcesserat, ab ipsa repub. est interfectus. Alter Carbo propter perpetuā in populari ratione leuitatē, morte uoluntaria se à seueritate ciuiū uindicauit. Sed fuit uterq; summus orator. Nam & Carbonis & Gracchi habemus orationes nondum satis splēdidas uerbis, prudētiāq; plenissimas. Carbo quo uita suppeditauit, est in multis iudicijs causisq; cognitus: hūc qui audiuerant prudētes homines: in quibus familiaris noster L. Gellius qui se illi cōubernalem in cōsulatu fuisse narabat, canorū oratorem, uolubilem, & satis acrem, atq; & uehementē, & ualde dulcē, & per factum fuisse dicebat. De filio autē hęc refert C. Carbo illius eloquentissimi uiri filius, orator nō satis acutus, sed tamē orator numeratus. Erat in uerbis grauitas, & facile dicebat, & autoritatem naturalē quandā habebat oratio: hęc ille. Valerius autē dicit hunc postremo ab exercitu suo interfectum fuisse, quem bellis ciuilibus lapsum adstringere, & ad disciplinā reducere cupiebat. Huius frater, GN. Carbo summa fuit autoritate in repub. partes Marianas secutus. In tertio cōsulatu suo in Sicilia, iussu Pompeij dum uentrem apud latrinam exoneraret trucidatus est, quæ crudelitas uulgū maxime offendit: autor Valerius. Carneades Cyreneus nouæ principis Academiæ, Chryssippi maxime studiosus, de quo Gellius itemq; Plinius ait, quod scripturus aduersus Zenonis Stoici libros superiora capitū elleboro candido purgauit, nequid ex corruptis in stomacho humoribus ad domiciliū usq; animi redundaret, & constantiam uigorēq; mentis labefactaret: tāta cura, tātoq; apparatu, uir ingenio præstans ad confutanda ea quæ scripsisset Zeno aggressus est. Hunc præterea memoria naturali artificialiq; usum fuisse Cicero de oratore scribit. Gellius uero lib. xvi. & Quintilianus de eo referit, quod missus Romā legatus ab Atheniensibus, unā cū Diogene Stoico & Critolao Peripatetico suspectā fecit Romanis legationē, dicente M. Catone in senatu, ab hoc uiro cauedum esse, qui ob eloquentiā & differendi facultatē facile quæcunq; uelit impetrare posset. Carneades alter philosophus Atheniēsis Anaxagoræ discipulus à Suida ponitur: à Philostrato autem inter sophistas, q tantū de eo refert, quod & philosophi sentētiā, & oratoris uehementiam in dicēdo retinuit. Diogenes uero aliū tradit huius nominis elegiarū poetā. **C A R C I N U S** Agrigētinus Tragicus poeta docuit fabulas nonaginta octo, uicit una, Emicuit paulo ante Philippū Macedonē. Athenæus author. **CHARONTES** tris legimus apud Suidam, unum Lampfacenum historicū, qui tempore primi Darei Olymp. LXXIX. floruit, scripsit Æthiopica libris ij. Cretēsia, Græcanica & alia. Charon Carthaginensis scripsit tyrannos quotquot in Asia atq; Europa fuere, uitas clarorum uirorū libris iij. mulierum item totidē. Tertius fuit Naucratica item historicus, scripsit sacerdotes Ægypti & reges qui fuere ab initio in qualibet gente: & alia. Charontem quoq; porthmea fingunt poeta, triente animas transuehentem ad inferos, aliter inhumatos iacere. **CHARISIVS** orator Athenis eodem tempore quo Demochares filius sororis Demosthenis, dissimili tamen stylo, scripsit alijs multas orationes, Attico genere, cū imitari cuperet Lysiam, autor Cicero in Bruto. **SP. CARBILIUS** primus Romanorū uxorem repudiavit ob sterilitatem. **SP. Carbilius** eius libertus primus Romæ ludum grammaticæ aperuit, mercede docens. Plutarchus in problematis. Idem literam G. primus inuenit, cum pro ea C. prius uterentur: autor Velius Longus. **Charillus** **CHARILLVS** dux Lacedæmoniorum Tegeatas superauit: ut autor Pausanias. **Charandes Tyrius.** **CHARANDES** Tyrius legem tulit ne quis armatus in concionem ueniret. Cumq; postea ipse è rure ueniens ex improviso ut erat gladio accinctus in concionem indictam uenisset, admonitus legis ab eo qui proxime sedebat, eodem gladio incubuit, cum liceret culpam dissimulare uel defendere: autor Valerius. Aristoteles autem libro secundo Politicorum, hūc Charandem dicit patriā Catinensem qui ciuibus suis leges conscripsit. **SP. CASSIVS** regni crimine damnatus, cui plus suspicio occupatæ dominationis nocuit, quàm tres magni consulatus uel duo triumphī profuerunt. Populus enim non contentus eum capitali adfuisse supplicio, sed domo eius æquata, ædem telluris fecit. Valerius de Seue. **L. Cassius** Coss. à Turgurinis

gaurinis Gallis pago Eluetiorum qui à ciuitate secesserant, in finibus Allobrogum cum exercitu caesus est. Milites qui ex ea clade supererant, obsidibus datis & dimidia rerum omnium parte, ut incolomes dimitterentur, cū hostibus pacti sunt, tempore quo Iugurtha pulsus est à Mario. Liuius XXV. L. Cassius, L. Filius, Longinus Trib. pl. C. Mario L. Flacco Coss. plures leges ad diminuendā nobilitatis potentiam tulere: in quibus ut quem populus Rom. damnauerat, cuius imperium abrogasset, in senatu non esset. Fuit & inter cōpetitores Ciceronis in consulatu. Pedianus, L. Cassius dux Pompeianus, cum decē nauibus uigente bello ciuili transiit ad Cæsarem. C. Cassius secundus post Brutum in coniuratione contra Cæsarem eodem die cecidit apud M. Antonium cœnauit. Deinde metu & ipse cessit ab urbe Syriamque tenuit cum autoritate senatus, tribus exercitibus qui in eadem prouincia erant in potestatem suam redactis. Demum ab Antonio & Augusto petitus cōiunctis cum Bruto castris apud Philippum cum alteri cornui præesset, inclinata iam acie fuscum putās iam totum exercitum, sibi manus attulit. Liuius CXXXIII. L. Cassius Longinus iurisconsultus, ut inquit Tranquillus, quod C. Cassij percussoris Cæsaris nomen ac stemmata haberet, iussus est à Nerone mori. Pronepos fuit Seruij Sulpitij ac eques Rom. ut scribit Pomponius, postea ad præturā peruenit. Cassius Seuerus, ut ait Seneca in declam. eloquentissimus in agēdo, in declamationibus parū ualebat: oratio erat ualde culta, ingentibus plena sententijs: nemo minus passus est aliquid in oratione sua ociosum esse: nulla pars erat quæ non sua uirtute scateret, nihil in quo auditor sine damno aliud ageret: melius de illo semper fortuna quæ cura merebatur. De eodem uero Tacitus in lib. de claris ora. Equidē non negauerim Cassium Seuerū quem solum Aper noster nominare ausus est, si cū ijs cōparetur qui postea fuerint, posse oratorē uocari, quamquæ in magna parte librorū suorū plus uis quàm sanguinis, & reliqua. Quintilianus uero sic. Cassius Seuerus si cæteris uirtutibus colorē & grauitatem orationis adiecisset, ponēdus inter principes foret. Nam & ingenij plurimū in eo & acerbitas inerat, & urbanitas eius summa, sed plus stomacho quæ consilio dedit: hæc ille. Huius igitur scripta, uti latius in Labieno diximus ex S. C. abolita, ut autor Tranquillus. M. Auidius Cassius præfectus exercitus M. Antonini principis in oriēte, dum ipse Imperator res in Germania gerit cōtra Marcomānos, rebellauit. Itaque relicto bello Imperator eum cū exercitu petit ac superat. Caput ei ablatū uiderenoluit, recordatus antiquæ amicitia. CASSIUS præsul Narniensis tēpore Totilæ, cui occurrens animū placauit ne ciuitati noceret. Meminit huius Gregorius III. Dalogorū. Cassianus martyr apud Forumcornelij ubi & iacet, & quod uenerat peregrinationis gratia è Braxina urbe Germaniæ cuius erat ciuis & Præsul, quumquæ Forocornelij præciperet, iussu Iuliani Imp. qui prohibuerat Christianos docere, stilis discipulorū cōfossus est. Alius Alexandrinus sub Iouiniano in Italiam ueniens apud Ortanū templum construxit, cuius & Præsul electus, inde peregrinando Augustodunū uenit, eiusque urbis Simplicio uiro sancto in Præsulatu successit. Alius monachus Honorij tempore à Hierosolymitana ecclesia ab hæreticis eiec-tus Massiliam uenit, ubi duo cōdidit cœnobija, Io. Eremita prius uocatus. Scripsit & de monachorum institutis, ubi dicit abstinentiam cibi omniū uirtutum esse fundamentū. M. CASTRITIUS cum tēpore Sullanæ dissensionis Placentiæ gereret magistratum, & CN. Carbo Cos. Marianarum partium peteret obsides Placentinos, ne Placētia ad Sullam deficeret, neganti Castritio dixit se multos habere gladios. At ego annos, inquit Castritius Val. Libere dicta. T. Castritius Rhetoricæ artis doctor Romæ summa uir autoritate apud Hadrianū principē, quo se magistro usum Gellius dicit. Cassiodorus Rauennas præceptor Theodori regis Gothorum, primum Senator, deinde monachus factus, nonnullos scripsit psalmodiarum libros apertius: extant & eius ad Theodericum epistola. CATONES, id est, Cati & sapiētes ex cognomēto dicti. Hi ex oppido Tusculo originē habuere, unde primū pfectus M. Porcius Cato senex, persuasione atque amicitia Valerij Flacci sollicitatus. Hic Trib. mil. in Sicilia fuit. Prætor Sardinia subegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis eruditus ætate iam gradis. Consul deinde cum eodem Flacco creatus ceteriorē Hispaniam sortitus est, ubi rebus feliciter gestis omniū urbium muros quæ intra Betim sunt, uno die solo æquari iussit, ut autor Polybius. Ti. Sempronius Cos. qui circa Istrum & Thraciam ductabat exercitū, legatus iuuit. Deinde sub M. Attilio Trib. militum, Antiochum è Græcia occupatis Thermopylarū angustijs depulit. Censurā deinde cum eodem Flaco gessit, in qua L. Qu. Flaminiū senatu amouit. Liuius Valerium Flaccum collegam suum principem Senatus dixit. Eam Senatus adeo gratam habuit

L. Cassius
L. Filius

L. Cass. dux
C. Cassius
cū Bruto.

L. Cassius
Longinus
Cassius Seue.

Auidius Cas.

Cassius præf.
Cassiani
plures.

Io. Cassianus
M. Castritius

T. Castritius
Cassiodorus

M. Portius
Cato.

buit, ut statuam ei consularem in templo collocauerit, cum inscriptione restitutos ab eo mores testante, ac Censorini sit cognomen adeptus. Simultates cum Africano gessit. Consul de non abroganda Oppia lege Valerio Flacco collegæ nequicquam restitit, quorum orationes apud Liviū in quarto de bello Ma. uidere licet. Accusator frequens malorum, Galbam octogenarius ad iudicium traxit. Ipse uero accusatus quadragies quater, toties absolutus fuit, ut Plinius refert. Vir alioquin parcissimus atq; abstinentissimus, ut qui cibario pane uiliq; mensa uteretur, ac cum operarijs saepe uesceretur, & in exercitu aquam potare sit solitus, & per ardores æstiuos aliquātulo permixtam aceto: paucis comitibus & toga uili ambulare. Equum quo consul in rem militarem usus est in Hispania reliquit, ne uectura illius rationē reip. redderet. Seruos senio debilitatos tanquam animalia bruta eijcere ac uendere consueuit, quod ei uitio datur, quasi cōmoditate ex eis sublata, nihil ipsis hominibus humanitatis debeamus. Sed & uidiuarū, non hominis esse, dicitabat, facultates extenuatas relinquere, illum magno pere collaudans qui eas auctas dimisisset. Duobus ipse utebatur prouētibus, parsimonia & agricultura, cuius studiosissimus fuit. In agroq; solitus ad cœnas paratissimas uicanos, accolasq; æquales familiaresq; suos passim uocare, Dicitans mensam esse amicorum parentem, Carthaginem funditus delendam censuit, quando ficum ex ea regione recentem proferens: tam prope, inquit, P. C. habemus hostem. Tria detestari solebat, arcanum aliquod scemine credere. Secundum, si transiisset naui quò pedibus accedere licuisset. Tertium, siqua dies ei per incuriam inanis effluxisset. Viribus integer usq; ad extremum fuit: siquidem post annos octoginta filium genuit. Primus in senatum ueniebat, ultimus discēdebat. Nunquam ob dolorem domesticum aut priuatam simultatem reipub. defuit. Plinius tribus eum laudibus cumulat, perfectum & Imperatorē, & Senatorem, & oratorem nominando. Ipsi ingenij meminit Cicero in Oratore his uerbis, Orationes eius, ut illis tēporibus ualde laudo: significat enim formā quādam ingenij, sed admodum impolitam, & planē rudem. Origines eius cum omnibus oratoris laudibus refertas diceres, & Catonem cum Philisto & Thucydide cōparares, nō adsentior hominem Tusculanum cum totius Græciæ principe conferri. Scripsit & paruum de agricultura librum: hæc ex Cicerone, Gellio, Cæcilio, Plutarcho, Plinio. Huius filij duo Catones fuere. Quorum alter in bello cōtra Perseū sub Æmylio Paulo magna cum laude militauit. Alter Saloninus ex matre cognominatus patre superstite ac pratore dignato extinctus est, & egregios in iuris disciplina libros reliquit. Consul item cum Qu. Martio Rege creatus fuit, ac in Africā profectus, in ea prouincia diem obiit: hæc Gellius. M. Cato minor, senioris etiam nepos, cognomine Vticensis, seueritate ac disciplina Stoica a uum referebat: nudis pedibus interdum breuiq; toga in publicum prodibat, sese ad suafaciens, nihil nisi obscœnis rebus ac detestabilibus erubescere: Cætera uero ignobilia ab alijs existimata aspernari, tolerare labores, pedibus iter facere, ac detecto capite sapius uisus. Totum diem indefessus loquebatur. Noctes quoq; longas, cum amicis potando saepe ac de re publica differendo consumere solebat, quod uitium in eo fuerat. Murenam accusauit à Cicerone Cos. postea defensum. Contradicentem eum in quadam sua causa: olim Cæsar Cos. in carcerem trahi iubebat, quem per uiam senatus omnis summa mœstitia sequebatur. Cæsar autem uerecundia motus, cuidam ex Trib. ple. suasit, ut non pateretur Catonē in carcerem trahi. Quæstor è Cypro VII. milia talenta asportauit. Consulatum frustra petijt, Marciam coniugem roganti Hortensio amico concessit, eandemq; postea Hortensij heredem recepit. In qua re Cæsar ei criminis auaritiæ causa factum obiicit. Dimisit, inquit, ut locupletem reciperet. Toto ciuili bello in tonsus fuit. Post pugnam Pharsalicam Vticam cum Scipione se recepit, quo tandē superato cum mori statuisset, nocte de philosophia Stoica differuit, ac Phædone Platonis de animi immortalitate perlecto gladio incubuit. Cæsar eius morte audita, & illum eius gloriæ, & se illius inuidere dixit, patrimoniumq; liberis incolume permisit. Scripsit etiam in eum librum quem Anticatonem inscripsit, ubi Catonis uitia commemorat. Cuius apologiam Cicero postea de laudibus eius librum edidit: ex Plutarcho. Idem Cicero in libro de Finibus, Heliuonem cum librorū appellat, quod in eo magna ac inexhausta legēdi cupiditas esset, adeo ut dum senatus cogerebatur, ne ipse uacaret in senatu, interim libellos aliquos quos secum adferrebat lectitare sit solitus. Valerius Cato, quanquam extra familiam, cum his ob nomē inferendus. Hic libertus cuiusdam ex Gallia grammaticus Roma docuit multos & nobiles tempore Sullæ, cuius famam hi uersus monstrant. Cato grammaticus

Catonis senis
duo filij.

Cato minor

Val. Cato
grammat.

ticus latina Siren, Qui solus legit & facit poetas: uixit usque ad extremam senectutem in summa pauperie, abditus modico gurgustio postquam Tusculana uilla creditoribus cesserat, ut auctor Bibaculus his carminibus. Si quis forte mei domum Catonis, Depictas minio assulas & illos Custodes uidet hortulos priapi: Miratur quibus ille disciplinis Tantam sit sapientiam adsecutus. Quam tres calculi ac selibra farris Racemi duo tegula sub una, Ad summam prope nutriant senectam. Et idem: Catonis modo Galle Tusculanum Tota creditor urbe uenditabat. Mirati sumus unicum magistrum, Summum gramaticum, optimum poetam, Omnes soluere posse quaestiones: Vnum difficile expedire nomen. En cor Zenodoti, en iecur Cratetis, ex Tranquillo. **CATVLORVM** honestissima gens Lucretiorum appellata nominibus. Q. Lucretius Catulus primo bello punico CCC. nauibus aduersus Poenos profectus, sexcentas eorum naues com meatibus impeditas duce Amilcare apud Aegades insulas inter Siciliam & Africam depressit, finemque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit: ut Sicilia, Sardinia, caeterisque insulis inter Italiam Africamque decederent: Hispania citra Iberum abstinerent. Q. Lucretius Catulus Orator Cos. cum C. Mario quarto eius consulatu Cimbro fudit: ab eodem postea urbe occupata per dissensionem mori iussus est frustra precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo inclusus, candentium carbonum uapore suffocatus est, teste Valerio. Cuius manes ultus est postea Sulla interfecto Mario iuniore. Lucanus: Quid sanguine manes placatos referam Catuli. De hoc Catulo, Cicero in oratore sic scribit: Fuit in Qu. Catulo sermo latinus, ut ex libro quem de consulatu & rebus gestis suis scripsit apparet. Quae laus dicendi non mediocris ab oratoribus plerisque neglecta est, nec tamen habitus princeps in numero patronorum. Extat & eius lasciuum epigramma in libro de Diuinatione ab eodem autore positum in Roscium Gallum Comaedum. Quod stili eius dignoscendi causa tantum adducam. Constiteram exorientem solem forte salutans: Cum forte ab laeta Roscius exoritur. Pace licet tantum caelestes dicere uestra: Mortalis uisus pulchrior esse deo. Catulus alius sororius Catilinae, uir eques Romanus nullarum tantumque quieti studens a Catilina iussu Sullae interfectus est, auctor Paedianus, Lucretius Daphnis. Q. Catuli libertus inter gramaticos Romae profitentes a Tranquillo redigitur. Valerius Catullus poeta Veronensis. Natus anno ante Salustium, Sullae Mariique temporibus, in poematis cum lasciuus, tum mordax, quippe qui Caesari maximo tunc uiro minime pepercit, Iambis eum criminatus: reconciliatus nihilominus, ac eodem die ab eo coenae adhibitus est, teste Tranquillo. Moritur anno aetatis xxx. Hic liber una cum Quintiliano repertus fuit aetate nostra laciniosus mendosusque. L. Sergius Catilina satis eloquentiae, sapientiae parum, ingenio malo prauoque ac ex reliquis de eo a Salustio narratis longe manifestatur. Is cum Praetor Africam obtinuisset, adeo prouinciam expilauit, ut reuertens Torquato & Cotta Coss. sit ab Afris repetundarum accusatus agere causam P. Clodio adolescente, qui postea inimicus Ciceroni fuit. Defensus autem a Cicerone fuit, ut ipse in quadam ad Atticum epistola testatur. Cumque peteret Consulatum uiolentius, tunc Consul consilium super hoc habuit. Quamobrem consulatum ut minime peteret egerunt: auctor Paedianus. Ille demum ob dolorem in patriam coniurauit. **CANTARVS** poeta Comicus Atheniensis, Huius feruntur fabulae nonnullae positae a Suida. Capito Lycius composuit historiam Isauricam libris viii. Epitomas Liuji & Eutropij in Graecum uertit sermonem. Scripsit & res Lyciae ac Pamphyliae. Carpocrates haereticus de quo Irenaeus scribit. Quidam Carpocrates tempore Simonis Magi superstitionis alterius, auctor eorum qui Gnostici appellantur uocabulo a scientia confictio. Qui sane praestigia ipsius Simonis, non ut ille clam sed palam tradebat, deque his doceri omnem hominem oportere dicebat. Ex Eusebii historia. Calanus Indus unus e Bragmanibus ex India usque ad Persas Alexandrum secutus, indoctus, barbarus, in radicibus Caucaasi natus, ex animi sententia nullo cogente secundum ritum suae gentis Bragmanum, ardentem conscendit rogam: spectante Alexandro ac rogante siquid maderet moriens: Nihil, inquit: Celeriter te uidebo. Nec multis post diebus Alexan. Babylone ueneno interiit: auctores, Cicero in Tuscul. ii. De di. libro primo: Plutarchus in Alexandro, Valerius de Miraculis: Strabo in xv. Cebes philosophus Thebanus, Socratis auditor, scripsit dialogos tris, qui inscribuntur, Pinax, Septima, Phrynichus, Diogenes. Cebriones Troianus inter socios Hectoris: Iliados xi. *κεῖ σφίρη κε* *εβρίωνος ἤτιτος ἐπιπετο.* quod nomen posteris corruptum Cerbones uocatur. Is enim praesul Pulpuloniensis

Q. Lucretius
Catulus.Q. Lucretius
Catul. oratorCatulus sororius
CatilinaeLucretius
Daphnis.
Val. Catullus

Catilina

Cantarus
poeta
Capito Lyci.
CarpocratesCalanus
Indus.

Cebes

Cebriones
Cerbones

E puloniensis

- puloniensis fuit, multa sub Gothis, deinde Longobardis passus: quamobrem in Iluam insulam confugit, ubi & extinctus, ac Populoniam eius iussu, ubi uiuens sepulchrum sibi constituerat, relatus est. Greg. tertio dial. hæc, aliaq; de eo prodigia cōnumerat, cuius ipse tempore fuit. **L. CÆCILIVS** Epirota Tusculi natus, libertus Attici equitis Ro. ludum grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poëtas novos perlegere cœpisse: quod etiã Domitij Marci uersiculus indicat: Epirota tenellorum nutricula uatum, ex Tranquillo. De hoc autem pulcherrimum adfertur scomma, cum enim familiaris esset Cæsari, ac ille alijs qui cum eo pila lusitabant Centena **LLS.** sibi autem quinquaginta traderet: Quid ego, inquit, una manu ludo & non duabus, ut plus habere possim: autor Macrobius. **Sex. Cæcilius Gallus** in disciplina Iuris atq; legibus populi Ro. noscendis interpretandisq; scientia, usu, autoritateq; illustris, fuit tēpore Gellij cuius ipse meminit, dicitq; librum scripsisse de uerborum significatione, quæ ad ius ciuile pertinerent. **C. Cæcilius Claudius**, Isidorus, **C. Asinio Gallo** & **Martio Cyrino** Coss. ad **VI.** calend. Feb. testamento suo edixit. Quamuis multa ciuili bello perdidisset, tamen relinquere seruorum quatuor milia **CXVI.** iuga bouum tria milia **DC.** reliqui pecoris **CCLVII.** milia: in numerato pondo **DC.** milia. Qui funerari se iussit **LLS. XI.** milibus, Plinius libro **XXIII.** cap. **X.** **Cæcilius Callantianus** (Callantis enim ciuitas Siciliae est) Iudæus secta, Romæ docuit sub Augusto usq; ad Hadrianum, uocabatur prius Arcagathus. Scripsit librū contra Phrygas. Dictionarium ex ordine literarum: Comparationem Demosthenis & Ciceronis, ac alia; autor Suidas, qui miratur hunc Iudæum fuisse, qui tam probe disciplinas linguamq; Græcam tenuerit. **Cæcilius Arguius** uersificator scripsit de piscibus, autor idem. **Cæcilius Statius** poëta Comicus, quem Cicero ad Atticum malum latinitatis autorem uocat. At Volcatius contra ei palmam statuit de Comico: fuit natione Gallus, & Ennij conubernalis, quidam Mediolanensem faciunt: decessit anno post Ennium. Sepultus in niculo: autor Eusebius. **CECINARVM** familia è Volaterris processit, ac per simplex **N.** scribendum, quod à Cecina flumine Volaterrano nomen uerisimile habeat: sicuti & **A. Cecina** **Cyro** & **Cambisi** contigit: præterea Porcinam dicimus & Aruinam Romana cognomen ta. **A. Cecina Volaterranus** equestris ordinis, **Quadrigariorum** magister, Pompeianarum partium tempore belli ciuilis, Hirundines paruas è nidis Romæ comprehensas nutrebat, quas postea nuncias belli mittebat amicis uti Plinius refert. Scripsit librum criminossimum contra Cæsarem, fuit & Ciceroni familiaris & pariter cliens, defensus ab eo in quadam hæreditatis causa. Extant & inter eos epistolæ conscriptæ. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se fatetur imitari, dicitq; eum uirum facundum, nisi à Ciceronis rebus primo recessisset. **Cecina** alium **Octauiani Cæsaris** scribam legimus in epistolis ad Atticum. Alium item apud Tranquillum in **Tito** consularem, ob coniurationis suspicionem à Tito ad cœnam uocatum, ac per prodicionem interfectum. **A. Cecina dux** **Vitellianus** cum exercitu è Gallia profectus, ad **Bebriacum** cum **Othonianis** cōgressus, feliciter dimicauit. Tacitus lib. **VIII.** **Licinius Cecina** Prætorium uirum patrem habuit, qui ob tædium longæ ualitudinis sese opio necauit. Plinius **XX.** cap. **XVIII.** **M. Celius** orator, acri turbulentoq; ingenio, discipulus Ciceronis, decessit admodum iuuenis. Ex quo **Quintilianus** eum dignum longiore uita & meliore mente dicit. Cicero in oratore, **Celius** quamdiu autoritati meæ paruit talis **Trib. ple.** fuit, ut nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentamq; dementiam à senatu & à bonorum causa steterit constantius. Eius actionem splendida & grandis, & eadem in primis faceta & perurbana commendabat oratio: graues eius orationes aliquot fuere, acres accusationes tres, eaq; omnes è reipub. cōtentione susceptæ defensionibus. Hic cum summa uoluntate bonorū **Aedilis** curulis factus esset, nescio quomodo discessu meo discessit à sese. Olim ab **Atracino** quodam ad iudiciū capitis adcersitus, quod in cōiuratione **Catilinæ** male de reipub. cogitasset, quodq; aurum à **Clodia** **Clodij** sorore infame extorsisset, eiq; demum uenerum propinasset, defensus à Cicerone est. **Celius Pontius** prætor urbanus: cum ei ius dicenti picus supra caput infedisset, & aruspices respondissent dimissa aue hostium uictoriam fore, sed necata reipub. morituum tamen qui oppresserit, ipsam statim auem exanimauit. ex quo accidit, ut ipse cum **XL.** alijs **Celij** interficeretur. **Valerius de Const. T. Celius** **Terracinae** splendido loco natus, cum in cubiculo quiescens in lectulo peremptus esset,

esset, quum nulli essent alij ad quos suspicio eius peruenire posset, fratres causam dixere: postquam uero constitit eos dormiuisse aperto ostio, absoluti sunt, quoniam in tanto facinore uerisimile non fuisset, eos quietem capere potuisse. Valerius in v III. Cornelius Celsus mediocri uir ingenio, non solum artem Rhetoricam, sed de re militari, & de rusticana, deq; medicina libros composuit, hanc Quintilianus: Ad nos tantum eius medicina peruenit oratorio more cōscripta: fuit paulo ante Quintilianum, Celsus philosophus Epicureus contra nos libros edidit, quibus Origenes v III. uoluminibus respondit: quod opus nostra aetate conuertit in Latinum sermonem prior S. Balbinæ. Celsus puer Gallicus I X. annorum, una cum Nazario apud Mediolanum martyr sub Nerone. Cephalus Atheniensis orator primus proœmia & epilogos induxit, Suidas. Cephisiodorus Praxitelis filius: cuius & Pergami & Romæ plura Plinius commemorat opera. Cerinthus hæresiarcha, De quo Caius in disputationum dialogo, sic scribit: Sed & Cerinthus portenta nobis introducit: Dicit enim post resurrectionem regnum Christi Hierosolymis futurum esse, ubi mille annis homines sese libidinibus ac uoluptatibus omnibus explebunt. Dionysius quoq; cum de Ioannis reuelatione differeret, ipsius meminit: Cerinthus, inquit, adfirmabat futuram Christi regnum uoluptarium, mores suos fassus, quod gulæ luxuriæq; deditus esset. Irenæus etiam secretiora ipsius in primo sui operis manifestat. Ex Eusebio lib. tertio: Chærephon Atheniensis philosophus Socratis auditor: huius nihil traditur scriptum: dicitur & magnopere iracundus fuisse, unde prouerbiū Græcum emanauit: ἐν παλλάδος ἰχνοῖς οὐδ' ἐμ ἰοῖες καὶ φῶντος. In Palladis uestigijs nihil à Chærephonte differt. Q. A. Ceretanus magister eq. sub Q. Fabio dictatore in bello Samnitū, Chæremō comicus poeta, itē alter qui scripsit ἰσογλυφικά. Suidas. Cheris Citharædus, cuius meminit Pherecrates in agris. Alterius meminit Cratinus in Nemesi, Chærilus Samius poeta Olym. L X X V. Seruus fuit Samij cuiusdam, fugiēs puer è Samo receptus ab Herodoto historico, & eruditus est ac in delicijs habitus, ex quo poeta euasit, Scripsit Atheniensium uictoriam contra Xerxem, singulorumq; uersuum singulos stateres aureos accepit, autor Suidas. Scripsit & res Lyfandri Lacedæmonij cuius in expeditione comes erat, ut refert Plutarchus. Horatius uero eū res Alexandri Magni scripsisse, & ut malum poetam taxat. Gratus Alexandro Magno quondā fuit ille Chærilus, incultis qui uersibus & male tortis Rettulit acceptos regale numisma Philippos. Fuit alter Tragicus: itē poeta Atheniensis Olym. L X I I I. docuit Tragœdias C L X. uicit X I I I. Suidas. Cæsarū familia Iulij adscita est, qui ex Iulo Ascario descenderunt, teste Virgilio, Cæsar autem à cæso matris utero, quos auspiciatus dicit Plinius nasci, ea q; de causa Africanum maiorem Cæsarem cognominatum esse comperimus. Spartianus uero & itē Seruius grammaticus dicunt uocatum primum hoc nomine Cæsaris auum, qui in Africa elephantum interfecit Cæsarem appellatum lingua punica. Cæsares duo fratres: Dictatoris pater & patruus, eodem ferè tempore extincti, alter pater Pili dum calciaretur repentino moritur, alter Romæ. Plinius, Cæsares alij duo C. & L. ex ijs Lucius poeta tragicus fuit & orator, ut testatur Pædianus, frater uterinus Q. Catuli oratoris: uterq; in libro secundo de oratore in dialogo introducit. Cicero etiam in oratore meminit his uerbis: C. Cæsar & superioribus & æqualibus suis omnibus præstitit, oratorq; fuit minime ille quidem uehemens, sed nemo unquam urbanitate, nemo lepore profecto conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus sicut eiusdem tragœdijs lenitas eius sine neruis perspici potest, hanc ille. Fuit quoq; in repub. summa autoritate ac Sulpitio Trib. ple. Marianarum partium quamdiu potuit restitit, donec ad arma uentum est. L. uero & consul, & prætor fuit. Ambo Sullam secuti, iussu Marij interfecti sunt: C. hospitis eius Quintilij Tarquiniensis ad cuius tectum confugerat, proditus insidijs, uestalesq; aras complectens necatus est. Quo tempore Marcus itē Antonius orator, Pædianus, Lucius Cæsar alter Marci Antonij triumuiru auūculus Pompeianarum partium, missusq; ab utraq; parte quandoq; orator de pace. Postremo inter proscriptos ab Octauio interfectus fuit. In cuius locum obtinuit Marcus Antonius, ut Cicero Octauij amicus proscriberetur. Liuius ceterisimouigesimo. Cæsar Vopiscus (ut ait Varro) cum causam ageret apud Censores, dixit campos Roseæ in Reatino fumen esse Italia. Cæsarius Afer genere diaconus, & Iulianus presbyter apud Terracinam sub Claudio in mare præcipitati calendis

Cor. Celsus

Celsus philo.

Celsus mar.

Cephalus orator.

Cephisiodorus

Cerinthus

Chærephon

Q. A. Ceretanus.

Chæremō

Cheris

Chærilus

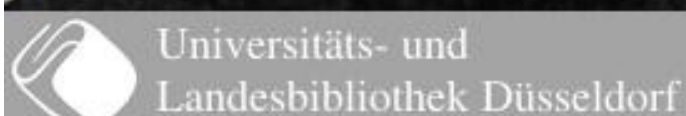
Cæsar unde Iulius

Duo Cæsares C. & L. Cæsares.

L. Cæs. alter

Cæsar Vopiscus.

Cæsarij tres Iulianus

- Nouemb. Caesarius alter cum Germano & Theopolo passus apud Caesaream Cappadociae sub Maximiano, ut testatur Hieronymus tertio No. Nouemb. Tertius praefuit Arelatensis ac confessor Anastasio secundo Imperatore: decessit in eadem urbe v. i. calend.
- Cethegi** Nouemb. CETHEGOS amictus diuersus a ceteris distinguebat, quos cinctos Horatius uocat, siue habitus siue pallium ad cinctum reductum fuerit. constat eos exerto brachio procedere solitos. Lucanus. Exertiq; manus uesana Cethegi. & idem alibi: Nudiq; Cethegi. Silius. Ipse humero exertus gentili more parentum, Difficili gaudebat equo. Qui dius cinctos uocat Iupercos. M. COR. Cethegus primus eloquens inter Romanos Ennio teste, qui eum audiuit, & scribit de mortuo in IX. Annali. Additur orator, Cornelius suauiloquente ore Cethegus. eum igitur Suadam medullam appellat, quam Graeci $\omega\alpha\delta\acute{\iota}\omega$ uocant, ut est autor Cicero. Quod uerbum aetate nostra Theodorus Gaza uertit in Graecum sermonem $\gamma\lambda\upsilon\kappa\acute{\iota}\gamma\eta\gamma\omega\omega$. Non ut ait Politianus quod ignorasset uerbum Ciceronis uir doctissimus, sed ut nouum ipse cōderet, quod magis uocabulum illud exprimeret. Nam Pitho, nihil ad suadam medullam, nisi quo ad effectum persuasionis & dulcis elocutionis. Hic Cethegus Cos. cum P. Tuditano fuit bello Punico secundo, ut Cicero in Oratore testatur. P. Cethegum etiā inter oratores idem Cicero connumerat his uerbis: P. Cethegus rem tenebat, eamq; penitus cognouerat. Itaq; in senatu consularium auctoritatem adsequebatur, sed in causis publicis nihil, in priuatis satis ueterator. Cornelius Cethegus & Quintus Sulpitius Flamines sacerdotium eisdem ferē temporibus amiserunt. Cethegus quod exta uictimae non rite admouisset: & Q. Sulpitius quod ei inter sacrificandum apex quem flamines ferunt, de capite prolapsus esset, Valerius. P. Cornelius Cethegus alius in coniuratione Catilinae Sallustio cōmemoratur. C. COR. CINNA Trib. ple. cum perniciosas leges de reuocandis exulibus ferret, pulsus à G. N. Octauio Collega cum Sexto Trib. ple. Imperioq; abrogatus, ex urbe profugit, & bellum urbi intulit aduerso C. Mario cum alijs exulibus ex Africa: in quo bello duo fratres, alter ex Pompei, alter ex Cinna exercitu ignorantes cōcurrerunt: & cum uictor mortuum spoliaret, cognito fratre, ingenti edita lamentatione, ac rogo extructo se insuper cremauit. Consulis igitur segnitie confirmati, qui bellum ducendo & utraq; partem fouendo uires Cinnae dedit. Cinna igitur & Marius addito Quinto Sertorio G. N. Carbone cum quatuor summis exercitibus urbem circūsedere, Ianiculumq; occupauere, unde fugati ab Octauio Cos. recesserunt. Tandem segnitie militum & ducum qui partes tuebantur Sullanas & nobilitatis, Cinna & Marius in urbē recepti, caedibus omnia compleuere. Inter quos G. N. Octauium Cos. M. Antonium oratorem. L. Caesarem iugularunt, eorumq; capita in rostris posuerunt. Crassus etiam Crassi Iurisconsulti filius interfectus: pater uero ne quid indignum pateretur, gladio sese transfixit. Cinna tandem editis multis sceleribus, Eidibus Ianuarij decessit, uir difficile dictu, utrum bello melior, an pace perniciosior, adeo quam remp. armatus seruaui, eam primo togatus euertit. Ex Liuiio septuagesimonono & octogesimo. Cinna item alius qui per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio, in funere C. Caesaris, dum unum ex intersectoribus eius nominis putant. L. Cinna res nouas adfectantem, quem ex hoste Octauius amicum fecerat, & usque ad iudicium dignitatem euexerat, aduersus se insidias moliri cognouit, & iratus noua in eum exempla cogitabat: Liuiam tandem consilio uisus mitior est factus, eum separatim in cubiculum uocauit, ubi ingratitude eius expruando: uitam inquit, Cinna tibi iterum do, prius hosti, nunc insidiatori, & pariter contendamus utrum ego melius iterum tibi uitam dederim, an tu debeas. Seneca de Clementia. Cinna poeta edidit poema de Smyrna, quod X. annos elimauit: Seruius in Bucolicis. L. CINCIVS praetor Siciliam per bellum I. I. punicum administrauit. Liuius. Alius senator Ro. scripsit de re militari. Idem in suasionem legis Fanniae obiecit seculo suo quod porcum Troianum mensis inferrent, quem illi sic uocabant, quasi alijs inclusis animalibus grauidum, ut ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrobius. Cincius alter consul Romanus qui Urbanum cepit. uide inter Pontifices. CINESIAS Thebanus Dithyramborum scriptor, composuit Pyrrhichiam, secundum prouerbium illud: $\omega\upsilon\gamma\epsilon\iota\chi\acute{\iota}\omega\ \epsilon\mu\alpha\delta\epsilon\ \kappa\iota\upsilon\kappa\acute{\iota}\varsigma$. id est, Pyrrhichiam didicit Cinesiae, uel quod in choris multo motu uteretur contra Comicos agens, qui in hac parte deficiunt. erat autem corpore pigro & fractio

fractio cruce. Suidas. CYPRIANVS Afer teste Hieronymo primum Rhetoricam
 diocuit: deinde suadente presbytero Cæcilio, à quo & cognomen sortitus est, Chri/
 stianus factus omnem substantiam pauperibus erogauit. Paruo post tempore presbyter,
 mox præsul Carthaginensis factus est. Huius ingenij superuacaneum est indicem texere,
 cum longe sint notissima eius opera: passus est sub Valeriano, eodem die, sed non anno
 quo Cornelius Pontifex, cum quo quandoq; uenit in contentionem, ut scribit Eusebius,
 non iterandum dicens esse baptismum hæreticis, & his qui fidem deseruissent: cui tan/
 dem Cornelius cessit. Alter Antiochenus ciuis & præsul, ab initio magus, postea martyr
 una cum Iustina. Vide in Iustina. CIMON Atheniensis patre Milciade, matre Egesi/
 phile, liberalitate magnificentiaq; domi magis quàm militiæ clarus, quapropter Lucul/
 lo ex nostris comparatur. Nam cum hostium spolijs militia partis locuples esset, ea ciui/
 bus suis distribuit. Primum amotis undique agrorum suorum septis, egenis peregrinisq;
 poma, frugesq; sumendas impune dabat. Parabatur quotidie ingens domi conuiuium,
 quo passim confluentes pauperes uestebantur. Comitibus eius præcepit, ut si quis gran/
 dior natu, sordidus amictu congregaretur, una uestem cum eo mutarent: & si quem in
 foro indigna oppressum egestate adspicerent, clam pecuniam ei in manibus ponerent.
 Cuius sanè munificentia meminerit, & Cratinus Comicus, & Gorgias Leontinus in su/
 is scriptis: præterea Critias unus ex xxx. tyrannis, Scopadum diuitias, liberalita/
 tem Cimonis, & Agefilai Lacedæmonij uictorias, sibi in elegijs precatur. Ferunt præ/
 terea Rhefacem quendam barbarum, qui à rege Persarum deficiens, magnam auri uim
 Athenas adtulit, Cimoni, ut eius tutela uteretur, multa ex his adtulisse: quæ ille aspernatus
 est, amicum se, non mercenarium professus, eius uero rebus usurum, si quando opus esset.
 Obijt diem dum Citiū obsideret ex uulnere, quod aduersus barbaros pugnans acceperat.
 Reliquiæ eius in Atticam traductæ fuerunt, quod monumenta testantur, quæ Cimo/
 nia appellata sunt. Colūt uero & Citienses quoddam Cimonis sepulchrum ut Nausicrates
 rhetor tradit, quod in terræ sterilitate ac fame iubentur ex religione uenerari. Ex Plutar/
 cho. Cimon Cleoneus pictor Cataglyphæ inuenit, id est, obliquas imagines, & uario uultu
 respicientes, suspicientes, ue ac despicientes. Articulis etiam membra distinxit, uenas pro/
 tulit, præter quæ in ueste rugas & sinus inuenit. Plinius. Cyneas Thessalus, Pyrrhi regis
 legatus, longe disertus est habitus, ut qui Demosthenis auditor fuerit, adeo ut plures Pyr/
 rho ciuitates facunda oratione subegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidem magnope/
 re expeditionem in Italiam dissuasit. Præterea missus ad Romanos legatus de pace, uno
 die nomina omnium Senatorum edidit. Quorum confessum totidem regum sibi uideri
 Pyrrho retulit. Plutarchus in Pyrrho. Cyrus Panopolita poeta, ac præfectus prætorij Theo/
 dosij iunioris, deinde Patricius ob ingenium factus, fauente magnopere Eudoxia Impera/
 toris uxore, quæ poetas & carmina ualde diligebat, eius etiam opera cum ageret Hieroso/
 lymis, præsul ad extremum factus in Cotyleo Phrygiæ: peruenit usque ad Leonem Impe/
 ratorem. Suidas. Cyrillus Alexandrinus præsul edidit uariarum hypotheseon tractatus, Ho/
 millias plurimas quibus utuntur Græci. Præterea aduersus Nestorium epistolas, quibus o/
 mnia occulta eius uenena refellit: contra Iulianum principem nostra impugnantem, mul/
 taq; alia. Cyrillus alter Hierosolymitanus præsul sæpe pulsus ab ecclesia & receptus, ad
 extremum sub Theodosio principe v III. annos in sua sede perseuerauit. Extant eius Ca/
 techeses, id est, doctrinæ quas adolescens composuit. hæc Hieronymus. Scripsit & ipsius
 Hieronymi ex hac uita migrationem, longa oratione quæ in epistolis eius ponitur. Cyril/
 lus præsul Delmatia sanctissimus in Delmatia regione narratur. Cyriacus diaconus cum
 Smaragdo Largo & Sifinio, Marcello sedente sub Diocletiano passi, quod Saturninum
 iam senem ad fodiendam arenam pro thermis damnatum opera iuarent. Sepulti in uia
 Salaria, translati in Ostiensem v III. ab urbe miliario v I. Eid. Augusti. Cyriacus al/
 ter siue Quiriacus præsul Hierosolymitanus sub Iuliano passus, deinde translatus Anco/
 nam. Is enim Iudas fuit qui cum Helena Christi crucem repperit. Cyrinus Romanus cum
 Basilide & Nabore sub Diocletiano passus ac sepultus tertio ab urbe lapide. Cydias pi/
 ctor Argonautas pinxit, quam tabulam c XL III. talentis Hortensius orator merca/
 tus est, eiq; ædem fecit in Tusculano suo. emicuit Olympiade c XIII. CLAV/
 E 3 DIANVM

Cyprianus

Cimon dux

Critias

Cimon pictor

Cyneas

Cyrus poeta

Cyrillus Alex/
xandrinus.Cyrillus Hie/
rosolymitan.Cyrillus Del/
maticus.Cyriaci mar.
Smaragdus
SifinniusCyrinus Ba/
silides

Cydias

- Claudianus** **D I A N V M** poetam Petrarcha dicit fuisse Florentinum. Sed Possidonius qui fuit Clau-
diani familiaris, dicit Pelusiacum genitum Canopi. Habeo tamen autores qui originem
dicant è Florentia traduxisse. Nam & pater eius mercaturæ gratia Canopū profectus uxo-
rem ibi duxit, ex qua genuit Claudianum, quod Colutius Pierius memoria patrum no-
strorum scriba Florentinorum epigrammate testatur, quod ponam, uti eius etiam pariter
scripta adnotentur. Aegypto genitum noua me Florētia ciuem Legibus agnouit, magnis
iam digna poetis: Infernos raptus Cereris pugnasq; deorum, Cæsareas laudes, necnon
Stiliconis honores. Emicuit Theodosij temporibus, amicitia Stiliconis sectatus, in eius lau-
dem, & cōtra Rufinum & Gildonem eius æmulos scripsit. Christianum fuisse ex eius scri-
ptis apparere poterat, nisi Augustinus in lib. de Ci. negasset. Adeo dilectus principibus
& po. Ro. ut eius sepulchro inscriberent huiuscemodi elogium, quod ante hos annos Ro-
mæ repertum in foro Traiani, ac in domum Pomponij Læti translatum est. Claudij Clau-
diani V. S. Claudio Claudiano V. C. Tribuno & notario inter cæteras ingentes artes præ-
gloriosissimo poetarum. Licet ad memoriam sempiternam Carmina ab eodē scripta suffi-
ciant, attamen testimonij gratia ob iudicij sui fidem: **D D. N N.** Arcadius & Honorius
felicissimi & doctissimi Imperatores Senatu petente statuam in foro diui Traiani erigi col-
locariq; iusserunt. Ἴσορ βιργιλίοιο νοὸρ καὶ μοῦσῳ ὁμήρου κλαυδιανὸν ἑὼμην καὶ βασιλεῖς ἔθεσαν.
- Claudia gens** **C L A V D I A** gens patricia è Sabinis uenit, cognomina sibi Neronis & Drusi usurpauit,
quod Nero, lingua Sabina, uir strenuus & fortis dicatur, Drusi uero à Claudio Druso, qui
hostium duce Gallorū Druso cominus trucidato, sibi ac posteris nomen indidit. Traditur
etiam Proprætor ex prouincia Gallia retulisse aurū Senonibus olim in obsidione Capitoliij
datum, nec ut fama est exceptum à Camillo. Hæc Tranquillus. Ap. Claudius Regillianus
Decemuir legibus scribēdis summa inter collegas autoritate, quū Virginiam Virginij cen-
turionis filiā in Algido militantis amaret, cliētem subornauit, qui eam coram se seruitium
deposceret, & facile uicturus, quū ipse accusator, iudexq; foret. Pater re cognita quum in
rem iudicij superuenisset, & filiam iam addictā uideret, ultimo colloquio eius impetrato,
quum eā paulò remotius à turba seduxisset, occidit: atq; corpus eius humero gerens ad ex-
ercitū profugit, ac milites ad facinus uindicandū accendit: qui creatis statim decem Tribu-
nis Auentinum occupauere, Decemuiros abdicare se magistratu coegerunt, eosq; omnia
aut morte, aut exilio multauerunt. Claudius in carcerem coniectus sibi manus attulit. ex
Liuiō. Appius Clau. cæcus in censura libertinos in Senatum legit, epulandi decantandiq;
ius tibi cinibus in publico ademit. Duæ familiae ad Herculis sacra destinatae quum sint Po-
titiorum & Pinariorum: Potitios sacerdotes pecunia corrupit, ut in sacra Herculeana ser-
uos publicos adsciscerent, unde cæcatus est: gens Potitiorum funditus perijt. Ne consula-
tus cū plebeijs cōmunicaretur acerrime restitit: ne solus ad bellum mitteretur, cōtradixit.
Sabinos, Samnites, Hetruscōs bello domuit: uiam usq; Brūdusium lapidibus strauit: unde
illa uia Appia dicta. Anienem de manubijs hostium in urbem induxit. Censuram solus
omnium quinquennio obtinuit. Quum de Pyrrhi pace ageretur, & gratia potentium per
Cyneam legatum precio quæreretur, & senex & cæcus lectica in Senatum latus turpissi-
mas condiciones magna oratione reiecit. Cæcilius. Apud Liuium lib. 1 X. scribitur
eum censuram quinquennio per uim tenuisse contra legem Aemyliam, quæ ad menses
X V I I I. illam reduxerat, quum etiā eius collega **G N.** Plautius se abdicasset. Quapropter
P. Sempronius Trib. ple. apud eum in concione inuectus: Hæc est, inquit, Quirites illius
Appij progenies qui Xuir in annum creatus, altero anno seipse creauit, tertio nec ab se
nec ab ullo creatus, priuatus fasces & imperium obtinuit. Demum quum in carcerē eum
duci iussisset, Tribunis tribus fauentibus euasit, summaq; inuidia omnium ordinum solus
censuram gessit. Huius fuere filij (Tranquillo teste) Claudius Nero, & Claudius Pulcher.
- Claud. Nero**
& Pulcher. Hic apud Siciliam non pascentibus in auspicando pullis, ac per contemptum religionis
mari demersis, dicens, si nolunt esse, bibant: prælium nauale iniit, superatus à Carthaginen-
sibus est: reuocatusq; ac dictatorem à Senatu dicere iussus, uelut iterum illudens discrimi-
ni publico, **G N.** Glauciam ultimæ sortis hominem dixit: qui coactus se abdicare magi-
stratu, postea ludos prætextatus spectauit, ut ait Liuius **X I X.** Trāquillus autem Ilixiam
dicit uiatorem suum, dictatorem dixisse, Claudium Caudicem horum fratrem nonnulli
faciunt,
- Ap. Clau-**
dus cæcus.
Potitij. Pi-
narij.
- Claud. Nero**
& Pulcher.
- Clau. Caudex**

faciunt. Is à nauium caudicibus dictus est, qui primus Ro. classe transfretauerit: nam deuictis Volturnensibus Cos. ad Mamertinos liberandos missus, quorum arcem Carthaginenses & Hiero obsidebāt: primo ad explorandos hostes fretum piscatoria nauī traiecit, ac cum duce Carthaginensium egit, ut praesidium ex arce deduceret. Rhegium ingressus quinqueringum copijs pedestribus cepit, & Phalangem in Siciliam traduxit. Carthaginenses Messana expulit. Hieronem praelio apud Syracusas in deditioem accepit, qui eo periculo territus Romanorum amicitiam petijt. Cæcilius. Ex Claudio Nerone cæcilio Claudio Nero descendit, qui Cos. cum Liuiō Salinatore coniunctis copijs aduentem ex Hispania cum supplemento Asdrubalem interfecit, quumq; Liuius triumpharet, ipse ouans urbem ingressus est. Nam in ouatione oues maetabantur, in triumpho boues. Huius item abnepos Claud. Nero Tyberij principis pater: Quæstor C. Cæsaris bello Alexandrino classi praepositus, plurimum ad uictoriam contulit, quare Pontifex Max. in locum P. Scipionis substitutus est. Clau. Centianus, nonnulli Centimalum, alij Centimanum minus recte scribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Papyrio scripsit & R. literam introduxit, quum prius fusi, deinde furij dicerentur, & ut in dig. scribitur, & ut autor Valerius de priuatis iudicijs, coæuus fuit M. Catonis Censorini patri, iussusq; ab augurum collegio domum demoliri quod eis in capiendis augurijs opponeretur. Pædianus uero dicit Claudiōrum familias duas esse: Marcellorum plebeam, & Pulchrorum patriam. Hæc plebi semper extitit aduersa, cuius princeps Appius Clausus fuit, qui postea Claudius est dictus. Regillis oppido Sabinorum potens, tempore Publicolæ cum v. mil. le domibus Romam migrauit, agrisq; donati trans Anienem: Clausus in patrum numero adscitus: autor Liuius. Virgilius quoque in vi. Agmen agens Clausus magniq; ipse agminis instar, Claudia nūc à quo diffunditur & tribus & gens. Claudia uirgines uestales duæ. Altera cum Annibale Italiam uastante responso sibyllinorū mater deum è Pessimunte adcerferetur & aduerso Tyberī traheretur, repente in alueolo stetit. Cum igitur casta manu trahendam esse acciperent: Claudia tunc incesti suspecta eam mouit. Cæcilius. Altera uelut iudicium maiestatis ad populum subijt, quod conferta multitudine ægre procedente carpento palam optauerat, ut frater suus Pulcher reuiuisceret, atq; iterum classem amitteret, quo minor turba Romæ foret. Tranquillus. Hæc eadem fratrem inuito populo triumphantem amplexa, ab inimico tribuno de curru deijci passa non est, unaq; & ipsa in curru deuecta: autores Cicero pro Cælio & Valerius. Hic enim frater quamuis minime nominetur, Claudium Caudicem existimare possumus. Claudijs martyres vii. diuersis in locis fuere, inter quos Claudius tribunus cum Hylaria uxore & filijs Mauro & Iasone ac militibus LXX. à Chryfante & Daria instructus in fide, quibus ille custos adhibitus à Numeriano Imperatore fuerat, sepulti in uia Salaria III. Non. Decemb. Cleomenes & Agis Laed. Duces Ti. & C. Gracchis ex nostris opponuntur. Sicuti enim illi plebi fauentes aduersus senatum periere, sic hi populo studentes cum rempublicā pulchre iustē que multo tempore institutam suscepissent, potentioribus ciuitatis aduersari cœperunt, ac diuitias suas quas possidebant, ut æque populo impartirent, conabantur. Attamen fratres sicuti Gracchi non fuere, sed eadem in republica sentientes, fraternam quodammo do beneuolentiam inter se contraxerant, Agide igitur ob eam causam prius interfecto: Cleomenes eius partes secutus felicius uidetur. Nam ante omnia proscripitis ab eo LXXX. Ciuibus, aduocata concione differuit de his quæ à se essent gesta, hortatus, que eos exinde est, ut agros reliquasque fortunas in medium conferrent: ita demum ciuitatem æquius gubernari. Ipse prius suas opes publicauit, amicosque ac necessarios idem facere coegit. Sed & uiri huius militiæ alia clara facinora pro patria gesta narrantur. Aduersus Achæos pugnans eorum Ducem Aratum simul & regionem multis afflixit cladibus. Argos antea nulli expugnatum, in potestatem recepit. Quæ tandem Vrbs cum aduerso in auxilium Antigono rebellasset, rursus cum Cleomene bellum instaurauit: qui ut eius ab Antigono post multa prælia Spartam se recepit. Ciues hortatus, ut Antigoni uictorem reciperent, sese paratū ait discedere causa publica. Inde cū imperasset annos XIII. profugiens ad Ptolemæum uenit, benignē que primum exceptus, mox Nicagoræ cuiusdam calumniā apud regem suspectus, custodia cum quibusdam alijs traditus se omnes

Clau. Nero
Clau. Centianus

Clau. Centimalus

Appius clausus

Regilli op. Sabinorum

Claudia uestales duæ

Claudijs martyres
Cleomenes
& Agis

- mutuis uulneribus necauere. Rex Cleomenem mortuum pelle nudauit, cruciſq; adfixit. Ex Plutarcho. Aelianus de ua. hſto. ſcribit hunc uirum laudatiſſimum, una tantum uini nimia cupiditate damnatum. Cleomedes Aſtypalenſis genere, cuius portenta quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia cum Ciccum Epidaurium pugil interfeſſet, uictoriæ præmijs fraudatus, præ dolore inſanus effectus ex Olympia Aſtypaleam reuerſus, ibiq; multa temere ac uiolenter feciſſet, poſtremo ludum puerorum ingreſſus, ap- prehenſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens mediã fregiſſe, ac te- ctum deieciſſe dicitur. Interfeſtis autem pueris, cum quæreretur ad ſupplicium, in ſepul- chrum magnum ſe conieciſſe, & clauſum intus, adiectum deſuper operculum adeo tenuiſ- ſe, ut ne à multis quidem ſimul annitentibus ui ulla euelli poſſet. Concifo igitur circa loco neq; uiuum hominem neq; mortuũ eſſe compertũ. Quare miſſis Delphos legatis respon- diſſe Pythiã: Vltimus heroũ Cleomedes Aſtypaleus. Hęc partim è Suida, partim è Plutar- cho in Romulo: qui quidem alter Sampſon apud Hebræos mihi uiſus eſt. Cleomedes Græcus Cleon poeta autor ſcripſit de circulis cœleſtibus elegantem admodum tractatũ qui adhuc extat. Cleon Curieus poëta ſcripſit Argonautica, à quo poëma ac materiã Apollonius Rhodius mu- tuatus eſt, ut enarrator eius dicit. Cleon Halicarnarſeus orator qui Lyſandro Lacedæmo- nio orationem compoſuit. Suidas. Cleon Cleontis filius maxima apud populum Atheni- enſem autoritate, qui de plectendis Athenienſibus ſententiã in ſenatu protulit, apud Thu- cydidem in III. Clearchus Solenſis ſenior ſcripſit de uaria hſto. Clearchus iunior Ponti- cus, profectus eſt Athenas audire Platonem. Suidas. Clearchus itẽm dux Lacedæmonio- rum, qui dictabat, Imperatorem plus quã hoſtem metui oportere, ſignificans eos qui in prælio mortem expaueſcerent, certum ſibi decreuiſſe manere ſupplicium. Frontinus li- bro III. Clemens hſto. ricus ſcripſit de regibus & Imperatoribus Romanis ad Hieronymũ, de figuris Iſocratis. Suidas. Fl. Clemens Alexandrinus Præſul Pantherij diſcipulus, poſt eius mortem Alexandria eccleſiaſtica tenuit ſcholam *κατηχῆσεων*, id eſt, doctrinarum. Ferunt eius egregia uolumina, inter quæ illa ſunt: Stromatum, id eſt, uarietatum, ubi diuer- ſa dogmata Græca, barbara, Latina que, commiſcet, arguit hæreticos, hſto. riam uariam connectit: *ὑποτυπώσεων*, id eſt, confirmationum libros v III, etiam ſcripſit. Conſtat Orige- nem huius fuiſſe diſcipulũ: emicuit ſub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Eusebius libro VI. Cleomachus Magnetiſus pugil qui in cinædi cuiuſdam & ancillæ amo- rem incidens, quæ à cinædo alebatur, cinædorũ & orationem & mores eſt imitatus. Nam cinædicæ orationis primus inuentor fuit Sotades, poſtea Alexander Aetolus, ſed in pura oratione Lyſis, etiam adhibito cantu. Strabo. Cleantes Zenonis ſucceſſor in ſtoica diſci- plina. Contorta Cleantis & Chryſippi epicheremata uocat Hieronymus orationem argu- mentoſam, quod dialecticis aculeis ſolita ſit omnia monſtrare. Nam logicæ Stoici magno- pere ſtudent. Clifthenes Athenienſis primus qui tulit legem de exilio, primus & ipſe in exi- lium miſſus. Aelianus de uaria hſto. Cleodamas Achneus (Achne, ciuitas eſt Theſſalia) ſcripſit de cura equorum. Stephanus. Clinias muſicus & philoſophus ſectæ Pythagoreæ ſi quando ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cithara motus animi leniebat, haud aliter quã Achilles cum iratus ſtabat ad littus, eodem fermè modo dolorem placabat. Aelia- nus de uaria hſto. Cleophon poeta tragicus Athenienſis, cuius nonnullæ fabulæ Suidæ commemorantur. Clitarchus comes Alexandri qui eius geſta conſcripſit, cuius in hſto- ria ingenium probatur, fides infamatur, uti ſcribit Quintilianus. Clitomachus Carthagi- nenſis, lingua patria Aſdrubal appellabatur, in qua à principio philoſophari conſueuerat. Athenas deinde conſeſſit XL. natus annos, audiuitque Carneadem, breui quoque tem- pore adeo profecit, ut XL. uolumina ſcripſerit, ſucceſſerit que Carneadis ſcholæ. Cli- tomachus alter Athleta, autor utriuſque Suidas. De Athleta traditur quod nobilis Pan- cratiastes, tantæ alioquin pudicitia, ut canes ſi forte coeuntes uidiſſet, ſtatim uultum auerteret: in conuiuio ſi quis ſermo laſciuus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Aelianus de uaria hſto. Cleobulus CLEOBVLVS unus è ſeptem è Lyndo ſiue è Caria Aegyptum phi- loſophandi gratia petiſſe fertur: extat eius breuis ad Solonem epiſtola. Filiam ha- buit CLEOBVLINAM uirginem doctam: quæ hexametris ænigmata quædam perſcripſit. Deceſſit Cleobulus annos natus LXX. Hic dixit amicos atque inimi- cos be-

eos beneficijs impertiri oportere: hos ut amicos, illos ut amiciores reddamus. Diogenes, Suidas. Chilo Lacedæmonius unus è septem, excessit, ut Hermippus ait, Pisæ, complexus Chilo
 filium in Olympiâ uictorem. Horum dicta alibi narraui. Clodiorum familiam scribit Fe- P. Clodius
 stus à Clodio Aenæ socio dictam. P. Clodius inimicus Ciceronis: quem ut expellere ab
 urbe posset, plebeio se homini adoptandum dedit. Mœchus fuit notissimus, deprehensus
 in sacris Bonæ deæ formam uirginis adsimilatus, causam dixit de pollutis sacris: cuius stu-
 rum in sororē, aliâq; uitia apud Ciceronis orationes notissima: interfectus tandem à Milo
 ne. Fratrem Appium Clodium habuit qui à Cicerone item & Padiano commemoratur. P. Clodius
 P. Clodius pulcher orator Romæ inter patronos simul cum Cicerone in causa Scauri. Pæ- P. Clodius
 dianus. Clodij cuiusdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum scri- pulcher
 psit. Sex. Clodius rhetor è Sicilia: Latinæ Græcæq; eloquentiæ professor, male oculatus, fa- Sex Clodius
 miliaris ac præceptor M. Antonij Triuirii. Cuius meminit Cicero in Philippicis, & Tran- Rhetor
 quillus. Clodij Quirinalis Arelatē. rhetor Romę docuit teste Eusebio circa Neronis tem- Clodius Al-
 pora. Clodius Albinus dux in Gallia exercitus, post mortem Pertinacis principis à militi- binus
 bus Imperator fuerat consalutatus. Tantæ fuisse traditur gulæ, ut uno accubitu sit solitus Edacitas
 edere quingentas ficus passarias, quas Græci καλλισηατίας, uocant, & centum persica Cam- noua
 pana, & melones ostienses decem, & uuarum labicanarum pondo x x. Ficedulas centū:
 ac ostrea x l. Cluentius qui A. Clu. Habitus, patrem eiusdem nominis habuit ex munici- Cluentius
 pio Latino, accusatus à matre Saffia quod Oppianicum uitricū interfecerit, defensus à Ci- Columella
 cerone. Columella, cuius inscriptio prænominis. L. Moderatus Columella: Gaditanus ge- Cordilio
 nere, scripsit de re rustica tēpore Claudij. Cordilio philosophus Stoicus Pergamenus om- stoicus
 nium principum ac regū amicitias spernebat. Hunc Cato Uticensis qui cū tribus milibus
 in Macedoniam missus fuerat, precibus exorando in castra secum duxit, magnam se pu-
 tans adeptus palmam qui hominem seuerissimū è sententia dimouisset. Codrus rex Athe- Codrus
 ntensis Thraciâ oriundus cum bello Peloponnesiaco Attica omnis uastaretur regio, ora-
 culumq; consulerent, responsum, uicturos eos, quorum dux hostili manu perisset. Codrus
 uero deposito habitu regio, gregario militi adsimilatus, se hostium globo obiecit, unum ex
 his falce percussus in necem suam compulit: Cuius interitu factum ne Athenæ perirent,
 ex quo illi ut deo sacrificauerunt. Cuius meminit & Maro noster in Bucolicis. Si quos aut
 Phyllidos ignes, Aut Alconis habes laudes aut iurgia Codri. Huius deinde filij & nepotes Conon dux
 ex Athenis profugi x i i. Ionias in Asia constituere, ut in ea narraui, Conon Dux Atheni-
 ensis nobili illa clade nauali à Lyfandro Lacedæmoniorum duce accepta, unde Athenæ
 subiugatae fuerunt, sponte in exilium profugit ad Artaxerxem regem Persarum in Cyprū:
 cuius opibus fretus, paucis post annis reuersus cum exercitu in agrum Lacedæmoniorum
 irrupit, prædas egit, omnia ferro igneq; uastauit. Lacedæmonij contra eum Lyfandrū mit-
 tunt, qui nauali prius illum pugna uicerat, ab eo nunc terrestri uincitur. Ex qua initiū liber-
 tatis Athenis dedit, qui paulo ante dederat seruitutis. Lacedæmonijs igit hac clade perter-
 ritis, Thebani antiq; hostes bellū auxiliantibus Atheniēsisibus intulerūt. In quo uicti amisso
 etiam & interfecto Lyfandro eorum duce coacti sunt Agesilaū alterum ducem ex Asia re-
 uocare, qui redintegrato cum hostibus prælio superior sit, ubi Epaminondas dux Theba-
 norum in acie cecidit. Conon alter Mathematicus in Catulli elegia introducitur. De quo Conon Mathe-
 etiam locutus uidetur in Bucolicis idem Maro. In medio duo signa: Conon, & (quis fuit al- maticus
 ter,) descripsit &c. Constantij tres sancti, unus Præsul Aquinas sub Io. primo Pont. Alter Constantij
 templi cuiusdam custos apud Anconem, cuius corpus Venetias translatus. Vtriusq; pro tres
 fessoris meminit Gregorius in dialogo. Tertius martyr una cum sex fratribus, inter quos
 Bituignatus & Rainaldus fuere, qui Perusiam à Germania peregrinationis gratia profecti,
 in eadem urbe capta à Gothis interfecti fuerunt. Corax, & Ctesias (nonnullis Tisias scribi- Corax &
 tur) Siculi, primi artem & præcepta Rhetoricæ inuenerunt, quod illa gens acuta sit & cō- Ctesias
 trouersa natura. Nam antea neminem solitum, nec uia, nec arte: sed accurate tamen, & è
 scripto: pluresq; inuicem simplicesq; fuisse & paratas à Protagora rerum conclusionum di-
 sputationes, quæ nunc communes appellantur loci, constat, idem que fecisse Gorgiam,
 cum singularum rerum laudem & uituperationem conclusisset, quod oratoris iudicant
 proprium, rem magnam posse laudando facere, uituperandoq; rursus affligere: Cicero
 in

- Corax** & **Tybur** in Bruto. Corax cum Tybure & Catillo qui oppidum prope Romam aedificauit, uide in Tyburis descriptione. Corinnus Ilienſis uerſificator ante Homerum, ut quidam uolūt, pri-
Corinnus mus qui ſcripſit Iliada, uigente adhuc bello Troiano. Scripſit autem literis Doricis inuen-
poeta tis tunc primum à Palamede, cuius fuit diſcipulus: ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas
bellum. Ex quo putatur Homerum hauſiſſe omnem operis materiam. Suidas. Corinna
Corinna Thebana uel Tanagrea mulier lyrica: uicit quinquies ut meminit Pindarus, ſcripſit libros
poetria L. & epigrammata. Suidas, Pauſanias. Corinna altera Ouidij poetæ notiffima. Anneus
Corinna Cornutus Leptites genere, eſt enim Leptis Africae ciuitas, emicuit Romæ ſub Nerone, in-
Ouidij terfectus demum ab eo una cum Muſonio philoſopho. Multa eius ſcripta tam in philoſo-
Cornutus phi phia quàm rhetorica feruntur. Natura magis quàm ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis: hu-
loſophus manitate alioqui tanta, ut diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe non minus quàm doctrina
Coræbi tres adliceret. Suidas. Coræbi tres: primus Troianus cui Caſſandra pacta fuerat Virgilio me-
moratus. Alius athleta patria Elienſis, primus uictor curſu prima Olympiade: autores Pau-
ſanias, Eusebius. Tertius Atyis regis Lydij filius qui in cithara quintam chordam inuenit.
L. Cornificius L. Cornificius poetæ & dux à militibus deſtitutus interijt, quos ſæpe fugientes galeatos
Cornificia lepores ſolebat appellare. Huic ſoror Cornificia, cuius clara extant epigrammata. Eusebi-
Iul. Cordus us. Iulius Cordus. Cognomentum hoc ſimul & Cordatus ſero naſcens dicitur, teſte Feſto,
& Columella cordum ſcœnum ſerotinum uocat: ſcripſit uitas imperatorum. Cui uitis da-
tur, quod eorum qui obſcuriores eſſent, minima etiam perfequeretur. Nam quando pro-
ceſſerit, & quando cibos uariauerit, & quoties ueſtem mutauerit, ſanè de clariffimis, notis
Cordus cre- que uiris cōmemorandum eſt. Capitolinus. Cordus item Cremutius declamator, de quo
mutius in Labieno dicitur. Valerius Cordus inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.
Val. Cordus Cotys Rex Thraciæ annis uiginti quatuor mitis & humanus uerſatus cum ſuis, in tantam
Cotys rex deinde uarietate fortunæ crudelitatem uenit, ut uxorem ex qua iam filios ſuſceperat, medi-
am cōciderit. Suidas. Dicitur etiam ſacra nefanda inſtituiſſe Baccho, ubi omne luxuriæ ge-
nus uerſaretur. Sacra Corytia appellata: meminit etiam Iuuenalis poetæ. Cornelij uarijs
Cor. Coſſus cognominibus appellati. Cor. Coſſus Trib. Mil. in exercitu Volumnij Lartem Veien-
tem regem occidit, ſecundaq; opima ſpolia Ioui Feretrio retulit. Coſſos em̄ Feſtus eos qui
rugoli ſunt & aſpera facie dicit uocari, à ſimilitudine uermium qui in ligno nutriuntur. Eo-
demq; modo uocant hodie uulgo paruos in cute tumores. Cor. Aſina cum fundum emiſ-
Cor. Aſina ſet ſponſorq; precij ab eo expeteretur, poſtera die aſinā ſacculis pecunia plenis in forū ad-
duxit pro ſponſore, unde cognomentum accepit. Macrobius. Cornelius Centimalus & Sul-
Cor. Centi- Galba Coſſ. cum Annibal mœnibus propinquaret occurrentes, magna urbis trepidatio-
malus ne, extra urbem caſtra habuere. Plutarchus. L. Cornelius Merula Cos. contra Boios in
Cor. Merula Galliam miſſus duodecim millia hoſtium cæcidit, nonagintadu cepit, equites centum ui-
gintiſeptem cum tribus eorum ducibus. CN. Minutius alter Cos. ad Piſas contra Ligu-
CN. Minutius res res gerebat. Liuius quinto de bello Ma. Cornelius Merula ſuperioris nepos, Flamen di-
Cor. Merula alis, partium Sullanarum, ingreſſo urbē Mario in Iouis æde uenis ſuccis ſe necando, mor-
tis contumelioſæ damnationem effugit, ſacerdotisq; ſui ſanguine foci ueuſtiffimi madue-
re. Valerius de morte. L. Cornelius genere Gaditanus præfectus Fabrum Cæſaris in Gal-
L. Cor. Gadi- lia, à Pompeio magno Cos. ciuitate donatus, deinde adcerſitus fuit, quod per legis igno-
tanus rationem Pompeius eam donauerit. Cicero defendit, probatq; Pompeium legem nō igno-
Cor. Nepos raſſe. Pædianus. Cornelius Nepos, Ciceronis tempore uir diſertus uitas illuſtriū uirorum
ſcripſit, quarum tantum Pomponius Atticus extat: huic Catullus librum ſuum dedicat ut
Cor. Epita- plane monſtrat epigramma. Cornelius Epitadius, L. Cornelio Sullæ dictatoris libertus,
dus calatorq; ſacerdotio augurali, filioq; eius gratiffimus fuit: adidit librum, quem Sulla nouiſ-
Cor. Gallus ſimum de rebus ſuis imperfectum reliquit, ipſe ſuppleuit. Tranquillus. Cornelius Gal-
lus poetæ Foroiuliensis, Aegypti præfectus primus ab Auguſto miſſus: Cuius ami-
cus primus fuit, deinde cum in ſuſpicionem ueniſſet, ſeſe necauit, ut etiam uerſus Oui-
dij monſtrat: Corporis atque animæ prodige Galle tuæ. Virgilio maxime familiaris fu-
it, adeo ut quartus Georgicorum liber à medio uſque finem eius laudes contineret, quas
poſtea ille iubente Auguſto in Ariſtei fabulam commutauit. Amauit Cytheridem li-
bertam Volumnij: quæ eo ſpreto Antonium euntem in Galliam eſt ſecuta. Cuius
rei

- luxuriosius uideri debet, te tanti sex arbusculas domus tuæ facere, ut quam sexagies Sester-
tio propter ea æstimes, sine his tricies tantummodo pendas. Idem Crassus, ut Macrobius
& Aelianus Græcus autor testantur, cum piscinis maxime delectaretur, murenæq; mor-
tuam atratus plures dies tanquam filiam lugeret, probroq; ei daretur ab eodem Domitio
collega: Nimirum respondit Crassus fateor ita me pius esse ut minima de causa plorem.
At tu qui tris extulisti uxores, minime ploras. Audiuit Crassus Metrodorū, nactus acade-
miam in Asia cum esset quæstor: interiit ex dolore laterum, cum in senatu multum contra
Philippū Cos. esset inuectus, negassetq; illum sibi uideri Consulē fore cui nō esset ipse se-
nator: autor Cicero in lib. III. de ora. P. Crassus oratoris frater Iuris peritissimus fuit. In dor-
minatione L. Cinnæ Marianarū partium, ne incideret in manus inimicorum, seipsum inte-
remit. Huius filius M. Crassus Romanorum ditissimus cum Pompeio & Cæsare Triumui-
ratum iniit. Quorum planè autoritate resp. aliquot annos regebatur. Ad bellum missus gla-
diatorum qui duce Spartaco in Campania insurrexerant: Vatiniūq; Gellium, ac Lentu-
lum, Romanos Imperatores fugauerant, xii. millibus hostium una cum duce eorum ca-
sis apud Rhegium iuxta Leucadis paludem uictoria potitur. Ex quo urbem ouans ingres-
sus est. Postremo cum ei Syria sorte obueniret, profectus ad bellum Parthicū, ibi filium Pu-
blium amisit: Ipse demum infeliciter rem gerens à Surina regis præfecto captus atq; inter-
fectus est. Solebat autem dicere nullum esse diuitem, nisi qui prouentibus suarum *faculta-*
tum alere posset exercitum. Alter Crassi filius legatus fuit Cæsaris in bello Gallico: in Cæ-
sarianis tandem partibus adolescēs occubuit: fuit enim discipulus Ciceronis. De quo hæc
in Oratore. Erat enim Crassus cū institutus optime, tum etiam perfecte planeq; eruditus.
Ineratq; & ingenium satis acre & orationis non inelegans copia, præterea sine arrogantia
grauis, & sine segnitie uerecundus esse uidebatur. Sed hūc quoq; absorbit æstus quidam
insolitæ adolescentibus gloriæ. Qui quia nauauerat miles operam imperatori, imperatorē
se statim esse cupiebat. Crates Thebanus philosophus Cynicus Diogenis discipul⁹: qui ut
Suidas, itemq; Diogenes sunt autores, in pecuniam omnem substantiā redigens, apud Tra-
pezitam deposuit hac lege, ut si filij philosophi essent, eam indigentibus ciuibus distribu-
ret, nihilo philosophos indigere existimans. Si autem idiotæ, eis redderet, ut uacuis uir-
tute saltem opes opitularentur. Philostratus autem in uita Apollonij, & Diocles, substanti-
am aiunt in mare proiecisse, uti liberius philosopharetur. Apopthegma ipsius: Amorem
fames sedat: si minus, tempus. Si hoc non satis, laqueus. Emicuit autem Demetrii Poliorce-
tæ temporibus: ad quem Thebas obsidentē missus legatus sua autoritate ab obsidione pa-
trix remouit: autor Plutarchus. Crates Atheniensis (ut Suidas ait) poëta Comicus antiquæ
comædiæ, auidior Polemonis philosophi. Crates grammaticus genere Mallotes *sub Ptole-*
mæo Philometore, æqualis Aristophanis grammatici. Cognaminabatur Criticus siue Ho-
mericus: scripsit in Homeri Iliada & Odyssæam lib. i. x. Commentariorum. Suidas. Hic ut
ait Tranquillus studium grammaticæ primum Romam intulit: missus enim ad Senatū ab
Attalo rege sub ipsam Ennij mortem plurimas acroases fecit, assidueq; per omne legatio-
nis tempus differuit: nostris quoq; exemplum fuit admirandum. Cratinus Atheniensis co-
micus antiquæ comædiæ, uir uoluptarius, puerorumq; amator, docuit fabulas x. i. uicit
i. x. Suidas. Crantor Solensis Xenocratis auditor: Scripsit cōmentarios, poëmataq;: ad-
mirabatur inter cæteros Homerū Euripidemq;: decessit intercutis morbo. Diogenes. Cra-
terus Macedo è comitibus Alexandri, qui eius etiam gesta conscripsit. Cuius meminit in
Aristide Plutarchus. Crassitius genere Surrentinus, ordinis libertini, cognomine Pasides:
Romæ ludum grammaticæ aperuit: docuit inter alios Iulianum Antonium Antonij *iiii* ui-
ri filium, Tranquillus. Cratippus Mityleneus Peripateticus quem Athenis docentem au-
diuit Ciceronis filius: ut est in procœmio de officijs. Hic Pompeium è Pharsalica clade aflu-
gentem apud Mitylenen occurrens ultro solatus est uerbis philosophicis, ad spemq; horta-
tus, cum quædam de prouidentia differuisset, resq; Romanas tandem labi esse necesse ad-
firmaret. Plutarchus in Pompeio. Creophilus Samius, quem aliquando tradunt, excepto
hospitio Homero, accepisse ab eo dono inscriptionem poëmatis, quod Oechaliæ directio-
nem uocant. Sed Callimachus in quodam epigrammate contrā ostendit, quod quanquam
Creophilus opus composuerit: Homeri tamen inscribitur ob ipsius hospitij munus. Qui-
dam uero hunc Homeri magistrum fuisse tradunt, nonnulli non hunc, sed Aristeam Pro-
connesium.

P. Crassus
oratoris frat-
ter

M. Crassus
diues

P. Crassi F.

Alter Cras-
si F.

Crates The-
banus

Crates Athe-
niensis

Crates gram-
maticus

Cratinus
poeta

Crantor

Craterus

Crassitius

grammat.

Iulianus

Antonius

Cratippus

Creophilus

conneſſum. Strabo decimoquarto. Creon Corinthiorum rex, prædonis Sifyphi filius, Creon rex
 uſam Iſoni filiam Medea ab eo repulſa in matrimonium dedit. De quo Tragœdia apud Corinthi
 Senecam. Creon alter rex Thebanorum pater Iocæ uxoris Oedipi, poſt Polynicem & Creon rex
 Eteoclem interfectos, ſumpſit imperiũ, filiamq; ſuam Megaram Herculi iunxit: ut in Her Thebarum
 cule furentem etiam apud Senecam. Hic etiam filium habuit Creontem. Crœſus Rex Lydo Crœſus rex
 rum Aliatis filius, primus Græcos partim tributis impoſitis ſubegit, partim ſocios atq; ami
 eos ſibi adſciuit, tantumq; imperio & opibus creuit, ut ſe feliciffimum dicere nõ dubitaret.
 Paulopoſt debellatus à Cyro cum pyræ cremandus imponeretur, ſuſpirans ait, hunc ſibi
 exitum à Solone prædictum: dimiſſus igitur clementia Cyri, iterum in eum ueniẽs captus,
 ac cum toto regno extinctus eſt. Chreſtus, frequens apud antiquos hoc nomen, multiq; Chreſtus pro
 ut inquit Lactantius, eo tempore pro Chriſto, Chreſtũ per imperitiã credebant. Nam & Chriſto
 Oroſi? illud apud Tranquillũ in Claudio: Impulſore Chreſto tumultuãtes Iudæos expulſit,
 pro Chriſto accipiendũ putat: erratumq; ab eis exiſtimatur cõſilio potius quã ignoratio
 ne, ut religionis nomen ſupprimerẽt. Chreſtus Byzantius inter ſophiſtas deſcribitur Philo Chreſtus
 ſtrato, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore: qui uino quanquam deditus, cæteris in Byzantius
 rebus continenter uixit, ac in primis uigilanter. Nam cum ad galli cantũ ſæpe calices pro
 trahere ſolitus eſſet, non prius tamen ſomno ſe quã ſtudio dabat. Crito Pieriora: Ciuitas Critones
 eſt enim Macedoniæ Pieria, fuit historicus, ſcripſitq; res Perſicas, Siculas, Macedonicas.
 Fuit item alius Naxius genere, ſimiliter historicus: qui ſcripſit Octoeterida. Suidas. Crito
 Athenienſis prior ſupradictis, Socratis familiariffimus, quẽ & opibus iuuit, & cũ quo uſq;
 ad extremum eſt philoſophatus. Critolaus Athenienſis philoſophus peripateticus, quem Critolai II.
 cum Carneade legatum iuiſſe Romam ſupradixi. Libram habebat, ut ait Cicero in Tuſcu.
 in qua bona corporis & animi appendebat, animiq; in lance pondera uſq; ad inferos incli
 mabant. Critolaus Achæorum dux alibi narratur. Chryſippus Solenſis ſiue Tarſenſis, diſci Chryſippus
 pulus Cleantis ſtoici fuit. Hunc Carneades lepide paraſitum librorum appellat, quod ſcri
 pta Epicuri ſit furatus, ſcripſitq; eadem & uerbis & numeris. Diogenes. Chriſtodorus è Chriſtodorus
 Copto Aegypti urbe poeta Anaſtaſij Imp. tempore ſcripſit Iſaurica, ubi ſcripſit Iſauricam
 ab Anaſtaſio fuiſſe captam. Fuit alter Thebanus ſcriptor haud ignobilis qui de Coſmo &
 Damiano ſcripſit. Suidas. Chriſtobolus medicus, cui magnam peperit famam quondam è Chriſtobolus
 Philippi Macedonis oculo ſagitta citra oris deformitatem extracta. Plinius. Criſpus Sal Criſpi
 luſtius in Salluſtio dicitur. Vibius Criſpus ore compoſitus & iucundus, priuatũ tamen
 cauſis quã publicis melior ut ait Quintilianus, cuius circa tempora fuit. Criſpus Con
 ſtantini. ſ. a patre interfectus. Criſpus & Ioan. preſbyteri martyres Romæ ſub Maximiano
 xv. Cal. Sep. quod ſanctorum corpora tumularent. Ado. Criſpinus & Criſpinianus ex Criſpinus
 urbe Roma Sueſſionem in Galliam profecti, peregrinationis gratia ex arte ſua ſutoria cal Criſpinianus
 ceis pauperes iuuabant, multosq; ad fidem reducebant. Sub Maximiano deinde interfe
 cti, templum etiam apud poſteros in eadem urbe meruerunt. Chryſanthus Alexandrinus Chryſanthus
 Romæ quo iuuenis uenerat factus Chriſtianus una cum coniuge Daria uirgine, ſub Nu Daria
 meriano Imp. in foſſam demiſſus ac terra ſaxisq; obrutus fuit. Hæc enim Daria miſſa ad
 eum tentatum ab initio à patre fuit, uerum & ipſa ex eius mutata perſuaſione in matrimo
 nio ſimulato ſimul caſta extitit, ſimulq; interempta. L. Cornelius Chryſogonus accuſa Chryſogon
 tor Sex. Roſcij in Roſcio dicitur. Chryſogonus martyr ex nobili proſapia Romæ, quando ni II.
 nec conſulatus nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iu Anaſtaſia
 gulatus eſt ad ſcalas gemonias. Huius diſcipula Anaſtaſia fuit, filia Prætextati, uxor Pu
 blij, uiri extra fidem, cuius thorum ficta ualetudine ut ipſa ſcribit euitauit: extant epiſtolæ
 ad Chryſogonũ, quibus ipſa queritur facultates ſuas à ſacrilego uiro perditum iri, ſeq; in
 arcem cuſtodiam coniectam: Viro tandem ſuperſtes quod ſanctis miniſtraret ad palum li
 gata ac cremata eſt, reliquias condidit Apollonia in hortis ſuis, ubi nunc eius Romæ uifi
 tur templum. Chriſtophorus genere Iudæus, patria Chananæus, cum eſſet ingenti corpo Chriſtophor
 re ac nobilis, dominum quaeritabat ſupremum. Cumq; Diabolo humana ſpecie deceptus rus
 ſeruiſſet, animaduertit quod Saluatoris ille imaginem expauereſceret, quapropter Chriſto
 uerũ maiori deinceps ſeruiuit, cuius cauſa ad fluuium quendam humeris peregrinos tran
 ſuebat; inter quos & Chriſtus pueri ſpecie fuit: tandem & ipſe adfectus martyrio occu
 buit. Chromatius Præful Aquileienſis à quo Aeliodoros præful Altinenſis fuit ordinatus, Chromatius
 F Hiero/

- Hieronymum cuius erat familiarissimus facultatibus magnopere iuuit. Fuit item ante hunc alter sub Diocletiano martyr in Campania urbis præfectus, ac Tiburtij martyris pater. Ctesiphon Atheniensis qui suavitatem Demosthenem corona donari oportere pro his quæ pro re publica gesserat, refragante Aeschylæ, contra quem pro Ctesiphonte nobilis extat Demosthenis oratio. Alter Architectus clarus æde Dianæ fabricata: est & urbis nomen, & martyr, qui simul cum Torquato, Secundo, Adelerio, Cæcilio, Elychio, & Eustathio ab apostolicis Præsulibus ordinatis ac ab urbe in Hispaniam missis illic perire. Eid. Maij. M. Curtius adolescens eques Rom. abrupto per medium forum ingenti specu, responsoque accepto nobilem ex ciuibus aliquem id requirere, sese sponte equo præcipitem dedit: quare statim operta est fossa, ciues honoris gratia fruges iniecerunt. Curtius deinde lacus est appellatus, in quo campo acies primo Sabinorum & Rom. concurrerunt. Liuius v. 1. & Vale. Q. Curtius historicus scripsit de gestis Alexandri Magni, Cuius liber haud integer ad nos peruenit. Metius Curtius Dux Sabinorum. Curtius Nicias grammaticus in Nicia dicitur. M. Curius Dentatus primo de Samnitibus triumphauit, quos usque ad mare superum pacauit. Reuersus in concione ait: Tantum agri cepi, ut solitudo fuerit futura nisi tantum hominum cepissem: Tantum hominum porro cepi, ut fame essent perituri nisi tantum agri cepissem. Iterum de Sabinis triumphauit. Tertio de Lucanis ouans urbem intrauit. Pyrrhum regem ex Italia pepulit. Quaterdena agri iugera uiritim populo diuisit, sibi deinde constituit, dicens neminem esse debere, cui non tantum sufficeret. Legatis Samnitum aurum offerentibus cum ipse in foco rapam torreret, malo hæc, inquit, in fictilibus meis esse, & aurum possidentibus imperare. Cum interuersæ pecuniæ argueretur, cadum ligneum quo uti ad sacrificia consueuerat, in medium protulit, iurauitque se nihil amplius de præda hostili in domum suam conuertisse. Aquam deinde Anienem hostium manubijs in urbem induxit. Tribuni militum patres autores fieri coegit comitijs, quibus plebei magistratus creabantur; ob merita, domus ei, & apud Tiphata agri iugera quingenta publice data. Cæcilius, Curius Alexandrinus presbyter sub Caro & Diocletiano scholam regebat ecclesiasticam, Præsule Alexandrino Theone tanta doctrinæ fama, ut Origenes Iunior appellaret. Præterea paupertatis & ἀσκήσεως, id est, exercitationis in rebus sanctis ac religiosis appetens magnopere fuisse traditur, ac post persecutionem illam ingentem, Romæ semper uersatus. Huius est perquam longus tractatus de Oseæ uaticinio, quem in paschæ profesto habitum sermo demonstrat. Ex Hieronymo. Curiones tres continua serie oratores una in familia claruisse inter euentus humanæ felicitatis Plinius collocat. Q. Curio pater illius qui tribunus plebis Cæsari fauit teste Valerio, magnus orator fuit inimicusque Cæsaris, appellauitque eum in quadam oratione omnium uirum & mulierem omnium uirorum, ut Tranquillus in Cæsare refert. C. Curio filius tribunus plebis Cæsarianas partes secutus est, uir luxu & audacia singulari. Sexcenties enim sestertium debebat æris alieni, ut Val. de luxuria scribit. Quare spe emergendi Cæsari adhæsit, ut Lucanus ait. Gallorum captus spolijs & Cæsaris auro. Profugiensque ab urbe quasi uoluntario exilio in Galliam se ad Cæsarem contulit: furorem eius magis excitauit, illud Lucani adferens. Tolle moras, semper nocuit differre paratis. Hic demum frumentatum à Cæsare in Siciliam missus, Catonem inde expulit. Deinde cum quatuor legionibus Vticam missus, Actium Varium ducem Pompeianum in prælio fugauit: Postremo à Salua Iubæ regis præfecto ipse cum toto exercitu absumptus est. Huius meminit etiam Cicero dicens, quod si uixisset magnam fuisset eloquentiæ laudem consecutus: & si eum audire maluisset, honores potius quam opes consequi maluisset. Plinius quoque de eodem refert, quod funebri patris munere, exemplo Scauri qui simili ferè infania usus fuerat, Theatra duo iuxta fecit amplissima è ligno, cardinum singulorum uersatili suspensa libramento, in quibus utrisque antemeridiano ludorum spectaculo edito, inter sese auersis ne inuicem obstreperent scenis, & repente circumactis ut constiterant, postremo iam die discedentibus tabulis & cornibus inter se coeuntibus faciebat amphitheatrum, & gladiatorum spectacula edebat, ipsum magistratum & populum Romanum circumferens, Plinius,

DA M A S C I V S Sigiaus historicus Herodoti tempore ante bellum Peloponnesiacum scripsit de rebus in Graecia gestis, praeterea de parentibus & progenitoribus eorum qui ad Troiam profecti sunt, & de poetis & sophistis aliaque plura: ut autor Suidas. Damoxenus Atheniensis comicus, cuius fabulae nonnullae memorantur ab Athenaeo in Dipnoso. Damostratus philosophus scripsit de piscibus libros xx. Damophilus sophista quem nutrit Iulianus consul sub M. Antonino principe, scripsit

Damascius

Damoxenus

Damostratus

philosophus

Damophilus

Damophila

Damon &

Pythias

Damianus

sophista

Daphne Ty-

resiae filia

Daphne phoe-

bi

Daphne urbs

Danae

Daphnis

Danielis liber

Dares phry-

gius

P. Decius

Pater

P. Decius filius

Demades

orator

ad Lollium Maximum de uita praeorum, & quaedam alia. Suidas. Damophila Graeca mulier uxor Pamphili, socia Sapphus poetriae, poemata multa conscripsit partim amatoria, partim in Dianae laudes, ut autor Philostratus in uita Apollonij. Damon & Pythias Pythagorei discipuli inter raras amicitias computati. Cum Dionysius alterum uellet interficere, & alter pro eo se uadem daret, donec ille constitutis domi rebus rediret, isque ad diem redisset, ueniam Tyrannus tantae fidelitati non solum dedit, sed ultro rogauit uti se tertium reciperent: autores Val. de amicitia, & Cicero libro III. de officijs & v. Tusculano. Damianus Ephesius sophista nobilis, circa. M. Antonini principis tempora diuitijs ac potentia inter suos praeditus. Viros doctos liberalitate persecutus est. Eloquentiae quoque genus secundum naturam imitatus. Philostratus in sophistis. Daphne filia Tyresiae uatis quae Thebis caecis missa est Delphos ut uaticinium disceret: Itaque edidit uarij generis responsa. Cuius ex uersibus Homerum ferunt multa mutuatum fuisse. Sibyllaque cognominata, quod idem deo plena. Haec Diodorus libro v. Alteram Daphnen ponunt poetae Penei fluminis filiam: Phoebo adamatam. ac in laurum commutatam. Daphne etiam ciuitas Syriae maximae amoenitatis. Danae Acrisij regis Argiuorum filia, quam dicunt Iouem in auri guttam conuersum compressisse, indeque Perseum genitum. Daphnis pastor carmen bucolicum inuenit, in Sicilia bouum armenta multa possedit, postremo captus luminibus, quod ebrius cum alia foemina congressus esset, ut praedictum ei fuerat a nymphea: ut ait Suidas: a Poetis autem per formosissimus, & Mercurij filius describitur. Danielis & Susannae historia apud Hebraeos, & LXX. non habetur: e Theodotionis translatione legitur in ecclesia: hic solus Danielem prophetam nominat. Hieronymus. Dares Phrygius historicus scripsit bellum Troianum Graece, in quo ipse militauit, ut ait Isidorus, primus ferè historicorum: qui tandem capto lio cum Antenoris factione remansit, ut scribit Cor. Nepos. Qui opus eius in sex libros e Graeco conuertit, dicauitque Crispo Sallustio. P. Decius bello Samnitico sub Valerio & Corne. Coss. Tribunus militum, exercitu angustijs Gauri montis insidijs hostium clauso, accepto quod postulauerat praesidio, in superiorem locum transijt, hostes terruit: ipse in tempesta nocte per medias custodias somno oppressas incolumis euasit, ob id ab exercitu ciuica corona de quercu, quae dabatur qui obsidione ciues liberasset, donatus est. Idem Cos. bello Latino, collega Manlio Torquato positus apud Vesperim fluuium castris cum utriusque Consuli obuenuisset, eos uictores futuros quorum dux in praelio cecidisset, inclinante parte Romanorum, sese hostibus obijciens, uictoriam suis reliquit. P. Decius huius filius Cos. de Samnitibus triumphauit. Iterum & tertio consul multa domi militiaeque gessit. Quarto Consulatu cum Fabio Max. collega, cum Galli, Samnites, Umbri, Tusci contra Romanos conspirassent, ibi exercitu in aciem ducto & cornu inclinante exemplum patris imitatus, aduocato M. Liuiio Pontifice hastae insistens, & solennia uerba respondens, se & hostes dijs manibus deuouit: impetu in hostes facto uictoriam & ipse suis reliquit: Corpus a collega laudatum magnifice sepultum est. Caecilius. Demades Orator Atheniensis plurimum potentia & opibus ualuit, quod nihil praeter Macedonum & Antipatri gratiam in reipub. quaereret, quo tempore Demosthenes Hyperidesque capitis metu urbe cesserunt. Erat enim Demades paulo ante & senatu & omni munere reiectus, quia pecuniam qua illum Athenienses multauerant, (septies enim falsi damnatus fuerat) nondum exoluerat ob inopiam. Nam ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cumque esset aetate confectus & luxu simul & auaritia perditus, in eum solebat Antipater cauillari, nihil ei sicuti & caecis uictimis praeter uentrem & linguam superesse. Nactus igitur Antipatri amicitiam omnem ue-

teris licentiæ libidinem renouauit, missusq; ad eum de auferendo Athenis præsidio legatus cum Demea filio in Macedoniam uenit, inciditq; in tempus quo fatali ægritudine Antipater tenebatur. Interea literæ inuentæ deprehensæ fuerant, quibus Demades Perdîcam ad capiendam Macedoniam, seruandam autem Græciam hortabatur, pendentem à putrido & uetusto filo, quod de Antipatro intelligebat. Ob quã rem Casander cuius erant primæ partes apud Antipatrum, irritatus, filium Demeam ante ora patris, deinde ipsum Demadem trucidauit: sicq; quibus ille turpiter adsentabatur, ab eisdem iusto iudicio est adfectus: hæc ex Plutarcho. Cicero hūc nihil omnino scripsisse dicit. Demetrius Antigoni Macedoniae regis filius, cognomento Poliorcetes, id est, expugnator, quod inter aliam machinam bellicam ferret secum in expeditionibus, quæ urbes expugnaret appellatam *πολιόρκτη* *πλω*. Hic post Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac uirtute clarus, transmissis Euphrate, Babyloniam occupauit. Athenas Casandri Ptolemæiq; imperio liberauit. Cyprum expugnato Ptolemæo bello nauali recepit. Bœotios in deditiōnem accepit. Pyrrhū ab oppugnatione Thessaliæ repressit: postremo cum bellum aduersus Antiochum suscepisset, infeliciter pugnans in eius uenit potestatem: Cheronnesi q; ab eo custodię traditus est, permisso tamen ei regio sumptu, molliq; uictu, uenationibus omnibusq; uoluptatibus: quibus ille usus, minimum de salute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Remissum corpus filio in urbe Demetriade honorifice sepultum fuit. Moribus haud absimilis M. Antonio uidebatur. Quare illi à Plutarcho opponitur in parallelis. Nam mollis in ocio præter omnis mortales, idem laboriosissimus in negotiis, uti & ille traditur fuisse, ex magnaq; fortuna infaustum exitum sortitus. Præterea animo insolens atq; superbus, legatos Athenienses qui honore apud eum cæteros anteibant, duos annos frustra terendo tempus, eius uestigia secutos, rebus tandem infectis domū remisit. Petitiones quondam ac libellos multos à Macedonibus ei porrectos, ad pontem Axij fluminis prætereundo proiecit. Hic ob magnitudinem rerum gestarum primus una cum patre Antigono Rex appellatus, cum post Alexandrum in Macedonia ad eam diem nulli contigisset: ex Plutarcho. Demetrius Phalereus auditor Theophrasti præfuit Atheniensibus annos x. æreis q; statutis plurimis ab eis honoratus. Mortuo Casandro rege Macedoniae, cuius amicitia ac fauore eam potentiam adsecutus fuerat, ob inuidiam accusatus, absensq; condemnatus, statuis in super eius c c c. disiectis atq; conflatis, ad Ptolemæum Soterem se contulit. Ibiq; ab eo bibliothecæ regiæ præpositus excessit ex morsu aspidis in manu, sepultus in Busyride regione prope Diospolim. Hæc Diogenes: ubi & x x. alios huius nominis claros uiros fuisse commemorat: de quibus tamen nihil ad nos peruenit. Cicero in ora. de Phalereo hæc refert. Phalereus successit, eruditissimus quidem horū omnium, sed non tam armis institutus quàm palæstra. Itaq; delectabat magis Athenienses quàm inflammabat: processerat em̄ in solem & puluerem, nō ut ex militari tabernaculo, sed ut Theophrasti doctissimi hominis umbraculis. Hic primus inflexit orationem, & eam mollem teneramq; reddidit, & suauis maluit uideri quàm grauis: & quæ sequuntur. In eandem ferè sententiam Quintilianus nonnulla. Huius hodie nihil extat præter paruum de elocutione tractatum. Demetrius cognomento Ixion Adramitenus docuit Pergami, discipulus Aristarchi, scripsit in grammatica quædam à Suida commemorata. Hunc ego Demetriū putauerim esse, quem Strabo genere Sceptiū dicit, & eiusdem Aristarchi tempore, enarrationemq; in Homerū ut etiam dicit Suidas scripsisse. T. Demetrius Pompeij libertus tantæ existimationis, ut expectatus sit quondam Antiochiæ: oppidani tunc forte Catoni eo uenienti occurrentes ab eo petierunt, ubi nam Demetrium reliquisset: ille uero indignatus, quod sui gratia egressam turbam putabat. Plu. in Pompeio. Demetrius Cydonius Thessalonicens, uir doctus æque ac sanctus, Græca Latinaq; facundia præditus, patria decedens Mediolanū uenit, ubi literis latinis pariter & Theologiae operam dedit. Thomæ Aquinatis libros in græcum uertit sermonē, qui hodie in bibliotheca Vaticana cernunt. Scripsit & cōtra Eunomiū de diuinitate filij, postremo reuertens in Creta substitit, ubi erogatis in pauperes bonis, in quodam ibi cœnobio persanctē, citra tamen professionē uixit, pariterq; defunctus est, annis abhinc fere c c. Democrates Architectus Alexandri qui Alexandriā metatus est. In qua urbe huiuscemodi de eo inscriptio legitur. *Δημοκράτης πρίκλητος ἀρχιτεκτων μετέθετο διὰ ἀλεξάνδρου μακεδόνου*. Ex quo apparet corrupte à quibusdā scribi Dinocrates. Democrates palæstrita factio in stadio circulo confis

consistens à nullo dimoueri poterat. Aelianus de ua. histo. Democritus Abderites, ut autor
 est Diogenes, Pythagoræ imitator, nō tamē auditor, cum duos haberet fratres maiores na
 tu, ab eis discedens, partem suam accepit, quā in pecuniam redactam breui tempore pere
 grinando absumpsit. Nam prius ad Aegypti sacerdotes cōtendit ab illis geometriam acce
 pturus. Inde rubro mari emenso ad Chaldaeos & (ut quidam uolunt) ad Gymnosophistas
 in Indiam penetrauit. Postremo Athenas redijt ad Socratem, ubi se gloriatur ignotum om
 nibus fuisse. Veni inquit Athenas, & nemo me nouit. Quod dictum Cicero refert, ut sapi
 entis uiri & gloriam spernentis. Hic principia rerum ex atomis cōstare dicebat, infinitosq;
 esse mundos generationi & corruptioni obnoxios. Reliquit opera cōplura quæ nō extant.
 Cōtempitor rerum humanarū fuit, quas ridere semper solebat. Quamobrē ad eum in sub
 urbano Abderitano agentem, ciues eius Hippocratem misere curatū, putantes insanum.
 At ille colloquio cum eo habito, retulit Democritū nō insanire, sed magnopere sapere: scri
 psitq; sermones eos in quadā epistola, quæ adhuc extat in bibliotheca Vaticana. Demonax
 Hadriani tempore summus philosophus, nō ut pleriq;, solitudinē sectabatur, sed nihil poti
 us habuit aut putauit inter mortales amicitia, atq; mutua charitate, omnemq; sibi hominē
 familiarē existimando. Viros fortunatos sæpe admonebat quā cito desituri essent. Mife
 ros & in calamitate positos ridebat, tanquam nescientes quod breui tempore malorū obli
 uione ac libertate perpetua per mortem adficerentur. Ad sacra Eleusina, mysteriaq; nunq;
 adcessit. Quare à populo exagitatus, ut religionis cōtempitor, rem in cōtione excusauit, q
 iure ea sacra cōtemnere quæ secreta sunt, utpote suspecta: omnino autē ea manifestari oport
 ere, ut si bona essent, alios inducerent, si mala, ut cauerent. Erat insuper uita cōtinens, & ue
 ritatis amicus. Cumq; ætati nihil uiatici cōparasset, domum cuiusq; quā uidisset apertam
 ingressus, uescebat, ibiq; nocte quiescebat, dominis tali hospite se felices putantibus. De
 cessit ferē centenarius, funeratus publice magna ciuium frequentia: ex Luciano. Demarathus
 Lacedæmonius dux, cum exularet apud Athenienses, belliq; contra patriam cerneret
 apparatus, magis inimicæ debere patriæ existimans, clam Lacedæmonios certiores fecit.
 Demarathus Corinthius profugus in Hetruria apud Tarquinius oppidum confedit, pater
 Tarquinij Prisci: primū in Italiam, ut ait Plinius, fictores adduxit, unde plasticæ introduc
 ta est: uide de hoc in Tarquinij. Deiotarus Rex Galatię à senatu iuuante Pompeio factus, in
 bello ciuili eius postea partes secutus, post pugnam Pharsalicam se domum cōtulit. Dein
 de ad Cæsaris clementiam cōfugiens, bella gerenti subsidia ministravit. Quare ab ipso rex
 dimissus, uerum parte regni tantū mulctatus fuit. Is postea per Philippum medicum & ser
 uum suum quem Romam cum suis legatis miserat, accusatus est apud Cæsarem, quod ei
 apud regem diuertenti in Asia insidias parauisset, quas ipse Cæsar fortunæ beneficio eua
 sit. Cicero eum defendit luculenta oratione, dicens inter alia Philippum à nepote Deiotari
 adolescente autē inimicissimo corruptū, in hanc perfidiam & calumniam uenisse: autor Pe
 dianus. Strabo hunc Castoris dicit filium fuisse, cognominatumq; Philadelphum. Deiotar
 us Adramytenus ludi magister apud Gargara Troadis, in quem Arati epigramma. Διάζω
 γὰρ ἄριστος ἐνὶ πύλοις κἀθὼς ἰπποπόταμοιο γὰρ γὰρ ἄριστος βῆτα καὶ ἄλφα λέγωμ. Stephanus. Deiphob. Priami
 filius. Virg. Deiphobe armipotens genus alto à sanguine Troiæ. Cū pleriq; mendose De
 phobe legant. Sic enim apud Homerum δὴ φὸβος, pronuntiandumq; penultima correpta.
 Hic in Ilij ruina ex uulnere truncas habuit inhonesto uulnere nares. Demarchus Parrhasius
 genere, olympionica, in lupū cōuersus: Decimo post anno restitutus est homo. Epigram
 ma ei⁹ in Olympia tradit Pausanias, γῖος Δηνύτης Δήμαρχος τὴν δ' ἀνέθηκε εἰκόνα π' ἀρκάδ' ἴκω παρ
 ῥάσιον ἄρκαμ. Plinius hunc Dementum nō Demarchū uocat lib. v III. cap. xxii, nisi m en
 da sit. Dementum inquit, in sacrificio, quod Arcades Ioui Lycæo humana etiam tum ho
 stia faciebant, immolati pueri exta degustasse, & in lupū se cōuertisse, eum deniq; decimo
 anno restitutum, athleticè restitisse in pugilatu, ac uictorē ex Olympia reuersum. Dexter
 Paciani Præsulis filius, uir clarus simul & Christi fidei deditus, fertur omnimodam historiā
 edidisse, patria Barcinonensis, præfectus prætorij Theodosij principis. Cui Hieronymus q
 hæc testatur, librū de uiris illustribus dicauit. Democides medicus, qui Polycratem Samio
 rum tyrannum curauit talentis duobus, scripsitq; librum de medicina. Suidas. Demolchus
 Syracusanus Comicus olymp. Lxxiii. filius Epicarmi medici, docuit fabulas xiiii
 lingua doricæ. Demochares nepos Demosthenis orator, cum inter alios Atheniensium lex
 gatos

- gatos ad Philippū Macedonem uenisset, absolutis mandatis petenti regi quid gratū Atheniensibus facere posset respondit, Suspende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, Rex dimisit incolumē, uos inquires cæteri socij renunciate Atheniensib. quos censeant superiores, qui talia dicant, an qui audiunt patienter. Hæc Seneca lib. III. de Ira. Hic etiam historiam earū rerum quæ erant gestæ sua ætate Athenis, nō tam historico quàm oratorio genere per scripsit. Cicero in Bruto. Dexippus Herennius appellatus orator Atheniensis sub Valeriano usq; ad Aurelianū. Fuit & alius Cous medicus, discipul⁹ Hippocratis, scripsit de Medicina librū unum, & de prognosticis: Suidas. Diagoras Milesius philosophus & poëta Meticus post Pindarū & Bacchilidē, quē Democritus ob physionomiam cum esset seruus emic mille Drachmis ut disciplinis erudiret, emicuit olymp. LXXXVIII. uocatus est Atheos, quod nullos putaret esse deos. Mysteriāq; adeo cōtempnit, ut etiam ea sectantes auerteret. Quare ab Atheniensib. pulsus est, qui talentū polliciti sunt interficientibus eū. Suidas. Diagoras Rhodius cum se uictorem duosq; olympionicas filios uidisset, Nunc ait tibi Diagora moriendū, ne amplius olympiā ascendas, quod sanè præ gaudio accidit: autores Plin. Gellius. Diadumenus formosus omnis adolescēs appellari poterat, id est, Diadematus & uittatus. Nam in Elide formæ certamen haberi solitū Dionysius & Theophrastus scribunt, uinctentem quoq; armis donari, ac uittatum ab amicis ad templū deduci, coronariq; myrto, arma ipsa Mineruæ cōsecrari. Reperta Romæ haud diu inscriptio huiuscemodi: Diadumenus Lurnesianus, Præguftator Augusti uotum Syluano soluit merito. T. F. Diadumenus fortissimus Macrini filius inter Imperatores. Dicæarchus Siculus è Messana Aristoclis auditor, philosoph. orator, & Geometra, scripsit de rep. Spartiatarū, quem librū quotannis legere in loco publico cautū est, iuuenesq; auditum cōuenire. Fuit item alter Lacedæmonius grammaticus Aristarchi auditor, Suidas. Dicæogenes poëta scripsit Tragœdias & Dithyrambos. Idē. Dias Sophista Ephesius Philippi Macedonis tempore ponitur à Philostrato. Didymos quinq; Suidas fuisse cōmemorat. Tres tantū Alexandrinos, omnes autē grammaticos. Primus tempore Augusti. Cicerone & Antonio Coss. natus, Alexandrinus genere, qui Romæ profitebatur cognomine Calchenterus ob patientiā in libris quos supra tria millia & quingentos dicitur scripsisse. Huius meminit Rufinus in ep̄la cōtra Hieronymū. Reliqui itē Romæ posteris temporibus docuere. Didymus Alexandrinus Præsul Cæsariensis captus oculis à puero, & ob id elementorū quoq; ignarus, adeo omnib⁹ admirationi fuit, ut dialecticā quoq; & geometriam, quæ uel maxime uisu indigent, perfecte didicerit. Is plura opera nobilia scripsit, Cōmentarios in psal. de S. Sancto librū unum, quē Hieronymus in latinū uertit. Et alia cōplura in omnes sacros libros quæ cōmemorant ab Hieronymo, qui suo tempore fuisse testatur & ætatis annū LXXXIII. excessisse. Alibi se eum audisse dicit. Alibi itē pro hæretico taxat his uerbis. In Didymo memoriā prædicamus, & super trinitate fidei puritatē, sed in cæteris q̄ male ingenio credidit nos ab eo retrahimur. Rufinus uero in XI. historiæ sic ait. Inflammatus desiderio literarū Didymus nō desperauit ad fiduis precibus apud deū qd̄ natura cōsequi nō erat. Miscebat precib⁹ studia, ac labores cōtinuos nō ad legendū, sed audiendū, in silentio uero ea meditandi q̄ audiuerat: ita ut q̄ alijs dat adsidua lectio, illi mētis adsidua cogitatio suppeditaret. Itaq; breui doctor ecclesiasticæ Alexandrinæ scholæ successit, collaudante Athanasio eius urbis præfule. Nos em̄ q̄ aliqua ex parte eius fuimus auditores, & ea q̄ à nōnullis dicente eo descripta sunt legimus. longe maiorē gratiā & diuinā quasi ac supra humanā uocē sonantē in ipsi⁹ magis sermonib. q̄ ex ipsius ore enunciabantur agnouimus. Dibutades Sicyonius primus figulus Corinthi filicæ opera inuenit similitudines ex Creta fingere, quā plasticē uocāt: q̄ capta amore iuuenis, illo abeunte peregre, umbrā ex facie eius ad lucernā in pariete lineis circūscripsit, quibus pater eius impressa argilla typū fecit, primusq; personas tegularū extremis imbricibus imposuit, q̄ inter initia Protypa uocauit. Deinde Ectypa fecit. Plin. Dinocrates Messenius in patria potens, in cōuiuio temulentus muliebri saltauerat habitu. postero die à T. Qu. Flamini Procos. subsidiū rogabat, q̄ ab Achæorū imperio ad defectionē sollicitare Messanā uersaret in animo. Tunc Flaminius: De his uiderimus. Te autē miror cū res huiusmodi moliri auderes, in uino saltare & canere posse, Hic rebellauit tamen cum ciuitate. Philopomenē Achæorū ducem in prælio cepit, ac ueneno in custodia necauit. Victus tandem ab exercitu Achæorum urbemq; amissa, ne ueniret in manus inimicorum, sibi mortem consciiuit. Plutarchus in Philopœ

Philopœmene. Dimophilus & Gorgasus Plasticae artis insignes. Plin. Dion Syracusanus
 apud suos ciues potentia & facultatibus præditus. Platonem primo Syracusis audiuit, do-
 nec ille teneret moram apud Dionysium, apud quem ipse quoque in honore fuit. Sed po-
 stea quod esset ei propinquus & familiaris, saepeque propterea ad liberandas Syracusas cum
 per se & Platonem hortaretur, in suspicionem Tyranno uenit. Quare in exilium actus,
 suis prouentibus dimissis Athenas uenit, quo tempore & Platoni præfecto ludorum im-
 pensam de suo suppeditauit. Cæterum inductus uti creditur Platonis persuasione, ad libe-
 randas animum Syracusas adiecit, simulque Speusippo uiro fortissimo & amicissimo iuuan-
 te, habita Zacynthi concione ad milites, factoque Apollini sacrificio contra Dionysium
 mouet: in quo bello fretus etiam auxilio & conspiratione ciuium urbe potitus, tyrannum
 coegit in arcem sese recipere, donec deditio clam hosti facta ex fœdere Corinthum in
 exilium missus est. Dion itaque uictoria plene potitus paulo post à Calippo Atheniensi
 eius familiari unâ cum paucis coniuratis interficitur. Quod Syracusani adeo ægre tulisse
 feruntur, ut in eius ultionem quando eum in potestatem habere non potuerint, filias inter-
 fecerint. ex Plutarcho. Dion Cassius, cognomento Cocceius, patria Nicæus, historicus
 sub Alexandro Mammeæ scripsit Romanam historiam libris LXXX. Præterea gesta
 Traiani principis, uitam Arriani philosophi. autor Suidas. Historiam hanc hodie haud in-
 tegram habemus. Superest & epitome ab alijs facta, quorundam Imperatorum ab eo de-
 scriptorum. Item de principe libros III. insuper quidam in moralibus tractatus admodum
 parui. Dion Prusæus sophista & philosophus, quem Chrysofostomum appellabant, proce-
 debat in publicum amictus pelle leonis, corpore gracili. Apud Traianum plerumque uixit,
 cuius maxime familiaris fuit, eodemque curru dignatus. Scripsit pro Homero contra Plato-
 nem libros IIII. De uirtutibus Alexandri Magni X. præterea an mundus esset mortalis,
 & laudem Herculis. hæc Suidas. De eodem Philostratus in sophistis pluribus uerbis re-
 fert in hanc sententiã. Fuit æqualis Apollonij Tyanei & Euphratis Tyrii philosophorum,
 fugiens Domitiani tempora quando philosophia exulabat, ad Germanos & Getas se spon-
 te contulit ignotus, ubi tunc Traianus nondum Imperator res gerebat: quo tẽpore indigna
 quoque multa uictus gratia factitabat, opus in agro faciẽdo, plantãdo, studia neutique inter-
 mittẽdo, lectitabat saepe quos secum extulerat libellos, Platonis Phædonem & Demosthe-
 nis orationem de legatione. Solebat & saepe in castra uenire. Cumque Domitiano interfe-
 cto animaduertisset tumultuantes milites & ad res nouas erectos, extemplo nudus ut erat
 cucurrit, & ex altissima ara concionatus, illud Homericum præfatus est. At nudus tacite
 prodit consultus Vlysses. Seq; Dionem summũ philosophũ esse manifestauit, persuasitque
 uti meliora sentirẽt, neque à Romano ullo modo discederent imperio. Reductus à Traiano
 deinde fuit in urbem, in eodem inuectus curru. Scripsit res Geticas atque id bellum omne.
 DIOGENES Sinopeus, ut est autor Suidas, Pythiam consuluit, quonam modo posset
 excellere: respondit, si nummos adulteraret. Quo ille factò patria expulsus Athenas uenit,
 Antisthenemque philosophũ audiuit, sectam instituit Cynicam. Iam senex à Scytalo pirata
 captus, uenundatusque Xeniadì Corinthio fuit, à quo, ut ait Macrobius, interrogatus, quid
 artis nouisset, scio, inquit, liberis hominibus imperare: tunc eũ manumisit, ei que liberos suos
 ad erudiendum tradidit, apud quem Diogenes uiuere maluit dum posset ab amicis redi-
 mi. Excessit è morfu canis eodem die quo Alexander Babylone. Laertius uero de hoc tra-
 dit, quod pallium duplex primus in usu habuit ob necessarium usum, ut illo cubitans sese
 obuolueret: Peramque in qua cibos ferret, ac baculum ad iter faciendum. Dolium pro do-
 mo habuit, ad æstus ac frigora uersatile. Liberales artes suis sectatoribus abstulit, ne intel-
 ligentes aliena dogmata peruerterentur. Contemptum mundi ac patientiam præcepit,
 par stoicis, nisi coirent publice cum uxoribus, dicentibus quæ honesta sunt lege, ea pu-
 blice fieri debere. Diogenes Babylonius multo post Sinopensem præceptor antipatri:
 de quo Cicero de Officijs multa. Diogenes Laertius historicus scripsit de uita & moribus
 philosophorum, conuersus ab Ambrosio Monacho. Scripsit & librum epigrammatum
 in scriptores uirosque præstantes, ut ipse planè testatur in Solone. Diogenes Atheniensis,
 & Caratides, Pantheon Agrippæ decorauerunt. DIOGNETI plures. Ille prius qui scri-
 ptor fuit itinerum Alexandri, quem Plinius libro V I. se sequi testatur. Alter Clitoma-
 chi pater, illius Pœni qui successit Carneadi. Fuit alius pictor ætate Iulij Cæsaris, cuius
 meminit

Dimophilus
 & Gorgasus
 Dion Sy-
 racusanus

Dion histor.

Dion sophista

Diogenes
 Cynicus

Diogenes
 Babylonius
 Laertius

Diogneti tres

- Diodorus* meminit Capitolinus. **DIODORVS** Chronus dialecticus ex Iasso Asiae ciuitate fuit, ut
Chronus Strabo est autor, Platonis tēpore: Euclidemq; audiuit, dictus Chronus ab Apollonio Chro
no eius praeceptore, cuius ut famā obscurauit, ita & cognomen usurpauit. Dialecticus etiā
appellatus, quod, ut ait Diogenes, primus inuolutū & corneum disserēdi genus inuenit.
Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cum olim inter epulas à Stilpone sermones
quosdam dialecticos propositos extemplo nequiuisset exoluere, à rege propterea increpi
tus, & in iurgio Chronus appellatus, conuiuū deseruit, ac edito per ocium super ea propo
sitione libro, ex animi mœrere extinctus est. Diogenes. Diodorus Comicus poeta, eius
Diodo. poeta nonnullas fabulas cōmemorat Athenæus. Diodorus, Stoicus uixit, mortuus est apud Cice
Diod. Stoicus ronē, quem in dialectica exercuit, ut est autor in Bruto. Diodorus Valerius philosophus,
Alexādrinus, filius Pollionis philosophi illius qui fecit dictionarium Atticum, floruit Ha
driani tēporibus. Suidas. Diodoros præterea duos è Lydia Tyberij tempore Strabo com
Diod. Siculus memorat, ambos oratores. Diodorus Siculus scripsit historiā quam bibliothecā inscripsit,
continet autē res & Romanas & uarias in libris XL. ut Suidas testatur, qui dicit eum flor
uisse sub Augusto & supra. Quod & ipse quoq; libro VI. testatur. Iulius Cæs. inquit, die
bus nostris Rhenum pōtib; miro modo iunxit. Primi sex libri antiquorum gesta quæ fa
bulosa appellant, ante bellum Troianum cōtinent. In horum primis tribus barbarorum, in
reliquis antiquæ res Græcorū narrantur. In undecim deinde cōferuntur quæ de bello Tro
iano usq; ad Alexandri Macedonis mortē gesta sunt. In reliquis XXXIII. cōtinentur quæ
deinceps usq; ad bellum Gallicum, quod Romani duce Iulio Cæsare gesserunt, qui annos
in summa complectuntur. M. CXXXVIII. Huius historiæ tātum VI. libri ad nostram
Diodo. præsul ætatem peruenere. Diodorus Tarsensis præsul, dum Antiochiæ presbyter esset magis cla
ruit, extant eius in Apostolum Commentarij, & alia, ut autor Hieronymus. Theodorus
uero in historia tripertita dicit hunc Iuliani & Valentis usq; temporibus fuisse, scripsisseq;
quanta nemo alius suo tempore, inter quæ sunt Chronica, emendans errores Eusebij Pam
phili. Contra Aristotelem de Corpore cœlesti, & quod calidus Sol. De prouidentia con
tra Platonem. Quomodo uelle & non uelle in deo, cum sit sempiternus. Dioxippus nobi
Dioxippi tres lis athleta, Cuius meminit Plinius. Alius poeta Comicus, cuius fabulas commemorat Sui
das. Alius miles Alexandri Magni, mira fortitudine, prouocatus à Corrago milite item
Macedone, claua eum cecidit. autor Aelianus. Dioscorius Miræus grammaticus præse
Dioscorius Ætus prætorij Leonis Imperatoris ac præceptor filiorum eius. Suidas. Diomedes rex Aeto
Diomedes liæ, Tydei & Deiphiles filius, unus è ducibus Græcorum, ab Homero tertius uirtute post
Rex Aetoliæ Achillem & Aiacem ponitur, qui confecto bello ob adulterium coniugis in Apuliam se
contulit. Adria, Argyripa, alijsq; multis in Italia conditis ciuitatibus. Insulæq; duæ Dio
medeæ, ubi eius focij in aues conuersi. quam ipse Diomedes historiam in XI. Virgilij li
bro narrat, cum oratoribus contra Aeneam denegat auxilia. Interfecit autem ex Troianis,
Diomedes Xātippum, Mnestheum, Epistronium, Orcomeneum. Diomedes Thraciæ rex, qui equos
rex Thraciæ humana carne pascebat, expugnatus tandē ab Hercule. Ouidius: Demum Thracis equos
humano sanguine pastos, Plenaq; corporibus laceris præsepia uidi. Visaq; deuoui, do
minumq; ipsosq; peremi. Diomedes grāmaticus cuius extat opusculum in arte gramma
Diomedes tica. Diogenianus ex Heraclea grāmaticus sub Hadriano principe scripsit Dictionarium
Diogenianus per ordinem literarum, multaq; alia in arte grammatica. Suidas. Diocles Atheniensis Co
Diocles poeta micus poeta antiquus, fabulas eius nonnullas commemorat Athenæus. Diocles medicus
Diocles me Caristius: Darei Histaspis tempore, reliquit & ipse Commentarios. Dioscorides Ana
dicus zarbeus medicus, M. Antonij & Cleopatras familiaris, scripsit libros XXXIII. περὶ τῶν
Dioscorides ἀπλῶν φαρμάκων, id est, de simplicibus quæ ad medicinam pertinerent. Suidas. Diopces
Diopæus nus & Scybis Cretenses priusquam Cyrus in Persis regnaret, hoc est Olympiade circiter
& Scybis LII. Sicyonem se contulere, quæ diu fuit officinarum omnis generis metallorum patria.
Dionysius ty Sculpendo marmorī primī claruerunt. Plin. **DIONYSIOS** Siciliae Tyrannos patri
rannus senior trem & filium Trogus libro XXXI. describit, ac prius patrem in hanc sententiam. Dio
nysius è Sicilia Carthaginensibus pulsus, occupatoq; totius insulæ imperio, grauem hor
stem ocium regno suo periculosamq; desidiā tantī exercitus ratus, copias in Italiam tra
iecit, ut & militum uires continuo labore acuerentur, & regni fines prorogarentur. Pri
ma illi militia aduersus Græcos qui proxima Italiae littora tenebant fuit, quibus deuictis
finitimos

finitimos quosq; aggreditur, omnesq; Græci nominis Italiam possidentes hostes sibi desti-
 nat, quæ gentes non partem sed uniuersam ferè Italiam ea tempestate occupauerant. Itaq;
 Dionysius Locros prius expugnat, deinde Crotoniatis aggreditur qui Locris auxilium
 tulerant. In quo bello occupatum legatio Gallorum Senonum, qui Romam incenderant
 adq; societatem cum eo petens: quam Dionysius libèter iniuit, fortiusq; propterea contra
 inimicos ingruerat. Verum ab incepta oppugnatione ob aduentum Carthaginensium in
 Siciliam reuocatur. Nam illi redintegrato exercitu bellum quod diu intermiserant, auctis
 uiribus duce Hannone repetebant, Dionysius autem quem paulo ante nō Sicilia, nō Italia
 capiebat, adsiduis belli certaminibus à Carthaginensibus demū uictus insidijs suorū interfi-
 citur. Dionysius filius nati maior inter fratres patri militum fauore succedit, qui initio ty-
 rannidis populum sibi liberalitate concilians, tria millia nexorum ex carcere dimittit. Tri-
 buta insuper populo per triēnium remittit, sublatisq; fratribus ac propinquis quos metue-
 bat, paulatim in cæteros grassatur. Itaq; ob crudelitatem inuisus Syracusanis bello expu-
 gnari coeptus in arcem se recepit. Legatos etiam Syracusanos de pace ab eo prius petitos
 contra ius gentium retinuit. Tandē ui pulsus ex arce profugit clam in Italiam, Locros con-
 cessit qui sub eius erant potestate. A Locrensis uero ignaris q; exul exceptus, solitam in
 eos quoq; exercuit sæuitiam, sex annis rapinis, stuprisq; omnia complendo. Deinde Lo-
 crensium conspiratione ciuitate eiectus in Siciliam rediit: ibi Syracusas securis omnibus
 post longum pacis interuallum per proditionē recepit. Cumq; grauior rursus esset, iterata
 cōspiratione duce Dionē Syracusano, cuius supra meminimus, cum Corinthiorū auxilio
 obsideretur: tunc deposito imperio arcem Syracusanis tradidit, receptoq; priuato instru-
 mento Corinthum in exilium proficiscitur. Ibi humilima quæq; tutissima existimās in for-
 didissimum uitæ genus descendit: in publico uagari, potare, in ganeis & popinis uersari,
 pannosus & squalidus incedere uisus est, postremo ludī magistrum agens pueros in triuio
 docebat: hæc omnia ut contemnendus magis quàm metuendus uideretur. Hæc Tro-
 gus. Hunc & Tragicum poetam fuisse cum Cicero tum alij tradūt. Valerius eius rapinas
 enarrat: aureas pateras è manibus diuorum simulacrorum rapiebat, dictitans bona à dijs
 porrigentibus accipienda: Ob suspicionem filias tonstrices habuit. Anicula inuenta quæ
 pro eo deos precabatur, causam interrogata respondit: cum plures uidisset in ea ciuitate ty-
 rannos continua successione deteriores, ipsum præstare incolumem esse, ne & item dete-
 rior ei succedat. Dionysius Dialecticus è Bithynia commemoratur Straboni lib. x i. Dio-
 nysius Corinthius, ut Suidas scribit, ut alij, Afer ex Byzanthe ciuitate temporibus Augu-
 sti scripsit Geographiam uersibus hexametris conuersam à Prisciano. Itemq; de lapidibus
 & aurbus, de Bacchis, quæ omnia deperdita præter Geographiam. Dionysius Alexandri-
 nus grammaticus peruenit ad Traiani tempora. Cuius bibliothecæ & epistolis præfuit,
 præceptorem habuit Chæremonem philosophū. Cui scholæ Alexandrinæ olim successit,
 autor Suidas. Dionysius Milesius historicus, scripsit res Persicas & quæ post Dareū secu-
 ra sunt, aliaq; à Suida commemorata. Philostratus hūc pluribus uerbis inter sophistas scri-
 bit, eum dicit Hadriano principi ob ingenium acceptum fuisse, à quo Satrapa factus adscri-
 ptusq; inter equites inter eos qui in musæo epulantur. Etenim Musæum, ut alibi diximus,
 Aegyptia mensa est continens uiros in toto orbe doctrina claros. Dionysius Halicarnas-
 seus Augusti tempore Romanam scripsit historiam, ut Suidas testatur. scripsit etiam de
 Characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compositione orationis & elocutione,
 quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrica. quæ Theodorus Gaza in Latinum
 conuertit. Ipse uero Dionysius de se scribit libro i. Ego in Italiam traiciens post bellum
 Cæsar Augusti Olympiad. c l x x v i i . annos x x . Romæ usq; ad hoc tem-
 pus commoratus sum, sermonemq; uernaculum Romanum edidici. Cumq; ad historiam
 spectarem, nihil in hoc spatio potius habui quàm quæ facerent ad hanc rem, alia ex doctri-
 na hominum cum quibus conuersabar accipere, alia uero ex autoribus receptis mutuari:
 Catone, Valerio Antiate, Fabio, Actijs, Gellijs, Calpurnijs, cæterisq;. Dionysius Hera-
 clionis filius Tyrannus apud Heracleam & Antiocheam regnauit, ut autor Strabo in
 x v i . Ad nostros nunc ueniam. Dionysius Ariopagita præsul Ath:niensis, discipulus
 Pauli, ut scribitur in actibus apostolorum, solus Paulo concionante è philosophis qui ad-
 erant credidit, Hic ut scribit Suidas, cū esset in Aegypto quo se disciplinæ causa cōtulerat,
 uideretq;

Dionysius
iuniorDionysius
Dialecticus.
Dionysius
Geographus.
Dion. gram.Dionysius
Milesius.Dionysius
Halicarnas-
seus.Dionysius
Ariopagita

- uideretq; tūc eclipsim minime naturalem cum Christus est passus, una cum Apollophane sophista præceptore suo dixit, aut deus naturæ patitur, aut machina mūdi dissoluetur. Scripsit ad Timotheum præfulem Ephesi de diuinis nominibus lib. xii. de Hierarchia ecclesiastica ac cœlesti, de cœlestibus ordinibus. præterea alia complura opuscula. Missus postremo in Galliam euangelij gratia una cum Rustico & Eleutherio à Clemente pontifice sub Domitiano, in eodem loco martyrio adficitur. Eius nobile templum deinde prope Parisios excitatum, ut in rebus Gallicis explicatius narraui. Dionysius Corinthiorū præsul sub M. & L. Antoninis doctrina sanctitateq; clarus. Scripsit epistolas quasdam ualde laudatas, ut autor Hiero. Dionysius præsul Alexandrinus Orig. nis discipulus; eius plurima opera Hieronymus narrat. Eusebius quoq; lib. vii. testatur hunc plurima pro religione tulisse. Scripsitq; cū multis epistolas, tum Cornelio tūc episcopo urbis Romæ, ubi dicit: Scito frater. Ex quo notandum, quod tunc præfules fratrem pontificem appellabāt. Diues cognomentum est Ro. L. Bebius Diues flamen quirinalis Liuius lib. vii. de bel. Ma. memoratur. Dictys Cretēsis peritus Phœnicum literarum, natus Merione filio Idomenei, scripsit bellum Troianum, in quo ipse militauit, Phœnicum lingua. Reuerfusq; in patriam moriens mādauit, ut liber arca plumbea sepulchro eius inferretur oclusus. Anno deinde tertio Neronis principatus ob terræ motum sepulchro reuulso arca apparuit. delataq; ad Rutilium illius insulæ præsidem, & ab illo ad Neronem transmissa est. Librū Nero in Græcam linguam cōuertī iussit, bibliothecæq; dicauit, qui ad nostrum ætatem peruenit conuersus in latinum sermonem à quodam Septimio, ut eius indicat epistola. In qua dicit librum inuētum à pastoribus in sepulchro, & ad Praxim eius regionis dominum delatum, ab illo uero Neroni dono missum fuisse. GN. DOLOBELLAS duos eodem tempore fuisse constat præter illum in quem sunt Ciceronis orationes. Horum alterum, Cæsar repetundarum accusauit, nec damnauit. Alterum M. Scarus accusauit & damnauit. Autor Perdicianus. Dolobella partium Cæsarianarū æqualis tempore supradictis, Trebonium unum ex Cæsaris percussoribus Smyrnæ crudeliter interfecit: ex quo hostis à Senatu iudicatum tandem in Syria multis prælijs cum Cassio congressus, uictus sibi manus attulit. Contra hunc Cicero in Philippicis inuehitur. Alius quoq; superior tēpore his omnibus, frater fuit L. Saturnini Tribuni Ple. & in eius tumultu interfectus. DOMITIORVM gens Romæ uetusta, GN. & L. prænomina tantum sibi adsumpsit. L. Domitius Aenobarbus simul & cognominis & familiæ princeps fuit: Cui reuertenti è rure gemini iuuenes imperasse traduntur, ut uictoriam de Latinis po. Ro. nunciaret, & in fidem maiestatis adeo permississe malas, ut è nigro rutilum pilum æriq; similem reddiderint. Tranquillus. GN. Domitius Procos. cōtra Allobrogas Aruernosq; feliciter dimicauit: causa belli quod Salyorum regem Tentomaliū suscepissent, quodq; Heduorum agros po. Ro. amicorum uastauissent. Liuius xxi. Idem teste Valerio de perfidia: Bituitum Aruernorum regem, ad successorem Q. Fabium confugere paratum, specie colloquij comiter hospitio inuitatum uinxit, ac Romam deportandum curauit. Cuius factum Senatus neq; probauit, neq; rescindere uoluit, ne si uenisset in potestatem bellum moueret. Igitur eum Albæ custodiæ relegauit. In hunc etiam dixit L. Crassus orator, non esse mirandum eum æneam barbam habere, cui os ferreum, & cor plumbeum esset. Hic à Cicerone inter principes oratores sui temporis ponitur in oratore. L. Domitius Pompeianarum partiū ter uictus in potestatem Cæsaris uenit, toties dimissus. Nā primo successor ei delectus Corfiniū cū præsidio tenebat: obsessus cum clam fugeret, oppidani ad portā eum sectantes captum ad Cæsarem duxerunt. Qui dimissus, contra iusiurandū ab eo præstitū aduētū suo Malsiliēses postea confirmauit, sed repēte destituit: postremo in acie Pharsalica occubuit, uir neq; satis constans, & ingenio truci. In desperatione rerū haustum uenenū poenitentia euomit, cū accepisset de clementia Cæsaris, manumisso medico qui illud prudēs minus noxium temperauerat. Solus inter Pompeianos consuluit in hostium loco habēdos, qui neutrā partem sequerentur. Huius igitur filius melior cunctis ueniam à Cæsare meruit obtinere. Ex hoc postea auus & pater Neronis principis fuere. Quorum Auus in præturæ Consulatusq; honore equites & matronas ad agendū perduxit in scenam. Munus gladiatorij tanta crudelitate egit, ut clam frustra prius monitus, edicto ab Augusto sit coercitus. Huius filius Domitius Iuliā Agrippinā Germanico natam duxit uxorē, ex qua suscepit Neronem principē, ut ait Tranquillus

Tranquillus. L. Domitius prætor Siciliae illum qui sibi dono aprum attulerat, cruci adfixit, cum comperisset ui teli feram captam, quod antea per edictum uetuerat. Valerius. Domitium exulem Marianarum partium Pompeius cum exercitu cōgrediens interfecit. Plutarchus. Domitius Aenobarbus ex Antonij partibus ad Augustum transfugit. Cui Antonius adeo se humanum præstitit, ut res & bona eius remiserit. Plutarchus in Antonio, Domitius Corbulo à Nerone missus duas alas, & tris cohortes, quas secum ad castellum duxerat in Armenia, quia hostibus cesserant extra uallum iussit tendere, donec prosperis excursionibus redimeret ignominiam. Frontinus lib. 1111. Domitius Insanus, doctus clarusq; in urbe Roma grammaticus, id cognomentum adeptus quod esset natura intractabilis ac morosior. Gellius. Domitius Afer orator Nouariensis Neronis temporibus, de quo Quintil. Domitius Afer uerborū arte & toto genere dicendi præferendus: & quem in numero ueterum habere non timeas. Eusebius dicit eum redundantem superfluitate cibi in cœna periisse. Domitia Domitiani principis uxor sine liberis fuit. Flauia Domicilla Statilij Capellæ equitis filia: Vespasiani uxor: Titi & Domitiani mater, eiusdē etiā nominis filia. Vtriq; Vespasianus superstes fuit, ut ait Trāquillus. Aliam quoq; uirginem ac martyrem nostri tradunt ex hac stirpe fuisse, Domitiani ex sorore neptem, ac Aurelio Flauij Clementis Domitiani fratris filio pactam, quæ à Nereo & Archileo eunuchis & custodibus eius Petri discipulis ad fidem simul & uirginitatem seruandam deducta est, & à Clemente per hyero abluta. quare de eunuchis supplicium sumptum, ipsa in Pontiam insulam missa: demum à uiro Terracinam reuocata, per Theodoram & Euphrosynam collactaneas nullo modo auerti potuit, sed illæ potius ad fidem ab ea conuersæ, ex quo omnes in uno cubiculo atq; eadē urbe crematæ. Dominus philosophus Syrus genere è Laodicea, discipulus Syriani, ut ait Damascius. Est & martyr eius nominis sub Maximiano cuius erat cubicularius. Liberat inuocātes à morsu canis rabiosi. Alius item professor: ex Africa pulsus una cum Vincentio & Marcellino præfule Ebredunensi. In qua etiā urbe sepultus: eius festum XII. calend. Mai, Superioris uero V 111. Eid. Octob. Donatus grammaticus præceptor diui Hieronymi scripsit artem quæ in manibus extat puerorum, quanquam in epitomen redactam. Commentarios item in Terentium & Virgilium edidit. Donatus à quo Donatiani sub Constante & Constantino principibus, adseuerabat à nostris scripturas in persecutione ethnicis traditas, totamq; penè Africam ac Iudæā sua persuasione decepit. reliquit scripta ad suam sectam facientia. Hieronymus. Donatus item martyr præsul Arretinus, sub Iuliano principe, qui parentibus ob fidem interfectis, ipse Arretium aufugit una cum Hilario monacho uiro sancto, simulq; securi percussus, atque in eodem loco sepultus est. Sunt & plures alij huius nominis martyres. Dorotheus cubicularius Diocletiani cum Petro & Gorgonio socijs eiusdem etiam muneris ac fidei, ab eodem principe quod Christiani facti essent martyrio adficiuntur, teste Eusebio. Dorotheus præsul Antiochenus uir eruditissimus, Græce & Hebraice doctus, eunuchus ab ipsa genesi fuit, quo magnopere Aurelianum principem dicunt delectatum fuisse, Diocletianumq; eum in honore habuisse, autor Eusebius, qui eum puer sacros libros enarrantem se audiuisse testatur. Socrates autem in historia tripertita Dorotheum ait Arrianum fuisse præsulem, & ab ecclesia Antiochena ad Constantinopolitanā translatum: decessisseq; Honorij principis tempore. C X I X. natum annos. Dorothea, Euphemia, Tecla, & Erasina uirgines 111. No. Septemb. sub Nerone apud Aquileiam post multa supplicia ab earum patribus qui patres erant truncatis capitibus in fluentem proiectæ. Altera Dorothea item uirgo apud Alexandream sub Maxentio passa. Tertia uirgo tantū apud Cæsaream Cappadociæ Imp. Maximiano. G N. D V I L I V S Imperator contra Carthaginenses missus suis nauibus manus ferreas cum irrisu hostium instituit. Sic inter pugnādum hostium naues apprehendit, qui uicti & capti sunt apud Siciliam. Amilco dux classis Carthaginem fugit, & à Senatu quaesiuit, quid faciendum censerent: omnibus ut pugnaretur clamantibus: Feci, inquit, & uictus sum: sic pœnam crucis effugit: Nam apud Pœnos dux re male gesta puniebatur. Duilio concessum est honoris gratia, ut prælucente funali & præcinente tibicine à cœna publice rediret. eo quod primus de nauali uictoria triūphasset, Ex Cæcilio. Demosthenes orator Atheniēsis patre eiusdē nominis admodū paupere, ut qui cultellos factitaret, ab initio Platonē audiuit philosophiæ deditus, mox oratoriæ incubuit. Ac primū quidē cum nō esset

L. Domitius prætor
Domitius partium Maria.
Domitius Antonianus
Domitius Corbulo
Domitius Insanus
Domitius Apher
Domitia
Domicilla III Statili. Capella

Euphrosyna
Theodora
Nereus & Archil.
Dominus philosophus.
Dominus martyr.
Donatus grammaticus.
Donatus hæreticus.
Don. martyr
Dorotheus martyr.
Gorgonius
Dorotheus præsul

Dorothea uirgines

G N. Duilius Amilco dux.

Demosthenes orator.

- esset satis apta pronūciatione, à Satyro histrione correptus est. Deinde cum multitudinem & tumultum exspectaret ac mente excideret, prope littoris marini sonitum dicere adsuecebat, & ut ait Demetrius Phalereus locum subterraneum elegit, ubi totos dies secum agitabat, raso etiā crine ne ob deformitatem foras exire cogeretur. Tertio literam R. difficile enunciabat, quam calculis in os coniectis & locum ad cliuem scandendo pronunciare conabatur, ut ore postea soluto faciliore uia uerba decurrerent. Nunquā nisi præmeditatus dicebat: ob quam rem Pytheas solitus est dicere: Demosthenis enthymemata lucernā olere. Alij dicunt hoc Demadis oratoris dictum. Theopompus eum inconstantem fuisse, neque iisdem rebus aut hominibus longō tempore uti potuisse dicit: notatur etiā auaritiæ & corruptionis, à rege Persarum pecuniam accipere solitus, ut contra Philippum ageret, & ab Harpalo corruptus. Hic enim Harpalus ob rationes male administratas fugerat ab Alexandro Magno Athenas, ubi aduocato concilio cum Athenienses de eo recipiendo agerent: Demosthenes qui paulo ante dixerat non esse recipiendum, acceptis postea muneribus ualitudinem simulauit, ac fascijs collum circumligatus dixit se Synāgem, id est, Anginam pati. Aeschynes uero perurbane respondisse fertur Demosthenem non Synangem sed Argyrangem pati, cuius rei gratia actus in exilium paulo post cum omniū gratia redijt. Ad ultimum cum Antipatro Alexandri successori late dominantis infensus esset, ac propterea decernente Demade ut capite plecteretur, aufugit in Calabriam insulam Aegæi maris. Ibiq; cum in templo Neptuni ab Archia Tyrio actore tragœdiarum Antipatri satellite deprehensus esset, sumpto calamo quasi prius epistolā ad Antipatrum scripturus: uenenū illic inclusum exhaustit, statimq; moribundus cecidit. Orare causas cœpit annos natus XXVII. Oratio quæ cōtra Aeschynem de legatione legitur, incertū an fuerit habita. Hic omnium suffragio Græcorum præsertim Dionysij Halicarnassei primas inter oratores obtinet & copia & arte, tum attica elegantia: prælatus etiā ex nostris Ciceroni à Quintil. quod prius fuerit & arte præcellat, sed natura nequaq;. Quorum pulcherrimā comparisonem uidelicet in I X. eius operis lib. Demosthenes dux Atheniensis missus cum Nicia contra Syracusas qui Gilippum Syracusanorum Ducem aduersuerant auxilio, infeliciter pugnantes ambo: Demosthenes ne ueniret in manus inimicorum, mortem sibi consciiuit: Nicias uero alter dux capi passus est, ut ait Trogus. Plutarchus uero dicit ambos sibi manus attulisse.
- Nicias**
Demostenes
grammaticus Fuit item alius Demosthenes genere Thrax grammaticus, qui Iliada Homeri & Hesiodi Theogoniam in prosam orationem conuertit. Suidas.
- Ebion** **B**ION Hæresiarcha, unde Ebionitæ, Christum solum hominem putant, alioquin uirtute perfectum, nec tantum fidem satis, sed legis ueteris obseruatiā esse necessariā: Quapropter sabbatum simul atq; diem dominicā seruant. Eusebius in histor. Hecataeus Milesius historicus celeberrimus temporibus Darei illius qui successit Cambisi Olymp. L X. Auditor Protagoræ. Suidas.
- Hecataeus**
- Ecebolius** Ecebolius Sophista Constantinopolitanus sub Constantino magno Christianus ardentissimus uisus, deinde sub Iuliano principe alius apparuit. Suidas. **H E C T O R** Priami filiorum fortissimus interfecit, ut est autor Homerus simul & Dares Phrygius, Protefilaum, Merionem, Boetem, Archilochum, Protenorem, Delphenorem, Darium, Polyxenum, Philippum, Xantippum, Leonteum, Polybetum, Carpedontem, Lepodæmonem, Lupo rem, Epistrophum, Schedium, Maimētum, Palamonem & Patroclum, in cuius ultionem & ipse demum ab Achille interfecit, locoq; tractus, quo ille quondam ab Aiace donatus fuit. Sicuti & Ajax ensi ab Hectore dono dato incubuit. Egemon Characenus (est enim Charax Phrygiæ urbs) uersificator scripsit bellum Leucitricum Thebanorum & Lacedæmoniorum. Stephanus. Egesistratus Ephesius, ob tribulis sui necem exul Delphos perueniens, quemnam locum coleret consuluit deum: Cui Phœbus, ubi saltantes uideret rusticos cum coronis oleaginis. Itaque profectus in Asiam rusticos eo modo cernens, urbem condidit Eleam. autor Pythocles Samius apud Plutarchum. **E G E S I A S** Magnæsius orator egregius qui Asiatici stili autor fuit, attico modo qui tunc uigebat immutato. Strabo. Egesippus historiam scripsit ecclesiasticam v. libris quos habemus à Christi supplicio usque ad sua tempora rudi stilo. ubi testatur se uenisse Romam sub Aniceto Pontifice, ut ait Suidas. Hieronymus hunc patria Iudæum dicit ac inter sanctos refert. Alter
- Egemon**
- Egesistratus**
- Egesias**
- Egesippus**
historia
- Egesip. poeta** fuit poeta Comicus, inter fabulas ipsius commemorantur *φιλέταροι*, Athæneus. Helladius grammaticus

grammaticus Alexandrinus sub Theodosio Iuniorē, scripsit Lexicon amplissimum ex ordine literarum. De laudibus item Theodosij. Descriptionem balnei Constantiniani. Dionysium siue musas, nonnullaq; alia. Suidas. Hellenicus historicus Mitylenæus uixit cum Herodoto apud Amyntam Macedoniae regem. Quo etiā tempore Euripides & Sophocles. Idē. *Hellenicus Electra*
 Electra Agamemnonis filia prius Laodice appellata, Argeis ita cognominātibus eam post patris mortē, quod quasi ἄλεξα, id est, sine lecto & matrimonio ad senectutem peruenerit. Aelianus de ua. histo. apud Sophocle est eius nominis Tragedia scripta. Helena post mortem Menelai à Megapentho & Nicostrato filijs Orestis fugata in Rhodū ad Polyxo uxore Tlepolemi peruenit, quae iussit eam arbori suspendi ob uiri zelotypiam. author Pausanias. Helerna uero, eadem & Crana & Carna dicitur, filia Iani apud ostia Tyberina regnabat, do- *Helena Helerna*
 nataq; à patre albo sceptro, ac post mortem à Crano fratre ibidem in luco sepulta, cui sacra instituta durabant. Ouid. Adiacet antiquus Tyberino lucus Helernae. Pontifices illuc nūc quoq; sacra ferūt. Helchēsaitarū secta tempore Philippi Imp. & Origenis conualescere coepit. De qua ipse Origenes in disputatione LXXXII. psalmorum sic ait, Venit quidam ihs diebus, qui sibi magnū aliquid & praeter ceteros sapere uideretur: adseuerans quandā Helchēsaitarum sectam, quae nuper exorta est. Hi quaedā de scripturis refutant, & rursus admittunt nouae ac ueteris legis testimonia. Apostolū Paulum penitus respuunt. Fidei desertores ob metum, citra mentis intentionē, nihil omnino admittere. Haec itaq; adseuerant, & librum quendam circumferunt, quem dicunt de caelo lapsum. Cuius uerba si quis audierit, ueniam delictorū consequatur, aliam praeter illam quam Christus dicit. Eluidius Auxentij discipulus imitator Symmachi, diuam uirginem peperisse quidem adseuerat, uti scribitur: uerū postea congressam cum uiro alios peperisse liberos, qui fratres domini sint appellati. Idēq; sacris *Eluidius haeticus Eluidius priscus Ennius poeta*
 libris contendit & probat perperam interpretando. Cuius insanam opinionē Hieronymus lib. I. egregie confutat, Eluidius priscus dicitur in Prisco. Ennius poeta: Quem Rudiae genuere uetustae, ut ait Silius. Ciuitas est Calabriae. Sed Eusebius Tarentinū eum facit, dicitq; à Catone quaestore Romam translatum in Auentino habitasse: ac unius ancillae ministerio contentum fuisse: tanta fuit ei siue parsimonia, siue paupertas. Scipionis etiā Africani familiaris erat, quem in bellis semper comitabatur. Sepulchroq; illius demum uoluit inferri. secutus & M. Fuluium nobiliorem ad bellum Aetoliū, cuius filium erudiit. Ab hoc & Cato senex dicit litteras Graecas didicisse. Vt arte rudis, ingenio maximus taxatur. Quintil. Enniū sicut sacros uetustate lucos adoremus, in quibus antiqua robora non tantam habent speciem, quantā religionem. Scripsit plurima, inter quae Annales: Bellum punicū I I. hexametris, quae sane amissimus. ex ijs nonnulla Macrobius, quae Virgilius est ab eo mutuatus manifestat: nā dicere solebat se aurū ex Ennij stercore deducere. Quaedā & Gellius ex annali eius XVIII. Spernitur orator bonus, horridus miles amatur. Haud doctis dictis cunctanter ne maledictis. Miscet inter sese inimicitias agitantes. Non ex iure manu confertum, sed magis armis Res repetunt, regnumq; petunt, uadunt solida vi. Pellitur è medio sapientia, uigetur res. In choro item Iphigeniae Ennianae haec scripta sunt. Ocio qui nescit uti, plus negocij habet, quam cum est negocium in negocio. Nam cui quid agat constitutum est, nullo negocio id agit: sed ibi mentem & animum delectat suum. Elogium sepulchri scribit Cicero in Tuscu. ab eo conditū. Aspiciat ocies senis Ennij imaginis urnam. Hic uostrū scripsit maxima facta patrum. Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit: cur uolito docta per oratorum. Tria etiā corda se dicebat habere, quod tribus loqueretur linguis, Latina, Graeca, & Osca. Se quoq; esse quintā ex Euphorbo Troiano animā: haec in Homerū, deinde in paucem, mox in Pythagoram: postremo in se, ut planè uersus indicat Persianus. Ennium post hunc alterum grammaticū scribit Tranquillus fuisse, qui duos libros de literis & syllabis ac *Ennius grammaticus Epaminondas*
 metris conscripsit. L. Cottam adlegando, qui ait forte hunc fuisse, qui Tragedias scripsit. EPAMINONDAS Thebanus primus, qui patriae lumen nomenq; inter Graecos attulit. Siquidē cum Lacedaemonijs congressus multas uictorias ex eis tulit, postremo in bello lancea transfixus occubuit, incertū uir melior an dux: Nam imperium nō sibi, ut pleriq; duces, sed patriae quaesuit. Pecuniae diuitiarumq; abstinentissimus, ut ei post tot triumphos ueluti Paulo Aemilio Romae, sumptus postremo funeri defuerit. Sed & gloriae honorumq; ambitione procul, quippe qui imperia magistratusq; inuitus ac rogatus inibat. Neq; ab hoc uitae proposito ratio mortis discrepauit. Nam ubi relatus in castra semianimis audiuit scutū suū *G seruatū,*

seruatū, nec ab hostibus abreptū, ac pro Thebanis uictoriā stare, bene res habet, inquit, atq; ita ueluti gratulabundus expirauit. hæc ex Trogi. v 1. Aelianus aut eum adeo pauperem fuisse scribit, ut una tantū ueste uteretur, quam si quando fuisset opus interpolare aut reconcinnare, domi interim se cōtineret. Plutarchus uero in Parallelis eum Bruto opponit in Stesimbroti filij seueritate, quem in bello eodem Lacedæmoniorū dimissum, donec ipse domū ad comitia uocatus abesset, cum reuertēs præter mandatū cum hoste dimicasse cōperit, quanq̄ uictorē, securi percussit. Ephestion Macedo unus è ducibus Alexādrī: apud quem primas tulit ob pulchritudinē præstantiamq; corporis. Cui rei argumento, q̄ cum Alexander deuictō Darco eius tentoria cum solo Ephestione reuiseret, ubi regię mulieres fuerant, uxor que Darei obuiā, pcedens Ephestionē pro Alexādro adorauisset, q̄ forma maiore & augustiore uisus esset, cumq; ille repulisset atq; regē ostēdisset: Alexander ait eam nō errasse: sed & illū Alexandrū esse. Hæc Arrianus Græcus de gestis Alexādrī. Sed & mortuo quidē nō minora beneuolentiæ signa ostendit. Nā teste Plutarcho in eius uita, equos mulosq; tondi, propugnacula quoq; ex muris diripi & præcipitari iussit. Tumulū præterea xii. milia talentorū ei extruxit, ac eum uti deum colī mandauit: ut etiā Trogius testat̄. Ephestion grammaticus Alexandrinus scripsit de metrorū differētia Comīcorū, Tragicorū, & aliorum, teste Suida, quod opus adhuc extat. Ephippius Cumæus auditor Isocratis oratoris, scripsit historiā ab excidio Troiæ usq; ad sua tempora lib. xxx. nonnullaq; alia, Suidas, Epicrates orator nobilis Athenis. Cuius meminit Demosthenes in oratione pro legatione. Hic quod propensam ad pectora barbā ferret, Sacerphorus est à Platone in Comœdia uocatus, quasi scutū præferens, ἀναξὺς ὑπὲρ τῆς ἐπιφάνειας σακεσφόρος. Alius item comicus, cuius fabulæ sunt ἐμπεδοκλήου ἀντιλαίῳ. Alius Aeschynis oratoris necessarius cognomento Cyrebron, ut ait Demosthenes contra Aeschynē. Epicteus philosophus patria Hieropolitanus. Ciuitas est Phrygiæ Hieropolis. Conditione seruus Epaphrodyti cubicularij Neronis principis, corpore claudus, peruenit usq; ad M. Antonini tempora. Huius dissertationes Arrianus tribus uoluminibus Græce conscripsit eius discipulus. Ipse uero quædam quæ non extant dicitur composuisse, ut author Suidas. Hunc dicebat Fauorinus apud Gellium solitum esse dicere, quod pleriq; essent philosophi ἀνθὸν τῶν ῥημάτων, μέχρι τῶν λέξεων. id est, non re, sed uerbo tenus. Insuper duo obseruanda esse præcepta, tolerandā iniuriā, & abstinēdum à uoluptate, quæ hoc apophthegmate continerentur. ὑπέχου καὶ ἀνέχεσθαι. huius distichon ponitur à Macrobio:
 Δὲλθ' ἐπίκτητος γυμνῶν, καὶ σώματι περὶ
 καὶ πένιῳ ἴσος, καὶ θλίβ' ἀθανάτοις.
 Quod uerti sic potest.
 Seruus Epicteus genitus sum, corpore claudus:
 Paupertate Irus, dijs at amicus eram.

Epicurus Epicurus Atheniensis annos quatuordecim philosophari cœpit in hortis, ut est author Demetrius Magnesijs. Summū bonum, non ut Aristippus, in uoluptate corporis, sed in doloris uacuitate ponebat: Quapropter in principijs epistolarum εὐπρωτῶν scribebat, id est, bene rem gerere seu benefacere: cum alij ὑγιαίνουσαν scribunt, id est, Sanum esse siue ualere. Honestā uitam & tenuem uictum diligebat, q̄ parabilior esset, & anxietas animi in paradisi lautioribus epulis uitabat̄. Dialecticā damnabat, quando philosophia simplicibus ac proprijs rerum uocabulis cōprehendi posset. Deos & prouidētiam & officium in uita tollebat, sibiq; tantum consulebat, omnia fato agi existimans. Metrodorum Lampfacenum unicum in uita comitem & familiarissimum habuit. Audiuit Xenocratem, scripsit & opera nōnulla non extātia, quæ à Diogene cōmemorantur. Epicarmus Cous auditor Pythagoræ, reliquit de natura rerum, deq; medicina commentarios, qui adhuc extant in bibliotheca Vaticana.

Epimenides Epimenides Cretensis tempore Pythagoræ, ut Apuleius scribit ii. floridorū, missus à patre Agisarcho in agrū ad custodiendū pecus, in quodā antro obdormiuit annos Lxxv. Experrectus cum uideret omnia mutata, domū reuertens à fratre omnia didicit. Quamobrem pro deo est habitus. Idem Atheniensibus pestilentia laborantibus dixit, ciuitatem purgari oportere. Itaq; cū rogatus eō uenisset, iussit oues albas atq; nigras apud Ariopagū imolari. Reuertēs deinde domū, oblatam ab eis pecuniam renuit. Meminit huius & Plato in primo & tertio de legibus. Suidas item de ipsius sopore mentionē facit, dicitq; ob longā eius aetatem, prouerbiū manasse in rebus obsoletis, Pellis Epimenidia. Præterea uersificatorē fuisse. Cui Diogenes adstipulatur, poemataq; eius enarrat. Plutarchus in Solone scribit hūc Cretensem.

tensem ut nouum Curetam existimatum, ac uatem maxime religionēq; præstantē: aduersitū ab Atheniensibus, & in Solonis receptum amicitiam, ad leges ei condendas maximo adiumento fuisse. Cum Munichia quandoq; uidisset, dixisse quā parū prouident Athenienses: nam celeriter locū delerēt, si ex eo futura prospicerēt mala. Quod postea euenit. Epiphanius sophista patria Petraeus scripsit προγυμνασιακά, id est præexercitationes: præterea declamationes, orationes in genere demonstratiuo. Suidas. Epiphanius alius, prius Salaminus, deinde Cypræ Præsul, scripsit cōtra omnis hæreticos orationes, quæ Panaria appellauit: & alia multa, quæ à doctis ob res, ab idiotis ob uerba leguntur. Decessit in ultima senectute. De utroq; Suidas. Fuit itē alius Præsul Ticinēsis, relatus in numerū sanctorū: qui à Theodosio Gothorum rege pecuniam ad redimendos in Gallia captiuos impetrauit. Epitherses ut est author Pausanias, Metrodori fili⁹ ex Erythris Ioniæ, nobilis pugil, in quatuor certaminibus uictor. Alius item sculptor, Lysippi discipulus, ut author Plinius. Alius ex Nicea Bithyniæ grammaticus, qui de Atticis dictionibus scripsit: ut authores Strabo, & Stephanus. Ephorus Cymæus, Theopompus Chius, clarissimi historici, discipuli Isocratis, alter freno, alter Theopompus calcaribus indigebat: ut ait Quintilianus. Ephorus item Cumæus iunior scripsit Galieni principis historiā libris XXXVII. præterea Corinthiaca, & alia. Suidas. Ephren Syrus apud Edessam diaconus multa Syro sermone composuit: tantæ alioqui dignationis, ut post sacras lectiones in quibusdā ecclesijs eius scripta publice legerentur. Decessit sub Valente principe. In hanc ferè sententiā Hieronymus. Hūc authorem prius in græcū sermonē Translatum Ambrosius monachus Camaldulēsis in latinū uertit: plures uidelicet sermones, inter quos unum in laudē fletus & uituperationē risus. Hic etiā quædā cantica ab Armodio quorundam hæretico composita, cōuersis in ritum orthodoxū uerbis atq; sententijs pulcherrime interpolauit: quæ in templis canuntur. author Socrates in sacra historia. Ephren alius græcus abhinc annos CCC. qui uitas principū Cōstantinopolitanorū Iambico carmine scripsit: quod opus in bibliotheca Vaticana cernit. Eratosthenes Cyrenæus discipulus Aristonis Chij & Callimachi poetæ, ex Athenis à Ptolemæo Euergete aduersit⁹ usq; ad Ptolemæū quintum durauit: Plato minor à quibusdā ob doctrinā uocitatus. præfuit bibliothecæ regiæ, successor Callimachi, excessit annorū LXXX. sibi cibo sponte subtracto, & diu per morbū torquebat: relictoq; nobili discipulo Aristophane Byzantiō, cuius postea Aristarchus auditor fuit. Scripsit præter Philosophiā poemata, historias, Astronomica. De sectis plures dialogos. Suidas. Ergoteles Cretensis nobilis Athleta per seditionē patriæ secedens in Siciliā apud Himeram ciuitatē, Himerus est dictus: ubi non minorē reperit seditionē inter Gelonem & Hieronem excitatā: qua tandem composita obiit in olympia, cursuq; uicit: cui Pindarus hymnū dicauit illi: *λίστεμα παῖ ζηνὸς ἐλθὼν θερίου*. Eriphus comicus poeta. eius fabulæ sunt *αἰόλα*, *πελασῆς*, *μελίβοια*: ut Athenæus in XIII. Dipnosophistarum. Heraclides Lycius domi uir clarus: clarior etiā sopistica facultate cum throno Atheniensi excidisset: Smyrnæ docuit ubi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Seuerū principē extemporalī facultate dicentem aulicis præsentibus, exterritū sermone excidisse. Solus Sophistarū ad hanc artē industria, & labore, natura minime iuuante contendit. Est eius non iniucundū uolumen quod laus laboris inscribitur. Apollonius Naucratis eius æmulus in orationibus eum ut laboriosum & ingenio tardū insectatur. Audiuit Hadrianū & Chrestū sophistas. Decessit octogenarius domi, superstitē filia tantum & nōnullis libertis: quibus Rhetoricā reliquit, quæ Agellus erat X. talentorū, auditorum mercede sibi comparatus. Hæc ex libro Sophistarum Philostrati. Fuit item alius è Mopso Ciliciæ oppido grammaticus: ut Stephanus. Alius Macedo nobilis pictor qui initio naues pinxit. Captoq; Perseo à Paulo Aemylio Athenas commigrauit: eodē tempore quo & Metrodorus philosophus & pictor: ut Plinius. Heraclides item Ponticus philosophus Athenas concessit, Platonē, deinde Aristotelē audiuit. Reliquit ingenij monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus: ut pro Pontico Pompicus uocaretur. ut Diogenes author. Demetrius Magnesi⁹ tradit illum nutrisse draconē quendam, iussisseq; eum feretro post mortē imponi: ut ex hoc putaret ad deos migrasse. Plures huius nominis à Diogene commemorantur: hi tamen quos cōmemorauimus, præcipui. Heraclitus penultimus producta. sic enim græce *Ἡράκλειτος*, Hic Ephesius philosophus, ut tradit Suidas, nullum inuenitur habuisse præceptorē: tantū natura & diligētia solus profecit: quidā tamen audisse Xenocratē & Hippasum Pythagoricū uolūt. Floruit tēporib⁹ ultimi Darei, scripsit poetice multa

Epiphanius

sophista

Epiphani⁹

Præsules

Epitherses

pugil

Epitherses

sculptor

Epitherses

grammaticus

Ephorus

Ephorus

iunior

Ephren

Syrus

Ephren

Græcus

Eratosthenes

Ergoteles

Eriphus

Heraclides

sophista

Heraclides

grammaticus

Heraclides

pictor

Heraclides

philosophus

Heraclitus

philosophus

- multa, ab Aristot. testis saepe citat. Cum esset hydropicus medicū spreuit. Sed oblitū bubulo seuo soli se siccandū prabens dormiebat, ex quo à canibus dilaceratus est. Suidas. Tradūt & Hierony. & Eusebius alium Heraclitū Cōmodi Seueriq; principū temporibus, in Apollonem cōmentarios edidisse. Heracleon Aegyptius grāmaticus docuit Romā, scripsit enarrationē in Homerū & Lyricos. Suidas. Heracleas praesul Alexandrinus summus antea philosophus, factus christianus scholae praesul Alexandrinae: deinde ecclesiae Demetrii successor. De quo Origenes multa apud Eusebii historia li. I. Eius etiā Africanus in quadā Chronica meminit, ubi Alexandria se dicit pperare: Heracleae fama permotum. Fratrem hic habuit Plutarchū, qui item eodem teste Origene è philosophia ad fidem sacrasq; literas conuersus, martyriū in super Christi causa pertulit. Erasistratus medicus, qui primus morbum cognouit Antiochi, ob amorē Stratonices nouercae. Hermagoras Acolides Carion cognominatus, rhetor egregius: scripsit artem Rhetoricā libris v. De diligentia orationis. De decoro. De elocutione. De figuris. Docebat Romā post Cæciliū Augusti tempore. decessit iam senex. Fuit item alter Amphipolita philosophus, discipulus Persei: qui plures scripsit Dialogos. Suidas. Alius martyr sub Nerone ciuis ac praesul Aquiliensis Marci discipulus, locoq; ipsius apud eam ciuitatē dimissus, ubi securi percussus unā cum Fortunato diacono fuit iij. Eid. Iulij. Hermogenes è Tarso xv. natus annos sophista adeo pbatus: ut fama eius ad auditoriū M. Antoninū principē exciuerit, ab eoq; munera egregia tulerit. Deinde tēpore pcedēte, eū facultatis habitū deperdidit, nulla morbi causa: ex quo inuidis cailli materiā prabuit dicentibus proculdubio uerba esse alata: secundū Homerum ἐπιπρόεσσα. Ea siquidē deposuisse Hermogenē pennarū modo. De hoc itē Antiochus sophista dicebat: Hermogenes in pueritia senex, & in senectute puer. Quapropter cum ad ultimā senectutem peruenisset pro contempto habebatur. Ex Sophistis Philostrati. Hermocrates Phocensis, clarus sophistica facultate. Antipatri, magistri epistolarū Seueri principis, filiā haud forma bona inuitus imperatore cōpellente duxit. Ex quo cuiusdam è familiaribus interroganti: quando Anacalypteria duceret, id est mundū & munera sponsae, ἀπὸ τῶ ἀνακαλυπτεῖν, quod est manifestare & palam ferre: Facete respondisse fertur: Encalypteria potius, id est quasi abscondenda. haud deinde multo post eam abdicauit. Ex Sophistis Philostrati. Hermes Trimegistus philosophus Aegyptius post Mosen fuit. cuius tempore in Aegypto studia philosophiae clarere coeperunt. Cū antea tantū circa Astronomiā & huius generis disciplinas doctrina uersaretur: quae ad exercendū ingeniū magis q̄ ad illustrandū animum ualent. Scripsit lingua patria Dialogum in latinum sermonē postea conuersum: ubi Asclepius introducit. Deū omnino unū opinatū omnium conditorē, erroremq; fatetur parentū suorum, qui superstitiones Idolorū inuenerint, easq; quandoq; perituras uaticinatur ac pariter dolet. In hanc sententiā Augustinus li. viij. de ciui. dei. ubi eundē Hermetem reprehendit: quasi pugnātia sit locutus, q̄ cū patriā superstitionē deriserit: eam tamen quandoq; periturā doluerit. Suidas uero dicit eum uocatū Trimegistū q̄ consentanea ferē Trinitati senserit de deo, morientemq; hac fuisse precatū. O cœlum magni dei sapiens opus: tēq; o uox patris quā ille primā emisit, quando uniuersum constituit mundū: adiuro per unigenitū eius uerbū & spiritū cuncta comprehendentē: Miserere mihi mei. Hermes alter itē philosophus Aegyptius, auditor Syriani sophistae, cōdiscipulus Procli sub Hadriano principe: uir nō minori iustitia q̄ doctrina praeditus. Nā siquid emptus minus iusto precio dicaretur: ipse nihilominus iustū promebat. Siquid uero contra ipse dans iusto minus acciperet, nō ultra appetebat. Moriēs iurauit & immortalē se esse & incorruptibilem habere animū. hac Suidas. Hermes item martyr praesul Philopoleos inter lxxij. discipulos ponit Dorotheo. Paulo autē cōmemoratur in epist. ad Ro. Scripsit librum, in quo dixit Christū forma pastoris ei iussisse, ut pascha die dominico celebret, q̄ à Latinis nō recipitur. Sepultus apud Baptisteriū ex facultatibus Praxedis constitutū: ut author Hierony. Cuius festū vij. Eidus Maij. Alius martyr sub Hadriano praefectus urbis: factus christianus ab Alexandro Pont. unā cum Theodora sorore ac tota familia. Seruis uero ecl. cuius festum v. cal. Septembris, sepultus uia Salaria. Hermeas è Caria dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurū pertransijt & res magnas gessit. Ad extremū ab eo ob suspicionem interfectus unā cum coniuge & liberis qui erāt Apameae. Polybius. Hermippus Atheniensis poeta antiquae comœdiae, altero captus oculo, frater Myrtili comici, scripsit fabulas xl. Fuit item alter Hermippus Berytius, discipul⁹ Philonis Biblij, qui multa cōposuit sub Hadriano principe.

eipe. Suidas. Hermodorus Siculus, auditor Platonis, huic uitio datū est, q̄ quæstui philoso- *Hermodorus*
 phiā habuerit, dicta quæ sub præceptore audiuerit colligendo, ac dein in Sicilia uenditādo. *philosophus*
 Hæc ex lib. Coloniārū nup̄ inuento. Hermodorū alterū architectū Cic. de oratore cōmemo- *Hermodorus*
 rat. Eros cognomentū Romanorū multis usurpatū. Proximis hinc annis in Iudæorū platea *architectus*
 effossa ueterū ædificiorū ingentia marmora, ubi hæc erat inscriptio. C. Verres Eros dissigna- *Eros*
 tor Cæsaris Augusti. Erostratus templū Dianæ Ephesiæ incendit, nominis ac fame libidine: *Erostratus*
 ex quo cautū ne quis eū postea nominaret, aut scriptis traderet. Herodotus Halicarnasseus *Herodotus*
 scripsit historiā libris ix. quorū quilibet Musæ nomine inscribit̄. Cœpit à Cyro Persarū re- *Hermolaus*
 ge. Secessit in Samum offensus Lygdami tyrannide, qui tunc in patria regnabat, eo expulso *grammaticus*
 redijt. Postremo inuidiæ ciuiū obnoxius sponte Thuriū concessit Atheniensiuū coloniā, ubi *Hermolaus*
 extinctus est & sepultus: licet aliqui Pellæ dicant. Suidas. Hic Ionice scripsit laxior Thucy- *Alexadrinus*
 dide. Quapropter hunc Liuius, illū Sallustio ex nostris Quintil. comparat. Hermolaus Con- *Hermolaus*
 stantinopolitanus grāmaticus, scripsit ad Iustinianū Imp. Epitomen in librū Stephani gram- *Hermolaus*
 matici de urbibus, ut Suidas author. Memorat̄ & ante hunc alius, q̄ cōtra Alexandrū cōiu- *Alexadrinus*
 rauit. Alius itē Plinio sculptor, inter eos qui Cæsarū domos signis nobilib⁹ repleuere. Alius *Hermolaus*
 presbyter & martyr, sub Maximiano apud Nicomediam, Roma oriundus, translatus inde *sculptor*
 Venetiās in basilica S. Simeonis. Hic in fide instruxit S. Sabinā uirginē Romanā. Herodia- *Herodianus*
 nus Alexandrinus grammaticus, Apollonij etiā grāmatici & filius, & discipulus: floruit sub *Heron*
 M. Antonino principe. Scripsit de arte grāmatica teste Suida: p̄terea imperatorū historiā, *Herophila*
 quæ ad nos haud integrā peruenit. Heron Atheniensis orator scripsit cōmentarios in Hero- *Sibyllini libri*
 dotū, Xenophontē, Thucydidē, Suidas. Herophila, uocata Sibylla Erythraea, q̄ Tarquinij *Sibyllæ*
 tēpore Romā uenit cū libris nouē, ut ait Gellius, è quibus sex, q̄ sp̄reti essent, concrematis: re- *Athanaïs*
 liqui adseruati, & ingruente aliqua calamitate pro tēpore aditi, à Duūuiris: deinde x uiris *Herodes*
 super his creatis: postremo cū Capitoliū flagraret deperditis xv uiri constituti, q̄ apud Ery- *Atticus*
 thrā & in omni Græcia huiusmodi libros cōquirerent. Tres q̄ itē reperti, quibus postea usi *Herodes*
 fuere. Est altera Herophila Athanaïs, quæ Alexandro dixit, filiū eū esse Iouis. Apparuit post *Atticus*
 Sibyllā Erythraā, atq̄ ei similis, author Stra. Est & Cumæa, & Phrygia. oēs autē numero ix. *Herodes*
 quæ de Christo sunt p̄be uaticinata: & Lactantio luculenter, ac ordine descriptæ. Herodū *Atticus*
 profapiam ac gesta in Geographia in Hierosolymæ descriptione narraui. Quapropter hic *Herodes*
 tantū Herodē Atticū dicam, è Philostrati autoritate, cuius uitā pluribus ille explicuit. Hic *Atticus*
 Athenis natus, nobilitate generis, potentia simul & sophistica facultate præclarus, genus ex *Herodes*
 Aeacidarū sanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarū initiū ex thesauro p̄pe domum re- *Atticus*
 perto fuit. Itaq̄ eò Atticus puenit magnitudinis, ut sub Hadriano multis in Asia præsideret *Herodes*
 ciuitatibus, centū boues uno Mineruæ die sacrificaret. Moriens uero quotannis Minam po- *Atticus*
 pulo Attico uiritim legauit. Quod Herodes minime seruasse dicij. Itaq̄ stadiū quod Athe- *Herodes*
 nis ædificauit, opportuno cauillo Panathenicū uocabat, q̄ uidelicet ex ea pecunia q̄ cuique *Atticus*
 eorū surrepta esset, illud extruxisset. Theatrū itē Athenis, Regillæ extinctæ uxoris nomine *Herodes*
 dicauit, alterū Corinthi. In Isthmo duos nobiles Colossos: Isthmi uidelicet, & Amphitrites. *Atticus*
 In tēplo Melicertæ delphinū. Delphis stadiū Apollini Pythio, in Olympo Ioui fontē, circa *Herodes*
 Maliensem sinū Balineas salutare. Ciuitates quoq̄ ornauit. Canusium in Italia introductis *Atticus*
 aquis. Oricū in Epiro, & alia cōplura. Filiū Atticū summa uecordia iuuenē, luxuriāq̄ omni *Herodes*
 deditū, tum etiā literarū indocilē habuit: ex quo patri uenit in mentem, x x i i i i ei pueros *Atticus*
 æquales cum eo educare, qui nominibus literarū uocarentur, ut earū memoriā præsentī con- *Herodes*
 uersatione teneret. Qua diffidentia illud Homericū familiæ suæ uaticinari solebat, conuersa *Atticus*
 una tantū dictione: Vnus & is stultus domui dimittij amplæ. Quapropter in testamēto ei *Herodes*
 tantū bonis maternis relictis, cætera alienis diuisit hæredibus. Quod Atheniēsis sanè in- *Atticus*
 humanū uisum est, nō considerantibus Achillē, Pollucē, Memnonē suos alūnos extinctos: *Herodes*
 haud secus q̄ ex eo natos plorasse, q̄ ingeniosos optimāq̄ præditos indole cernerent. Inter *Atticus*
 præceptores plurimos Polemonē & Fauorinū præcipuos habuit. Diligētia ac labore aliq̄ *Herodes*
 tanta, ut cū doctissimus omniū esset, studia nunq̄ intermitteret: uel inter ipsas epulas, uel no- *Atticus*
 ctis interuallis excitatus. Nā cum alijs alia in eloquentia natura dederit: huic oīa simul. In di- *Herodes*
 cendo sublimis habitus, ornatu nō dithyrambico: neq̄ uerba ex poetica mutuando, sed re- *Atticus*
 ceptissima. Breuitate aliq̄ accōmoda rebus. Et in defensionibus uehemens & grauis. At- *Herodes*
 tica linguæ sobrius imitator. Nam superfluous ineptusq̄ Atticissimus barbarū sapit. Oportet *Atticus*
 G 3 igitur

ANTHROPOLOGIA

- igitur tanq̄ solis radios in oratione splendescere. Vox ei Tragædorū haud adfectata, sed facilis, ac temporī accōmodata. Habebat & figurarū uarietate, & cum perspicuitate recessum.
- Orator saginatus** Ob splendore & magnitudinē orationis à quibusdā siccitate amantibus, Orator saginatus est appellatus. Adolecens quondam in Pæonia coram M. Antonino imperatore excidisse fertur. Quod claris quandoq; euenit oratoribus, ut Demosth. coram Philippo, qui tamen reuertens Athenas ac deperdita Amphipoli, honores, coronasq; adsecutus est. At Herodes ignominia tædio adfectus, ad Istrum secessit quasi moriturus: tantum uitam eloquentiæ gloriæ posthabuit. Excessit Marathone anno ætatis LXXXIII. relatus Athenas lectica, & omnium lachrymis in Panathenaico sepultus est. Hæc ex Philostrato. Huius etiā Herodis apud Gelliū frequens mentio.
- Ersilia** Ersilia Romuli coniunx, precibus captarū fatigata uirum rogauit, ut parentibus earū ueniam daret, & eos in ciuitatem acciperet: ita rem coalescere concordia posse, facile impetratū. Liuius in pri.
- Esdra** Esdras scriba Hebræus, incensam legē à Chaldeis, reuertentibus Hierosolymam Iudæis facta ab Artaxerxe potestate, diuino spiritu restituit, totamq; ueterē legem in lib. lxxij. digessit.
- Hesiodus** Hesiodus poeta Cumæus, puer olim unā cū patre Dio, & matre Psychede ex patria migrantibus, Aloram Bœotia oppidum perductus est. Cuius ipse meminit in Ergis. Scripsit Poemata Theogoniam, Aspida, Heroidū mulierum catalogum, Epicedium in quendam Batracum, quē dicunt dilexisse. Præterea Erga & Heme ras. Decessit iugulatus noctu ab Antipho & Crimeno fratribus, putantibus per errore sororis interfectore aggredi. Fuisse dicunt nonnulli antiquiorē Homero. Porphyrius autem pluresq; alij post eum annis centum, ante uidelicet primā Olympiada annis XXXII. author Suidas. Ipse uero de se testatur uictore fuisse ex uersibus in tripode scriptis apud Heliconē. Pausanias dicit eum in certamine musicæ fuisse repulsum, quod nō didicerat unā cum cantu citharizare. Primus agriculturæ præcepta tradidit, ut Plī. lib. xiiij. scribit. Idem teste Augustino libro primo de Concor. primus fabulas scripsit. Adstipulatur & Quintilianus lib. v. Fabula etsi ab Aesopo nomen accepit, quia uidetur primus earum author Hesiodus, nomine tamen Aesopi maxime celebratur. Idem lib. viij. Hesiodus raro adsurgit, magnaq; pars eius in nominibus occupata: est tamen utilis circa præcepta. Daturq; ei palma in illo mediocri genere. Aspida Hesiodi Aristophanes grammaticus esse nō putat: sed alterius Homericum Aspida imitari uolentis. Stesichorus tamen ipse esse testatur. Argumentū eius, Hercules cum Iolao auriga suo proficiscens contra Cygnū Martis filium, eum simul cum Ceica eius locero pp̄ iam uicerat, nisi Mars illi clypeū obtulisset, fabulis adnotatū. Theogonia deorū genealogiam & fabulas narrat.
- Hesychius** Hesychius Milesius sub Anastasio principe scripsit Onomastologion, id est catalogum nominū quæ claruerunt. Quorum epitome Suidas se fatei usum fuisse. Composuit & historiā lib. vi. in quibus cōplectitur tam Ro. imperatorū q̄ aliarū gentiū & tyrannorum res gestas usq; ad sua tempora, ut ait Suidas.
- Eubulus** Eubulus Certius Atheniensis mediæ comœdiæ poeta. Fabula ipsius μετόρι. Fuit Olympia. xci. Suidas.
- Euangelus** Euangelus poeta comicus, ipsius est fabula ἀνακαλυπτόμενον. ut ait Athenæus. Scripsit & de re militari, ut Plutarchus in Philopœmene meminit.
- Eudemus** Eudemus orator & Megalophanes Megalopolitæ ducis, ut meminit in eius uita Plutarch. Scripsit Eudemus dictionariū ex ordine literarū ualde utile, quo utuntur excellentes etiā uiri, ut ait Suidas.
- Eudoxus astrologus** Eudoxus Gnidius astrologus nobilis Platonis aequalis, tris habuit filios, Attidem, Delphidem, Philadem, scripsit de Astrologia uersibus & octoeterida, hæc Suidas. De eodē Plutarch. sic ait. Eudoxus & Architas primi Geometriā uarijs celaturis exornantes, hanc machinamentorū artē inchoauere. Ipsiusq; Geometriæ rationes difficilesq; demonstrationes per sensum & instrumentorū exempla edidit. Quapropter in eos inuectus est Plato, q̄ Geometriæ dignitatē sustulissent, quā à cogitatione & rebus incorporeis ad ea quæ sensibus perciperent declinassent, quasi ad sui usum corpore & mercenaria indigeret inertia. Hoc pacto fabricandorū industria machinamentorū, à Geometria dilapsa secernit, ac diutius à philosophia neglecta unā militaribus adnumerat artibus. Hæc ille. Diogenes aut̄ refert hunc Eudoxum nō solū astrologū, sed & geometram & medicū fuisse. In eaq; disciplina Philictione Siculo p̄ceptore, in Geometria Archita usum fuisse. Præterea primū curuas lineas inuenisse, floruisseq; Olymp. Cij. Eudoxus Gnidius sophista à Philostrato ponitur, pluresq; alij hoc nomine claruere. Eudoxus etiā præsul Constantinopolitanus Arrianae sectæ imitator, Valentē principem de sacro fonte leuauit.
- Cuius

Cuius etiā tempore obiit, successit alter Arrianus Dimophilus. Contra hūc Eudoxū & Macedonium celebrata secunda generalis Synodus præsulū c. l. Cōstantinopolī, Damasi Pōt. & Theodosij senioris tempore. Hi negabāt sanctū spiritū esse deū, ubi Macedonio deiecto qui sedem Cōstantinopolitanā usurpauerat, surrogatus est Necessarius in præsulatu. Inter facere concilio, Gregorij duo, Nissenus & Nazianzenus anno c. c. l. x. x. x. v. i. i. Ex hist. tripartita, Eunomius Locrensis citharædus: huius statua Locris in Italia ostendit, quæ inscripta citharæ cicadā habet. Nam cum in certamine cum Aristone regio musico, chorda una facta defecisset, cicada superuolans astitit, q̄ supplementa uocis faceret. Strabo. Eunomius alter præsul Cyzicenus sub Valēte principe Arrianae hæreseos sectator, diuinitatē negabat in Christo, uir corpore & animo leprosus, & exterius interiusq̄ morbo regio corrupt⁹. Artemen dialectica p̄potens, plurima cōtra fidē scripsit, & differendi leges suis sectatoribus dedit: unde etiā nunc Eunomiani appellant. Hūc duo Gregorij Nazianzenus & Nissenus præfules acriter scriptis cōfutauerunt, quæ adhuc extāt. Sed Nissenus latius. Ruffinus in x. i. histo. Eumolpus Eleusinus uel Athenensis filius fuit Musei: ut aut placet nonnullis discipulus Orphi, uersificator ante Homerū fuisse tradit. Ex Suida. Eugenius ex Augustopoli Phrygiæ ciuitate grāmaticus, docuit Constantinopoli imperāte Anastasio. Idē. Hoc itē nomine plures martyres. Eugenia uirgo Romana & martyr dicitur in Hyacintho. Eulalia uirgo Barcinonensis martyr, in patria sub p̄side Daciano, tēpore Maximiani. Eustorgius Græcus, missus ab Imp. Constan. legatus ad Mediolanenses, ab eisdē præsul electus acceptare prius noluit, q̄ dominus adfueret, qui quieuit in eadē urbe i. i. i. Eid. Aprilis. Hic etiam corpora Magorum Mediolanū ē Constantinopoli traduxit, idemq̄ inter sanctos relatus. Euagrius monachus, ad quē sunt Hieronymi epist. anteq̄ esset christianus, philosophiæ studijs deditus, deinde Constantinopoli à Gregorio Nazianzeno diaconus factus, protinus in Aegyptū secessit ad duos Macarios eremitas, qui tunc sanctitate florebant. Cū his igi per sancte uiuēs multa cōposuit religioni utilia, de uita monachorū, qui liber Monasticus inscribit: præterea propositiones l. x. ad contemplationē pertinentes, quas Gnostica problemata appellauit. Insuper & uersibus opera duo, unū ad monachos in cœnobijs uel itineribus constitutos, alterū ad uirgines. Author Socrat. in historia tripartita. De hoc itē Euagrio Hieronymus dicit, acris & uehementis ingenij fuisse, conuertisseq̄ in latinū sermonem uitā diuī Antonij ab Athanasio compositā. Euphronius poeta Priapi carmen scripsit, ubi deū Orneatā eum uocat. Sit Orneā oppidū apud Corinthū à flumine dictū, ubi erat Priapi sacellū. Strabo. Euthymus pugil, patria Locrens ex Italia, robore ingenti fuit, saxum miræ magnitudinis allatū humeris ante portā Locrensiū statuī, quod miraculi gratia uisebat. Et Temesæū quendam heros, ad reddenda quæ rapuerat omnibus magno fœnore cōpulit, ex quo prouerbiū manauit in eos qui contra fas quæstū facerēt, Temesæū geniū. Deinde cū circa Cecinū anhem obseruaret, cuestigio ex oculis euanuit. Hac Aelianus de ua. histo. Meminit eius Plī. Paulanias itē in eandē ferē de eo sententiā loquitur. Dicit em̄ post multas uictorias in Italiā reuertisse, postq̄ Olymp. l. x. x. x. v. i. i. Temesæum uicisse genium loci, quem comitem Vlyssis fuisse, ab oppidanisq̄ quia uirginem constuprasset interemptum ferebant. Ob id uagari laruas eius, & nisi placaretur quotannis oblata uirgine, grassari solitas. Has igitur Euthymum compressisse, liberata uirgine quam deuouerant, & in matrimoniū ducta, uixisse diutius, & insolito modo extinctū esse. Euemerus Messenius, antiquissimus historicus, teste Laëtantio lib. pri. Insti. Iouis, cæterorūq̄, qui dij putant gesta collegit, ac historiā finxit, ex titulis & inscriptionibus sacris, quæ in tēplis antiquissimis habebant: quā historiā Ennius poeta interpretatus est, Græcia uero miro recepit fauore, ut sacrā appellauerit. Euphranor Isthmius pictor, emicuit Olymp. c. i. i. i. i. Inter fictores etiā cōmemoratur. Fecit Colossos, & marmora, & scyphos sculpsit, docilis ac laboriosus ante omnis. Hic prim⁹ expressit signa herou, Symmetriq̄ usurpauit. Sed fuit in uniuersitate corporū exiliior, capitibus articulisq̄ grādiior, uolumina quoq̄ cōposuit de Symmetria & coloribus: opa eius multa cōmemorat Plī. Eupompus Macedo itē pictor æqualis Zeuisidis, Olym. x. c. v. arithmetica & geometriæ peritus, sine q̄bus negabat artē posse perfici: docuit neminē minoris talento annos x. quā mercedē ei Apelles & Melanthius dedere. Huius autoritate effectū est, ut in tota Græcia pueri ingenuante oia Antigrahicē, hoc est, picturā linearē in ludo docerent, reciperetq̄ ea ars inter liberales. Plī. Euodius Smyrnæus sophista Aristoclis discip. p̄fitebatur Ro. ubi filiū charissimum

Eunomius
citharædus
Ennomius
hereticus

Eumolpus
Eugenius
Eugenia
Eulalia
Eustorgius

Euagrius

Euphronius
Euthymus

Cecinus fl.

Euemerus

Euphranor

Eupompus

Euodius

- Euphorbus** simum amisit. Ex Philostrato. Euphorbus Troianus Panthi filius, qui Patroclū uulnerauit, interfectus ab Achille. Eutyches Constantinopolitanus abbas. Tertius post Manetem & Apollinarē, aliū adfirmabat esse Christū, aliud uerbū dei. Negabatq; Christi carnē nostrā similem: nec in patre duas in eodem supposito naturas esse. Sed de cælo corpus descendisse dicitabat, ac in uirginis uterū tanq; solis radios penetrasse, ut uisum sit sanē ex muliere generatū, quamuis uere generatū non sit. Suidas. Contra hunc celebrata quarta synodus. Fuit
- Eutyches** alter poeta Comicus, ex eius fabulis est ἄσπυτος ἢ ἐπισολῆ. Athenæus. Eutychi & Eutychiani, plures appellati martyres tradunt. Eutropius presbyter, Afer genere, discipulus Augustini, ut tradit Ptolemæus Lucensis, qui uiros illustres commemorat. scripsit Epitomen Romanæ
- Eutropius** historia, ab urbe condita usq; ad Valentem principē & Iouinianū. Præterea duas epistolas consolatorias satis probatas ad duas sorores, quæ religionis ac uirginitatis seruandæ gratia à parentibus fuerant exheredata, ut testatur Gennadius Massiliensis. Alter præsul Auri-
- Eutropius** ficensis Iustiniano imperante sanctitate clarus. Eutidemus Massiliensis præceptor Apollo-
- Eutidemus** nij Tyanei. Eupolis Atheniensis, antiquæ Comœdiæ poeta xvij. agens annū cœpit clarere, scripsit Dramata xvij. Decessit naufragio nauigans in Hellespontū uigente bello contra La-
- Eupolis** cedæmonios. Ipsius sunt ἄσπυτος ἢ ἀνδρόγυνος. Suidas. Alter filius Nicia Atheniensis, qui prima nocte nuptiarū ex ruina thalami unā cum uxore extinctus est. In libro epigrammatū.
- Euripides** εὐπρίμωσ γλυκερῶ τε γλυκέριον, ὦ μὴ μύδιον εσβεισεμ ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεισῶν θάλαμῳ. Ouidius in lbim, Sic tibi coniugij nox prima nouissima uitæ, Eupolis ut perijt & noua nupta modo. Euripides Atheniensis poeta Tragicus, natus quo die Xerxes rex ab Atheniensibus fugatus est. Fuit primo in Rhetorica Prodici discipulus, deinde Socratis in philosophia, ad Tragœdiam conuersus, secutus est Anaxagorā. Athenis discedens uenit ad Archelaū Macedoniae regem, apud quē in honore fuit, ueneris omnino abstinens, ex quo μισογάμος, id est osor mulierum putabatur. Duxit tamen uxores duas. Excessit noctu discerptus à canibus, annū agēs lxxv. Eius ossa Pellam translata iussu regis. Scripsit Dramata lxxv. uicit quinq; hæc Suidas. Gellius uero de eo hæc refert. Euripidis poetæ matrē Theopompus agrestia olera uendentem uictū quassisse dicit, patri autem eius illo nato responsum est à Chaldaeis, eum puerū cū adoleuisset uictorem in certaminibus fore. Ideo puero fatū esse pater interpretatus est, athletam debere esse: roborato filij corpore, olympiam certaturum cum inter athletas pueros deduxit, ac primo quidem in certamine per ambiguum atatem receptus est. Post Eleusino & Theseo certamine certauit, ac coronatus est: mox à corporis cura ad excolēdi animi studiū transgressus, auditor fuit physici Anaxagoræ, ac rhetoris Prodici. In morali aut philosophia Socratis. Tragœdiā scribere annos natus xvij. exorsus est, in spelūca quadā apud Salamina tetra, & horrida. Mulieris omnis exosus fuisse dicit: siue q; natura ipsa, siue q; simul duas habuerat. Huiusmodi odij Aristophanes quoq; meminuit, ἐν ταῖς ποσειδωνος θεομοφορίας. Is cum in Macedonia apud Archelaū regem esset, utereturq; eo rex familiariter, rediens nocte ab eius cœna canibus à quodā æmulo immixtis dilaceratus est, sepultusq; Pellæ. cuius ossa Atheniensibus repetentibus per legatos Macedones denegauerunt. Taxatur & à Quintil. his uerbis. Euripides, & Sophocles tragœdiā longe clarius illustrauerūt, quorum in dispari uia uter sit poeta melior inter plurimos quæritur: illud quidē nemo nō fateatur necesse est, ei qui se ad agendum comparauit utiliore longe Euripidem fore. Nam is sermo magis adcedit oratorio generi, & sententijs densus, & rebus ipsis, & in his quæ tradita à sapientibus sunt penē ipsis par, & in dicendo & respondendo omnia illis qui fuerāt in foro disertis comparandus. Cicero autē in quadam epistola. Euripidem quanti tu facias nescio, ego uero eius uerba totidē sentētias puto. Eustathius Epiphaneus scripsit temporū epitomen, ab Aenea usq; ad Anastasiū principē, sub quo fuit. Tomos etiā vij. & alia quædā, ut Suidas ait. Eustathius genere Pamphylus præsul Antiochenus aduersus Arrianorū dogma multa composuit sub Constantino principe. pulsus demū est in exilium Traianopolim Thraciæ ciuitatē, ubi & sepultus est. Sunt quoq; ipsius uolumina de anima, epistolæq; cōpures. Hierony. Postremus
- Eustathius** grammaticus omniū præsul is qui in Homerū & Dionysiū poetas cōmentarios edidit: patria Constanti-
- Eustathius** nopolitanus. Eemicuit ab hinc annos ferē ccc. Eusta. ante hos oīs Ro. martyr q; inter aulicos fuerat Traiani principis. Placidus antea uocatus cū in uenatione ceruū sectaret, cōspecto inter ei⁹ cornua crucis simulacro, & uoce feræ eiusdē audita, cur me psequeris, domi uxori Theophitæ, & filijs rē manifestauit, factiq; ex hoc christiani ipse unā cū uxore, sub Hadri.
- in aeneo

in aeneo tauro necatus est. Cuius Romae templum festumque colitur. Sunt & alij huius nominis martyres. Eustephius Aphrodiseus sophista, scripsit Declamationes. Suidas. Eustochius Cappadox sophista scripsit ad Constantem principem de Cappadociae aliarumque gentium antiquitate. Idem. Eusebius Pamphili, praesul Caesareae Palaestinae, scripsit historiae lib. X. conuersos à Rufino, De praeparatione euangelica, conuersos à Trapezontio. Epitomen temporum, conuersos à diuo Hierony. Multaque alia quae non extant. In pergranda bibliotheca una cum Pamphilo martyre diligentissimus uestigator. Hic teste Hiero. in epist. XLVII. Constantino magno cum ille Caesarea uenisset: & si quid ei opus diceret, respondit, minime: cum mihi tua libertate sit satis: uerum quod magis opto, iube per orbem terrarum gesta martyrum, & quicquid inter christianos actum sit, apud omnia loca, ex publicis ac priuatis monumentis exquiri, ac mihi adferri. Ex quo ille postea tum uniuersae historiae scriptor apparuit. Sed & ipsemet fateetur plura à bibliotheca Alexandri praesulis Hierosolymitani se accepisse. Idem quoque Hierony. in Apologia, ut hereticum eum taxat his uerbis. Eusebium doctissimum dixi, non catholicum: nam à fide desciuisse dixi, quoniam Origenis dogma probare sit uisus, cum in eius defensione sex lib. ediderit. In iure quoque pontificio eius tantum chronica simul & historia recipitur. Eusebius natione Sardus ex lectore urbis Romae, ob religionem & doctrinam praesul Vercellensis factus, à Constantino principe Cappadociam missus in exilium fuit. Dein sub Iuliano reuersus Vercellas. Edidit commentarios Eusebii Caesariensis. in Psal. quos ipse à graeco in latinum conuerterat. Tandem ab Arrianis domo extractus ac lapidibus obrutus, ut alij tradunt, domi in cubiculo inclusus: post mensem vii. decessit, Valentiniano ac Valente imperantibus. ex Hiero. Eusebius praesul Emisenus, Rhetorici elegantisque ingenij eodem teste autore multa etiam conscripsit. Fuit Constantij principis temporibus: sub quo extinctus est, ac Antiochia sepultus. Eusebius praesul Nicomediensis Arrianae sectae, quem idem testatur author, Constantinum tunc in Perlas praesens baptizasse. Historia uero tripartita dicit, hunc Eusebio Caesariensi maxime amicum fuisse, adhortatumque per litteras eum, ut semel sumptam Arrii opinionem tueatur, & seruet, fretumque potentia Constantij plures alios in eodem errore confirmasse. Eusebius Cremonensis presbyter ex Hieronymi discipulis, qui eius successit administrationi, uitamque conscripsit. Euphemia uirgo Chalcedonensis, martyr sub Diocletiano: post multas poenas diuinitus euasit: tandem leonibus obiecta iterum xvi. Cal. Octob. alia in Dorothea dicitur Euphrosina apud Alexandria uirgo nobilis: nuptias aufugit in quoddam coenobium ubi pater degebat, ignota habitu uirili, in qua perseuerauit usque ad extremum: annos uidelicet xxxvi. in morte tantum se patri manifestauit. quae se Smaragdum appellabat. Decessit iij. Eid. Feb. Altera uirgo Romana, & martyr in Domicilla dicitur. Exuperantius praesul Tolosanus praefessor, Cuius meminit Hiero. plures item hoc nomine martyres.

Eusebius
VercellensisEusebius
Emisenus
Eusebius
Nicomediensis
ArriiEuphemia
Euphrosyna

Exuperantius

R. VOLATERRANI COMMENTARIORVM VRBANORVM
LIBER XVI.

FABIORVM familia ab Hercule genus iactat: Festo, ac Iuuenalis carmine testibus. Natus in Herculeo Fabius Iare. Haec in ipso urbis exordio adeo & numero & uirtute uirorum claruit, ut trecenti totius belli contra Veientes onus subierint. Cumque saepe uictores extitissent, ad Cremeram fluuium castra posuere. Veientes ad dolos conuersi, pecora ex diuerso in conspectu propulerunt, ad quae progressi Fabij in insidias lapsi ad unum occisione perierunt. Dies quo id factum, inter nefastos relatus, porta qua exierant scelerata est dicta: unus ex ea gente propter aetatem impuberem domi relictus, genus propagauit ad Q. Fabium Maximum cunctatorem, Caecilium. Fabius Ambustus est duabus filiabus, alteram Liciniam Stoloni plebeio, alteram A. Sulpitio Patricio coniugem dedit: quarum plebeia cum sorore salutare: cuius uir Trib. mili. consulari potestate erat: fasces licetorios foribus depositos indolenter expauit: à sorore irrisa marito quaesita, qui adiuuante socero, ut primum Tribunatum persequeretur, legem tulit, ut alter Consul ex plebe crearetur. Lex, resistente Appio Claudio, tamen lata, & primus Licinius Stolo Consul factus. Caecilium Ambustum uocatus, quod olim adolescens fulmine tactus in natibus fuerit. hinc etiam pullus Iouis, quasi dilectus ab eo uideretur. Et mutata litera, postea Rullus dicitur, & Eburnus à candore. ut Festus ait. Fuit etiam princeps senatus, quem honorem & filius eius postea Fabius Rullianus, & ex eo nepos Fabius Gurgus, è successione obtinuerunt. Quod Plinius in rara commemorat felicitate. Rullianum Plutarchus Rullum appellat. Dicitur quoque cum esset Censor, & quosdam uiros è libertinis genitos amoueret

Fabij CCC

Fabius
AmbustusFabius
Rullianus

- amoueret à senatu, q̄ Maximus sit appellatus: quē honorē nulli nisi Valerio, qui patres à plebe dissidentes conciliauit, tribuerunt. Ceteri aut̄ hunc Rullianū cognominant. Nam Rullianus à quibusdā sicuti Petrarcha, male scribit̄. De eoq̄; Cæcilius sic ait. Primum de Apulis, & Nucerinis: iterū de Samnitibus, tertio de Gallis, Vmbris, Maris, ac Tuscis triumphauit. Censor libertinos tribu amouit. Iterum Censor fieri noluit, dicens non esse ex usu reipu. fieri eosdē Censores sapius. Hic primus instituit, ut equites Romani Eid. Quintil. ab æde Honoris, equis insidentes, in Capitoliū transfrent. Mortuo huic tantū æris populi liberalitate congestū est, ut inde filius eius uiscerationes, & epulas publice daret. De eodē sic Liui. lib ix. partimq̄; in alijs. Q. Fabius cum P. Decio Censor, ne Comitia in humillimorū manu essent, oēm forensē turbā excretā in iij tribus cōiecit, urbanasq̄; appellauit. Adcoq̄; gratū fuit, ut Maximi cognomen, quod uictorijs nō pepererat, propterea sit adsecutus. Cos. factus cum Gn. Martio Rutilio apud sylvā Ciminiā lx. Hetruscorū mil. partim cepit, partim interfecit. Hic cū esset magister equitū Papyrii dictatoris, quod ei⁹ iniussu, eoq̄; absente pugna cōmiserit, quāuis uictor, iubereq̄; p̄pterea ad palū ligari, ac securi p̄cuti, ad urbē confugit, ad populū prouocās. Stabāt ex una parte merita familia, lachrymæ, ac authoritas Fabij senis patris deprecātis: res bene gesta. Ex altera Dictatoris imperiū inuolatū, disciplina rei militaris semp̄ obseruata. Vicit tandē familiæ cōmiseratio, senatu uniuerso Dictatorē lenire quærente. Tūc Papyrius: uiue inq̄; Q. Fabi, felicior hoc cōsensu senat⁹, q̄ ea in qua paulo ante exultabas uictoria. Fabius Gurges huius filius cū male aduersus Sānites pugnasset, & senatus de eo remouendo ab exercitū ageret, Fabius Maximus pater deprecatus est hāc filij ignomiā: eo maxime senatū mouit, q̄ iturū se filio legatū pollicitus est, idq̄; præstitit. Atq̄; eius cōsilijs, & opera filius Cos. adiutus, cæsis Sānitibus triūphauit. C. Pontiu Herenniū ducē Samnitum in triumphū ductū securi percussit. Aliquot matronas ad populū stupri damnatas, pecunia multauit: ex quo are Veneris ædē, quæ prope Circū est, faciundā curauit. Hæc Liuius in epitome. Macrobius aut̄ causam cognominis dicit, ob deuoratū patrimoniū in luxu. Sed in secuta uirtus, uitia prioris cōpensauit ætatis. Q. F. Max. Dictator, ut Verrucosus, à uerruca in labris, ita Ouicula, à clementia morū dictus est. Cos. de Liguribus triūphauit. Annibalē mora fregit. Minutiū magistrū equitū imperio sibi æquari passus est, & nihilominus periclitanti subuenit. Annibalē in agro Falerno inclusit. Manliū Statiliū transfugere ad hostes uolentem, equo & armis donatis, retinuit. Et Lucano cuidā fortissimo, ob amorē mulieris infrequenti, candem emptā dono dedit. Tarentū ab hostibus recepit. Herculis signū indetrālatū in capitolio dedicauit. De redemptione captiuorū cum hostibus pepigit: quod pactum cum à senatu improbaretur, fundū suū c. mil. uendidit, ac fidei satisfecit. Cæcilius. Hic iam senex, postremo Scipionis uirtuti, & adolescentiæ proficiscentis in Africam obtrectauit, cui multa ille prudentissime respondit. ut habetur in Liuiō. Obijt ante partā à Scipione uictoriam. Filiū habuit Q. Fabiū, qui Cos. cum exercitū in Apulia erat: ubi legatū patrē ad eū adequitantē procul conspicatus, licitorē misit: q̄ iuberet patrē, siquid à Magistratu uelit, ex equo descendere: quod ceteris agreferentibus, patrē gratulatū fuisse Liuius refert dicentē: uolū nate experiri, si te Consulē esse meminisses. Excessit patrē Fabio superstite, laudatusq̄; ab eo elegātī oratiōe, quā scriptā Fabius edidit, haud absimilē stilo Thutydidis: sicuti Plut. refert.
- Fabius Allobrox** Q. Fab. Pauli nepos, Allobrox cognomēto, Cos. cōtra Allobrogas Gn. Domitio succedens, de exercitū Bituiti Aruernorū regis cxx. mil. cæcidit. Ipse uero Bituitus ueniēs Romā ut satisfaceret, Alba custodiæ traditus est: quia contra pacē uidebat̄, ut remitteretur decretū, ut Congentiatus eius filius uinctus Romā mitteretur. Hæc Liui. lxi. Valerius tamen, ut in Domitio supra memorauī, aliter hoc. Plī. uero in naturalī historia dicit: Fabiū in hoc bello febris quartana in acie liberatū fuisse. Huius filius sicuti Valerius scribit̄, perditā ac luxuriosam uitam, maioribusq̄; indignā egit. Adeo ut Pompeius prætor urbanus paternis bonis ei interdixerit. Q. Fab. Pictor. PR. unā cū Q. Fabio Labeone fuit. Liui. vij. de bel. Maced. Hic Cic. in Oratore, & iuris, & literarū, & antiquitatis peritū uocat, ac Annales scripsisse dicit. Liui. eū tpe Annibalis missū Delphos sciscitatū oraculū scribit̄. Idq̄; redeuntē è scripto recitasse. Cognomēti uero causa, q̄ ut ait Plī. adē Salutis pinxit. Anno. urbis ccccl. Quæ pictura durauit, usq̄; ad Claudij principatū æde exusta. C. Fabritius missus ad Pyrrhū legatus de redimēdis captiuis, ut patriā desereret, magnis pollicitationibus ab eo frustra inuitat⁹ est. Capitiui igit̄ sine precio missi. Consul iterū contra eū profectus transfugam medicam qui pro-
- mittebat

mittebat Pyrrhū necaturum, ad eum remisit. Censor demum Publiū Cornelium Rufinum
 consilarem senatu mouit, quod decē pondo argenti facti haberet. Liuius. xiiij. Faustus Sul- **Fausti**
 lae filius. Faustus item Quintilius senator tempore Iuliani principis. Faustus Afer genere, pa-
 tria Maleuitanus, secta Manichæus, ingenio callidus, eloquio suauis, libros aduersus Or-
 thodoxos scripsit, quibus Augustinus magno uolumine respondit, diuiso in lib. xxxiiij. Fau-
 stus præsul Reginus sub Anastasio primo claruit sanctitate & doctrina. Alius martyr, unā
 cum pluribus alijs sub Valeriano, diaconus. Alius presbyter apud Alexandriam sub Maxi- **Faustini**
 miano. Alius apud Antiocheam cum Timotheo, Faustinus, & Iouita item martyres, hic **Faustina**
 diaconus, ille presbyter, sub Hadriano apud Brixiam: alter in Beatrice dicitur. Faustinae uero
 Augustæ inter imperatores. Faustina Augusta Maxentij uxor, etiam martyr apud Alexan-
 dream fuisse dicit, Catharinae prodigijs, & martyrio permota. Fauorinus philosophus Are- **Fauorinus**
 late oriūsus, Dionis auditor fuit, præterea eunuchus, & Hadriano principi infensus: ex quo
 tria de se mira narrare solebat, se Gallū græcissare, eunuchū mœchum putari. Nam accusatus
 adulterij à cōsulari uiro fuit: tertio inimicū Imperatori uiuere. Ob quam causam statua eius
 Athenis dissecta, ubi uiuebat. Hunc Herodes Atticus patrē solebat appellare, hæres q̄ libro
 rum ab eo factus est. hæc ex Philostrato. Gellius huius sæpe meminit. Aelianus de ua. histo.
 dicit hunc quandoq; in disputatione quadam Hadriano cessisse, admirantibusq; proximis,
 nonne cedā, inquit, ei, qui xx. habeat legiones: L. Fenestella historicus sæpe à Plinio ci- **Fenestella**
 tatur testis: Morit̄ Cumis Augusti tempore, ut ait Eusebius. Felices martyres amplius XL. **Felices**
 reperti. Felicitates duę, matronæ ambæ, altera etiā pragnās cū Perpetua itē matrona, Satur- **Felicitates**
 nino, Satyro, & Reuocato in Mauritania sub Valeriano Imper. feris indomitis obiecta No- **duæ**
 Martij. Alterā in VII. fratribus postea dicā. Felicianus & Primus apud Nomentū sub Ma- **Felicianus**
 ximiano. FL. Fimbria ciuis sæuissimus, quippe qui satelles Cinnæ, Valerio Flacco Cos. lega- **& Primus**
 tus in Asiā profectus, per simultatē demissus, corrupto exercitu, Ducē interficiendū curauit. **Perpetua**
 Ipse correptis imperij insignibus, prouinciā ingressus, Mithridatē Pergamo expulit. Ilium **Fl. Fimbria**
 incendi iussit, mox à Sulla Pergami oppressus, & à corrupto exercitu desertus, sibi manus
 attulit. Flaminiū Quintiorū nomen sibi adoptarunt. Præterea ex eorum domo, ut ait Festus, **Flaminij**
 ignē efferi, nisi rei diuinæ gratia nō licebat. Primus ex eis q̄ claritatē habuerit, C. Quin. Fla- **C. Q. Fla.**
 minius, q̄ Cos. cum C. Seruilio inauspicato iter ingressus, & ab equo quo infederat per caput
 deuolutus, cum Annibale pugnās apud Trasimenē cecidit unā cum exercitu: eius cadauer
 inter mortuos ab Annibale quæsitū, nec inuentum. Liuius XXXII. T. Q. Fla. superioris filius **T. Q. Fla.**
 annos natus XXX. Cos. cum Sex. Aelio factus Philippū Macedoniae regem prælio fudit, **minius**
 castris exiit. Deinde Thessaliā quæ est uicina Macedoniae iuuantibus Aetolis, & Acarnani-
 bus uexauit. Ciuitates quoq; Græciæ, quæ sub rege Philippo erant, per præconē liberatas esse
 pronunciauit. Demetriū filium obsidem accepit, quem postea pecunia mulctatū in regnum
 restituit. Nabim Lacedæmoniorū tyrannū subegit, eiusq; filium obsidem itē accepit. Reuer-
 sus deinde Ro. postq̄ triumphasset, iterū legatus in Græciā cū Mannio Accilio Cos. contra
 Antiochū & Aetolos, ac ad confirmandas in fide Romanorū socias ciuitates missus est. His
 igit̄ apud Thermopylas uictis, irā Cōsulis in Græcos q̄ descuerāt, mitigauit. Ludos Iunoni
 Samiæ per præconē nunciauit. Legatus etiā ad Prusiam, ut Annibalē peteret missus, causa
 fuit, ut ad Antiochū ille cōfugeret. Postremo Censor factus, q̄ ultimus, ac perfectissimus ma- **L. Flaminius**
 gistratus, in patria senex diem obiit. Ex Plutarcho, Cæcilio, Valerio. L. Qu. Flaminius huius
 frater, uir Cōsularis quidē, sed libidinosisissimus. Is puerū ardebat adeo, ut siue puincias ad-
 ret, siue exercitus duceret, nunq̄ ab eius latere discederet, eoq; quondā in conuiuio, aliquem
 corā se necari cupere dicēte, statim unū è dānatis securi p̄cuti iussit. Valerij Antias id amo-
 re sceminae factū dicit. Liuius autē scriptū esse dicit in Catonis oratione: Gallū transfugā cū
 uxore ac liberis uenisse, & ab eo epulis exceptū, mox ut scorto qd̄ amabat, obseq̄ret, ppria
 manu cōfossus. Cuius etiā sceleris meminit Ci. de Senec. Cato deinde cōsor senatu eū amo-
 uit, reclamāte T. Fla. fratre, cui⁹ tādē p̄cibus restitut⁹ fuit. Hic fratre Cos. uigente bello Mac-
 Attalo & Rhodijs iuuantibus, Eubceā & maritimā orā cepit. Deinde Acarnanes Leucade ur-
 be, q̄ caput est Acarnaniæ expugnata, in deditiōne accepit. Li. xxxiiij. Gn. Q. Fla. q̄ Cos. cū
 M. Aemylio cōtra Ligures Apuanos res gessit, de quo Liui. in ix. de bel Ma. sic ait, Traslatū
 deim ad Apuāos Ligures bellū, q̄ i agrū Pisanū, Bononiēseq; ita iuaserāt, ut colī nō posset. his
 quoq; p̄domitis Cos. pacē dedit finitimis, & q̄ à bellis geta ut esset puincia effecerat, ne i ocio
 militem

ANTHROPOLOGIA

- militem haberet, uia à Bononia perduxit Aretium. De hoc item Plut. in problematis dicite
 agrum Po. Ro. reliquisse cuius fructu & uectigalibus Circum Flaminiū & ludos equestres
 statuerunt, præterea cum pecunia suppeteret, uiam flaminiam munierunt, Tranquillus autē
 dicit, hanc uiam ad Ariminū ab Aug. perductam. C. Fla. & Fuluius Coss. cū in Insubres cor
 pias agerent, fluuius qui per agrum Picenum illabitur, cruore fluxisse uisus est. Augures cū
 malis auspicijs Coss. creatos affirmarent, è uestigio illos per literas reuocauerunt. Receptas
 igitur Flaminius non prius aperuit, quàm collatis signis barbaros in fugā uerterit. Quibus
 nihilominus redeuntibus populus Ro. nō processit obuiam, priuatusq; triūphauit, ac uterq;
 se abdicare coactus est. Liuius. L. Flaccus unus ex auditoribus Ci. & patriæ defensoribus in
 cōiuratione Catilinae, PR. ex Asia decedēs à D. Lelio suggestionē Asianorū & Græcorū ac
 cusatus, quod prouinciā & prouinciales iniusto grauasset onere & remigum & pecuniæ, de
 fendit à Cicerone, absoluiturq; à Iudicibus: ubi de Græcorū multa & leuitate & natura uide
 re licet. Pedianus, Flaccus Munatius è partibus Pompeianis, cum mœnibus inclusus à Cæsa
 re obsideretur in quodam Hispaniæ oppido, Cæsarianos omnis ætatis ac sexus ibi necauit
 Val. de Crudelitate. C. Flaccus librū ad Cæsarē de Indigitamentis scriptū reliquit. Sunt autē
 indigitamēta libri Pōtificales, quī nomina deorū, & rationes ipsorū numinū cōtinent. Cen
 sorinus. Verrius Fla. libertus docēdi genere maxime claruit: nāq; ad exercitandū discētium
 ingeniū æquales inter se cōmittere solebat, proposita nō solū materia quam scriberent, sed &
 præmio quod uictor auferret. Ab Augusto nepotibus eius præceptor electus trāsit in pala
 tiū cū tota schola: uerū ut ne quē amplius posthac discipulū acciperet. Docuitq; in atrio Catī
 linæ domus, quæ pars palatiū tūc erat. & LLS. Centena in annū accepit. Decessit ætatis exa
 ctæ sub Tyberio. Statuā habet Præneste in superiori fori parte contra Hemicyclū, in quo fa
 stos ab se ordinatos & marmoreo pariete incisos publicauerat. Traquillus. Val. Flac. duo, de
 quibus in Valerijs dicemus. Flaccus & Terētianus martyres sub Hadriano, sepulti apud Tu
 dertum ubi sunt passi. Flauia gentē scribit Tranquillus è Reate descēdisse. Nam Vespasiani
 Auus T. Flauius Petronius municeps Reatinus, bello ciuili Pompeianarū partiū Ceterio:
 incertū sponte an uocatus profugit è Pharsalica acie, domūq; se cōtulit, ubi deinde uenia &
 missione impetrata coactiones argētarias factitauit. Huius filius Sabinus pater fuit Flauij,
 Vespasiani principis, & Sabini, qui præfectus urbis fuit. Hoc sanè cognomē præter Vespas
 ianos Valētinianus princeps cū tota domo & progenie habuit, ut inscriptio pontis ueteris
 Romæ adhuc ostēdit. In Cōstantini itē magni prosapia, omēs Flauij appellati, ut præter alia
 eiusdē etiā arcus ostēdit. Gn. Flauij cui⁹ meminit Liuius & Pōponius de origine iuris. Cic.
 quoq; pro Murena. Inuētus est scriba quidā q; cornicū oculos confixerit, & singulis diebus
 ediscēdos Fastos populo pposuerit, ab ipsis iuriscōsultis eorū etiā scripta cōpilarit. Itaq; ira
 ti illi: q; sunt ueriti ne dierū ratione peruulgata & cognita sine sua lege & opa posset agi. Is Li
 bertino patre natus: ædilīs Curulis fuit per forēsem factionē creatus, quæ cū comitia & cam
 pū turbaret: & in his propter nimias uires dānaretur, Q. Fabio cēfore in IIII. tribus redacta
 est, eaq; res Fabio Maximo nomē dedit. Li. lib. XI. Rauennæ quoq; in tēplo diuæ genitricis
 huiusmodi est inscriptio. Flauia. Q. F. Salutarī cōiugi charissimæ. L. Publicius Italicus Dec.
 orn. & sibi v. posuit. hic Coll. Fabr. M. R. HS. XXX. N. V. dedit: ex quorū reditu quotānis
 Decurionibus Coll. Fabr. M. R. in æde nep. quam ipse extruxit die Neptuniorū præsentis
 bus spor. bini diuiderentur: & Decurionibus XXVIII. siue Cēteni Quinquageni quotānis
 nis darent, ut ex summa sic. v. Arcā publiciorū Flauiani & Italicī filiorū, & arcam in qua posi
 ta est Flauia salutaris uxor eius, rosas exornēt de XXV. sacrificētq; ex XXII. & de reliquo
 ibi epulētur. Ob quā liberalitatē Col. Fabr. M. R. inter benemeritos quotānis rosas Publicijs
 supra se & Flauia salutarī uxori ei⁹ mittēdas ex XXXV. sacrificiūq; faciūdū de XX. LLS
 per magistrōs decreuit. Flauiani itēq; Florētij martyres plures. Floridus professor ac præsul
 Tifernas ubi recubat, tēplumq; ei dicatū. L. Florus historicus se ad Traiani tēpora peruenit
 se testatur in lib. I. Scripsit historiā Ro. breuitate admodū & elegantiā posteritati acceptissi
 mam. Præterea epitomen omniū librorū Liuij ab eo factā: cōstans est opinio. Quint. lib. X.
 de huius patre sic ait. Memini Iul. Secundū illū æqualē meum, atq; à me ut notū est familiari
 ter amatum, miræ facundiæ uirū, quod sibi foret à patruo suo dictū: Is fuit. L. Florus, flos elo
 quentiæ gallicæ, cum ibi eam exercuerit, princeps aloquin inter paucos disertissimus. Florus
 martyr unā cū Demetrio & Honorato apud Ostiam, alter professor. Flora meretrix quæ hæ
 redem

redē po. Ro. reliquit: unde Floralia in eius honorē. Fuere itē duae uirgines martyres, una cū
 Lucilla sorore, & multis alijs Romae sub Helio praefecto. Altera cum Maria apud Cordu-
 bam. M. Fonteius cum Galliae praesesset cū exercitu, accusatus male administratae prouinciae, **Fontcius**
 à Ci. defendit: ubi multa contra Gallorū testium irreligionē dicta. Fonteia eius soror, uirgo **Fonteia**
 uestalī in eadē oratione memorat. Fortunatus praesul Pictaueus in uico ppe Tauriscos **Fortunatus**
 ortus, educatus Rauennae: Felicis eo tēpore praesulis Tauriscorū socius cum ex oculis labo-
 raret, ac Martini miraculo liberaret, ut gratias ageret, ad eius patriā in Galliā profect⁹, apud
 Pictaueos habitauit, ibiq; doctrina sanctisq; moribus praesul Pictaueus creatus, sanctorūq;
 gesta, partim prosa, partim carmine cōscripsit, Martini uitā IIII. libris Heroico uersu perfe-
 ctus est. Hymnos quoq; omniū celebritatū diuerso metro satis elegāter explicuit, ut qui ab
 ineunte aetate studijs poetices liberaliūq; artiū educatus fuerit. Hae ex Paulo Foroiliensi.
 Fortunatus p̄sul Tudertinus, p̄fessor Iustini principis tpe. Fortunat⁹ itē & Felix fratres mar-
 tyres Vincetini sub Maximiano apud Aquileiā. Fortunatianus Consultus de arte rhetorica
 scripsit, quod opus extat. Fortunatianus alter natione Afer, praesul Aquileiensis sub Cōstāti
 no magno cōmentarios in euangelia breui admodū & illiterato sermone scripsit: tantū dete-
 stabili, q̄ Liberiū pontificē pro fide ad exiliū properantē primus fregit, & ad Arianā sectā
 subscriptionē cōpulit: ex Hierony. c o r. Frōto philosophiē simul & dicēdi p̄ceptor M. An-
 tonini principis, adeo ab eo dilectus, ut ille statuā ei à senatu statui peteret, author Capitoli-
 nus. Frontonis alterius sub Nerone & Domitiano meminere Tacitus, Iuuenalis, Martialis.
 Clarū militiā Fronto togāq; decus. Itē. Frontonis platani cōuulsāq; marmora clamāt. Fron-
 tones totidē martyres fuere. primus Petri apli discipul⁹, ciuis ac p̄sul Petrocoricē. in Aquī-
 tania: alter sub p̄fide Daciano in Hispania unā cū xvij. alijs. Fuluiorum domus patricia, cla-
 ros & ipsa uiros habuit, diuersis tñ cognominibus. L. Ful. Flacc⁹ prim⁹ trāsalpīnos Ligures **L. Ful. Flac.**
 domuit, missus auxilio Massiliensiu aduersus Sallyes Gallos, q̄ fines eorū populabāt. Q. Ful. **Qu. Ful. Fla.**
 Flaccus Cos. cū Appio Claudio Capuā q̄ ad Annibalē defecerat, p̄ obsidionē cepit. Literas
 à senatu acceptas, in q̄bus iubebat ut in plectendis ciuibus supersederet, nō prius resignauit q̄
 senatū Cāpanū necari mādauerit. Liuius x x x v i. Idē postea p̄cōsul in p̄lio ab exercitu
 Annibalis interficē. lib. x x x v i i. Gn. Ful. Flaccus huius frater cū L. Cor. Scipione Cos. **Gn. Ful. Fla.**
 factus de Sānitibus triūphauit. Idē p̄tor in Apulia ab Annibale supat⁹ amissis x x. mil. de
 exercitu cū c c. eq̄tib⁹ aufugit. Ex quo Sēpronius Blesus cū accusauit, q̄ ei⁹ inscitia ac teme-
 ritate male rē gesserit, pecunia deinde capite anquisiuit. Demū, x v i i Perduellionis se iudi-
 care dixit. Diē igit̄ comitijs Fuluius à Gn. Calpurnio urbis p̄tore petijt, uti frater Quint⁹ au-
 xilio ueniret, q̄ Capuā obsidebat. Cūq; populo nō uideret̄ obsidio, p̄pterea deserēda, in exi-
 liū Tarquios actus est. Liuius Fuluius Cētimalus, teste Floro Illyricos eorūq; reginā Teucā
 p̄domuit. Ful. Flaccus Cens. tectū marmoreū Iunonis Laciniae spoliāuit, ut adē quā dedica-
 uerat regeret, tegulae ex S. C. reportatae. Liuius x l i i. M. Ful. Nobilior p̄tor in Hispaniā p̄ **M. Ful. no-**
 factus est. Deinde biēnio post Cos. tpe belli Macedonici cū Gn. Manlio eodē tpe: ille Gallo- **bilior**
 graecos: Fuluius uero Aetolos supauit. De q̄bus ouās urbē ingressus. Post hae Ambraciēses
 q̄ defecerāt uicit, à q̄b⁹ accusat⁹, q̄ crudeliter oīa diripiisset, defesus à Cos. Gn. Flaminio triū-
 phauit, multaq; argēti ac auri pōdera in arariū intulit, p̄ter signa tabulasq; pictas quas ab-
 stulit. Quā uictoriā p̄ se magnificā Ennius amicus, q̄ comes ei⁹ p̄fectionis fuerat, celebri car-
 mine p̄scripsit. Cic. q̄q; in Tus. Catonē ait Fuluiū uitupasse, q̄ in puinciā poetas secū duxis-
 set. Hūc etiā Fuluiū Macrobius dicit libros Fastorū cōposuisse, eosq; in aede musarū & Her-
 culis posuisse. Q. Ful. Nobilior huius filius, uir eloquēs Enniū poetā à quo eruditus fuit, ciui **Qu. Ful. no-**
 tate donauit. Fuluius Gallus ordines duxit in exercitu Antonij cōtra Parthos. Fuluiā M. An- **bilior**
 tonij uxor, Curiōi antea nupta, nō muliebres artes edocta, sed magistrat⁹ regere & impare. **Ful. Gallus**
 Hae Antonius interdū ludis aggrediebat, ut tūc cū fama esset Caesarē in Hispania esse mor- **Fulvia, M.**
 tuū: Antonius ueste famuli noctu uenit, dixit se à M. Antonio tabellariū. Illa rogat an ualeat **Antonij**
 Antoni⁹. Ipse nihil. Cūq; epist. legeret, erat em̄ scripta amatoric: p̄tin⁹ i collū inuadit, memi-
 nit Cic. in Philip. Hae postea Antō. dimisit, ducta Octauiā. In hae Octauiāni Cas. lascium
 ac p̄rosū apud Martialē legimus epigrāma. Fulgētius patria Toletanus, p̄sul Hispalensis, **Fulgētius**
 p̄fessioe monach⁹, relegatus ab Arrianis: deinde reuocat⁹ annū ante obitū p̄sulatu cedens,
 antiquū repetijt Coenobiū: sub Anastasio prio Imp. & Gelasio pōt. Scripsit Mythologias, &
 nonnulla alia, ut autor Sigisbert⁹, Alter p̄sul Otriculāe urbis sub Totila. Greg. I I I. Dialog.
 Galbarū

Sergius
Galba

Ser. Galba

Gabinus
legatus
Gabinus
martyr
Susanna
Gabinus
Galli
Galla
Gaudentij
duo
Galenus

Ganymedes

Geminiani
duo

L. Gellius

A. Gellius

Geminus
Geminus
Gennadius

ALBARVM familiam, Sergiorum nomine uocatam, primus Sergius Galba orator illustrauit, consularis temporum suorum eloquentissimus, quem Tranquillus scribit, ex prætura Hispaniam obtinentem XXX. Lusitanorum mil. perfidia trucidatis, Viriatiui belli causam extitisse. Valerius autē dicit, cum triū Lusitaniæ ciuitatum cōuocato populo, tanquam de commodis eius acturam, nouem millia hominum trucidasse. Peditanus ait, cum pro direptis Lusitanis, accusatum à Censorino Catone: duosq; amplexum filios prætexit, absolutū propterea misericordia fuisse. Cicin Oratore de eo sic ait, Ser. Galba paulopost Lælium & Scipionem, princeps ex latinis in eloquentia, illa oratorum propria & quasi legitima opera tractauit, ut egrederetur à proposito orandi causa: ut delectaret animos, ut permoueret, ut augeter rem, ut miseratio nibus, ut comunibus locis uterē. Sed nescio quomodo, huius quē constat eloquentia præstitisse, exiliores orationes sunt, & redolētes magis antiquitatem, quā Lælij aut Scipionis, aut etiam ipsius Catonis. Serg. Galba eius nepos ob repulsam Consulatus infensus Iulio Cæsari: cuius legatus in Gallia fuerat: conspirauit cum Cassio & Bruto: propter quod Pedia lege dānatus est. Ab hoc imperatoris Galbæ auus, & pater. Nam auus Sergius Galba clarior studijs, quā dignitate: Non enim egressus præturæ gradum, multiplicem nec incuriosam historiam edidit: author Tranquillus. A. Gabinus legatus, rebus aduersus Lucanos prospere gestis, multis oppidis expugnatis, in obsidione castrorum hostilium cecidit. Liuius LXXXVI. A. Gabinus qui Ptolemæum in regnū reduxit. Alter presbyter, & martyr à genere Diocletiani: frater Caij Pontificis: pater Susannæ uirginis, & martyris: quæ nuptias filij Diocletiani recusauit. Gabinus cinctus, genus uestis cōsularis, à Gabijs sumptus. Gallos supra multos nominauit. Gallus item Abbas ex Ibernia oriundus, sub disciplina Columbanī sanctissimi, diuersa Cœnobīa obiuit, eius tandē hæres, & successor nominis. In Gallia apud castrū Buruigiū quiescit, uixit annos XC V. Galla uidua Romana, Symmachī uiri patricij filia: sub Theoderico rege: quæ uiro defuncto cœnobio se addixit. Laborabat ex carcinoma te in mammilla, inter sanctas colit. Gaudētius Præsul Ariminēsis, martyr sub Cōstatio principe, patria fuit Ephesus, uenit Romā: deinde promotus, Synodū Ariminēsem infirmauit: ob quā rem ab Arrianis cæsus in fouea quadā annis LXX. ignoratus iacuit. Nūc apud Ariminū templo simul & cœnobio ei dicato præcipue colitur. Alter Præsul Nouariēsis, ex Eporedijs oriundus: discipulus Eusebij Vercellēsis: comesq; exilij ob Arrianos, inter professores adscribitur. Galenus Medicus, è Pergamo ciuitate Asiæ, emicuit Traiani temporibus, usq; ad Antonij Piū. Scripsit uolumina XV. author Suidas. Scripsit etiā in opera Hippocratis dictionariū ex ordine literarū: quæq; sint eius uera opa, ab adulterinis secreuit. Venisse quādoq; Romā dicitur, ac cœlū Romanū inconstantia maxime accusasse. Hūc omnes tum Auicenna in quodā libro principem medicorū appellat. Ganymedē Troadem Plautus Catamytum uocat ab aquila raptū. Xenophon in Symposio nō ob formā corporis, sed ob præstas ingenij ab Ioue raptū dicit: ut eius etiam nomen indicat. Ex tribus enim uerbis Homericis compositū esse uult: hoc est. Latatur, prudenter, intelligens. Verba subiiciam. και ἐγὼ δὲ φημι καὶ γὰρ Γανυμήδω οὐ σώματος ἀλλὰ ψυχῆς εἶνεκα, ὑπὸ Διὸς ἐς τὸν Ὀλυμπόν ἀνενεχθῆναι. μαρτυρεῖ ἡ κοίτη δ' αὖτω μα αὐτῶ. ἐστὶ γὰρ δὴ περὶ Ομήρω, Γάνυτη δ' ἀκδωμ. τὸ δὲ φράζει, ὅτι ἦδε τῆ τὰ δ' ἀκδωμ. ἐστὶ δὲ καὶ ἀλλοί διπερ, πικρινὰ φρεσὶ μέλαι. εἰδῶς, δὲ οὐδ' ἀμφοτέρω πύτρω οὐχ ἦδ' ὁ σώματος ὀνομαθεῖς ὁ γανυμήδης, ἀλλ' ἦδ' ὁ γνώμων. Templum præterea ipsius Romæ fuisse, Iuuenalis in Satyra testatur. Nuper enim ut repeto templū Ifidis & Ganymedis. Geminiani duo, alter martyr sub Diocletiano cū Lucia uidua, per quā Christianus factus fuerat, passus est: cuius festū XIII. Cal. Octo. Alter Præsul Mutinēsis professor Iouiniani principis tempore. Cuius festū colitur III. Cal. Feb. L. Gellius nō tam uendibilis orator, q̄ ut nescires quid ei deesset: nec enim erat indoctus nec tard⁹ ad cogitandū: nec Ro. rerū immemor, & uerbis solutus satis: sed in magnos oratores incidit eius atas: multā tamen & utilē amicis præbuit operā, atq; ita diu uixit, ut multarū ætatū oratoribus implicaretur, multum etiam in causis uersaretur. Cicin Oratore. Aul. Gell. scriptor noctū Atticarū tempore Traiani: Fauorinū philosophū maxime coluit: qui cum Athenis unā uiuebat homo Romanus, quī grāmaticū non excesserit. Laudē habet in eo scribēdi genere, quod eodē fere tempore Aelianus Romæ tentauit homo græcus. Geminus presbyter Antiochenus, sub Alexādro Imp. floruit, qui q̄q; uir doctissimus pauca cōscripsit ut ait Hierony. C. Geminus PR. aduersus Thracas infeliciter pugnauit. Liuius LXX. Gennadius

nadius presbyter, Massyliensis, Theodosij tempore, viros illustres post Hieronymum con-
tinuauit. Alter fuit praesul Constantinopolitanus sub Leone seniore Imper. Edidit commen-
tarios in Daniele: praeterea Homilias nonnullas. Genesius Arelatensis patria, arte mimus
& infamis, christianos apud imperatorē Diocletianū turpissimis gestibus irridebat, passus
tandē & ipse sub eodē. Georgius martyr, genere Cappadox, Tribunus mil. sub Diocletiano
merebat. Draconē maximū in Africa exercitū terrentē, solus deo fret⁹ dicī interemisse, quae
tamen historia in Niceno concilio inter Apocrypha est habita. Germani praeter martyres,
tres inter professores p̄cipui memorant. unus praesul Antissiodorensis, qui peregrinationis
gratia insidens asino Rauennam uenit, ubi obsoniū cum argenteo uase missum ei à Placidia
matre Valentiniani iunioris statim pauperibus dedit. Inuitatus ad cenā ab eadē, asino inue-
ctus eodē est. Decessit in eadē urbe: in Galliā postea relatus. Alius patria Augustodunensis
Abbas S. Symphoriani: deinde praesul Parisiensis, ubi etiā recubat. Tertius praesul Capua-
nus alibi narrabit. Gerardi quatuor, duo inter sanctos, totidēq; iter beatos relati, suis in locis
dicunt. Giralduus uero professor, idemq; patria Germanus, & praesul Bracharensis Alphon-
si primi Lusitaniae regis tempore fuit. Gildardus uero, & Medardus gemini fratres sub Clodo-
ueo sancto rege Francorū, de quorū nobili stirpe fuere, eodē die uidelicet v. i. Eid. Iunij nati,
& simul extincti, eodē quoq; & praesules facti, alter Rothomagensis, alter Medard⁹ Nouio-
mensis: postea Tornacensis, quam promotionē puer olim sibi praedixerat. Sanctus uterq; in
sua requiescit ecclesia. auctor Vitardus. Giges rex Lydiae inducitur à Platone, pastor regis
Lydiae: Cū die quadā uenisset in nemus, coactus est quibusdā magnis imbribus descendere
in terrae hiatus, ubi aeneum equū uidit, in cuius lateribus animaduertit caernas esse, quibus
apertis uidit corpus hominis mortui magnitudine inusitata, annulumq; aureum in digito,
quē ut detraxit, ipse induit: & ad pastores reuersus, cum eū uertebat ad palmā, nulli uidebat:
ipse aut cuncta uidebat, cū annulū in digito reponebat. Itaq; hac opportunitate usus, stuprū
intulit reginae, eaq; adiutricē regē suū, & quos obstare posse uidebat, sustulit. Itaq; annuli be-
neficio, rex factus est. haec Cic. de Officijs li. III. Hic etiā oraculū cōsuluit, nunqs eo beator
inueniret. Cui deus, Aglaus Psophidius dixit. Is erat Arcadū pauperrim⁹, aetate iam senior,
terras agelli sui nunq; excesserat: contentus tantum sorte sua. auctor Valerius de Felicitate.
Glaucus Hippolochi filius, Bellerophontis nepos, auxilio Troianis uenit: cum quo Diome-
des memor ueteris hospitiū, iunctis dextris amicitia inuuit, armaq; cōmutauit aenea. p̄cio ix.
boum, cum illius aureis armis, quae centū erant boum, auctor Home. Iliados sexto. Glaucus
piscator, ut habet in fabulis XIIII. Metamorphoseos, pisces captos supra ripā explicuit, do-
nec retia siccarent, At illi contacta herba reuerso spiritu, in mare profilierunt. Glaucus eam
herbam degustans immortalitatem adeptus est, protinusq; in altum ruēs, inter deos marinos
est receptus. Qui amore Scyllae marinae nymphae captus, ad Circē uenit remedij gratia. Illa
zelotipa locū ubi Scylla lauare cōsueuit, uenenis infecit, quā attingens pubetenus in canum
figurā uersa est. Glaucus Antenoris Troiani filius ab Agamemnone interfectus, ut auctor
Dictys Cretenis. Glaucus Sisyphi filius, q apud Potniā regnauit, equas alebat humana cor-
pora pascētes, à qbus & ipse postremo deuoratus in funebribus Peliae laudibus. auctor Pro-
bus gramaticus. Seruius uero dicit, Glaucū Potniadē sacra Veneris spernentē, ab equabus
suis, qbus ad currū utebat, dilaceratū. cuius meminit Virgil. in III. Georg. Alius Minois fi-
lius. Ali⁹ inter ministros Vulcani, ex his q ferrū exercent, cōmemorat ab Herodoto. Alius
ite Lemnius statuarius à Stephano. Glaucō Atheniensis philosophus scripsit dialogos ix.
uno in uolumine. auctor Diogenes. Glyceriū Thespiensis meretrix, quae dono Cupidinem à
Praxitele acceptā Thespiensibus & ipsa donauit. Strabo. Glycerius unus ex Imperatoribus
Romanis postea dicef. Gnæus praenomen Ro. à generando dictū, sicuti Manius à mane: &
Lucius à luce. Festus. Gordiani inter principes Ro. dicent. Fuit alter martyr, cū Epimacho,
sub Iuliano principe: cuius aulicus fuerat, sepultus in uia Latina, ad secūdū lapidē. Gotardus
natione German⁹, p̄fessor: ex monacho Henrici primi opera factus praesul Ismensis, ubi etiā
iacet. Gracchos per h. Velius Longus scribi iubet. Praeterea Sempronij nomine cuncti ap-
pellant. T. Sēpronius Gracchus Gracchorū ex Cornelia Africanae sorore pater: Procos. Cel-
tiberos in deditiōne accepit, ac monumentū operū suorum Gracchorū oppidū in Hispania
cōstruxit: ut Liuius refert. Consul in Sardinia nauigans, inde caprarū greges, captiuorumq;
uictor portauit, ex quo natū puerbiū: Sardi uenales. Censor libertinos in quatuor trib⁹ ur-
banas

Genesius
martyr

Georgius

Germani tres

Gerardi

Giralduus

Gildardus &

Medardus

Giges

Glaucus

Bellerophon-
tis neposGlaucus deus
marinus.

Glaucus

Antenoris

Glaucus

Sisyphi

Glaucus

Minois

Glaucus

Vulcani

Glaucus

statuarius

Glaucō

philosophus

Glycerium

Gneus

Gordianus

Gotardus

Gracchorum

familia

T. Sēpronius

Gracchus

banas diuisit. Collegā suum Appiū Claudiū damnari passus non est. Cū geniali thoro duos angues quondā reperisset, responsumq; esset periturū ex ipsis cōiugibus, cuius sexus anguis esset conceptus, marē illico necari iussit. Ita uxori pepercit: ipse paulopost obiit diem. Scipionē Asiaticū, quāuis inimicū, duci in carcerē nō est passus. Prætor Galliā domuit. Liuius, Plutarchus, Valerius. Addit præterea Gellius ex oratione eius nōnulla uerba, quæ ad populū habuit, cū è Sardinia reuersus est. Versatus sum, inquit, in puincia, quomodo ambitioni meæ conducere arbitrabar. Nulla apud me popina, neq; pueri eximia facie stabant. Sed in conuiuio liberi nostri modestius erant, q̄ apud principē. Et paulo inferius. Ita uersatus sum in prouincia, ut nemo possit uere dicere, assem aut eo plus in muneribus me accepisse, aut mea opa quenq; sumptū fecisse. Biennio fui in prouincia. Si ulla meretrix domū meā introiuit, aut cuiuspiā seruulus ppter me sollicitus fuit, omnium postremissimū, nequissimumq; existimatote. Cū à seruis eorū tam caste me habuerim, inde potestis considerare, quomodo me putetis cū liberis nostris uixisse. Atq; paulopost. Itaq; Quirites tunc cū Ro. pfectus sum, zonas quas plenas argenti extuli, eas è puincia inanes retuli: Alij uini amphoras quas plenas tulerūt, eas argenti plenas domos reportarūt. **T. Gracchus** huius filius Quæstor Mancino in Hispania fœdus ei⁹ flagitiosū pbauit. Periculū deditōnis, eloquentiæ gratia fugit. Tribunus ple. legē tulit, ne quis plus mille agri iugera haberet. Octauio Collegæ intercedenti nouo exēplo magistratū abrogauit: deinde tulit ut de facultate, quæ de Attali hæreditate erat, populo diuideret. Deinde cū progare sibi potestate uellet, aduersis auspicijs in publicū pcessit, statimq; Capitoliū petijt, manū ad caput referens, qua salutē suā populo cōmendabat. Hoc nobilitas accepit, quasi diadema posceret, segniterq; cessante Mutio Cos, Scipio Nasica seque iussit, qui saluā Remp. uellet. Gracchū in Capitolio Senatus oppressit. Cuius corpus Lucretij ædilis manu in Tyberim missū, unde ille Vispillo dicit⁹. Nasica ut inuidiæ subtraheret, per speciem legationis in Asiā ablegat⁹ est. Hæc Cæcilius. Sed Cic. in Bruto plura de eo. Utinā in T. Graccho talis mēs ad Rēp. bene gerendā fuisset, quale ingenium ad benedicendū fuit. Nā dicitur gētia matris Cornelie à puero doctus, & græcis literis eruditus fuerat. In eis etiā adolescēs Diaphenē Mitylenæū, Græciæ tēporib⁹ illis disertissimū, habuit. Ei⁹ & Carbonis habemus orationes nondū satis splendidas uerbis, sed acutas, prudentiæq; plenissimas. Idē de Orato. **T. Gracchus** seruū habebat cum fistula eburnea, q̄ occulte post eū dū cōcionaret inflādo, eo sono, aut illū remissum excitaret, aut intētionē reuocaret. **C. Gracchus** T. frater pestilentem Sardinia Quæstor sortitus, nō ueniente successore, sponte decessit. Asculanæ & Fregellanæ defectionis inuidiā sustinuit. Tri. pl. Agrarias & frumentarias leges tulit. Colonos etiā Capuā & Tarentū mittendos censuit. Triuuiros agris diuidundis se, & Fuluiū Flac. ac C. Cassium cōstituit. Quare aduersus cum in senatū nō uenisset, armata familia Auentinū occupauit, ubi ab Opimio uictus, dum à templo Lunæ desilit: telum intorsit, & Pontinio amico apud portā Trigeminā, ac P. Lectorio in ponte sublicio psequentibus resistente, in locum angustū peruenit: ubi uel sua, uel aliorū manu interfectus: caput à Septimio Attilio amico Gracchi ad Opimiū relatū, auro expēsū fert, propter auaritiā, infuso plumbo grauius effectum: ex Cæcilio. Cic. aut in Oratore. C. Gracchus doctus à puero, flagrantiq; ingenio fuit. Damnū res Romanæ latinæq; literæ illius immaturo interitu fecerunt. Atq; utinā nō tā frastrī pietatē q̄ patriæ p̄stare uoluisset. quo ille ingenio tali diutius si uixisset, uel paternam, uel auitā gloriā cōsecutus, eloquentia quidē nescio an habuisset parē quenq;. Grādīs est uerbis, sapiēs sententijs, genere toto grauis. Man⁹ extrema nō adcessit opibus eius, p̄clara inchoata multa, p̄fecta nō planē. Legendus est inq; hic orator Brute, si quilibet alius iuuentuti. Nō enim solū acuire acie, sed alere ingenium potest. **Gregorius & Basilii** uiri sanctissimi, pariterq; doctissimi: Cappadocesq; genere, uterq; Athenis simul p̄fecit Rhetorū Philosophorumq; studijs. Deinde simul XIII. annis in cœnobio quodā deo mancipati, tm̄ sacris literis operā dederunt. Post hæc alter alterā ingressus uia, Gregorius apud Nazianzū oppidum Cappadociæ, in patris locū p̄sul subrogat. ubi maxime Arrianorū turbini restitit. Mox quoq; reddita pace orthodoxis, aduersus Constantinopolim ad emendandū eum populū, recentibus hæreticorū infectū uenenis, tm̄ breui tpe eidē p̄sidendo profuit, ut tūc primū illi in fide renasci uiderent. Sed statim inuidiā gloriā subsecuta est. obtrectare quidā cœperunt, palamq; uociferari, Gregoriū Constantinopolitanā sedē occupasse, ipsum priorē repetere, ac aliū subrogari oportere. Quod ipse animaduertens cū iam superare posset, cedere maluit, q̄ eius gratia cædis

caedis aliqd. aut tumultus oriret. Atq; hoc pacto pristina repetes sedē, quod reliquū fuit aui
 sacris lectionibus, aut scriptiōibus tradidit, Quibus ut quietius uacaret, successorē sibi, ac
 coadiutorē, qui populo p̄fesset, elegit, atate iam ingrauescente. Extāt & Basilij p̄clara ingenij
 monumēta. Nos fermē x. eius oratiunculas conuertimus in latinū. Basilij etiā instituta mo
 nachorū. Hęc Rufinus x. i. historia. Hierony. aut eius opa cōmemorat. Gregorius inqt Na
 zianzenus, uir eloquentissimus, p̄ceptor meus, a quo scripturā explanante didici, ad xxx.
 mil. uersuū oia opera sua cōposuit. ex quibus illa sunt. De morte fratris, Cæsaris laudes, Cy
 priani, Athanasij, Maximi philosophi post exiliū reuerſi, quē falso noie quidā Heroni inscri
 plerunt, quia est alius liber uituperationē eiusdē Maximi cōtinens, quasi nō licuerit eundē,
 & laudare, & uituperare pro tpe. Præterea lib. hexametro carmine, uirginitatis, & nuptiarū
 contra se dissidentiū. aduersus Eunomiū lib. I I. De S. S. lib. I. Cōtra Iulianū lib. I. Secutus est
 aut Polemonē in dicendi stilo, uiuentiq; sibi p̄sulē successorē ordinans, ipse ruri uitā mo
 nachij uixit. Decessit sub Theodosio p̄ncipe. Gregorius Nissenus item p̄sul, frater Basilij,
 Theologus ex doctrina uocatus, rhetoricæ & eloquentiæ studijs legitime imbutus, oratio
 nes edidit: quæ nunc extant aduersus Eunomiū, de diuinitate filij: Apologiā quasi fratris Ba
 silij, quē ille defunctū manifeste oppugnabat, nō ausus uiuū attingere. Homiliās præterea in
 Cantica. & ad sororē Macrinā. De anima. De laudibus Stephani Protomartyris. Gregorius
 Ponticus è Neocæsaria Ponti ciuitate, discipulus Origenis, magna uir fama sanctitatis, pa
 riter & doctrinæ. Nā & Athenis florebat philosophus, nondū christianus. Inde Berytū ue
 nit, ibiq; iura docebat. Permotus Origenis fama, qui tunc Cæsareæ sacros libros enarrabat,
 eo uenit, a quo uerā philosophiā edoctus est. Reuocantibus mox parētibus in patriā redijt,
 ubi adhuc nullis initiatus sacris, sanctitatis plura edidit signa, ægros curando, plurimosq; ad
 Christi fidem per epist. eruditas uocando. Huius meminit Pamphilus martyr. Eusebius itē
 in lib. quos de Origene conscripsit. Hęc Socrates in historia Tripartita. Gregorius lacticus,
 Halicartii p̄sul usq; ad extremā senectutē, scripsit diuersos tractat⁹ stilo mediocri, ut Hiero.
 ait. Gregorius martyr Spoletinus sub Diocletiano, & ciuis. In eadē urbe Cōcordius presby
 ter Romanus, martyr sub Antonino. Gorgiā inter Leontinos natū Sicilia tulit. Cui tanq; pa
 tri. quicqd. habet artis, ars sophistica referat acceptū licet. Quod enim ornamentū Aeschylū
 miratur antiquitas addidisse tragœdiæ, uestē uidelicet, pulpitu, personas, heroum nuncios,
 quibus scena & prosceniū ornat: hoc itē Gorgiā suæ tribuisse arti palā est, uehementiā in di
 cendo, paradoxas, spiritū, magniloquentiā, elocutionem, transgressiones, adiectiones, uerba
 etiā poetica ornatus gratia, ex qbus oratio cū dulcis, tū potēs emanaret. Quantū aut extem
 poralitate p̄stiterit, ubi de sophistica in uniuersū tractauimus executi sumus, qua disciplina
 optimos Atheniensiu sibi deuinxit Critiā & Alcibiadē, ambos atate florentes. Itē Periclē &
 Thucydidē penē senescentes. Agatho uero poeta Tragicus, quē unū scena mirat sapientē,
 pulchreq; loquentē, sæpe in iambis suis Gorgizat. Sed & in Panegyricis eminentissimus ui
 sus, orationē Pythicā habuit ex ara: cui⁹ rei gratia statua ei⁹ aurea in eodē tēplo posita fuit.
 Vixit annis c v i i i . ea corporis ac sensus integritate, qua iuuenis. Ex lib. Sophist. Philost.

Gregorius
Nissenus
p̄sul

Gregorius
Ponticus

Gregorius
lacticus
Gregorius
martyr
Concordius
Gorgias

IAMBLYCVS philosophus Pythagoricus è Chalcide Syria fuit, Porphyrij
 discipulus, Constantini magni tpe. Adeo profecit, ut secundas post p̄ceptorē
 Romæ obtineret, nec ab eo quicq; differre uideret, quo ad doctrinā, nisi quod
 ille melior facilitate, candoreq; orationis, hic paulo durior habebatur: ac, ut de
 Xenocrate Plato dicebat, uenere dicendi carebat. Moribus adeo p̄batus, ut
 eius uitæ abstinentia, modestiaq; ea tempestate cōspicua fuerit. In secretū se semel in die re
 cipere solebat, ubi quandoq; a discipulis ab humo sublimis aliquanto uisus, cū dñs adloqui
 putatus est. Diuinationis in eo inter cætera, uel id argumentū deprehenderūt: Cū quondā è
 suburbano è sacrificio rediret cū suis discipulis, ac de sacris loqueret: extemplo, abrupto ser
 mone, diuertamus inquit, alia uia: quando hæc est, uti sentio, polluta funere nescio quo. Pars
 ergo eū secuta est. Pars aut cœpto itinere pergere p̄seuerans obuiā Vispillones habuere, qui
 a defuncti cadauere reuertebant. Interrogantesq; ueritatē dephenderunt. Hęc ex Eunapio
 graeco authore. Hierony. quoq; de eodē sic scribit. Iamblycus philosophus dogmata Pytha
 goræ cōmentatus est, imitatus ex parte Moderatū uirū eloquentissimū, & Archippū, & Ly
 siadē Pythagoræ auditorē, quorū Archippus & Lysides in Gracia Thebis scholas habue
 re, qui memoriter doctoris p̄cepta tenētes, ingenio pro libris utebant. Iarchas philosophus

Iamblycus

Iarchas

ANTHROPOLOGIA

- Ianus** Ind⁹ apud Philostratū in uita Apollonij narrat. Ianū inqt Macrobi. phisici cœlū esse uolūt, ab eundo, q̄ semp̄ eat. Pheuras illū specie draconis, in os caudā reflectentis, figurat, eundē esse finē & principiū anni denotans. Hetrusci Vadimona, latini Vertūnū eū, teste Seruio uocabant, Tēporis quoq; patrē bifrontē, ortū uidelicet, occasumq; cernentē. Hora. Matutine pater, seu Iane libētius audis, Ouid. Præsides & cœli foribus cū mitibus horis. & alibi. Cū tot sint Iani, cur stas sacratus in uno? Quapropter sacrificiū ab ipso pri⁹ incipiebāt. Primus oīm Latīū incoluit in Vaticano, locus q; hodie cōmonstrat, ubi oppidulū instituit de suo noīe. Iani templū ad infimū Argiletū Numa dicauit, indicemq; pacis fecit, ut clauso à bellis uacaretur. Ter igit̄ clausus. ab eo primū, deinde post ij. bellū Pu. post Actiacam uictoriā. Hyacinthus & Protus eunuchi Eugeniæ filia Philippi præsfecti, sub Maximiano martyres, cū ea sepulti in cœmeterio Priscillæ. Alter iugulatus apud Terracinā. Ianuarius p̄sul Beneuentanus, martyr sub Diocletiano unā cū Acacio, Desyderio, Proculo, & Festo socijs apud urbem Pu teolos. Ianuarij quoq; martyres aliī, alibi dicti. Ibycus patria Reginus, historic⁹, uixit apud Polycratem Samiorū tyrannū, regnante Cræso. Hic dicit̄ primus Sambucā musicū instrumentū inuenisse, genus uidelicet Citharæ triangularis. In Ianus in amore puerorū. Feruntur eius li. viij. lingua dorica. Suid. C. Icilius Tri. pl. Virginiae sponsus, q ob flagitiū Ap. Claudij unā cū Virginio socero x uiros expulit. Liui. III. Ictus Tarentinus, nobilis palæstrita, toto uitæ tpe Veneris expers fuit, ut arti accōmodatior esset, tanta illi gl̄iæ libido, author Aelianus de ua. histo. In hoc igit̄ illud apostolicū deprehendimus, qui in stādio currūt, ab oībus abstinent, & hi qdē ut corruptibile coronā accipiant, nos aut̄ ut incorruptam. Idæus Rhodius uersificator, opus Homeri iterauit, carmen carmini cōparādo: scripsit & Rhodiorū res uersibus trib. mil. Suidas. Idæus media cor. Apharei fili⁹ seu Neptuni, Aetoliæ rex, q ex Marpissa Cleopatrá Meleagri uxore genuit, & ob uxoris zelotypiā Apollinē iaculatus. Iliados ix. Idanthyrus Scytharū rex, bello res magnas gessit, multū Asiæ subiugauit, usq; in Aegyptū excurrit, ut Stra. xiiii. Idmon uates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ filius. Ex Idmone aut̄ & Testia Testor, è Testore Calchas itē uates, ut placet Pherecydi. Apollonius autem poeta Idmonē Abantis filiū esse dicit. Herodotus itē. Idomeneus Deucalionis filius Minois nepos rex Cretensū, q teste Homero populos suos ad Troiā duxit. In reditu cū immolare primū occurrentē si incolumis domū rediret, statueret, in filiāq; incideret, pulsus ob crudelitātē à ciuibus in Salentinū Calabriae promontoriū pelago deuenit, ubi & ciuitatē condidit. Virgil. Et Salentinos obsedit milite campos Lycius Idomeneus. I E S V S, seruator hebraice, præter dñm nostrū fuere quatuor. Primus qui successit Mosi in ducendo populo, quē in terrā p̄missionis introduxit, exploratores Hiericho ad Raab misit, qui etiā cursum Solis prodigiōse moratus est ad superandos inimicos, uocat̄ aliter Iosue. Alius filius Isedech sacerdos ex genere Aaron, qui anno primo Cyri regis cū Zorobabele duce, & Iudæorū populo, è Babylonia in Iudæā uenit templū ædificatū. perseuerauitq; usq; ad annū v II. Darei, renouatūq; dedicauit. Tertius filius Syrach, legis hebraicæ doct̄or sub Ptolemæo Evergete, & Simone Oniæ filio sacerdote. Hic librū scripsit Ecclesiasticū. Cuius opus in græcū sermonem Iesus itē eius nepos, ut in prologo testat̄, conuertit tpe Ptolemæi Evergetis, sub quo in Aegypto uixit. Quartus inter LXXII. Christi discipulos cognominatur Iustus. Hiero Syracusanus cū esset ex duce rex factus, po. Ro. perpetuus amicus fuit: ac cū omnis expers disciplinae in morbū incidit, erudiri cœpit, ac ultro sermonibus phisicis aures accōmodare: donec paulatim, dum per ualitudinē licuit, poetis Pindaro & Simonide adersitis, usus est, fratricq; Geloni propterea experti omniū literarū p̄stitit. author Aelianus de ua. histo. Hic etiā dicit̄, orta domi seditione eum expellere uolentiū, inermis in forū prodijisse, blandaq; oratione populū in officio continuisse. Hiero Ferreus cognomento, Atheniensis, familiaris Niciae ducis Atheniensis, unāq; cū eo disciplinis eruditus, poemata nonnulla conscripsit, quæ Plutarchus in Nicia ad atātē suā puenisse testat̄. Hieronymus Siciliae tyrannus, Hieroni patri successit admodum puer, cui pater metuens, relictis tutoribus xvi. mandauit moriens, ut fidē erga po. Ro. annos L. ab se cultā inuiolatā seruaret. Hic postea abiecta tutela, contēpta patris disciplina ac moderatione, luxuriosus, & arrogantius agendo, à Romanis desciuit, Annibalq; adhaesit. Cūq; superbe nimis in ciues sese haberet, ab eisdē interfecus est. author Liui. lib. iij. secundi belli Pu. Hieronymus Rhodius historicus, familiaris Demetrii Poliorcetes, relictusq; ab eo præsfectus in regione Boeotiae, scripsit res ab ipso Demetrio gestas, ut Plutarch. in Demetr. Hieronymi doct̄orū principis uitā recensere, parergon fortasse fuerit, cum

tum tot illustriū uirorū sit mandata monumentis, quadā tamen ex eius libris de se loquētis,
 p̄sertim ad eius literas pertinētia, in mediū afferā. Ac primū in lib. de Viris illustribus se ex
 oppido Stridonis ortū fateē, patre Eusebio. Romā uenit admodū adolefcens, ibiq; se studijs
 liberaliū artiū tradidit. De qbus sic ipse in Apologia ad Pammachiū & Oceanū. Dum essem
 iuuenis, miro discendi ferebar ardore: nec iuxta quorundā p̄sumptionē ipse me docui. Apol
 linarē Laodiceū audiui Antiochiā, frequēter & colui: & cū me ī sanctis scripturis erudiret,
 nunq̄ illius contentiosum dogma suscepi. lā canis spargebar caput, & magistrū potius q̄ di
 scipulū decebat, perrexi tamen Alexandriā, audiui Didymū, in multis ei gratias ago: quod
 nesciui, didici: quod sciebā, illo docente nō perdi. Putabant me homines hñe fecisse discen
 di, rursus Hierosolymā ad Bethleē ueni, quo labore, quo precio, Barabanū nocturnū habui
 p̄ceptorē: timebā em̄ ludæos, & mihi alterū exhibebat Nicodemū. Accuset me quisq̄, quia
 hominē hebræū habui p̄ceptorē, & quia Didymi, & Apollinaris inter se dogma cōtrariū
 est: arguat potius, ubi hāresim defenderim, ubi prauū dogma sim secut⁹. De cōuersione aut̄
 sacrorū librorū, sic in epist. ad Augustinū. Quod aut̄ in alijs quaris epistolis, cur prior mea in
 libris canonicis interpretatio asteriscos habeat, & uirgulas p̄notatas, & postea aliā transla
 tionē absq; his signis ediderim: pace tua dixerim, uideris mihi nō intelligere qd̄ quæsiuisti.
 Illa em̄ interpretatio L X X. interpretū est, & ubicunq; uirgula, id est, obeli sunt, significatur q̄
 L X X. plus dixerint, q̄ habet̄ in hebræo. ubi aut̄ asterisci. i. stellæ p̄lucētes, è Theodotionis
 editione ab Origene additū est: & ibi græca transtulimus, hæc de ipso hebraico quod intelli
 gebamus expressimus, sensuū potius ueritatē, q̄ uerborū ordinē interdū cōseruantes. Et mir
 ror quō L X X. interpretū libros legas, nō puros, aut ab eis editos, sed ab Origene emenda
 tos, seu potius corruptos per obelos & asteriscos, & christiani hoīs interpretatiunculā nō se
 quaris: p̄sertim cū ea quæ addita sunt, ex hoīs ludæi atq; blasphemī, post Christi crucē edi
 tione transtulit: Vis amator esse uerus L X X. interpretū: nō legas ea quæ sub asteriscis sūt.
 Imō tolle de uoluminibus, ut ueterū te fautorē probes. Porro q̄ dicis, nō decuisse me inter
 pretari post ueteres: & nouo uteris syllogismo, Aut obscura fuerint, quæ interpretati sūt, aut
 manifesta. Si obscura, tu q̄ modo ausus es post eos differere, qd̄ illi explanare non potuerūt?
 Si manifesta, superfluū est te uoluisse differere, q̄ illos latere nō potuit: Respōdeat mihi pru
 dentia tua, Quare tu post tantos & tales interpretes, in explanatione Psalmorū diuersa sen
 seris ab Origene, Eusebio Casariēsi, Theodoro Heracleota, Asterio Scythopolitano, Apol
 linare Laodiceo, Didymo Alexandrino, apud latinōs aut̄ Hylario Pictaueusi, & Eusebio
 Vercellensi p̄sule, qui Origenē & Eusebiū transtulerunt, quorū priorē noster Ambrosius
 secutus est. Si em̄ obscuri sunt psalmi, te quoq; in eis falli potuisse putandū est. Si manifesti,
 illos in eis falli potuisse minime putandū, atq; hoc pacto superflua fuerit interpretatio tua.
 Hæc deniq; lege nullus post priores loqui audebit: cū potius humanitatis tuæ fuerit, in quo
 ueniā tibi tribuis, indulgere & ceteris. Ego em̄ nō tam uetera abolere conatus sum, quæ lin
 guæ meæ hominibus emendata de græco in latinum transtuli, q̄ ea testimonia quæ à ludæis
 p̄termittā sunt uel corrupta, proferre in mediū, ut scirent nostri quid Hebræa ueritas conti
 neret: si cui legere nō placet, nemo cōpellit inuitū. Deinde paulo inferius. Et si me, ut dicis, in
 noui testamenti emendatione suscipis, q̄ plurimi linguæ græcæ habētes scientiā, de meo pos
 sint opere iudicare: eandē integritatē debueras etiā in ueteri credere testamento, q̄ non no
 stra confinximus, sed ut apud Hebræos inuenimus, transtulimus. P̄ter uero supra ab eo
 narratā causam uertendi uetus testamētū, est & aliā quā in Apologia contra Rufinū adsi
 gnat his uerbis: Quod aut̄ me ad uetus testamētū uertendū impulit, uidi apud L X X. inter
 pretes multa p̄terita, q̄ ab apostolis cōmemoranē. Causam erroris non est meū exponere:
 ludæi p̄dicant factū diuino cōsilio esse, ne Ptolemæus unius dei cultor ac Platonius apud
 Hebræos duplicē diuinitatē deprehenderet. Quare ubicunq; de patre & filio scripta cōstant,
 aut siluerūt, aut aliter interpretati sunt, ut & regi satisfacerent, & arcanū fidei nō manifestarēt.
 Hæc quæ me causa impulit, Origenis audacia fuit, q̄ editionē Theodotionis L X X. interpreti
 bus miscuit obeliscis, asteriscisq; additis. Sed in hac scripturæ conuersione, multa se passum
 ab obrectatoribus & maleuolis fuisse, etiā in eadē apologia testatur hoc modo. Scripsit fra
 ter Eusebius se apud Afros p̄sules epist. meo nomine scriptā reperisse, in qua agere pœni
 tentiā, & me ab Hebræis fuisse inductū testabar, ut Hebræa uolumina in latinū uerterem, in
 quibus nulla sit ueritas. Sed malitiā nō habet tantas uires, quantos conatus. Studiosissimū

& auidū discendi eum semper fuisse, uel illud in primis declarat, quod alio loco dicit: Litera marsupium non sequuntur: sudoris comites, non uoluptatis: ieiunij, nō suauitatis: continentia, non luxuria. Demost. plus olei q̄ uini expendisse dicitur, & omnes opifices nocturnis semper uigilijs praeuenisse. Quod ille facit in una litera exprimenda, ut à cane discat: tu in me criminari, q̄ homo ab homine literas Hebraeas didicerim. Inde est quod quidam ineruditi pudentes remanent, dum nolunt discere quod ignorant: nec Horatiū cōmonentem audiūt. Cur nescire pudens prae q̄ discere malo? Librum Didymi de Spū S. non aemulatione Ambrosij, uti Rufinus obiecerat: sed ardore fidei conuertit, quū de illo semper honorifice in alijs loquatur locis. Sic enim ad Paulinū scribit: Malui enim alieni operis interpret existere, q̄ ut quidam faciunt, informis corniculæ modo, alienis me coloribus adornare. Legi dudū de spū rītu S. quosdam libellos, & iuxta Comici sententiā è Græcis bonis Latina nō bona: nihil em̄ ibi dialecticū, nihil uirile, atq; distinctū est, quod lectorē uel ingratū ad sensum trahat: sed totum flaccidū interdū atq; formosum, & exquisitis hinc inde coloribus depictū. Calūniatus itē q̄ parū fideliter transferret, conatus est scribere de optimo genere interpretandi ad Pamachiū, ostendens nō solū gentiliū, sed sacrae scripturæ, apostolorū, simulq; euangelistarū, & LXX. interpretū exemplo, nō uerbū de uerbo, sed sensum de sensu debere transferri: magis strumq; se dicit habere Tullīū, qui Protogorā Platonis & Oeconomicum Xenophontis, & Aeschynis, ac Demost. duas cōtra se orationes pulcherrimas transtulerit, quāta in illis prae termiserit, & quanta addiderit, quanta mutauerit, ut proprietates alterius linguæ sua explicaret, non est huius temporis dicere: sat mihi erit ipsius translationis autoritas, qui in prologo ita locutus est: Putauī mihi suscipiendū laborē utilem studiosis, mihi quidem ipsi necessarium. Conuertī enim ex Atticis duorū eloquentissimorū duas nobilissimas orationes inter se concertantiū, Aeschynis & Demost. nec conuertī ut interpret, sed ut orator, sententijs iisdē, & earū fruēs tā figuris q̄ uiribus ad nostrā consuetudinē aptis, in quibus nō uerbū pro uerbo necesse habui reddere: sed genus omne uerborum, uimq; seruaui. Nō em̄ me adnum rare ea lectori putauī oportere, sed expendere. Sed & Horatius uir doctus & acutus hoc idē in arte poetica crudite praecepit. Nec uerbū uerbo curabit reddere fidus Interpret. Terētius Menandrū, Plautus & Cæcilius ueteres comicos interpretati sunt: num harent in uerbis, ac decorē magis & elegantia in translatione conseruant, q̄ interpretationis ueritatē? Repetam igit̄ quod Eusebius in proœmio attulit. Sicui nō uideēt linguæ gratiā interpretatione mutari, Homerū ad uerbū exprimat in latinū: plus aliquid dicam, eundem sua lingua prose uerbis interpretē, uidebit ordinē ridiculū, & poetam elegantissimū uix loquentē. In allegandis poetis & oratoribus prae omnes superiores, maiori & copia & facilitate, ad scripturæ probationem religiosissime adducens, Ruffino nonnullisq; æmulis calumniandi materiā p̄buisse uideēt, maxime q̄ prae eius iusiurandū facere uidebat. q̄bus ipse minime post uotū eius legisse respondit, quæ tñ ex eis teneret, adlegare. Quapropter non ab re fuerit inseri epist. quā Calpurnio Lanario scribit, qui sub cuiusdā oratoris nomine quaesierat, cur homo christianus codices seculares adlegaret. Quod aut̄ quaris in calce tuæ epistolæ, cur in opusculis nostris seculariū literarū interponamus exempla: Quis em̄ nescit & in Moysē, & Prophetarū uoluminibus quædā adsumpta de gentiliū libris, & Salomonē philosophis Tyri & nonnulla proposuisse, & aliqua respondiisse. unde in exordio prouerbiorum cōmonet, ut intelligamus sermones prudentiæ, uersutasq; uerborū parabolæ, & obscurū sermonē, dicta sapientū, & ænigmata, quæ proprie dialecticorū sunt. Sed & Paulus apostolus Epimenidis poetae usus est uersiculo scribens ad Titū. Cretenses semper mendaces, malæ bestia, uetres pigri. Cuius heroici Hemistichiū Callimachus postea usurpauit. In alia quoq; epist. Menandri ponit Senariū. Corruptunt bonos mores colloquia praua. Et apud Athenienses in Ariopago disputans, Aratū testem inuocat, Ipsius em̄ genus sumus. Cyprianus mordet, cur aduersus Deme trianū scribēs, testimonijs usus sit prophetarū & apostolorū, q̄ ille cōmentitia & ficta esse dicebat, & nō potius philosophorū poetarūq; quorū authoritati in ethnicis cōtraire nō poterat. Scripserant cōtra nos Celsus atq; Porphyrius, q̄bus Origenes, Methodius, Eusebius & Apollinaris fortissime respōderūt: lege eos, & inuenies cōparatione eorū imperitissimos, & post tāti tēporis ociū uix quāsi per somniū quod pueri didicimus, recordatos. Iulian. Augustus septē li. in expeditiōe Parthica aduers⁹ christianos euomuit: Si cōtra hūc scribere paruero, puto mihi licere ut rabidū canē philosophorū & Stoicorū doctrinis .i. Herculis claua repercutiā,

repercutiā: quanq̄ Nazarenū nostrum, ut ipse dicere solebat, Galilæū, statim perfossus acce-
 perit. Iosephus antiquitatē probās Iudaici populi, duos cōtra Appionē grammaticū libros
 perscripsit, ubi tanta seculariū profert testimonia, ut mihi mirū sit quō uir Hebraeus, & à pue-
 ro sacris literis eruditus, cūctā græcorū bibliothecā euoluerit. Quid loquar de Philone, quē
 alterū Iudæum Platonē Critici p̄nunciant? Quadratus apostolorū discipulus Atheniensis
 Pont. nōne Hadriano principi Eleusina sacra inuisenti, librū pro nostra religione tradidit: &
 tantæ admirationi omniū fuit, ut à persecutione grauissima illius sedauerit ingenium? Ari-
 stides philosophus uir eloquentissimus eidem principi Apologeticū pro christianis obtulit,
 refertum philosophorū sententijs. Quem imitatus postea Iustinus & ipse philosophus An-
 tonino Pio & filijs librum contra gentes tradidit. Quid loquar de Melito Sardensi præfule,
 quid de Apollinare presbytero Hierapolitano: Dionysio quoq; Corinthiorū præfule & Ta-
 tiano, Bardassane & Irenæo Photini martyris successore, qui Origenis hareleon singularū
 uenena, ex quibus fontibus philosophorū emanarunt, multis uoluminibus explicarūt? Pan-
 thærius Stoicus ob præcipuæ eruditionis gratiā à Demetrio Alexandrino p̄fule missus est
 in Indiā, ut Christū apud Brachmanas, & illius gētis philosophos p̄dicaret. Clemēs presby-
 ter Alexandrinus meo iudicio omniū eruditissimus V I I I . scripsit Stromatū lib. & totidem
 id est disputationū, & aliū cōtra gentes. Pædagogū quoq; tria uolumina. Quid in
 illis indoctū? Imò qd nō ē mediā philosophiā est? Hūc imitatus Origenes scripsit Stroma-
 teas, christianorū & philosophorū inter se sententias cōparans, & omnia nostræ religionis
 dogmata, de Platone, Aristot. Numenio, Cornutoq; cōfirmans. Scripsit & Milciades cōtra
 gentes uolumen egregiū. Hippolytus & Apollodorus Romani senatores p̄pria opuscula
 ediderunt. Extant & Iulij Africanū, q̄ temporū scripsit historiā, & Theodori qui postea Gre-
 goras dictus est, uiri sanè apostolici, & Dionysij Alexandrini præfulis: Arnobij quoq; psby-
 teri Laodiceni, necnō philosophorū Pāphili, Pierij, Luciani, Marcionis, Eusebij p̄fulis Cæsa-
 ricensis, & Eustathij Antiocheni, & Athanasij Alexandrini, Eusebij quoq; Emisēni, Triphylli
 Cyprij, Asterij Scythopolitæ, & Serapionis confessoris, Titij Bostrēlis p̄fulis Cappadocia,
 Basilij, Gregorij, Amphilochoij, q̄ oēs adeo philosophorū doctrinis & sententijs suos refeciūt
 libros, ut nescias qd in illis primū admirari debeas, eruditionē seculi, an scripturarū scientiā.
 Veniā ad Latinos. Quid Tertulliano eruditius? qd argutius apologetico eius? & cōtra gen-
 tes libri, cunctā seculi retinēt disciplinā. Minutius Felix causidicus Ro. in lib. contra Mathe-
 maticos, qd Gentiliū librorū reliq̄t intra tractatū? Arnobius V I I . lib. aduersus gētes edidit, to-
 tidēq; discipulus ei? Lactātius, q̄ de Ira quoq; & Opificio dei duo uolumina cōdidit: quos
 si legere uolueris, dialogū Cic. in eis inuenies. Victorino martyri in lib. suis, licet desit erudi-
 tio, tamen nō deest eruditionis uolūtas. Cyprianus q̄ idola dij nō sint, qua breuitate, qua hī-
 storiarū oim sciētia, uerborūq; ac sententiarū splendore p̄strinxit? Hilarius meorū confessor
 temporū & p̄sul X I I . Quintiliani lib. & stilo imitatus est, & numero, breuiq; libello quē scri-
 psit cōtra Dioscorū medicū, qd in literis posset, ostēdit. Iuuenecus psbyter Costantino histo-
 riā dñi saluatoris uersibus explicuit, nec uere ē euangelij ueritatē sub metri legibus mittere.
 Igit̄ Hierony. ab æmulis excitat, q̄ pariter bellū omnibus hæreticis ac libidinosis indixerit,
 eosq; suos ac religionis cōmunes hostes putauerit, postq̄ in Asia aliquandiu Gregorio Na-
 zianzeno Græco præceptorī operam in sacris libris dedisset, Hierosolymā secedere statuit.
 Itaq; imposta tantum in nauī bibliotheca quam summo labore parauerat, quaq; carere non
 poterat, cæteris omīssis soluit, sequentibus Paula & Eustochio, quarū opibus etiā iuuabat.
 Cumq; apud Bethleē sese reciperet, quatuor annos in eremo fuit, ut ipse testatur. Quotiens
 ego in illa uasta solitudine, & quæ subsequunt. Inter monachos uersabatur, comite leone, cu-
 ius nonnulla etiam portenta referuntur, ibiq; multos annos in cœnobio lectionibus diuinis
 simul & scriptiōibus uacans: demū ex hac uita in dño migravit, anno atatis X C I . pridie
 Cal. Octob. salutis C C C X L I I . Theodosio minore, & Honorio Imp. Opera eius, q̄ palā
 sint, explicare nō oportet. Chromatij Aquiliensis uiri nobilis ac diuitis benignitate magno-
 pere adiutus est: ad quē plures scribit epist. Cuius item opibus, seq; suosq; notarios ac libra-
 rios sustentauit. Moriēs prædixit teste Cyrillo, qui eius uitā perscripsit, coraq; adfuit, se Ro-
 mā quandoq; transferendū. Cuius uaticiniū nobis manifestatū, corpus eius in Exqlijs apud
 adē diuæ genitricis ad præsepe collocatū cernētibus. Vitæ gen? q̄ curiosus cupit indagare,
 Augustini elogiū de illo uideat, q̄ & Helia & Ioanni Baptistæ eū cōparat, carnibus omnino
 & omni

- & omni obsonio cocto, uino quoque abstinuiffe. Sciētia tantā p̄ditū, ut qd' ipse ignorauerit, nullus hoīm unq̄ sciuerit. Higynus pranoie lul. nōnullis y praepōnit. Scribit ad M. Fabium Quintilianū, cui familiarissimus fuit, de mundi & sphaerae narratiōe, utile sanē astronomicū: praeterea de signis caelestibus opus in iij. lib. distinctū. Idē teste Gellio. cōmentarios in Virgiliū, q̄ nō extant, librū quoque Gromaticon appellatū, nuper inuentū. Est em̄ Groma, ut ipse testat, ars, loca stationesque in castris opportune capiendī ornandī ue. Ignatius, Antiochenus tertius post Petrū praesul, sub Traiano damnatus ad bestias: Romā uinctus mittitur. Nauigando Smyrnae Polycarpum Smyrnae praesulē salutauit, ep̄las quatuor in itinere scripsit, ad Ephesios, ad Magnesios, ad Tralliensēs, ad Romanos. Cum in rem praesentē uenisset, & rugientes leones audisset, frumentum (ait) Christi ne uidentibus ferinis conterar, ut panis syncerus inueniar. Eius reliquiae cadaueris Antiochiā deportatae, iacet in cōemiterio ante portā Daphniticā: Ex Hieronymo. Hilarius praesul Pictaueusis, teste Hiero. in Phrygiā relegatus, XII. aduersus Arrianos edidit libros, in quibus Quintilianū stilo & numero imitatus est. Librū itē ad Constantinū magnū. Praeterea ab eodē authore sic in ep̄ist. taxatur. Hilarius lucifer ecclesiarū, preciosus lapis, pulchro sermone aureoque ore uniuersa loquit, si & semina aliqua secus uia cecidisse potuissent: tñ ab eo in scripturis messis exorta est magna: Hūc ego aliū à priore suo tēpore fuisse putauerim. Hilarius alter praesul Arelatensis, uir sanctus, pauperumque sustentator, q̄ nōnulla etiā scripsit: Martiani principis tēpore ponit Gennadio, lob iustus ex terra Hus in Arabia Idumaeaque sinibus, ut ait Hierony. quintus ab Abraamo, nepos Esau, regnauit in regione Edom, potens ac diues: denique quanq̄ ex gentibus, sanctissim⁹ ac oibus p̄batus doctoribus. Ex Arabissa uxore septē genuit mares, & tris foeminas: q̄ quā lasciuirent, ipse post cōuiuia dño pro eis immolabat. Exēplar hic nobis patientiae p̄ponitur, oibus malis afflict⁹, tantū relicta uxore maioris poenae gratia, q̄ facta ex p̄braret. Postremo tres amici reges ad eū ueniūt, animo qdē ab initio cōsoladi, uerū diabolica instigatione, longa uerborū exacerbatiōe, in ipsius odiū & increpationē acrius inuehunt. Cum ipsos lob sapienti disputatione, ac patiēti sermone superasset, Helim quendā iuuenē adrogantē contra acerbis conuicijs instantē, modestissime tulit. At deus oipotēs post annos VII. eius miseratus labores, statui eū feliciori restituit, ei⁹ & facultates duplicauit, & filios totidē quot amiserat, longe meliores concessit. Vixit quoque post haec annis CXL. usque ad quartā sobolē: toto autē tempore, CLXXXIII. Scripsit ipsemet librū de suis uita & sermonibus Arabica lingua, ut ait Hierony. Qui liber prosa incipit: metro labitur, pedestri sermone finit. Nā à principio usque ad locū illū ubi dicit, Preat dies in qua nat⁹ sum, stilo prosaico inchoat. Inde usque circa finē, ubi dñs tris lob amicos redarguit, heroico metro p̄sequit. Finē uero rhythmo colore cōcludit, oibusque dialecticā artis legib⁹ singula uerba metit. Nā quatuor disputationū genera in ipso libro cōplectitur. Prima dialectica, quae ex probabilibus p̄cedit, quae consistit inter lob & tris eius amicos: ubi ipse thesim hanc probat, q̄ deus hominē iustū & insontem quandoque affligit. Amici uero eius contra, q̄ deus neminē citra culpā plectit. Secunda est sophistica ex apparentibus: & haec est inter lob & Helim: quamuis lob minime respondeat, q̄ quidē iuuenis adrogans & uaniloquus conclusionē amicorū lob adprobans sophistice syllogizat. Tertia tentatiua, inter dominū & lob, qui eundē multis quaestionibus tētat & interrogat, ut ei declaret, quod nulla est apud deū sapientia cōparata. Quarta demonstratiua, in qua pro ipso lob dominus contra tris amicos eius quaestionē definiēdo demōstrat. Excessit lob VI. Eid. Maias, ut Hierony. in suo Calendario ponit: sepultusque in terra Hus, in sinibus Edom seu Bosra, ubi & sepulchrū eius adhuc uisitur. Ioānes, Chrysostomus cognomēto, ob linguae sermonisque praestantiā, Antiochenus genere, praesul Constantinopolitanus sub Honorio principe, nobilibus ortus parentibus Secundo & Anthusa, discipulus Libani⁹ sophista. Audiuit & Andragathiū, dū foro se praepararet. Quietē tandē elegit, imitatus Euagriū, qui ex eisdē una studijs sese recepit in cōnobiū. Itaque relictis philosophiae libris, sacris literis incubuit. Idemque Theodoro & Maximo suasit, qui apud Libaniū eius cōdiscipuli fuerant, quorū Theodorus postea Vestenae: Maximus uero Seleucia Isauricae praesules fuere. Theodorū Carteriū: q̄ tunc sacris cōnobijs praerat, audiuerē. Ioannes exinde ob uirtutē Anagnostes ecclesiae Antiochenaē à Zenone praesule factus, librū ante omnia contra Iudaeos edidit. Deinde diaconus à Meletio creatus, alterū de sacerdotio librū composuit. Post obitum uero Meletij, qui excessit Constantinopoli, à Paulino praesule presbyter factus, haud multo post praesul

Ignatius

Hilarius

Pictaueusis

Hilarius
Arelatensis
IOB

Ioannes Chry
sostomus

Præful Constantinopolitanus deligitur. Erat in regēda disciplina seuerior, ita ut adrogātis nomen apud plures cōtraheret, quibus erat infensus: solitus etiā solus accumbere, obtrectate populo. Causa erat, q̄ ē stomacho saepe laboraret, ut alij dicunt, q̄ ob abstinentiā, parū civili & eius dignitati congruenti mensa uteretur. In templo frequēter concionē habebat ad populum. Multa quoq; passus ex inimicis & amulis: dum esset Præful saepe pulsus, saepe etiam reuocatus: inter alios maxime Eutropio Eunucho infensus, quē postea imperator Cōsulatu quōd peruenerat deiectū, necari iussit. Scripsit præter supradicta, & epistolas & homilias in euāgelia, quæ omnia in latinū conuersa sermonē Christiani frequentant, quantū præterea græcorum nullius. Ex historia tripertita, Ioānes cognomento grāmaticus siue Philoponus generis Alexandrinus, plura scripsit in omni doctrina: pro nostra item religione contra Proclum & Seuerum, q̄q̄ & ipse de trinitate male sentiret: author Suidas. Ioannes Scholasticus abbas in monte Sina, Climacus, q̄ scalam scripserit x x x. gradibus cœlum petentē, opus sanē ipsa similitudine delectabile pariter & utile: conuersum postea ab Ambrosio monacho Camaldulensi. Ioannes Damascenus Damasci natus Hebræus puer Constantinopolim uenit: ubi liberalibus artibus legitime imbutus, & ad Christum conuersus, monachi habitum sumpsit, simul & docebat. Captus deinde in littore maris à piratis Saracenis, postea à Theodoro redemptus, magister eius epistolarum fuit. In suspicionē proditiōnis ueniens, dextera ei ablata est: uerum postq̄ deprehensus qui literas proditorias stilo Damasceni probe assimi lauerat, in honore apud imp. fuit: at ille ad cœnobium regressus, ibi decessit. Scripta eius utilia ab utraq; recipiuntur ecclesia. Io. Scilax patria Cōstantinopolitanus scripsit de imperatoribus Cōstantinopolitanis. Io. Zexus scripsit in Lycophronem cōmentarios. Sed iam ad Latinos ueniam, Io. Præful Gerundēsis genere Gothus, sub Phoca principe, & Bonifacio. IIII. Pon. doctrina & scriptis emicuit. Nam adolescens Constantinopolim profectus, ita græcelatinēq; doctus redijt in Lusitaniam, ut Arrianam sectam, quæ tunc usq; Valentiam occupauerat, compresserit. Cuius rei gratia Barcinonem ab hæreticis relegatur. Verum de functo postea Lemogildo rege, qui eis fauebat, in patriam reuersus, multa conscripsit utilia religioni. Cœnobium condidit, rationemq; uiuendi monachis scripsit. Duo quoq; Ioannes religionis fulmina, his omnibus antepondi. Quorum alter Christi præcursor, alter euāgelium nouissimum omniū scripsit, rogatus ab Asiæ populis cōtra Cerinthum aliosq;, ac maxime Ebionitas, qui Christum ante Mariā non fuisse affirmant, compulsus est diuinam eius naturam enarrare. Præterea unius tantū anni, in quo passus erat Christus, à cæteris prætermissi mentionem habet: & post carcerem Ioannis historiam texuit. Scripsit unam epistolā, cuius exordium: Quod audiuius, quod uidimus. Reliquæ duæ à Ioāne presbytero feruntur: qui eodem ferme tempore & ipse Christi discipulus fuit. Igitur Ioānes in Pathmon insulam à Domitiano relegatus, redijt sub Nerua principe Ephesum: ibiq; usq; ad Traianū principem perseuerās, totius Asiæ cōstituit ecclesias: lōga deinde senectute cōfectus L X V I I I. post Christi supplicium anno extinctus, iuxtaq; eandem urbem sepultus est. hæc ferè Hieronymus. Eusebius uero tradit in historia Apocalypsim quosdā adscribere Ioāni presbytero: de quo paulo supra mentionem fecimus, eo q̄ Euangelista Ioannes non sit solitus in scriptis nomen suum præfari. Maximam uero hominū partem ad euangelistam referre. Cæterum falso in eius historia narratur, alibi quā Romæ demissum in feruens oleum fuisse. authores apud Græcos Simon Cōstantinopolitanus, qui gesta sanctorū conscripsit: & apud Latinos Vincentius, & alij. Romæ quoq; & templum eius rei monumentū in eodē loco uisitur ante portā Latinā. Quodq; magis dolendū, hæc tam aperta mēdacia in horis canonicis leguntur: nō sine illorum maximo dedecore, quorum est officiū hæc interpolare. Iosephus Mathatæ filius, Hierosolymitanus sacerdos, & captiuus, Tito principi adeo ob ingenium dilectus, ut eius libri bibliothecæ publicæ traderentur, liberq; sit factus. Conscripsit græce antiquitatis Iudæorum historiam libris x x. ab exordio mundi, usque ad x I I I I. annum Domitiani: Bellum uero Iudaicum cum Romanis gestum, libris v I I. quos non solum Græca, sed patri lingua se suis scripsisse affirmat. Sed & duos item alios libros, quos Antiothecos uocāt, de Iudæorum uetustate, id est conflictus aduersus Appionem grāmaticum Alexandrinū, q̄ ad Caligulā legatus missus ex parte gentiliū, cōtra Philonem etiam librū uituperationē getis Iudæorū cōtinentē cōscripserat. In x V I I I. antiq̄tatis libro apte fatet ob inuidiā Christi à Iudæis interfectū: & Io. Baptistā uere Prophetā fuisse, ac p̄pter Iacobi apostoli eandem directam

Ioannes Phi
loponus.Ioannes Da
mascenusIoan. Scilax
Ioan. Zexus
Ioan. præful
Gerundensis.Ioan. Baptista
Ioan. Euang.

Io. discipulus

Iosephus
Iudæus.

direptā Hierosolymam. In fine uero x x . libri Iustū quendam ex Tyberide redarguit falsitatis historia. hęc ex Hieronymo, & Eusebio lib. 111. Hunc alibi Hieronymus Græcum Luuium uocat. Ipse uero de se scribit, in expugnatione Iotapatae, cui praefectus erat, se in puteum, id est speluncā cauam demersisse, ibiq; suorū, qui cum eo descenderant, animos ad suam necem paratos, spe philosophiāq; adhortatū fuisse, moxq; se Romanis dedidisse, recordatū quæ somniauerat de suorū calamitate, ac Vespasiani felicitate, unde ad eū p Nicanorē deductus est. Iosephus alius recentior, qui in philosophiam, omnisq; disciplinas commentarios edidit, Græcus homo. Iouinianus haesiarcha, qui nuptias uirginitati praeferebat, opinionem secutus Stoicorū, de uirtutū ac uitiōrū paritate: quē Hieronymus in epistolis acerrime confutat. Hipparchus Nicaeus astrologus Consulū tempore scripsit de Arati Phoenicis, de stellis fixis, de lunæ motu contra Platonē: primusq; qui instrumenta mathematicis inuenerit, unde hęc sensibus deprehēdi possent, Plinio maxime laudatus. Fuit alius poeta Comicus, ipsius fabula πῆξι γάμων. Suidas. Alius propinquus Aristotelis, alius tyrannus Eretriae. Hipparchus quoq; filius Pylistrati tyranni, qui ob libidinē in Armodium puerum, Aristogitonis coniurationem in eius domum excitauit, ut apud Thucydidē. Idem ut inuidiam tyrannidis sapientiæ opinione extingueret, literas coluit, uirisq; doctis maxime fuit, & Homerum primus Athenas intulit, eiusq; Rhapsodias in ordinem certum reduxit. Adcerfuit item Simonidē & Pindarum. author Aelianus de ua. hist. Hypatia mulier Alexandrina, Theonis geometrae filia, uxor Isidori philosophi, emicuit sub Arcadio principe. Scripsit in astronomiā, docebat Alexandria, magna omnis generis disciplina, concurrentibus undiq; discipulis. interfecta tandem dicitur ab Alexandrinis ob inuidiā. Suidas. Hippasus Metapontinus auditor Pythagoræ, uir doctissimus, nihil scripsit, ut ait Demetrius in Homonymis. Hypenus Athleta, qui primus diuulo uicit. Pausanias. Hyperides Atheniensis, unus ē decem oratoribus primis. Aemulus quādoq; Demosthenis, accusatusq; ab eo super rapina pecuniæ, deinde ambo damnati iussu Antipatri. Hyperides aufugit in Aeginā, ibiq; ab Archia Tyrrio satellite captus, & ad Antipatrum missus necatur: lingua excisa, ut testatur in Demosthene Plutarchus. Hyperechius Alexandrinus grammaticus sub Martiano imperatore, scripsit de nominib; & uerbis, & orthographia. Suidas. Hippias Elaeus philosophus discipulus Egesidemi, ut tradunt Cicero & Quintil. nō liberalium modo artiū pra se scientiā tulit: sed earum quas Græci mœchanicas uocant, ut & uestem, & annulum, crepidasq; ac omnia quæ ferebat, manu sua faceret. Atq; ita se preparauit, ne cuiusuis ope egeret. Summū bonum αὐτάρκεια posuit, hoc est, eo contentū esse quod simplici uictui sat esset. Multa quoq; scripsit quæ non extant. Hippias alius dux Atheniensium, qui in exilium pulsus, Dareū contra patriā exciuit. Hippus item & Hipparchus Pylistrati filij. Hippocrates Cous medicus, auditor Democratis, ut quidā uolūt, uixit apud Perdica Macedoniæ regem, excessit natus annos. C I I I I. Larissæ. Suscepit filios Thesalū & Draconē. Artaxerxes cupiens eius disciplinā, sic Hiscani scribit. Rex regū magnus Artaxerxes, Hiscani Hellestōti praefecto salutē: Hippocratis medici Aesculapio prognati ad me artis fama peruenit, da igit operā ut aurū illi tribuas quantū cupit, aliāq; item quorū indiget, & eum ad me mitte: erit em̄ par honore summis in Perside uiris. Et si quis alius fuerit in Europa uir clarus, hunc amicum nostræ domui redde, minime pecuniæ parcendo, uiri enim quanquā potentes, haud facile inueniunt quod honeste cupiunt. Vale. Eius libri tanquā diuino emanauerint ore, ubiq; celebrantur. In primo em̄ iusiurandum continetur, in II. prognostica. III. Aphorismi. IIII. illa admirabilis compositio L X. libris omnē medicinę scientiā complectens. Hęc ex Suida. Aeliano autē de ua. histo. teste: Doricus quū esset, Ionice scripsit Democriti causā cui familiaris fuit, scripsitq; sapius. Ad eū curandū ab insania aduersus quandoq; ab Abderitanis, dixit Democritū minime desipere, sed maxime sapere. Scripsit etiā librū Epidimiarū. Quādā inter eius opa adulterina cōmixta, ut stilus indicat, Galen⁹ secreuit atq; adnotauit. Amator Græciæ magnopere fuit, ex qua nunq; egressus est: etiā Artaxerxis literis magnopere inuitatus, minime quoq; pecuniæ appetēs, ut ex iurciurādo ab eo in exordio facto deprehēdit. Hippocrates pter superiorē Suidas qnq; cōmemorat: ois eiusdē artis & familiæ qua ille, diuersis tēporibus, quorū luminibus tñ prim⁹ obstruxit. Hippocratē aliū Atheniēsū ducē ponit in bello Pelopōnesiaco Thucydides. Hipponic⁹ Hippia filius Atheniēs, cū patriæ statuā dedicare decreuisset, ac nōnullis eā à Polycleto cōfici suadētibus, illi nequaquā uisū est, q; ob opis pulchritudinē ab aspiciē

aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis uirtus laudaretur: author Ælianus. Hippomachus tibicen quum discipulū quondam in arte peccare cōspiceret: ab auditoribusq; laudari, baculo admonuit desistere debere, quod maximum fuisset erroris eius indicium, quod à turba laudaretur. Idē Ælianus. Hippodamus Milesius natura studiosus: primus eorum, qui in repub. uersati non essent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis statu. Constituit enim ciuitatem ex numero X. millium, diuisam in partes tris: artifices, agricolas, & milites. Regiones in totidem partes, sacram, publicam, & priuatam. Erat ob ambitionem uita morosior, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu. Aristoteles lib. 11. polit. Hippolytus Thesei filius, Phadræ nouerçæ, quod eius libidini non consenserit, insidijs petitus, discerptusq; propterea rogatu patris à Neptuni curribus, Virbij nomine postea Æsculapij arte reuixit: in Latium apud Aricinum templum translatus. Hippolytus alter præsul ecclesiæ, quam se Hieronymus reperire nequiuisse testatur, peruenit usq; ad Alexandrum imp. Scripsit rationem paschæ. In cuius æmulationem Origenes eius ferè aequalis, scribere compulsus est ab Ambrosio suo. Hippolytus Romanus martyr è discipulis Laurentij, sub Decio principe ductus extra portam Tyburtinam, & equis indomitis adligatus, atq; discerptus, primi Hippolyti fatum felicius ac sanctius imitatus est, eius festum X. calend. Septemb. Hippodromus Thessalus genere patria Larisseus circa M. Antonini tēpora: Athenis schole successit, ut author Philostratus, qui inter sophistas eum describit: plura referens de eo quæ ad hunc locum non pertinent. Hippodorus unus Codridarum inuidiam populi uita re cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, seueritate in suos est usus, ac filiam cum mœcho deprehensam curru iussit adligari atq; discerpi. Ælianus. Hipponax Ephesius scriptor iamborū, uixit Clazomenis: expulsus patria à tyrannis Athenagora & Conia. Suidas. Iphiclus filius Phylaci & Clímenes Minyi inter Argonautas ab Apollonio positus: ab Hesiōdo autem & Pherecyde nequaquã, ut scribit enarrator Apollonij. Iphicleus Herculis frater, Iolai pater, sepulchrum habet apud Pheneum Arcadiæ ciuitatem, ut author Pausanias. Iphigenia Agamemnonis filia, quam ad placandum numen Calchas mactandam in sacrificio apud Aulidem censuit: Diana ceruam pro illa apposuit. Alia uirgo sancta, filia regis Ægypti prædicatur, ab apostolo Matthæo facta Christiana, quæ cœnobium uirginum instituit. Irene Cratini, Timarete Myronis, Aristarete Nearchi pictorum filia simul & discipula: sed & Lala Cyzicena uirgo, & Calypso, & Alcisthene, & Martia Varronis uxor, omnes pictrices Plinio commemorantur. Irus Ithacensis mendicus ac turpissimus, ut X. VIII. odysseæ describitur, quem Ulysses pugillatu superauit. Ireneus præsul Lugdunensis, Photini successor, Polycarpi discipulus. Hic post martyriū Photini cum presbyter Lugdunensis esset, missus à Christianis eius loci Romam ad Eleutherium pont. legatus de quibusdam quæstionibus, quum pro se etiam commēdatitias tulisset, factus est ab eo Photini successor, uir in primis eruditus, & qui historiam scripsit ecclesiasticam: quam mutuatus est Eusebius, testemq; citat. Librum præterea de Ogdoade, in quo refert incidisse se in librum cuiusdam è successoribus apostolorum, qui huiuscemodi haberet exordium, quod postea Hieronymus in Eusebij proœmio usurpauit: Adiuuro te qui hunc librum transcribis per dominum Iesum Christum, & per gloriosum eius aduentum, qui iudicaturus est uiuos & mortuos, ut cōferas postquam scripseris & emendes illum ad exemplar unde descripsisti diligentissime: hanc quoq; obtestationem similiter transferas, ut in exemplari reperis. Ex Hieronymo & Eusebio lib. VI. Isæus Assyrius sophista, adolescentiam uarijs corporis uoluptatibus tradidit: deinde uir factus, frugalissimus omnium fuit. Characterem orationis non profusum habuit, sed parcum castigatumq;, ac secundum naturam, qui tantum rebus breuiter enarratis suppeteret. Nam totum quidem argumentum in breui summaq; complecti, ipsius primum inuentum est, ut Lacedæmonijs de ordinibus consulantibus ac sollicitis: illud Homericū iactauerit, Scutum scuta premunt, galeam galeq;, uirum uir. Ex Philostrato. Isocrates orator Atheniensis unus è decem, dulcis & numerosus in dicendo fuit. Ad rempublicam non adcessit, neq; in concionem ascendit, deficiente pronuntiatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter ijs qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Ciuitatem tamen iuuu, Philippumq; in eis quæ ad illum scripsit Atheniēsis cōcilauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus, quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam, mutuas inter se accusationes relinquendo,

I Gorgiam

Hippomachus

Hippodamus

Hippolytus
TheſeiHippolytus
præsulHippolytus
martyr

Hippodromus

Hippodorus

Hipponax
IphiclusIphicleus
Iphigenia

Irene pictrix

Irus
Ireneus

Isæus

Isocrates

Gorgiam excitauit, ut ipse simili oraret argumēto. Optima item ex eius compositionibus Archidamus & Amartyrus iudicatur. In illa enim Archidami constantia, & animi magnitudo declaratur: Leucirica Lacedæmonijs commemorando. Sermo profecto elaboratus, & uerborum diligentia, & splendor compositionis in ea apparent. Amartyrus uero uim ostendit castigatam in numeros, ex sententia sententiam æqualibus periodis terminando. Auditores eius plures, quorum princeps Hyperides. Theopompum uero Chium, & Ephorum Cumæum, nec uituperatione, nec satis admiratione dignos dixerim. Qui ait Isocratem à comœdia taxari, ut tibias factitantem errare uideatur. Nam & pater eius Theopompus Athenis Aulopius cognominabatur: ipse uero nec tibias cognouit, nec factitauit: haud profecto statuam in olympia meruisset. Decessit Athenis, centum ferè natus annos post Cheroniæ pugnam, non sustinens nunciū Atheniensium cladis. Ex Philostrato. Cicero uero in oratore sic ait: Isocratis domus cunctæ Græciæ quasi ludus quidam paruit, atq; officina dicendi. Magnus orator & perfectus magister fuit: quanquam forensi luce caruit: intraq; parietes aluit eam gloriam, quam nemo, meo iudicio, est postea consecutus. Is & ipse scripsit multa præclare, & docuit alios: & cum cætera melius quàm superiores, tum prius intellexit, etiam in soluta oratione cum uersum effugeret, modum tamen & numerum quendam oportere seruare. Ante hunc enim uerborum quasi structura & quadam ad numerum conclusio nulla erat. Cui siquādo erat, apparebat eam dedita opera esse quaesitam. Isocrates alius Amyclas ex Apollonia Ponti, discipulus & successor Isocratis supra dicti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes quinque. Qui & una cum claris oratoribus certauit, oratio in epitaphio Mausoli Artemisiæ uiri. Apophthegma ipsius illud. Frustra consulit alijs qui male se gerit. ex Suida. Isocrates & Machaon præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponnesiaco contra Athenienses à Thucydide commemorantur. Isidorus præsul Hispalensis, patria Carthaginensis, fratrem habuit Leandrum, ad quem sunt Gregorij moralium libri: cui successit Herachio imperate, uir non tam doctrina quàm uita philosophus: & in dicendo non tam rudis quàm inexercitatus. Scripsit de summo bono: de uiris illustribus: de uocabulis grammaticis, & etymologijs: historiam præterea ab Adamo usq; ad sua tempora: præterea res Longobardorum, & breuem quãdam cosmographiam.

Isidorus orator
Isis
Isidorus alter Pelusiotes genere, uir philosophus & orator, scripsit epistolas ad tria milia, sacros enarrantes libros, ut Suidas. Isis Ægyptiorum dea, cuius etiam sacra Romam translata, magna mollitiæ colebantur. Templum eius apud Terentum in campo Martio. Io hæc fuerat Inachi fluij filia, secundum Ouidij fabulam, quam à Ioue uitiatam & in uacantem mutatam Iuno agnouit: ei Argum centenis oculis custodem adhibuit: ne cum Ioue amplius congregeretur. Mercurius deinde fistula, iussu Iouis, Argum sopiens interfecit, qui in pauonem uersus, adhuc oculos antiquos indicat, in eiusq; tutela mansit. Io in Ægyptum exinde peruenit, ubi pristina resumpta forma, ob merita mōstratæ agriculturæ, pro dea culta est, Isis nomine. Ismenias Thebanus apud regem Persarum pro Thebanis legatus, quum sciret consuetudinem regum eorum, nihil impetrare posse, nisi prius quis adorans procumberet: cum in regis conspectu fuit, anulum de industria ad pedes cadere permisit, quem se flectendo collegit. Atq; hoc modo & Græcorū dignitati, & regis superbiam satisfecit. author Aelianus de uar. hist. Iunius Syluinus, & Q. Metellus Numidicus cons. bello Cimbrico fuere: quod prauè simul & infeliciter gestum, quum antea, tum ab eis est, ut Pedianus. Iunius Valens meruit in prætorio diui Augusti centurio, uehicula cum curulis donec exinanirentur sustinere solitus, carpenta comprehensa una manu retinere obnixus contranitentibus summotis, & alia mirifica facere, quæ insculpta monumēto spectantur. Ideo M. Varro: Rusticellus, inquit, Hercules appellatus mulum suum tollebat. Plinius. Iunius Rusticus philosophus Stoicus, familiarissimus M. Antonini, cui imperator omnia publica priuataq; consilia solebat communicare. Quem etiam antea dum esset præfectus prætorij exosculatus est. Consulem iterum designauit. Denique defuncto statuam ei à senatu impetrauit. Capitolinus. Iudas frater Iacobi, paruam quidem quæ de septem canonicis epistolam reliquit: & quoniam de libro Enoch, qui apocryphus est, testimonium adsumit, à plerisque reijcitur: tamen auctoritatem uetustate iam & usu inuenit, & inter sanctas scripturas connumeratur. Hieronymus. Iudas alter scriptor, sub Seuero principe, de LXX, apud Daniele hebdomadis, pulcherrime differit: & historiographiam superiorum

Isocrates
discipulus

Isocrates dux
Isidorus
præsul

Isidorus
orator

Isis

Ismenias
Thebanus

Iunius
Syluinus
Iun. Valēs

Iu. Rusticus

Iudas apost.

periorum temporum, usq; ad decimum eiusdem principis annum descripsit, in qua erroris
 arguitur, quod antichristi aduentum circa sua tempora futurum esse dixerit, ut quidam pu-
 tabant. Et hoc quoniam insectationis magnitudo mundum iam iam casurum minari uide-
 batur. Hieronymus. Iulius Hyginus natione Hispanus, nonnulli Alexandrinum putant: *Iulius Hy-*
 & à Cæsare Romam aduectum, Alexandria capta, studiose & auide imitatus est Corneli- *ginus*
 um Alexandrum grammaticum Græcum: quem propter antiquitatis notitiam, Polyhisto-
 rem multi, quidam historiam uocabant. Præfuit bibliothecæ Palatinæ, nec secus plurimos
 docuit: fuitq; familiarissimus Ouidio poetæ, & Claudio Licinio consulari historico, qui
 eum admodum pauperem decessisse tradit, & liberalitate sua quoad uixerit sustentasse. Hu-
 ius libertus fuit Iulius Modestus, in studijs atq; doctrina uestigia patroni sequutus. Tran- *Iulius mo-*
 quillus, C. Iulius senator, Græce res Romanas scripsit. author Liuius. Iulius item senator *destus*
 & martyr sub Commodò, sepultus in cœmiterio Calopodij. Iulius Firmicus Maternus *Iulius senator*
 Augusti tempore, nobilis mathematicus, tractatus edidit in prognostica genethliaca ele- *Iul. Firmicus*
 gantem, qui & temporum illorum eloquentiam referat. Ad nostram ætatem semifractus
 peruenit, non multis ante annis repertus. Iulius Frontinus ad Traianum libros quatuor *Iul. Frontinus*
 Stratagematum scripsit, & de aquis urbis. Iulius Capitolinus Diocletiani tempore, cui li- *Iul. Capitoli-*
 brum dedicat de Cæsarum uita, quem haud integrum habemus. Iulius Pomponius secun- *Iulius Pom-*
 dus, cui si longior contigisset ætas, clarissimū profecto nomen oratoris apud posteros con- *ponius*
 sequutus foret: adiecit enim atq; adiecit cæteris uirtutibus suis quod desiderari po-
 test. Id autem est, quod esset multo magis pugnax, & sapius ad curam rerum ab eloquutio
 ne resipisceret. Hæc de eo & alia plura Quintilianus, cuius tempore floruit. Iulius Africa- *Iul. Africanus*
 nus orator concitatus, & in cura uerborum nimius, & compositione nonnunquam longi- *orator.*
 or, & translationibus parum mediocris. author idem. Iulius Africanus alter Christianus, *Iulius Africa-*
 quem plura ingenij monumenta reliquisse, & Eusebius lib. v. 1. & Hieronymus testantur. *nus historicus*
 inter quæ de temporibus libros v. epistolam ad Origenem, in qua ponit quod historia Su-
 lannæ quæ in Daniele est, ficta uideatur: cui Origenes rescripsit nequaquam Iudæorum
 commentis & fraudibus auscultandum: sed hoc solum pro certo habendum in sacris libris
 quod Septuaginta interpretes transtulissent, quoniam id esset solum autoritate apostoli-
 ca probatum. Aliam quoque epistolam de euangeliorum discrepantia. Iulius Viator *Iulius uiator*
 eques Romanus, è Vocontiorum gente fœderata: is pluribus annis aquæ subter cutem
 fuscæ morbo prohibitus humore à medicis, naturam consuetudine fecit, atq; in senectâ po-
 tu caruit. Plinius. Iulius Pollux Græcus author, scripsit ad Antonium Commodum di- *Iulius Pollux*
 ctionarium, non ex ordine literarum, sed rerum: uerbi gratia, In qua quæq; re uocabula di-
 uersa reperiantur: quod apud Latinos nemo adhuc tentauit. Iulias plures, easq; ex magna *Iulie impu-*
 parte impudicas legimus. Augusti filia & neptis, quas ille, Tranquillo teste, duo carcino- *dicæ*
 mata sua solebat appellare, uetuitq; suo sepulchro inferri. Iulia itē Agrippina Neronis ma-
 ter: & alia Titi principis filia, cum qua Domitianus consuetudinem habuit: causaq; ei mor-
 tis fuit, coactæ fœtum disperdere, ut Plinius, Tranquillus, Iuuenalis: Cum tot abortiuus fœ-
 cundam Iulia uuluam Solueret. Alia Seueri principis uxor, Syra genere, forma conspi-
 cua, parum sequunda fama etiam uixit. Post uiri mortem Caracallam priuignum, nudam
 ei sese ostentando, ad secundum matrimonium paulatim adlexit. author Spartianus. Me-
 morantur tamen pudicæ nonnullæ. Cæsaris in primis soror & filia, hæc Pompeij, illa Bal-
 bi uxor, Augusti auia. Iulia quoq; Mammea, Alexandri principis mater, laudatissima fœ- *Iulie sanctæ*
 & sanctæ plurimæ ac martyres. Apud Barcinonem Iulia comes Eulaliæ item martyris sub
 præside Daciano capite truncata: ut author Adonius. Alia Carthaginensis, quam uxor De-
 siderij regis ex Corsica ubi passa fuerat, Brixiam traduxit, eius nomini cœnobio dedicato.
 Iulia item & Maxima sorores in Lusitania martyres. Inter socias quoq; Ursulæ, quæ un- *Iulianus*
 decim milia fuere, Iulia uirgo memoratur. Iulianus Cappadox genere, sophista Athenis *sophista*
 floruit, Ædesij sophistæ & Constantij principis tempore. Ad hunc omnis undiq; iuuentus
 discendæ rhetoricæ gratia confluebat, uiri magnitudinem & eloquentiam suspiciens. In-
 ter eius auditores, qui plures & excellentissimi uiri fuere, ij ferè uiri commemorantur: Pro-
 harellus, Ephestion, Epiphanius Syrus, Diophantus Arabs, Ex Eunapio. Iulianus Chal-
 daus

- dæus uocatus Theurgus, filius Iuliani philosophi, illius qui scripsit de dæmonibus libros quatuor. Emicuit sub M. Antonino, scripsit Theurgica *τελεστικά λόγια* uersibus. Hunc memorant, quondam laborante siti Romanorum exercitu sub Marco Antonino, contra Marcianos prouocasse nubes, unde imbres statim desiliere. Alij hoc ad Arnuphim sacerdotem Ægyptium referunt. Hęc Suidas. Eusebius uero in historia, hoc portentum aquarum, Christianorum, qui tunc in eo exercitu militabant, precibus & meritis refert. Iuliani principes duo: alter iurisperitus, alter fidei desertor, inter imperatores dicentur. Iulianus, quem colimus inter sanctos, dicitur dum ceruum uenator insectaretur, ab eo ad se conuerso, parentes interfecturum portento se audisse: quod euitare cupiens, procul à patria profectus, ob beneuolentiam seruitio demeritam, cuiusdam principis filiam cum ditione unius castri duxit uxorem, quò fortè parentes quæsitum filium ignari peruenientes, ab eius uxore, absente uiro, hospitio sunt recepti: ob illorum interrogationem cogniti, simul & eius thalamo collocati. Iulianus interim aduenit, ubi in thalamo hos uidit, improuiso mœchum putans cum coniuge, ambos interfecit. Re postea cognita, sese expiare cupiens, ad flumen quoddam uxore comite peruenit, ubi hospites Christi causa gratis nauicula trāsmittebat. Quapropter hospitio dicitur præesse bonique ominis auxilio ab hospitibus inuocatur. Fuit alter præsul Cenomanensis, qui putatur ille Simon leprosus hospes domini nostri. *Alius* eremita cognomento Chaba: de quo Theodorus in historia triperçta dicit: Dum contemplationi uacaret diuini instinctu spiritus præuidit ac prædixit exitum Iuliani principis. *Iuliana* uirgo & martyr apud Nicomediam sub Maximiano. *Iustus Tyberiensis* ex prouincia Galilæa, conatus est & ipse Iudaicarum rerum historiam texere, & quosdam commentariolos in sacros libros componere. Sed hunc Iosephus coarguit mendacij. Constat autem illum eodem tempore scripsisse, ut author Hieronymus. *Iustus Afer* præsul Volaterranus, sub Leone primo pontifice, unà cum Octauiano socio Volaterras adplacuit: præsulque eius urbis factus, Ariana tunc eam peste laborantem curauit. *Iustus præsul* Lugdunensis, qui se ab omni cura abdicato unà cum uiatore comite secessit in eremum: ad quem uisendum, Antiochus eius in ecclesia successor, profectus est: cadauerque eius in uentum, summo honore Lugdunum traduxit. *Iustinus philosophus*, Neapoli urbe Palæstinæ, fidelissimus nostræ philosophiæ sectator, & in Græca disciplina eruditissimus, habitum philosophi pristinum retinuit, & ad M. Antonium apologeticon pro nostra religione scripsit: in quo de conuersatione sua ita disserit, Nam & ego, inquit, sectis Platonicis institutus, audiens Christianos infamari, animaduertensque ad mortem oppetendam, ac omnino toleranda supplicia impauidos, mecum considerabam eam animi uim in uitio aut luxuria nullo modo posse consistere. Quis enim aliquando uoluptarius mortem libenter amplectitur, quo scilicet ipsa libidine confestim careat, pro qua infamiam sustinuit? Scripsit & alia complura. Ex Eusebio libro quarto historiae. Is demum Christi causa martyr fuit, relatusque inter sanctos. *Iustinus alter*, qui Trogi epitomen fecit, *Alius presbyter & martyr Romæ* sub Decio, qui Sixtum, Laurentiumque sepulturae tradidit. *Iustinæ uirgines & martyres duæ*: altera Patauina genere & nomine, Vitalini regis filia, à sancto Prodocimo præsule Patauino Christiana facta; deinde sub Maximiano gladio transfixa: cuius Paduæ uenerabile templum & eius nomine congregatio. Altera Antiochena, gladio etiam petita unà cum Cypriano præsule Antiocheno: Romam deinde translata: postremo Placentiam, ubi nunc requiescunt. *Iuuenicus*, presbyter Hispanus nobili genere ortus, quatuor euangelia hexametris, totidem libris. Tum nonnulla alia composuit sub Constantino Magno: ut author Hieronymus. *Iuuenalis Aquinas*, humili natus genere, poeta Satyricus, quod in suo poemate Paridem Pantomimum Domitiani, nonnullosque alios notasset, urbe honoris specie submotus fuit. Et iam octogenarius ad præfecturam cohortis in extremam Ægypti partem tendentis, missus. Verum breui post tempore sequuta mors. Ad Neruæ usque tempora peruenit: ut eius carmine indicatur. *Iuuenalis*, præsul Narniensis, ex Africa uenit, quum esset presbyter & medicus, populumque Narniensem Christianum fecit.

Labienu

LABIENVS Cæſaris in Gallia legatus, qui magnas ſub eo res geſſerat, de
 mum bello ciuili transfugit ad Pompeium: cui Cæſar eius bona quæ habe
 bat in poteſtate, remiſit. Lucanus. Dux fortis in armis Cæſareis Labienus e
 rat, nunc transfuga uilis. Hic potiffimū ſuaſit Pompeio, dubitanti inire Phar
 ſalicam pugnam: ut in commentarijs. T. Labienus hiftoricus, cuius ſcripta
 abolita fuere. Tranquillus in Caligula. T. Labieni, & Cordi Cremutij, ac Caſij Seueri ſcri
 pta, ſenatusconſulto abolita requiri, & eſſe in manibus lectitariq; permiſit, quod maxime
 ſua intereſſet, ut facta quæq; poſteris tradantur. De his etiam Seneca in x i. controuerſia
 rum. Iſta ingeniorum ſupplicia ut libri comburantur, poſt Ciceronem cœpere, quo tempo
 re T. Labieni ſcripta ex ſenatusconſulto combuſta ſunt: quam contumeliam ipſe Labie
 nus non tulit, nec ſuperſtes ſuo ingenio eſſe uoluit, qui in monumenta maiorum ſuorum
 ferri ſe iuſſit, atq; illis includi, ueritus ſcilicet ne ignis qui nomini ſuo & libro ſubiectus e
 rat, corpori negaretur. Idem in libros Caſij Seueri factitatum, qui erat amiciffimus Labie
 ni. Cuius libros quum cremari uideret, Nunc, inquit, me urere oportet, illos edidici. An
 tiſtius Labeo ſub Auguſto iuris quidem diſciplinam principali ſtudio exercuit, & conſu
 lentibus de iure publice reſponſitauit, cæterarumq; bonarum artium non expers fuit. In
 eius libris ſororis etymologia reperitur, quaſi ſeorſum nata, quod à domo in qua nata eſt
 ſeparetur. Libertate fuit nimia, uſq; eo ut Auguſto iam principe ratum tunc penſumq; ni
 hil haberet, niſi quod iuſſum ſancitumq; in Romanis antiquitatibus legiſſet. Hæc ex Gel
 lio. Auguſtinus uero II. de ciuitate: Labeo quem ſacrarum & diuinarum rerum prædi
 cant peritiſſimum, numina bona à numinibus malis cultus diuerſitate diſtinguit, malosq;
 propitiari cædibus & ſupplicijs fatetur, bonos autem lætis obſequijs, qualia ſunt cõuiuia,
 lectiſterna. Laberium equitem Romanum, Mimorum poetam aſperæ libertatis Cæſar
 quingentis milibus inuitauit, ut prodiret in ſcenam, & ipſe Mimos ageret quos ſcriptita
 bat. Sed poteſtas non ſolum ſi inuitet, ſed ſi ſupplicet cogit: unde & ſe Laberius à Cæſare
 coactum, in prologo teſtatur uerſibus qui à Macrobio ponuntur: ultimus ex his: Nimirum
 hoc hodie uno plus uixi die, quàm mihi uiuendum fuit. Seneca lib. VII. declamationum:
 Cæſar ludis ſuis Laberium produxit: demum quum equeſtri ordini reddidiſſet, iſq; ſeſſum
 iret, omnes ita ſe coarctarunt, ut uenientem non reciperent. Narratur & illa facetia, quum
 Ciceronem locum rogaret, & ille ſe excuſans diceret, Anguſte ſedeo, reſpondiſſe fertur:
 atqui miror, cum duabus ſellis ſedere ſoleas. Lacydes Cyreneus nouæ academiæ prin
 ceps, Archeſilai auditor à puero, maxime ſtudioſus, ſeueritatis inſuper & paupertatis a
 mator, tenuit ludum annis xxxvi. exceſſit ex paralyſi Olymp. cxxxiiii. Suidas.
 Lamiarum familia Romæ illuſtris, Neroni inſenſa. Iuuenalis: Lamiarum cæde madden
 ti. Apud Tranquillum in Domitiano de cæde Ælij Lamia legitur. Lamia item Ponti re
 gina. Lamus Leſtrigonum rex. Sillius: Et regnata Lamo quondam Caieta. Lamia ſunt
 item nocturna phãſmata inſtituta à Pico & Fauno & Numa ad terrorem. Lucilius: Ter
 rículas Lamias. Lamia quoque monſtra in Libyco mari ſunt, quæ naufragos ad littus
 quoddam deſertum aduſſos deuorant: ut Plato in politicis. Laſus, Herminæus genere,
 ciuitatis Achaia, Olymp. LVIII. regnante Dareo Hiſtaſpis. Hunc quidam loco Perian
 dri inter VII. ſapientes adnumerant. Primus de muſica ſcripſit, primusq; Dithyrambos
 in certamen protulit, contentioſum dicendi genus. Suidas. Latro Porcius, genere Hispa
 nus, condiscipulus Senecæ, Maximi auditor, nobilis declamator: cuius Seneca primo libro
 declamationū his uerbis meminit: Latro quum ad ſcribendum ſe concitauerat, iungeban
 tur noctibus dies, & ſine interuallo grauis ſibi inſtabat: nō deſinebat, niſi defecerat. Rurſus
 quum ſe remiſſioni traderet, in omnes luxus & in omnes iocos reſoluebat, poſt cœnam lu
 cubrabat. Memoria felix, nunquam illa quæ dicturus erat, ediscendi gratia relegebat, edidi
 cerat illa quum ſcripſerat. Hiftoriarum omnium ſumma notitia. Iubebat aliquem nomina
 ri ducem, & ſtatim eius facta recenſebat. Solebat autem & hoc genere exercitationis uti,
 ut aliqua die nihil præter epithemata ſcriberet, alia uero nihil præter epipneumata, alia ni
 hil præter ſentētias tranſlatiuas, de ſeculo, de delicijs, de crudelitate, & his ſimilibus, & has
 ſupellectilem appellabat. Lactantius Firmianus, Arnobij diſcipulus, Diocletiani temporis
 bus, Nicomediae rhetoricam docuit, ac penuria diſcipulorum, quod in Græca eſſet ciuita
 te, ad

Labienus dux

T. Labienus
histicusLabeo An
tiſtius

Laberius

Lacydes

Lamiarum
familia
Aelius Lamia

Laſus

Latro porcius

Lactantius

- te, ad scribendum animum adplicuit. Scripsit adolefcētulus Symposium, & Africae Odceporinon ex Africa usq; Nicomediam hexametris uersibus: præterea quæ nunc extant, de institutione diuina aduersus gentes, de ira dei, de opificio dei, & alia complura non extantia. In extrema senectute præceptor fuit in Gallia Crispi, Constantini filij, qui postea à patre fuit interfectus: ut author Hieronymus. Hic ad magnâ dicitur deuenisse paupertatem. Taxatur ab eodem authore ut hæreticus in apologia contra Ruffinum his uerbis: Lactantius in libris suis, & maxime in epistolis ad Demetrium, spiritum sanctum omnino negat substantiam: & errore ductus Iudaico, dicit eum ad patrem referri, uel ad filium, & sanctificationem utriusq; personæ sub eius nomine demonstrari. Quis mihi interdicare potest, ne legam eius libros, quos aduersus gentes diligentissime scripsit, quod superior sententia de testanda sit? Ælius Lampridius scripsit de gestis imperatorum Romanorū ad Constantinum magnum. Leo Byzantius, auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium uenienti occurrens, Dic age, inquit, Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua uti potiar ueni. Leo excipiens, atque respondit, Non instrumento bellico, sed musico, amantibus est opus. Quo dicto ducem à bello Byzantio auertit: quum Demosthenes multa super hoc apud Athenienses, Leo uero pauca apud Philippum uerba fecisset. Posthæc quum Athenas legatus missus esset, agitata tamq; uideret inter eos longa contentione seditionem, in concionem ascendens risum populo excitauit, obesus admodum uentricosusq; apparens. At ille nihilo magis perturbatus, Quid ridetis, inquit, Athenienses, quod uobis uidear pinguis? Scitote mihi uxorem longe pinguissimam esse, talesq; ac tantos quum sumus concordēs, breuis admodum lectulus capit, discordes ne tota quidem domus. Quod sanè uerbum tempestiue loco ad commo datum populum paci restituit. Hæc nos è Philostrato conuertimus. Suidas uero de eodem ait, quod Philippus quum Leonem in expugnatione Byzantijs præter omnis contrarium haberet, epistolas ad Byzantios scripsit calumniæ plenas, uti si uoluisset tantum dare pecuniæ Leonis quantum petebat, iam dudum urbe fuisset potitus. Ciues hoc accepto, domum eius circumsteterunt: ille sibi timens, laqueo uitam finiuit: parum quidem philosophiæ præceptis obtemperans. Scripsit res Byzantijs ab eodem Philippo gestas. Leo Alabandeus scripsit historiam de Caribus libris quatuor, de Lycijs duo, artem rhetoricam, sacrum bellum Phocensium, & Bœotiorum. Suidas. Leonidas primus ille Spartanus memoratur, qui quatuor Lacedæmoniorum milibus apud angustias Thermopylarum, ingentem Xerxis exercitum uicit: quiq; teste Trogo, ait, Prandete milites, hodie apud inferos cœnaturi. Leonidas Alter, Alexandri prædagogus, parum Quintiliano probatus: cuius postea uitia Alexander nunquam deseruit. Tertius Byzantijs dux, qui muros hostibus obsidentibus, quum Leonidas Byzantijs, qui uino dediti sunt, ganeas custodiae præuertissent, cœnopolia apud mœnia constituit, ut ibi firmiores haberet in officio milites. author Ælianus de uaria historia. Leonardus, genere Gallicus, à sancto Remigio præfule Remensi Christianus factus, ac deinde diaconus Lemouicensis, prope eandem ciuitatem nemus sibi delegit: in quo usq; ad extremum summa in abstinentia uixit: uinctos complures è custodijs ac compedibus prodigiose liberauit. Leontium, meretrix apud Gellium doctissima, quæ Theophrasti libris respondit. Leontij plures martyres. L. Cornelius Lentulus proconsul in Hispania, Annibalidis tempore, quum in fine belli rediret, æ in senatu de rebus ab se multis iam annos feliciter gestis differeret, triumphumq; peteret, res quidem triumpho dignas senatus censebat: sed exemplum se à maioribus accepisse, ut qui neq; dictator, neq; consul, neq; prætor res gessisset, minime triumpharet: concessum tamen quanquam Ti. Sempronio Longo intercedente, ut ouans urbem ingrederetur. Tulit ex præda XLIII. millia pondo, auri LXXX. militibus ex præda CXXX. asses diuisit. Liuius XLII. P. Cor. Lentulus quum in Auentinum fugisset C. Gracchi acies, pro republica multis acceptis uulneribus, hæc mercedem tulit, ne moreretur in urbe. Nam obtrectatorum morsibus compulsus à senatu legationem petere, habita oratione qua dijs supplicauit, ne iniuria hæc in ingratam patriam reuertetur, in Siciliaq; perseuerando compotem se uoti fecit. Valerius. Lentuli Cn. & P. circa Sullana tempora inter claros oratores à Cicerone scribuntur his uerbis: Cn. Lentulus multo maiorem opinionem dicendi actione faciebat, quam quanta in eo facultas: qui quum esset peracutus quaquam ex facie uidebatur, nec abundans uerbis; & si fallebat, in eo ipso sic inter

Interuallis exclamationibus uoce suauis & canora admirando irridebat, calebat in agendo, ut ea quæ deerant non desiderarentur. Et tanquam Curio copia nonnulla uerborum, nullo alio bono tenuit oratorium locum: sic Cn. Lentulus cæterarum uirtutum dicendi mediocritatem actione occultauit, in qua excellens fuit. Non multo secus P. Lentulus: cuius & excogitandi & loquendi tarditatem tegebat formæ dignitas, corporis motus plenus & artis & uenustatis, uocis & suauitas & magnitudo. Sic in hoc nihil præter actionem fuit. Cætera etiam minora quàm in superiore. C. Lentulus Marcellinus nec unquam indifertus, in consularu pereloquens uisus est: non tardus sententijs, non inops uerbis, uoce canora, factus satis. author idem. Hic quum futuram ciuilibus belli calamitatem præsentiret, in consularu ait: acclamate Quirites dum licet, quia statim iam nobis non licebit impune: quam uocem Pompeius dissimulauit. Valerius de libere dictis. Lentuli alij duo P. & L. consulares tempore Ciceronis, de quibus in Bruto ait: P. ille Lentulus iniuriarum nostrarum ultor, author salutis, quicquid habuit, quantūcūq; illud fuit, totum habuit à disciplina. Instrumenta naturæ deerant, sed tantus animi splendor & tanta magnitudo, ut sibi omnia quæ clarorum uirorum essent, non dubitaret adsciscere. L. tamen Lentulus satis erat fortis: sed cogitandi nõ ferebat laborem. Vox canora, uerba non horrida sanè, ut plena esset animi & terrois oratio. Lentulus Spinter à Spintere histrione dictus, cuius similitudinè maxime referebat, teste Valerio. Præerat Asculi tempore belli ciuilibus cum præsidio quod aduentante Cæsare repente destituit. Idem perijt, ut author Lucanus, in sinistro cornu, in pugna Pharfalica, postquam Pompeium adhortatus est, ut in Ægyptum aufugeret. P. Cor. Lentulus Sura prætor urbis comprehensus in coniuratione Catilinæ, ac strangulatus in carcere iussu consulis Ciceronis fuit, priuignus Clodij, quæ causa inimicitia postea inter eos fuit. Hic patrem habuit P. Lentulū summa in republica autoritate, principem senatus, ut Pedianus testatur. P. Lentulus, cui Cice. post mortē Pisonis filiam locauit, apud quem illa ex partu decessit. Cor. Lentulus ab Augusto missus cōtra Dacos, Cotisonem regem in citeriorem Danubij ripam in se irrumpentem repressit, quem regem tanti aestimauit Augustus, ut eius filiam in matrimonium peteret, illiq; suam Iuliam offerret. Læneus Pompeij magni libertus, & penè omnium expeditionū comes, eo defuncto schola se sustentauit, docuitq; in Carinis & Telluris æde: in qua regione Pompeiorum domus fuerat. Ac tanto amore erga patroni mentionem exitit, ut Sallustium historicum, quod eum oris improbi, animo inuercundo subscripsisset: acerbissima satyra lacerauerit, Lastaurum, & lurconē, & nebulonem, & popinarium eum appellans: præterea uita scriptisq; monstrosum, ac priscorum, Catonisq; uerborum eruditissimum furem. Traditur autem puer adhuc Athenis surreptus re fugisse in patriam, perceptisq; liberalibus disciplinis, precium domino suo retulisse: uerum ob ingenium & doctrinam manumissus. Tranquillus. Ti. Clau. Lemnius, Claudij Augusti libertus à studijs. Hæc inscriptio in sancti Hadriani templo legitur Romæ. Leontium meretricula contra Theophrastum scripsit scite quidem sermone Attico. De qua uide etiam in prologo Plinij. author Cicero de natura deorum. Lepidorum genus, uide inter Æmylios. Lænates, Læti, & Lanati, cognomenta sunt Romana, de quibus alibi diximus. C. Lælius, & Africanus inter raras amicitias, uterq; à Cicerone & eloquens & orator describitur in Bruto. Sed & foeminas quoq; in eorum domibus facundia Latini sermonis & elegantia præditas fuisse, idem & Quintilianus authores sunt. Hic in Hispaniam legatus Africano profectus, & in expugnatione Carthaginis nouæ, præpositus classi fuit: ut Liui. testatur. Idem missus à Scipione ad Syphacem legatus pro amicitia, tribunos peritissimos rei militaris specie seruorum secum duxit, explorandæ regionis gratia: ut ait Frontinus. In qua legatione Syphacem populo Romano amicum reddidit. Quem aliquanto post tempore ad Carthaginenses inclinantem spreto fœdere, inita cum eo pugna, in potestatem redegit. Missus postremo à Scipione Romam cum Magone, cæterisq; captiuis ex Hispania. Leander Abydenus, & Ero Sestia: quorum amores Musæus hexametris prosequitur, quæ adhuc extant. unde Ouidij epistola materiam mutuata est. Leander item præsul Hispanensis, ad quem sunt Gregorij moralia scripta. Libanius sophista ex Antiochia curiæ Syriæ ciuitate, tempore Iuliani principis claruit: profecit Athenis sub Diophanto philosopho: ita tamen ut raro in ludum ueniret, raroq; cum alijs congregetur, ac se tantum solus exerceret in declamando. Inde Constantinopolim profectus ludum aperuit,

C. Len. Marcellinus

P. & L. Lent.

Len. Spinter

Len. Sura

Len. pater
Len. Cicer.
Cotiso

Læneus

Ti. Cl. Lemnius

Leontium
meretrix

Lepidi

Lænates

Læti

Lanati

C. Lælius

Leander &

Ero

Leander

præsul

Libanius

unde post aliquantulum tempus quorundam adolescentium gratia infamiam subiens, pulsus fuit, ac Nicomediam uenit. Indeque ob eandem causam rursus eiectus, in patriam sese recepit, ubi profitebatur, multosque reddidit in arte rhetorica uiros excellentes, inter quos Chrysofomus & Basilus fuere. Quamobrem in Iuliani principis dignationem ueniens, ab eo pluribus honoribus ornatus; praefectumque praetorij titulo tenus oblatum respuit, dicitans plus esse sophistam agere quam praefectum: in hoc gloriam cito perituram, in illo perpetuam esse. Iulianus quanquam magnis rebus occupatus, & magna ipse quoque dicendi ambitione teneretur, illius magnopere suspiciebat ingenium: quod eo etiam studiosius faciebat, ut eum Proaeresio sophiste, qui tunc apud eum agebat, & primum dicendi locum occupauerat, praeponeret. Ad quae certamina & Acacius & Thuscianus Phryx quotidie uocabantur. Decessit domi iam senex. Scripsit declamationes haud usquequaque pares illius ingenio, quippe qui in eo dicendi genere praepceptorem, uti supra narraui, neglexit: reliqua sane opera probatissima. Librum de progymnasmatibus edidit: inter quae quas uocant *εκφράσεις* uenuste persequutus est. Orationes praeterea & epistolas: in quo genere princeps inter Graecos facile apparet. Quae omnia ad nostram usque aetatem peruenerunt. Ex Suida &

- Liberatus** Eunapio, qui uitam etiam sophistarum scripsit. Liberatus Afer una cum uxore & duobus filiis, ac Crescentio presbytero martyrium passus in Africa insecratione Vandalica, auctor Africanus.
- Liciniorum familia** Liciniorum familia uetusta ac lata, diuersa sibi cognomina adsumpsit, Crassorum, & Lucullorum, qui suis dicuntur locis.
- L. Licinius Belutus** L. Licinius, L. filius Belutus, unus e quinque tribunis post reges exactos creatus: ut testatur Pedianus.
- C. Licinius Caluus** C. Licinius Caluus, & L. Sextius tribunus plebis legem promulgarunt, ut consules etiam ex plebe fierent. Eam legem cum magna contentione repugnantibus patribus, quum iidem tribunus per quinque annos soli magistratus fuissent, pertulerunt. Et primus omnium ex plebe consul, L. Sextius creatus est. Lata est alia lex, ne cuiquam plus quingentis iugeribus liceret possidere. **Liuius** libro VI. C. Licinius Stolo, gener Fabij Ambusti, cum consul lege sanxisset, ne quis amplius quam quingenta agri iugera possideret, ipse mille comparauit. Quare accusatus a M. Popilio Lenate damnatusque sua lege est. **Liuius** libro VII. Valerius item. Hic Stolonis cognomen adeptus, ut refert Columella, quod agriculturae diligentissimus fuerit, plantasque & arbores ablaqueare & resectis fruticibus, quos stolones uocant, curare solebat.
- Licinius Porcius** Licinius Porcius praetor, eo tempore quo Annibal cum Salinatore & Nerone pugnabat aduentum consulum multa industria, nunc angustias locorum occupando, nunc hostile agmen turbando, Asdrubalis in Italiam tunc primum ueniens iter obstruxerat, ut **Liuius** X X V I I. Hic ferius poeticam Romae coepisse dicit, ut auctor Gellius.
- Licinius Tri. C. Licinius sacerdos** Licinius Tri. C. Licinius sacerdos deiectus a Scipione Aemiliano cenfore. Licinius Macer praetorius repetundarum reus, quum nuncium accepisset se reum, & M. T. Ciceronem causam contra eum agentem, putans perijisse sua bona, posseque hastae subiici, quod forte manu habebat faucibus suis uinculo coarctatis, poenam moriendo praeuenit. Auctor Valeri. de mortibus non uulgaribus.
- Licinius Tonsor** Licinius, Augusti tonsor praediuus, sepultus uia Salaria ad secundum lapidem nobili monumento: de quo illud distichon, Marmoreo tumulo Licinus iacet, at Cato paruo, Pompeius nullo, credimus esse deos. Horatius in poetica: Tonsor Licino.
- Q. Ligarius** Q. Ligarius de quo Pompeius libro primo digestorum, Q. Tubero a causis agendis ad ius ciuile transijt, maxime postquam Q. Ligarium accusauit, nec obtinuit apud Caesarem. Is est Ligarius, qui quum Africae oram teneret, infirmum Tuberonem adplicare non permisit, nec aquam haurire: quo nomine eum accusauit, & Cicero defendit. Plutarchus quoque in hanc sententiam: Fertur Caesar in hac oratione Ligarium prorsus condemnare decreuisse, sed processu orationis, quum in his uerbis, Quid enim Tubero ille tuus districtus in acie Pharsalica gladius agebat: cuius latus petebat: quis erat sensus: & reliqua: ita mente alienatus, ut libelli quos tenebat e manibus deciderent, reumque contra propositum absolueret.
- Liuius Salinator** Liuius, gens plebeia, consularibus tamen multis, aliisque magistratibus floruit. Cuius princeps Liuius Salinator familiam illustrauit, auctor Traquillus. Hic primo cos. de Illyrijs triumphauit. Deinde ex inuidia peculatus reus ab omnibus tribubus excepta Metia, condemnatus in exilium abiit uoluntarium: unde longo tempore sordidatus, promissaque barba moratus fuerat. Vrgente Italiam Annibale reuocatus, factusque cos. cum Claudio

cum Claudio Nerone inimico statim causa reipublicæ sibi conciliato, de Asdrubale trium-
 phauit. Censor cum eodem collega omnes tribus excepta Metia ararias reliquit, stipen-
 dio priuauit: hoc tantum crimine, quod & prius eum iniuste condemnassent, & postea tan-
 tos honores non recte tribuissent. Quodq; in eadem censura, salis uectigal primus omni-
 um commentus esset, Salinatoris cognomen accepit. Cæcilius & Liuius uigefimonono.
 Liuius Drusus, hostium duce Druso cominus trucidato sibi suisque cognomen indidit.
 Proprætor è prouincia Gallia aurum Senonibus olim in obsidione Capitolij datum, nec
 ut fama est repetitum à Camillo, retulit. author Tranquillus. Huius abnepos Liuius Dru-
 sus collega C. Gracchi in tribunatu, ob eximiam aduersus Gracchos operam resistendo a-
 grariæ legi, patronus senatus dictus est. authores Tranquillus in Tyberio, & Plutarchus
 in Graccho. Huius filius, M. Liuius Drusus, eodem teste Tranquillo, qui simili dissensio-
 ne diuersa à patre sensit: multaq; uarie moliens ab aduersa factione interficitur. Cæcilius
 uero de eodem sic refert: Liuius genere & eloquẽtia magnus, sed ambitiosus & superbus,
 ædilis munus magnificentissime edidit, & Rhemnio collegæ quædam de utilitate reipu-
 blicæ suggerenti: Quid tibi, inquit, cum republica nostra? Quæstor in Asia nullis insigni-
 bus uti uoluit, nequid ipso esset insignius. Tribunus plebis, Latinis ciuitatem, plebi agros,
 equitibus curiam, senatui iudicia permisit. Nimia liberalitatis fuit. Ipse etiam professus, ni-
 hil cuiquam ad largiendum præter cælum & cœnum reliquisse. Itaq; cum pecunia ege-
 ret, multa contra dignitatem fecit. Magulsum Mauritaniam principem ob regis similitudinem
 profugum, accepta pecunia à Bocho prodidit. Quem ille elephantum obiecit. Adherbalem
 filium regis Numidarum, obsidem domi suæ sumpsit, redemptionem eius à patre sperans
 occultam. Cepioni inimico actionibus suis resistenti collum in comitio obtorsit, ut multus
 efflueret sanguis è naribus. Deinde ex gratia in inuidiam uenit. Nam plebs acceptis agris
 gaudebat, expulsi dolebant. Equites in senatum lecti lætabantur. Senatus permissis iudi-
 cibus exultabat: sed societatem cum æquitibus ægre ferebat, unde Liuius anxius ut Latino-
 rum postulata differret, qui promissam ciuitatem flagitabant, repente in publico concidit,
 siue morbo comitiali, siue hausto caprino sanguine semianimis domum relatus. Vota pro
 illo publice suscepta sunt per Italiam, & quum Latini consulem in Albano monte interfe-
 cturi essent, Philippum admonuit, ut caueret. In senatu accusatus, quum domum se recipe-
 ret, immisso inter turbam percussore corruit. Inuidia cædis apud Philippum & Cepionem
 fuit. Cæcilius. Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudit, ab eo
 demq; ob ingenium libertate donatus, ut author Eusebius. Primus Romæ fabulam dedit.
 C. Claudio cæci filio, & M. Tuditano consulibus: anno ipso antequam natus esset Ennius:
 post urbem uero conditam D X I I I I. Cicero in Bruto. Liuius historicus Patauinus na-
 tus est anno ab urbe condita D C X C I I I I. Quo & M. Messala orator. Excessit Paduæ
 anno I I I. imperij Tyberij, ætatis autem L X X. Hunc Caius princeps tanquam uerbo-
 sum insectabatur, Pollio uero tanquam Patauinitatem redolentem. Quintiliano magnope-
 re laudatur. Eumq; Herodoto comparat, in concionibus præsertim, suadetq; pueris edi-
 scendum, ut Ciceronis imitatore. Nam & ipse Liuius ad filium scribit, ut Ciceronem
 imitetur, aut ei quàm maxime similem. Solet nasci quæstio inter eruditos: An Cicero si
 historiam fuisset aggressus eum superasset: multosq; habet uterque adfertores. Lycur-
 gum Eratosthenes & Apollodorus non paucis annis antiquiorem, prima Olymp. osten-
 dunt. Timæus duos apud Spartiatis Lycurgos dicit fuisse: diuerso tamen tempore. Eo-
 rum utriusque res gestas ob gloriam in alterum referri, & uetustiore non procul ab Ho-
 meri temporibus fuisse. Igitur peregre telluris multum obiuit. In Cretam primum uenit:
 indeq; poetam quendam Thaletem Spartam misit ad conciliandos animos disciplinæ:
 postea in Asiam profectus: demum ad Ægyptios: unde ritus plurimos militiæ domiq; aptos
 transtulit ad Spartiatis. Et ut Aristocrates etiam tradit, peragrata Africa atq; Hispania ad
 Indos penetrauit. Inter præclara eius instituta illud memorat, Lacedæmonijs fecisse ut agri
 æque diuiderentur, uitæ inuidiæ gratia, seruandæq; in ciuitate æqualitatis. Sustulit præ-
 terea conuiuiorum apparatus & mensas lautiores: unde ocium omne cupiditasq; diuitiarum
 nascitur. Quare diuitibus infensus usq; adeo, ut hæc in concione suades inuaderetur, fugi-
 ensq; in templum, ex eo ab uno ex his adulescete audacior Alcandro nomine, oculo effosso
 uulne-

Liuius Drusus

Liuius Drusus
Trib.M. Liuius
DrususLiuius An-
dronicusLiuius hi-
storicus

Lycurgus

- uulneraretur. Quem casum Lycurgus dicitur more philosophi tulisse. Sed & adolescenti à ciuibus ei oblato pepercisse. Ea de causa templum Mineruæ Ophthalmidis apud Selpium Laconia locum dicauit, ut author est Pausanias. Lacedæmoniorū pueros quum primum duodecimum annum attigissent, iussit discalciatos ambulare, cubitareq; lectis storaceis palustriq; arundine. Ita demum efferaciores fieri ac reipublice utiliores. Excessit in Creta ubi ab initio sponte ac perpetuo secesserat, sumpto iureiurando à populo, nequid de suis legibus commutaret, donec redisset. Quapropter post mortem iussit cineres disijci, ne solutus quandoq; sacramento populus leges solueret, si mortuum in ciuitatem retulissent. Reliquit filium, qui & ipse sine liberis decedens, finem attulit generi. ex Plutarcho & Trogo.
- Lycurgus rex Nemeæ** Lycurgus alter rex Nemeæ regionis Hypsipylen regis Thoantis filiam nato suo nutricem adhibuit, author Papinius in Thebaide. Lycurgus rex Thraciæ Bacchum deum esse negabat. Quapropter eum contemnens dum conatur uites amputare, sibi crura incidit.
- Lycæon Thraciæ** Lycæon Arcadiæ rex, quod hospites trucidaret & Ioui mortalis peregrini specie, membra humana epulanda dederit, ab eodem in lupum mutatus est, & à suis canibus in uenatione discerptus.
- Lycon** Lycon ex Troade Stratonis discipulus è Theophrasti schola; huius in dicendo suauitatem nomen maxime demonstrat, quod addita litera, G, Glycon sit cognominatus: habitu fuit mollis & delicatus. Quatuor huius nominis memorantur, Primus Pythagoricus, Secundus hic. Tertius uersificator. Quartus epigrammaton poeta, ex Diogene.
- Lycophron** Lycophron poeta patria Chalcidensis, Soclis seu Lyci historici filius inter septem poetas, qui Pleiades dicebatur à numero stellarum, Philadelpho Ptolemæo receptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicandrus, Eantides siue Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophron, author Suidas. Scripsit poema quod uocant Alexandram, opus in primis obscurum, utpote Cassandræ uaticinantis: quam & Alexandram uocabant. Priamus pater hanc uaticinijs penè furentem incluserat turri, dimisso solo nuncio, qui audita tantum ab ea referret. Nuncius igitur audita refert. Hic opus totum uersatur, historias continet plures: ab Hercule enim & rebus Troianis exorditur, usq; ad Alexandrum Macedonem uenit. Deinde procedens usq; ad finem poematis, Phœnicum res, unde bellum inter Græcos & Barbaros ortum prædicit. Eum enarrauit in primis Io. Zezus. Linus teste Diogene Thebis natus Mercurio Musaq; Vrania, scripsit solis & lunæ cursus, animaliumq; ac fructuum generationes. Namq; in primo statim uersu operis, initia rerum altius repetens, cuncta simul nata memorauit. Quem sequutus Anaxagoras, principio facta simul omnia dixit, eaq; mente adcedente composita. Interemptum dicunt ab Apolline sagitta: cuius huiusmodi narratur epigramma: Candida purpureis redimitum tempora sertis Thebanum Vrania continet urna Linum. Virgilius tamen in Bucolicis eum Apollinis filium dicit.
- Lyfander** Lyfander dux Lacedæmoniorum inuictissimus, cuius ductu Athenienses cum duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ semidirutæ, impostumq; iugum triginta tyrannorum postea fuit. Per Thrasylbulum exulem Atheniensem postea eiectioni, ac decem alij surrogati: moxq; illi quoque à Lyfandro expulsi sunt & Athenæ tyrannorum iugo liberatæ. Emicuit eo tempore quo & Pausanias & Agefilus Lacedæmonij, eodemq; in bello militauere. Cecidit in acie superatus ab Atheniensium duce Conone in bello Thebanorum terrestri pugna, ubi alter dux Lacedæmoniorum Pausanias in exilium suspectus proficiscitur. Lyfander in rebus gestis, ac factione & animi magnitudine, ex nostris Sullæ comparatur, in Plutarchi Parallelis. Lysias Syracusanus genere, Cephali filius, Ctesia discipulus, unus è decem oratoribus, natus est Athenis, quò pater se transtulerat, æqualis Demostheni. Puer iam in Thurios coloniam migravit. Redijt annos natus quadraginta septem. Interq; principes habitus ea tempestate oratores, eius uero orationes feruntur supra nonaginta: styli puritate & elegantia cunctis, præter Isocratem præstat: scripsit quoque conciones & epitaphia & epistolas, de arte item rhetorica. Cicero autem in Bruto de ipsius stylo sic ait: Lysias gracile dicendi genus sectatus est: quanquam in eo sunt sæpe lacerti, sic ut fieri nihil possit ualentius, uerumtamen est genere toto strigosior. Habet tamen suos laudatores, qui hac ipsa subtilitate delectentur. In libro autem de Fi. eum oratione locupletem, rebus uero inanem uocat. Quintilianus autem sic: Lysias subtilis atque elegans, & quo nihil (si oratori satis sit) dicere queas perfer

perfectus: nihil est inane, nihil aduersum, puro tamen fonti quàm flumini propior. *Lysippus* *Lysippus*
sculptor
 Sicyonius nobilis sculptor in honore apud Alexandrum, à quo tantum fingi uolebat. *Lysippus*
Lysippus
 Lysippus etiam poeta comicus. Dramata eius Bacchidæ, Thyrfocomus, ut author Athe-
 naeus. *Lysistratus* Sicyonius Lysippi frater primus similitudines è gypso reddere instituit,
 ad effigiem exprimere: ante eum pulcherrimas tantum facere studebant. Creuitq; res tan-
 tum ut nulla signa statuæ ue sine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuisse sci-
 entiam quàm fundendi æris. Plinius. *Lysimachus* Agathoclis filius è successoribus Ale-
 xandri Magni Pergamo præfuit: ubi thesauri regis fuerunt. Hic illustri quidem Macedo-
 niæ loco natus, uirtute illustrior fuit: amore literarum ac philosophiæ ardebat adeo ut Cal-
 listhenem tunc ab Alexandro in ærumnis collocatum, ac cum cane in cauea clausum de
 uirtute differentem sapius audiuerit, poculumq; ei ac uenenum remedium miseriæ optan-
 ti, propinauerit. Quod ægre ferens Alexander Lysimachum leoni obiecit: sed il-
 le uiribus fretus rem posteris prodendam egit, manum amiculo conuolutam in os leonis
 inferens, adreptaq; lingua feram exanimauit, quo factio uehementius postea Alexandro di-
 lectus & apud eum in honore maximo fuit. Præterea Lysimachiam urbem condidit quæ
 post annos $\times \times \text{II}$. terræmotu euerfa ipsi stirpiq; eius exitium portendit. Nam breui post
 tempore Agathoclen filium fortissimum, per quem bella multa feliciter gesserat, nouerca
 Arsinoe Ptolemæi sorore instigante ueneno sustulit. Ob quam immanitatem populi ab eo
 defecere, unde & ortum inter eos bellum in quo Lysimachus cecidit annos natus $\text{L} \times \times$.
 postremus omnium suorum cum uarijs casibus antea liberos quinque amisisset. Macedoniæ
 regnum ad Seleucidam translatum. Ex Trogo libro $\times \text{V}$. Lysimachus Acarnan Alexan-
 dri pædagogus secundas post Leonidam obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, nisi
 quod se Phœnicem, Alexandrum Achillem, Philippum Peleum appellabat: author Plutar-
 chus. Lysimachus Aristidis iusti filius, cuius meminit Demosthenes in oratione $\pi\delta\iota \pi\omega \alpha\iota$
 $\delta\epsilon\lambda\phi\omega$. Huic ob merita patris erga rempub. qui propter abstinentiam & iustitiam pauper
 admodum decesserat, data sunt publice centum talenta, ut author Plutarchus in Aristide.
 Lolliorum etiam Romæ genus, & nomē admodum celebre. Inter quos M. Lollius magna
 apud Augustum autoritate fuit, ad quem Horatius scribit: Troiani belli scriptorem maxi-
 me Lolli. Eius etiam memoria Ferentini adhuc in turri quadam legitur marmoris inscripta.
 M. Lollius C. filius cos. A. Hirtius. A. F. Funda faciunda coætauerunt. Eidemq; probauere.
 Lollia Paulina, C. principis uxor sestertio quadringentis extimatam tunicam ex margari-
 tis habuisse fertur: uti Solinus & Plinius authores. Hanc Tacitus filiam fuisse dicit M. Lol-
 lii consularis supra memorati. Lollianus Ephesius & scholæ & populo præfuit Athenien-
 si. Prætor enim fuit, qui magistratus antiquitus in bellis delectus habebat. Nunc autem rei
 frumentariæ præest. Epicheremata magnopere laborauit inuenire, & inuenta distincte lo-
 qui idoneus. Dicebat extemporaliter Isæi imitatione quem audiuit. Imago eius Athenis
 erat in foro. author Philostratus. Longinus philosophus Syrus Palmyra ciuitate præce-
 ptor Zenobiæ Palmiræ reginæ: interfectus deinde ab Aureliano in eius urbis direptione,
 apud omnes de se relicto desiderio: uti Vopiscus testatur. Longinus miles simul cum Me-
 gisto & Acesto ad Christi fidem inductus à Paulo apostolo ad supplicium proficiscente.
 Ante hunc dicitur & ex militibus unus extitisse, qui Iesum crucifixum hasta percussit, &
 ob signa & prodigia subsequuta Christianus factus, postremo martyr. Habeo authorem
 qui dicat hoc nomen ab illius officio Græce uocatum fuisse ob hæc uerba: $\delta\delta\delta' \epsilon\iota\varsigma \pi\omega$
 $\sigma\gamma\alpha\lambda\omega\tau\omega\mu \lambda\acute{o}\gamma\eta\eta \alpha\upsilon\tau\omega \tau\acute{\iota}\omega \pi\lambda\epsilon\upsilon\tau\alpha\mu \epsilon\upsilon\nu\epsilon\epsilon$, quod pro lonche, id est, hasta Longinum pu-
 tant dictum. Hic est quem Mantuæ sepultum esse dicunt: quod sanguinem ille dominicum
 ex humo delectum tulerat. Lucretiorum genus patritium. Sp. Lucretius Tricipitinus Lu-
 cretiæ pater, in locum demortui Bruti in consulatu collega Valerio publice successus, cum
 maior iam natu esset, nec uires suppetere ad obeunda munera consularia, intra paucos
 dies moritur. In cuius locum Horatius Puluillus successus est. Lilius secundo. T. Lucre-
 tius consul, cum eodem Valerio iterum consule fuit: ut idem. L. Lucretius Tricipitinus
 cum T. Veturio Gemino consul contra Volscos profectus, nobilem retulit triumphum,
 eorum nomine propè delecto, decem milibus, & C C C C L X X . caesis, exposita q; deinde
 omni præda in campo Martio, ut suum quisq; per triduum cognitum abduceret, reliqua
 uendita cui domini non fuere. Triumphauit de Volscis Equisq;. Triumphante secutæ
 sunt

*Lysippus**Lysippus**Lysistratus**Lysistratus**Lysimachus**Lysimachus**Alex. pæda.**Lysimachus**Aristides**Lolliorum gens**M. Lollius**Lollia pau-**lina**Lollianus**Longinus phi-**losophus**Longinus**martyr**Sp. Lu. Trici-**pitinus**T. Lucretius**L. Lucretius*

sunt

- sunt legiones. Alteri consuli datum, ut ouans sine militibus urbem ingrederetur. *Liui. lib. III.*
- Q. Lucretius Vispillo** III. Lucretius ædilis cadaver Ti. Gracchi in Tyberim proijci iussit. **Q. Lucretius Vispillo** in priuatis causis acutus & iurisperitus & concionibus aptior quàm iudicijs, ut Cicero. **Lucretius Afella** Sullanarum partium, qui Marium Præneste obsederat, quod præter eius uoluntatem consulatum sit petere ausus, ad turbandum reip. statum, à L. Ballieno centurione iussu Sullæ in medio foro occisus est. Quod cum populus indigne ferrer, Sulla aduocata concione se iussisse dixit, *Liuius in epitome Macedo. Pædianus.* Lucretius poeta ob philtra dicitur periisse, hausto amatorio poculo ob amorem fœminæ in furorẽ uersus: eius poema sectam imitatur Epicuream. **Lucretia** inter Tarquinos dicitur. **Lucullorum familia.** Licinius ascita. Eius nullum qui claritatem habuerit priorem lego quàm L. Licinium Lucullum qui temporibus Scipionis Æmyliani pauloante initium belli Punici fuit Cos. cum A. Posthumio Albino. Ii cum delectum se uere agerent, nec quenquam gratia dimitterent, à trib. pleb. qui pro amicis suis uacationem impetrare non potuerunt, in carcerem coniecti sunt. **Lucullus** deinde in Hispaniam missus. Cui postea Claudius Marcellus successit, cum omnes Celtiberiæ populos pacasse uideretur. **Vacceos, Cantabros, aliasq; in eadem Hispania nationes subegit,** ut *Liuius lib. XLIX.* Huius igitur filij siue nepotes, **Lucius & Marcus Lucilli** fuere: quorum L. disertus, ac diues munus quæstorium amplissimum dedit. **Per Murenam in Asia classem Mithridatis, & Ptolemæum Ægypti regem consuli Sullæ con-** ciliauit. Prætor Africam iustissime rexit: aduersus Mithridatem missus collegam Cottam Chalcedone obsessum liberauit, **Cyzicon** obsidione soluit, Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumq; regno primũ suo, id est, Ponto expulit. Deinde rursus cum Tigra- **Armenia subueniente, magna felicitate superauit.** Post hæc ocio se tradidit: ubi magnificen- tia uillarum, conuiuiorum sumptu, uestium numero ac pulchritudine, præterea signorum ac tabularum ornamentis, omnes quacuncq; tempestate superauit. Paulatim deinde aliena mente desipere cœpit, tutela eius **M. Lucullo** fratri permessa, hæc **Cæcilius.** De eodem **Plutarchus** etiã ait, qd facundia clarus fuit. Præceptorẽ habuit **Antiochum Ascalonitam** ueteris Academiæ. Scripsit Græco sermone bellum **Marsicũ:** quo ipse unã cum Sulla in- terfuit. Militiæ uero ipsius par gloria. Siquidem consul cum **M. Cotta** ad bellum Mithri- daticum est profectus, ubi primũ magno fœnore **Asiam** liberauit. In eoq; bello maximis rebus gestis Tigra- **Armenia cæterisq; expugnatis Pompeium non belli sed penè triumphus succes-** forem habuit. Triumphauit tamen quãuis aduersante **Memmio.** Ocio deinde se tradidit. **Apudq; Baias lacum** maiore impensã excauauit qd uillam extruxerat. **Lucilius Balbus** in dialogo Ciceronis de natura deorum, Stoicorum partes tuetur: in quibus tantos progres- sus fecit, ut in eodẽ libro ponitur, qd excellentibus comparetur Græcis. **Lucilius miles Bru-** ti domesticus atq; fidus: qui cum apud **Philippos** inclinatã iam aciem uideret, sese pro Bru- to obtulit, ut spatium ei fugiendi daret. **Ductusq; ad M. Antonium** pro Bruto, ut apparuit fraus: collaudatum eum **Antonius** ob fidem apud se tenuit, quem non minus postea sibi si- delem sensit atq; Bruto fuerat. **Plutarchus** in Bruto. **C. Lucilius** poeta, ut *Gell. in XXVII* lib. testatur tẽpore II. belli Punici emicuit. De quo **Quintil.** hæc scribit: Primam insignem **Lucilius** laudẽ in Satyra est adeptus, qui quosdam ita deditos habet amatores, ut eum non eiusdem modo operis authoribus, sed omnibus poetis præferre non dubitẽt: ego quantum ab illis, tantum ab **Horatio** dissentio, qui **Luciliũ** fluere lutulenter, & esse aliquid quod tol- lere possis putat. Nam eruditio in eo mira & libertas, atq; inde acerbitas, & abũde salis. **Ho-** ratius tersior & magis purus. **Lucillus** Senecæ familiaris è Pompeijs oppido **Cãpaniæ** fuit adeo philosophiæ deditus, ut quæstor cum esset **Siciliæ,** magnam temporis partem ab offi- cijs publicis uacans studijs incumberet. **Lucilla** **M. Antonini & Faustinae** filia, **L. Antoni-** ni **Veri** uxor, marito superstes, iterum nupta **Põpeiano** maximo uiro, remanẽtibus ei prin- cipatus insignibus: uidelicet in sella imperatoria sedebat. Ignẽ de more præferbat permit- tente **Commodo** fratre. Verum cum postea hæc sibi ablata doleret, in eum coniurauit, unã cum **Quadrato** nobili adolescente, cum quo stupri consuetudinem habere putabatur. De- prehensa igitur & una cum coniuratis ab eo interfecta: author **Herodianus** in **Commodo;** **Eius** in antiquis nummis imagines reperiuntur hac inscriptione: **Lucilla Augusta M. An-** tonini & Faustinae filia. Altera **Lucilla** longe felicior uirgo & martyr sub **Valeriano & Gal-** lo impp, Filia hæc **Nemese** tribuni, oculis capta, à diuo **Stephano** pont. luminibus restituta. *De*

ta. Deinde Christiana cum tota familia facta. Aliam supra in Flora narraui. Luciae itē duae *Luciae duae*
 martyres: altera uirgo Syracufana, altera Romana uidua iam annis XXXIX. unā cū Ge
 miniano, quem à lymphatione liberatum ad fidem deduxerat, gladio caesa est sub Diocle/
 tiano. Lucina uirgo item Romana diues admodū, circa ea ferè tempora Christianos sum/
 ptibus iuuabat, martyresq; in agro suo sepeliebat. Eius Romae sepulcrum in templo Seba/
 stiani adoramus. Moriens, ecclesiam heredem reliquit sub Marcello pontifice. Lucianus *Lucianus*
 sophista Samosatenus ob mores Atheos cognominatus, sub Traiano principe. Cum apud *sophista*
 Antiocheam Syriae caufidicus esset, atq; in ea arte planè decoxisset, se ad scribendum dialo/
 gos conuertit, lacerandamq; Christi religionem, ubi sanè ridiculus apparet. Obiisse dicitur
 à canibus, uti par fuit, laceratus, author Suidas. Hic quū antea Christianus esset, postea de/
 fertor religionem incessit, nihil ex ea cōsecutum dicitans, nisi ut nomen eius corrumpere/
 tur, ex Lucio Lucianus factus. Initio nanq; dialogorum de se plura loquitur. Quod uili ge/
 nere ortus à patre ad Auunculum statuarium discendi gratia missus, ut primum caelo in/
 doctis manibus nobile marmor fregisset, ac ob eam causam acriter uapulasset: nocte inse/
 quenti duas ei imagines in somnis uiderit apparentes. Alteram statuariam se adfirmātem
 esse pluraq; ex arte pollicentem emolumenta. Alteram eloquentiam maiora promittentē,
 quam relicta prima secutus sit. Dialogi eius sanè uerbis elegantissimi, sed rebus magnope/
 re excussi, ubi quasi Pyrrhonica profitetur nihil adfirmans, omnia ridens. Quod sanè ipse
 suo hoc tetraſticho manifestat. Λυκιανὸς τὰ δ' ἔγραφε, παλαιὰ τε, μωρὰ τε εἰδώς, μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις
 τὰ δοκῶντα σοφά. Οὐδὲ μὲν ἀνθρώποισι διακριδὸν ἔστι νόημα, ἀλλ' ὁ σὺ θαυμάζεις, τῶν ἑτέροισι γέλωε.
 Lucianus presbyter & martyr apostolorum discipulus in Galliam unā cum Dionysio mis/
 sus, & ab eodem Beluacē, praesul factus. Lucianus alter uir disertissimus presbyter Antio/
 chenus adeo inter nostros scribendo sacrosq; libros emendando profecit: ut in hoc genere
 exemplaria laudata Luciana appellarentur. Feruntur eius de fide libelli & breues admodum
 epistolae. Decessit martyr Nicomediae sub Maximiano, sepultusq; Helenopoli Bithyniae.
 author Hieronymus. Addit Suidas, hunc Hebraica lingua doctissimum fuisse, sacrosq; li/
 bros multis coactis exemplaribus multis in locis emendasse. Lucius poeta Hispanus, cuius *Lucius poeta*
 Martialis meminit: Luci gloria temporum tuorum, Qui Gramum ueterem Tagumq; no/
 strum Arpis cedere non sinis disertis. Lucius celebris Tarrensis (Tarra enim Cretae oppi/
 dum) de prouerbis Graecis tria uolumina scriptitauit, author Stephanus gramaticus, eius *Lucius Tar*
 nensis
 nunc epitomen habemus. Sed hos facile superauit is Lucius, qui praesul fuit Alexandrinus *Lucius praesul*
 sub Theodosio, post Athanasium. Scripsit uariarū hypotheson libellos, ut author Hiero/
 nymus. Lucifer praesul Caralitanus cum Pancratio & Hilario Rom. clericis ad imp. Con/
 stantinū à Liberio pontifice pro fide missus, quum uellet sub nomine Athanasij Nicenam *Lucifer*
 damnare fidem, ab eodem imp. in Palaestina relegatur. Lucas Medicus Antiochensis ut *Lucas*
 eius scripta indicant, Graeci sermonis non ignarus fuit, Pauli apostoli sectator & comes, à
 quo edoctus scripsit euangelium, Actus quoq; apostolorum. Reliqua sanè ipsius inter apo/
 crypha, uixit annos LXXXIII. cum coniugio, sepultus Constantinopoli, quò transla/
 tus fuit unā cum Andreae apostoli ossibus, anno XX. Constantij principis. Hieronymus.
 L. Lucius Sullanarum partium centurio damnatur, quod tris caedes proscriptorum Sullae *L. Lucius*
 fecisset. Diues propterea factus. Nam amplius sexcenties possedit, Paedianus.

R. VOLATERRANI COMMENTARIORVM
 VRBANORVM LIBER XVII

MACRIANORVM familiae uiri Romae in auro & argento, mulieres *Macrianorū*
 uero in reticulis in dextrocherijs, & in omni ornamentorum genere *familie*
 Alexandrum Magnum exsculptum semper habuerunt, quod dicun/
 tur iuuari in omni actione, qui eum gestant in auro uel argento. Ex his
 fuere Macrianus pater, & filius, & Quietus alter filius, qui Caesares
 appellati fuere tempore Galeni, ponunturq; inter XXX. tyrannos,
 qui mox interfecti sunt. Pollio, Macedonius Arrianae sectator haere/
 teos, Constantij principis fauore expulsis orthodoxis Constantino/
 politanus

K

- politianus praeful constitutus est. Is enim eadem quae Arrius de spiritu sancto sentiebat: eum uidelicet nihil habere cum patre & filio commune. Dissentiebat tamen in filio, quem patri similem rite fatebatur, qua de causa ab Arrianis pulsus fuit. Nam Arrianorum tres sectae caput extulerunt, Eunomiani, Arriani, & Macedoniani: de quibus omnibus supra in Arrio diximus. Plurimi tamen apud Constantinopoli uicinas regiones Macedonij opinionum adhaerere uidebantur. Ex libro x. Rufini. Aemylus Macer Veronensis poeta, uolucres & herbarum cecinit uirtutes, Ouidij tempore, ut ipse testatur: Saepo suas uolucres legit mihi grandior aeuo, Quaeque nocet serpens, quae iuuat herba Macer. Sed & opus Homeri persequitur, quicquid apud Ilium actum usque ad finem belli, ut idem poeta testatur: Tu canis aeterno quicquid restabat Homero, Ne careat summa Troica bella manu. Hoc opus Homeri continuauit etiam Quintus poeta, uti narrauimus. Opus autem hoc de herbis ad nostram usque peruenit aetatem. L. Magius, T. Liuij gener, orator Romanus, de quo Seneca in Declamationibus: Non puto quomodo L. Magius gener T. Liuij declamauerit, quamuis aliquo tempore suum populum habuit, quum illum homines non in ipsius honorem laudauerint, sed in focii efferrent. L. Magius, & L. Fannius transfugae e Valeriano exercitu apud Mithridatem agentes, ab eodem rege ad Sertorium missi erant de pacificanda belli societate aduersus Romanos, quos & inquirendos mandauerat senatus. Ii postremo ad Romanos, prodito ex magna parte exercitu redierunt. Haec Pedianus. D. Magius Campanus uir optimus, de tradenda Annibali Capua, sententia omnino aduersa fuit, exitum qualem habuit uaticinando. Iussus ab Annibale propterea nondum urbem ingressus, ad se uenire, negauit. Deinde ueniens, quum omnes obuiam procederent, ipse cum paucis in foro deambulabat. Denique quum uinctus ad Annibalem duceretur, causam dicere iussus, respondit: nulla id lege foederis cogi potuisse. Tandem in exilium quum traheretur, aperto capite uociferans: Habebitis, inquit, libertatem Campani quam petistis: foro medio luce clara uidentibus uobis, nulli Campanorum secundus, inuitus ad mortem rapior. Quid uiolentius Capua capta fieret? Ite obuiam Annibali, exornate urbem, diemque aduentus eius consecrate, ut hunc triumphum de ciue uestro spectetis. Igitur missus Carthaginem, quum tempestate Cyrenas delatus esset: indeque ad Ptolemaeum regem a custodibus Alexandriam ductus, ab eodem liberatus est: permissumque ei una secum in regno uiuere. Ex Liuius x x i i i. Magius Chilo, qui apud Athenas M. Marcellum interfecit, ut ex epistola Sulpitij ad Ciceronem legimus. Magi tres ex oriente fuere, Gaspar, Melchior, & Baltasar, quorum corpora in ciuitate Coloniaensi. Super his uide pulcherrimum Tranquilli locum, quem in Hierosolymae descriptione adduxi. Magnes Atheniensis comicus antiqua comediae, tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, uicit duabus. Magnes alter Smyrnaeus, puer praeceteris mortalibus formosus: poetica insuper & musica ornatus, corona insignis, aureoque retinaculo redimitus, ac habitu molliore indutus, ciuitates obibat, multis dilectus, praesertim Gigi Lydorum regi. Parentes autem probum huiusmodi perosi, capta occasione comam eius inciderunt: uestem, ornatumque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Giges in Magnesium bellum mouit: quibus tandem superatis reuertens, Sardibus panegyricum celebrauit magnificentissimum. Suidas. Magnus, praeful Altinensis, diruta patria a Longobardis sedem transtulit in ciuitatem nouam, quae ante Heraclea dicebatur, in qua extinctus. Anno deinde m c c v i. Venetias traductus per sancte colitur. Alter martyr apud Caesaream Palaestinae sub Aureliano. Magones plures fuisse constat. Primus omnium rem ac disciplinam Carthaginensium auxit, quum ante se Mezeum, & deinde Carthalonem fama longe inferiores duces habuisset. Is ante ullum Punicum bellum, ut Liuius & Trogus x v i i i. referunt, cum c x x. nauibus bello Tarentino auxilio uenit Romanis, aegre ferens Italiam ab externis inuadi. Cui acta a senatu gratia, auxiliaque remissa. Duos moriens filios reliquit, Asdrubalem, & Annibalem, de quibus in ordine dixi. Mago Annibalus frater, causa uictoriae apud Trebiam fuit. Sed apud Locros a Manlio clausus, ab Annibale liberatur. Liuius quoque libro x x x. scribit, Magonem Annibalus fratrem in agro Insubrium uulneratum, quum in Africam per legatos reuocatus nauigaret, apud Corsicam obijisse. Libro item decimo octauo dicit, eundem capta Genua in Liguribus diu restitisse Romanis, ex qua regione eos in Gallia Cisalpina ualde agitauit, ad quem inter Alpes Liguresque agentem, naues e Carthagine uenerunt. Rursus in libro trigesimo: Cum

Cum Magone ancipiti Marte in agro Insubrium concurrerunt Quintilius Varus prætor & M. Cornelius proconsul. Mago alius qui Thurios Annibali subegit, T. Sempronium Gracchum in Lucanis occidit. Apud Capuam duos consules, Fulvium Flaccum, & Appium Claudium clade adfecit, ac nuncius Cannensis uictoriæ Carthaginē cum annulis missus est, qui modium excessere. Mago alius à Scipione capitur, apud Carthaginē in Hispania, Romamq; per Lælium mittitur. Mago deniq; qui de re rustica scripsit: de quo Columella libro primo, sic ait: Veruntamen Carthaginensem Magonem, uel rusticationis parentem ueneremur. Nam huius octo & uiginti memorabilia illa uolumina ex senatusconsulto in Latinum conuersa sermonē sunt. Varro autem testatur Cassium Dionysium Vticensem ex eis uiginti uolumina in Græcum uertisse sermonem, ac Sextilio prætori dedisse. Malchion, nonnullis Alchion, Antiochenus presbyter, rhetoricam prius Antiochiæ docuit. Aduersus Paulum Samosatenum excipientibus notarijs disputauit, qui dialogus extat. Sed & alia grandis epistola ex persona synodi, ab eo scripta ad Dionysium & Maximum Romanæ & Alexandrinæ ecclesiæ episcopos. Hieronymus & Eusebius libro septimo. Malchus Byzantius sophista scripsit historiam à Constantino usque ad Anastasium. Suidas. Mamurra Formijs natus, eques Romanus, ut tradit Corn. Nepos, primus Romæ parietes in Cælio monte domus suæ marmore incrustauit. Hic est qui epigrammate Catulli proficissus est. Idem solidas è Carystio & Lunensi marmore columnas habuit. Plinius. Mamurra alter ante hunc inter Oscos natus tempore Numæ, Ancylia plurarq; deorum signa ex ære fabricauit. Meminit Ouidius in Fastis. Mamercus, prænomen Æmyliorum, uti supra commemorauit: fuit etiam præsul Viennensis, qui teste Ptolemæo Lucensi anno ccccliiii. supplicationes prius instituit, quas rogationes nostri uocant, ob frequentes terræmotus, quibus ea regio infestabatur. Manes hæresiarcha sub Aureliano principe Romam è Perside uenit. Magistrum habuit Buddam nomine, qui & Terentianus dicebatur, Brachman genere ac secta. Hic edoctus literas Græcas sectam Empedoclis amauit, duo principia ponens inuicem contraria. Deinde in Persidē reuertens dictabat se ex uirgine natum in montibus educatum. Edidit libros iiii. quorum primum inscripsit de mysterijs, secundum de euangelijs, tertium de thesauris, quartum de summis: cuius tandem defuncti libri ad manus mulieris ad quam ille diuertebat peruenere. Hæc puerum septem annorum ab se emptum, cui Cubrino nomen erat, literis erudit, hæredemq; omnium fecit bonorum. Hic postea Manes appellatus fuit: ac peregrinationis Buddæ imitator factus, quaquauerus illius libros pro suis iactabat. Igitur quum propriam sectam constituere cuperet, dimissis hæreditate & omnibus quæ possidebat, noua quædam conciliabula subterranea & coitus nefandos constituit. De quo Theodorus sic ait: Manes furore percitus dixit: unam in Christo naturam, diuinam tantum: humanitatem uero eius, phantasticam. Non enim fuisse uerisimile, deum pati uoluisse. Paulus uero præsul Antiochiæ eius tempore, contrarium dogma sequutus, adfirmauit simplicem quidem hominem, uerum prophetam maximum. Hunc deniq; Manetem ad ultimum rex Persarum, uiuum cute direpta necauit, quod filiū eius quem reiectis alijs medicis curare pollicebatur, interfecerit. Ex Suida. Eusebius quoq; libro viii. historiæ sic ait: Manes hæresiarcha, genere Persa, uita & moribus barbarus, tam acer ingenio, ut ex nominis argumento insanire uideretur. Deniq; Christi se nunc formam gerere conabatur ostēdere, nunc ipsum se esse paracletum dictabat: eiusq; more duodecim discipulos quos elegerat quaquauerus stultissima dogmata nunciatum mittebat. Atq; hoc pacto Persica uenena in nostro orbe propinabat. Ex hoc igitur Manichæorum hæresis orta in præsentem diem, ex eo tempore quo Felix urbi Romæ præerat, Diocletianusq; imperabat. Manlij, & Manilij, diuersæ Romæ profapia. Manlij & Manilij amplissima & uetusta familia ab ipsis urbis cunabulis. Inter quos primus claritatem obtinuit M. Manlius, Capitolinus ob defensum capitolium dictus: sedecim natus annos, uoluntarium se militem obtulit: trigintasetem militaribus donis à suis ducibus ornatus, trigintatres cicatrices in corpore habuit: capta urbe, in capitolium auctor confugiendi fuit: quadam nocte, clangore anseris excitatus, Gallos ascēdentes deiecit: patronus à ciuibus appellatus. Domum etiam in Capitolio publice habuit, ac farre donatus. Qua superbia elatus quum à senatu sumpsisse Gallicos thesauros argueretur, & obstrictos ære

Mago

Mago captus
Mago de re
rustica

Malchion

Malchus
Mamurra
eques Ro.Mamurra
faber

Mamercus

Manes Hæ
resiarcha

Manlij &

Manilij

Manlius Ca
pitolinus

- alieno propria pecunia liberaret, nexos exolueret, regni adfectati suspicione in carcerem coniectus, populi consensu liberatus est. Rursus cum in eadem culpa & gratia perseueraret, reus factus de saxo Tarpeio precipitatus est, domus diruta, bona publicata. Gentilitas eius Manlij cognomine iurauit, nequis postea Capitolinus uocaretur. Ex Cæcilio.
- T. Manlius imperiosus** T. Manlius imperiosus Dictator clauis figendi gratia, perinde ac rei gerundæ & soluentis religionis causa creatus esset; bellum Hernicum adfectans, delectu acerbo iuuentutem agitauit: Tandem omnibus contra eum tribubus conspirantibus coactus est dictatura se abdicare. Hinc dicta imperia Manliana. Huic igitur Marcus Pomponius tribunus plebis diem dixit ex ijs quæ in dictatura impie in eum cum reliqua iuuentute, tum in filium fecerat Torquatum, ruri ablegando, qui utilis reipublicæ fuisset. Torquatus dein filius audita accusatione statim aduenit, nactusque Pomponium in thalamo solum, iurare coegit stricto gladio nil eum in patrem moliturum. author Liuius. T. Manlius Torquatus is fuit qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre relegatus ruri fuit, patremque iudicio liberauit. Preterea sub Dictatore Sulpitio tribunus militum Gallum prouocantem occidit, torquem ei detractum ceruici suæ aptauit. Cos. bello Latino filium quod contra imperiū pugnaverit, securi percussit. Latinos apud Vesorem fluuium Decij Collegæ deuotione superauit. Consulatum recusauit, quod diceret neque se populi uitia, neque illum seueritatem suam posse sufferre. Cæcilius. De alio Manlio Torquato legitur apud Liuium, & item Valerium. Cum post Cannensem pugnam Campani erecti alterum à senatu consulem per Annium legatum petiissent, Torquatus iussit eum de curia præcipitem dari si statim non abscederet. CN. Manlius Volso missus ad ordinandam Scipionis Asiatici prouinciam, cupidine triumphandi, bellum Pisidis, & Gallogræcis qui Antiocho adfuerant, attulit. His facile uictis uxor regis Orisgontis centurioni cuidam in custodiam data est, à quo per uim stuprata, de iniuria tacuit, sed postea impetrata redemptione marito adulterum interficiendum tradidit. hæc Cæcilius. Liuius autem VIII. de bello Macedonico. Cn. Manlius Volso Cos. in Asia acceptis à Luc. Scipione copijs & exercitu iustrato contra Gallogræcos bellum gessit, eisque superatis reuertens cum in æde Bellonæ triumphum peteret: decem legati qui cum eo missi fuerant, restitere: inter quos Luc. Furius Purpurio, & Luc. Aemilius Paulus dicebant se legatos CN. Manlio datos, pacis fœderisque cum Antiocho ineundi gratia; Manlium autem summam opem intendisse ut eam pacem turbaret, multosque nobiles uiros in exercitu sua temeritate morti obiecisse: uicit tamen amicis atque cognatis suffragantibus, res feliciter gestas & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus. L. Manlius procos. ex Hispania reuertens cum in æde Bellonæ triumphum ob res bene gestas peteret, exemplum obstabat, quod ita comparatum more maiorum erat, nequis qui exercitum non deportasset triumpharet, nisi perdomitam pacatamque prouinciam tradidisset successori. Medius autem honos Manlio habitus est, ut ouans urbem intraret. Liuius libro quinquagesimo. T. Manlius Iuris pontificalis peritus, iudex inter Macedonas accusatores & filium constitutus: audita causa ita pronunciauit, Cum probatum sit Silanum filium meum pecuniam accepisse, ipsum republica & prole mea indignum iudico protinusque conspectu meo abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima se suspendit, neque pater exequijs interfuit, sed dum funus duceretur, consulere se uolentibus uacuas præbuit aures. Valer. de seueritate. T. Manlius Torquatus bello secundo punico qui Cos. antea Sardos subegerat, rebellantes magna clade adfecit. xxx. millibus ex eis cæsis, Asdrubalem Pœnum cepit: ac omnem insulam perdomuit. T. Manlius Torquatus, T. filius tempore Ciceronis, uir doctus ex Rhodia disciplina Molonis, & à natura ad dicendum satis solutus, neque expeditus. Cui si uita suppeditauisset, sublato ambitu consul factus esset. Plus facultatis habuit ad dicendum quam uoluntatis. Itaque studio huic non suffecit. hæc ex Cicerone, qui & de alio L. Manlio Torquato alio loco sic ait. L. Manlius Torquatus, cui etsi non deerat oratio quam Græci dicunt politicen, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ uulgares, sed interiores quædam & reconditæ: summa uerborum & grauitas, & elegantia, atque hæc omnia uitæ decorabat grauitas, me quidem admodum delectabat. Pedianus autem de eodem sic. L. Torquatus qui P. Sullam patris competitorum in consulatu accusauit, qua & ipse Sulla & colle-

ga damnati sunt. Rursus eum accusauit, quod in coniuratione Catilinæ fuisset: defenditur a Cicerone, cuius extat oratio. L. Manlius pictor egregius, apud quem quæ Seruilius forte cœnaret, filiosq; suos deformes animaduertent, Non similiter, inquit, Manli, fingis & pingis. Ad quem Manlius, In tenebris, inquit, fingo, in luce pingo. Macrobius de Saturna libus. Manlij autem à Manilio Octauio fluxere: is Tusculanorū dux, & Tarquinij gener fuit, ad quem ille post fugam se recepit, eiusq; auxilio Romanis intulit bella. Liuius primo. C. Manilius ex Antiochea, conditione seruus, arte astrologus ac poeta, unā cum Plotio poeta mimorum & Taberio grammatico conseruis, ex Asia una nauī aduectus, describitur Plinio libro XXXVII. Astrologiam uersibus primus Latinorum aggressus est, opus Augusto dedicans: ubi se non aliorum uiam ingressum, nec aliena proferre, sed sua & noua profitetur, tacite Virgilium notans. Carmen graue, sedatum & elegans, ut planè uideatur temporis illius maiestatem & eloquentiam redolere. Quod minime perfecisse uideatur, quoniam de septem erraticis stellis mentionem non fecerit. Laurentius Miniatenlis nostra ætate mathematicus. eius libri enarrator, habere fatebatur argenteum nummum antiquum, cum eius imagine sculptum, ac habitu patrio & sphaera supra caput. Mandouius & Indibilis duces Hispani, partes Romanorum cum Scipione Africano in Hispania iuere. Deinde Scipione ægrotante, seditionem agitauere, in Romanosq; insurgere cœperunt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendisset, ueteris officij memor tantum castigatos uerbis dimisit. Liui. XXXIX. Manethus Mendes, Ægypti sacerdos, scripsit de præparatione *κωμωμ*. Alter item è Diospoli Ægypti, uel Sebenites, scripsit physiologiam, & apotelesmata uersibus in astrologia, id est, effectus astrorum. author Suidas. Manius mathematicus, è tribus obeliscis quos ex Ægypto asportari iusserat Augustus: illi qui in campo Martio locatus erat, auratam pilam addidit: cuius uertice umbra colligeretur in semet ipsam, alia atq; alia incrementa iaculantem apice: rationem ferunt à capite hominis intellectam. Plinius. Mares monstrum, de quo Ælianus de uaria historia sic ait: Italiam dicunt primo habitasse Ausones loci indigenas. Sed antiquissimum omnium Marem quendam appellatum, pubetenus hominem, reliqua equum, quem Græci *ἰσθημιγίη* uocant: quod sanè uidetur ex eo dictus, quia primus equum mansuefacere ac domare didicerit. Marcius per c. scribitur in antiquis marmoribus. Marciorum uetusta domus, iam inde à rege Romano censetur Anco Marcio. Marcius Coriolanus à Coriolis Volscorum oppido capto appellatus, contra Tarquinium militans, ob ciuem seruatum corona querna donatus est. Consul uero quum esset aduersus plebem graui annonæ, aduectum è Sicilia frumētum magno precio populo dandum curauit: ut plebes angustijs oppressa famis, agros non seditiones curaret. Igitur à tribunoplebis Decio die dicta, ad Volscos concessit. Eosq; duce T. Tatio aduersus Romanos concitauit: & ad quartum ab urbe lapidem castra posuit. Ter missos ad se legatos spreuit. Tandem Veturia matre, & Volumnia uxore castra petentibus, mortuum bellum omisit. Inde templum Fortunæ muliebris erectum, ob recuperatam à matris rempublicam. Marcius reuersus à Volscis, damnatus ac trucidatus est. Ex Cæcilio, & Plutarcho. Cn. Marcius Rutilius Alifas, consul cum Qu. Fabio, quum non satis prospere cum Hetruscis pugnasset, successorem habuit dictatorem, L. Papyrium Cursorem. Idem censuram cum P. Cornelio Aruina gessit. Q. Marcius Tremulus cum P. Cornelio Aruina consul, de Hernicis triumphauit. Statuaq; ei propterea equestris decreta, quæ ante templum Castoris in foro posita est. Liuius libro nono. Marcius Censorinus quem populus Romanus secundo censorem creauit. Inde suadente eo, legem tulere, ne cui bis eundem magistratum gerere liceret. Plutarchus in Marcio. Quintus Marcius rex, iussus à senatu aquarum Appiæ & Anienis regula ductus reficere, nouam à nomine suo appellatam, cuniculis per montes actis intra præturæ suæ tempus adduxit. Plinius. Quintus Marcius Sertimij filius eques Romanus, impiger adolescens, animiq; & ingenij aliquanto q̄ pro fortuna, in qua natus erat, maioris. Ad summā indolē adcesserat Cn. Scipionis disciplina: sub qua per tot annos edoctus erat. Hic in Hispania mortuis Scipionibus, Annibale Italiam uexante collectis militibus ex fuga, & quibusdam de prælijs deductis haud contemnendum exercitum fecerat, habitaq; concione, uice functus imperatoris, fractas Romanorum uires, cæsis fugatisq; Hispanorum exercitibus recuperauit, ad uigintiseptem milia uno

L. Manlius
pictorManilius
Octauius
C. Manilius
poetaMandouius
& Indibilis

Manethus

Manius

Mares mon
strumMar. Co
riolanusCn. Marcius
AlifasMar. Tre
mulus

Qu. Mar. rex

Qu. Mar.
adolescens

- L. Marcius Philippus** praelio interfectis. Ex Liuiio libro quinto secundi belli Punici. Laelius Marcius Philippus Consul, in quem Laelius Crassus orator, irascens ait: se minime accepturum cum in consulem, à quo ipse in senatorem non acciperetur. Cicero tertio de oratore. **MAR**
- Marcia** CIA uirgo & martyr cum Rufino, apud Syracusas. Alia apud Nicomediam, cum plurimis alijs. Romanae autem tres memorabiles: Marcia, Catonis uxor, quam Hortensio roganti dedit. Altera Marci Varronis, quae & penicillo pinxit, & cestra in eborre: imagines mulierum praesertim, suam quoque ad speculum. Nec ullius in pictura uelocior manus fuit. Artis uero tantae, ut celebres suo tempore pictores antecederet Sopolim, & Dionysium, quorum tabulae pinothecas implent. Plinius. Marcia item Vestalis incesti damnata. Liuius. **MARCELLORVM** prosapiam plebeiam supra in Claudijs ostendimus fuisse: Claudiorumque sibi nomen adsciuisse. Marcus Claudius Marcellus, primus, ut ait Plutarchus, Marcium genti nomen indidit: uir imprimis bellicosus, Gallos Gefatas, qui superatis Alpibus, Insubribus sese coniunxerant, iuxta Padum uicit: interfecto Viridomaro eorum duce, unde spolia opima tertio retulit Ioui Feretrio. Deinde consul apud Nolam Annibalem, primus omnium superauit: docuitque inuictissimum ducem posse uinci. Inde tertio consul contra Syracusas profectus, triennio urbem oppugnauit. Proconsul deinde cum Fabio Maximo coniunctus contra Poenum, alter clypeus, alter Marcellus ensis uocatus est: ille tarditate & prudentia, hic uiribus & audacia praestantes: tandem interfectus ab exercitu Annibalis apud Venusiam, dum exploratum cum Tito Quintio Crispino collega exiret. Crispinus autem fugit: ossa eius à Poenodemum remissa, intercepta à Numidis, periere: quum quinque consulatus, & duos proconsulatus gessisset. Secundum quod in eius statua, in aede Palladis collocata, epigrammate inscriptum. Ex Plutarcho & Liuiio. Huius nepos Cl. Marcellus, unus è tribus legatis missis ad Masinissam in Africam, ut ait Liuius libro quinquagesimo, perijt naufragio, paulò ante coeptum tertium Punicum bellum. Idem quum senatus sibi qui ter, auo qui quinquies, & patri qui semel Consules fuerant, poneret: & patris splendorem apud imperitiores autoritate aliorum augere uellet, subscripsit. Hi Marcelli nouies consules. Pedianus. M. Marcellus Pompeianarum partium, Caesari in petitione consulatus maxime restitit. Post mortem Pompeij Athenas profugit. Adeo inimico in tyrannos animo fuit, ut impetrata uenia (pro qua nobilis extat oratio Ciceronis) redire non curauerit. Interfectus paucis post annis apud Pyreum, à Magio Chilone eius familiari fuit: ut indicat Sulptij epistola ad Ciceronem: uir alioquin grauissimus, & magna olim in republica autoritate, pariter & eloquentia. Caius Marcellus, eius frater, aduersus laetitia ipsius reditum à Caesare, adiuuante Cicerone, ceterisque eius necessarijs impetrauit. Hic Octauiam olim Marci Antonij uxorem, Augusti sororem, in matrimonium duxit: ex qua Marcellum suscepit, qui decessit admodum puer: magna spe adempta successione Augusto, qui eum sibi adoptauerat. Dedicauit ei theatrum: Octauia uero mater, bibliothecam. Hic est de quo Virgilius in sexto: Tu Marcellus eris. Sed praeter Romanos, Marcelli quoque tres memorantur à Suida, uiri doctissimi: unus Pergameus, orator, sub Hadriano principe, cui librum dicauit de regno. Alter Sidites medicus, Marco Antonino imperante, qui scripsit heroico carmine de medicina libros quadragintaduos. Tertius praceptor Arcadij principis. Marcellus quoque Anticyranus, praesul sub Constantino, qui scripsit aduersus Arrianos, inter illustres ponitur ab Hieronymo. Amianus quoque Marcellinus his addendus historicus, qui Graecum se in suo libro fatetur, Latine quum scripserit: quod sanè ex ipsa styli peregrinitate apparet, quum itineris principum comes & ipse fuerit: ut in scriptis demonstrat libro uigesimoquarto. Historia haec fracta, mendosaque, ac laciniosa ad nos peruenit. Marcellinus praesul Anconitanus inter professores, qui se opponens orto incendio prodigiose restitit. author Gregorius moralium tertio. Marcellinus praesul Ebredunensis in Gallia, ubi iacet, uenit ex Africa, unà cum Domnino & Venantio. Machutus natus inter Britones, praesul Sanctonensis, ubi iacet, tempore Iustiniani: cuius Romae templum cernitur. Maturinus etiam professor apud ciuitatem Senonensem, tempore Maximiani, Caius Marius septies consul Arpinas, humilis

humili loco natus, legatus primum Metello in Numidia, criminando consulatum ad-
 eptus, Iugurtham captum in triumphum duxit. In proximum annum consul ultro fa-
 ctus, Cimbro in Gallia apud aquas Sextias, Teutones in Italia in campo Sammidio uicit:
 de his triumphauit. Usque ad sextum consulatum ex ordine factus, tribunum plebis
 Apuleium & Glauciam praetorem seditiosos interemit. Et quum Sulpitia rogatione pro-
 uinciam Sullae eriperet, armis ab eo uictus, Minturnensium paludibus latuit. Inuentus
 igitur & in carcerem coniectus, missum percussorem Gallum, uultus maiestate deterru-
 it: ex quo Minturnenses ad mare fugientem comitati sunt: unde accepta ille nauicula in
 Africam traiecit, ubi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, ruptis ergastu-
 lis ad Telamonem adplicans portum, exercitum coegit: caesisq; inimicis suis, iniuriam
 ultus est, quo tempore Sulla res contra Mithridatem gerebat. Demum natus annos se-
 ptuagintatres, ex morbo decessit in septimo suo consulatu, relicto Mario filio. Ex Plutar-
 cho & Caecilio. C. Marius Iunior consul natus annos uiginti, aduersus Sullam redeun-
 tem e uictoria Mithridatica, exercitum parat. Nobilitatem in urbe trucidat. Sulla interim
 ueniens, eum cum exercitu toto fudit. In oppidum Praeneste fugientem, per Lucretium
 Asellam obsedit: postremo potitus ad duodecim millia, trucidauit. Marius tentata per
 cuciculum fuga, quum omnia clausa uideret, se Pontio Telefino fugae comiti iugulan-
 dum dedit. L. Iulius octuagesimo octauo. M. Marius Cratidianus, M. Cratidij filius, Ci-
 ceronis amicissimus, interfectus a Catilina fuit. author Pedianus. Cicero quoq; de peti-
 tione consulatus: Quid ego nunc dicam te cum eo concertaturum, qui hominem charis-
 simum populi Romani, Marcum Marium Cratidianum spectante populo Romano uir-
 gis per totam urbem ceciderit, ad bustum egerit, ibi omni cruciatu lacerauerit, uiuo statim
 collum sua dextra secuerit, quum sinistra capillum eius a uertice teneret, caput sua manu
 caederet, quum inter digitos eius riuus sanguinis fluerent: Marius Statilius praefectus equi-
 tum in exercitu Romanorum apud Cannas. Marius Celsus, & Annius Gallus, duces O-
 thoniani, uicti sunt a Vitellianis apud Bebriacum, author Tacitus. Marius Priscus pro-
 consul Africae, tempore Domitiani, damnatus repetundarum, quod Africam expilauer-
 rit, in exilium actus est. Iuuenalis: Quum tenues nuper Marius discinxerit Afros. Ma-
 rius Maximus historicus, scripsit principum Romanorum uitas. Citatur saepe testis, ad
 hanc aetatem minime peruenit. Accusatur in hoc a Lampridio, quod nonnullorum princi-
 pum haud fama dignorum gesta nimis minutatim persequeretur. Marius Aterius decla-
 mator ex tempore Romanorum unus, in Latinam linguam transtulit Graecam faculta-
 tem, tanta ei uelocitas erat ut uitium fieret. Itaque Augustus optime dixit: Aterius no-
 ster sublamandus est, adeo ne concurrere, sed decrescere uideretur. Alioquin libertum
 habebat cui & parebat, habebat in sua potestate ingenium in alterius modum. Seneca in
 declamationibus. Marius unus e uiginti tyrannis, qui tempore Galeni imperium inua-
 serunt. Marius maximus historicus uitas imperatorum scripsit. Marius martyr, e Per-
 sia uenit Romam, una cum Martha uxore, Abacuch & Audiface filijs, religionis amo-
 re corpora martyrum sepelientes, passi demum omnes sub Claudio principe. Marcus
 Byzantius sophista, Isaai auditor, Hadriani tempore, a quo legatus Byzantium magno
 honore exceptus est: dicebat ex tempore, & cum Polemone peritissimo sophista quan-
 doq; concurrat. De hoc Philostratus etiam plura: quae quando non attinent atq; obscuri-
 tatem habent, scribere supersedeo. Marcus, discipulus & interpret Petri fuit, a quo uti
 acceperat euangelium scripsit, perbreue quidem, quod ille postea probauit. Deinde per-
 rexit in Aegyptum, ubi praeful Alexandrinus factus, tanta omnium gratia, ut Philo He-
 braeus, qui tunc Alexandriae florebat, librum scripserit in laudem suae gentis super Chri-
 stianorum conuersatione. Et quomodo Lucas narrat, Hierosolymis tunc omnia Chri-
 stianis fuisse communia: sic ille quod sub Marco fieri doctore Alexandriae cernebat, li-
 teris tradidit. Decessit octauo Neronis anno, sepultus Alexandriae: cui successit praeful
 Annianus. Dicitur & de Marco, ut sacerdotio renjceretur, pollicem sibi amputasse, quod
 minime iuuat. Hieronymus. Martianus Capella, patria Carthagenensis, Romae uiue-
 bat: ut Remigius testatur. De nuptijs Mercurij poema composuit, quarum commento

C. Marius
iuniorMarius Cra-
tidianusMarius Sta-
tilius

Marius Celsus

Marius

Priscus

Marius Max.

Marius

Aterius

Marius

tyrannus

Marcus By-

zantius

Marcus Euan-

gelista

Martianus

Capella

- de artibus liberalibus tractat, quas in dotem Mercurio dedit, unâ cum Philologia uxore.
- Martianus presbyter** Est enim philologia variarum artium doctrina & cognitio. Martianus presbyter apud Zenonem imperatorem in honore fuit. Desciuit à fide orthodoxa, Epicuri sectam sequutus in principio, dicens, mundum quidem à deo factum, sed opera uicq; casuum secundum quod casu unumquodq; euenit, id prius extitisse. author Suidas. Marcio hæresarcha: uide in dictione Apelles. Martini martyres plures, unus apud Atinam ciuitatem simul cum Nicandro, ubi etiam quiescit, sub Diocletiano. Alius cum Aquilino & Gemino apud Africam insectatione Vandalica. Alius præsul Terdonensis sub Hadriano. Martiana uirgo & martyr item sub Diocletiano apud Cæsaream. Martiales quoq; plures martyres legitimus, inter quos ille qui Cordubæ. M. Valerius Martialis poeta epigrammatum, è Bilbili oppido Celtiberiæ. Romæ annos triginta commoratus, in Hispaniam demum reuertit, pauper admodum, & uiatico à Plinio nepote, ut in eius epistola declaratur, adiutus. Amicos coluit Stellam, Silium Italicum. Adscitus & in ordinem equestrem, & iura trium liberorum adeptus est. Reliquit epigrammatum librum omnino reiiciendum, quippe qui neq; elegantia Latinæ, neq; moribus proficit. Fuit & Gargilius Martialis, qui uitas imperatorum scripsit tempore Alexandri principis: cuius ipse uitam diligentius persequutus est, teste Lampridio. Scripsit etiam de Hortensibus, teste Seruio. Marfyas Pellæus historicus fuit prius ludæi magister, & frater Antigoni postea regnantis, nutritus unâ cum Alexandro Magno. Scripsit res Macedonicas libris decem, à primo rege usq; ad Alexandrum. De rebus Atticis libris duodecim. Marfyas Philippeus item historicus. Marfyas Tabenus, qui scripsit de tranquillitate libris duodecim: fabulosa libris septem, & quædam alia de patria sua. De quibus author Suidas. Marfyas Phryx tibicen, qui, Ouidio teste in fabulis, tibis à Minerua inuentis cum Apolline certauit, à quo uictus ac tergo nudatus est: quem nymphæ fleuere, quodq; earum lachrymis fluuius Phrygiæ creuerit, ab eius nomine Marfyas uocatus. Marinus Neapolitanus philosophus & orator, Græce eruditus, Procli discipulus & successor, sub Hadriano: scripsit ipsius Procli & uitam & disertationes uersibus, ac soluta oratione: & nonnullas item physicas quæstiones. author Suidas. Marinus Tyrius Tyrius autem prior tempore supradicto fuit, qui geographiam scripsit, unde suam Ptolemæus accepit, quiq; eum sæpe interpolat ac corrigit. Marinus, miles Hierosolymitanus & Asterius, senator apud Cæsaream Palæstinæ, sub Valeriano & Faustino martyres. Alius puer Romanus, nobilis, sub præfecto Martiano. Alius cum Ianuario passus in Africa, insectatione Vandalica. Marina uirgo, natione Græca, uirili habitu in cœnobio ubi pater eius agitabat, perseuerauit, Marini nomine ignota. Accusata deinde falso stupri à muliere quadam, ob ignominiam extra cœnobium aliquot annos eiecta uixit & extincta est: dumq; corpus lauaretur à monachis, agnita charitate, honorifice tumulata inter sanctas colitur. Anno deinde millesimo centesimo decimotertio, Venetias è Græcia translata, eius nomini templo dicato. Mardonius Persa, quem Xerxes uictus, apud Salaminem cum exercitu reliquit, ut reliquias belli confoueret, Qui & ipse uictus apud Plateas deinde fuit. Dicitur & sub aceruo quodam thesaurum fodisse. Quem locum postea Polycrates Thebanus emit, dum Apollinē de thesauro inueniēdo cōsuleret, qui respondit, *πάτερ λαβὲρ κίβη*: omnem lapidem moue: ex libro prouerbiorum Græcorum. Margarita uirgo Antiochena, in patria sub Olybrio præfecto, post multa supplicia capite truncatur, annorū quinquaginta, ibidemq; sepulta decimotertio calendis Augusti, nonnullis tertio eidus Iulij. Maximus philosophus Tyrius, uixit Romæ tempore Commodi: scripsit de Homeri operis philosophia: præterea an Socrates pulchre fecerit, qui se oratione non defendit: & alia, Suidas. Maximus, philosophus Platonicus, Epirota uel Byzantius, præceptor Iuliani principis: scripsit inter alia commentarios in Aristotelem ad Iulianum: uario fuit ingenio: primo siquidem Christianus, deinde desertor, postremo ad sanitatem redijt. Quapropter à Gregorio Nazianzeno in eius scriptis primo uituperatur, deinde laudatur. Fuit alius præsul Taurinensis, tempore Honorij: ut author Gennadius. Martyres quoq; plures huius nominis. Maximus Planudes, monachus Constantinopolitanus, uir planè doctissimus, uehementisq; ingenij: abhinc annos ferè CL, Romanæ ab initio fidei fauit, ob quam rem ab imperatore Constantinopolitano multa passus, in custodiam tandem coniectus, contra sententiam coactus

actus est, tribus editis contra Romanam ecclesiam argumentationibus. Quas ætate nostra Bessarion cardinalis Nicenus perlegens mirari solebat, uirum cæteris in scriptis excellentem summumque philosophum tam ineruditos infirmosque edidisse syllogismos, haud ob aliam putabat causam quam quod ea quæ metu perscripserit, animo improbauerit, refellendaque uel cuius facile præbuerit. Huius plura extant ingenij monumenta. Nam Ouidij Metamorphoseos librum & Macrobiū de Satur. in Græcum sermonem conuertit, ambos prosa oratione. Problematum uolumen composuit. Rhetoricos commentarios super Hermogenem scripsit. Epigrammata ueterum Græcorum resectis laiciuoribus in unum iam uulgo sparsum uolumen coegit. Maximianus præsul Syracusanus Gregorij primi tempore abbas antea sanctitate claruit. Fuere & martyres plures huius nominis. Maximinus præsul Aquensis in Gallia unâ cum Maria & Martha Massiliam adnauigauit. Maximæ uirgines & martyres plures. Matthæus qui & Leui appellatus, ex publicano Apostolus primus in Iudæa ob eos qui ex circuncisione crediturunt, Euangelium Hebræis literis uerbisque conscripsit. Quis postea in Græcum uerterit haud satis constat. Porro ipsum Hebraicum habetur in bibliotheca Cæsariensi, quam Pamphilus martyr confecit. In quo animaduertendum, ubicumque utitur scripturæ ueteris testimonio, eum non sequi septuaginta interpretum auctoritatem, sed Hebraicam, è quibus illa duo sunt. Ex Aegypto uocauit filium meum: Et, quoniam Nazareus uocabitur. Hieronymus. C. Marullus tribunus plebis cum Flauio coronas Cæsaris dictatoris statuis detraxit, eosque qui primi Cæsarem regem salutauerant, in uincula duci iussit. Quamobrem Cæsar Marullum de magistratu deiecit. Plutarchus in Cæsare. Marullus poeta Mimographus sub Antonino principe apud Spartianum. Pomponius Marullus grammaticus Romæ profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus. Cum ex oratione Tyberium reprehendisset, adfirmante Acteio Capitone & esse illud Latinum, & si non esset futurum certe: Iam inde mentitur inquit Capito. Tu enim Cæsar ciuitatem dare potes hominibus, uerbis non potes. Pugilem olim fuisse Asinius Gallus hoc in eum epigrammate ostendit. Qui caput ad læuam didicit, glossemata nobis præcipit, os nullum uel potius pugilis. Tranquillus. Masinissa & Iugurtha in rebus Africæ dicti. Masurius legis lator. Athenæus. *Μασούρου νόμος ἐξήγαγε*. Persius. Masuri rubrica uetauit. Habetur etiam in digestis de origine iuris. Mauricius martyr præfectus legionis Thebeorum apud Sedunensem ciuitatem, erant enim Orientales, sub Maximiano passus cum tota legione decimana. Meccenatem equestris ordinis Hetruziæ regibus ortum & Horatius & Propertius authores sunt. Aretini suum faciunt. Amicum insuper Augusti præcipuum & poetarum ea tempestate amantissimum uel omnes fatentur. Deliciosum præterea non solum cultu ac moribus, sed etiam stylo dicendi fuisse commemorant: quare Augustus eum Malacinum uocabat, exagitabatque frequenter teste Tranquillo ut Cacozelum & *μυροβρέχρα*, id est, unguento madidum: Esarem quoque Hetruziæ appellans. Ad eius hortos quandoque secedebat, qui hodie à quibusdam monstrantur Romæ supra S. Mar. Maioris ædem. Mechophanes pictor Pausiæ discipulus, placet nonnullis ob diligentiam quam intelligunt soli artifices. Aliter coloribus nimius. Plinius. Megabyzus Persa ex Darei ducibus qui Aegyptum euerit. Melanthus medicus qui filias Proeti regis Argeorum ab infania curauit. Melanthus poeta elegiarum, Cimonis ducis Atheniensium familiaris. SP. Melius equestris ordinis prædiues largitione frumenti ex Hetruzia aduecti plebe delinita ad regnū adspirās, à Seruilio Hala iussu dictatoris Cincinnati, cuius magister equitum erat, obruncatus. eius domus æquata solo Aequimelium dicta. Liuius IIII. A. Aurius Melinus uir Cluentiæ, gener Cluentij Habiti. Cuius Cicero meminit pro A. Cluentio. Melianus præsul Rhedonenis professor sub Clodoueo rege Francorum sancto. Melito Asianus genere præsul Sardenis, philosophus Christianus librum M. Antonino pro nostra religione dicauit, scripsit & alia plura. Huius elegans & declamatorium ingenium Tertullianus commemorat. ex Hieronymo & Eusebio libro IIII. Melitus orator Atheniësis qui Sophocrem accusauit, æmulus Periclis in rep. unde pulsus dux Samiorum factus bello naualicontra Sophoclem ducem Atheniensium uenit. Alter poeta tragicus, qui ut du-

Maximianus

Maximinus

Maximæ

uirgines

Matthæus

Marullus

Trib. Pleb.

poeta

Marullus

grammaticus

Masinissa

Iugurtha

Masurius

Mauricius

Meccenas

Mechophanes

nes

Megabyzus

Melanthus

medicus

Melanthus

poeta

Sp. Melius

Aurius

Melinus

Melito

Melitus

orator

Melitus poeta

rus

- Meletius** rus taxatur ab Aristophane . σκολιά μελίτου καρκώδ' αὐλημάτων . Suidas . Meletius præful in Aegypto Arrianæ sectæ, unde Meletiani dicti sunt . Nam ab initio ob metum sub Diocletiano principe fidei desertor fuit . Deinde sacrificauit . Arrianis demum adhaesit . Sectatores habuit plures, eos præsertim qui tunc Petro præfui Alexandrino Orthodoxæ fidei aduersabantur, author Socrates in historia tripartî . Meletius è Sebastia Armeniæ ciuitate contra decretum concilij Arrianus fit præful Antiochiæ . Qui tamen inde rursus pellitur in exilium, quod præter opinionem ipsorum non Arrij, sed nostram fidem defendere cœpisset, quem magna pars Antiochenis secuta, ab errore depulsa est . Eusebius .
- Meleus** Meleus Pelasgus profugus à patria, dum Pythiam de sede consuleret responsum tulit : *πάσα γὰρ πατρίς* . Omnis terra patria . quod à quodam poeta usurpatum . Omne solum forti patria est . ex quo prouerbium uenit . meminere ipsius Mnaseas & Dionysius Chalcidensis . Ex libro prouerbiorum .
- C. Melissus grammaticus** C. Melissus Spoletinus grammaticus muneri datus Meccœnati ac manumissus ab eo, author Tranquillus . Melissus Sarmius Parmenidis auditor, philosophus ciuibus suis charus, quibus præcepta plura dedit, rempublicam administrauit, classiq; in bello præfuit Olympiæ . LXXXIII . ut refert Apollodorus .
- Melissus philosophus** Melissandrus Milesius Lapitharum & Centaurorum bellum scripsit, ut author Aelianus de uaria historia .
- Melchisedech** Melchisedech Hebræi Sem filium Noe putant & usque Aaron sacerdotem uixisse . Rex igitur Salem id est Hierosolymæ primus & sacerdos fuit, qui nouum sacrificij genus deo panem & uinū obtulit . Abraamo ex uictoria redeunti obuiam processit . Primus item qui typum domini hostri gessit . Nam eius genealogia ignoratur, sicuti & Christi, sine humano patre, secundum uero diuinitatem ineffabilis . Rex etiam fuit Christus, & seipsum deo loco sacrificij obtulit .
- C. Memius** Cn. Memius anno ab urbe condita ccccxxx . deuictis nauali prælio præfuit Latini ac Antiatis eorum rostra nauium ærata in foro posuit, appellariq; forū rostra cœpit . ut author Liuius VII .
- Menander poeta** Menander Atheniensis Comicus nouæ comœdiæ, strabus fuit lumine, mēte acutus, amore in mulieres insanus, scripsit fabulas LXXXVIII . & epistolam unam ad Ptolemæum regem, aliâq; nonnulla soluta oratione . Hæc Suidas . Quintilianus autem de eo sic . Menander meo iudicio diligenter lectus ad cuncta quæ præcipimus efficienda sufficit . Ita omnem in uita imaginem expressit, tanta in eo inueniendi copia & eloquendi facultas, ita est omnibus rebus, personis, affectibus accommodatus, ut omnibus eiusdem operis authoribus tenebras obduxerit . Plinius autem sic . Menandro in Comico socco testimonium regum Aegypti & Macedoniae contigit, classe per legatos petito . Maius ex ipso, regni fortunæ prælata literarum conscientia . Ex hoc authore nihil ad nos peruenit, quod Græcorum seueritas Christianorum, longe præstantior nostra, hos diu Comicos sustulerit .
- Menander sophista** Menander Laodiceus sophista scripsit commentarios in artem Hermogenis & in præexercitamenta Minutiani . Suidas .
- Menander Magus** Menander alius Simoni mago succellit, & ipse quoque genere Samarita, non solum eius referens impietatem, sed longe superans maioribus portentis efferebatur, sese seruatorem dicitans ex Olympo ad hominum salutem demissum, docensq; nullo pacto angelos ab hominibus uinci, aut cogi posse quàm artis magicæ disciplina, & baptismo ab eo traditis, ex quibus profecto immortalitas humano generi proueniat . Quæ omnia ex libris Irenæi scire perfacile fuerit . Sed & Iustinus de ijs ipsis, in quibus Simonis fecerat mentionem, etiam de hoc talia quædam scribit . Eusebius libro III .
- Menalippides pater & F.** Menalippides poeta Melius genere Olympiad . LXXV . scripsit Dithyrambicorum plures libros & poemata epica, & epigrammata, & elegos . Huius ex filia nepos Menalippides iunior, item poeta, scripsit Lyrica & Dithyrambica . Vixit, mortuusq; est apud Perdicam regem .
- Menecrates medicus** Menecrates Syracusanus medicus, nullam dicitur accipere solitus mercedem medendo . Curabat in primis sacrum morbum, tantum hac mercede contentus, ut liberati se esse ipsius seruos faterentur, Se uero Iouem appellabat .
- Menecrates poeta** Alter quoq; Menecrates Comicus fuit . Fabula ipsius *Μανέκτωρ ἢ Ἐρμιονεύς* . Suidas . De superiore Menecrate Aelianus de uaria historia scribit: eum Philippî Macedonis fuisse medicum, tantaq; adrogantia, ut se Iouē appellaret: Philippoq; hoc modo scriberet . Menecrates Iuppiter Philippo *εὐπραγίην* id est felicitatem . At ille respondit: Philippus Menecrati *ὑγιαίνω* ; id est sanitatem .
- Consulo

Consulo enim ut ad Anticyræ loca te conferas: planè significans ei elleboro ad stultitiæ remedium opus esse. Menedemus nobilis inter Socraticos philosophus, Phædri discipulus, pauperis architecti filius. Nihil unquam scripsit: ut author Antigonus Carystius. Decessit annos natus septuagintaquatuor, ut Diogenes ait. Menedemus Lampfacenus Cynicus secta, in tam prodigiosam uenerat superstitionem, ut sumpto habitu furia circumiret, dictitans se exploratorem ex inferis uenisse, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat, cum tunica talari, adstricta puniceo balteo. Caput arcadico pileo coniectus, cothurnis tragicis, barba promissa, uirga in manu. author idem. Menæchmus Proconnesius philosophus Platonius, scripsit libros tris in libros Platonis de repub. Menæchmus alter Sicyonius historicus, scripsit historiam Alexandri magni. meminuit utriusque Suidas. Menæchmi fabula Plautina. C. Menius quum domum suam Catoni & Flacco Coss. uenderet, ut ibi basilica ædificaretur: excepit ius unius columnæ super qua tectum proijceret, ut inde ipse & posterius eius spectare munus gladiatorium possent, quod tunc in foro dabatur. Ex illa igitur columna Menia, uocitata Meniana ædificata. Pedianus. Menius item præsul Catalaunensis à Petro institutus, & unà cum Dionysio in Galliam missus. Menas uir Aegyptius, & martyr sub Diocletiano in Phrygiæ partibus: ubi sub Agricolo duce merebat. Alter professor natus inter Samnites, in solitudine uiuens ac paupertate. Tantum apes in agello curabat: dona tamen non deerant aduentum eum: quos à malis auertere ad bonaq; conuertere solebat. Fuit Gregorij tempore, qui hæc in dialogo libro III. narrat. Menippus Phœnix secta Cynicus: nihil memoria dignum edidit, porro ipse, libriq; eius ridendi. Cumq; habendi cupidissimus esset, bonis amissis, laqueo uitam finiuit. author Diogenes: qui sex alios, quanquam minime claros, huius nominis commemorat. Suidas uero alium addidit, qui fuit poeta Comicus: eius fabula κεικωτες. Menippus item alius Stratonicensis, in tota Asia disertissimus, præceptor Ciceronis: ut ipse in Bruto testatur. Alium Macrobius adducit Menippum, quem philosophum & seruum fuisse tradit: scripsisseq; libros quos imitatur in satyris Marcus Varro: quas Menippeas uocauit, alij uero Cynicas. Menelaus poeta Aegæus scripsit Thebaida libris VI. & alia. Suidas. Mesomedes penultima producta, poeta Hadriano principi charissimus: scripsit in laudem Antinoi liberti sui. Suidas. Meson astrologus, ex his unus qui ab Atheniensibus adscriptus fuit nauigaturis in expeditionem Siciliae, onus detrectare cupiens, tempestatem futuram prædixit. Cumq; propterea minime proficeret, simulauit insaniam, atque hoc modo missionem habuit. Feliciusq; hoc illi contigit quam Ulyssi. Cuius ficta insaniam à Palamede detecta & accusata fuit. Aelianus de uaria historia. Metelli plebei fuere, ut ait Liuius, uerum clari uictorij & magistratibus, Cæcilijq; omnes appellati: Quorum primus Quintus Cæcilius Metellus Cæcus & Pont. maximus: quam orbitatem contraxit, dum sacra ex incendio ædis Vestæ rapuit. Prius enim primo bello Punico aduersus Pœnos speciosissimum egit triumphum, XIII. ducibus hostium, & CXX. elephantis in eo ductis. Item quod pontifex esset A. Posthumium Cos. quoniam idem & Flamen martialis erat: cum ille ad bellum proficisci uellet, non passus est à sacris recedere. Liuius XIX. Q. Cæ. Metellus à domita Macedonia Macedonicus uocatus: prætor Pseudophilippum, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mumio tradidit. Inuisus plebi ob nimiam seueritatem, & ideo ob duas repulsas cōsul ægre factus, hostes in Hispania domuit. Quumq; omnia proprio & subito ageret consilio, amico cuidam quid acturus esset roganti: Tunicam, inquit, meam exurerem, si eam consiliorum meorum consciam existimarē. Hic quatuor filiorum pater, supremo tempore, humeris eorum ad sepulcrum elatus est: è quibus tres consulares, unum etiam triumphantem uidit. hæc Cæcilius. Cicero autem de eodem. Q. Metellus is cui consulares filij fuere, in primis est habitus eloquens, qui pro L. Cotta dixit, accusante Africano. Cuius & alia sunt orationes. Gellius quoque ostendit hunc inter principes sui temporis oratores fuisse, characteremq; dicendi eius ponit ex quadam oratione, quam in triumpho suo habuit. De hoc item Liuius LIX. ait, qd Censor cum Q. Pompeio fuit, & ab Attilio Labeone trib. pl. de saxo deiici iussus: qd in legendo senatu ab eo præteritus sit: quod ne fieret alij tribunum auxilio fuere. In ea etiam censura legē tulit, ut omnes uxorem ducere cogentur: extabatq; eius oratio super hoc habita, quam Augustus quum de maritandis

Menedemus
Cynicus

Menæchmus
historicus
C. Menius

Menius præ.
Menæ duo

Menippus
philosophus
Menippus
poeta
Menippus or.
Menippus phi
lophilosophus
Menelaus
poeta
Mesomedes
Meson

Metellus
cæcus

Metellus Mar
cedonicus

ritandis

- ritandis ordinibus ageret, uelut eo tempore scriptam, in senatu recitauit. Felix præterea appellatus ob rerum successum, quodque, ut supra narraui, elatus à filijs consularibus, quos Plutarchus de fortuna Rom. nominat, Q. Balearicū, L. Diadematum, M. Metellum & C.
- Metellus Balearicus** Metellum Caprarium. Ex quibus Q. Metellus Balearicus, à uictis eis insulis dictus est, L. Metellus Diadematus, siue Vittatus appellabatur. Plutarchus in Coriolano. In Metellorū inquit, familia fuit, qui Vittatus appellaretur, à uitta, qua ulceris tegendi gratia frontem obligabat. Hunc Plinius Diadematum uocat. meminit eius & Cicero pro reditu suo. Q. Cæ. Metellus Numidicus, de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit. Deinde Censor, quia eum qui se Ti. Gracchi filium mentiebatur, in censum non receperit: idemque in legē Apuleiam per uim latam, iurare uoluerit: in exilium actus, Smyrnæ substitit. Claudia exinde rogatione reuocatus, quum in ludis forte de reditu literas in theatro accepisset, non prius legere dignatus est, quam spectaculum finiretur. Metellum sororis suæ filium laudare noluit, quod is olim iudicium & leges detrectarat. Cæcilius. Huius Numidici filius Quintus
- Qu. Metellus Pius** Metellus Pius appellatus, quod patrem ad siduis precibus ac lachrymis ab exilio reuocauerit: prætor bello sociali Marforum ducem interemit: Consul in Hispania Herculeos fratres compressit: Sertorium expulit. Adolescens in petitione præturæ & pontificatus, consularibus uiris prælatus est. author Cæcilius. Valerius uero huius dedecora, mutationeque morum commemorat his uerbis. Metellus Pius uir quondam abstinentissimus, aduentus suos in Hispaniam ab hospibus, aris, thure, atralicisque aulais læto animo excipi patiebatur. Cum lautissimis epulis apparatus ludos interponi sinebat: cum palmata ueste conuiuia, cum coronis celebrabat: & cuius adolescentia priscos uidit mores, senectus nouam exorsus est luxuriam. Liuius quoque LXXXIX. Hic ait inter proscriptos à Sulla quum ad posticum uxoris suæ adcessisset, & admissus non fuisset, ibidem se transuerberas fores sanguine resperfit. Q. Metellus Creticus, à deuicta Creta uocatus, propinquus illius Metelli, qui æquo imperio contra Hispanos pugnauerat, à senatu fuerat prius in Cretam missus, quam aduersus piratas Pompeius proficisceretur. Hæc enim insula fons secundus piratarum erat, multosque in ea prædones ab se comprehensos sustulerat. Multique etiam obsessi in ea in deditionem Pompeio se potius dabant, tanquam ea prouinciæ eius pars foret. Pompeius igitur literis acceptis L. Octauium ad Metellum misit, denunciatum uti abstineat, & ad ciuitates uti ne pareant. Quem Metellus despectum habens rem prosequitur, deque piratis supplicium sumpsit, ac uictoriam reportauit, exemplum obijciens Achilles, cui non uirtuti datum fuit, quod Hectorum ab iniuria aliorum Græcorum prohiberet, ut cædi suæ reseruaret. ex Plutarcho in Pompeio. L. Metellus Delmaticus, à uictis Delmatis. author Pædianus in actionem tertiam contra Verrem. L. Metellus nobilis adolescens, author coniurationis inter iuuenes Rom. fuit deserendæ Italiæ tempore Annibalis, & ad regem aliquem confugiendi. Qui stricto gladio à Scipione Africano tunc tribuno, super eis, adactisque sacramento repressi sunt. Metellus alius tribunus plebis, qui Cæsari ærarium inuadenti restitit. Cui Cæsar inquit. Non adolescens armorum atque legum tempus est: eumque arma intentando absterruit. Metelli Celer & Nepos, Ciceronis tempore, quos ipsemet in causis quidem uersatos non esse, tamen non sine ingenio, nec indoctos. Nepotis pater fuit Q. Metellus Nepos Balearici filius, Macedonici nepos, qui consul fuit cum T. Didio. Accusatus à Curione, moriens filium iureiurando adegit, uti Curionem accusaret sui accusatorem, qui iussa fecit. Hic est Metellus cum quo postea Cicero similtates gessit, ac prætor Siciliæ Verri successit. Alius item eius tempore prætor urbanus erat: tertius cōsul cum Q. Hortensio. Hæc Pædianus. Messalæ cognomentum prius indidit familiæ Valeriorum, Valerius Messala, qui primo bello Punico Cos. Messanam expugnauit, ac Carthaginiam: primusque tabulam picturæ prælij quo Hieronem & Carthaginenses in Sicilia uicit, proposuit in latere curiæ Hostiliæ. anno urbis cccxc. Idem horologium Romæ portauit, secundus à Papyrio cursore, qui ante annis xlii. publice constituerat solarium. Postremo Nafica aqua diuisit horas. Plinius. Duos oratores Messalas, senem, & iuuenem Quintilianus commemorat. Quorum iuuenem Plinius testatur, cum à morbo graui resipisceret nominis sui oblitum fuisse. Quintil. item de S. litera librum, & item alium de familijs Rom. scripsisse, in Augusti dignationem & amicitiam uenisse: idque argumētum quod teste Tranquillo
- senatus

senatus per eum patriæ patris ei nomē obtulit. Metrodori tres in primis memorabiles. Lam
 pfacenus Epicuri discipulus, fidissimusq; amicus, Strabone Diogeneq; testibus, qui X VII.
 annis nunquam ab eo discessit. Decedens annorum L IIII. liberos suos Epicuro commēda
 uit. Metrodorus Atheniēsis Carneadis auditor, ut Cicero de Oratore testatur, pictor & phi
 losophus fuit. Itaq; quū L. Paulus deuicto Perseo petijset ab Atheniēsis, ut ei quā pro
 batissimum philosophum mitterent ad erudiendos liberos, simulq; & pictorem ad excolen
 dum triumphum, in utroq; illi Metrodorum elegerunt. Hunc & Carneadem usos fuisset ma
 gnopere memoria artificiali Cicero est autor. Metrodorus Scepsius, qui è philosophica uita
 in ciuilem migravit, magna ex parte in suis scriptis oratorie loquitur, & nouo quodā dicēdi
 genere usus est, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, cla
 rum tamen coniugium apud Carthaginenses adsecutus est. Quumq; in amicitiam Mithri
 datis regis uenisset, ad eum cū uxore migravit, in honoreq; fuit. Nec diu feliciter cessit. Nam
 legatus ab eo ad Tigranē missus, à rege desciuit, Tigranes eum inuitum regi remisit, qui seu
 regis opera, seu morbo, in itinere excessit. Hæc Strabo. Methodius Tyri Præsul, libros ad
 uersus Porphyrium, aliosq; aduersus Origenem edidit, multaq; alia quæ lectitatur. Excessit
 ad extremum martyr in Chalcide Græciæ. Hieronymus. Metius Geminus dux Tusculano
 rum, superatus à Romanis bello Latino. Metius Curtius, Sabinorum dux cōtra Romulum
 obruptas Sabinas acriter pugnauit. Metius suffetius, dux Albanorum, quod contra fœdus
 societatis in bello Fidenatium animum ancipitem & infidum gesserat, iussus est in concione
 à Tullo hostilio quadrigis discerpi. Liuius I. Meuius & Bauius mali poetæ, Vergilij amuli,
 ut ipse in Bucolicis. Qui Bauiū non odit, amet tua carmina Meui. Horat. Male soluta nauis
 exit alite Ferens olentē Meuiū. Messalianorū, quos oratores, alioq; nomīn Enthusiastos ap
 pellant, exorta secta, Valentis & Valentinianorum temporibus. li enim cuiusdā demonis
 effectum expectant, quem S. spiritum arbitrantur. Reijciunt opus manuum tanquam ma
 lignum, somno ocioq; indulgent. Principes sectæ Datoſius & Phibas atq; Dalphidius erāt.
 Quos agentes apud Edessam urbem, Flauianus Præsul Antiochenus iussos ad se uenire re
 darguit, habita longa cū Dalphidio præsertim disputatione. Theodoritus in historia triper
 tita. Minucios & Minucios ac Munacios diuersas Romæ domos, nequis erret, ex marmorū
 testimonio fuisse deprehēdimus. Tybure nanq; in templo sancti Vincentij sic legitur. L. Mi
 nucius Natalis Cos. Aug. Cos. Augur leg. PROPR. Prouinc. Mæsiæ inferioris uotis V. S.
 C. Et in eadem urbe in templo S. Archægeli idem nomen Græce scriptū reperitur, Ασκληπίω
 σωτήρι κ. Μινίκιος Ναταλιος ὑπάτος, ἀντύπατος λιβύης, ἀυγυρ, πρεσβυτής καὶ ἀνίστατῆρος σεβάσε Μυ
 σίας φη κἄτω, ἢ νόον καὶ ἦν βωμὸν ἀνέθηκεν. Minutiorum uero & nominis, & nobilitatis plura
 testimonia. Primus in ea familia qui claritatē habuerit T. Minutius Augurinus, Præfectus
 annonæ sub Cincinnato Imp. SP. Melium regnum adfectare, concionesq; & arma & conci
 lia domi habere, largitionē quoq; facere primus deprehendit, ad Cincinnatumq; detulit, ob
 quam rem boue ab eo aurata extra portam Trigeminam donatus est: authores Pli. Liuius,
 Q. Minutius cos. contra Volscos & Sabinos bellum gerens, & ab eis in Algido obsessus, à
 L. Q. Cincinnato Dictatore liberatus est. Quare & à Minutio & ab eius exercitu corona ob
 fidionali donatus est. Hic etiam præter imperium Dictatoris pugnans, pro Consule legatus
 apud exercitū relictus est. Liuius. Qu. Minutius Thermus cum L. Cor. Merula Cos. factus
 cum Liguribus in agro Pisano feliciter pugnauit, interfectis ex eis ix mil. reliquis in fugam
 conuersis. Idē legatus C. Manlij Consulis missus, uti iuramentū ab Antiocho fœderis, quod
 cum eo Manlius iniuerat acciperet, uerberatus: deinde in eiusdē Manlij exercitu pugnādo,
 paulopost extinctus est. Liuius. M. Minutius Rufus magister equitum ferox & temerarius,
 criminando Fabiū max. dictatōrē tanquam timidum & segnem, effecit ut populi iussu im
 perium ei cū Dictatore æquaretur. Diuisoq; exercitu, cum iniquo loco cōflixisset, & in maxi
 mo discrimine eius essent legiones, superueniēte cū exercitu Fabio liberatus est. Quo benefi
 cio uictus, castra cum eo cōiunxit, & patrē eum salutauit. Liui. xxij. C. Minutius in cōcione
 Brutū Consulē admonuit, nō esse sequendā Collatini collegæ sententiā de reddendis bonis
 quæ Tarquinij per legatos petebāt, ne his cōtra patriā uterentur, nec eum suspicione uacare,
 quod propinquus illorū esset. Plutarch. in Publicola. T. Minutio & L. Posthumio Coss. in
 Samniū missis, ad Tifernum pugnatū, ut Liuius ix. Ex quo Tifernū non in Umbriā ubi nūc
 ponitur, esse apparet, ut Ptolemæo itē scribitur. Minutius Felix Romæ nobilis causidicus,
 L. sub

Metrodori
tres.

Methodius

Metius gemi.

Metius Curt.

Metius Suffe.

Meuius poc.

Messalianorū
secta.

Minicij

Minucij

Munacij

Minutius Au
gurinus.Q. Minutius
consul.Q. Minutius
Thermus.

M. Minutius

Rufus.

C. Minutius

T. Minutius

Tifernum

Minutius Fe.

L. sub

- sub Hellogabalo scripsit dialogum Christiani & Ethnici disputantium. Hieronymus & La
Minutia ctantius. Minutia uestalis suspecta propter mundiorē cultum ad portam Collinam dextra
Mida uia strata, defossa. Scelerato campo ab inuiso ideo loco nomen factū est. Liuius lib. vii. Mida
 rex Phrygiæ ditissimus, cuius fabula Ouid. teste lib. xi. Silenū Bacchi ministrū captum Phry
 ges apud Tmolū montē, ad Midam perduxerūt. Quem rex cum dimittere iussisset à Bac
 cho gratiā hanc cōsecutus, ut quicquid tangeret aurū fieret. Quod tandem cum animaduē
 teret ei officere, rursus petijt ut restitueretur in pristinum. Iterū de eo narratur: Pane & Apol
 line de fistula cōcertantibus, iudiciū pro Pane tulisse. Iratus Apollo, stultam ei mentē, auricu
 lasq; asini pro signo dedit. Ille cælare cōtendens, tandem à seruo cōspicitur, qui secreti impa
 tiens in scrobem terræ clam quid uiderat retexit: unde arūdines enatæ, ac uento agitata, uo
 cem eandē referebāt. Quod Persius noster pulchre usurpauit, quum stultitiā suorū tempo
Mithridates rum prodere uellet. Aurículas asini quis nō habet? Mithridates rex Ponti, ut est autor Tro
 gus lib. xxxvij. ob auxiliū aduersus Aristonicū Romanis latum, Syria maiore donatus fuit,
 mortēq; repentina interceptus, filiū reliquit item Mithridatem, cuius ea postea magnitudo
 fuit, ut omniū barbarorū ante se gesta superarit. Bellum cum Rom. annis xlvi. uaria uictoria
 gessit, Asiam occupauit, Q. Oppiū Procons. & Aquiliū legatum in uincula coniecit, iussuq;
 eius quicquid ciuiū Rom. in Asia fuit, trucidatū est. Rhodū, quæ sola in fide permanerat, op
 pugnavit, Athenas per Archelaū Præfectū occupauit, qui uictus à Sulla est, paxq; cum rege
 facta: ita ut Bithynia (nam cū Nicomede rege societate iniuerat) Cappadociæq; & Asia ce
 deret. Deinde deficiens à Lucullo apud Cyzicū superatus, ad regem Armeniae Tigranē con
 fugit, finisq; belli fuisset, si Romanos præda à persecutione non auertisset. Postremo à Pom
 peio, qui Luculli uictoriae successerat, in Bosphorū fugatus, ac penitus subiugatus. Pontus
 in prouinciam redacta. Pharnaces in amicitia à Pompeio receptus, ac Bosphori rex factus,
 atri Mithridati bellū intulit: ille in regia obsessus, uenenū sumpsit, quumq; parū proficisset
 à milite Gallo adiutus ac interfectus est: nam cōtra uenenū quotidie utebatur antidoto. Pl.
 libro. xxij. cap. ix. In sanctuarijs inquit, Mithridatis antidoti cōpositio inuenta à Pompeio, è
 duabus nucibus siccis, & ficis totidē, ac rutæ folijs xx. simul tritis, addito salis grano, quod ie
 iuno dandū cōtra uenenū. Ipse quoq; tāta memoria fuit, ut teste Valerio linguas xxij. popu
 lorum, quibus imperitabat, probe teneret. Exercitationi & uenādī studio adeo intētus, ut se
Hypsistratea ptem annis neq; urbis, neq; ruris tecto uteretur. Hypsistrateā cōiugem in omnibus bellis ad
 iutricem, armatāq; habuit crudelis alioquin in suos: nam & Laodicen cōiugem & sororē,
 præterea matrē, fratremq;, ac filios trīs impuberes, & totidē filias interfecit. In omnibus bel
 lis c l x. è suis amisit. Post eum Polemon in Ponti parte successit. Zenonis oratoris filius è
 Laodicea Syriae ob eius merita, Antonio primū, deinde Augusto concedentibus: post eum
 uxor eius Pithodoris cum filijs. Strabo xij. Milo Crotoniata athleta nobilis: quæ cum con
 stitisset nemo uestigio educebat, malum tenenti nemo digitos corrigebat. Idem in Olympia
 bouem in humerū iustulit: tandem sibi nimīū credens, quum in sylua ingētem uidisset arbor
 rem caudice discissam, immisissis manibus penitus discindere cupiens, reclusisq; fissuris defu
 ciente conatu se feris lacerandū præbuit: autor Valerius. T. Annius Milo è Lanuuiō Muni
 cipio, familia Papia, adoptatus à T. Annio auo materno, cliēs Ciceronis in causa cædis Clo
 dianæ: author Pedianus. Hic cū ob eam causam cædis exularet Massiliae, uidissetq; Ciceron
 nis orationē pro se scriptam, longe meliorē atq; ipse habuerat, dixisse fertur, si sic orasset Cic.
 nō ego Massiliae lumbricos legerem: autor Dion in Romanorū historia. Ex quo ostenditur
 eum domi interpollare solitū postea orationes. Hunc Milonē sumptu profusum æris alieni
 D C C. mil. LLS. debuisse inter prodigia Plinius ponit. Mithæcus grāmaticus, scripsit de ob
 sonijs, de canibus, & alia. Suidas. Minitianus sophista Atheniensis Galieni principis tempo
 re, scripsit artē rhetoricam, præexercitamenta, & diuersas orationes. Idem. Minitates martyr
 Florētinus sub Decio, in monte ubi nūc eius uisitur templū, iugulatus. Micon pictor Tima
 reten filiam habuit eandē & discipulam, quæ & ipsa optime pingebat. Plinius. Myrmecides
 & Callicrates in opere admirandi. Hic quadrigā cum agitatore ex ebore, quā mulca alis, &
 nauem quam apicula pennis integeret, fabricauit. Ille Myrmecides formicas tam tenues, ut
 membra uidere uix liceat: autor Aelianus de ua. hist. Myron Syracusanus statuarius, cuius
 uacca multorū poetarū epigrammatis celebratur. Alter Atheniēsis, ut Pausanias. Myrtinus
 poeta comicus Atheniēsis, frater Hermippi comici. Fabula ipsius Ἐταρόωνες, ἔρωτες. Suidas.
 Mimnemus

Mymnermus Colophonius elegiarū poeta ac tibicen, ut Strabo scribit, quem Propertius se
 imitari fatec̄. Milciades primus qui cōdidit Cheronnesum, alius Gypsei filius, tertius Cimo
 nis, dux inuictissimus, qui Dareū in cāpis Marathonijs uicit. Est & quartus Hieronymo Eu
 sebioq̄ cōmemoratus, qui Cōmodi principis tēporibus aduersus Iudæos gentesq̄ apologe
 ticam pro nostra religione diligētissime scriptū Imperatori dicauit. Mnesimachus poeta me
 diaz comœdia: ipsius sunt ἰπποτροφοῦς, ἑδσίους, ἐλιππῶ, ut Athenæus in Dipnosophistis.
 Mnaseas Berytius scripsit de arte oratoria, & de dictis atticis. Suid. Mopsi tres, unus Athe
 nis Mopso patre, alter ex Apolline & Manto Tyresia filia natus, uates, & Argonauta, qui
 & Mopsoꝝ oppidū in Thessalia ædificauit: autor Stra. Montanus, qui Vatienus pranomi
 ne appellatus est, orator Narbonensis, in Balearibus insulis mori, illuc à Tyberio principe
 relegatus: autor Euseb. De hoc est Martialis. Docti patria Narbo Vatiens. Est item alter hæ
 rearcha natione Phryx, cuius sectatores Cataphrygæ appellatur. De quo Apollinaris ait,
 Vicus quidā dicitur apud Mysiam Phrygiæ, qui appellatur Ardaban, in quo aiunt Monta
 num quendā qui nuper ad Christi fidem uenerat, sub Crate Asia Procos. inanis gloriæ cupi
 ditate incēsum, repente mente alienata proloqui cœpisse diuersa ab his quæ essent à maiori
 bus tradita: quæ quū plurimī ut insanū repellerent, nonnulli uero agitari diuino spiritu putan
 tes, eum sectabantur. Inter quos, Prisca & Maximilla eodē furore & insaniam refertæ sunt, uati
 cinariq̄ cū eo existimata. Ex Eusebii historia lib. v. Moschus grāmaticus & poeta Syracusa
 nus Aristarchi familiaris, hic secundus à Theocrito scripsit carmē bucolicon. Suidas. Mory
 chius poeta tragicus & gulæ deditus uoluptati, super qua notatur ab Aristophane. ὃ ἑλτάτη
 σὺ καὶ πάλαι περὶ μὲν ἐλκὸν μορσίου. Morfimus & Melanthius poetæ Tragicī, Morfimi enim
 ut frigidi & detestabilis poetæ meminit Aristophanes. καὶ διδασκοίμω βοσάδαρ μορσίμω ἔα
 γούλας, hoc est, eijciā & sibilem. Alterū Apollonius Tyaneus quū uinctus apud Domitianū
 esset, ut infamem notat, μὴ με κτενέας, οὐ γὰρ εἰμι μορσίμω. Quo dicto nusquā cōparuit. Me
 lanthius item ob gulam notatur. Erat enim cinædus, molliq̄ uita. Suidas. Monothelita ex ar
 gumento nomē sumpsere. Duas in deo uoluntates negabāt. Diuinā uidelicet & humanam,
 quū contrā sit. Nam & multa Christus ut homo uoluit, & fecit, doluit, fleuit, orauit. Vt autē
 deus, imperauit uentis & mari. Contra hos celebrata sexta uniuersalis synodus, anno D C L
 x x v. Princeps sectæ Sergius Præful Cōstantinopolitanus, Moses tris omnino memo
 rabiles legimus, Iudæos omnis: unū patria Cordubēsem, qui scripsit de sensu legis Iudæorū,
 in librū quem uocāt Talmud. Moses alter Gerundensis. Tertius legis conditor Pentateuchi
 ante hos omnis & omnīū præcepta philosophorū fuit, quæ legisse, indeq̄ plura hausisse Pla
 tonem Augustinus existimat. Typū in omnibus cōseruatoris nostri gessit. De quo uaria scri
 ptores, ut ueritatis ignari prodidere. Tacitus eū exulem dicit fuisse, Iudæisq̄ pulsus ex Ægy
 pto, ducem se præstitisse, ac eos adhortatū, ut nequaq̄ deū, hominum ue opem expectarent,
 sed sibi duci cœlesti crederēt. Et quo firmā in posterū sibi eam gentem haberet, cōtrarios
 ceteris mortalibus ritus indidisse. Strabo autē sic. Fama est Ægyptios eorum progenitores
 fuisse qui nūc Iudæi appellantur. Nam Moses unus ex Ægyptiorū sacerdotibus, quū mole
 ste ferret eorū instituta, in Palæstinā migravit. Discesserunt cum eo multi, quibus curæ diui
 na erant. Docebat enim quomodo Ægyptij non recte sentirent, qui serarū imagines deo tri
 buerent, nec Græci qui deos hominum figuris insignirēt. Ac solum id deos esse, quod nos &
 omnia cōtinet, & quam naturā appellamus. Cuius profecto imaginē nemo sanæ mentis au
 deat effingere. Itaq̄ sine forma colū digno in tēplo oportere, ac semper bonum aliquod expe
 ctare eos qui caste integre & cū iustitia uiuerent, ceteros nequaquā. Modestus & Amonius
 infantes martyres Alexandria sub Diocletiano. L. Munatius. L. F. L. N. L. Pron. Plancus de
 quo in Planco diximus. Musanus quidā uir planè doctus, ab Eusebio ac Hieronymo inter
 nostros scriptores ponit, qui M. Antonino imperante librū aduersus quosdam qui Encrati
 tarum sectæ addicti fuerāt, scripsit. Museus Eumolpi filius Atheniensis, primus teste Dioge
 ne, deorū genealogiā uersibus tradidisse fertur, sphaeramq̄ inuenisse. Scripsit amores Erūs &
 Leandri hexametris, qui extant. Decessit Falerijs ut Epigrāma indicat. Eumolpi exanimum
 Museū terra Falerum, Cōtinet hoc tumulo, pignora chara patris. Museos tris Suidas cōme
 morat: unum Eleusinū Antipheni filium uersificatorē discipulum Orphei, qui scripsit ὑποθή
 κας, id est, uitæ præcepta ad Eumolpū filium, uersuum ferè iij. millibus. Alterum Thebanum
 Thamyra filū, ante Troianū bellum, qui poeta Melicus fuit. Scripsitq̄ hymnos & cantica.

Mymner.
Milciades
quatuor.

Mnesimachus
Mnaseas
Mopsi tres

Montanus
orator.

Montan, her.

Moschus
Morychus

Morfimus &
Melanthius.

Monothelita

Moses Cor
dubensis.
Moses Gerun
densis.
Moses le
gislator.

Modestus
Munatius
Musanus.

Museus.

Musei tres.

Tertium Ephesiu item uersificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, scripsitq; res Pergameses: praeterea de Perside libros x. L. Mumius, de quo Liuius. l. ij. sic ait, Cum Achais qui in auxiliu Bœotios & Chalcidenses habebant, Q. Cæ. Metellus ad Thermopylas bello confligit: quibus uictis, dux eorū Critolaus ueneno sibi mortem conscuit: in cuius locū Draccus dux creatus apud Isthmon à L. Mumio uictus est: qui omni Achaia in deditiōe accepta, Corinthum ex S. C. diruit, quia ibi legati pop. Rom. uiolati erāt. Thebæ quoq; & Chalcis quæ auxilio fuerant, diruta. Ipse L. Mumius de Achais triumphauit: signa ærea, tabulasq; pictas in triumpho tulit, scq; abstinentissimū uirum egit, neq; de tot opibus quicquā in domū suam peruenit. Mutiorū domus iam inde à Mutio Codice nobilitata, quæ Scæuola ob dexteram crematā dictus est. Hic obsidente urbem Porsena, facta à senatu potestate, in castra ad inimicos processit, Scribāq; pro rege obrūcauit. Quare captus ductusq; ad Porsenam, ante omnia, dextra quæ errauerat coram eo igni iniecta, adfirmauit secum trecentos esse cōiuratos. Quo facinore territus rex, acceptis obsidibus, pacem cū pop. Ro. fecit: Mutio prata trans Tyberim honoris gratia data, statua quoq; statuta. Cæcilius. Qu. Mutius Scæuola Tribun. ple. nouem collegas, duce Sp. Cassio ad dominationem aspirantes, uiuos in aede ubi factio tractabatur, cremauit: aususq; solus pœnā ille nouē collegis dare, quam nouem Tribuni ab uno collega exigere timuissent. Valerius de seueritate. Qu. Mutius Scæuola, iuriconsultorū eloquentissimus: sicuti eodē tempore L. Crassus eloquentiū iuriscōsultissimus habebatur. Fuit peracutus ad excogitandum, quod in iure aut in æquo uerum aut esset aut non esset: tum uerbis ita ad rem cum simili breuitate mirabiliter aptus. Cicero in oratore. Qu. Mutius Scæuola Pont. Maximus, quem se Cicero in Lælio præceptorē post Scæuolam iuriconsultū habuisse adolescens fatetur. Hunc partes Sullanas secutum Marius iunior ad aram Vestæ cōfugientem interfici mandauit. Q. Mutius Prætor Siciliæ ante Verrē. Cui Siculi ob merita, Mutia festum diem dicauerunt. Cicero in Verrē. Q. Mutius tribunus ple. ille qui intercessit ne lex ambitus à Calpurnio Pisone ferret. Accusatus deinde à L. Caleno furti, defensus est à Cicerone. Pedianus. Musonius Babylonius philosophus stoicus ac dialecticus Neronis tempore, familiaris Apolloni Tyanei. Feruntur & epistolæ utriusq; inter se missæ: à Nerone deinde interfectus ob linguæ licentiam. Scripsit & plura in philosophia, quæ nō extant. Citatur saepe ab authoribus testis. Quædam etiam eius dicta Stobeus in collectione refert. Musonius alter Iouiniani principis tēpore, magna uir authoritate, qui Proconsulis potestate in Asiam profectus est: author utriusq; Suidas.

NABOCODROSORVS rex Assyriorum, quem Chaldæi magis extollunt, maioresq; dicunt res gessisse quàm Herculem, & usq; ad columnas peruenisse commemorat: author Strabo lib. xiiij. Is igitur est qui in sacris libris memoratur corrupto uocabulo, Iudæosq; in seruitutē egit, Nannacas Phrygiæ rex teste Herimogene de rebus Phrygijs, ante Deucalionis tempora fuit, qui præuidens diluuium futurum, cōegit populares in templo multa gemens ac dijs supplicans, ex quo prouerbiū Græcū manauit in multo luctu, τὰ ναννάκας κλαίω. Res Nannacæ plorabo. Ex libro pro uerbiorū Græcorū. Narses eunuchus Iustiniani principis cubicularius, bibliopola prius: deinde ob animi uirtutē patriciatus honore auctus, uir religione pietateq; præditus, ut qui plus precibus ante deum proficeret, quàm uis contra inimicos. Igitur is in locum Belisarij ductus in Italiam missus, decem annos uarijs euentibus pugnauit, qui demū adscitis auxilijs x. millibus Longobardis Victige apud Placentiam uicto: deinde alio rege eorum Teia, qui sibi Lotarium & Buccellum à Francis adsciuerat, in Apulia superato, bello Gothico finem imposuit, anno xvii. postquam inchoatum fuerat: altero uero & lxx. postquam Theodericus in Italiam intrauerat, Arimino quoq; & cunctis quæ à Gothis in Piceno tenebantur receptis, ad urbem uictor contendit, ibiq; animum reficiendis ædificijs adplicuit. Cuius opus pons est Anienis uia Salaria: cum huiusmodi inscriptionibus. Imperante D. N. pijsissimo ac triumphali semper Augu. Annis xxxviii. Narses gloriosissimus ex Præf. sacri palatii excos. atque patricius post uictoriā Gothorum ipsius, eorum regibus celeritate mirabili, conflictu publico superato atque prostratis, libertate urbis Romæ ac totius Italiae restituta, pontem uia Salariae usq; ad aquam à nefandissimo Totila tyranno destructū, purgato fluminis alueo, in meliōrē statū, quàm quondam fuerat, renouauit, posuitq;. In alio quoq; marmore pontis: Quàm bene turbati directā est semita pontis, Atq; interruptum continuatur iter.

Mumius
Achæi
Critolaus
Draccus

Mutius cod.

Q. Mu. Scæ
uola.

Q. Mu. Scæ/
uola iurifcon.

Q. Mu. Scæ.
Pont. Maxi.

Q. Mu. Præ/
tor Sicile.

Q. Mu. tri.
bunus ple.

Musonius phi
losophus.

Musonius
Procōsul.

Nabocodro
sorus.

Nannacas

Narses

Buccellus

iter. Calcamus rapidas subiecti gurgitis undas, Et Narfen resonans plausus ubi canit. Qui potuit rigidas Gothorum subdere mentes, Hic docuit durum flumina ferre iugum. Sed & Aquileiam quoque restituit ab Hunnis deletam. Tandem tot rebus gestis, nec ipse inuidiam superare potuit. Insimulatus à Romanis avaritiæ & tyrannicæ administrationis apud Iustinianum & eius uxore, literas ab eis ignominia plenas accepit, uti uidelicet Eunuchus ad colum & pensum rediret. Ille iratus, ducam inquit, tale pensum, talemq; ordiar telam, quæ extricari facile non sit. Itaq; è Pannonia Longobardos euocat, iamdiu Romam inuadere cupientes. Ipse uero paulo post excessit Romam, cuius cadauer loculo plumbeo Constantinopolim delatum est. Narcisus Præsul Hierosolymitanus, doctrina sanctitateq; clarus, quum inimicorum atq; inuidorū insectatione coactus esset fugere, atq; aliquamdiu delitescere, alius populo Præsul surrogatur. Tandem quū inimici iam diuersa uia sublatis essent, iubente deo, improuisus, gratissimusq; omnibus rediit, quum extinctus putaretur. Vbi uero iam longæ uisus, Alexandrū sibi coadiutorē adsciuit, qui postea successit, uixit annos C X V I. Ex Eusebij historia. N A V A T V S, seu Nouatus, ut nonnullis placet, hæresiarcha, presbyter Romanus, animo tumidus, sectam Nouatianorum constituit. Qui sese Catharos, id est, mundos, ac puros appellabant. Quamobrem cogi concilium in urbe sexaginta Præsulū necesse fuit, in quo Nauatum damnarunt. Cuius rei meminit Fabianus Pont. urbis in epistola ad Fabianū Antiochiæ Episcopum. In qua scripsit Nauatū lapsū fuisse cupiditate præsulatus, quam cum dissimularet, apparuit nihilominus paulo post Præsul, maximeq; plebem deceperat, quod uiros quosdam bonos sibi adiūxerat, à quibus postea facile cognitus ac relictus est. A deoq; stultus, ut Eucharistiam populo præbiturus, prius eos iurare cogeret, se nunquam relicto, Cornelium Pontificem secuturos. Cyprianus præterea librum super hoc edidit elegantissimum, ubi lapsos cum eo ad pœnitentiam exhortandos, & obstinatos à cæteris arcēdos admonet. Ex Eusebij historia. Neocles philosophus Atheniensis, frater Epicuri, scripsit de secta sua. Nepos cognomentum Romanum ex luxuria inditum. Sic Metellus Nepos, & Cornelius Nepos. Nepos hæresiarcha è Casarea Philippi, de quo Dionysius Præsul Alexandrinus apud Eusebiū libro vii. sic scribit. Episcopus quidam erat in parte Ægypti Nepos nomine, qui more Iudæorum de his quæ nobis futura promittebantur, sentiebat: Mille annos uidelicet sanctos cū Christo regnatos in terris, in libidine & uoluptate: errorēq; tam impudentem autoritate ac testimonio Io. apostoli uaticiniū tueri conabatur, librū insuper eius sectæ scriptitando. Nestor Alexandrinus Academicus, qui Marcellum Augusti sororis filium erudit, ac post Athenodorū, eius ciuitati præfuit, ducibus ac ciuibus acceptus. Strabo. Nestor è Lycia regione, pater Pisandri poetæ, uersificator tempore Seueri principis scripsit Iliada *νεστοριανή*, siue *ἄσοιχέιωτομ*, hoc est sine ordine literarum ab Homero positarū. Tryphiodorus uero similiter ad eius imitationē scripsit Odysseā. Suidas. Nestorius Germanicianus: est enim Germanicia Syriæ ciuitas, quod castitate cæteros antecedere uideret, Præsul Constantinopolitanus electus, postero die orationē habuit ad populum & Imperatorem, adrogantia plenam, sese cœlum eis daturū promittēs. Hic igitur Paulum Samosatēnū, Manetē, Apollinarem, ac Photinū ante se imitatus, Christū tantum hominem esse dictabat, duas omnino negando naturas. Aduersus quē Cyrillus præsul Alexandrinus, indicto bello multas conscripsit epistolas, quæ adhuc extant: reclamāte quādoq; Ioanne Chrysostomo, & Cyrillum obiurgante, quod ob nimiam eius in Nestoriū insectationē, ecclesiam perturbaret. Ex historia tripartita. Contra hunc celebrata tertia generalis synodus sub Theodosio iuniore. C. Neuius poeta comicus, epigrāma sibi posuit plenū superbiæ Cāpanæ. Immortales mortales si foret fas flere, Flerent diuæ Camœnæ Neuiū poetā, Itaq; postq; Orci traditus est thesaurus, Obliti sunt Romæ loqui Latina lingua: author Gellius. Varro autē in libro de poetis, dicit eum stipēdia fecisse primo bello Punico, idēq; bellum carmine scripsisse. Neemias propheta F. Helchiæ, inter captiuos Hebræos pincerna Artaxerxis erat. Miseratus suorum cōditionem, facta à rege potestate Hierosolymā rediit, muros urbis restituit, easq; simul cum Esdra & populo fufis ad deū precibus dedicauit. Postremo in Persidem rediit, Susisq; extinctus ac sepultus, ut scribitur in sacris uoluminibus. Nicandrus Colophonius grāmaticus & poeta, & medicus tēpore Attali iuuenis illius qui Gallogræcos uicit. Scripsit de Theriaca cōtra uenenū: de agricultura. Curationū collationes, prognostica Hippocratis uersibus edidit, aliaq; cōplura. Suidas. Cicero autē de orat. sic ait, Nicandrus homo ab agro remotissimus: de agri cultura

Narcisus
Præsul.

Nauatus.

Neocles
Nepos cognomen.
Nepos hæresiarcha.

Nestor gram.

Tryphiodor.
Nestorius

C. Neuius

Neemias

Nicandrus

- cultura tamē scripsit, tanta uis est eloquētia. Nicandrus & Martianus sub Maximiano mari-
Nicanor tyres apud Atinam ciuitatē. Nicanor Herma Alexandrinus grāmaticus sub Hadriano prin-
 cipe, aequalis Hermippo Berytio. Scripsit de Stigme apud Homerum, & differētia ipsius in
 sensu, & de Stigme in uniuersum libros vi. Suidas. Alter Neuius Nicanor ante hunc, inter
Nicetes grāmaticos à I ranquillo refertur. Nicetes Smyrnæus sophista in Hadriani principis digna-
 tione, ab eoq; Musæo Ægyptio adscriptus fuit. Quū causas tentaret, foro etiam aptissimus
 uidebatur. Adeo ingenium ad utramq; dicendi rationem accōmodauit, ut iudiciale sophisti-
 ca quadam facultate exornauerit. Sophisticū uero & umbratile forensibus aculeis roborauit.
 Genus dicendi antiquū ac politum retinuit. Lasciuus nihilominus ac dithyrambicus ui-
 sus. Cuius sententiæ ac paradoxæ quasi bacchantes thyrsi, mellis, lactisq; copiam præbere ui-
 debantur. Ad rempub. non accessit, quum se timere diceret magis laudantem populū quā
Nicias dux uituperantē. Ex Philostrato. Nicias Atheniensis, genere clarus, oppositus Leonis potentia.
 Tris enim uiros dicit Aristoteles eodem tēpore Athenis æque potentes fuisse, Niciam Ni-
 cerati, Thucydidem Milesum, & Theramenem Agnonis. Thucydides his natu aliquan-
 tulum maior, multa cum Pericle præclara pro repub. gessit. Post mortem Periclis ad Niciam
 primæ partes delatæ sunt. Missus igitur Imperator unā cum Demosthene altero duce cōtra
 Syracusanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum ducem auxilio aduerserant, infeliciter pu-
 gnantes, ambo in bello capti sunt à Syracusanis, in carceremq; coniecti, sibimet manus attu-
 lere. Ex Plutarcho: ut autem Trogus scribit, Demosthenes ne ueniret in manus inimicorū, se
 ipsum necauit. Nicias capi passus est. Is Marco Crasso in Paralleliis ex nostris opponitur, q̄
 & diuitijs æque abundauerit, & eundem ferè exitum, hic apud Siculos, ille apud Parthos ha-
Nicias pictor buerit. Nicias alius Atheniensis pictor, diligentissime canes & mulieres expressit, lumen &
 umbras custodijt, atque ut eminerent è tabulis picturæ, maxime curauit. Opera eius multa
 Romam translata à diuersis fuere. Hic est Nicias de quo Praxiteles dicebat, interrogatus,
 quæ maxime opera sua probaret: in marmoribus, respondit, quibus Nicias manum admo-
 uisset, tantum circumlitioni eius adtribuit. Fuit autem Olymp. c. xii. Ex Plinio. Aelianus
 autem de ua. histo. dicit hunc tantæ fuisse erga artem attentionis, ut saepe cibi obliuisceretur.
Nicias medi. Nicias Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium ueniens, promisit ei Pyrrhum ueneno neca-
Nicias gram. turum. At ille auersatus facinus, Pyrrho rescripsit ut à Nicia caueret. Curtius. Nicias gram-
 maticus nobilis Romæ, familiaris Pompeio, ac Ciceroni, qui eius in epistola ad Atticū me-
Nicophanes minit. Item in alia epistola ad Dolobellam. Tranquillus. Nicophanes pictor elegans & con-
 cinnus, ita ut uenusta opera fingeret, cui pauci comparentur. Cothurnus ei & grauitas ar-
Nicodorus tis. Plinius. Nicodorus Mantinaus pugil nobilis simul & philosophus, quantum gloriæ in
 certaminibus patriæ adtulit, tantum ætate iam prouecta certare desinens, legibus & institu-
Nicochares tis consuluit. Aelianus. Nicochares Atheniensis comicus, Philonidis comici filius, coæuus
Nicostratus Aristophanis: inter ipsius fabulas sunt ἀμυμώνη, πέλοψ, γαλάττω: ut testatur Suidas. Nico-
orator. stratus Macedo orator inter x. secundos M. Antonij tempore, & Dionis Chrysoptomi,
Nicostratus & Aristidis oratoris aequalis: scripsit nonnulla, ut author Suidas. Fuit item alter Nicostra-
poeta. tus poeta comicus, cuius meminit Athenæus in Dipnosophistis. Nicostratus & Laodo-
Nicostratus cus Citharædi, quum inter se concertarent, dixit Nicostratus Laodocum esse in magna ar-
& Laodoc. te paruum: se autem in parua magnum, satiusq; non domum diuitijs, sed artem studio &
Nicostratus diligentia augere. Aelianus de uaria historia. Alius martyr Præfectus scriniij Diocletiani,
martyr. unā cum Zoe uxore: quæ crinibus suspensa, & fumo subter suffocante periijt: antea septem
Zoe martyr. annis muta ex morbo fuerat, curata demum à diuo Sebastiano martyre, & ad fidem simul
Nicolaus Da cum uiro deducta. Nicolaus Damascenus philosophus Platonicus, familiaris Augusti Cæ-
mascenus. saris, ac Herodis regis Iudæorum. Scripsit historiam uniuersalem libris septuaginta, & ui-
 tam Augusti separatim, apud quem tantū fuit, ut placentas, aut si quid suauius, quæ ab alijs
 ei missitarentur, Nicolaos uocaret, & hodie adhuc perseueret. Is nullius bonæ artis igna-
 rus fuit. Solebatque dicere doctrinam omnem similem esse peregrinationi. Sicut enim con-
 tingit longe peregrinantibus, alibi parum, alibi diu consistere: ubi uero domum attigeris, ibi
 demum conuiescere. Sic in disciplinis alibi breuiter immorari debemus, & pauca tantum
 sat fuerit discere: alibi plura. Ad philosophiam uero tāquam ad certam domum ac quietem
Nicolaus hæ, properare. Suidas. Nicolaus author sectæ Nicolaitarum, quæ coitus nulla lege tenebatur,
resiarcha. breuiq; tempore durauit. Fluius in Apocal. Ioannes meminit. Hunc unum ex illis dicebant,
 qui

qui cum Stephano ab apostolis constituti sunt diaconi. Sed Clemens Alexandrinus in ter-
tio Stromatum libro, eum his uerbis excusat. Pulchram hic Nicolaus uxore habuit, & post
dominica ascensionem quam ab apostolis zelotypia redargueretur, eam in medium pro-
ductam, cupientibus sponte obtulit. Ex illo igitur putauere homines promiscuo utentes coi-
tu Nicolaitas uocari oportere. Mihi autem compertum est nullam Nicolaum, praeter uxo-
rem, cognouisse mulierem. Cuius filius per sancte uixit. Quod autem in medium coniugem
produxerit, non libidini praebenda, sed uitanda potius, purgandaque fama gratia fecisse,
qua publice accusabatur. Eusebius histo. libro quarto. Duo item sancti, Patararum praesul
& Tolentinas. Nicomachos sex tradit Suidas: primum ex Alexandria Troadis, est enim ut
ait Thimosthenes, locus in Ida: ubi Paris qui & Alexander dictus, iudicium inter deas tu-
lit, Poetam & hunc tragicum, qui scripsit tragœdias undecim. Secundum Atheniensem item
tragicum, qui uicit Euripidem & Theogenem: ex eius Dramis est οιδιῶτες. Nicomachum
item Stageriten medicum Machaonis filium, Aesculapij nepotē, qui scripsit de medicina li-
bros sex, & philosophia unum. Reliquos duos patrem & filium Aristotelis ponit, ambos
medicos: quorum filius scripsit commentarios in phylicam patris: & VIII. Ethicorum li-
bros ad Eudemum, qui adhuc extant apud Græcos, teste etiam Cicerone. Sextum quoque
Nicomachum addit Plinius pictorem, Aristodemi filium & discipulum, qui pinxit raptum
Proserpinæ. Quæ tabula fuit in Capitolio in delubro Mineruæ, supra aediculam Iuuentutis.
Syllamque quæ erat in templo pacis. Nec fuit alter in ea arte uelocior. Habuit discipulos
Aristidem fratrem, & Aristoclem filium, ac Philoxenum Eretrium. Publius Nigidius co-
gnominatus Figulus, eo quod responsurus interroganti: Cur gemini dispari conditione na-
scerentur: commentum rotæ meditatus est, quæ reuoluta breui momento, maxima percur-
rit spacia. Cuius meminit Augustinus, in primo de Ci. Fuit enim & astrologia & medicina
peritus. Ex quo Lucanus. At Figulus cui cura deos secreta que mundi Nosse fuit. Refert Gel-
lius duos omnigenum disciplinarum & artium culmine eodem tempore claruisse Marcum
Varronem, & Publium Nigidium: cuius tamen commentationes in uulgus ob obscurita-
tem subtilitatemque non exiuerunt. Decessit in exilio, uti testatur Eusebius. Nymphis He-
radeotes ex Heraclea Ponti Zenagora discipulus, scripsit historiam Alexandri, & eius suc-
cessorum libris uiginti quatuor. De Heraclea XIII. usque ad euerfionem tyrannorum.
Suidas. Gneus Norbanus consularis proscriptus in urbe Rhodo cum comprehenderetur,
seipse interemit. L. uiginti octuagesimonono. Hic enim Cos. cum Gneo Carbone, Sullæ cum
exercitu in Italiam traicientis legatos de pace uiolauerat, praelioque uictus fuerat. Idem
octuagesimo quinto. Nonnus Panopolita euangelium Ioannis Græcis hexametris conscri-
psit, ut author Suidas. Nouellius Tricongius Mediolanensis ad Proconsulatum usque ex
Prætura promotus ob tris uini congios uno impetu epotos, spectante miraculi causa Ty-
berio principe, unde illi cognomen inditum. Satisque constat eum non labasse sermone, nec
leuatam uomitione matutinas obisse uigilias, non respirasse in bibendo, non expuisse. Bi-
bendi enim consuetudo auget cupiditatem. Scitumque illud: quanto plus biberint, tanto
magis sitire Parthos. Plinius. Numius Orator scripsit Thucydidis & Demosthenis chria-
rum collationes: Ad Hadrianum principem consolatoriam de Antinoo. Suidas. Niger Pe-
scennius amicissimus Commodi principis ab eoque consul factus, modicis parentibus, ui-
ta parcus, libidinis effrenata, ordines diu duxit. Ad exercitus Syriacos regendos à Com-
modo missus, postquam comperit occisum Commodum, Iulianumque appellatum: eun-
dem quoque iussu Seueri & senatus occisum, Albinum etiam in Gallia nomen Imperatoris
sumpsisse, ab exercitibus Syriacis appellatus & ipse Imperator. Demum à ducibus Seueri
principis per Amylianum superatus est, atque apud Cyzicum circa paludem fugiens sau-
ciatus captusque, & ad Seuerum adductus, trucidatusque illico est. Caput eius pilo suffixum
Romam missum. Filij insuper cum tota familia necati, publicatum patrimonium, quod acer-
bius egit exasperatus noua rebellionem Clodij Albini. Hic igitur seuerus in regenda discipli-
na militum habebatur, Mariumque imitans & Annibalem iussit uinum neminem in expe-
ditione bibere, sed acetum. Pistores sequi exercitum prohibuit, buccellata iubens milites
contentos esse. Tumultuantibus quondam his, qui à Saracenis uicti fuerant, & dicenti-
bus uinum non accepimus, pugnare non ualemus, Erubescite, inquit, cum illi qui uincunt,
aquam bibant. Ex Spartiano.

Nicomachi
sex: duo poetæ,
medici iij.
unus pictor.

P. Nigidius

Nymphis

Gn. Nor-
banus

Nonnus
poeta
Nouellius
Tricongius

Numius
Niger Pe-
scennius

Octauij pater
 & auus Aug.

Qu. Octavius
 Cos.
 Qu. Octavius
 Auitus
 Odenatus
 Oenopides
 Ogyges
 Olympius
 poeta
 Olympius
 Olympius
 praesul
 Olympius
 Exarchus
 Homeri duo

C T A V I A gens à Velitris originem accepit, quam adsentationis gratia propter Augustum excellere dixerunt. Ipse autem Augustus nihil amplius quam equestri familia ortum se scribit, uetere ac locuplete, & in qua primus Senator pater suus fuerit. M. Antonius libertinum ei proauum exprobrat restionem e pago Turino, & auum argentarium. Cic. in epistola eum nepotem argentarij, & filium ad stipulatoris uocat: ut cunq; constat Augusti patrem honestissimum uirum fuisse, magna que laude Macedoniam prouinciam administrasse, ex ipsius etiam testimonio Ciceronis, quo ad Q. Fratrem scribens hortatur: ut in promerendis socijs uicinū suum Octauium imitetur. Tranquillus. Q. Octavius à L. Cinna eius collega cum ille dominaretur, interfecit. Pedianus. Qu. Octavius Auitus, & Poetelius Faustinus, furta Virgilij adnotarunt, ponentes unde quæq; carmina surriperetur, ut ait Seruius. Fecit & hoc idem Macrobius. Odenatus Syrus Plutarchi discipulus. Oenopides Chius Astrologus dedicauit in Olympiæ aream libellum, in quo magnum annum prædicabat. Aelianus. Ogyges rex primus Thebarum antiquissimus: ex quo prouerbiū, ὠγυγία κακὰ, Ogygia mala, id est uetera. Suidas. **O L Y M P I V S** Mysius Tibicen & poeta melicus & elegiarum, Marsiæ Satyri discipulus, qui Citharæ legem dedit, modos que pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Mysia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen tempore Midæ regis. Suidas. Olympius Nemesianus, qui ut ait Vopiscus in uita Cæsarum, scripsit Halieutica, Cynegetica, Nautica. Olympius item præsul nationeque Hispanus inter Christianos commemoratur scriptores à Gennadio: adidit librum aduersus eos qui naturam, non arbitrio culpam referunt. Olympius etiam Exarchorum Italiæ unus. **H O M E R O S** duos fuisse comperimus. De iuniore prius dicam. Hic poeta Tragicus fuit patria Byzantius, patre Andromacho: scripsit Tragœdias **L V I I**. unus apud Ptolemæum è septem qui Pleiades nominantur. Hunc putauerim illum fuisse æqualem Hesiodi poetæ, licet nonnulli primum adfirmant. Hæc Zezius qui in Lycophronem commentarios adidit. Homerum uero Troiani belli scriptorem Galato pictor mingentem fecit, iuxta q; alios poetas urinam eius legentes. Ptolemæus Philopator ei templum etiam dedicauit, iuxta que eius statuam ciuitates, quæ ciuem eum suum usurpabant: author Aelianus de uaria historia. Hic quemadmodum ex Oceano fluminum uis fontiumque cursus capit, sic omnibus eloquentiæ partibus ortum & exordium dedit: quem nemo in magnis sublimitate, nemo in paruis proprietate superauit. Idem lenis & pressus. lucundus & grauis, cum copia, tum tenuitate mirabilis: nec poetica solum, sed oratoriæ facultate eminentissimus. Quintilianus. Nunc pauca de eius initijs ex Herodoto qui pluribus eius uitam conscripsit. Natus est post bellum Troianum annis **C L X V I I I**. ex adulterio matris Criteidis uirginis Cumeæ quæ nupta fuerat cuidam Cleonacti. Hæc cum ob pudorem Smyrnam coloniam tunc à Cumeis duce Theseo deductam mitteretur, apud flauium Melen urbi uicinum, inuitanti tempore Homerum peperit non cæcum, sed uidentem, uocatusq; ab initio ex fluuio Melesigenes. Puer deinde cum optima appareret indole, à Phannio grammatico doctissimo, qui tunc Smyrnam cœlebs agebat, unâ cum matre educatus est, literis que eruditus. Mercator deinde quidam, Mentès nomine, iuuenem ob literas & uirtutem diligens, cupidum alioquin uisendi regiones per loca diuersa orbis transuexit. Cum è Tyrrenia rediret, eum apud Ithacam oculorum morbo adfectum hospiti & familiari suo curandum reliquit. Qui postea conualescens Colophonem profectus, ibidem rursus in eundem incidens morbum, cæcus efficitur. Quapropter redire Smyrnam statuit, atq; ibi se totum poeticæ tradere. Sed & ibi cum uictus difficultate laboraret, Cumas uenit aduersus, ubi appellatus fuit Homerus. Nam Cumei cæcos homeros uocant. Inde postremo in Chium se recepit, ubi ludum aperuit: simul & quietem nactus Iliada condidit, omnesq; à quibus beneficium accepisset in suo poemate commemorauit. Nam multas calamitates in orbitate & paupertate uiuēs passus est. Apud Cumas à pastore Glauco exceptus. Apud Phocidem à Thestoride grāmatico, apud quē Iliada minorem dicitur cōposuisse. Cuius principiū dicitur huiuscemodi fuisse. Dardaniā & Troiam cano cuius Pergama circum, Marticolæ innumeros Graij subiere labores. Quum deinde è Chio Cumas, & è Cumis Athenas adnauigaret, fessusq; in littore quieuisset, egredientes ex oppidis cōplures uti deum uisitatum adcurrerāt. Ad quem etiā cum eadē de causa piscatores quidā diuertissent, tale ei ænigma proposuerūt, ἄσ' ἔλομεν λιπόμεθα, ἃ δ' οὐχ' ἔλομεν φρόμεθα. Hoc est:

Hoc est: quæ cepimus, reliquimus: quæ non cepimus, adtulimus. Quod de pediculis intelligebant, quos in littore maris sese purgantes reliquerat. Homerus igitur non intellecta re paucis post diebus in eodem loco extinctus est. Non equidẽ ex animi dolore, uti quidã putant, sed ex labore uia uale tudine contracta. Sepultus ibidem cum hoc epigrammate, *ενθάδε τὸ κεφάλαιον καὶ γὰρ καλύψα ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτρα δῖοιο Ὀμηροῦ*. Hoc est. Conditur hoc tumulo uates diuinus Homerus, Heroum cecinit qui bene gesta ducum. Onescritus philosophus & historicus Aegineta: ut autẽ Demetrio Magnesi placet, Astypalaus fuit e Diiogenis schola. Similitudinem quandam cum Xenophonte habere uidetur. Vt enim ille cum Cyro, hic cum Alexãdro Macedone militauit: ille Cyri patriam, hic Alexandri incunabula & originẽ scripsit, Similiter & uterq; principis sui persequitur laudes. Stilus insuper utriusq; simillimus: author Diogenes. Onesimus Cyprius seu Spartiata tempore Cõstantini magni scripsit in Rhetorica de statuum differentia, præexercitationes, declamationes & alia. Suidas. Scripsit etiam Probi principis uitã, ut author Vopiscus, cuius ipse epitomen fecit. Onophrus in desertis Aegypti annis L X. fuit, inuẽtus capillis coopertus a S. Paulino abbate ac sepultus. Onofandrus philosophus Platonicus scripsit de re militari. Commentarios in Platonis libros de repub. Suidas. GN. O P P I U S Tribunus plebis bello punico II, de dirrigendis cultibus matronarũ legem tulit, quæ postea confecto bello abrogata est magna contentione, cum Cato senex maxime obstaret Valerio Consuli. Oratio utriusq; legitur in Liuiio de bel. Ma. lib. III. C. Oppius amicissimus Iulij Cæsaris qui eius cõmentarios continuauit, bellũ Hispaniense scribẽdo. C. Oppius Verus. L. Turpilius Priscus. F. Triumuir iuridicendo. I. D. Aquam cœlestem dilabentem montibus collectam interciso aggere per formã cura sua factam in piscinis repurgatis longo tẽpore cessantibus P R. perduxerunt. Bene L. Merentibus T E. Hæc inscriptio legitur hodie apud castrum Coræ in Latio. Oppia & Floronia Vestales stupri compertæ: altera sub terram defossa est ad portam Collinam, altera sub bimetipsi mortem consciuit. Liuius XXII. L. Opimius Cos. Transalpinos Ligures qui Massiliense oppidum Antipolim & Niceam uastabant, subegit. Liuius XLVII. L. Opimio Cos. C. & Ti. Gracchis seditionem agitantibus ea cœli temperies fulsit quam cocturam uocant solis opere natali urbis DC XXXIII. omnium generum bonitas fuit. Durantq; adhuc uina CC. annis iam in speciem mellis redacta. Plin. De eodem uero Pedianus sic ait. L. Opimius in Prætura Fregellas cepit, quo pacto uisus est cæteros quoque nominis Latini socios male animatos repressisse. Idem in consulatu Fuluium Flaccum consularem, C. Gracchum Tribunitium oppressit: ob quam inuidiam postea iudicio circumuentus est, & in exilium actus. Pedianus super orationem in Pisonem. Aur. Opilius Epicuri cuiusdam libertus philosophiam primum, deinde Rhetoricã, nouissime grãmaticam docuit, dimissa autẽ schola Rutilium Lupum damnatũ in exilium secutus Smyrnæ substitit, ubi docuit, uariãq; conditionis uolumina composuit: ex Tranquillo. Opiter, cognomentum Romanum: dicitur is qui mortuo patre, & uiuo auo natus est. Oppianus poeta ex Anazarbo Ciliciæ ciuitate fuit. Pater cum domi diuitijs ac nobilitate polleret, philosophiã studijs se dedit. Filium item liberalibus disciplinis, præsertim quæ cyclicæ dicuntur, erudit, grammatica uidelicet, rhetorica, & poeti: forteq; cum ea tempestate Seuero principi uenienti Anazarbum, obuiam quemadmodum reliqui ciues procedere negligeret, ab eodem id ægre ferẽte in exilium in Melitam insulam Adriatici maris actus est: ubi tunc Oppianus patrem secutus poema de piscibus haud ignobile composuit: quod mox Seuero mortuo Romam profectus, eius filio Antonio dicauit: pro quo meruit & parentis in patriam reditum impetrare, & ab eodem totidem aureis nummis, quot erant uersus, donari. Paulò deinde post cum patre redijt in patriam, ubi ingruente pestilentia extinctus est, anno ætatis XXX. Frequentiaq; ciuium elatus, statua insuper sumptuosa ab eis honoratus est cum huiuscemodi elogio. Oppianus sum sua uiloquens uates Quem crudelis atq; inhumani inuidia fati ante diem eripuit. Quod si longius in luce moras dedisset, nullus mihi par gloria mortalium in terris foret. Hæc ex authore Græco in libri eius uetusti principio cõuertimus. Optatus Afer præsul Maleuitanus sub Valentiniãno & Valẽte principibus, scripsit aduersus Donatianos. Horatiorum antiquissimus Cocles, id cognomentũ adsecutus, quod in prælio oculum amiserit. Ex quo Plautinus caecus in seruũ, qui altero captus erat oculo, eum nobilẽ ac de Coclitum familia appellãdo. Igitur dum Porfena rex Hetruscorũ, Tarquinios in urbẽ restituere tẽtans, laniculũ cepisset,

Onescritus

Onesimus

Onofandrus

Gn. Oppius

Trib. pl.

C. Oppius

Inscriptio

Oppia &

Floronia

L. Opimius

Consul

L. Opimio

Coctura

Aur. Opilius

Opiter

Oppianus

poeta

Optatus

Horatius

Cocles

Horatius

- Horatius pro ponte Sublicio stetit, aciem hostiū sustentauit, donec pons à tergo interrumpere-
 peretur: cum quo in Tyberim decidit, & armatus ad suos tranauit: pro quo facinore ei tantū
 agri publice datū, quantū uno die circumarari possit. Statua quoq; ei in Vulcanali posita, Cae-
 cilius, Horatius Puluillus subrogatus in locum Sp. Lucretij defuncti in cōsulatu. Huic sorte
 euenit, ut adem Iouis Capitolini dedicaret. Li. libro II. Horatij & Curatij trigemini fratres:
 ij Albani, illi Ro. uigente contra Albanos bello cōuenere, utri uincerent, altera pars cederet.
 Igitur cōcurrentes statim duo Romanorū cecidere, tres Albanorum uulnerati. Vnus Hora-
 tius quamuis integer, quia tribus impar erat, fugam simulauit, & singulos per interualla, ut
 uulnerū erat dolor interfecit. Et cum spolijs onustus rediret, sororē obuiam habuit, quae uiso
 sponsi paludamento, qui unus ē Curatij fuerat, flere cōepit, frater eam occidit. Quare apud
 Duumuiros cōdemnatus ad populum prouocauit, ubi patris lachrymis condonatus, ab eo
 expiādi gratia sub tigillum missus, quod nunc quoq; uix suppositum Sororium appellatur.
 Cæcilius. Liuius item Horatia pila dicit appellata fuisse. M. Horatius primus Cos. post ab-
 rogatos Decemuiros. Qui cum Sabinis uictis triūphus ei negaretur, curante Tri. pl. primus
 sine autoritate senatus triumphauit. Liuius lib. III. Horatius Barbatus ab eodem auctore
 cōmemoratur. Q. Horatius Flaccus poeta, cuius uitam & mores partim ex eius scriptis, par-
 tim ex antiquis codicibus & enarratoribus licet deprehendere. Venusinum fuisse ferunt, pa-
 tre præcone libertini generis, natumq; v. Idus Decemb. Qui adolescēs admodum Romā
 profectus & literis eruditus, in amicitiam Bruti uenit: inde Athenis studium absoluit. Mox
 à Bruto aduersus, contra partes Augusti ordines in eius exercitu duxit: quo extincto per
 Mecœnatis amicitiam Augusto recōciliatus est: ex quo ipsi Mecœnati postea sua poemata
 dedicauit, quae inopia causa fatetur tentasse. Paupertas impulit audax, ut uersus facerē. Mo-
 ribus haud satis probatū dicunt & Epicureis addictum, ac speculis per cubiculum dispositis
 uoluptati se tradentē. Victu alioquin parcissimū ac procul ambitione. Nam & ipse se fatetur
 in foro percontari, quanti cicer & olus. Iracundumq; se natura: tum Virgilio Varroq; fami-
 liarem esse dicit. Excessit LXXVII. ætatis anno, hære de Augusto relicto: scripsit carminū
 libros IIII. Epodon & carmen seculare. De arte poetica librum unum. Sermonum II. epí-
 sto arum totidē. Enarratores eius antiqui Porphyrio, Modestus, Acron, Helenus. Orbilius
 Beneuentanus, grammaticus tempore Ciceronis profitebatur: uir acer in discipulos, ac Pla-
 gosus propterea ab Horatio appellatus: uixit prope ad centesimum annum, amissa iam pri-
 dem memoria, relicto ex sese Orbilio & ipso grammatico: ex Tranquillo. ORIBASIVS
 Sardinianus familiaris Iuliani principis fuit, à quo etiam Quæstor Constantinopolitanus fa-
 ctus est. Scripsit Medicinæ lib. lxxij. ad Iulianum, eorumq; epitomen in libris ix. ad Eusta-
 thium filium: de regno, & de adfectibus: hæc Suidas. Eunapius uero Græcus author in libro
 Sophistarum eius uitam pluribus persequitur. Oribasius, inquit, Pergamenus genere: in elo-
 quentia pariter & medicina profecit, Iulianoq; propterea ut medicus fuit aduersus. Inuidia
 deinde succedentium principum bonis priuatus ac in exilium ad barbaros missus, animum
 semper philosophi in omni calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione
 ob doctrinam ac medicinæ experimēta perseuerauit, ut pro deo penè coleretur. Placatis de-
 mum principibus redijt, bona que amissa recuperauit. ORIGENES Adamantius, deci-
 mo Seueri principis anno, uigente in Christianos insectatione à Leonida patre eodem &
 martyre cum sex fratribus & matre uidua relictus est, annos natus XVII. pauper admo-
 dum, cum bona ob fidem confiscata fuissent. In eaq; ferè atate adeo iam liberalibus artibus
 sacrisq; literis profecerat, ut Alexandrinæ ecclesiæ cathedræ præficeretur. Mox presbyter fa-
 ctus à magnis uiris saepe aduersus & optatus. Firmianus præsul Cæsariensis cum omni Cap-
 padocia diu retinuit: deinde à Mammea Alexandri matre uocatus Romam uenit. Inde pau-
 cis post diebus Alexandriam reuertit. Dogmata disciplinasque philosophorum omnium
 probe tenebat, linguam quoque Hebræam didicit: editiones omnis præterquam LXX. in-
 terpretum unā coegit. Aquilæ uidelicet Pontici, profelyti, Theodotionis, Ebionis & Sym-
 machi, præterea quintam & sextam & septimam editionem repperit: quas Hieronymus ex
 eius bibliotheca habuisse fatetur. Ardore in fidem præcipuo, abstinentia singulari, uirilibus
 sibi amputatis ne ea molestia teneretur: uixit usq; ad Gallū principē, id est usq; ad LXXIX.
 ætatis annum: decessit Tyri ubi & sepultus. Hæc ex Hieronymo, Eusebioq; lib. VI. Orpheus
 inter heroas dicitur. Orpheus alter Crotoniata uersificator, quem Asclepiades in libro de
 epigramatis

epigrammatis dixit uixisse apud Pythistratum tyrannum. Scripsit Argonautica quæ adhuc extant: præterea Decaeterias & alia quædam, ut ait Suidas. Hortensius & Hortesius, sicut Megalensia & Megalesia, utroque modo huiusmodi nomina dicuntur. Ex Orthographia Verlij Longi. Tum etiam exemplo marmorum antiquorum. In templo enim S. Mariæ Nouæ sic hodie legitur. Qu. Hortensio Q. F. Colle Faustino, aduocato Fisci, Præf. Fab. Patrono Municipi Collegium Fabrum Tyburtium ob merita L. D. S. C. Romæ item prope Capitolium sic. T. Hortesio Mucroni Nat. uix. An. xxxv. Aelius Verinus Arm. Cust. Eq. Sing. Aug. Fratri. Hanc familiam primam illustrasse cõperimus Q. Hortensium dictatorem, qui plebem job æs alienum longas seditiones agitantem & in Ianiculum secedentem deduxit, & ipse in eo magistratu decessit: author Li. lib. v. Qu. Hortensius orator post eum maximū decus addidit familia. Hic cum admodum adolescens in foro dicere exorsus esset, ad maiores causas adhiberi coëptus est antequam incideret in Cottæ & Sulpitij ætatem. Qui annis x. maior excellentē tunc Crasso & Antonio: deinde Philippo, post Iulio, cum his dicendi gloria comparabatur. Ardebat enim cupiditate, sic ut nullius unquam flagrantius studium uiderim. Nullum enim patiebatur esse diem quin in foro diceret, aut meditaretur extra forum. Sapissime autē eodem die utrunque faciebat. Attulerat minime uulgare genus dicendi: uox canora, & suauis motus, & gestus etiam plus artis habebat, quàm esset Oratori satis. Hoc igitur florēte Crassus est mortuus, Cotta pulsus, iudicia intermissa bello. Hortensius igitur post consulatum alios fortasse despiciens æquales, summum illud studium remisit quò à puero fuerat incensus: atque in omnium rerum abundantia uoluit beatius, ut ipse putabat, remissius certe uiuere. Itaque ut in cæteris eloquentiæ partibus, tum maxime in celeritate & continuatione uerborum adhærescens, sui dissimilis fieri uidebatur quotidie. Hæc Cicero interpellatim in oratore. Varro autem in III. de re rustica dicit Hortensium primum Augurali cœna pauorem adposuisse. Sed & Macrobius de eodem sic. Hortensius platanos suas uino irrigare solebat, adeo ut in quadam actione quam habuit cum Cicerone susceptā, precario à Tullio postulasset, ut locum dicendi permutaret secum. Abire enim in uillam se ait, uinum platano quam in Tusculano posuerat suffundere uelle. Fuit præterea uestitu uictuque mollis. Nam ut bene amictus iret, faciem in speculo quæritabat: ubi se intuens togam corpori sic adplicabat, ut rugas non forte, sed industria locatas artifex nodus adstringeret, & sinus ex composito defluens modum lateris ambiret. Is quondam cum incederet elaboratus ad speciem, collega de iniurijs diem dixit, quod sibi in angustijs obuius offensu fortuito stricturnam togæ distraxerat: capitale putauit quod in humero suo locum toga mutasset. Hunc & L. Philippum quod lautitie præsertim piscinarum delectarentur, Cicero Piscinarios uocare solebat. Hæc Macrobius. In causa Verris defensor fuit contra Ciceronē. Quo orante cum forte Hortensius dixisset: Hoc ænigma non intelligo. Atqui debes, inquit Cicero, cum Sphingem dormi habeas. Acceperat enim à Verre Sphingem auream magni precij. Hæc Quintilianus. Excessit eo tempore quo Cicero Asiā administrabat, ut apparet in procemio Brutii: ubi & eius mortem deflet non tanquam æmuli, sed gloriosi certaminis socij. Fertur autem clamore diruptus in actione causæ ut indicat Q. Serenus his uersibus: Sic est Hortensius olim Absumptus: causis etenim confectus agendis Obtulit: cum uox domino uiuente periret, Et nondum extincti moreretur lingua palati. Qu. Hortensius eius filius inter proscriptos à triumuiris fuit. Qui cum audiret Ciceronem interemptum, in eius ultionem C. Antonium traditum ei à Marco filio peremit. Iugulatus postremo & ipse à Marco Antonio ad ipsius C. Antonij tumulum, ut est author Plutarchus. Hortensia eius soror & Oratoris filia mira facundia & eloquentia mulier à Quintiliano in primo libro memoratur. Causam matronarum ante Triumuiros egit cum essent iudicio grauata. Hortalus Oratoris nepos, teste Tranquillo in Tyberio ius quatuor liberorum ab Augusto obtinuit. Ad hunc etiam ut uirum planè eruditum Catullus elegiam scribit. Seuocat à doctis Hortale uirginibus. Hostiliorum item propago ex rege Romano Tullo Hostilio qui in Romulo dicitur. Hinc postea Mancinorum cognomina, inter quos maxime memoratus L. Hostilius Mancinus: qui prætor aduersus Numantinos iactantibus ausibus & uoce nescio qua reuocante profectus, cum Numantiā uenisset exercitum Pompeij acceptū prius coniungere decreuit, & solitudinē petijt. Eo die Numantini forte solenni nuptu filias locabant, & unam speciosam duobus cõpetentibus pater puellæ conditionē tulit, ut illi nuberet, qui hostis dextram attulisset.

Hortensius
& Hortesius.

Aelius Verinus

Qu. Hor. Dictator

Qu. Hortensius orator

Qu. Hortensius filius

Hortensia filia

Hortalus nepos

Tullus Hostilius

L. Host. Mancinus

Profectus

ANTHROPOLOGIA

Profecti iuvenes ob recessum Romanorum in modum fugæ prope uitium agnoscunt: rem ad suos illi referunt. Statim IIII. milibus suorum XX. Romanorum millia occiderunt. Mancinus igitur auctore Ti. Graccho quaestore in leges hostium foedus percussit. Quo per senatum improbato, Mancinus Numantinis deditus, nec receptus augurio in castra deductus est. Præturam postea adsecutus fuit. Cæcilius. Plinius autem de eodem sic scribit. L. Hostilius Mancinus qui prius Carthaginem irruperat, situm eius expugnationemq; depictas proponendo in foro, adstantibusq; & spectanti populo singula narrando effecit ea comitate, ut proximis comitijs cõsul crearetur. Mancinus alius militans sub cunctatore Fabio neglectis mandatis, à Carthalone Annibalis duce, unà cum socijs interficitur. Othryades Spartiata cum inter Argiuos & Spartiatas conuenisset, ut trecenti utrinq; delecti de agro Tyreate inter se decernerent, & utri superiores extitissent, eorũ regio foret, unus hic tantum uictor è Spartiatis superuit. Cum duo qui ex Argiuis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aiunt Othryadem spoliatis prius hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis: deinde in scuto sanguine suo, Vici, cõscripto, cum puderet Spartam reuerti ob socios interfectos sibi mortem consciuisse: auctores Valerius, Plutarchus, Ouidius de Fastis.

Othryades

RAPHAELIS VOLATERRANI COMMENTARIORVM VRBANORVM LIB. XVIII.

M. Pacuuius

ACVVIUS prænomine M. Ennii sorore natus, emicuit tẽpore quo Scipio Numantiam deleuit. Scripsit Tragœdias, deinde Tarentum se recepit. Decessit q; nonagenarius, ut auctor Eutropius; posuit que huiusmodi sibi epigramma, quod Gellius adnotauit. Adolescens, tamen properas, hoc te saxum rogat, ut se adspicias. Deinde quod scriptum est legas: Hic sunt poetæ Pacuuii Marci sita ossa. Hoc uolebam, nescius ne esses. Vale. Plinius quoq; hunc dicit ad eum Herculis in foro Boario pinxisse. Pacatus Minutius Alexandrinus grammaticus scripsit de lingua Alexandrinorum, uel de Græcismo lib. vii. ex ordine literarum, de proprietate Atticæ ac Doricæ linguæ. Suidas. Palamedes Eleates grāmaticus scripsit Onomatologiam de Tragicis & Comicis dictionibus, & commentarios in Pindarum. Suidas. Palamedes Naupliæ & Climenes filius. De quo Philostratus in Heroicis hæc scribit. Summo uir ingenio fuit: ordinem literarum reperit additis nouis quibusdam. Quas Vlysses eius inimicus ait non ab eo inuentas, sed à gruibus ex ordine uolatus earum accepisse. Præterea calculorum, & mensurarum, & ponderum, tum etiam alex in castris apud Aulidem repertor fuit. Astrologiæ insuper peritus annum mensesq; ad cursum solis apud Græcos adcommoauit. Primus que in castris uisam atque formidatam solis eclipsim dixit naturalem, minimeq; timendam esse, sacrificandum que Soli iussit. Vlyssis primum insaniam simulatio ab eo fuit deprehensa: quæ propter nõ destitit, quin eum apud exercitum prodicionis falsò insimulatum, damnari atq; lapidibus obrui operam dederit. Quem postea & fleuere Græci, & magnopere desiderauerunt. In hanc ille sententiam. Suidas uero dicit Palamedem poemata scripsisse ualde probata, & ab Homero ob inuidiam deleta. Quapropter in suis scriptis nullam habet mentionem.

Pacatus

Palamedes

Palæmon Vi-
centinus

Palæmon Rēnius Vicentinus grammaticus Romæ sub Tyberio & Claudio principibus profitebatur. Tanta uir arrogantia, ut M. Varronem Porcum appellaret, secum & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulgit, ut sapius in die lauaretur, nec sufficeret sumptibus: quanquam ex schola quadragesima annua caperet: ac non multo minus ex re familiaris, cuius diligentissimus erat. Cum & officinas inde carniū & uestium exerceret: & agros adeo coleret, ut uitem manu eius institutam satis constet ei xxxv. uasa adidisse. Sed maxime flagrabat libidinibus in mulieres usque ad infamiam oris: ex Tranquillo. Palæ-

phatus

phatus Abydenus historicus temporibus Alexandri Magni: scripsit Cyprica, Attica, Arabica, solutiones, interpretationes que Fabulorum, argumenta in libros Simonidis. Troica quæ in Athenæum plerique referunt. Alter fuit huius nominis Parius uel Priæus temporibus Artaxerxis, scripsit de his quæ uidentur incredibilia. Tertius item Athenis poeta qui scripsit de situ orbis & contentione Mineruæ ac Neptuni ad uersus mille. Veneris quoque & amoris

& amoris sermones uersibus quinque millibus, Latonæ crinem & alia. Suidas. Pamprepius Pamprepius
 Panopolita carminum poeta tēpore Zenonis principis scripsit de Etymologijs, & Isaurica
 profa oratione. Suidas. Panætius Rhodius, Stoicus philosophus, præceptor Scipionis Afri Panætius phi
 cani, decessit Athenis, scripsit de officijs, unde Cicero suos est libros mutuatus. Fuit alter Pa losophus
 nætius senior, item Rhodius: cuius inter philosophos multa mentio, scripta q̄ feruntur. Sui Panætius
 das. Panolbus poeta epicus, cuius Suidas nonnulla cōmemorat scripta. Pantherus philoso senior
 phus Stoicus, ad nostram religionem conuersus: scholæ ecclesiasticæ Alexandrinæ præfuit, Panolbus
 quæ institutione Marci euangelistæ ad sacrorum librorum eruditionem introducta fuit, tan Pantherus
 ta & doctrinæ & eloquentiæ fama, ut à legatis petitus in Indiam à Demetrio præfule tunc
 Alexandrino mitteretur: unde reuersus euangeliū Petri secum attulit Hebræis conscriptum
 literis. Quod Bartholemaus apostolus in ea regione sparserat. Scripsit & nonnulla, quanquā
 utilior docendo quàm scribendo uisus est. Emicuit sub Seuero & Caracalla principibus. Ex
 Hieronymo & Eusebio. Pancrates duos ambosq̄ Leonis principis tempore usq̄ ad Zeno/ Pancrates
 nem peruenisse scribit Suidas: alterum que enarrationem in artem Minitiani, alterum uero
 quomodo præparentur opsonia scripsisse. Pancratius martyr, genere Phryx, puer amissis pa Pancratius
 rentibus cum Dionysio patruo Romam Christi causa uenit: ubi sub Diocletiano passus est,
 annum agens xiiij. uiaq̄ Aurelia sepultus, ubi eius nunc uenerabile tēplum cernitur. Panta Pantaleon
 leon apud Nicomedeam patriā sub Maximiano martyr, Christianus ab Hermolao presby
 tero Nicomediensi factus. Patricius præful apud Scotos, regem Scotorum ad fidem redur Patricius
 xit. Palladius Methonæus, sub Constantino magno scripsit de Festis apud Romanos, ua Palladius
 rias que orationes: author Suidas. Alter qui de re rustica scripsit ad Pausilypum, homo Ro.
 posit Plinium: nonnulli Neapolitanum putant quod ibi se testatur fundum habuisse ubi lo/ Pamphilus
 quitur de mense Martio. Pamphilus Neclidis filius, Platonis auditor, cuius meminit Cic. Pamphilus
 de natu. de. & Plato circa Phædonis principium dicit eum inter illos qui in acie ceciderunt
 decem dies iacuisse, triduo que postquam inde sublatus fuerat impositum rogo reuixisse, ac
 mira quædam tempore mortis uisa narraisse. Pamphilus presbyter Eusebij Cæsariensis ne/ Pamphilus
 cessarius, tanto Bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, ut maximam partem Origenis uolumi martyr
 num sua manu descripserit. Sed & in XII. prophetis XXXV. Ζητήσεων, id est, quaestio/
 num uolumina manu eius cōscripta repperi, quæ tanto amplector & seruo gaudio, ut Cræsi
 opes possidere uidear. Scripsit autem antequam Eusebius pro Origene apologeticum ade/ Pamphilus
 tet. Extinctusq̄ item martyr apud Cæsaream Palæstinae sub Maximo: ex Hieronymo, Euse/ Pamphilus
 bius autem in historia episcopum eum Cæsariensem uocat, priuatimq̄ librum de eius uita pictor
 se scripsisse testatur. Pamphilus Apellis præceptor, non tantum pinxisse encaustica, sed do/ Pamphila
 cuisse traditur. Plinius, Pamphila quæ in grammatica commentarios scripsit, à Gellio testis
 citatur. Suidas tris Pamphilos commemorat: duos grammaticos, quorum alter Sicyonius Pamphila
 genere de grammatica picturaq̄ ac pictoribus claris scripsit. Alter Alexandrinus dictiona/
 rium. Et quod Pratum appellauit, id est uariarum rerum collectanea. Tertium Atheniensem
 reip. expilatorem. Papyrii clari magistratibus & uiris. L. Papyrius uelocitate Cursor, cum L. Papyrius
 consulem se aduersis omnibus contra Samnites progressum esse sensisset, ad auspicia repe/ cursor
 tenda Romam regressus edixit Fabio Rulliano magistro equitum, quem exercitui præpo/
 nebat, ne manus cum hoste confereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnasset ac ui/
 cisset, regressus eum securi ferire uoluit: ille in urbem confugit, nec supplicem tribuni tueban/
 tur. Deinde parentis lachrymis populus ueniam precibus impetrauit. Papyrius de Samni/
 tibus triumphauit. Item Præneste cum prætorem grauissime increpuisset: expedi, inquit, li/
 çtor secures: & cum eum metu mortis attonitum uidisset, incōmodā ambulatibus radicem
 excidi iussit. Cæcilius. Is etiam ut Li. in IX. scribit Dictator à Fabio cos. quanquam inimi/
 to ob salutē reip. dictus: aduersus Hetruscos profectus apud Longulam & Vadimonis la/
 cum eos insigni clade adflixit, quo die ueteres Hetruscorū opes tot bellis resistentes cecide/
 re. Secunda pugna apud Rosellas iterum uincens triumphauit. L. Papyrius Cursor eius fi/ L. Pap. Cur/
 lius, nobilissimū de Samnitibus præter omnis superiores excepto patre triumphum repor/ for filius
 tauit. ob ad Aquiloniā cæsa hominum III. mil. cccxl. capta uero cccc. mil. Aedem Fortunæ L. Pap. Cras/
 de manubijs faciundā locauit. L. Papyrius Crassus cum Priuernates intra mœnia fugasset sus.
 ac prorebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit & pro lau/ Gn. Papyrius
 rea, Myrtea est usus corona. Val. lib. iij. Gn. Papyrius Carbo cum dētibus natus. Pl. lib. vij. Carbo
 M Papyrius

- Papyrius prætextatus.** Papyrius Prætextatus nobilis adolescens, ex eo cognomen adsecutus, quod in prætexta & adolescentia constitutus, magnopere uisus est sapere. Cum enim in senatum à patre duce retur, in eoq; forte arcana quædam tractarentur: domum reuersus interrogatus que à matre quidnam in senatu actum: ut duæ, inquit, uni nubere possint. At illa mane cōuocatis matronis ad Curiam properat. Rogantq; ut eadem duos habēdi licentia sit etiam sceminis. Recognita, ingenium & constantia pueri laudata: author Macrobius. **L. Papyrius** alius qui **Publium** nobilem adolescentem debitorem in uinculis retinebat: quem quod stuprum pati nollet, contumelijs ac plagis adiciebat. Re ad senatum delata, Papyrius damnatur. Lex deinde lata ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. **Li. viij.** Valerius de pudicitia hæc eadem **C. Plotium** in **T. Veturium** adolescentem admisisse dicit, minimèq; cōuenit. **Papyrius Fabianus** naturæ rerum peritissimus, ipsa marmora in lapidicinis crescere dicebat. **Plin.**
- Papias præsul** Papias præsul Hierapolitanus in Asia Ioannis auditor, quinq; tantum ædidit libros, quos inscripsit: Explanations sermonū domini. In præfatione dicit se tantum apostolos sequi auctores: ubi duos nominat Ioannes, alterū apostolo seniore. Cui adscribuntur duæ epistolæ canonice. Hic dicitur mille annorū Iudaicam ædidisse eram, id est, nouitatem. Quem secuti **Irenæus** & **Apollinaris** & cæteri, qui post resurrectionem dicunt Christū cum sanctis in carne regnaturum. **Tertullianus** quoq; in lib. de spe fidelium, & **Victorinus Pictauiensis**, ac **Lactantius** hac opinione ducuntur. Hæc **Hieronymus**: meminit & **Eusebius** lib. hist. iij. **Papias** alter è regione **Transpadana** oriundus, tēpore **Innoc. iij.** **Pon.** scripsit **Dictionariū Latinum** ex ordine literarum: quod aliquādiū authoritatē sibi apud quosdā præsertim imperitos ueridicauit. **Papinianus** Iurisconsultus acceptissimus **Seuero** principi, **Scæuolæ** discipulus, cui in aduocatione **Fisci** successit. Is est cui filios suos **Seuerus** moriens cōmendauit: deinde ab **Antonio Caracalla** successore securi percussus. **Causa** necis traditur quod **Caracalla** interfecto fratre **Geta** ei mādauerit, ut & in senatu & apud populū facinus dilueret: illum autem respondisse, non tam facile parricidiū excusari posse, quàm fieri. **Spartianus.** **Papinius** **Statius** poeta **Neapolitanus.** **Pappus** philosophus **Alexādrinus** tempore **Theodosij senioris**, **Theonis** æqualis. Scripsit de situ orbis, de fluuijs **Africæ**, de somniorum cōiectatione: author **Suidas.** Sed præter omnes eius extant commentarij in **Ptolemæum.** **Panaeus** frater **Phidias** prælium **Atheniensem** aduersus **Perfas** apud **Marathona** factum pinxit: a deo colorū usus increbuerat, adeoq; ars perfecta, ut in prælio **Iconicos** primū duces tam **Atheniensem** quàm barbarorum pinxisse tradatur. **Pli.** **Iconicos** enim duces & imagines **Iconicas** uocat, quæ similitudinem alicuius exprimāt, ἀπὸ τοῦ εἰκόνη. **Parrhasius** **Ephesius** pictor, uenit in certamen cum **Zeuſi.** Et cum ille detulisset uas pictas tanto successu, ut in scenam aues aduolarēt, ipse lintheum pictū detulisse traditur, ita ueritate repræsentata, ut **Zeus** alitum iudicio tumens flagitauerit tandē remoto lintheo ostēdi picturam, atq; intellectu errore cōcederet palmā ingenio pudore, quoniā ipse aues sefellisset, **Parrhasius** autē artificem. **Symmetriam** primus picturæ dedit, primus argutias, primus elegantiam capillorum: cōcessione artificum, in lineis exterius palmam adeptus secundū **Antigonum** & **Xenocratem** qui de picturis scripserūt. Ita enim desinebat ut promitteret alia posse, ostēdebatq; etiam quæ occultabat. **Pli.** **Paris** **Priami** filius, quem pater quod patriæ fatum futurū esse præsenſerat exponi iussit, pastoresq; educauerunt. Tēpore procedēte in aulam paternam receptus, apud **Idam** iudicium pulchritudinis pro **Venere** cōtra **Palladem** & **Iunonem** tulit: ex quo illas perpetuo infestas sibi regnoq; habuit. **Venus** autē ei nuptias **Helena** per raptum cōciliauit, unde **Troia** bellū exortum secundum **Homer.** Ex **Oenone** nymp̄ha **Idæa** ab eo dum esset pastor adamata, **Idæum** & **Daphnidē** dicitur suscepisse. Interfecit autē in bello **Troiano** **Antilochū**: cum **Aiace** uero cōgressus mutuis simul cum eodē uulneribus cecidit. **Parmenides** **Eleates** **Anaxagoræ** discipulus ut **Suidas**, ut **Diogenes Xenophanis.** Cuius meminit **Plato** qui eius nomine dialogum scripsit uocauitq; **Parmenidē**, siue de **Idæis.** Hic carmine **Physiologiam** expressit sicut **Empedocles** & **Hesiodus**, duplicemq; eam esse dixit: unam quæ ueritate cōstaret, alteram quæ opinione. Emicuit **Olymp.** **lxvij.** primusq; deprehēdisse dicitur eundē esse **Luciferū** & **Hesperium.** Alij **Pythagorā** dicunt. **Suidas.** **Diogenes.** **Parmenio** inter **Alexādrī** comites maxime dilectus. **Parthenius** poeta **Nicaeus** uel **Myrleanus** ut ait **Suidas.** **Elegiacus**, diuersorum que metrorū: à **Cinna** in bello **Mithridatico** captus, deinde ob ingeniū manumissus, uixit usq; ad **Tyberium Cæsarem**, qui teste **Trāquillo** eius scriptis admodū delectabatur. Scripsit elegias in **Venerem**,

in Venerem, epicedium in Areten uxorem suam. De q̄ eius laudibus libros tris. Huius Parthenij locos Virgilius quandoq; mutuabatur, ut est illud: *γλαύκῳ ἢ νύξει* *Θείναλίῳ μελικέστη.* Virgilius sic: Glaucō & Panopea & Inoo Melicertæ: author Gellius. Fuit item alter Chius genere filius Thestoris qui uocabatur Chaos, Homero poeta prognatus: scripsit uersus in laudem patris Thestoris. Suidas. Parthenius & Calocerus, Eunuchi Triphonix uxoris Decij Imp. martyres sub eodem principe. Paulos præter Aemylios quos supra diximus, plures diuersis temporibus uiros doctos ponit Suidas: inter quos Paulum Aeginetam medicum, qui reliquit de medicina libros quos adhuc habemus. Paulum Tyrium Oratorem, qui sub Hadriano legatione functus est, Tyrum Metropolim cōstituit: scripsit artem Rhetoricam, Præexercitationes, Declamationes. Paulum Germanum, qui scripsit cōmentarios in orationes Lysia. Paulus Samosatenus duas in Christo naturas negabat, sed tantum hominē adfirmabat. Idq; ab Apostolis antiquitus traditum falsò dicitabat: contra quem Concilium fuit ultimum apud Antiocheam Claudij II. tempore. Huius uita ex epistola præfulum qui Concilio interfuere ad Dionysium Pon. & Maxi. Alexãdriæ præfulem animaduerti potest, quæ in historia Eusebii ponitur in hanc sententiam. Paulus ex sacrilegijs & falso dogmate de pauere diues factus est, uir intolerabili superbia. Nam incedens per plateas, literas ac doctrinã publice ostentans notarijs solebat dicitare. In tēplo thronum altius cōscendens ad plebem concionem habebat, iactando dextram adrogãter, ad latus reducēdo, scabellumq; feriendo, theatralē plausum scenica quadam mollitie sibi excitari cupiēdo. Sed & antiquis scriptoribus obtrēctat sese impudenter laudando, ac rhetorem magis quàm doctorem agēdo. Psalmos uero solitos cani prohibuit, suosq; tantum ab eo compositos, tum etiam in suas laudes iussit. Et cum filium dei negaret descēdisse de cœlo, sed initium à Maria habuisse, Psalmi qui canebãtur Paulum de cœlo profectum adfirmabant. Paulus Orosius historicus patria Tarraconensis decessit in Africa apud Carthaginem, sepultus uero Romæ in templo Eusebii ad Tropæa Marij. Reliquit historiam notissimam ab initio mundi usq; ad Honorij principis tēpora. De Orosio Augustinus in epistola ad Hieronymum, sic ait: Venit ad me religiosus iuuenis compresbyter noster Orosius, uigil ingenio, ornatus eloquio, flagrans studio, utile uas in domo domini: desiderat ad repellendas falsas perniciosasq; doctrinas quæ animas Hispanorum multo infelicius quàm corpora barbarico gladio trucidarunt. Quapropter inde ab Oceani littore nos adiit, excitatus fama, quod à me posset quod cupiebat audire, neq; ullum cepit aduētus sui fructum, docui autē quod potui. Quod autem non potui, unde discere ualeret, admonui. Itaq; ut ad te proficisceretur hortatus sum. Hæc ille. Cum è Hierosolymis reuertisset, attulit in has partes reliquias corporis Stephani Protomartyris tunc primum inuētas, ut scribit Gennadius. Paulus diaconus Aquileiensis patria, genere Longobardus, Desiderio regi ob ingenium ac doctrinam admodum charus: à Carolo Magno captus, unà cum uita libertate etiã donatus, ac in honore apud eum habitus est: uerum cum postea Carolus illum cōperisset Desiderij libertatem quærere, in Diomedis insulam relegauit: unde post aliquot annos aufugiens & ad Arachim perueniens, rogatu Adilpergæ Desiderij filix & Arachis uxoris, historix Eutropij duos addidit libros, à Iuliano principe usq; ad primi Iustiniani tēpora perscribens. Defuncta deinde Arachi, in Casinensi cœnobio reliquum uitæ tempus monachum egit, literasq; ad Carolum regem plenas humanitatis scripsit, gratias agens quod ab eo à quo prius fuerat conseruatus, rursus uitam acceperit. Paulus ForoIulien sis historiam scripsit Longobardorum, quorum tēpore ipse fuit. Paulæ uiduæ Hieronymus laudibus librum dicauit. Hæc è Toxotio Senatore sex peperit liberos, Paulinam, Blesillam, quæ uidua cœnobio se addixit. Rufinam, qua nubili dimissa simul cum Teuchio admodum puero, Hieronymū Hierosolymam unà cum Eustochio uirgine secuta est, ubi etiã decessit. Paula Bula genere apud Canusium exercitum populū Ro. ex fuga cladis Cannensis ueste, uiatico frumēto, iuuuit. Liius XXII. Pompeia Paulina Senecæ uxor laudatissima. Lollia Paulina M. Lollij filia Caij principis uxor. Has omnis Paulina uirgo Romana & martyr laudibus superauit, quæ filia Artemi præfecti & Candidæ etiã martyrū, cum matre lapidibus obruta sub Diocletiano, sepultaq; uia Aurelia, ubi passa est. Paulinus Nolanus præsul, sanctitate, literisq; clarus Theodosij tēpore, quādo Gothorum rabies per Italiam sæuiebat, illud memorandum præbuit pietatis exemplum. Captum uidua mater filium flebat. Ipse miserando quando pecuniæ nihil amplius supererat redimendis captiuis, sese pro eius filio ca-

Parthenius

Chius

Parthenius

martyr

Calocerus

Paulus Aegip

neta

Paulus Tyr

rius orator

Paulus Ger

menus

Paulus Sa

mosatenus

Paulus

Orosius

Paulus dia

conus

Paulus Foro

iulien

Paulæ

Paulinæ

Candidæ

Paulinus

Nolanus

- ptium dedit. Huius postea corpus translatum Romam, in aede Bartholemæi collocatū est. Scripsit ad Theodosium panegyricum super uictoria tyrānorum, quod precibus & uigilijs ac ieiunijs bellum potius cōfecerit quā uiribus aut armis. Pulcherrimū eius opus de martyrum laudibus. Paulinus præsul Eboracensis à Gregorio ordinatus ac missus unā cum Augustino in Britanniam euāgelij causa. Pausanias Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux, res multas bello feliciter pro Lacedæmonijs gessit. Contra Athenienses qui bellum excitaerant missus eos pacatos reddidit, eiectis ex urbe decem Tyrannis. Post etiam Plateas deuitas tripodā afferens Apollinis tēplo cum hoc epigrāmate. *εὐχόμενος ἀρχηγός ἐπεὶ σέθεν ἄλκιρον μὲν παύσαντα φοῖβον μνηστὴν ἀνέθηκε τόδε.* Demum rebus Persicis studens dum esset Byzantij paulatim in tyrānidem uenit, stipatoribus Phœnicibus & Aegyptijs, tum ueste mensaq; Persica utens, Xerxis insuper filia in matrimoniū ducta. Quare aduersus ad iudicium auligit in templū Mineruæ, ubi & interfectus. Cadauer in barathrum eiectum. Epigrāma supra narratum quod superbū uideretur, sublatū, & ciuitatis inscriptū, Græci subiecti ex eius morte grauer indignati ad Athenienses defecerunt, & pestilentia Lacedæmoniam illico inuasit.
- Paulinus Eboracensis** Quapropter statuā eius statuerunt, ex quo pestis postea sedata. Ex Thucydide. Pausanias
- Pausanias dux** Macedo adolescens qui Philippū Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis stuprum per uim passus ab Attalo fuerat, quodq; peius est, conuiuis uti scortum ultro oblatum: quam iniuriam apud Philippum sæpe questus, cum eum ridentē facinus & amātem potius uideret, iram in eum cōuertit, & ultionē quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus. Pausanias Casariensis grāmaticus æqualis Aristidis scripsit de Constructione lib. I. problematum item I. ut author Suidas. Hic Hadriani principis tēpore Romæ uixit, scripsitq; uniuersæ Græciæ *πρὸς ἰστορίαν*, id est geographiā cum eius historijs, quod opus adhuc extat, Philostratus de eo paucis mentionē facit, quæ nos hoc modo conuertimus. Casarea Cappadociæ patria Pausaniæ fuit Herodis discipuli: ex his unus qui clepsydri participes sunt, quos uulgo sitiētes uocat. Præceptoris copiam cum in plerisque, tum extemporali oratione referebat: enunciabat pingui lingua, more Cappadocum collidēdo consonātes, ac longa contrahendo & breuia producendo: ex quo uulgo Cocus uocabatur: quod ex multis sumptuosis cibus sanè obsonium præpararet. Declamationis modus quanquam supinus tardusq; uim habet, haud ueteribus absimilis, ut est ex eius monumētis deprehēdere: quæ plurima Romæ reliquit, ubi etiam senex extinctus est relatusq; Athenas: unde olim discedens, inter alia illud Euripidis opportune cōmemorauit. O Theseu iterum me uerte uti uideā ciuitatem. Pausias Sicyonius pictor Brietis filius & discipulus, Lacunaria & cameras pingere instituit. Amauit & Glycerium municipem suam, inuentricem coronarum, unde paupertatem illa sustentauit. Hanc pinxit sedentem cum corona: quæ tabula nobilissima appellata est *σεφρωτόλοκος*, id est, coronam texens. Huius tabulæ exemplar quod *ἀπόγραφον* uocant,
- Pausias** L. Lucullus duobus talentis emit Athenis. Plinius. Pauson pictor quem ego eundem cum superiore putauerim, quanquam aliter appellatus: de quo Aelianus de uaria histo. sic scribit. Socratis sermones erant uti pictura Pausonis. Nam is in parua tabella equum currentem frenatum que expressit. Cumq; ille cuius gratia opus fecerat indignaretur quod frenum addidisset, respondit, angustiam tabellæ esse causam quod in paruo spacio frenare opus fuerit necesse. Sic Socrates his qui uerba eius non recte aut bono animo accepissent, in enigmate loquebatur. Hæc ille. Cui quidem exemplo illa Dominica sententia comparari poterit, Cæteris datur in parabolis loqui. Perpenna & Perpena utroq; modo in antiquis marmoribus reperitur. Perpenna Cos. Aristonicum regem qui Crassum cum exercitu deleuerat, subiugauit. Perpenna Marianarum partium in Hispaniam fugiens coniunctis castris cum Q. Sertorio aduersus duces populi Ro. multos annos feliciter pugnauit. Demum regnandi cupidus Sertorium ipsum inter epulas incautum interfecit, uti solus imperio in Hispania potiretur. Sublatus & ipse mox à G. N. Pompeio cum toto exercitu. Peregrinus presbyter Ciuis Ro. missus in Galliam euāgelij gratia, ibidem sub Hadriano passus, iacet Parisij. Perseus Citicus philosophus Stoicus, uocatus & Dorotheus tempore Antigoni Gonatæ filij Demetrii, discipulus & alumnus Zenonis Stoici, scripsit historiam: author Suidas. Perseus pictor, Apellis discipulus, à magistro ac etiam Zeuſide condiscipulo longe differens, ad quem de hac re scripsit. Plinius. Perseus Macedonia rex, de quo in Paulo Aemylio mentionem feci, à quo in triumphum ductus fuit. Perſes Ascræus frater Hesiodi, uersificator: ut Suidas.
- Perpenna**
- Peregrinus**
- Perseus philosophus**
- Perseus pictor**
- Perseus rex**
- Perſes**

Perseus Iouis filius. De quo in Geographia inter res Argeorum mentionem feci. C. Persius
 doctissimus Romanorum. Cuius Lucilius meminit. Cicero item de Oratore. L. Lucilius
 homo doctus & perurbanus, dicere solebat ea quæ scriberet, neque à doctissimis legi uelle,
 neque ab indoctis, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse quàm ipse: de quo etiam
 scripsit, C. Persium non curo legere: hic fuit, ut nouimus, omnium ferè nostrorum hominum
 doctissimus: Decimum Lælium uolo, quem cognouimus uirum bonum & non illiteratum.
 Sed nihil ad Persium. Hac Cicero, Huius etiam Lucilij sermonis meminit Plinius, in proœ/
 mio naturalis historię. A. Persius teste Eusebio patria Volaterranus meus municeps Ro/
 mæ sub Nerone principe uixit, cum familiaribus Cornuto & Basso Saleio. Inter Satyros se/
 cunda palma. Martialis. Plus etiam libro laudatur Persius uno Quàm longus tota Mar/
 sus Amazonide. Vixit annis XXI. Volaterris adhuc eius familiæ monumentum in mar/
 more apud portam S. Angeli, cernitur huiuscemodi inscriptione. A. Persius. A. F. Seuerus.
 V. A. N. VIII. M. III. D. XIX. Perdicas Macedo inter comites Alexandri, qui etiam in
 regni partem successit: tanta uir audacia simul & fortitudine, ut leana præfente catulos è cu/
 bili per uim auferret. Author Aelianus de uaria historĩa. De hoc etiam inter res Macedo/
 niæ in Geographia diximus. Pericles Atheniensis clarus autoritate & eloquentia. Quem
 Olympum poetæ in comœdia uocant, quod tonare in concionibus ac fulmen ciere uideret/
 tur. Habuit aduersarium in administranda rep. Thucydidem Milesium uirum nobilem ac
 potentem. Suggestum ascensurus dijs uota faciebat, ne uerbum se imprudente aut inuito
 efflueret, quod ad remp. minus pertineret. Cum Sophoclem haberet in prætura collegam,
 ac simul aliquando nauigasset, collaudasset que Sophocles formam pueri prætereuntis inter
 graues sermones. Non solum, inquit, ò Sophocles prætorem decet manus, sed etiam oculos
 habere continentes. Thucydide quondam uociferante quod nimis multa ex publico in ædi/
 ficijs erogasset, ipse ad populum dixit: Si ita eis uideretur, de suo erogaturum, modo eius
 nomen inscribi in operibus paterentur. Responderunt sumptus omnino publice fieri debe/
 re. Multos annos princeps rempublicam feliciter rexit, magnasq; hostium copias fudit. In/
 ter quas Samios. Quorum classem ualidissimam apud insulam Tagriam expugnauit. Nam
 Samij infesti erant Milesijs amicis Atheniensium. Quod bellum rogatu Aspasiæ uxoris di/
 citur sumpsisse. Erat enim Aspasia una è concubinis Cyri regis, eoq; mortuo captiuam adeo
 dilexit, ut cum domo exiret, semper eam dissuauiretur: quæ & Omphale & Deianira & lu/
 no per adulationem dicebatur à Comicis. Hæc demum in matrimonium accepit. Samo ex/
 pugmata moenia diruit. Melissum philosophum simul & imperatorem eius loci in fugam
 egit. Reuersus Athenas, defunctos in eo bello pulcherrima oratione laudauit, quam fune/
 brem apud Græcos primam nonnulli fuisse dicunt. Ea siquidem à Thucydide describitur.
 Deinde author Corcyreis ferendi auxiliij contra Corinthios fuit: postremo, nec ipse caruit
 inuidia, Cleon siquidem & Hermippus poeta Comicus magni tunc in repub. eius laudibus
 obtrectantes, egerunt cum Lacedæmonijs, ut ab Atheniensibus peterent, uti ciuitatem eo/
 rum piaculo expiarent, cui iam dudum genus Periclis esset obnoxium: sed omnia Pericles
 superauit, de autoritateq; propterea nihil diminuit. Cuius rei Thucydides multis memi/
 nit uerbis. Excessit lento morbo, in quo sanè à Theophrasto in libro de uirtutibus reprehen/
 ditur, quod in ultimo morbo superstitiones quasdam aniles ad pensas collo ob liberationem
 ferret. Cumq; iam penè exanimis audiuisset quosdam de eius laudibus differentes, & quod
 nouies uictor pro patria fuisset, ipse præter spem locutus, Nihil dicitis, inquit, O ciues. Nam
 hæc fortunæ sunt partium, hoc potius dicite quod nemo propter me uestem mutauit. Cice/
 ro autem in Bruto de eo sic. Ante Periclem cuius scripta quædam feruntur, & Thucydidem,
 litera nulla est, quæ quidē ornatum habeat. Et rursus alio loco. Pericles Xanthippi filius ad/
 hibuit doctrinam in oratione: quæ quanquam tunc nulla erat dicendi, tamen ab Anaxago/
 ra physico auditor exercitationem mentis à reconditis abstrusisq; ad causas forenses popu/
 laresq; facile traduxerat. Huius suauitate maxime exhilaratæ sunt Athenæ, huius ubertatem
 & copiam admiratæ, eiusdem uim dicendi terrorem que timuerunt. Eupolis in huius labijs
 deam persuadendi sessitauisse dixit. Quintilianus de eodem sic refert. Cicero in Bruto negat
 ante Periclem scriptum quicquam, quod ornatum orationis habeat, eius aliqua ferri. Ego
 quidem non inuenio quicquam quod tantæ eloquentiæ fama sit dignum. Ideo que minus
 miror esse qui nihil ab eo scriptum putent. Hac autem quæ feruntur ab alijs esse composita

ANTHROPOLOGIA

- Periander** Periander Corinthiorum rex unus è septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit, Olymp. XXXVIII. regnavit annos XL. Rogatus cur in tyrannide perseveraret, cum esset sapiens, respondit, & sponte, & inuitum cedere, æque periculosum. Crudeliter igitur & in magna suspicione agebat, stipatus semper militibus, ociosos in foro & oscitantes usq; formidans. Quapropter continuo erat in bellis, navalibus præsertim, utrunque possederat mare. Dicitur & Isthmum uoluisse perfodere, & uxorem adeo dilexisse, ut etiam cum mortua concubuerit. Scripsit ὑποθήκας, id est, uitæ humanæ præcepta: uersus ad duo milia. Huius illud est, χόλον κράτα, Iram compescere. Et: Exercitatio totum ualet. Diogenes. Suidas. GN.
- GN. Petreius** Petreius Atinas Cimbrico bello primipilus sub Q. Catulo, exclusam ab hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum dubitantem per hostium castra erumpere, interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum, Petreius dux Pompeianus à Cæsare in Hispania superatus, ut in commētarijs, Petronios Romanos complures clarosque uiros legimus. P. Petronius Aegypti præfectus ab Augusto missus Cor. Gallo successit. Aduersus Aethiopes bellum gessit. Quibus regina Candace imperitabat. Virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Nam Aethiopes Syenes præsidio expugnato Cæsaris statuas euerterunt, captiuos duxerunt. Petronius cum paucioribus quàm decem milibus peditum & equitibus DCCC. aduersus XXX. hominum milia, primum compulit in Pseleam eos fugere Aethiopicam urbem: deinde cum oppido in potestatem recepit. Inde Nepata progressus quæ Candaces regia fuerat, ubi eius filius morabatur: ipsa cum loco proxima esset, legatos misit qui de pace tractarent, redditis statuis & captiuis. Ille ingruens, Nepata cepit ac diruit puero fugiente: ratusque ulteriora inuia esse cum spolijs regreditur Alexandriam præsidio relicto, è captiuis mille Augusto misit à Cantabris reuertenti. Interea Candacem cum multis milibus præsidium aggressam, Petronius cum auxilio anteuertit, & castellum ingressus multo adparatu confirmauit. Et cum illi legatos ad eum mitterent dixit, si quid uellent ad Cæsarem proficiscerentur, quibus negantibus scire quis esset Cæsar, & qua ad eum iretur, dedit qui eos duceret in Samum. Itaque profecti Cæsarem inuenerunt in Syriam progredi parantem & Tyberium in Armeniam, ab eo quæ uolebant facile impetrauere. Nam & tributa eis remissa sunt. Strabo libro decimosextimo. M. Petronius Granius Centurio octauæ legionis, sub Cæsare bello Gallico militans, Gorgouia portam à multitudine hostium tamdiu tenuit, donec socijs spacium fugiendi daret. Mox ductibus hostium castris, reliquos à custodia portæ expulit, reuertentibusq; subsidio socijs, uulneribus deficiens: Itē nunc ait incolumes. Hæc Pli. Plutarchus autem in Cæsare scribit de P. Petronio Granio, qui unus è partibus Cæsarianis, cum nauis eius qua Quæstor designatus in Africā uehebatur, in Scipionis potestatem uenisset, & cæteris interfectis, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur, respondit, Cæsarianos alijs incolumitatem dare, non accipere consueuisse, quo dicto se illico gladio transuerberauit. Petronius alius à Val. de amicitia scribitur. Qui Aelii beneficio ex humili loco ad equestrem peruenerat ordinem. Mox cum Aelius Placentia præfesset, ne in manus hostium ueniret, gladio incubuit. Petronius quoq; qui mortentem iuuerat, super eundem cecidit. T. Petronius cōsularis moriturus inuidia Neronis, ut mensam eius exhæredaret, Trullam murrinam CCC. LLS. emptam fregit. Plinius. T. Petronius pater Vespasiani, de quo inter Flauios diximus, Petronius Perpenna Magnus Quædratianus V. C. & in lustris præfectus urbis, Constantinianas Thermas longa incuria & abolendæ ciuilibus uel potius feralis cladis uastatione uehementer adflctas, ita ut agnitione sua ex omni parte perditâ desperationem cunctis reparationis adferrent, deputato ab amplissimo ordine paruo sumptu quantum publicæ patiebantur angustia, ab extremo uindicauit, & prouisione longissima in pristinam faciem splendoremq; constituit. Hæc inscriptio Romæ in Thermis Constantinianis. Petronius Diodotus scripsit ἀνδραγόμωνα, id est, composita: citatur testis à Plinio. Petronius Arbiter poeta, cuius aliqua de medicina uersibus conscripta ad nos peruenerunt. Petronius præsul Bononiensis huic nomini præter omni decus attulit. Qui, ut ait Gennadius, patre Petronio uiro erudito & præfecto pratorij Theodosij iunioris genitus, ab ineunte ætate sanctitati sacrisque literis addictus est. Scripsit de uita monachorum Aegypti, aliumque de ordinatione præsulis tractatum, qui elegantiore Petronilla aliquantulum stilo perscribitur. Petronilla Petri apostoli filia uirgo, Romæ decessit & iacet. Huic febricitanti cur non succurreret sicuti alijs Petrus interrogatus respondit, hoc ei præstare.

prestare. Petrus Chrysologus Praesul Rauennas Petri discipulus professor iacet Forocor-
 nell. Sunt & huius nominis praclari permulti qui alibi dicentur. Perillus inuentor aenci tau-
 ri apud Phalarim tyrannum, primus ipse iusto iudicio tormentum expertus. Perilla Ouidij
 poetae filia ab eo memorata, Poetelius non aut Petilius, ut quidam: sic enim in antiquo mar-
 more C. Poetelius. C. F. Balbus. Is Cōsul cum M. F. Ambusto de Tiburtibus & Gallis qui au-
 xilium tulerant triumphauit. Fabius ouans urbem ingressus est. Liuius. lib. vij. Poetelius scri-
 ba tempore belli Macedonici agrū habebat sub Ianiculo, in quo dum cultores altius terram
 moliantur, duae lapideae arcae octonos ferme pedes longa, quatuor nos lata, inuetae sunt, oper-
 culis plumbo deuinctis, literis Latinis Graecisque utraq; arca inscripta erat, in altera Numam
 Pompiliū regem Romanum sepultum esse: in altera libros Numae Pompilij inesse. Eas ar-
 cas cum ex amicorū sententia dominus aperuisset, quae titulum sepulti regis habuerat, ina-
 nis inuenta sine ullo uestigio corporis humani aut ullius rei: per tabem tot annorū omnibus
 absumptis. In altera duo fasces candelis inuoluti septenos habuere libros, non integros mo-
 do sed recentissima specie. Septem libri Latini de iure pontificio erant. Septem Graeci de di-
 sciplina sapientiae quae illius aetatis esse potuit, Adijcit Antias Valerius Pythagoricos fuisse:
 uulgatae opinionī, qua creditur Pythagorae auditorem fuisse Numam, mendacio probabili
 ad commodans fidem. Primo ab amicis qui in re praesenti fuerunt libri lecti, mox pluribus le-
 gentibus cum uulgarentur, GN. Poetelius praetor urbanus studiosus legendi hos libros à L.
 Poetelio sumpsit: qui cum animaduertisset in eis pleraque dissoluendarum religionum esse, ex
 S. C. libri in Comitio cremati sunt. Liuius xl. Q. Poetelij duo Tribuni ple. Scipioni Africano
 diem dixerunt. Cuius rei exitum in Scipione dicemus. Penelopen Icarī filiam Vlyssis con-
 iugem uulgo laudatam, nonnulli impudicam faciunt: inter quos Duris Samius qui Troia
 nam scripsit historiam. Pelopidas Thebanus aequalis Epaminondae cum quo quadoque mili-
 tauit. Lacedaemonios pluribus cladibus apud Plateas & Thespias adfecit. Cumque Ptole-
 maeus bellum Alexandro Macedoni inferret, Pelopidas ab utrisque aduersus rei concilian-
 dae gratia, contentione sedauit, exulesque reduxit adducto Thebas Philippo fratre regis pro-
 obide, illo qui postea pro Graecorum libertate pugnas obibat. Missusque deinde à Theba-
 nis ad regem Artaxerxem de rebus publicis legatus, magnopere honoratus, muneribusque
 cumulatus, impetratis insuper quae uoluit remigrauit. Postremo contra Alexandrum Phe-
 raem in Theffalos grassantem Imperator profectus, in praelio occubuit. Ipse uero Alexan-
 der condignas dedit postea poenas, ab uxore interfectus, Pigres Halicarnasseus frater Arte-
 misiae uxoris Mausoli poeta, Iliadis Homeri primis quibusque uersibus adiecit elegos eisdem
 incipiendo literis uidelicet. *Μῦθον ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, μή τις ὄψσῃ πάσῃς πείρατ' ἔχῃς σο-
 φίας.* Suidas. Pindarus genere Thebanus, temporibusque fuit Aelchyli poetae & Persarum
 expeditionis in Graecia. Duas suscepit filias: à patre tibiā primo, mox ab Hermione Iyam
 edoctus est. Eius gratia Lacedaemonij in reliquam Boeotiam sauiētes Thebis pepercerūt,
 animaduersa in foribus nominis eius inscriptione, quod etiam procedente postea tempore
 memorant Alexandrū fecisse. In quodam ipse carmine Athenas magnificas appellauit, quae
 propter pecunia à Thebanis multatus fuit, quam Athenienses grati deinde exoluerūt: scri-
 psit lingua patria, id est, dorica, Olympia, Pythia, Nemea, Isthmia, quorū magna pars amisi-
 sa. Inter nouem Lyricos princeps putatur: qui sunt, Pindarus, Alcaeus, Sappho, Stesichorus,
 Ibycus, Bacchylides, Simonides, Alcman, Anacreon. Haec ex uetusto codice conuersa. Altis-
 simus fertur & uerborum & sententiarum copia, ut ait Quintilianus, grauitate arduus, con-
 structioneque ac ordine immensus ac prolixus. Quem imitari posse Horatius negat. Apud
 Graecos, ultima est lectio eorū qui iam profecerunt inter poetas, sicuti & Thucydidis in solu-
 ta oratione. Pindarus alter Melani filius Halyatti regis Lydorū ex filia nepos: successit Ephe-
 sorum tyrannidi, qui capta Epheso postea à Cræso auunculo suo iussus discedere, secessit in
 Peloponnesum cum parte substantiae, dimisso domi praeside amico: author Aelianus de uar-
 ia historia. Pinytus Lathyneus nobilis grammaticus Romae unā cum Epaphrodito li-
 berto Neronis. Pausanias. Pisandrus Camireus (Camirus enim ciuitas Rhodi est) Eumolpi
 tempore, ut placet nonnullis antiquior Hesiodo. Poema ipsius Heraclea in libris duobus:
 ubi Herculis facta describuntur. Alia uero ipsius falso feruntur, cum potius Aristeae sint poe-
 ta. Suidas. Pisandrus Laradeus siue Lycaonius sub Alexandro Mameae uersificator, scripsit
 uaria hist. uersibus, libris lx. quā inscripsit *ἠρωικῶν θεογαμίων.* Suid. Pisandrus Nestoris filius.

Petrus Chry-
 sologus
 Perillus
 Perilla
 C. Poetelius
 GN. Poetelius
 Q. Poetelij
 trib. duo.
 Penelope
 Pelopidas
 Pigres
 Pindarus
 Lyrici
 Pindarus
 tyrannus.
 Pinythus
 Pisandrus
 Poeta.
 Pisandrus
 Nestoris.
 M 4 Piseus

- Piscus** Piscus Tyrrhenus aeneam tubam inuenit, author Plinius. Pisones Calpurniorum profapiae
Pisones luere, quae à Numa rege descēdit, Calpurnius enim Numae filius fuit, ut ait Festus, Horatius
 item in poetica ad Pilonēs. Vos o' Pompilius sanguis. Primus sanè qui domū illustrauit,
L. Cal. Pifo L. Calpurnius Pifo Frugi, qui Tribu. ple. legē primus de repetundis pecu. Cēlorino & Man
Frugi. lio Coss. tulit, & causas egit, & multarū legum aut author aut dissualor fuit, orationesq; reli
 quit quae iam euauerūt, & annales sanè exiliter scriptos. Hac Cicero in Orat. Quorum an
 naliū uerba Gellius lib. xi. ponit huiuscemodi. Eundem Romulū dicunt ad cēnā uocatum
 ibi nō multū bibisse, quia postridie negocium haberet: ei dicūt, Romule si istuc omnes homi
 nes faciant, uinū uilius sit. Is respondet, Imò uero carū, si quātum quisq; uoluerit bibat. Nam
 ego bibi quantū uolui. Cicero item in orationibus: L. Pisonē C. Gracchus accusator cum in
 iudiciū uocari mandasset, & licitor dixisset, quē, cum multi essent Pisones. Cogis me inquit,
 inimicū meum Frugi appellare. Is filium habuit L. Pisonem Frugi: qui ut est item author Ci
 cero in sexta cōtra Verrem actiōe, Praetor in Hispania interfectus est, tantusq; frugalitatis
 paternae imitator, ut cum forte in exercitatione fractū annulum reficere uellet, aurificem Cor
 dubae iusserit accersiri, ac in medio foro posita sella appēsōq; auro, uidētibus omnibus, annu
 lum facere. M. Calpurnius Pifo orator, de quo etiā Cice. in Bruto: M. Calpurnius Pifo quic
 quid habuit ex disciplina, maximeq; ex omnibus qui ante fuerūt, Graecis doctriinis eruditus
 fuit. Habuit à natura genus quoddā acuminis quod iam arte reliquerat, quod erat in repre
 hendendis uerbis acutū atq; solers, sed saepe stomachosum, interdū etiā facetum. Is laborem
 quasi cursum ferentem diutius non tulit. Et corpore erat infirmo, & hominum ineptias atq;
 stultitias quae deuorandae nobis sunt, nō ferebat iucundiusq; respuebat, siue morose (uti pu
 tabatur) siue ingenio liberoq; fastidio. Is cum satis floruiisset adolescens, minor est haberi cō
 ptus postea. Nam quantū detraxit de studio, tantum amisit de gloria. Ad hunc dicit Pedia
 nus Ciceronem à patre fuisse deductum. Qui orator fuit, & Procos. de Hispania triumphauit.
C. Pifo Stata. Q. Hortensio & Q. Metello Coss. C. Pifo Statarius, sermonis plenus orator, minime ille
 quidem in excogitādo, ueruntamen ualuit simulatione, multo etiam acutior quā erat uide
 batur. Cicero in oratore. C. Pisoni Crassipedi genero meo, nullum tempus illi uacabat, aut à
 forensi dictione, aut à cōmentatione domestica, aut à scribendo aut cogitādo. Cicero in Bru
 to. GN. Calpurnius Pifo adolescēs, amicus Catilinae ac ob id suspectus, missusq; à Senatu in
 Hispaniam, ut per honorem legationis animus eius ablegaretur. Ibiq; dum iniurias provin
 cialibus facit, occisus est, ut quidam putant à GN. Pompeij clientibus Pompeio non inuito.
GN. Cal. Pifo Pedianus. L. Cal. Pifo, in quē est oratio Ciceronis, socer fuit C. Caesaris dictatoris, Calpur
adolefcens. niae pater. Pisones ad quos scribit Horatius poeticam, huius filij seu nepotes Moesiam subiu
L. Cal. Pifo so gauerunt: alter eorum L. Pifo uocabatur, maxime à Seneca in epistola libro xi. uituperatur,
eer Caesaris. is uerbis: L. Pifo uigente bello Actico urbis custos, ebrius ex quo semel factus est, maiorem
Pisones Ho partem noctis in conuiuio exhibebat, usq; ad horam sextam ferè dormiebat. Hoc erat eius
ratiani. matutinum officium: suum tamen quo tutela urbis continebatur, diligentissime administra
 uit. Huic & diuus Augustus dedit secreta mandata, cum illum praeponeat Thraciae, quam
 perdomuit. Et Tyberius proficiscens in Campaniam cum multa in urbe suspecta relinque
Pifo Galba ret & inuisa, puto quod bene cesserit illi Pisonis ebrietas. Pifo nobilis adolescens quem Gal
Pifo contra ba praecipue dilexit, ac adoptauit. Item alius antea qui contra Neronem coniurauit. Vtrū
Neronem. usque meminit Tacitus in historia principum. Pifo Frugi alius, unus è xxx. tyrannis sub
Pifo Frugi Galeno. Calpurnius Sura ephemeridas uitae Galeni senioris scripsit. Pollio. Pyrrho Elie
Calpurnius nis ignobilis & pauper fuisse traditur. Ab initio pictor, deinde philosophiae se conferens, no
Sura. uam ingressus est uiam, nihil omnino adfirmādo, nil turpe aut honestum, nil iustum aut in
Pyrrho phi iustum natura, nisi lege & consuetudine esse, ut id à quibusq; gentibus duceretur. Cōtra igit
losophus. tur dogmata omnia se opponebat, omniaq; refellebat. Vita praeterea opinionum similis, unus
 omnia sustinere, nihil omnino sensibus permittens. Quare ij Pyrrhonij, Aporetici, Sceptici,
 Zetetici, Ephectici appellati sunt. Pyrrhonij ab authore. Aporetici quod semper addubitēt,
 Sceptici quod semper quārant & nunquam inueniant. Zetetici quod semper in ueritatis
 inuestigatione uersentur. Ephectici ab euentu, quod post inquisitionem contineatur adsen
 sio: ex Suida. Huius igitur & Erilli ac Aristippi iam diu explosa sententia, ut ait Cicero in of
Pyrrhus ficij. Pyrrhus, qui & Neoptolemus, Achillis filius, amisso Troianis temporibus per absen
Achillis tiam paterno regno in Molossorū regione cōsedit, gentēq; à suo nomine Pyrrhidas, deinde
 Epirotas

Epitrotas uocauit. Ibiq; Lanassa Herculis nepte ex oraculi Dodonai responso rapta VIII. uuluit liberos. Ex his uirginibus matrimonio diuersis collocatis, adfinitates potētiamq; sibi conciliauit. Atq; Heleno Priami filio ob industriam & uaticinium Andromachen, qua in diuisione Troiana praeda acceperat, cum Chaonū regno cessit, breuiq; post tempore Delphis insidijs Orestis inter altaria interiit. Trogus libro xvij. Pyrrhus rex Epirotarum mater no genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus, eodem teste authore in eodem libro, cum propter odiū patris Aeacidae, qui ab Epirotis fuerat interfectus, ad necem & ipse quaeretur, furtim subtractus ad Illyricos defertur, traditusq; Heroe Glauci regis uxori nutriendus fuit. Cumq; natus annos XI. esset reuocatus à suis, tāta uirtute creuit, ut cum, sicut Caecilius scribit, imperium orbis ageret, & Romanos potētes uideret, Apollinē de bello consuluerit. Ille ambiguo respōdit, Aio te Aeacida Romanos uincere posse. Hoc ad se dictū trahens, auxilio Tarentinis contra Romanos uenit: Leuinum Cos. apud Heracleam elephantorum nouitate turbauit. Cumq; Romanos aduersis uulneribus occisos animaduerneret, Ego inquit, talibus militibus orbem terrarū breui tempore subiicere potuissem. Amicis gratulantibus, quid mihi cum tali uictoria inquit, ubi exercitus robur amissum est? Ad XX. ab urbe lapidem castra posuit, Captiuos Fabritio gratis reddidit. Viso Leuini exercitu eādem sibi ait aduersus Romanos, quam Herculi aduersus hydram, fuisse fortunam, A Curio & Fabritio superatus Tarētum profugit. Inde in Siciliam traiecit. Mox in Italiam Locros regressus pecuniam Proserpinae auferre tētauit, sed ea naufragatione erepta est. In Grāciam reuersus dum Argos oppugnaret, ictu tegulae prostratus cecidit. Corpus ad Antigonū Macedoniarum regem relatum, magnificeq; sepultum est. His Plutarchus alia quaedam addit, inter quae Pyrrhi pollicem dextri pedis, uim quandam diuinam habuisse dicit, ut eo pressi ex splene laborantes curarentur. Eum praeterea ardere non potuisse reliquo corpore cremato. Hanc hodie similem uirtutem in dextra Gallorum regum uidemus, qua angina seu struma adfecti liberantur. Pyrrhi res gestas in Italia cōscripsit Zeno historicus, ille qui etiam Epitomen Romanarum & Carthaginensium rerum teste Diogene composuit. Pyttacus Mitylenæus unus e septem tempore Croesi regis. Huius illud: prouidere ne casus ueniant: si forte uenerint, aequo animo tolerare. Fuit alter Pyttacus legislator ut Fauorinus & Demetrius in homonymis meminere, qui minor est appellatus. Aelianus autem de uia. historia Pyttacum quendam commemorat, qui de mola pistrina Encomium fecit, ut in paruo subiecto uim dicendi ostentaret. Idem de Sapiente dicit, eum in templo fortunae scalam constituisse, ut eius experiret effectum, quum multi in uita mortales ascendunt, descendantque. Pysistratus Atheniensis tyrannus clarus genere, eloquentia uero tanta, ut ea definiti Athenienses libertate qua nihil charius habebant, se sponte exuerent, illiusq; faciendae sanctitatem Solonis qui numen fuerat ciuitatis, posthaberent. Astu quoque incredibili. Timens siquidem olim primores in ciuitate, uoluntarijs plagis domi adfectus ac terga cruentatus in publicum procellit, ubi de crudelitate principum questus, ad ulciscendū inimicos populum exiuit. Idem teste Valerio de liberalitate, cum quidam medio foro filiam dissuauitatus fuisset, irascenti uxori respondit, si eos qui nos amant caedamus, quid faciendum ijs qui odio persequuntur? Artes liberales maxime fouit. Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes urbe positus ad Persas transtulit. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor referendam curauit. Homerus eius iussu in eum qui nunc est ordinem redactus. Quidam filio Hipparcho referunt. Regnauit annos trigintatres, quo tempore Seruius Tullus Ro. ut author Gellius. Plura de hoc, & quomodo sit tyrannidem adeptus, uide apud Trogum libro secundo. Pysistratus alter Larisseus historicus commemoratur à Suida. Pyreicus minoris penicilli pictor humilia secutus, in eo summam adeptus est gloriam. Sutrinus, tonstrinas, asinos, & obsonia pinxit, & his similia. Quare *ὑπὸ πικρῶν* cognominatus est, quasi humilium & sordidorum pictor, quippe haec pluris uanire, quam maximae multorum ediuerso medicinae, ut inquit M. Varro. Pyrgoteles sculptor nobilis gemmarum, à quo tantum Alexander sculpi uolebat. Pythagoras Samius philosophus patre Demarato locuplete ac negotiatore, in Aegyptum primo, mox Babyloniam discendi siderum cursus gratia profectus est. Inde regressus in Cretam ac Lacedaemoniam peruenit, ut Lycurgi & Minois in ciuitas ea tempestate leges agnosceret. Ad ultimum in Italiam transmittens Crotone confectus, ubi populos luxuriae adfectos autoritate ac doctrina ad frugalem cultum reuocauit.

Pyrrhus

Pyttacus
sapiens.Pyttacus le
gislator.Pysistratus
tyrannus.Pysistratus
historicus.

Pireicus

Pyrgoteles

Pythagoras

Matronas

Matronas ad pudicitiam, iuuenes ad modestiam cohortari cœpit. Eius passim sanctitate ac uitæ abstinentia inductæ mulieres, auratas uestes, ornamenta q̄; lasciuiora in templo Iu- noni consecrauerunt. Sed & ex iuuenibus, c c c .cum sodalitiij iure sacramento quodam nexi separatim à cæteris ciuibus religionis ac modestiæ causa agerent, suspicione clandestinæ coniurationis ciuitatem in se conuerterunt. Itaque eos in unam domum coactos uulgus cre- mare contendens, tumultu omnia compleuit, ubi L X .periere, cæteri in exilium profecti. Py- thagoras itaque cum multos annos Crotone exegisset, Metapontum migravit, ibiq̄; dece- sit. Cuius tanta fuit admiratio ut ex domo eius templum facerent, eum q̄; pro deo colerent. Hæc ex Trogi libro xx. Quintilianus autem libro ix. Cicero uero ait. Tanta opinio de Py- thagora præiudicata potuit, ut eius etiam sine ratione ualeret authoritas. Docuit in Italia re- gnante Seruio Tullo, ut Liuius, & Dionysius authores. Eius Philostratus in principio uitæ Apollonij, pluribus uerbis meminit. Quemadmodum ab omnibus abstineret animalibus, ani- mamq̄; reducem putaret. Se propterea Euphorbum Troianum dicebat. Deinde pauonem fuisse. Ex quo Persius noster Pythagoreum appellat pauonem. De ipsius secta scripsit Iam- blycus libros tris qui adhuc extant. In quos cōmentarios edidit Simplicius, opus utrunq̄; in bibliotheca Vaticana conspicitur. Ipsius apophthegma, φίλω πάντα κοινά, Amicorū omnia communia. Pytheas siue Python Atheniēsis orator audacissimus. Captus quondam ob as- alienum è custodia Macedoniam aufugit. Vnde paulo post domum reuertit, scripsit oratio- nes Iudiciales, & Conciones & alia. Suidas. Pythis pictor concertans superatus est à Tima- gora Chalcidēsi, quod ipsius Timagoræ carmine uetusto apparet. Plin. Pythodorum Stra- bo suo dicit tempore in Ponto regnasse. Platonis pueri labris olim apes infedisse, uti memo- riæ proditum est, mellifluæ prodigium eloquentiæ fuit. Eruditus Athenis primum à Socra- te, statim dum licuit in Italiam profectus est, uti Pythagoreos audiret, ubi Philolai Croto- niatæ libros, de secta Pythagorea, cētum Minis etiam in difficultate rei familiaris mercatus est, ex quibus plura in suum Timeum usurpauit. In Aegyptum deinde properas ut audiret Gymnosophistas, oleum, ait Plutarchus, secum mercaturæ gratia uexit, ut uatico suppedita- ret: ubi libros Moseos legisse creditur, ex quo uideat præter omnes philosophos ad nostram fidem propius adcessisse, ut placet Augustino. Nam deum & materiam primam rerum prin- cipia ponit, cum alij alia dixerint elementa. Idem Augustinus ait in libro de Ciuit. Eligimus Platonicos omnium philosophorum merito nobilissimos, propterea quod sapere potuerūt immortalē atque rationis participem hominis animam, nisi participato illius dei lumine, à quo & ipsa, & mūdus factus, beatam esse non posse. Ita illud quod omnes appetunt, id est, uitam beatam, quenquam eorum adsecuturum negat, qui non illi optimo, qui est incommu- tabilis deus, puritate casti amoris adhærescit. Academiam sectam à uilla sua ubi commorari solebat instituit: qui post eum secuti, non Academici, sed Platonici dicti sunt. E quibus Plo- tinus, Alcinous, Proclus, Apuleius, Maximus, Ammonius, Pletho innumerabilesque alij. Omnium doctrinarū præsertim Geometriæ studiosissimus fuit. In qua Euclidem, & Archi- tam Tarentinum, Theodorumq̄; Cyreneum audiuit: ex qua sanè scientia secreta quædam inuestigauit in libris suis à paucis comprehēsa, quæ ad rerum naturam tum diuinitatē per- tinerent. Ter in Siciliam adnauigauit, primo Aetnæ flagrantis uisendæ gratia ut Apuleius ait, Reuersus apud Aeginam captus ac minis x x x .uenundatus. Deinde à Nicete Cyre- neo redemptus fuit. Iterū redijt sub iuniore Dionysio spe liberandi Siciliam. Sed paulo post expulso Dione & ipse suspectus remigravit. Tertio cum maxime nollet, rogatus ab Archi- ta ut Dionem tyranno reconciliaret, iter ingressus ab eodem Dionysio obuiam proceden- te quadrigis exceptus est. Demum in suspicionem ueniens, uix rogante & spondente pro eo Archita dimissus. Dialogū primus illustrauit, licet prius, ut aiunt, inuentum à Zenone Elea- te, ut Aristoteles in primo de poetis tradit: ut autē Favorinus ab Alexamene Teio. Militasse autē pro patria ter dicitur. Decessit annos agens L X X X I. morbo uti fertur pediculari. Li- bros commemorare quod uulgo innotescāt, pericrgon fuerit. Quintilianus sic scribit. Plato- nem quis dubitet esse philosophorum præcipuum ex quo multum eloquētiæ se traxisse Ci- cero fatetur, siue acumine differendi, siue eloquendi facultate, diuina quadam & Homericæ: multum enim supra profam orationem & quam pedestrem Græci uocāt, surgit, ut mihi non hominis ingenio, sed quodam delphico uideatur oraculo instructus. Vita cœlebs fuit ac castus, ut ait Augustinus: semel in die uescebatur, raro ridebat. Circumferuntur tamen quædam

Pytheas
Pythis
Pythodorus
Plato philo-
sophus.

quaedam eius epigrammata in pueros amatos ab Apuleio posita: in Aetna prius: Astra uideam, Lucifer ante meus, des, utinam fiam mi sydus Olympus, Vt multis sic te luminibus uideam, Lucifer ante meus, utinam mortalibus Aster, Hesperus à fato manibus ecce nites. Ponit item & alia epigrammata in Alexim, in Phaedrum, in Dionem, quanquam laiciua, uita tamen probus inuentus. Eius Genesim Iul. Maternus ita descripsit. In Horoscopo A. quarium cum Marte & Mercurio, Soleq; in Piscibus in domo quinta, Lunā in Geminis, in sexta Iouē in Leone. In octaua Saturnum in Libra. Nomen ei ab initio Aristocli fuit. Ob huiusmodi uerorū deinde latitudinem Plato appellatus. In eius operibus numeri uis deprehenditur teste etiam Cicerone, qui ait in quodam loco, difficilior numero Platonis. Platonē Atheniensem peritiam prisca comœdiae Platonis Aristophanis & Eupolis, Suidas & Athenæus in Dipnosophistis, fabulasq; eius xxxiii. commemorat. Tris item alios Diogenes, unum Rhodium philosophum discipulum Panetij, Alium Peripateticum de Aristotelis ludo, Tertium Praxiphanis discipulum. Plautus Poeta Comicus Farfinas uti monstratur in eo loco ex antiqua inscriptione, cum uulgo Sarfinas scribatur. Plotus ab initio teste Festo appellatus, à pedū planitie, quos Plotos Urbis uocant. Si quando à mola asinaria uacabat, cui addictus ob paupertatē erat, fabulas componebat quas uenditaret, eae quidem xx. feruntur omnes actae nostris temporibus. Ponitur à M. Varrone in libro de poetis Plauti epigramma huiusmodi. Postquam est morte carpitur Plaut. Comœdia luget. Scena deserta est. Deinde risus, lusus, iocusq; & numeri innumerisq; simul collacrymarunt. Hic ceteris comicis praefertur sententia multorū praesertim Varronis qui ait. Si mulsae Latine loqueretur, Plautino sermone loqueretur. Planci & Plautij diuersae Romae familiae. Planci enim ex planitie platae, sicuti Pansa à latitudine teste Festo appellati. Ex his fuere L. Munatius Plancus uir consularis & praetorius ac orator, Ciceronis discipulus. Ad quem sunt eius epistolae. Is dum Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit, & Rauricam quae nunc Basilea est, ut etiam ex ipsius antiqua inscriptione deprehenditur, quae adhuc Caietae in turri quadam quae dicitur Orlandi legitur hoc modo: L. Munatius. L. F. L. N. L. pron. Plancus Cos. Cens. Imperat. iter. vii. uir. epul. triumph. ex Rhætis, ædem Saturni fecit, de Manubijs: agros diuisit in Italia beneuenti: in Galliam colonias deduxit Lugdunum & Rauricam. Magnus alioquin scurra fuit, patriae infidus, in quo maxime sperabatur. Is cum exercitu Antonio de improviso apud Mutinam contra Octauium subuenit. Frater eius C. Plotius Placus cum à Triumuiris proscriptus in regione Salernitana lateret, odore unguenti proditus, comprehensus seruos dominum celantes in tormentis esse diu, minime sustinuit. Quapropter sese sponte manifestauit. Plinius. C. Plautius. C. F. C. N. Qui in hoc anno d. cccc. lxxvi. honore Vanox appellatus est. Hæc inscriptio antiquissimi marmoris ante bellum Samnitum in domo Prosperi S. Cruce Romae unā cum alijs nominibus. Quare enim Vanox sit appellatus, Frontinus declarat, ob aquarum uidelicet uenā ab eo repertam. L. Plautius Hypseus Flamen quirinalis apud Liuium d. cccc. lxxvii. M. Plautius cum classem lx. nauium in Asiam duceret, Tarentumq; adplicuisset, atque illic uxor eius Orestilla quae eum secuta fuerat, morbo decessisset, in rogum imposita, inter officium unguendi & osculandi stricto gladio incubuit, quem interea amici sicut erat togatum calceatumq; corpori uxoris iunxerunt. Valerius de amore Con. Plautius Lateranus. Cos. designatus in coniuratione deprehensus à Nerone ac necari iussus: autor Tacitus. T. Plautio. M. F. A. N. Syluano Aeliano Pontifici. Sodali Aug. III uir. AAA. FF. Q. Ti. Caesaris legato legiois v. in Germania. PR. urb. leg. & comiti Claudij Caesaris in Britannia, Consuli Procons. Asiae legato Propta & Moesia in qua plura quam centum mill. ex numero Transpadanorum ad praestanda tributa cum coniugibus ac liberis & principibus aut regibus suis transduxit. Motum orientem Sarmatarum compressit, quamuis partem magnam exercitus ad expeditionem in Armeniam misisset. Ignotos ante aut certos pop. Rom. reges signa Romana adoraturos in ripam quam turbatis perduxit regibus. Bastarnarū & Roxolanorum filios, Dacorum fratrum captos aut hostibus eiecit remissit. Ab aliquibus eorū obsides accepit, per quod pacem prouinciae & confirmauit, & per obsides Scytharū quoq; rege à Cheronesi ex ea prouincia magno tritici modo annum P. R. adleuauit. Hunc legatū in Hispaniā ad Praef. urbis remissum Senatus praefectura triumphalibus ornamentis honorauit, autore Imp. Caesare Aug. Vespasiano uerbis ex oratione eius. Q. I. S. S. Moesia ita praefuit, ut non debuerit in me deferri honor triumphalium ornamentorū, nisi quod latior contigit ei mora titulus Praefecto urbis. Hunc in eadem praefectura urbis Imp.

Aster puer

Plato poeta

Plautus

L. Munatius

Plancus.

Lugduni conditor & Basilea.

C. Plotius

Plancus.

L. Plautius

Hypseus.

M. Plautius

Plautus Lat.

T. Plautius

Syluanus

Imp.

ANTHROPOLOGIA

- Imper. Caesar Aug. Vespasianus iterum Cos. fecit. P. Plautius Pulcher Triumphalis fecit.
- Plinius** Huiusmodi hodie inscriptio in uia Tiburtina cōspicitur. Pliniū Secundum iam constans fama Veronēsem facit sub Vespas. Imp. quorū interdiu negocia administrabat, noctibus uero & succisuis, ut ipse inquit, tēporibus opus de natura cōscripsit, unus omniū parcissimus tēporis. Perijt in montis Veseui incēdio dum eius causam indagare cupit. Eius uitā diligentiū enarrat nepos eius ex sorore Cæcilius Plinius, cuius extat libellus epistolarū, ac de uiris illustribus, præterea Panegyricū in Traianū principē, quo gratias agit Consul ab eo factus. Causas acētavit, fundos habuit in Nouocomēsi. Quintiliani filiā dote iuuisse, & Martialem poetam secedentē uiatico prosecutū fuisse testatur. Plotius Gallus patria Lugdunēsis dicendi præceptor. Romæ profitebatur, à quo se Cicero in lib. de Orat. & in epist. ad M. Titiniū cum Q. fratre olim puer Latinas literas edoctū fuisse testatur: à Tranquillo autē inter Rhetores ponitur. Plotius Crispinus, quem Aretalogū fuisse cognominatū quod garrula scripsit carmina, Porphyrio narrat. Plotinus philosophus Platonicus Aegyptius natione fuit è ciuitate Lyco, discipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, Claudij, Taciti & Probi tēporibus. Cōposuit libros liiij. sectam continētes Platonicā. Quorum obscuritatē Porphyrius qui eius uitā describit, satis aperuit. Fuit corpore gracili, tenuiq; ualetudine, morbo sacro obnoxius. Hæc ex Suida & Eunapio Græcis autoribus. Plutarchus Cheronæus Traiani temporibus, à quo in Illyricū missus cōsulari potestate, iussuq; omnibus in Illyria magistratibus, ut absq; eo nihil agerēt. Scripsit complura præter uitas parallelas iam uulgo notas.
- Plutarchus Athenien.** Plutarchus Nestorij F. Atheniēsis sophista, præceptor Syriani, qui scholæ præsidebat Atheniensi sub Iuliano principe: autor utriusq; Suidas. Polycrates & Sylofontes fratres Samiorum tyrāni. Quorū alter Polycrates fortuna opibusq; clarus, perpetua usus felicitate præterquam ad extremum, quam uti temperaret, anulum sibi charissimū in mare proiecit, quem deinde à piscatore recepit, capto pisce qui eum deuorauerat. Ad ultimū à Persarum Satrapæ dolo captus ac suspēsus est: ex Strabone libro xiiij. Fuere hoc tempore Pythagoras, Anacreon. Polycrates Ephesiorum Præsul unā cum cæteris Asiæ Præsulibus ex uetere quadam cōsuetudine cum Iudæis XIIII. luna pascha celebrabat. Quapropter cum se tueri uellet aduersus Victorem Pont. epistolam Synodicam scribit, in qua docet se apostoli Ioannis & ueterum autoritatem sequi. Fuit temporibus Seueri principis. Quando & Narcisus Hierosolymis: ex Hieronymo. Polyclethus statuarius duas eodem argumento statuas fecit. Alteram arte sua, alteram uero uulgi opinione, quam de sentētia cuiusuis prætereūtis celauerat. Quibus perfectis turbā admittit. Ac primū sua ostensa magnopere laudatur. Altera deinde non æque. Atqui inquit, Scitote quod hanc quā tantopere laudatis ego feci, quam uero uituperatis uos fecistis. Autor Aelianus de ua. histo. Polycarpus Ioānis apostoli discipulus. Ab eoq; Smyrnæ Præsul creatus, sanctitate & doctrina totius Asiæ princeps. Hic ob quandam paschæ cōtrouersiam Imp. M. Antonino & Anacleto sedente, Romā uenit, ubi plurimos Christianos Marcionis & Valentini persuasione deceptos ad officium reduxit. Postea uero M. Antonino & L. Aur. Commodo imperātibus quarta post Neronem persecutione Smyrnæ spectante Proconsule cum uniuerso populo, in Amphitheatro igni traditus est, ac inter martyres relatus. Scripsit ad Philippenses epistolam ualde probatam: ex Hieronymo. Polystratus & Hippoclidēs Epicuri discipuli eodem die nati, eodemq; in ultima senectute elati. Valerius. Polybius è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Evergete apud Aegyptum regnante: scripsit Romanam historiam libris XL. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Persei Philippi filij Macedonū regis. Post hæc Romana attigit: autor Suidas. Eius hodie superstitēs tantum v. libri, à Nicolao Perotto Præfule Sipontino Nicolai v. tempore in Latinū cōuersi sermonem. Polyænus Sardinus tēpore Caesaris Dictatoris & Antonij III uiri. Scripsit orationes iudiciales, triūphi Parthici M. Antonij libros iij.
- Polyæstus** Fuit alter Macedo genere, q de Thebis scripsit, & de re militari libros totidē. Suidas. Polyæstus Comicus poeta: fabula ipsius *ἑυίοχος*, ut scribit Athenæus. Polyzelus itē Comicus: fabulæ ipsius nōnullæ à Suida ponuntur. Polydamas Pancratiastes, amulatus Hercule, leonem inermis amplexus superauit. Taurū ingentem apprehensis extremis pedibus retro tenebat. Currū agitatū sese opponēdo altera manu apprehensum ex cursu retrahebat. In equosq; inliebat deiecto auriga. Adcersitus à Dareo Artaxexis magni filio ter apud eū ex puocatione uictor fuit. Postremo uiribus suis confusus interijt post cœnam in cauerna, cū saxum ruinam à uertice

à uertice minaretur, diffugientibus cōiuiis, cōsifus ipse manibus posse sustinere oppressus est. author Pausanias. Polydamas Panthoi filius, socius, & magister, & æqualis Hectoris, ut author Ælianus. Homerus scribit Iliados x v i i i . hunc eloquentia, Hectorem armis ualuisse. τοῖσι δὲ πολυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύει πανθοίδης . ὄγῳ οἱ ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσω, ἐκ τοῦ δ' ἤμ' ἐταῖρος, ἢ δ' ἐν νυκτὶ γγύοντο. ἀλλ' ὁ μὲν ἀρ' μύθοισιν, ὃ δ' ἔγχει πᾶσι νόον. Dares historicus hunc dicit ad castra noctu Græcorum profectum Troiam prodidisse. Polydorus Priami filius missus à patre initio belli cum magna ui auri ad Polymestorem Thraciæ regem generum tutelæ gratia, ab eodem auaritiæ gratia trucidatur. author Virgilius. Polygnostus Thasius, & Dionysius Colophonius pictores eodem tempore nobilissimi, uerum alia aliq. Polygnostus in picturæ tenuitate ualebat, plicas uestium mollitiasq; signorū imitabatur. author Ælianus. Pausanias autem lib. x . de eodem sic scribit, Polygnostus pinxit Ocnum torquētem spartum & asinam prope rodentem. Quod sanè ænigma est eius, qui frustra quidem laborat si habet uxorem prodigam: ex quo prouerbium, cum frustra quis aliquid contendit: ὄκνηθ' θώμιγγα σωάγη. Ocnum enim uocant augures auē quæ maxima est, & pulcherrima inter erodios, rarissima inuentu, quæ minime castigata cōtinuata sollicitudine uolitādo, singula quamuis minima & obscura expauescit idola. Iul. Pollux Naucrata grammaticus sub Commodo principe præcipiebat Athenis, Decessit natus annos l v i i i . Scripsit ad Commodum onomaton libris decē quem habemus. Scripsit & alia quedam, ut est author Suidas, quæ non extant. Philostratus quoq; inter sophistas ponit, cuius characterem in dicendo narrat, quem nec laudat, nec uituperat: una tantum ei laude dulcis pronuntiatiōnis attributa. Polus Agrigentinus sophista Gorgiæ auditor, primus in oratione inuenisse dicitur parisa & antitheta & similiter desinentia: quod minime uerum, sed iam inuentis sæpe usum fuisse constat: ex quo Plato in eius dicendi genus cauillans, ὁ λῶσε πόλε, inquit, id est, loste pole, hoc est, optime pole, ut te secundum te appellem. hæc Philostratus. Suidas autem eum scripsisse dicit genealogiam eorū qui ad bellum Troianū profecti sunt, simul & nauīū catalogū, Pollionem inter Asinios diximus ex ordine. Pompeios hos legimus. Q. Pompeius cōtra Numantinos missus, ab eisq; superatus, ignobilem pacem fecit: author Florus lib. i i . Huius filius siue nepos. Cn. Pompeius Strabo magni Pompeij pater Nouumcomum coloniam deduxit. In bello sociali imperator delectus, de Picentibus triumphauit: uir admodum duræ disciplinæ. Eius filius Cn. Pompeius Sullæ partibus adhæsit, ab eoq; ad ulciscendos inimicos missus in Africam, Domitium prius expugnauit, Iarbam regem cepit, de quo triumphauit, nondum patientibus annis, quare ab exercitu Sullæ magnus consalutatus est. Inde contra Sertorium in Hispaniam profectus, Metelli copijs sese coniungēs, eum cum tota factione sustulit. Mox delectus imperator ad bellum Piraticum, tribus mēsibus id cōfecit. Dein successor L. Lucullo missus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum restituit. Inde Iberos, Albanos, Iudeos debellauit, capto eorū rege Aristobulo, in triūphumq; unā cum filio Tigranis ducto. Extincta uxore Iulia Cæsaris filia, Corneliam Scipionis filiā uiduam à P. Crasso M. filio relicta duxit. Neapoli demum grauissima febre correptus, parum abfuit à morte, quæ si contigisset, melius cum eo actum fuisset, ob insequentis belli ciuilis calamitatem. Nam Pharsalica pugna à Cæsare copijs longe inferiore superatus, & in Aegyptum fugiēs, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus est. Triumphum cum ex Oriente olim rediisset biduo egit, prænotatis gentium titulis uictarum, quæ à Plinio in x . itemq; à Plutarcho ordine adnotantur. Hoc quasi uitæ & rerum ab eo gestarū breuiarium fuerit. Pompeij iuuenes eius liberi, alter apud Mundam à Cæsare in Hispania, alter apud Siciliam ab Augusto postea uicti: ex quibus Sextus Pomp. piraticam exercuit. Lucanus. Sextus erat Magno proles indigna parēte. Qui mox Scylleis exul grassatus in undis Poluit æquoreos siculus pirata triumphos. Sex. Pompeius alius uir prætorius: sub quo Valerius Max. se militasse dicit, & quem Ouidius de Pōto pluribus in locis laudat. Huius pater Sex. Pompeius Hispaniæ citerioris princeps, cum horreis suis uentilandis præsideret, correptus dolore podagræ merisit in triticum sese super genua, leuatusq; ficcatis pedibus mirabili modo: quo postea remedio usus est. Plinius, Q. Pompeius Rufus Sullæ è filia nepos, tribunus pl. cum T. Munatio Planco aduersissimus Miloni, in cuius causa dixerat paucis post diebus quàm Clodius esset occisus: Milo dedit, quem ex curia desideretis: ego dabo

Polydamas Troianus.

Polydorus Polymestor Polygnostus

Pollux grammaticus

Polus sophista

Pollio Qu. Pōpeius Cn. Pom. Strabo Pomp. mag.

Pompeij iuuenes

sex. Pom. prætorius Qu. Pōpeius Rufus

N quem

- quem ex capitolio mulctetis. Idem Milonem ad se in hortis uenientem aspiciens misit nuntium ne ueniret. Q. Pompeius qui Bithynicus est dictus summo studio dicendi, multaque doctrina, incredibiliq; labore atq; industria. Huius actio non satis commendabat orationem, in hac enim satis erat copia, in illa leporis parum. Cicero. Festus quoq; de eodem sic ait. Pompeius Bithynicus est suppellectili regia signum ephebi mitram tenentis arenamq; ruentis exercitationis gratia more Graecorum Romam portauit, & in capitolio posuit. Pompeius Lenus magni libertus grammaticus de herbis & plantis scripsit. C. Pompeio Eufconio conditori factionis Ruffate, & factionum primus patrono benemerenti optimo & pietissimo, liberti & liberte heredes fecerunt de suo. Repertum Romae in aede diuae genetricis de pace: quod ideo posui, ut plane uideatur antiquos quoq; quandoq; sine diphthongis scribere consueuisse, sicuti & in alijs pluribus locis reperitur. Pomponij plures ex eadem domo commorati. Pomponius Atticus a Nepote scribitur elegantissime, cuius epitomen auctoris subiiciam. Is nobilis eques Romae, excellenti ingenio & amicus Ciceronis imprimis fuit, unde Atticus Ciceronis est appellatus. Qui postquam uidit Cinnano tumultu rempu. esse turbatam, secessit Athenas, ubi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omnium gratiam, moribus elegantissimis promeruit: linguam ita probe didicit, ut Attici cognomen adsequeretur. Humanitate, diuitijsq; simul praeditus fuit, quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulsum L L S . C C X L . milibus, & Brutum ab urbe fugientem nummis centum est profecutus. Erat alioqui grauissimus, ut quae religiose polliceretur, praestare omni diligentia niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Quapropter omnes ei res suas amici curandas certatim dabant. Consiliumq; ab eo de rebus magnis petebant. Studijs sese totum tradiderat, procul a rebus non necessitate, sed iudicio. Antiquitatis maximus admirator & custos, adeo ut Augustus quocumque erat adfinitate coniunctus, nulla dies foret, quin eum aliquid de ueterum rebus, aut doctrina rogaret, aut quaestionem aliquam ei proponeret. Scripsit de imaginibus uolumen, ubi singularum familiarum origines enarrauit, ac uersibus non minus quaternis ornauit, eosq; qui honore rebusq; gestis perierant. Scripsit & de consulatu Ciceronis unum uolumen. Fuit & erga domesticos facilitate tanta, ut iurauerit cum matre nonagenaria se nunquam in gratiam rediisse. Cum sorore pariter nullam gessit similitudinem, dictitans cum his quos diligas minime irasci oportere. Abstinentia praeterea singulari, ut qui procul egerit ambitione, & praeter patrimoniū nihil quicquam appeteret: nec aedificator, neq; emax fuerit. Ultima senectute morbo correptus, seipsum cibi abstinentia necauit: sepultusq; in uia Appia in monumento Q. Caecilij auunculi sui. Haec Nepos. Duo quoq; Pomponij etiam Ciceronis tempore. Alter L. Pomponius Bononiensis Atellanarum scriptor, quem Solinus ait, ut mirum, nunquam ructasse. Alter Cn. Pomponius orator, patronus acer acerbusq; in dicendo, & lateribus pugnans, ut ait Cicero in oratore. Iulius item Pomponius Secundus Quintilianij tempore, inter tragicos longe princeps. Quem senes Pindarum tragicum putabant, conditione atq; nitore praestare confitebantur. haec Quintilianus. Tacitus uero de eodem. Pomponius Secundus in nostris temporibus Domitio Afro uel dignitate, uel famae perpetuitate cesserit. Plinius uero eum cenam C. principi dedisse dicit, in qua uinum C L X . annorum fuit. Pomponius quoque iurisconsultus. Polemon Atheniensis philosophus prima adolescētia lasciuus, & uoluptatibus deditus, cum patentem Xenocratis scholam intrasset, deq; modestia & moribus sermo uersaretur, ita demum ad eum flexit animum, ut relicta incontinentia, se totum philosophiae addiderit: ex quo postea eius scholae successit. auctor Gellius. Diogenes uero plura eum scripsisse testatur. Suidas contra, nihil scriptum reliquisse: libenter quoq; & Homerum & Sophoclem lectitasse: quorum alterum Homerum tragicum, Homerum uero Epicum Sophoclem appellare consueuerat. Polemon cognomento Helladicus, genere Iliacus, historicus nobilissimus, aequalis Aristophanis grammatici, Panetij discipulus, scripsit de origine ciuitatum Phocidis, Ponti, Lacedaemoniae Geographiam, & de cursu solis libros tris. Suidas. Polemonem alium scripsit, Philostratus in sophistis, a Laodicea Cariae, qui Smyrnae uixit ac praecipit: aequalis Herodis Attici sub Hadriano principe, ad quem legatus quandoq; Smyrnaeorum missus, ab eoq; honorifice exceptus, & Musaeo Aegyptio adscriptus est. Aliaq; de eo ab eodem auctore ponuntur, minima quidem quae ad rem non pertinent. Pomponij a Pomponijs diuersi leguntur. Quorum princeps M. Popilius Lenas cum Cos. esset, eodemq;

eodemque tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat flamen Carmentalis,
 plebis contra patres seditione nunciata, ut erat læna amictus: ita uenit in concionem, sedi-
 tionemque quum autoritate, tum oratione sedauit. Cicero in Bruto. Hic etiam, teste Liuius,
 consul secundum cum M. Fabio Ambusto factus, Tyburtes bello uicit: agris eorum uasta-
 tis, C. Licinium Stolonem decem milibus aeris eius lege damnauit. M. Popilius à Nu-
 mantinis, cum quibus pacem factam senatus irritam censuerat, cum exercitu fusus fuga-
 tusque est. Liuius LV. Hic deinde ob rem sua culpa male gestam in exilium actus. Popi-
 lius legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem amicum populo Romano obsederat,
 missus nunciatum ut à socijs populi Romani abstineret: cunctantem, responsumque differen-
 tem, uirga circūscripsit, ne ultra spatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus,
 bellum omisit. Liuius XLV. & Valerius. Plinius tamen C. Octauium pro Popilio ponit
 manifesto errore. Popilius Lanatus, qui Ciceronem occidit, patronum eius in causa ca-
 pitis. author Valerius. Romæ in uetustissimo marmore sic legitur: M. Popilius, M. F.
 M. N. Lænas. Et alia Tybure inscriptio pro templo sancti Pauli: C. Popilio, C. F. Q. N.
 Carapedoni Cos. VII uiro Epuloni. Sodali Hadriani, legato Imper. Cæsaris Antonini
 Aug. Pij, Propr. Germaniæ, & exercitus nuper in ea tendentis, curator oper. publicor.
 Præf. ærarij Satur. curator Viar. Aureliæ ueteris, & nouæ Corneliæ, & triumphalis, le-
 gato leg. X. Fretensis, à cuius cura se excusauit: prætori, tribuno ple. Q. diui Hadriani Au-
 gu. in omnibus honoribus candidato imperator. trib. Laticlauii, donato donis militari-
 bus à diuo Hadriano ob Iudaicam expeditionem. XV uiro stlitibus uindicandis, patro-
 no municipi, curator maximi exempli, S. P. Q. Tyburs optime de repub. merito. Pom-
 pilij autem à Numa Pomp. originem habuere, qui in Romulo dicitur. Possidonius Rho-
 dius philosophus Stoicus, docebat Rhodi: discipulus & successor Panetij: uenit etiam Ro-
 mam M. Marcelli tempore: scripsitque multa. author Plutarchus. Possidonius Olbiopoli-
 ta historicus, scripsit post Polybium historiam libris LII. usque ad bellum Cyrenaicum, &
 Ptolemæi: præterea declamationes rhetoricas: argumenta in orationes Demosthenis. Sui-
 das. Hunc Strabo testatur suo tempore fuisse. Possidonius Africae præsul, Augustini con-
 tubernalis, cuius etiam uitam scripsit: præterea homiliarum libros VII. epistolarum toti-
 dem: aliarumque rerum complures. author Ptolemæus Lucensis. Possidippus Casandreu-
 comicus, docuit anno III. post mortem Menandri: eius fabulæ usque XXX. Suidas. A.
 Posthumius dictator in bello Latinorum, quod Tarquinijs fuga excitauit, confugientis ad
 generum suum Manlium ducem Tusculanorum. Itaque collatis signis apud lacum Regil-
 lum, quum uictoria utrinque nutaret, magister equitum Romanis equis frenos detrahi ius-
 sit, ut irreuocabili impetu ferrentur in hostes, ubi tandem aciem Latinorum Romani fude-
 re. In eo prælio uisi duo iuuenes acriter pugnare, quos post pugnam ad præmia quæsitos
 dictator reperire non ualuit. Rarus itaque eos Castorem & Pollucem, eis communi titulo tem-
 plum dedicauit. Cæcilius. A. Posthumius Tubero, magister equitum Æmylij Mamerci
 dictatoris in prima dictatura contra Volscos: mox in eodem bello à Q. Cincinnato consu-
 le eius genero, dictator dictus, de eisdem triumphauit: quam uictoriam funestauit mors fi-
 lij, uiri magna uirtute: quem quod iniussu eius occasione rei bene gerundæ pugnam inijs-
 set, securi percussit, ex Liuius libro IIII. M. Posthumius Regilensis tribunus militum,
 autoritate consulari ad bellum contra Equos missus, prauæ mentis homo, quam uictoria
 magis quam bellum ostendit. Nam exercitu impigre conscripto, ductoque ad Volas, cum
 leuibus prælijs Equorum animos fregisset: postremo in oppidum irrupit. Deinde ab hosti-
 bus in ciues certamen uertit. Et quum inter oppugnationem prædam militis fore edixisset,
 capto oppido fidem mutauit. Hac igitur & alijs de causis, quod iniuste se haberet, à suis per-
 tumultum lapidibus est obrutus. Liuius lib. IIII. Sp. Posthumius & T. Veturius coss.
 apud furcas Caudinas deducto in locum iniquum exercitu, quum nulla euadendi spes
 esset, fœdere cum Samnitibus facto, & sexcentis equitibus Romanis obsidibus datis, ita
 exercitum abduxerunt, ut omnes sub iugum mitterentur. lidemque authore ipso Posthumio,
 qui in senatu suaserat, ut eorum deditio, quorum culpa tam deforme fœdus ictum erat,
 publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus qui per fœdus spo-
 ponderant, dediti Samnitibus non sunt recepti: nec etiam multo post fuis à Papyrio curso-
 re Samnitibus, & sub iugum missis, receptisque sexcentis equitibus Romanis obsidibus, pu-

M. Popilius

Popilius
legatusPopilius
Lanatus
InscriptioPompilij
Numa Pomp.
Possidonius
philosophus
Possidonius
historicusPossidonius
præsul
Possidippus
comicusA. Posthu-
miusA. Posthum.
TuberoM. Posthu.
RegilensisSp. Posthu.
consul

- L. Posthu. cos.** dor prioris flagitij abolutus est. Liuius I X . L. Posthumius alter post Cannensem pugnam Cos. in Galliam profectus, à Boijs cum exercitu profligatus, ne caperetur, omni ui in prælio occubuit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari ouantes in templo obtulerunt. Idem sacrum uas erat, quo in solennibus libarent. Liuius X X II . Aulus Posthumius Albinus missus ad Iugurtham, ab eoq; corruptus auro, patriam magno damno adfecit. Idem de Posthumia Vacceis & Lusitanis triumphauit. Liuius L X I I I I . Posthumia uirgo Vestalis de incesto causam dixit crimini obnoxia ob suspitionē cultus elegātoris, ingeniumq; liberius quā uirginem deceret: parum abhorrens à fama, ampliata deinde absoluta, sententia pontificis maximi, qui eā abstinere iocis, coliq; sancte potius q; scite iussit. Porphyrius philosophus Tyrius genere, clara ortus profapia, à puero usus est præceptore Lōgino uiro doctissimo. Prius Malchus uocabatur, deinde ob uestem regiam purpuream, qua ob nobilitatem utebatur, Porphyrius appellari cœptus est. Romam postea profectus, Plotinum audiuit, unā cum Origene & Amelio condiscipulis. Inde in Siciliam nauigans apud Lilybœum morbo correptus, à Plotino magistro, qui consulandi gratia eō se contulerat, & præsentia, & philosophica oratione recreatur, adeo ut statim conualuerit: moxq; Romam simul repetens, ibidem diem obiit, relictis operibus, in quibus pugnantia uidetur sentire. Causa putanda est, quod quæ prius probauerit præcedente tempore, ea retractauerit. Ea siquidem sunt, De diuinis nominib; liber unus. De principijs duo. De materia sex. De anima quinque. De animalium abstinentia quatuor. De cognoscendo seipsum quatuor. Quod una fuerit Platonis Aristotelisq; secta, libri septem. In historiam Iuliani Chaldæi philosophi libri quatuor. Contra Christianos libri X V . In astrologia ac dialectica isagoge, aliaq; cōplura. Floruit Aureliani temporibus, usq; ad Tacitum & Probum principes. Hæc ex Suida & Eunapio Græcis authoribus. Aduersus autē libros quos cōtra nos edidit: Methodius decem milibus uersibus, item Eusebius X X V . Apollinaris X X X . uoluminibus teste Hieronymo Apologiam fecere. C. Pontius Herennius dux Samnitum, qui ad Furcas Caudinas nobilem illam cladem intulit Romanis, ut in Posthumio diximus. Pōtium Pilatum ex historia tantū ecclesiastica nuncupata, inuenio Lugdunensem patria fuisse. Is quum anno X I I . imperij Tyberij missus procurator ad regendam Iudæam fuisset: Caligulæ deinde principis iussu, Iudæos statuam imperatoris poni in templo cogere uellet, tantus illius populi tumultus excitatus est, ut res nō procul à defectione fuerit. author Iosephus. Sunt qui scribant eum propterea sibi manus attulisse, meritasq; sceleris pœnas ob latum in conseruatore nostrum iudicium dedisse. De eodem Plin. sic ait. Pontius legatus Caij principis, imagines Atalantæ & Helenæ cominus nudas à Cleophanto Corinthio pictas Lanuuji in templo, earū libidine captus, tollere conatus est, si natura tectorij permisisset. Pontius diaconus, ut est author Hieronymus, missus unā cum Cypriano in exilium, egregium uolumen de uita, deq; martyrio Cypriani edidit. Potamon Mityleneus rhetor præcepit Romæ tempore Tyberij Cæsaris. Redeuntem uero in patriam imperator huiuscemodi syngrapha eius iter profectus est. Si quis Potamoni Mityleneo iniuriam feceris, cogitato an mihi quoq; indicere bellum possis. Scripsit de Alexandro Macedone, de perfecto oratore. Praxeas Bruti Cæsaris Encomium. Suidas. Praxeas hæresiarcha uir Asiaticus, plures in Trinitate negabat personas, sed eundem patrem & creasse omnia, & passum fuisse, quod communicata pluribus monarchia, imperij uim impediret. Hæc inani adrogantia dicitabat, eoq; incautos decipiebat, quod fidei causa martyr extiterat. Contra hunc Tertullianus elegantī libro respondit, ubi dicit: Quam Praxeas monarchiam uocat, Latini & Græci *ἰδιοκρατία* appellant, qui tres non statu sed gradu, non substantia sed forma, non numero sed specie constare, nihil impedire monarchiam, si pater filio eadem penitus uolenti coniungitur.
- Praxiteles** Praxiteles marmore nobilitatus, duplici Venere, Gnidia & Coa: sed Gnidia uesano amore iuuenis insignis, qui noctu delituit in templo simulacroq; cohæsit. Tum Nicomedis æstimatione regis, grandi Gnidorum ære alieno permutare eam conantis. Natus est in Græcia Italiæ ora, ciuitate Romana donatus. Scripsit teste Varrone, quinque uolumina nobilium operum in toto orbe. Eius Romæ opera, Triptolemus, Flora, Ceres: Boni euentus, & Bonæ fortunæ simulacra, Mænades & Thyades, Silenus, Iuppiter eburneus in æde Metelli, Apollo impubis. author Plinius. Hunc Apollinem putamus, qui nostra ætate in ruinis sancti Laurentij Panipernæ effossus, nunc in hortis ædium apud apostolos conspicitur.

citur. Inscriptio uero apud equos qui Tiridatis regis existimantur, una cum Phidia falso
 apposita est, quum diuersis fuerint temporibus. Hic enim ætate Cn. Pompei fuit, Phidias
 autem Olymp. LXXXIII. ut idem author. Praxyla Sicyonia mulier poetria Melica,
 ut ait Polemon. Hæc Adonidem in carminibus inducit, interrogatum ab inferis quid
 optimum relinquens uenerit, qui respondit Solem & Lunam, & ficus, & mala, ex quo in
 prouerbum uenit: ἡλιδιώτερος τῷ πρᾶξυλας ἀδωνιδος. Stultior Adonide Praxylæ. Stultum
 enim soli ficus comparare. ex libro Prouerbiorum Græcorum. Priscus Eluidius è muni/
 cipio Terracinæ, sub Nerone quæstor Achaiam administravit. Quæstoriusq; adhuc à
 Pæto Thrasea gener adscitus, è moribus soceri nihil æque ac libertatem haufit, opum cõ/
 temptor, recti peruicax, constans aduersus metus. Erant quibus appetentior famæ uidere/
 tur. Quinetiam sapientibus cupido gloriæ nouissima exuitur. Hæc Tacitus. Probus quo/
 que grammaticus de eodem, sic ait: Priscus post damnationem Thraseæ soceri sui, interdi/
 cta sibi Italia, Apolloniam concessit. Sed post interfectum Neronem restitutus à Galba,
 non aliter quàm libera ciuitatis statu egit. Idem postea Vespasianum ita studio libertatis
 offendit, ut putaret id optante Clodio pristinum libertatis statum posse reuocare. Quo no/
 mine reus, ac præter spem absolutus est. Priscus alter Panites genere, sophista, Theodosij
 iunioris epistolarum magister fuit. Qui se describit missum fuisse ab eo oratorem in Scy/
 thiam ad Attilam Hunnorum regem, ac eius regiam pulcherrime describit magnifico ope
 resumptuosoq; factam. Scripsit historiam Constantinopolitanam & ipsius Attilæ, libris
 VIII. Præterea declamationes & epistolas, ut est author Suidas. Hæc hodie historia in bi/
 bliotheca Vaticana continetur. Priscus unâ cum Malcho & Alexandro martyr apud Cæ/
 saream Palæstinæ sub Valeriano. Prisca uirgo Romana & martyr sub Claudio, cuius
 corpus reconditum cum Euticiano pontifice. Priscilla & Aquila eius uir, discipuli Apосто/
 lorum Christi fuere: de quibus scribitur in actibus Apostolorum. Priscianus Cæsariensis
 claruit Athenis, tempore Iustiniani principis, scripsit de arte grammatica ad Iulianum
 consulem. Ad Cosroen uero Persarum regem, librum de naturalibus quæstionibus. Con/
 uertit in Latinum sermonem Dionysij de situ orbis carmina. Habeo authorem qui scribit
 hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Mar. Valerius Probus Bery/
 tius grammaticus Romæ docuit, non tamen ut magistri personam sustineret, unum & al/
 terum, uel cum plurimos tris aut quatuor post meridianas horas admittere solebat, cu/
 bansq; inter longos & uulgares sermones legere quædam, idq; perraro. Nimis parua &
 exigua de quibusdam minutis quæstiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem syl/
 uam obseruationum sermonis antiqui. Ab initio enim ad studia se contulit, postquam in
 militia diu centuriatum frustra petisset. Ex Tranquillo. Proæresius è Cæsarea Cappa/
 dociæ, adolescens Antiochiam uenit, permotus fama Vlpiani dicendi magistri, apudq;
 eum primas tulit. Cum quo paruo post tempore Athenas profectus, sub Iuliano sophista
 adeo profecit, ut primus item inter auditores esset. Ephestionem condiscipulum amicum
 perfectum, comitem sibi adiunxit, tanta charitate, ut unanimes perseuerarent, una ueste
 uterque contentus, breuiq; ac paupere supellectile. Aduersusq; inde in Galliam à Con/
 stantio principe, apud eum fuit in honore. Romam postea petijt expectatus. Vbi aliquot
 annos magna nominis fama moratus, tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas redijt,
 ubi magno item exceptus adplausu, in theatro orationem habuit extemporalem. Hæc ex
 Eunapio, qui pluribus eius uitâ persequitur, minimis quidem, ac cognitione nequaquam
 dignis. Proclus Lycius discipulus Syriani, philosophus Platonicus, præfuit scholæ Athe/
 nensi, cuius discipulus & successor Marinus Neapolitanus fuit. Scripsit plura in philoso/
 phia & grammatica. Commentarios in totum Homerum, in Hesiodi Erga & Hemeras, in
 rempublicam Platonis: præterea contra Christianos Epicheremata XVIII. Hic est Pro/
 clus qui post Porphyrium secundus contra nos latrauit. Aduersus quem Ioannes cogno/
 mento grammaticus scripsit apologiam, dicitans eum quanquam in rebus Græcanicis
 magnum, stultum tamen esse & in hac parte indoctum. author Suidas. Is est cuius hodie
 commentarios in Platonem habemus. Præceptor etiam M. Antonini, quem ad consu/
 latum usque prouexit, ut author Spartianus. Alios item duos Suidas ponit. Vnum è Si/
 cilia Malleotem patria, qui scripsit in sophismata Diogenis, & contra Epicurum. Alterum

Praxyla

Priscus
EluidiusPriscus
sophistaPriscus
martyr
Prisca uirgo
Priscilla
Priscianus

Probus

Proæresius

Proclus phi
losophusProclus Mal
leotes

ANTHROPOLOGIA

- Proclus Proculius** cognominatum Proculium è Laodicea Syriae. Qui scripsit theologicum in Pandoræ fabulam Hesiodi, in aurea carmina, Isagogen in arithmeticam Nicomachi, & alia quaedam geometrica. Quartum his addit Philostratus Proclum Naucraticum, qui dicit unum fuisse ex suis praeceptoribus, ac docuisse Athenis, filiumque habuisse luxui deditum, in quem non modo non seuerus fuit, sed usqueadeo indulgens, ut in alendis canibus auibusque adesset, dicitans has nugas eum citius cum senibus dimissurum, quam cum aequalibus. In docendo hunc omnino seruasse morem, ut ab initio à discipulis cētum dragmas pro totius mercede temporis acciperet, bibliotheca domi publicata: ut illi solum lectioni intenti, dum congerentur, minime per ocium, uti moris est in ludo, inter se sibilent aut iurgentur, pueris cum paedagogis ac adolescentibus in medio constitutis. Proclus praesul Veronensis sub Maximiano comprehensus, deinde quasi senex delirus dimissus, usque ad extremum persancte uixit. Prodicus Cous, cuius quanta fuerit autoritas, ex Xenophonte Grylli filio deprehendere licet, qui in Bœotia captus, uadem pro reditu dedit, ut ad eum legentem accederet. In concilio Atheniensium magnam est laudem adeptus, quanquam uoce grauiore atque absona. Conatusque est in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adolescentibus sibi deuincire: quorum hospitium usui sibi & uoluptati foret. Hæc è Philostrato, Suidas autem dicit eum Chium patria fuisse, & Democriti ac Gorgiæ temporibus fuisse, librumque edidisse, qui inscribitur *ἑσθαί*. In quo finxit Herculem uirtuti pariter ac uoluptati congressum, & utraque adhortante tandem à uirtute persuasum, alteram spreuisse. Cicero quoque in officijs, Herculis Prodicij mentionem facit, ubi à quibusdam male legitur Prodigij. Procopius è Caesarea Palaestinae, orator & sophista, scripsit res Iustiniani, quæ in Oriente, aut Occidente, aut Africa per Belisarium patricium gesserat. Cuius subscriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librum, quem inscripsit *ἀνεύδοτα*, id est, non edenda, siue non edita: ubi comœdia quadam Iustiniani & eius uxoris Theodoræ uituperationem describit, ex Suida. Hunc hodie authorem non adhuc reditum Latinis cernimus in bibliotheca Vaticana. Procopius tyrannus Constantinopolis insurgens contra Valentem principem apud Natoliâ Phrygiæ ciuitatem, in eius potestate cum exercitu uenit, proditus à duobus militibus: alligatusque, deinde duabus per uim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium. Ex historia tripartita. Procilius grammaticus, cuius meminit Seneca, uir suis temporibus doctissimus. Quum de peregrinis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim in aurea columna Aegyptijs literis scriptum, tunc demum Aegyptum liberam fore, cum in eam uenissent Romani fasces. Lampridius. Protogenes pictor patria Caunius, quæ gens Rhodijs subiecta est. Olympiad. c x x i i. æqualis Apellis fuit. Eius operum palmam Ialysus tenet, dicatus postea in templo pacis, quem quum pingeret, traditur madidis lupinis uixisse, ut mente ob abstinentiam acutiore esset. Cui tabulae quater colorem induxit contra uetustatem. Est in ea canis mire factus, ut quem pariter casus & ars pinxerit: iratus operi, quod penicillo sapius mutato spuma pingi non nasci uideretur: spongiam impexit in uiso loco tabulae, ex illoque adposuit ablatos colores qualiter cura optauerat. Hanc tabulam quum Rhodum obsideret Demetrius Poliorcetes, ex ea parte capere quum posset noluit: ex quo occasionem amisit. Sed in suburbano ipso Protogene agente prope Demetrii castra, meruit & inimici indulgentiam, & ab eo sapius in belli occupationibus adiri. Pinxit & Satyrum tibias tenentem, quem *ἀναπαυόμενον* uocant, id est, recumbentem, siue quiescentem. Fecit & Ciliscum tragœdiarum scriptorem meditantem. Ex Plinio. Aelianus quoque de uaria historia dicit, Protogenem Ialysum hunc septem annis absoluisse. Quem quum Apelles intueretur, ingentem quidem in eo laborem, magnamque artem inesse, uerum deesse gratiam, quam si adsecutus fuisset, labor immortalis esset. Prosper Aquitanus, anno Salutis c c c c l i i i i. magna ob doctrinam, moresque sanctos apud Leonem primum autoritate fuit, à quo praesul Reginus factus, persancte uixit, interque beatos refertur. Scripsit de uita solitaria. De temporibus ab Adamo usque ad seculum suum. Quæ adhuc opera extant. Eius meminit Ptolemæus Lucensis. Protagoras Abderites domi Democriti auditor fuit, natus Menandro patre Thracum locupletissimo. qui & Xerxem aduersus Græcos proficiscentem, domo, muneribusque excepit: ob quam liberalitatem, magi quum

cum eo erant, facta à rege potestate, eius filium Protagoram, tunc adolescentem sua disciplina erudierunt. Nam iniussu regis eam communicare non licet, quod de dijs haud bene sentiant, dubitareque se dicant, eos esse. Illis quoque clam sacrificant, ne clara religionis professione illis seruire, aut per illos aliquid posse uideantur. Ex hac igitur consuetudine & rita Protagoras ab Atheniensibus condemnatus, ut autem placet nonnullis, tantum accusatus, sponte exulauit. Quumque sparsas toto orbe triremes Atheniensium uideret, paruo se acacio credens, insulas continente permutauit: ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri coepisse. Igitur Plato quum uideret eum arte rhetorica intumescens, uerbaque ex poetica plus iusto ostentantem, eius Ideam longo sermone expressit. Hac ex sophisticis Philostrati. De eodem Gellius ait: Cum domi pauper admodum esset, ac puer quaestus gratia ligna uendicaret, uisus forte à Democrito eius ciue, quam pulchre fascem unum composuisset, iussus ab eo soluere, in pristinum modum rursus fascem restituit. Signum id Democritus optimae indolis ratus, eum doctrinae adhibuit, ex quo philosophus euasit nobilissimus. Suidas quoque non minus oratorem dicit fuisse, ac Isocratis praecceptorem, Olymp. LXXXIIII. primumque omnium orationem in quatuor diuisisse: ἐκβολὴν, ἐρώτημα, ἀποκρίσιν, ἐμτολὴν: hoc est, eiectionem, interrogationem, responsionem, mandatum. Eiusque praeterea libros ab Atheniensibus crematos. Quoniam sic exorsus fuisset, De dijs non habeo quid dicam, si sint an non sint. Fuit & alius Protagoras astrologus, teste Diogene, in quem Euphorion epicedium scripsit. Alius item Stoicus, Sex. Aur. Propertius poeta elegiarum è Meuania Umbriae ciuitate, ut eius indicat carmen, patrem cum patrimonio in bello ciuili amisit. Vnus fuit è CCC. deditiis qui L. Antonium secuti apud Perusiam sunt. Quare urbem Romam petens, in amicitiam Meccenatis & Cornelij uenit, quorum opibus sustentatus, literis uacauit. Scripsit tantum elegiarum librum, in quibus imitatur Callimachum Philetam, & Mymnerum Graecos autores, in quo genere iudice Quintiliano, secundam inter Latinos obtinet palmam, durior sane Tibullo, & ex Graecanicis nimis multa mutuatus. Proteum deum Aegyptium Homerus in Ody. ponit: futura praedicentem, ac in uarias sese mutantem formas, per quod illius sapientiam interpretari uoluit, ut author Philostratus in uita Apollonij. Praetus inter reges Argiuos in geographia dicitur. Cuius filiae Praetides appellatae, ab insania à Melampo curatae sunt. Prudentius poeta Christianus, genere Hispanus sub Theodosio principe. Scripsit hexametris pugna uirtutum & uirtutum: quod ψυχομαχίαν appellauit, quasi animae pugnam. Eodem quoque carmine historiam ab Adamo persequitur, ubi exordium columba. Author Gennadius. Ptolemaeos reges in geographia in Aegypto narraui. Ptolemaeus astrologus, natione Aegyptius, patriam non satis accepimus, nisi ex Haly eius commentatore in parte secunda de iudicijs, qui eum Pheleudensem facit. Alexandriae profecit, liberalium artium ac Graecarum literarum studijs clarus, temporibus Antonini, ut ipsemet in magno opere demonstrat. In Astrologiae scientia priorum nulli cessit. Primus enim apud Graecos caeli rationem omnem diligentius explicuit: inuentaque ab Hipparcho instrumenta clarus monstrauit. Edidit magnam illam compositionem quam Almagestum uocant. Opus item quatuor tractatum. Scripsit & centiloquium super his quae ad practicum pertinent astrorum prognosticam, centum uidelicet canones, quos Graeci καρτωνες uocant, quod fructum & experimentum prognosticorum esse dicant, à Trapezuntio similiter conuersum. Sed & de musica tris composuit libros, deque geographia, quos astrologi more conscripsit. Enarratores habet praecipuos ex Barbaris, Haly & Albumazar. Ex Graecis Pappum & Theonem, ad nostram usque durantes aetatem. Sepulcri elogium, tractatum ipse posuit huiuscemodi. οἱ δ' ὅτι δητὸς ἐγὼ καὶ ἐφ' ἄμορος, ἀλλ' ὅταν ἄστρον μάσειν ἀμυγδαλοῦς ἐλίνας, οὐκ ἐπιφάτω πρὶ γαίης, ἀλλὰ πρὸ τῶ ζηνι διοτρεφίης πῖμωλαμαι ἀμυγδαλοῦς. Quod sic conuerti potest. Mortalem quamuis me norim sorte creatum: Dum tamen astrorum scrutor in orbe uias: Sum pedibus tellure procul iuxtaque tonantem Adsideo diuus, pascor & ambrosia. Ptolemaeos quoque sex alios commemorat Suidas, quinque grammaticos, & unum uersificatorem: quorum opera quoniam ad nos minime peruenerunt, cognoscere cupientes ad authorem relego. Iosephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Iudaeorum generum, quem focer Hierico tempore belli Machabeorum praefecerat. At ille incensus regnandi cupiditate, Simonem cum duobus filijs

Protagore.

alij

Propertius

Proteus

Proetus

Prudentius

Ptolemaei

reges

Ptolemaeus

Astrologus

Ptolemaei sex

- Ptole. Iudæus* iniustatum ad cœnam incautum interfecit. De quo satis in Hierosolymitana historia narra-
Ptol. Lucensis ui. Ptolemæus etiam Lucensis non prætereundus, qui scripsit historiam pontificum, uiros
breuiter adnotando, qui temporibus eorum claruerunt, usq; ad Cælestinum v. Cuius tem-
Phædrus pore se dicit fuisse, anno M C C L X X I I I. Phædrus Eliensis, Socrati Platonicq; familiaris,
ac dilectus: cuius nomini liber inscribitur, *πρὸς τὴν καλῆν*. Seruus fuit, à lenone domina puer
forma præstanti ad merendum coactus. Ab Alcibiade redemptus, philosophiæ se tradidit.
Phædimus Sed & Epicurus seruus fuit & Epictetus philosophus: ut author Gellius. Phædimus Byfan-
theus (est enim Byfanthe Thraciæ ciuitas) poeta fuit elegiarum, author Stephanus. Phao-
Phaon nis historiam refert Ælianus de uaria historia, eum fuisse porthmea, Venerem quò uellet
uexisse. Cuius rei gratia, ab ea unguentum accepisse, quo delibutus pulcher & gratus præ-
fertim omnibus Mitylenæis appareret. Tandem mœchum cum Sappho deprehensum ac
Phalaris interfectum fuisse. Phalaris tyrannus Siciliæ Olymp. L I I. qui aneo tauro Perilli inuento
miseros cruciabat. Huius epistolæ tenues admodum diu sibi auctoritatem uendicauerant:
uerum nunc passim legi desierunt. Phemonoe uirgo, prima Apollinis Delphici uates dicitur
Phemonoe fuisse, carmenq; heroicum inuenisse, author Pausanias. Pherecydes Syrius, est enim
Pherecydes Syrius una ex Cycladibus insulis, tempore Halyattis Lydorum regis fuit: magister Pytha-
goræ. Ipse uero magistrum nullum habuit, sed per se omnem doctrinam est adsequutus: ut
ait Suidas. Diogenes autem Pyttaci dicit auditorem fuisse. Primus dicitur scripsisse soluta
Pherecydes oratione. Quidam hoc Cadmo Milesio referunt. Alter Pherecydes à Diogene ponitur, an-
Atheniēsis tiquior etiã superiore, Atheniensis & philosophus: qui ab Orpheo multa didicit: scripsitq;
Theogoniam libris decem, habentem genesim deorum. Item libellum de rerum principio:
cuius initium hoc erat: Iuppiter quidem atq; tempus & tellus semper erant. Theopompus
uero & Porphyrius eundem esse dicunt. De Pherecyde Syrio, quem supra nominaui, Ælia-
nus ait absumptum eum morbo pediculari: cuius gratia quum se ob foetorem ab omnibus
relictum amicis uideret, dixisse se id iure pati, quod deos minime coluerit, minimeq; cui-
quam sacrificauerit. Pherecydē item alium Suidas scribit Lerium genere atq; historicum,
Pherecydes qui floruit Olymp. L X X X V. scripsitq; complura, de Lero, de Iphigenia, de festis Bac-
Lerius chi. Pherecrates Atheniensis poeta comicus, militauit sub Alexandro Magno, docuitq;
Pherecrates fabulas X V I I. Suidas. Philo Iudæus Alexandriae natus, disciplinisq; omnibus eruditus,
Philo Iudæus in nostra & Græcorum philosophia facile cæteros antecellit. Eloquentiæ Platonis adeo
æmulator: ut prouerbum fuerit, ἢ πλάτῳ μιλωνίζῃ, ἢ φιλῳ πλατωνίζῃ, id est, aut Plato philo-
nizat, aut Philo platonizat. In diuinis autem legibus & patrijs institutis quantus fuerit, ex
his quæ nobis librorum suorum tradidit monumentis, palam est. Igitur temporibus Caii
principis quanta acciderint Iudæis mala, uoluminibus absoluit, in quibus & suam legatio-
nem pro Iudæis apud ipsum imperatorē refert: unde suggillatus nec sine periculo domum
rediit. Sed & Iosephus huius legationis meminit libro X X V I I I. his uerbis. Et quidem
quum seditio apud Alexandriam fuisset exorta inter Iudæos & Græcos, terni ab utrisque
legati partibus mittuntur ad Caium: in quibus pro parte Græcorum erat quidam Appion
grammaticus: qui quum in cæteris insimularet, tum quod honores diuinos (ut mos est a-
pud alios) Cæsari non deferrent: quapropter iratum reddidit Caium. Philo qui legationi
præerat Iudæorum, uir in omnibus magnificus, philosophiæ non ignarus, uehementissi-
me omnia confutauit. Tandem absterritus ac repulsus, bono nos, inquit, animo esse oportet,
quibus est Caius infestus. Necessè namq; diuinum adesse, ubi humanum cessat auxili-
um. Hæc quidem ille. Sed Philo in ipso libro quem de sua legatione scripsit, omnia exequi-
tur. Iterum ergo reuertēs legatus ad Claudium in urbe, cum apostolo Petro tunc primum
congressus est: uenitq; in eius & Marci discipuli amicitiam, ob quam causam postea Ale-
xandrinam ecclesiam, cui Marcus præfuit, & Christianos ea tempestate laudibus prose-
quitur: ut Hieronymus testatur. Volumen eius ingens plures continens libros ad nos per-
uenit. Conuersum Sixti I I I I. pontificis tempore à Lilio Tiphernate meo præceptore, bi-
bliothecæq; Vaticanæ dicatum. Philo Academicus discipulus Clitarchi, præceptor Cice-
ronis, Romæ profitebatur, quò profugerat cum optimatibus ex Athenis bello Mithridati
co. Cice. in Bruto. Philo architectus nobilis Athenis, cuius Plin. & Valer. meminere. Cic.
autem de orat. eum eloquentissimum architectorū uocat, qui armamentario mille nauium
Athenis

Athenis fabricato, rationem operis sui perdiserte populo reddiderit. Philo Herennius Byblus genere, grammaticus tempore Hadriani, de cuius imperio scripsit: praeterea de ciuitatibus & uiris claris libros xxx. Suidas. P. Philo Palaeopolim subiugauit. Idem cum Papyrio Curfore Cos. receptam apud Furcas Caudinas ignominiam, uictis Samnitibus aboleuit. Inde discedens plures Apuliae populos subegit. Liuius v 111. Philolaus Corinthius, qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum fuit: amicus Dioclis, qui Olympia uicit, sed ubi ille ciuitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alcionae Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti sunt, monstranturque adhuc illorum sepulcra, spectantia quidem inter sese: uerum ita constituta, ut ex Dioclis quidem sepulcro non sit prospectus in Corinthium agrum ob animi infectionem, Philolai autem sit prospectus. Habitauit igitur ob huiusmodi causam apud Thebas, legesque illis descripsit, & de sobole procreanda, quos ille proletarios appellauit, quod hoc est ab illo praecipuo prouisum, ut numerus habitantium conseruetur. Aristoteles in politicis. Philostratos tris Lemnios scribit Suidas, uiros eruditos, patrem & filium & fratris filium, scripsisseque omnia. Praestantissimum ex his qui tempore Seueri principis fuit, eiusque uxoris Iuliae epistolarum magister, ut ipse plane monstrat in uita Apollonij Tyanei. Scripsit uitas sophistarum ad Seuerum, de uita Apollonij v 111. libros: praeterea heroica: in quo libro holitorem apud hortum a mercatore Ionio conuentum fingit profitentem loqui cum Protefilao ab inferis ei apparente. Atque hic mercatori roganti narrat ab eo accepta, de bello Troiano uero explicat, deque effigie, formaque heroum: multaque Homeri emendat fabulose loquentis. Scripsit item imagines siue iconas, quarum materia, quum Neapoli in quadam porticu pictas cerneret imagines diuersorum argumentorum hospiti roganti describit tantum quonam pacto erant: ubi magis rhetoricam exercitationem in descriptione, quam *ἔκφρασις* uocant, quam physilogiam inspicere licet. Philostratus huius pater Athenis docuit Neronis tempore, scripsit panegyricos plures, & orationes eleusticas tris. Declamationes item ualde oratoribus probatas: compluraque alia quae a Suida commemorantur. Philostratus tertius fratris filius superioris, item gener & auditor, docuit Athenis, scripsit Panathenaicum, Troiam, paraphrasim Homerici clypei. Iconasque huic multi referunt. Philochorus Atheniensis uir doctissimus & uates, tempore Eratosthenis extinctus est insidijs Antigoni Macedoniae regis ob amicitiae suspicionem cum Ptolemaeo rege. Scripsit Attidis libros xv 11. qui continent res gestas Atheniensium, & reges, & magistratus usque ad Antiochum cognominatum deum. ad Daemonem de uaticinio 1111. aliaque complura. Suidas. Phidamus Epicureus poeta lasciuus, qui apud Pisonem uiuebat, illum in quem oratio Ciceronis. author Pedianus. Philetus Atheniensis comicus, filius Aristophanis poetae comici: scripsit fabulas xxx 1. quae a Suida commemorantur. Philemon Syracusanus poeta nouae comediae tempore Alexandri magni: scripsit fabulas vi 1. uixit annos xc. periit nimio risu. Philemon iunior eius filius, & ipse comicus, docuit fabulas l 1111. author Suidas. De primo Apuleius libro quarto flor. sic ait. Philemon poeta dum forte recitaret partem fabulae quam recenter fecerat, ei iam actu tertio iucundos mouenti adfectus, coortus imber interrupit. Quumque postera die populus ad reliqua audienda conueniret, diutius expectantibus nuncius aduenit mortuum eum esse, calereque adhuc in cubiculo. De eodem quoque Valer. de morte non uulga ait quod risu periit, uidens asinum ficus edentem mensae paratas, seroque reuertenti puero dixerit, Da nunc ei bibere, quod nomen corrupte apud eum scribitur. Quintilianus item. Philemon quauis prauis sui temporis iudicijs, Menandro saepe praelatus est, consensu tamen omnium meruit secundus credi. Philetas Cous temporibus Philippi & Alexandri Macedonum, grammaticus criticus, & poeta: praceptor Ptolemaei Philadelphi. Scripsit elegias, epigrammata, & alia. author Suidas. Aelianus autem de uaria hist. tam tenui eum corpore dicit fuisse, ut necesse fuerit plantis plumbum adhibere, ne a uento raperetur. Philocles Atheniensis poeta tragicus, filius sororis Aeschyli, suscepit filium Morsimum poetam & ipsum Tragicum. Et hic ite Aristadamantem. Aristadamas alterum Philoclem. Tragicos omnia. Erat igitur Philocles ore improbo, acuto capite, ut upupa. Quapropter uocitatus est *ἀλμυρώδης χολή*. Tragoediae ipsius plures commemorantur a Suida. Philoxenus Citherius, poeta Lyricus, scripsit Dithyrambos xx 1111. obiit Ephesi. Hic expugnatis Citheris a Lacedaemonijs emptus est a quodam Agefila, a quo educatus est. Post Agefilae uero mortem emptus a Menalippide

Philo Consul

Philolaus

Philostrati tres

Philostratus pater Philost. III

Philochorus

Phidamus Phileterus Philemon poeta

Philetas

Philocles & Morsimus F. Philoxenus Lyricus

lippide

- lippide poeta lyrico atq; eruditus est. Callistratus autem eum ex Heraclea Ponti dicit esse. Scripsit lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic etiam cum quandoque apud Dionysium Syracusanum ageret, Tragœdiasq; eius in quibus ille ambitiosissimus erat, minime laudaret, coniectus est in latomias. Indeq; Tarētum aufugit. Dionysio uero eum per literas reuocare conati respondit hoc tantum monosyllabum, Non, sapius iteratum. Ex quo prouerbium Græcum emanauit: *φιλοξένου γραμμάτιον*. Philoxenus grāmaticus Alexandrinus Romæ scripsit de monosyllabis uerbis, de grācismo, de genere linguarum & alia. author utriusque Suidas. Philoxenus Eretrius pictor Nicomachi discipulus. Cuius tabula nullis postferēda Casandro regi picta, continuū Alexandri praeliū cum Dareo. Idem pinxit & lasciuiam in qua tres Sileni comessantur. Hic præceptoris celeritatē secutus breuiore etiam quædam picturæ uias & compendiarias inuenit. Plinius. Phidias ab initio pictor dein statuarius Olymp. LXXXIII. Cuius artis inlytæ Iuppiter Olympius quotidie testimoniū perhibet. Est & Romæ in Octauia porticibus eius Venus, author Plinius. Hic etiam statuam Nemesis deæ, denu cubitorum apud Rhamnuntē Atticę oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex qua parua surgebat complicatio. ubi teste Antigono Carystio inscriptum erat: Agoracritus Parius fecit. Hunc enim discipulum suum Phidias adeo dilexit, ut nomen eius suo inscriberet operi, ex quo prouerbium: Rhamnusia Nemesis. Ex libro prouerbiorū Græcorum. Philopœmenes Megapolitanus defuncto patre Crauside, puer admodum educatus est à Cleandro Mantinaeo hospite paterno. Vir factus in magnâ nominis famam peruenit: multaq; pro Achæis gessit post Aratum ducem, qui paucis ante annis eos extulerat. Primo pro eis contra Lacedæmonios pugnauit, eorumq; duces uarijs adflixit cladibus. Cleomenem, deinde Machanidam. Messenios quoq; Nabis tyrannos superato imperio Achæorū subiecit: postremo contra Dinocratem Messenium, cuius opera Messenij rebellauerant, cum exercitu Achæorum missus, cum strenue se gessisset equo in praelio lapsus corruēs, ab inimicis captus, & ad Dinocratem perductus est, ac ab eodem ueneno in custodia sublatus. Hunc postea sunt ulti Achæi, urbe per uim potita. Dinocrates metu inimicorum sibi manus attulit. Hæc ex Plutarchi epitome. Meminit Philopœmenis etiam Liuius in bello Macedo. lib. v. Qui eum floruisse dicit cum Q. Flaminius res in Græcia contra Philippum gerebat, uirtutesq; eius multas cōmemorat, ut ibidem uidere licet. Philiscus uel Philistus dicitur authore Suida, Syracusanus historicus propinquus Dionysij tyranni. Discipulus Eueni elegiarum poetæ. scripsit res siculas libris xii. & alia, ut author Suidas. Plutarchus uero in Dione de eodem sic scribit. Philistus à seniore Dionysio in exilium actus Adriam apud hospitem suum se recepit, ubi nactus ocium, maiorem historię suæ partem creditur absoluisse. Redijt sub iuniore Dionysio, à quo acceptus etiā in regni administrationem fuit. Aduersabatur maxime Platoni, tunc Syracusis agentis, quod ille tyrannidi infensus esset, hic faueret. Postremo cum obfesso Dionysio à Dione Syracusano, subsidium ex Iapygia allaturus properaret, cum classe interceptus ab inimicis crudelissime necatus est. Fuit maxime tyrannorum amator. Eum magnopere laudibus extollit Ephorus. Quintilianus quoque sic ait. Philistus in historia ut Thucydide multo est inferior, ita aliquantulum iucundior. Philistus Aegineta discipulus Diogenis, ut uero Hermippus Stilponis, docuit literas Alexandrum magnum: scripsit dialogos quorum est Codrus. Suidas. Philistus Milesius orator Isocratis discipulus, erat enim prius tibicen optimus. Quapropter eum *αυλοτρόμη* Isocrates uocitabat. Scripsit de arte Rhetorica & orationes nonnullas, ut author idem. Philistus Cercyreus poeta tragicus unus est septem qui Pleiades uocantur apud Philadelphum, unde carmen Philisteum ab eo frequentatum emanauit. Idem. Philistion Nicæus, poeta Comicus Socratis tempore, mortuus præ nimio risu: nam fabulam *φιλόγελωμ* edidit, ut ex eo epigrammate perspicipotessest, *ὁ τὸ μ πολυεὲς ἀκτὸ μ ἀνθρώπων βίῳ μ γέλω μ κερὰ μ Νικαεὺ μ Φιλισίω μ*. Suidas. Phryne meretrix adamata à Græca iuuetute, adeo ut aurea ei statua Delphis dedicaretur, author Ælianus de uaria historia. Philippos nunc dicā. Nam hoc solum nomen omnibus nationibus cōmune est. Græci enim & Latini & Hebræi & Barbari Philippum sibi usurpāt. Igitur apud Græcos claritas eius nominis à Macedone Philippo exorsa est. Hic Amyntæ filius, puer quondam bis obses datus ab Alexandro fratre, primū Illyrijs, deinde Thebanis conciliandæ pacis gratia. Quo tēpore per trienniū in domo Epaminondæ summi & philosophi & ducis præritiæ

ritiæ rudimenta exercuit. Inito imperio ante omnia cum Atheniensibus bellum sumpsit. Quibus per insidias uictis, metu belli grauioris cū omnis necare posset, sine precio dimisit. Post hos in Illyricum penetrans, multa hostium milia cæcidit. urbem nobilem Larissam cepit. Inde Thessaliam nil tale metuentem improuisus expugnauit. His rebus feliciter gestis Olympiadam Neoptolemi Molossorum regis filiam in matrimonium duxit: Methonem Magnesiæ urbem expugnauit, ubi dextrum oculum sagitta ab Astere milite missa amisit. Lectus præterea dux à Thebanis contra Phocenses eos abiectis armis fugam capeffentes cepit ac diripuit; sed & ciuitatibus Phocensium quæ sub auspicijs eius militauerunt, non percit, eorum bonis ac hominibus sub corona uenditis. Post hæc Olynthios aggreditur, urbemq; antiquam ac nobilem deleuit. Auri in Thessalia, argenti in Thracia metalla occupauit. Duobus fratribus Thraciæ regibus Philippum disceptationum suarum iudicem deligentibus, ille more suo præter spem cum exercitu superuenit, regnoq; utruq; per fraudem ac scelus spoliauit: Arisbam uxoris suæ propinquum Epiri regem regno deiecit: Alexandro adolescente Olympiadis uxoris fratre, quem stupri consuetudine apud se habuerat, ad id adscito. Byzantium deinde obsedit, ubi longa mora consumptus ad piraticam se cõuertit. Itaq; CL. è captis nauigijs mercium, inopiam leuauit: Atq; relicto ad obsidionem Alexandro filio tunc XLX. annum agente, in Scythiam ueluti prædo ingreditur, dicentans se statuam Herculi uotam in Istri ostio dedicare uelle. Cui Matteas Scytharum rex ad eum madata dedit: Statuam mittat licebit, eum cum exercitu fines transire non passurum. Philippus igitur soluta Byzantij obsidione, Scythas aggressus est ac stratagemate superauit, puerorum ac sceminarum XXX. milibus captis, pecorisq; magna copia, auri uero argentiq; nihil, quod sanè argumentum est inopiæ Scythicæ. Reuertenti autem Triballi occurrerunt, prædæ partem dicentes se uelle: negantibus prælium cõmittitur. In quo Philippus forte uulneratus grauius penè mortuus iacuit. Vbi autem conualuit, diu dissimulatum bellum Atheniensibus infert: Thebanis minime auxiliantibus, metu Philippi. Victi tandem succubere, ueterem libertatis gloriam amittentes. Philippus uero lætitiâ dissimulans, solito luxu iocisq; abstinuit: captiuos reddidit, corpora ad sepeliendum tradidit. Alexandrum deniq; filium unâ cum Antipatro familiari Athenas ineundi fœderis & amicitiae gratia misit, cõtra Thebanos uero insolenter ac crudeliter uictoria est usus. Compositis in Græcia rebus, ad firmandum rerum statum omnium ciuitatum legatos euocat Corinthum, ubi conuenientibus omnibus, Lacedæmonij tantum dissensere. Deinde repudiata ob stupri consuetudinem Olympiade: Cleopatram Attali sororē in matrimonium duxit, filiamq; nomine item Cleopatram Alexandro eius filio quem regem Epiri fecerat, locat, proficiscentemq; ad ludos die nuptiarum, medium inter duos Alexandros generum & filium, Pausanias incautum in transitu obruncat. Erat hic inter Macedonas nobilis adolescens forma conspicuus, uim ab Attalo passus, minime curante imò ridente Philippo, quem sceleris uindicem sæpe frustra implorauerat. Vixit annos XLVII. regnauit XXXV. post urbem conditam CCCC. Fuit Philippus natura blandus pariter & insidiosus, & qui plura promitteret quàm præstaret. Amicitiam non fide sed humanitate colebat. Nulla apud eum turpis uincendi ratio. Alexandrum successorem habuit, uirtute pariter ac uitij tum etiam fortuna superiorem. Itaque uincendi ratio utrique diuersa. Hic arte, ille aperte bella tractabat. prudentior hic consilio, ille animo præsentior ac magnificentior. Iram pater dissimulare ac uincere, illi ut exarsisset, nec dilatio ultionis, nec modus erat. Vini uterque auidus, sed ebrietatis diuersa uirtus: Patri mos erat de conuiuio in hostes procurrere, periculis se temere offerre: Alexandro non in hostes, sed in suos sæuire. Regnare hic cum amicis uolebat, ille in amicos regna exercebat. Amari pater malle, ille metui. Frugalitati pater, luxuriæ filius magis deditus erat. Quibus artibus orbis terræ fundamenta pater iecit, operis totius gloriam filius confirmauit. Hæc ex libris Trogi VII. VIII. & IX. quoniam nullus hæc diligentius persequitur, nostro modo collegimus. Philippus Demetrii filius rex Macedoniae à

Philippus
Demetrii

ne

ne hostis potiretur, nauibus. Leuinus adita Græcia ciuitates præfertim Aetolos in amicitiam adsciscere conatur. Igitur post aliquot conflictus deditionesq; urbiū, aduentate Sempronio Cos. pax cum Philippo firmata: quam non diu seruauit. Nam postquam Annibal (ut Liuius in primo de bello Macedonico scribit) in Africam redijt: Socij apud Romanos questi sunt, Philippum rupto fœdere fines eorum populari, pecuniamq; Carthaginē cōtra Romanos misisse. Romani igitur rem usq; in belli finem dissimulauere. Quo peracto Macedonicum sumpserunt. anno ab urbe D. XLI. ac Sulpitiū Gallum Cos. ad id pop. misit, mādans ei de exercitu quem Scipio in Africam deportasset uoluntarios tantum adsumeret. Sulpitius in Græciam traiciens, obuiā Philippum apud Pyreū habuit, ubi ancipiti pugna certatū utrinq; ac discessum. Breui post tēpore iterum cōmisso prælio Philippus superatus magna clade, clam ad angustias Ardumæ, ubi è Græcia in Macedoniam arcæ rupiū fauces breuiorem transitum reddunt, celeri equitatu contendit, itaq; sese munit. Post hæc Valerius Cos. successit in bello, à quo nil memorabile, ut ait Liuius gestū. Successorem & ipse T. Qu. Flaminium habuit, qui Philippum in prælio penitus profligatum, ad pacis fœdera coegit, unde amicus postea Romanorum, contra Antiochum auxiliū eis tulit. Quare Romani Demetrium filiū obsidem ei remisere. Cuius uirtute & gratia Philippum regnare permiserunt. Moti inuidia pater filiusq; alter Perseus, eum de mediō tollere quæritabant. Quare Perseus Demetrium apud patrem insimulans insidiarum contra se, patrem cōpulis iudicem inter utrunq; filium uices suas queri, ut est pulchra eius oratio disceptatioq; apud Liuium. Interfecto tādē Demetrio Perseus succedens regno, cōtra Romanos q; Eumeni regi in eorū controuersijs faueret, bellum mouens, à Paulo Æmylio uictus & in triumphū ductus est. Post quem Macedones Pseudophilippum Andrisum antea uocatum, conditione seruum, quod ora similitudinemq; Philippi referret regno præferūt, ne successor deesset qui eos contra Romanos tueretur. Is à Demetrio Syriæ rege ad quem auxiliij gratia cōtra Romanos uenerat, captus ac Romā missus, custodiaq; traditus est. Vnde clam postea aufugiēs à Q. Cæcilio Metello prætore teste Plinio perdomitus est. Philippus medicus Alexātri, teste Curtio libro 11. Comes in eius expeditionibus, & eum olim ob Cydni fluminis frigiditatē graui morbo adfectum liberauerat. antequā pharmaci poculū præberet literæ castris à Parmenione uenerunt, quæ Alexandrum ut à Philippo caueret admonebāt tanquam à Dareo corrupto. Alexāder amici fidem probatā habens hausto poculo, literas Philippo legendas tradidit, cuius rei meminit etiā Plutarchus. Philippos item tres memorat Suidas. Amphipolitam unum & historicum. Alterum grāmaticum. Tertium uero Comicum poetam cuius fabula κωδωνισαί, addit Athenæus. Et hos quidem externos. Philippus Romanos nōnullos claros fuisse legimus. C. Martius Philippus Cos. per saltus penetravit in Macedoniam. Complures urbes occupauit. Deinde aduersus Dalmatas mouens, primo infeliciter, deinde prospere pugnauit. Cum quibus belli causa fuit, quod Illyricos populi Rom. socios uastauerāt. Liuius. L. Philippus orator, Crasso & Antonio proximus, sed longo interuallo proximus habebatur. erantq; ea in eo, quæ si quis sine comparatione illorum spectaret, satis magna diceret: summa libertas in oratione, multæ facetiæ: satis creber in reperiendis, solutus in explicandis sententijs. Erat etiam in primis ut tēporibus illis, Græcis doctrinis institutus, in altercādo cum aliquo aculeo & maledictio facetus: Hæc Cicero in oratore. Idem quoq; in libro de oratore 111. ait. in hunc cum esset consul Crassum oratorem in senatu acerbissime inuectum proclamasse, sibi eum cōsulem minime fore, cui senator ipse non esset. L. Philippum alium magna uirum autoritate in repu. inter amicos Augusti Trāquillus cōmemorat: Aedemq; Herculis & musarū Romæ ædificasse. Quod ad alias item nationes pertinet, Philippum Tetrarchā Herodis filium, & Philippos Galliarum reges alibi cōmemorauimus. Phileas præsul urbis Tomitanæ prius in Rom. re pub. honoribus functus, eruditione liberalium artium ab incunabulis præditus, nouissimā hanc quæ prima est omnium secundum deum, philosophiam ita suscepit, ut omnes qui præcesserāt meritis anteiret: Suppliciumq; Socratis quod ille pro ueritate tulerat exēpli gratia adducendo, postremo ad necem Christi causa deductus martyr excessit. Ex Hieronymo & Eusebio. Philippides Comœdiarum poeta haud ignobilis, ætate iam prouecta, cum in certamine poetarum præter spem uicisset & latissime gauderet, inter illud gaudiū repente mortuus est, quod & Diagoræ Rhodio accidit. Phlegon Trallianus libertus Augusti, nonnulli Hadriani

Philippus
medicus

Philippus
historicus
Philippus
grāmaticus
Philippus
poeta
Philip. Ro.
C. Marcius
Philippus
L. Philippus
orator

L. Philippus
amicus Aug.

Phileas

Philippides

Phlegon

Hadriani dicunt, historiam scripsit Olympiadum libris $\times \vee \text{I}$, usq; uidelicet ad Olymp. $\times \times \text{I} \times$. Gesta undecunq; De Fastis Ro. libros III . De locis in urbe Roma & quomodo uocantur. Epitomen Olympionicarum libris II . & alia. Suidas, Phormus Syracusanus, *Phormus* Comicus, Geloni tyranno familiaris & filiorū ipsius altor. docuit fabulas $\vee \text{II}$, quas commemorat Athenæus. Phocylides Milesius philosophus tempore Theognidis, uterq; uero *Phocylides* post bellum Troianū annis D. XLVIII . Olymp. LVIII . scripsit elegias uersibus, item exhortationes siue sententiās ad uitæ institutionem. quas Cephalea uocat, ut autor Suidas. Ex his hodie nonnulla supersunt carmina, quæ ad bene beateq; uiuēdi institutionem pertinent. Phormio philosophus Peripateticus: quem Annibal expulsus à Carthagine Ephesi *Phormio* apud Antiochum regem audire cupijt. Ille ob aduentum Annibalis de re militari, deq; Imperatoris officio cœpit differere. Tunc interrogatus Annibal quidnam de illo iudicaret, *philosophus.* cum omnibus admirabilis uisus esset: Ille se multos ait deliros senes uidisse, sed qui magis quam Phormio deliraret, uidisse neminem. Quid enim loquacius fieri potuit, q̄ ante eum qui cū po. Ro. de imperio tot annos dimicasset, Græcū hominē, qui nuncq; hostem, nuncq; castra uidisset, præcepta de re militari dare? Cicero de Oratore. Phormio Crotoniata dux *Phormio cro* bello nauali Lacedæmonios uicit. Cuius meminit in Philippicis Theopompus. Phormio *toniata.* dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco, ut Thucydides in II . Phorcinodes poeta *Phor. dux* comicus. fabulæ ipsius $\phi \lambda \alpha \rho \chi \omega \varsigma$, $\mu \iota \sigma \theta \mu \epsilon \nu \omega \varsigma$, ut Athenæus. Photinus Aegypti administrator *Athenien.* apud puerū Ptolemæum qui Pompeiū iussit interfici. Photinus hæreticus è Gallogræcia *Phorcinodes* præsul Smyrnæus, Ebionis sectā instaurare conatus, & postea à Valentiniano principe ab *Photinus* ecclesia pulsus. Plura scripsit uolumina in quibus uel præcipua sunt, Contra gentes. & ad *Ptolemæi* Valētinianum libri. Hieronymus. Photinus præsul Lugdunensis & martyr sub M. Anto- *Phot. heret.* nino. Phraotes rex Indorum ad quem Apollonius Tyaneus peruenit, quem cum de uictu *Phraotes rex* interrogaret, respondit, tantū uini bibo quantum solī sacrifico: quæ autē uenando acquirō, pascūtur alijs, mihi sat fuerit ipsa exercitatio, Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quoq; ex arboribus nascentia, quæ manus hæ plantauerūt. autor Philostratus in uita *Phyrne* Apollonij. **P H Y R N E**, nonnullis Phyrne scribitur, meretrix accusata, & in iudicio Atheniensi ob pulchritudinem absoluta, quum tunicam à pectore deduxisset. Hæc etiā quum à Praxitele amatore opus quod ei uideretur inter sua pulcherrimum peteret, ille electionem dedit, quod autē pulcherrimum uideretur, dicere noluit. At illa finxit Praxitelis domū flagrare, misitq; subito nuncium, partē iam operum absumptam. Ille percontatur, an Satyrus & Cupido sint salui. Tunc Phyrne salua omnia dixit, cupidinemq; sibi sumpsit, atq; hoc modo astutia Praxitelem compulit pulcherrima opera fateri, autor Pausanias lib. primo.

P H Y R N I S Mityleneus citharædus qui primus dicitur apud Athenienses citharam pul *Phyrnis* sasse ac uicisse Panatheneo. Fuit autem discipulus Aristoclidis qui à Terpandro genus traxit. emicuit tempore Persarum in Græcia. Istrus autē in libro de scriptoribus melicis Phyrnem Lesbium fuisse dicit ac cocum Hieronis tyranni: datum postea cum multis alijs Aristoclini. Suidas. **P H R Y N I C O S** fuisse plures comperio. Vnum Atheniensem Tragicum: *Phrynici* Thespiadis discipulū, qui primus uultū fœmineū protulit in scenam & Tetrametrū reperit. Filiū habuit Polyphradmonem poetā & ipsum Tragicū, docuit Tragœdias IX . Alterum itē Atheniensem Comicum inter secūdos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulā unam *plures.* Olymp. LXXXVI . Tertium Bithynicum sophistā, qui scripsit de Atticis dictionibus. *Poe. Comicus* **H O R U M** autor Suidas. Quartū ducē Atheniensem lego apud Thucydidem. **P V B L I V S** & *Sophista, dux* **L A B E R I J** berius poetæ Mimorū, Iulij Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberij *Athenien.* maledicētia simul & arrogantia Cæsar magnopere offendebar. Is Publius genere Syrus *Publius & La* fuit, cōditione seruus, puer enim & forma & ingenio à Domitio manumittī & erudiri *berius poeta* meruit. Romam uenit ad ludos Cæsaris, ubi Mimos suos egit, magno ipsius populiq; adplausu. *C. Publius* **G E L L I U S**, Macrobius. Huius ferūtur nonnullæ præclaræ sententiæ, quas nos alibi *Pudens* commemorauimus. **C. P U B L I U S** nobilis adolescēs ad stuprū ob æs alienū coactus: uideatur *Pudentiana* inter Papyrios. Pudens Senator Ro. sub Antonino Imp. à Pio pont. cum tota domo Christianus factus. Liberos habuit Pudētianā, Praxedem & Nouatū, omnes inter sanctos una *Praxedis* cum patre relatos. Hæ sorores post mortē parentū ex suis facultatibus sanctis ministrabāt, *Nouatus* martyres sepeliebāt. Praxedis ultima fratris Nouati Thermas in uico Patricio templū constituit; meruit & ipsa sibi à posteris templū dicari, ubi cū suis multisq; martyribus iacet.

Quadratus

Quadragesima marty.

Quinciorum profapia.

L. Quin. Cincinnatus.

T. Qu. Cincinnatus.

T. Qu. Capitolinus.

Quin. Capitolinus

T. Quin. Crisp. Cos.

T. Quin. Crispinus Valerianus

VADRATVS apostolorum discipulus praesul Atheniensis una cum Philippi filiabus prophetico spiritu clarus perhibetur. Christianos magnis ea tempestate terroribus dispersos sua prudentia redintegravit: Hadriano principi Athenas uenienti librum pro nostra religione compositum dicauit, ualde quidem probatum. In quo suae fidei rationem adsignat, uidisseque plurimos in Iudaea qui uarijs pressis calamitatibus liberati sunt. Sed & mortuos quoque reuixisse. Ex Hieronymo & Eusebio. Quadragesima martyres, qui sub Licinio Imperatore apud Sebasten Armeniae urbem. v 11. Eid. Martij uarijs afflictis supplicijs, postremo fractis cruribus, crematiq; & cineres in mare proiecti. QVINCIO RV M profapia Romae multiplex, ex ea quidem Cincinnati, Flaminij, Crispini, Marcij diuersis temporibus claruere. De Flaminij & Marcij supra narratum. L. Quin. Cincinnatus filium Caesonem petulantissimum abdicauit. Qui & a Censoribus ad Volscos & Sabinos confugit. Hi duce Caesio Graccho aduersus Ro. bellum gerebant, & Qu. Minutium Cos. in Algido monte obsidebant. Quincius dictator dictus ad quem missus uiator nudum & arantem trans Tyberim offendit. Insignibus sumptis Consulem obsidione liberauit. Quare a Minutio & eius exercitu corona aurea obsidionali donatus est. Vicit hostes: Duces eorum in deditiorem accepit, & in triumpho ante currum egit. xv 1. die quam acceperat dictaturam deposuit ad agrum reuersus. Iterum post annos xx. Dictator dictus contra Fidenates, qui legatos Romanorum contra ius gentium interfecerant, pugnavit. Magistrum equitum Cor. Cossium habuit, qui & Larrem Volumnium Ducem sua manu interfecit. Quincius item Sp. Melium regnum largitione frumenti adfectantem, in exercitu suo a Seruilio Hala magistro equitum necari iussit. Liuius 111. & 1111. T. Quint. L. Cincinnati filius Cincinnatus Cos. una cum Cn. Iunio Mentone Dictatorem dixit socerum suum A. Posthumium Tubertum. T. Quin. Capitolinus qui ter Consul fuit, quoniam neque familiae Quinciae neque reipublicae Caeso Quincius quem supra nominaui restitui posset, falsum testem qui dicendae causae innoxio potestate ademisset, iusto ac pio bello persequebatur. Cum Virginius ex Tribunis de lege ageret. duorum mensium spatium consulibus datum ad inspiciendam legem, ut cum docuissent populum quid fraudis occultae ferretur, sinerent deinde suffragium inire: hoc interualli datum res tranquillae in urbe fecit. Liuius libro 111. Quint. Capitolinus quinquies Consul quarto Consulatu post Decemuiros exactos Volscos superauit, plebem sedauit. Cuius extat apud Liuium pulcherrima concio. Quintum consulatum cum M. Gegano Macrino gessit, in quo cum ipsius Collega de Volscis triumphasset, eius armati gloriam, concordiae pacisque domesticam cura, iura infimis summisque moderando ita tenuit, ut eum & patres seuerum Consulem, & plebes satis comem, crediderint. Et aduersus Tribunos autoritate plura quam certamine tenuit. Quinq; Consulatus eodem tenore gesti, uitaq; omnis consulariter acta, uerendum penes ipsum magis quam honorabilem faciebat: eo Tribunorum militarium nulla mentio his Consulibus fuit. Liuius libro 111. T. Quin. Crispinus & M. Marcellus Coss. cum apud Salapiam contra Annibalem explorabundi cum paucis a Castris egressi, hostium insidijs intercepti. Marcellus quidem interficitur: Crispinus uulneratus paulopost excessit. Hic & Badium quendam Campanum hospitio quondam aegrotatem excepit, curariq; humaniter iusserat. Badius uero eum post defectionem Campanam aduersus eius patriam uenientem ultro prouocauit singulari certamine. Cui Crispinus hospitij iura se non uiolaturum respondit. Tunc illum sapius instantem Crispinus exagitatus aggreditur, hastaq; humerum eius transfixit, ac spolijs potitus est. Ille turpissime uulneratus aufugit ad suos. Liuius xxv 11. T. Quincius Crispinus Valerianus. C. Calpetanus. Stadius Rufus. C. Pontius Pelignus. C. Patronus Umbranus. M. Crassus Frugi, curatores Locor. Publicor. Iudicand. ex S. C. Causa cognita ex priuato in publicum restituerunt. Repertum hoc marmor paucis ante annis in Auentino posui, uti cerneretur Quincium per C. scribendum esse. Reperitur & in alijs locis. P. Quincius Qui a Neuius quodam oppugnabatur & ui a fundo deiectus fuerat, infamiaq; adfectus, defenditur a Cicerone, aduersante Hortensio Neuij patrono. Quintus poeta Romanus admodum

dam adolescens Homeri Rhapsodiam imitatus, eodem carmine atq; eadem lingua Græcum poema scripsit usque ad finem belli Troiani, exordiens ubi desinit Homerus. Quod opus adhuc extat: Græci κοιντον eum uocant. M. Fa. QVINTILIANVM ortum in Hispania constat è ciuitate Calaguritana, ut Eusebio placet. Hieronymus uero ex ea ciuitate fuisse scribit, ex qua etiam tempore Theodosij Cæsaris Aur. Prudētium Clementem Christianum poetam floruisse testatus. Ipse deniq; Quintilianus Hispanos prouinciales suos uocat. Romam dicunt cum Galba uenisse, breuiq; tempore, postea in familiaritatem Domitiani principis ueniēs eius nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit, primusq; è fisco salariū tulit. Scripsit Declamationes, quas quidā Quintiliani alterius declamatoris dicunt esse. Cuius Seneca in v l. decla. libro meminit. Institutionum quoq; libros x v l. adeo quidem utiles & posteritati probatos, ut noster Hieronymus eos se diligenter lectitasse, & inde in secularibus literis profecisse fateatur. Non erit ab re duorum grammaticorum nostri temporis super hoc sententias manifestare diuersas. Laurentius Valla eum in præceptis Ciceroni præferabat, stiloq; eius & doctrinæ magnopere adhæserat. Philelphus uero eius æqualis, sibi dissimilem dicebat, contraq; eius præcepta facientē: nullasq; aut delectandi partes aut mouendi habere. Ego uero Vallæ potius adsentior. Huius item & Martialis in epigrammate & Cæcilius in epistolis meminere, qui & præceptorem eum habuit & in locanda filia iuuit. Quintiliorū quoq; Romæ genus sicuti & Sextiliorum. Quintus quoq; & Quintilius & Quintilia martyres apud Surrētum dicuntur fuisse. Quirinus itē unā cum Mario Martha & alijs sibi Claudio. Quirinus etiā Tribunus sub Traiano cum Alexādro pont. & Hermete urbis præfecto. Nomen hoc à Romulo fluxit ex hasta qua ille utebatur.

Quintilianus

Quinti. alter

Quintilij
Quirini

RABIRIVS præno. A. eques Romanus, Perduellionis, id est, crimine læsæ maiestatis accusatus à T. Labieno Trib. ple. quod Saturninum uirum sceleratum & hostem patriæ in tumultu occiderit, defensus à Cicerone in semihoræ curriculo, oratio imperfecta reperitur. C. Rabirius Posthumius à Memio repe. accusatus, à Cicerone defensus, simul & ex multis inepte factis. R. A.

Rabirius

GONIO Vincentio Celso V. C. à primo ætatis introitu in actu publico fideli exercitatione uersato: Cuius primæuitas officio sedis urbanæ aduocationis exercita, fidem iunxit ingenio, prudētia miscuit libertatem, ita ut nemo de eius industria nisi ille contra quem susceperat, formidaret. Cuius adcessus ætatis, amplissimi honoris & qui solent senioribus prouenire ornamenta promeruit. Nam rexit annonariam potestatem urbis æternæ ea æquitate, ut inter omnes qui ad eum animo litigantis intrassent, parentem se plerunq; magis his quàm iudicem præbuisset. Hinc etiam factum est ut Melliores nos portuenses, quibus uerus fuit cū Caudicarijs diuturnumq; luctamen, uoti compotes abiremus, ut utrunq; corpus & beneficio se & uictoria gratuletur adfectum. Nam ut hoc esset indicio, iam posito magistratu, statuam patrono præstantissimo testimonium gratulationis exsoluimus, cum res non adulatione priuata, sed iudicio, posito in ocio & quiete reddatur. Hanc inscriptionem Romæ in insula repertam ideo posui, quod mihi satis elegans, stilumq; Plinij seu Taciti aut illorum temporum eloquentissimi alicuius referre uisa est. RABANVS Anglicus monachus, summusq; Theologus, carmine prosaq; disertus, ut scribunt Ricobaldus Ferrariensis, & Ptolemæus Lucensis: fuit præsul Meldensis, Bedæ discipulus, tempore Ludouici Pij & Gregorij v. scripsit in librum Paralipomenon 11. & Macchabæos, habuit etiam Conciones ad populum. Scholam Parisiensem tunc primum inchoatam sua doctrina celebriorem reddidit. RAINALDVS dux Alemannorum in prima expeditione Hierosolymitana cum Balduino & Gottifredo Gallicis ducibus, primo congressu à Saracenis obsessus, deditioe fidem Christianam deseruit. Rainaldus alter Præfectus in Italia relictus à Frederico 11. Imperatore in Hierosolymitanam expeditionem profecto, Gregorio 1 x. sedente plures Pontificis terras inuasit. Hos uero & meritis & tempore præcellit Rei. Constantij frater qui Perusiæ sub Totila martyrium subiit. REGVLORVM familiam tradit Iosephus ex Corduba originem habuisse. Suntq; in Attiliorum nomen adsciti. De his in Attilijs narraui. Sancti huius nominis duo præcipui. Prior Regulus confessor, natione Græcus cum Dionysio Ariopagita in Galliam profectus, ab eoq; præsul Arelatensis factus ac ibidem sepultus. Alter præsul in Africa, insectatione Vandalica expellus in litus Hetruscum applicuit unā cum Iusto & Clemente, ac è uestigio Populoni-

Rabanus

Rainaldi tres

Regulorum
familia

- Remigius** ensibus præfuit: posterius dein Castrum eius nomini dicarunt, caputque ante hos annos in his locis repertum Pisas retulerunt. Remigij duo, ambo præfules ac clari. Alter Altiffiodorensis, temporibus Formosi pont. & Berēgarij primi, plura in sacro eloquio enarrauit. Scripsit & in Matthæi euangelium, in epistolas Pauli. Alter uero Remensis inter sanctos relatus, qui Clodoueam Gallorum regem Christianum primū fecit: de quo in historia Gallorum diximus. Reparata uirgo xii. annorū nobilis, patria Cæsariensis, ibidem sub Decio martyre, translata deinde post multa secula Florētiam, eiusque nomine templum dicatum. Rodo discipulus Tatiani, in sacros libros plura edidit opuscula, præcipuū aduersus Marcionem; præterea in Hexameron nobilē tractatum sub Commodō & Seuerō principibus. ex Hieronymo. Romuli martyres tres, unus præsul Fesulanus à Petro institutus in descriptione Volaterrarum mihi narratur. Alius cum Donato & Secundiano in urbe Concordia. Tertius in Mauritania sub Maximiano. ROMVLVS Asylum omnibus patefecit, & magno exercitu facto, cum uideret cōiugia deesse, per legatos à finitimis petijt: quibus negatis ludos Consualia simulauit, ad quos quum utriusque sexus multitudo uenisset, dato suis signo uirgines raptæ sunt: ex quibus una pulcherrima cum magna omnium admiratione ducere retur, Talassio eam duci responsum est: quæ nuptiæ quod feliciter cesserant, institutū est, ut omnibus nuptijs Talassi nomen uocaretur. Primi igitur Cecinenses ob uicinorum iniuriam contra eos bellum mouerunt, quos Romulus uicit, & ab eorū duce Acrone singulari certamine superato, opima spolia detracta, Ioui Feretrio in Capitolio dicauit. Sabini item ob raptas bellum mouentes, cum Romam propinquarent, Tarpeiam uirginem nacti quæ aquæ causâ sacrorum gratia hauriendæ descēderat: per eam pactione armillarum & annulorum, quos in sinistris manibus gerebant, ubi in arcem introducti fuere, eandem præcipitauerūt. Romulus aduersus Tatium qui mōtem Tarpeium tenebat, processit, & in eodem loco ubi nunc Romæ forum est, pugnam cōseruit, ibique Hostus Hostilius dux Ro. fortissime pugnando cecidit, cuius interitu consternati Ro. fugere cœperunt. Tunc Romulus Ioui Statori ædem uouit, & exercitum statim seu forte seu diuinitus restituit. Tunc raptæ in medium processerunt, hinc patres, hinc coniuges deprecantes, pacem conciliarunt. Romulus fœdus percussit, & Sabinos in urbem recepit. Populum à Curibus Sabinorum oppido, Quirites uocauit. Centum senatores ab ætate patres appellauit. Tres equitum Centurias instituit, quas suo nomine Ramnes, à Tatius Tatienses, à Luci cōmunionem Luceres appellauit. Cum ad Capreæ paludem exercitū lustraret, nusquam comparuit: unde inter patres & populum seditione orta, Iul. Proculus uir nobilis in concione iureiurando cōfirmauit, Romulum à se in colle Quirinali uisum augustiore forma cum ad deos abiret: eum denique præcipere, ut seditionibus abstinerent, uirtutem colerent, futurum ut omnium gentium domini existerent. Huius autoritati creditum est. Aedes in colle Quirinali Romulo constituta. Ipse pro deo cultus Quirinus est appellatus. Ex Cæci. & Liuij primo. NUMA Pompilius è Curibus Sabinorum ad regnum adscitus, ut ferum populum religione molliret, ædem Vestæ fecit, uirgines Vestales legi. Flamines tres, Dialē, Martialē, Quirinalē. Salios Martis sacerdotes xii. instituit. Pontificē max. creauit. Portas Iano gemino ædificauit. Annū in xii. menses distribuit, addito Ian. & Feb. pluresque leges utiles tulit, omnia iussu Egeriæ coniugis suæ facere simulans, ob quam iustitiam nemo ei bellum intulit. Collegium Fabr. ærariorū instituit ob Mamuram qui Ancile de cœlo delapsus expresserat. Solutus morbo in Ianiculo sepultus est: ubi post annos arcula cum libris reperta, qui libri quod causas leues sacrorum continebant, ex autoritate senatus cremati sunt. Cæcilius. TULLVS Hostilius Hosti Hostilij nepos, qui in bello Sabinorū pro patria cecidit, eiusque meritis rex creatus, bellum Albanis indixit, quod Trigeminorum congressus finiuit. Albam ob perfidiam ducis Metij Suffetij diruit: Albanos etiam Romam traducēs in monte Cælio urbi ab se addito locauit, ubi & curiam Hostiliam cōstituit. Et dum Numam sacrificijs imitaretur, Ioui Elicio litare nō potuit. Fulmine ictus cū tota regia flagrauit. Cæcilius. ANCVS Martius Numæ ex filio nepos, æquitate ac religione auo similis: Latinos bello domuit, quibus in ciuitatē adscitis Auentinū adsignauit, quem montē simul cum Ianiculo urbi adiecit. Pontem Sublicium in Tyberi fecit, noua mœnia oppido circumdedit, Syluas ad usum nauium publicauit, Salinarum uectigal instituit, Carcerem primus ædificauit, Ostiam coloniam maritimis comitatibus opportunam in ostio Tyberis deduxit, Ius fœderale

ciate, quo legati ad res repetendas uterentur, ab Equiculis transfudit. His rebus intra paucos dies confectis, immatura morte præreptus non potuit præstare qualem promiserat regem.

Cæcilius. **TARQUINIORVM** genus ab Hetruscorum oppido Tarquinis, quo Demaratus profugus Corintho se contulit. Hic filios habuit, Lucumonem & Aruntem, qui patre superstite & uxore grauida relicta, decessit. Auus nescius uentris, nepotem in testamento præterijt, ex quo ille natus, Egerius ab egendo est appellatus. Lucumon Romam uenit, receptusque in amicitiam Anci regis, tutor etiam filiorum est relictus, potentiaque adeo ualuit, ut eiectis pupillis regno succederet: Tarquinius Priscus à patria dictus. Is centum

Tarquinius
priscus

Egerius

Circus Max.

Ludi Romani

additis patrum numerum auxit. Latinos subegit. Circum designauit qui nunc maximus dicitur, ubi spectacula sibi quisque faceret foros appellatos, furcis duodenos ab humo pedes altis sustentata. Ludicrum fuit, equi pugilesque ex Hetruria aditi, solennesque deinde mansere: Ludi Romani magnique uarie appellati. Præterea Sabinorum bello petitus equitum Centurias ampliavit. Accij Nauij sciētiam diuinatione tentauit. Sabinos uicit, urbem muro circumdedit. Cloacas fecit. Cumque XXXVIII. annis regnasset, Anci proles eiecta, Seruij successionem sibi præferri dolens, dat operam, ut duo pastores simulata rixa regem uulnerent: sed Seruio focero succedente, illi Suesam Pometiam exulatum ierunt. Ex Li

Seruius Tul.

Tanaquil

uij primo. **SERUIVS** Tullus Corniculani & Ocreaticæ captiuae filius cum in domo Tarquinij Prisci educaretur, flammæ species caput eius amplexa est: Quo uiso Tanaquil regis uxor summam dignitatem portendi intellexit, Coniugi persuasit ut eum sicuti liberos suos educaret. Qui cum adoleuisset gener à Tarquinio adscitus, & cum rex occisus esset, Tanaquil ex alto loco ad populum despiciens, ait: Priscum graui quidem, sed non letali uulnere accepto expectarent, interim dum conualesceret Seruio Tullo audientes essent. Is igitur quasi precario administrare coepit autoritate Senatus inuito populo, recte tamen imperium administrauit. Et Hetruscos sæpe domuit, Quirinalem, Viminalemque colles & Exquilias urbi adiecit. Aggerem, fossasque fecit, populum in tribus quatuor distribuit: Dianæ templum cum Latinis in Auentino fecit. Duas habuit filias, mitem alteram, alteram ferocem. Cum Tarquinius totidem filios pari animo haberet, ut omnium mentes morum diuersitate leniret, ferocem mitem, mitem feroci in matrimonium locauit. Sed mites seu forte, seu fraude perierunt, feroces morum similitudo coniunxit. Statim Tarquinius Superbus à

Tullia

Tullia incitatus, aduocato senatu regnum patrium repetere coepit: quo audito Seruius dum ad curiam properat, iussu Tarquinij gradibus deijcitur, & domum refugiens interfectus est. Tullia statim in forum properauit & prima coniugem regem salutauit, à quo iussa turba decedere cum domum rediret, uiso patris corpore, mulionem cunctantem super ipso corpore carpentum agere præcepit. Ex quo uicus ille sceleratus est dictus. Tullia deinde cum coniuge in exilium acta. Ex Cæcilio, Liuio, & Ouidio de Fastis. **L. TARQUINIVS**

L. Tarquinius
Superbus

Superbus, Tarquinij F. cognomen à moribus meruit, occiso Seruio Tullo regnum scelerate occupauit: bello tamen strenuus Latinos, Sabinosque domuit, Suesam Pometiam Hetruscis eripuit. Gabios per Sextum filium simulato transfugio in potestatem redegit. Ferias Latinas primus instituit: lacus in Circo & cloacam maximam fecit, ubi totius populi uiribus est usus, unde illæ fossæ Quiritum sunt dictæ. Cum Capitolium inciperet, caput hominis inuenit, ex quo cognitum eam urbem gentium caput futuram. Omnibus quoque discedentibus, Terminus & Iuuentas amoueri ex aris se non passi sunt. Ex Volscorum præda templum Ioui in Capitolio fecit. Armatos circa se ad corporis custodiam habuit. Turnum Erdonium ex Aritia fraude interemit. Demum cum in obsidione Ardeæ filius eius Lucretiæ stuprum intulisset, cum eo in exilium actus, ad Porfenam Etruriæ regem confugit, cuius ope regnum retinere tentauit. Pulsus Cumas concessit, ubi per summam ignominiam reliquum uitæ tempus exegit. ex Cæci. & Liuij primo. **TARQUINIVS** Collati-

Tarquinius
Collatinus

nus, sorore Tarquinij Superbi genitus, in cõtubernio iuuenum regionum Ardeæ erat: ubi forte quum in conuiuio coniugem suam unusquisque laudaret, placuit experiri. Itaque equis Romam petunt, regias nurus in conuiuio uel luxu deprehendunt. Inde Collatiam petunt, Lucretiam inter ancillas in lanificio offendunt. Itaque ea pudicissima iudicata. Ad quam corrupendâ Tarquinius sextus Collatiam redijt, & iure propinquitatis in domum Collatini uenit, cubiculum Lucretiæ irrumpit, pudicitiam expugnat: illa postero die aduocatis patre & coniuge è castris, rem exposuit, & cultro quæ ueste texerat, se occidit. Illi exitio

Lucretia

O 3 regum

- regum rem uindicauerunt. Tarquinius cum prole tota eiectus ad Manilium Tusculanum generū suum confugit: Latinosq; omnes cōcitāt. Cōtra quos Posthumius missus. Ex Cæ. & Liuij primo. Quando hic sumus, Lucretiam Christianam non præteribo, quæ uirgo Hispana & martyr apud Emeritam Hispaniæ ciuitatē sub Præsīde Daciano Maximiani tempore passa est. Romanus nomine ac patria, arte miles, à Laurentio deductus ad fidē, quem in custodia iussu Impe. Decij seruabat, martyr & ipse sub eodem. Sepultus in agri Verani crypta. Hoc etiam nomen multi Imp. Constan. ambitiose sibi usurpauere. L. ROSCIUS Otho Otho Tribunus ple. legē tulit, ut equitibus Romanis in Theatro xiiii. gradus proximi adsignarētur, qui cēsum cccc. lls. haberēt, autor Liuius. Roscius Gallus Comædus præceptor Ciceronis, in pronūciationis & gestus exercitatione, eō uenit præstantiæ, ut eū de perfecto in arte aliqua loquimur Rosciū dicamus in arte sua, aut Roscium in scena. Hic cum obliquos haberet oculos turpisq; esset aspectu, primus persona in scena usus est, populus tamen eū sine persona intueri malebat ob pronūciandi dulcedinem, ut Cicero planē de Oratore demōstrat. Scripsit & librū in quo & histrioniā eloquentiæ cōparauit. In hunc cum puer esset Catuli lasciuū epigramma in Catulo diximus. Et hic inter Ciceronis clientes ab eo defensus. A quodā enim Fannio lls. ccccliii. poscebatur debita in rationibus pro socio. Cum tamen debitū illud non in codice, sed in aduersaria notatū esse dicat. Roscius Amerinus Aduersaria enim tabula est, ex qua ad codicē Ephemeridum rationes reducuntur. Roscius Amerinus, defensus à Cicerone in causa parricidij. Patrē enim hominē locupletē quidam interfecerunt clam, filius per occasionem discordiæ cuiusdam quæ inter eos interuenerat, paternæ cædis autor accusatur. Præda ad quendā Sullæ satellitem, L. Cor. Chryzogonum eius accusatorem redibat, patrono Erucio quodam, quam causam primā egit postq; redijt ex militia annos natus x xiii. ut autor Cor. Nepos apud Plutarchum. Nemine itaq; ob Sullæ metum audente defensionē suscipere, Cicero prouinciā suscepit. L. Ruffus Purpurio. Ruffus Purpurio legatus Romanorum in concilio Aetolorum orat apud Liuiū lib. x xxi. Ruffus sub Scipione Africano Cēturio scripsit eius gesta, & quæ in bello præparātur. autor Appianus in historia. Virginius Rufus orator egregius, interfectus à Nerone. de quo Tacitus. Virginium Rufum claritudo nominis extulit. Et paulo inferius. Nā Virginius Rufus studia iuuenum eloquētia: Musonius præceptis sapiētiae fouebat. Satrius Rufus, de quo Cæcilius in epistolis. Satrius Rufus, inquit, cui est cum Cicerone æmulatio, & qui nō est contentus eloquentia seculi nostri. Rufus poeta Bononiensis cuius meminit Martialis: Funde tuo lachrymas orbata Bononia Rufo. Et resonet tota planctus in Aemylia. Festus Rufus scripsit epitomen rerum Romanarum quæ extat, nōnulli sextum male scribunt. Nam & Festi Rufi alterius qui fuit Græciæ Proconsul legitur adhuc Athenis memoria Græce inscripta ad Columnā in arce ante Palladis templum, quod in Geographia posuimus. Rufus medicus sub Traiano principe qui multa conscripsit, quorum nihil ad nos peruenit. Rufus soph. Rufus Corinthus sophista, quanquam diuitijs & generis nobilitate pollebat, plus tamen ad eius laudem dicēdi gloria linguæq; gratia contulit. autor Philostratus in sophistis. Rufus & Cosmus martyres apud Philippos Macedoniae tempore apostolorum. Cor. Rufinus Consularis à Fabricio censore damnatus, quod x. pondo argenti apud eum inuēta essent. uide in Fabricio. Rufinus alter unā cū Stilicone & Gildone relictus à Theodosio seniore imperij administrator, pro tutela Arcadij & Honorij filiorū: Gildo in Africa, Stilicon in occidente, Rufinus uero in oriente: omnes sanè cupiditate regni incensi, in suos arma imperatores uerterunt, ex quo diuersis modis oppressi perierunt. Rufinus presbyter Aquileiensis, Græce Latineq; eruditissimus, multis iuuit Christianos librorum interpretationibus. Eusebij Cæsariensis historiam uertit. Cui x. & xi. librum ipse addidit. Gregorij Nazianzeni plures sermones, ut in eius uita diximus. Basilij item. Iosephum, Pamphilum aduersus Mathematicos, Sexti & Euangeli sententias. Enarrauit & ipse Symbolum. Obtreçtatori operum suorum duobus uoluminibus respondit. Aemulus atq; obtreçtator fuit Hieronymi nostri ut Origenis adsertor, quodq; ab eo reprehensus sit quod eius libros, $\omega\sigma\tau\iota \nu\omega \alpha\epsilon\chi\omega\mu$, qui contra fidē sunt, cōuerterit. Ex epistolis autem inter se missis constat quæ sit utriusq; ingenij uitæq; ac morum differētia. Rufinus & Valerius martyres apud Suesiones sub Maximiano. Rufina & Secunda Romanae uirgines, patre Asterio & matre Aurelia, martyres sub Valeriano. P. Seruilius R V L L V S primus

primus Romanorum solidum aprum apposuit : author Plinius: qui ait huius filium fuisse P. Rullū illum qui Tribunus pl. legem agrariam promulgauit, ut decemuirī agro per totū orbem po. Ro. diuiderēt, impugnatus à Cicerone Cos. luculenta oratione. Rutilius Geminus libros pontificales fecit. De quo Cicero. Rutilius in quodam tristi & seверо dicendi genere uersatus est, magnum munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ierunæ. multa præclara de iure, doctus uir & Græcis literis eruditus, Panetiij auditor, prope perfectus in Stoicis. Cicero in Bruto. P. Rutilius primus legem pugnandi militibus tradidit. De quo Valerius: Armorum tractandorum meditatio à P. Rutilio Cos. CN. Manlij collega militibus est tradita. Is enim nullius ante se Imperatoris exemplum secutus ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum adcersitis, uitandi atq; inferendi ictus subtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exiliū à partibus Sullanis, & à Sulla deinde redeundi potestate facta, respondit illud quod à Seneca in v l. lib. de beneficijs ponit: Malo ut patria mei exilij erubescat, quàm reditu mœreat. M. Rutili⁹ Censorinus teste Va. de moderatione, iterū Cenfor creatus, in cōcione populū corripuit q̄ eam potestatē bis sibi detulissent, cuius maiores quia nimis magna uideretur, tempus coarctandum iudicassent. P. Rutilius uir summæ innocentia, q̄ legatus C. Marij Procos. à publicanorū iniurijs Asiā defenderat, inuisus equestri ordini penes quem iudicia erant, repetund. damnatus in exiliū missus est. Liu. l. xx. Rut. Lupus Rhetor scripsit de arte Gorgiani, secutus nō illū Leontinum, sed aliū sui tēporis, Cuius quatuor lib. in unū suū transtulit. Quint. l. x. Rutilius Galus poeta. Cuius elegia quædam iter suum continens haud ignobilis nuper inuenta est.

Rutilius Geminus

P. Rutil.

M. Rutilius Censorinus P. Rutil.

Rutil. lupus Rutil. gallus

Clodius Sabinus

ABINOS claruisse plures legimus. Clodius Sabinus declamator tempore Senecæ lepido uir ingenio. Is cum in Cretam cum Appio Procos. profectus esset, in theatro Græci postulare cœperunt ut Sabinus summum magistratum gereret. Mos autem erat barbam & capillum Magistratui Cretensium submittere. Surrexit & silentio manu facto: Hunc Magistratum inquit, ego Romæ bis gessi. Bis enim reus causam dixerat: Græci autem non intellexerunt. Idem cum reus rogaretur ut in latomias transferretur: Non inquit, quenquam uestrum nomen latomix decipiat, illa em̄ animo meo lauta res est, uocabulo carceris ad genus pulpamenti translato. locabatur in miserijs, in quibus iocari debuisse quis nescit, potuisse quis credit? Seneca in Decla. Sabinus Vespasiani frater interfectus à Vitellio qui Vespasiano res contra Iudæos gerente post Othonis mortem Capitolium cum æde Iouis occupauerat, Sabinus sophista sub Hadriano principe scripsit isagogen ad materias & hypotheses, declamandi libros IIII. præterea in Thucydidem enarrationem, Suidas. Sabinus Masurius scripsit Fastorum & rerum memorabiliū libros. Sabinus Præsul Heracleæ Macedoniorum, secta Arrianus. Is omnis Orthodoxos qui sese in concilio Niceno contra Arrium subscripserant, idiotas & ignauos esse palam dicitabat, ac propter ignorationē lapsos, haud memor quod inter hos erat Eusebius Cæsariensis, quem ipse fide dignum testem in religione ac principem prædicare solebat. Socrates in historia tripertita. Sabinus Syrus memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi primus Hierosolymæ muros ascendit: autor Iosephus, Sabin⁹ Tyro qui scripsit περί κηπουρικῶν, id est, de Hortensibus. Plī. lib. xx. Ca. l. x. Martyrio quoq; cōspicui: Sabinus martyr ac Præsul apud Assisium una cum Exuperantio & Marcello diaconis sub Diocletiano. Item alter apud Damascum, cum Iuliano, Macrobio, Crasso, Paula & nōnullis alijs. Fuere & Sauini mutatione unius literæ totidē Professores. Vnus Præsul Placentinus: Cuius iussu Padus olim grassando extra alueum per regionē intra suos terminos prodigiōse reductus est. Alter Præsul Canusinus tempore Totilæ regis floruit. Amborū meminit Gregorius III. Dialogorū. Sabinæ nominatæ. Hadriani principis uxor. Sabina Poppea Neronis, ab eo prægnans calce interfecta: ut refert Tacitus. Martyres itē duæ. Vna matrona Romana Valentini senatoris uxor, Herodis Metallarij filia, sub Hadriano principe gladio caesa. Cuius uenerabile templū Romæ uisit in Auentino à Petro Illyrico urbis presbytero dicatū. Altera in Hispania passa sub Præsede Daciano Maximiani tēpore unā cū Vincētia & Christina. Sabas Abbas impe. Theodosio è Cappadocia uenit Hierosolymā, ubi usq; ad extremū uixit paruo sibi ædificato tugurio, quotidie loca religioſa lustrando: eius deinde reliq̄æ translatae Venetias. Sabellus Hæresiarcha circa Galli principis & Stephani Pon. tempora. De quo Dionysius Præsul Alexandrinus apud Eusebium sic ait. Quid dicam

Sabinus Vespasiani fra. Sabinus sophista Sabinus Masurius Sabinus hæreticus Sabinus syrus Sabinus martyres Exuperantius

Sauini

Sabina

Sabas

Sabellus hæreticus

- cam de ea doctrina quæ apud Ptolemaidem Pentapoleos ciuitatem nuper exorta est, plena pestilentia, negans uere eum esse filiũ patris, nec primogenitũ omnis creaturæ, simul & S. S. auferens intellectum: pro quibus cum utræq; partes ad me uenissent, & præsentibus fratribus quæ commota fuerant discussissent, etiam literis sum profecutus, quorum tibi exempla transmisi, Eusebius libro VII. C. Sallustius Crispus Romana primus in historia, ut ait Martialis: Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegantia dicendi, attica breuitate, sententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione ut nimis antiquarius, & ex Catonis originibus uerba mutuatus. Trogo autem, quod orationibus nimis longis ac directis utatur, sicuti etiam Thucydides. Hic ille inimicus Ciceronis, diuitijs præditus. Cuius horum uestigia adhuc cernimus Romæ. Hic etiam ille alienæ luxuriæ grauissimus obiurgator & censor, qui Metellum Pium in historia reprehendit, quod præter eius & populi Romæ dignitatem & modestiam conuiujs in Hispania omnibus luxu uteretur. Postea uero ipse deprehensus in adulterio ab Annio Milone & Ioris bene cæsus, & postquam pœnas dedisset amissus est: autores Varro, Macrobius, Gellius. Sampson in sacris uoluminibus legitur herculeo robore fuisse, ac cõtra Philisteos multa facinora fecisse, inter quæ mille quondam hostes asini maxilla interfecisse. Ligatus domum concussu diruit, quæ multos necauit: à Dalida demum meretrice ob amorem superatus, crinem fatalem in quo robur omne continebat ei manifestauit, quo ille abscisso in hostiũ manus uenit. Sampson alter præsul Dolensis tempore Iustini iunioris sanctitate clarus. Sappho Lesbica Lyrica Olymp. XLII. tempore Alcæi & Stefichori, Fratres habuit Laricum, Charaxum, Eurichum: coniugem uero Cerylam ditissimum uirum ex Andro, ex quo filiam suscepit Clio nomine. Scripsit lyricorum libros IX. Prima plectrum meruit. Præterea epigrammata, elegias, iambo, & monodias. Aliam dicunt itẽ Lesbiam fuisse Pfalliam, ob amorem Phaonis adolescentis scripsisse uersus & ex Leucade præcipitem se dedisse. Hæc Suidas. Nonnulli eandem putant. Plato scribit Sappho Scamandronymi filiam fuisse sapientẽ. Aelianus autẽ fuisse in Lesbo Sappho dicit non poetriam, sed nobile scortum. Sapores reges Persarũ, in regione Parthorũ. Scauri inter Aemylios adsciti. M. Aemylius Scaurus nobilis parũ: nam pater eius quamuis pauper, ob paupertatẽ carbonariam exercuit. Idem primo dubitauit, honores peteret, an argentariam faceret. Sed eloquentiæ consultus, ex ea gloriam peperit. Primum in Hispania corniculum meruit: sub Oreste in Sardinia stipendia fecit. Aedilis iuri reddendo magis quàm muneris edendo studuit. Prætor aduersus Iugurtham pugnauit: eius tandem nõ ut, sed pecunia uictus est. Cos. legem de sumptibus libertinorũ suffragijs tulit. P. Deciũ prætorem ipsi transeunti sedentem iussit adsurgere, eiq; uestem discidit, sellam concidit. Nequis ad eum in ius adiret edixit. Cos. Ligures domuit, deq; his triumphauit. Censor uiam Aemyliam struxit, pontem Miluium fecit, tantumq; autoritate potuit, ut Opimium contra Gracchũ, Marium contra Glauciam & Saturninũ priuato consilio armaret. Idem filium suum quia præsidium deseruerat, in conspectum suum uenire uenit accedere. Ille ob hoc dedecus mortem sibi consciuit. Scaurus senex cum à Vario Tribuno pl. argueret quasi socios & Latium ad arma coegisset, ad populum ait, Varius Verinensis Aemylium Scaurum principem Senatus ait socios ad arma coegisse. Scaurus negat. Vtri potius credendum putatis? Cæcilius. Hunc dicit Plinius in naturali historia principem fuisse ciuitatis, & Marianum rapinarum socium. Frontinus uero in IIII. scribit. Scaurus filium suum quod in saltu tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum uenire uenit, Adolescens uerecundiæ ignominia pressus, mortem sibi consciuit. Plinius rursus de eo. Scaurus à Vario Tribuno pl. repetundarum accusatus & absolutus. Salustius in Iugurthino M. Aemylius Scaurus homo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed uitia sua callide occultans. Cum esset uir consularis & in senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator ut eum ab oppugnatione Cythæ & à seditione Adherbalis amoueret. Hic præterea inter uiros doctos ac plane oratores à Cicerone ponitur his uerbis. In Scauri oratione sapientis hominis & recti grauitas summa & naturalis quædam inerat autoritas, nõ ut causam, sed ut testimonium dicere putares. Huius & orationes sunt & tres ad L. Fusidium libri scripti de uita ipsius quos nemo legit: At Cyri uitam ut disciplinã legunt, præclaram illam quidẽ, sed neq; tam nostris rebus aptam, nec tamen Sauri laudibus anteponebam. Huius filius M. Aemylius Scaurus Sulæ priuignus fecit in ædilitate sua theatrum temporarium uix XXX. dies duraturũ, opus maximum

maximum omnium quæ fuerant humana manu, non temporaria mora, uerum etiam æte-
 nitatis destinatione. Scena ei triplex altitudine C C C L X. columnarū: ima pars eius è mar-
 more fuit, media è uitro, columnæ imæ duodequadragenum pedum. Signa ærea inter cor-
 lumnas fuerant C C C. numero. Cauea ipsa cepit hominum L X X. milia. Plinius. Hic ex
 prætura prouinciã Sardiniam obtinuit, in qua cum neq; satis abstinenter egisset, & ual-
 de redargueretur quod genus morum in eo paternum uidebatur, cum cætera industria ne
 quaquam esset par: erat enim aliquando inter patronos caufarum, cum Romam reuertisset
 ad petendum consulatum, accusatus à Sardis repetundarum, à Cicerone una cum quinq;
 alijs defensus est. Pedianus. Aur. Scaurus legatus à Cimbris fuso exercitu captus est, & cū *Scaurus le-*
 ad consiliũ ab his euocatus eos deterreret, ne Alpes transirent Italiam petaturi, eo q; dice *gatus*
 ret Romanos uinci minime posse, à Bolo rege feroci iuvene occisus est. Liuius L X V I I.
 Scipionũ Patricia gens, nominis ac familiæ Corneliorum, initium cognominis à Cornelio *Cor. Scipio*
 adolescente, ut Macrobius testatur, habuere. Qui patrem luminibus carentem pro baculo
 regebat, quem scipionem grammatici appellant. Eorum uero qui magnum cœperint no-
 men sibi comparare, P. & CN. fratres fuere, qui ambo Duces in Hispania periire. Quorũ
 alter P. pater Africani fuit. Cum quo primum Imperatore Annibal signa in Italia contulit. *P. Cor. Scipio*
 Is cum multas esset in Hispania uictorias consecutus, resq; gessisset memoratu dignas, de-
 mum in quodam prælio aduersus hostes inito dum se offert ubi plurimũ periculi erat, subi-
 to occiditur. Simili penè casu CN. Scipio frater paucis post diebus fortiter pugnando inte- *CN. Cor. Scipio*
 rit. Amboq; ij Imperatores præter rerum gestarum nomen, magnum quoq; fidei ac tempe- *pio*
 rantia desiderium non modo militibus suis qui superfuere, sed etiam Hispanis reliquere. Pu-
 blij fuere filij duo. P. & L. Scipiones. Ex ijs P. Cor. Scipio Africanus maior est dictus: Cu- *Scipio Afri-*
 ius uitam ac res gestas C. Oppius & L. Reginius literis mandauere. Is puer certis diei ho- *canus*
 ris secretũ templi petere solebat, putabaturq; apud uulgus cum Ioue loqui: X V I I. agens
 annum à patre in castra ductus est, principio belli Punici II. Constatq; iam tunc in congres-
 su Annibalis primo, circunuentum ab hostibus ac faucium patrem liberasse: ut autores Li-
 uius ac Plutarchus. Post cladem Cannensem cū iuuentus de relinquenda Italia cogitaret,
 ipse gladio supra capita intento, iurare singulos non deserturos patriam coegit. Deinde pa-
 tre patruoq; in Hispania extinctis, quum nemo ad id bellum ire uellet, ipse se sponte obtu-
 lit natus annos X X I I I I. ubi Carthaginem nouam uno die expugnauit. In quo bello uir-
 ginem captiuam sibi adlatam, ubi comperit summo loco natam ac iam pactam nobili uiro,
 incorruptam ac insuper muneratam remisit. Asdrubalem Carthaginensem ducem supera-
 uit. Masinissæ nepotem in bello captum, auo remittendum curauit, ex quo postea eundem
 sibi perpetua deuinxit amicitia. In Numidia à Syphace rege præpositus in amicitia Asdru-
 bali fuit, qui eodem tempore è Carthagine eademq; de causa eò aduenerat. Pacata demum
 Hispania Cos. factus, Sicilia atq; Africa prouincijs ei decretis, obtrectante Fabio, euestigio
 in Siciliam, deinde Carthaginem delatus, ante omnia Syphacem fœderi minime stantem
 auxilio Masinissæ uic cepit, triumphoq; seruauit. In quo bello Masinissam, quod Sophonis-
 bam Syphacis cõiugem per amorem seruare uoluisset, amice obiurgauit. Postremo Anni-
 balem ex Italia aduersum prope Zamam superauit, Carthaginemq; tributariam fecit. Re-
 uersus Romam triumphauit. Consulq; iterum factus cū Sempronio Longo. Paulo post le-
 gatus fratri L. Scipioni Cõsuli in Asiaticam expeditionẽ profectus, omnia suis rexit auspi-
 cijs. Antiochũ quamuis de se bene meritũ ob filiũ captum ac ei restitutũ, cõditiones tamen
 oblatas spernentẽ sub iugum misit. Deniq; tot rebus gestis accusatus à Pœtilio Atteio Tri-
 buno Pl. q; prædam Asiaticã nõ totam in ærariũ cõtulisset, die iudicij adueniente: Hæc est
 dies inquit Quirites, qua Annibalẽ uici, Carthaginẽ tributariã feci, patriam hanc maximo
 periculo liberaui. Eamus hinc in capitoliũ, gratias dijs immortalib. agamus. Excitatus itaq;
 populus memoria beneficiorũ est, ex quo qmniũ gratia absolutus. Pertesus ex illo ingrati-
 tudinem patriæ, Linterni in uillam suã secessit, ubi cõmorantem piratæ forte audita fama
 maiestatis eius eum salutatũ descendentes uenere, cū alijs omnibus officerent. Decessit an-
 norũ L I I I I. iussitq; ossa Romã minime transferri, supremo eius die. Eũ Maximus laudans
 ait, gratias esse dijs agendum quod is esset in ea rep. natus. Necessẽ enim fuisse, illic Impe-
 rium esse orbis terrarum, ubi ille natus esset. Hæc ex Liuiõ, Valerio, Plutarcho. L. Scipio
 Asiaticus ob Asiam deuictam, ex qua uictoria luxuria primũ gemmarum Romam illata, si
 cuti

- cuti ex Corintho aërea uasa ac tabulæ. Is igitur postq̄ triumphasset, accusatus eadē de causa qua & frater, & in carcerem ac uincula ductus, à Ti. Graccho inimico eius liberatus est. Quæ res causa fuit ut filiam eius postea in matrimonium duceret. Ex Liuiio. Scipio Aemylianus, qui & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus, filius enim erat Pauli Aemylij, Numantiam euertit, in qua expeditione militem corruptum in disciplinam pristinam eiectis scortis restituit. Munera regū quæ clam ab Imperatore recipi mos erat, pro tribunali accepit, in tabulasq̄ publicas nomine po. Rom. referri iussit, ea fortib⁹ uiris pro meritis postea distributurus. Oppidanis pabulatum egressis pepercit, quod citius frugibus cōsumptis in deditioem uenturi essent. Capto oppido, Numantini sese per uias inuicem trucidauere. Factus etiā Cos. ante etatem, ac Carthaginem missus eam penitus sustulit. Idq̄ de sententiā Catonis in senatu, qui præmaturas ac recentes ficus ostentans ait, Eæ patres conscripti Carthagine nuper adlatæ sunt, tam prope domum hostem habemus. P. Cor. Scipio Nasica CN. Scipiōis qui una cū fratre P. in Hispania, uti supra diximus, cecidit filius, à Senatu uir optimus iudicatus, matrem deum tunc primum aduectam, apudq̄ uirum optimum ex oraculo diuertendam hospitio excepit. Cum aduersus auspicia Consulē se à Graccho nominatum comperisset, magistratu se abdicauit. Censor statuas quas sibi Cōsul quisque in foro per ambitionem habebat, sustulit. Consul Delminium Dalmatiæ urbem superauit. Imperatoris nomen à militibus, & à senatu triumphum oblatum recusauit. Eloquentia primus, iurisconsultissimus, ingenio sapientissimus fuit: unde uulgo Corculum dictus: ex Cæcilio. Liuius uero plura alia. Nam eo autore theatrum, quod locatum à Censoribus erat uti extrueretur, ex S. C. destructum, tanquam publicis moribus nociturum, populis, que aliquandiu stans ludos spectauit. Præterea Ti. Gracchum Trib. Pl. ob agrariam legem remp. turbantem, subfelliorum fragmentis in senatu exanimauit. Præterea sortitus Galliam priusquam cum Boijs bellum gereret, postulauit à senatu uti pecunia sibi decerneretur ad ludos quos prætor in Hispania uouisset. Nouum & iniquum Senatui uisum. Itaq̄ censuere ut de suo faceret quos sine senatus consensu uouisset. P. Scipio Nasica, Nasicæ huius filius cognomento Serapion, de nobili Scipionum prosapia, in uilem Serapionis appellationem uenerat, quod Serapioni Victimario seruo persimilis omnino foret: autor Valerius. Scipio item Suarius cognomento, ob similitudinē Suarij cuiusdam negociatoris: Trib. Pl. dignus Africanorum familia. Cui non fuit in bonis funeris impensa. Asses contulit populus ac funus elocauit: quaqua ferebatur flores è conspectu cōspersit. Plinius lib. II. Ca. III Scipio Africani filius ponitur Valerio inter eos qui à parentibus claris degenerauerunt, inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his uerbis describitur. Scipio Africanus filium habuit illum qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit, qui si corpore ualuisset, in primis habitus esset disertus. Inducant cum oratiunculæ, tum historia quædam Græca scripta de Cassina. Hæc ille, Plutarchus in Africano, nihil sanè de eo se compertum habere dicit nisi eum præturam gessisse, & in ea consequenda à Circeio patris scriba adiutum fuisse. Scipio Pompeij magni focer, post bellum Pharsalicū inter Pompeianos bellū refouentes in Africam se cum exercitu recepit cū Catone: Iuba etiam rege adscito. Qui primo feliciter aduersus Cæsarianos pugnans, uictus tandem cum toto exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem è Corneliorum familia, alioquin uirum despectissimum inter præstantum in Africa perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit, quod cognosceret aduersarios uetusto quodam confidere uaticinio, ut semper in Africa uincere fatale Scipionum generi foret. Plutarchus in Cæsare. Ante omnis uero legimus apud Liuium de L. Cornelio Scipione, qui cum. CN. Fuluio Cos. creatus ac Hetruriam sortitus, occurrentes Hetruscorum acies ad Volaterras fudit. SCYLAX Cariandæus: Carianda enim Cariæ ciuitas est: Mathematicus & musicus: scripsit circuitum mensuramq̄ maris extra columnas Herculis, telluris item, Præterea Antigrahen ad historiam Polybij. Suidas. Scillis Scyonijs cum Scyane filia, classis Persicæ qua Xerxes Græciæ bellum intulit, ancoras nautando urinandoq̄ præcidit. Idq̄ facinus retulit in tabellam quam dicauit in templo Apollinis Amphictyonei, inde postea Romam translata. Pausanias. Scyllæ duæ fuerunt, altera Nisi regis Megarensiū filia que in Minoe narratur. Altera marina nympa Polyphemo dilecta: quæ dicitur in Glaucō. M. Scæua Centurio Cæsaris in Gallia solus in acie restitit. Cum in hostes rueret, & iam telō femur transfixus esset, saxiq̄ ictu ora contusus, clypeo & galea

galea dissectis, gladio ad extremum fracto, duplici lorica munitus se in mare proiecit, & cū
 natando peruenisset ad suos dixit: Parce Imperator, Arma perdidit. At ille sub cuius ala hu/
 iusmodi res erat, centuriatus honore & uite gestanda munerauit. Val. de fortitudine. Tran/
 quillus uero sic. Scæua Centurio effosso oculo transfixus femore & humero c. x. x. fora/
 minibus scuto perforato custodiam portæ cōmissi castelli retinuit. Scribonius Aphrodise *Scribonius*
 us Orbili seruus atq; discipul⁹, mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Augusti uxor fue/
 rat, redemptus & manumissus. Docuit quo Verrius tempore. Cuius etiã libros de Ortho/
 graphia rescripsit, nō sine insectatione studiorū morumq; eius. Tranquillus. Scopelianus *Scopelianus*
 Clazomenius inter nobilissimos Sophistas à Philostrato refertur, Herodis Attici præcep/
 tor. Docuit Smyrne magna celebritate: quo iam senescente cum Polemon orator de rebus
 magnis Smyrneorū mitteretur, cōuersus ad eum ait, *Δὲ δ' ἐ μοι ὁμοίρ τὰ & τὴν χεῖρα θωρηχθῆναι.*
 Hoc est: Arma humeris tua nunc cōcede in prælia nostris. Quæ tibi me similit̃ faciant: uer/
 ba sunt Patrocli ad Achillem apud Homerū. Scrophia Tremelius ponitur in Dialogo Var *Scrophia*
 ronis de re rustica sic narrans de auo suo. Auus meus primum appellatus est Scrophia: qui *Tremelius*
 quæstor cū esset Licinio Neruæ Pratori in Macedonia prouincia relicus, ut præesset ex/
 ercitu dum prætor rediret, hostes occasionem rati uictoriæ, irruptionem in castra fecere.
 Auus cum adhortaretur milites ut caperent arma, dixit se celeriter illos ut Scrophia porcos
 dissecturum. Idq; fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit fugauitq; ut Nerua prætor propter
 ea Imperator sit appellatus, auus cognomen inuenerit, ut appellaretur Scrophia. Ego septi/
 mus sum deinceps prætorius in gente nostra. Seleuci & Antiochi in Geographia in Syria
 narrati. Semiramis quonam pacto Nino successerit uiro, Dinon historicus commemorat. *Semiramis*
 Eam petisse dicit à rege uti quinq; dies imperitaret, stolam ac coronã sibi aptasse, ac in sella
 regia consedisse, deinde imperasse satellitibus, ut Ninum sic exutum regijs ornamentis in/
 terficerent. Aelianus. Hæc post ea muros Babylonis dicitur cōdidisse ex bitumine, ac ea la/
 titudine qua duo inter se currus sine cōflictu concurrerent. C. Septimuleius Anagninus a/
 micusq; fidissimus Gracchi. Cuius meminit Plinius. Cicero etiam in Oratore sic ait. Septi/
 muleio illi Anagnino, cui pro C. Gracchi capite erat aurū repensum. Apud Eserniã quoq;
 oppidū Samnij hodie huiusmodi legit̃ inscriptio. C. Septimuleio. C. F. Troobolæ IIII uir *Secundus Sop*
 ex testamento. Secundus Atheniensis, quem aliqui Epithyrum uocant, quod Architecti fi *phista*
 lius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmulusq; Herodis At/
 ticis: ex quo Herodes illud Hesiodi elegantī mutatione in eum cauillatus est, Figulus æqua/
 lem exagitat, tum rhetora Tecton: qui nihilominus senem postea morientem & epicedio
 & lachrymis honorauit. Ex Philostrato. Secundus alter Tridentinus uir sanctus Agiulphi *Secundus*
 regis Longobardorum tempore: scripsit breuiter Longobardorum historiam: autor Pau/
 lus Foroiulienis. Sempronij quoque præclara gesserunt. Primus, T. Sempronius Longus *Tridentinus*
 Cos. cum P. Scipione patre Africani apud amnen Trebiam Annibali occurrit, à quo pro/
 fligatus est. Huius filius Sempronius Longus & Africanus Coss. primi fuere qui in spe/
 ctandis ludis patres à populo secreuerunt, quod plebes moleste tulit aduersus consules in/
 dignata. Et ipsum Africanum aliquando pœnituisse tradunt: autor Plutarchus in Scipio/
 ne. Liuius tamē scribit: Aelium Sextum & M. Cethegum Censores fuisse autores huius le/
 gis. A. Sempronius Atratinus, L. Atilius, T. Cæcilius primi Tribuni militum pro Consu *A. Sempronius*
 libus magistratum iniere, quorum cōcordia domi, parem exitum foris præbuit. Anno ur/
 bis c. c. x. CN. Sempronius Tuditanus Prætor à Celtiberis cum exercitu cæsus est, Li/
 uius Huius Sempronij apud Maiorem insulam Hispaniæ reperta in tabula marmorea eius *us Atratinus*
 inscriptio testamenti, qd' elegantia gratia posui. KL. Sex. Manlio & Q. Torquato Coss. *CN. Sempro*
 Sempronius Tuditanus testamenti lur. mil. qd' ipse facio. II. abesto ob Pœnū Italia pulsum *nus Tudita*
 Fundos baleares Senat. P. Q. R. D. D. Aurelius Tuditanus tacitam pecuniam, si uia lat. of/
 fibus meis re monument. suo sumpt. ædificauerit habeto. Hermeti lib. Aug. Vind. ma. aut *nus*
 c. x. d. d. sunt. Luciae Agrestis uxori B. M. Mundū mulieb. q̄ ue e. ca. pa. d. d. Caius Tu/
 ditanus q̄ pupillā cuius iussu meo Cu. ge. cōtra decre. ampliff. ord. uxo. D. Ex. esto Dodrāt. *Inscriptio*
 lege. Celso testamēt. qd' Aepheso scripserā adi. Pamphilo uicario pecu. id instrumēt. rust.
 qd' Aepyro paraueram uehī ue. D. data sunt. Filij si nepotes mihi non fecerint Marcellus *Seruilia gens*
 Tuditanus ex dam. sump. choi. here. D. Quæ lego O. E. Seruilia gens patricia & illustris
 in fastis, Trientem æreum pascebat auro & argento, consumentem utrunque. Verba ipsa
 Messalæ

- Triens** Messalæ senis referam. Seruiliorum familia habet Trientem sacrum. Cui cum summa cura sacra quotannis faciunt: quem ferunt alias creuisse, alias decreuisse uideri, & ex eo aut di-
- P. Seruil. Maluginensis** minui aut honorem augeri familiae significari. Plinius libro XXIIII. Cap. XIII. P. Seruilius Maluginensis. Q. Sulpitius Longus Tribu. militum consulari potestate contra Gallos Senones missi, non loco castris ante capto, non praemunito uallo quo receptus esset, non deorum saltem si non hominum memores, nec auspicato, nec litato instruunt aciem: ex quo turpiter profligati cum toto exercitu nobilem illam cladem Alliensem inter nefastos dies relatam acceperunt. Liuius. v. Itē in eodem. P. Seruilius Priscus & Q. Clelius Sículus Centores. Q. Seruil. Cepio Consul Hispaniam duce Viriato rebellantem pacauit. Proconsul capta Tolosa aurum e templo sustulit, quod auferentes miserabili fato peribant, ut autor Gellius. Nam postea Consul cum CN. Manlio contra Cimbro in Italiam ruentes missus, apud Rhodanum uictus profligatusque est, amissis de exercitu hominum LXXX mil. Ex iussione igitur po. Ro. Cepionis cuius temeritate id acciderat bona publicata, ei que imperium primo post Tarquiniū abrogatū: ipse in publicis uinculis extinctus. Inde tractus discerptusque ad scalas Gemonias est; ex Liui. LXVII. C. Seruil. Geminus & M. Attilius Fabianus, Coss. artibus Fabianis cunctando etiam Annibalem fregerunt, post Fabij dictaturam. Qu. Seruil. Procos. apud Asculum una cum omnibus Ro. interficitur initio belli socialis. Liuius LXII. P. Seruilius Procos. aduersus Cilicas prospere pugnans, Isaurici cognomen tum inuenit. Liuius XCII. Seruilius Rullus, uide in Rullis. Seruil. Nouianus egregie in historia dixisse uidetur, qui a nobis auditus est, clarus ingenio & sententijs clarior, sed nimis pressus quam historiae postulat autoritas. Quintil. Q. Sertorius e Nursia oriundus, partium Marianarum fuit una cum Cinna, moderatius tamen quam alij. Sulla redeunte e bello Mithridatico urbeque potito, ipse quoque in Hispaniam aufugit: ubi breui tempore ob uirtutem sibi gratiam earum gentium conciliauit, traditurque per eum Hispanos disciplinam rei militaris Romanam didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Nam praeter artem rei militaris abstinentissimus etiam uoluptatum, tum religiosus est habitus, quod ceruam quandam secum in expeditionibus haberet sequentem, quam Dianae numen dicebat esse, ex eaque responsa accipere, resque gerendas auspiciari. Quare dux Lusitanorum delectus, paruis copijs multas urbes subegit. Sed & quatuor Romanorum Duces contra eum missos uarijs cladibus afflixit. Primum quidem Cottam apud Mallaciam nauali praelio superauit. Phidiam Hispaniae Praetorem dein una cum duobus mil. Ro. ciuium praelio interfecit. Tertio Domitium Procos. contriuit. Postremo Toranium a Metello missum cum toto exercitu deleuit. Ipsum quoque Metellum uirum amplissimum in tantam compulit necessitatem, ut. L. Lollius e provincia Narbonensi ei auxilia ferre cogeretur, & Pompeius magnus celeriter contra eum mitteretur: uarijsque utrinque praelijs incommodisque illatis, tandem Sertorius per coniurationem Lusitanorum a M. Perpenna eius socio belli eiusdemque factionis, per prodicionem in caena interfectus est. Ipse uero Perpenna meritis dans postea poenas, una cum reliquis coniuratis in Pompeij potestatem ueniens interficitur. Serenus Samonicus Gordiani Iunioris principis praceptor fuit. Cuius meminit Spartianus in Caracalla his uerbis. Occisi sunt & in balneis plures, & in coenis, inter quos Samonicus Serenus, cuius libri plurimi ad doctrinam extant. Macrobius quoque libro Sa. III. Carmina quaedam de urbibus deuouendis earumque dijs euocandis in lib. v. reconditorum Samonici Sereni reperisse se ait. Superfunt hodie ei⁹ hexametris quidam praepcepta medicinae continentes. Suidas aut siue de eodem, siue de altero scribit, Serenū (qui etiam Aelius Athenæus uocabatur) grammaticū, tractatū de ciuitatibus fecisse, describendo uiros qui in eis florere. Praeterea epitomen in Philonem. Serapion Hierapolitanus philosophus Stoicus, cuius meminere Strabo, Stephanus. Serapion Aelius dictus orator Alexandrinus scripsit ad Hadrianum principem Panegyricū, orationes in genere deliberatiuo apud Alexandrinos. Et utrum iure Plato remouerit Homerum a sua rep. Praeterea artem Rhetoricā. Suidas. Serapion pictor, cognominatus Anthropographus, quod homines optime pingeret. Plinius. Serapion praesul Antiochenus sub Commodi principe. Scripsit de secta Montani & quaedam alia: ut autor Hieronymus. Serapion alter Christianus, qui ob elegantiam ingenij scholasticus meruit cognominari, charus Antonio monacho: edidit aduersus Manicheos egregium uolumen, & quaedam alia. Lauda-
- Serenus Samonicus** tus etiam ob fidei constantiam sub Constantino principe: ut idem est autor, Ioannes Serapion
- Serapion philosophus**
- Serapion orator**
- Serapion pictor**
- Serapion praesul**
- Serapion**

pion nouissimus omniū de plantis uolumen edidit. Septem fratrum Hebræorum unā cum VII fratres
 matre porcinam edere negantium sub Antiocho Illustri supplicium in lib. Macchab. legi- Symphorosa
 tur. Totidem Symphorosa, uxor Getulij martyris, filios, Tybure sub Hadriano martyres le- Getulius
 ta conspexit: stipitibus per membra uarijs modis transfixos: quorum nomina, Crescētius, VII fratres
 Iulianus, Nemesius, Primitiuus, Iustinus, Staſteus, Eugenius. Sepulti uia Tyburtina, I X. Felicitas
 ab urbe milliario. Parem filiorum numerum, Felicitas, Romana matrona, in hac palma
 sub Antonino uidit, Ianuarium, Felicem, Philippum, Syluanum, Alexādrinum, Vitalem,
 Martialem, uarijs necatos supplicijs. Syluanus etiam de alta crepidine præcipitatus. Quos
 paulo post mater etiam martyrio sequuta est. Sepulti Romæ omnes. Idem quoq; dormi- VII dor-
 entium numerus legitur fuisse, Maximianus, Malchus, Martinianus, Dionysius, Ioannes, mientes
 Serapion & Constantinus. Hi nanq; socij apud Ephesum Decij insectationem in uicinum
 montem Cælium fugitauerunt: ac sub cauerna quadam latitantes quanquā diligenter quæ-
 siti nunquam inuenti sunt. Demum martyrium ferre animati: post cibum dei prouidentia
 sopiti usq; ad annum X X X. Theodosij iunioris, annis C X C V I. dormierunt. Eo tandem
 tempore uigente de resurrectione hæresi excitati, tanquam hesternæ die, ad urbem uti sole- LXXII disc.
 bant prius, Malchum unum è socijs emptum ad uictum necessaria miserunt. Remprodidit Lucas
 & nouus hominis habitus & sermo & nummus aliter signatus: quorum festum I I I. eidus Cleophas
 Augusti. Septuagintaduodiscipulorum Christi nomina hæc sunt: Lucas, & Cleophas, Barnabas
 qui in Christum peregrinum inciderunt, ut planè Gregorius in proœmio moralium sentire Matthias
 uidetur. Ambrosius aliū à Luca putat: Barnabas, Matthias, Taddæus, qui ad Abagarū mis- Taddæus
 sus est: alter ab Apostolo. Hi Eusebio lib. I. ponuntur. Sequentes uero Abbati Dorotheo. Stephanus
 Septem ante omnis primj diaconi, Stephanus protomartyr. Philippus is qui eunuchum Philippus
 Christianum fecit, præsul in Thracia, Proculus præsul Nicomediæ. Nicanor qui unā cum Proculus
 Stephano interfectus. Parmenas. Nicolaus Samariæ præsul: deinde pro hæretico Ioanni ta- Nicanor
 xatur. Simon præsul Tyri ac Sidonis. Qui diaconi in Actibus apostol. narrantur. Insuper Parmenas
 Ananias Pauli, qui postea Damasci præsul fuit. Titus Pauli, qui in Creta præsul & sepul- Nicolaus
 tus fuit. Syluanus Thessaloniciæ præsul & sepultus: cuius ut comitis Paulus ad Thessalo- Simon
 nicenses prima meminit. Crescens Chalcedoniæ præsul: Andronicus præsul in Pannonia: Ananias
 Ampliatus præsul Edessæ: Urbanus præsul in Macedonia. Staſteus quē Andreas in Thra- Titus
 cia præsulem constituit. Apelles Heracleæ præsul, qui omnes ad Romanos cap. X V I. me- Andronicus
 morantur. Philetus, uel Philebus, Ephesi præsul: sensit ea quæ Simon magus: restitit & apo- Urbanus
 stolo, ut ad Timotheum I I. Hermogenes Megaræ præsul: Demas, qui tres à fide descie- Apelles
 runt: ut ad Timotheū I I. & Ioan. ex nobis prodierunt, inquit, sed ex nobis non erant. Am- Aristobulus
 pliatus Smyrnæ præsul ante Polycarpum, ut ad Romanos. Aristobulus Beraniæ præsul. Narcissus
 Narcissus Athenarum præsul: Heraclitus præsul & ipse, de his omnibus ad Roman. X I I. Agabus
 Cicer in Gallia nunciavit euangeliū. Agabus qui prophetico chrismate dignus fuit, de quo Rufus
 in Actibus. Rufus Thebarum. Asyncritus Hyrcaniæ præsul: Phlegontias, Patrobas, Her- Philologus
 mes philopoleos. Linus qui postea pontifex: de quo I I, ad Timot. I I I. Caius Ephesi præ- Lucius
 sul. Philologus ab Andrea præsul Sinopensis factus. Liphafus, qui Romæ simul cum Pau- Sospiter
 lo uinctus, & post eum capite cæsus. Lucius Laodiceæ Syriæ. Iason Tharsi. Sospiter Ico- Sosthenes
 nij. Erastes Meaidi. Quartus Beriti. De his omnibus ad Rom. X V I. Apollo, ad Corinth. Epaphro-
 primo. Sosthenes Colophonis apud eundem. Epaphroditus, de quo ad Philip. I I I I. Titus ditus
 colophonis item præsul, ad Colossenses I I I I. Cæsar Dyrrachij præsul ad Philip. I I I I. Marcus
 Marcus Barnabæ consobrīnus Apolloniadis. Iesus cognominatus Iustus Cētipoleos præ- Caesar. Iesus
 sul. De quo I I I I. eccles. histo. Antomas. Clemens præsul Sardicensis: postea pontifex pri- Antomas
 mus ex gētibus Christianus. Onesimus Coroneæ præsul: Carpus præsul Cheroneæ: Euo- Clemens
 dius Antiocheæ post Petrum præsul. Aristarchus Apameæ præsul. ad Coloss. I I I I. Mar- Aristarchus
 cus, qui & Io. Biblij præsul. ut in Actibus X I I I. & I I. ad Timot. I I I I. Zimas uel Zenas Marcus
 Diopolis, ad Timot. I I I. Philemon Gazæ præsul: ad quem Apostolus scribit epistolā. Philemon
 Pudens I I. ad Timot. I I I I. Trophimus, de quo ibidē. Hi tres apostolo semper præsto fue- Pudens
 re: ac post eum Romæ & ipsi cæsi. Marcus euangelista. Candaces eunuchus Æthiops na- Marcus Euā.
 tione in Arabia & Taprobana euangelium nunciavit, de quo in Actibus V I I I. Hi Doro- Sauinus
 theo, qui Romæ scripsit, commemorantur. Polycarpo & Vincentio, qui sequuntur: Sau-
 nus, Potentianus, Alcimus, Maximus & Ioannes senior: in martyrum quoq; libro ponun-
 tur.

Aristion tur, *Aristion*, *Rufus*, *Zozimus*, *Priscus*: *Iosephus*, cognominatus *Iustus*, qui cum *Matthia*
Rufus in sortem positus: *Nason*: *Silas*, *Corinthi* præful: *Euphrates*, de quo ad *Coloss.* 1111. *Mar-*
Zozimus tialis, *Lemouicensis* præful: *Sidonius*, uel *Cedonius*, cæcus natus, sepultus q̄ cum *Maximi*
Priscus no: *Lazarus*, *Massilia* præful: *Vrsinus* ad *Bituriges* missus: is *Nathanael*, ille qui *Christo*
Iosephus probatus fuisse dicitur, *Iulianus* apud *Cenomannos* euangelium nunciavit, qui *Simon* le
Nason profus esse fertur. Sed & his plures longe reperientur, si obseruabimus ea quæ *Paulus* scri
Silas bit 1. ad *Corint.* x v. *Domini* plus quàm quingentis fratribus simul apparuisse. *Se-*
Euphrates ptuagintaduo interpretes *Hebraicæ*, *Græcæ* q̄ *linguæ* peritos ad *Ptolemæum* *Philadelphum*,
Martialis eos petentem ex omni tribu senos electos, ut sacros libros in *Græcum* uerterent sermonem,
Cedonius misit *Eleazarus* summus sacerdos. Ibi uero ut *Augustinus* de ciuitate, & *Eusebius* lib. v.
Vrsinus testantur totidem cellis separati: eosdem libros eodem modo uertentes non interpretū, sed
Iulianus prophetarum adflati spiritu uisi sunt. Quam sanè opinionem *Hieronimus* refellere uide
LXXII in tur in epistola ad *Desiderium* his uerbis: Nescio quis author primus, *Septuaginta* cellulas
terpretes *Alexandriæ* mendacio suo finxerit: quibus diuisi L x x . interpretes sacros interpretati sunt
libros. Quum *Aristeas* eiusdem *Philadelphii* familiaris, & nō multo post *Iosephus*, nil tale
retulerint: sed in una basilica congregatos conuertisse scribant: non prophetas uidentur,
quod longe aliud sit esse interpretem, aliud esse uatem. Sed & idem *Hieronimus* alibi testa
tur, minime fideles in conuertendo fuisse, cælasse q̄ de industria ubi de filio dei, aut trinitate
aliquid uidissent, ut regem ad unius dei cultum tantum reuocarent. Præterea eosdem *Se-*
Seneca duo ptuaginta ex consuetudine uocari, quum *Septuagintaduo* fuerint. *M. Anneus Seneca*
Senecæ philosophi pater, patria *Cordubensis*, & equestris ordinis ac eruditissimus fuit, ut
cui declamationes, quæ filij dicuntur esse, nonnulli referant. *Martialis* duos *Senecas*, uni
cum q̄ *Lucanum* commemorat. Meminit etiam utriusq̄ *Sidonius* poeta. Non quod *Cor-*
duba præpotens alumnis *Facundum* ciet hic putes legendum, *Quorum* unus colit *hispi-*
dum *Platona*, *Incallum* q̄ suum monet *Neronem*. *Orchestra* quatit alter *Euripidis*, *Pictum*
fecibus *Æschylum* sequutus. Quod utrum hunc & filium philosophum intelligi uelint: an
philosophum & nepotem ex fratre *Mela*, qui & ipse *Seneca* appellatus, non satis liquet: ut
detur autem ex his *Sidonij* uersibus tragœdias alter à philosopho scripsisse. Igitur hic ex
Elbia Albina tris liberos suscepit. *L. Anneum Senecam* philosophum, *Iunium Anneum*
Gallionem, & *L. Anneum Melam* *Lucani* patrem. *Seneca* & *Gallio* *Romam* ducti, præce
ptores habuere, *Pomponium Marullum*, *Iulium Higinum*, *Polyhistorum*, *Cestium Smyr-*
næum, & *Asinium Gallum*: in philosophia uero *Socionem Alexandrinum* & *Photinum*
Stoicum, teste *Hieronimo*. Hinc clarus factus in *Claudij* dignationem uenit, datusq̄ priu
igno eius *Neroni* præceptor, qui ad necem eum compulit, quamuis com meatum petent
& bonis cedenti persancte iurasset, suspectū se frustra. *Venas* medico præbuit: deinde hau
sto ueneno in balneo perijt: ut est author *Tacitus*: qui etiam iuuisse mortis causam dicit *Fe-*
rini *Rufi* & *Tigillini* coniurationes. Quod insuper opes supra modū auget, & quædam
alia, *Iuuenalis* aperte diuitijs adscribit. Tēporibus diris igitur, iussuq̄ *Neronis* *Longinum*
& magnos *Senecæ* prædiuitis hortos. *Quintilianus* habuit eum præceptorem, ualdeq̄ lau
dat: multa, iniquit, in eo rerum cognitio: in qua tamen aliquando ab his quibus inquirenda
quædam mandabat, deceptus est. Tractauit omnem ferè studiorum materiam: sed in philo
sophia parum diligens. Datur uitio quod rerum pondera minutissimis sententijs fregerit:
uerum idem robustis & firmatis legendus. Multa enim probāda in eo, eligere modo in ani
mo sit: quod utinā fecisset. Digna enim fuit illa natura, quæ meliora uellet. *Caius* princeps
eum arnam sine calce appellabat. *Gellius* ut maledicum eum taxat, utpote superioribus
doctis & poetis omnibus, præsertim *Ciceroni* obtreçantem. Feruntur eius tragœdiæ aut
alterius, ut supradixi: uerum *Quintilianus* poemata attigisse ait. Præterea epistolæ ad *Paul-*
lum apostolum, & *Pauli* ad eum: quarum meminere *Augustinus* in epistola ad *Macedoni-*
cum, & *Hieronimus* de uiris illustribus, qui eum in catalogo sanctorum ponit. Cuius me
maxime authoritas mouet, ut eius scripta ac memoriā ueneratione prosequar: quum alio
quin arduum mihi uideatur inter tot opes, deliciasq̄ hortorum, & rei studium, non cupid
potius ac luxuriosi hominis, quàm philosophi, aut sancti uiri, uestigia posse seruare. Fertur
& eius epigrāma: Cura, labor, metus, ac sumpti pro munere honores: Ite alias post hac sol
licitate animas. Fuit natura constantissimus: solebat illud ex oratione *Demosthenis* usur
pare;

παρὰ τῆς ἀπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ καὶ σωσις, πέρας δ' ἀνδρεία. Vniuersæ enim uirtutis consultatio
 principium est: finis uero constantia. M. Anneus Lucanus, à patre Mela, unâ cum Sene- *Lucanus*
 ca & Gallione Romam ætate sex mensium deportatus, traditus est in disciplinam Rhem- *Mela*
 nio Palæmoni & Cornuto, Saleium Bassum, & A. Persiū condiscipulos & sodales habuit. *Gallio*
 In Neronis dignationē ueniens quæstor factus, ludum gladiatorium edidit. Vxorem duxit
 Pollam Argentariā, Pollij Argentarij filiā doctā, ut planè ex Papinij hendecasyllabo digno
 sci potest: Quum in theatro Nero Orpheū pronunciaisset, Lucanus item, iudices coronam
 Lucano dedere, quod Nero grauitè ferens interdixit poetæ foro & theatro. Papinius, In-
 gratus Nero dulcibus theatris, Et noster tibi præferat Orpheus. Igitur Lucanus odio prin-
 cipis Pisonianæ coniurationi adhæsit: accusatus deinde reuicuit quicquam fateri aut mani-
 festare: sed promissa impunitate matrem nominauit. Acceptoq; mortis arbitrio, uenas &
 ipse soluit uti patruus. Scripsit Saturnalia, Medeam, Orpheum, incendiū urbis, & Troia-
 num: Pharsaliam non finiuit: cuius primos tris libros cum uxore correxit. Seuerus Atti- *Seuerus*
 lius in Hispania, de genere illius Seueri, ad quem Lactantij duo epistolarum scribuntur uo- *Attilius*
 lumina: composuit librum Odeporicum, totius uitæ suæ statum continentem, tam prosa,
 quam uersibus, quem uocauit κατὰ σφοδρῶν, id est, conuersionē. Decessit sub Valeriano prin-
 cipe. Ex Hieronymo. Seuerus item hæresiarcha, Tatiani dogma sequutus, à quo Seueria *Seuerus*
 ni. Duo item clari sanctitate: alter præful Rauennas, tempore Iouiniani principis: qui præ- *hereticus*
 noscens exitum suum, aperto sepulchro inter filiam & uxorem se medium collocari iussit.
 Alter præful Viennensis. Seuerini plures: unus abbas cœnobij Agannensis, regnante Clo- *Seuerini*
 doueo in Gallia. Alter ex Pannonia, profectus in Picenum, Septēpedensi ciuitati tunc cla- *plures*
 ra præfuit: qua diruta à Gothis, sancti Seuerini oppidū iuxta eius nomini dicatum. Alius
 præful Neapolitanus, frater sancti Victorini præfulis Pictauiensis: cuius nomini oppidum
 in Salernitano dicatum. Alius præful Coloniensis. Sextus Cheroneus, Plutarchi sororis *Sextus phi*
 filius, philosophus, ac discipulus Herodoti philosophi sub Marco Antonino, apud quem *losophus*
 in honore fuit: scripsit Episcopia, & Pyrrhonia libris x. author Suidas. Meminit etiam Phi-
 lostratus in sophistis, opus eius ad nos peruenit. Hic ille fortè quē scribit Hieronymus ad
 Seuerum principem librum de resurrectione scripsisse: quanquam eum Christianum ali-
 bi fuisse non inuenio. L. Sextius, qui Saliyes in Gallia subegit, aquasq; Sextias condidit, *L. Sextius*
 nunc oppidum Aquense: ut apud Liuium. M. Sextilius patria Fregellanus, quem Liuius *M. Sextilius*
 dicit respondisse pro duodeuiginti colonijs, quæ milites prius denegatos simul & tributa
 dare postea promiserunt. Sextilia, uirgo Vestalis stupri damnata. Silius Italicus, ex Itali- *Sextilia*
 ca Hispaniæ ciuitate, & originem & nomen traxit. Ipse Romæ natus, in literisq; educatus. *Silius Italicus*
 Prima ei fori contentio fuit magna inter patronos autoritate: Ciceronem imitatus, cuius
 etiam uillam Formianam possedit. Extremā ætatem Musis & Phœbo tradidit: ut satis indi-
 cat Martialis epigramma. Consul fuit, quo tempore Nero excessit: proconsul Asiam admi-
 nistravit. Decessit annos natus LXXV. uoluntaria morte, tædio morbi, quem euadere ne-
 quaquam posse uidebat: uti Plinius Iunior in epistola demonstrat: in qua & eum taxat ma-
 iore cura quàm ingenio carmina fecisse, auditorioq; sæpe ea cōmisisse, dicens: Imitatus est
 maxime in his Maronem, cuius etiam natalem celebrare quotannis consueuit. Sidonius *Sidonius*
 Gallus præful Aruernorum tempore Cassiodori & Theodorici regis, uir eruditissimus ac *Gallus*
 Christianus, cuius extant epistolæ. Stilpon, philosophus Megarensis, tempore primi Pto- *Stilpon phi*
 lemæi, discipulus Pasicles Thebani: præfuit scholæ Megarēsi: scripsit dialogos non minus *losophus*
 xx. Suidas. M. Silanus consul, aduersus Cimbro male rem gessit: quapropter à Do- *M. Silanus*
 mitio tribuno pleb. accusatus: dicebat enim eum iniussu populi cum Cimbris bellum gef- *consul*
 sisse. Idq; fuisse principium calamitatū, quæ postea euenissent. Deq; eo libellum quoq; edi-
 dit: sed plenissime Silanus absolutus. Duæ tamen tribus damnarūt, Sergia, & Quirina. Pe- *M. Silanus*
 dianus. M. Silanus alius, ante hunc ordines sub Africano in Hispania duxit: Hannonem, *M. Silanus*
 Magonemq; duces Carthagenensium, in deditionem accepit. D. Silanus consul design. *D. Silanus*
 Cicerone consule. Salustius in Catilinario. L. Silanus, Claudij principis gener, maritus *L. Silanus*
 Octauiae, qua sibi erepta, dataq; postea Neroni, præ dolore gladio incubuit. Syluanus, *Syluanus*
 Troadis præful, Maximiani tyranni tempore, rhetor, ab initio Troili sophistæ discipulus,
 Christianus factus, uitam monachi dilexit. Quumq; ab Attico præfule Constantinopolita
 no prius Thraciæ ciuitatis præful constitutus esset, post aliquot annos rogauit, ut inde ob
 P 2 immensa

immensa frigora, quum esset tenui ualitudine graciliq; corpore, trāsferretur in mitius cœ-
 lum. Itaq; se officio abdicans, Constantinopolim uenit: ubi monachum aliquādiu egit, do-
 nec Troiano populo præficeretur. Ipse ægre sumpto negotio quum nullam haberet excu-
 sationem, itineri se adcingens, portētum ex eo subito uisum. Nauis enim qua in Troadem
 profecturus erat, diu immobilis in littore antea permanerat, nec ulla ui mortalium dimo-
 ueri sedibus poterat. Tunc uero eius primum precibus soluta procedere cœpit. His igitur
 alijsq; signis, uir sanctus, tum etiam doctus est habitus: & qui populo exemplis optimis do-
 ctrinaq; præfuerit. Extat eius uolumen diuisum in libros **VIII**. de prouidentia dei, deq;
 mundi gubernatione ab Salonium præfulem. Ex historia tripert. Syluanus Tyri præsul se-
 nex iam sub Diocletiano bestijs obiectus. Alius abbas in deserto Scythiæ. Alius præsul Na-
 zarenus Hieronymi auditor, successor, ac defensor. Simones plures, hoc etiam nomen
 post Philippum Græcis, Latinis, Hebræisq; pariter commune. Ex his antiquissimum sanè
 legimus Atheniensem ac philosophum Socratis discipulum fuisse, qui scripsit dialogos
XXXIII. Alius fuit qui scripsit de arte rheto, Alius medicus. Alius sculptor. Quorum
 omnium author Diogenes. Simon Magnesijs musicus egregius, qui & ipse superiorum
 mulicorum more corrupto, Simodiā introduxit, sicuti & Lylis Lyliodiam. Strabo. Simon
 Constantinopolitanus ludæi magister, circiter annos abhinc **CC**. composuit Græce meta-
 phrastras, id est, sanctorum uitas, quæ singulis mensibus proprie leguntur, habenturq; in bi-
 bliotheca Vaticana. Ex Hebræis uero Simonem magum legimus, caput & authorem to-
 tius hæreseos. De quo Eusebius lib. **II**. latissime. Iustinus philosophus in apologia ad An-
 toninum principem in hanc sententiam scribit: Simon quidam Samaritanus de uico Gyp-
 tho sub Claudio principe artibus magicis & ope dæmonū subleuatus in urbe nostra, com-
 plurimis per phantasiā deceptis, deus est creditus, & honore simulacri donatus, à uobis
 inter duos Tyberis pontes colitur, cum titulo Latinis literis descripto, Simoni deo sancto.
 Quem omnes penè Samaritæ, & nonnulli alijs, tanquam deum adorant, ac fatentur. Sed &
 Selenem quandam erroris comitem, quæ prius in lupanari fuit apud Tyberiadē, cum ipso
 consecrauerunt. Similia quoq; Irenæus in **I**. aduersus hæreses libro. Quod autem, uti uul-
 go fertur, Petri apud deū precibus sublatus ceciderit, nulla sanè apud idoneos mentio. Mi-
 ror & Plinium huius non meminisse, quum de Neronis magica mentionem fecerit, quam
 multis experimentis ab eo principe curiosissimo uanam ac nullam esse deprehensam dicit.
 Simon item ille qui à Petro spiritus sancti gratiam mercari uolebat, unde uitio nomen indi-
 tum, alijsq; complures præter Apostolum: quorum princeps Macchabæorum pater. E no-
 stris quoq; quem potius commemorem nō habeo, quàm nouum ætate nostra exemplum
 Simonis pueri Tridentini. Hic sedente Sixto **IIII**. pont. die Veneris sancti à Iudæis clam
 comprehensus, ac omnibus cruciatibus prius adfectus, demum cruci adfixus est. Ex quo
 templum ei ueluti martyri dicatum. Simonides etiam plures, sed potissimi poetæ duo, al-
 ter Cæus & Melicus: alter Teius & Iambicus. Melicum Suidas dicit emicuisse olymp. **LVI**
 uixisse annis **LXXXIX**. scripsisse Dorica lingua Cambilis & Darei res gestas, ac Xerxis
 bellum maritimum: præterea threnos, encomia, epigrammata, pæanas, tragædias, nenias,
 & alia. Cicero autem de oratore, artem memorandi inuenisse dicit his uerbis: Simonides
 Cæus primus artem memorandi inuenisse fertur. Quum cœnaret in Thessalia apud Sco-
 pam fortunatum hominem, concinissetq; id carmen quod in eum scripsisset, in quo multa
 ornandi causa poetarum more in Castorem & Pollucē scripta fuissent, nimis illum sordide
 Simonidi dixisse se dimidiū eius ei quod pactus esset pro illo carmine daturum, reliquum
 peteret à Tyndaridis, quos æque laudasset. Haud multo post nunciatur Simonidi, ut prodī
 ret, iuuenes stare ad ianuam duos, qui eum magnopere uocarent: surrexisset illum ac uidisset
 se neminem: hoc interim spatio conclaue illud, ubi epularetur Scopas, concidisset, ea ruina
 ipsum oppressum cum suis interiisse: quos quum humare uellent sui, nec possent obritos
 internoscere ullo modo, Simonides dicitur ex eo qd' inuenisset, quo loco quisq; cubuisset,
 demonstrator uniuscuiusq; sepeliendi fuisse. Hac re tunc admonitus, inuenisse fertur ordinē
 esse, maxime qui memoriæ lumen adferret. Plinius octauā chordam in lyra inuenisse dicit.
 Eustathius uero tris duplices literas, ε, ς, θ. De Iambico autem Quintil. sic refert: Simonides
 Teius alioquin sermone proprio & iucunditate quadam commēdandus: præcipua tamen
 eius in commouenda miseratione uirtus, ut quidam in hac eum omnibus eiusdē operis au-
 thoribus

thoribus præferant, in quibus sanè diffidere uidentur authores. Iambicū poetam Teiū Stra-
 bo fuisse dicit. Suid. uero Carystium siue Erythreum, qui scripsit Græcorum apud Aulidē
 conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos, alios duos ponit: unum filium so-
 roris Simonidis Cæi, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Pelopōnesiacum fuit. *Simonides*
 Scripsitq; genealogiam libris tribus; alterum Simonidem Magnetē poetam, Antiochi ma- *Melicerta*
 gni tempore, cuius res gestas scripsit, ac bellum aduersus Galatas. Syrianus Alexandreus *Simonides*
 philosophus Platonicus, docuit Athenis: scripsitq; in totum Homerum cōmentarios v II. *Magnes*
 In rempublicam Platonis, & alia. Huius discipulus & successor fuit Proclus. Suidas. Syne- *Syrianus*
 sius è Pentapoli Africæ philosophus Christianus, præsul Ptolemaidis factus, scripsit libros *Synesius*
 in grammatica, philosophia, panegyricos, epistolas, & alia. Suid. Huius operū bona pars
 extat. Symmachus, unus ex interpretibus sacrorum librorū, secta Ebioneus, quæ Christū è *Symmachus*
 Iosepho & Maria natum putat, uti supra commemorauit: commentarios quosdam conscri- *interpres*
 psit, in quibus conatur ex euangelio Matthæi insaniam hanc probare. Hos Origenes cum
 interpretatione ipsius Symmachi scribit se apud Iulianum quendam comperisse, qui se di-
 ceret hos libros ab ipso Symmacho suscepisse. Ex quo uidere licet Origenis ferè tempori-
 bus eum fuisse. Ex Euseb. Symmachus alter senator, uir doctus, Boetij focer. Symmachus *Symmachus*
 Romanus orator, missus à senatu Constantinopolim ad Theodosij liberos, rogatum ut Ve- *orator*
 stales à Christianis destrui minime pateretur. Cuius rei gratia putabant aduersa multa se à
 dijs fuisse passos. Eius igitur orationē & Prudentius & Ambrosius qui huius meminerūt,
 acerrime confutarunt. Syloson Polycratis Samiorum tyranni frater, quum priuatus Dareo *Syloson*
 Histaspis filio magnopere optanti uestem quam ferebat aliquando largitus esset, ille post-
 quam est rex factus, dono tyrannidem Samiorū ei dedit, qui acerbe imperauit. Quare urbs
 ab hominibus deserta: unde prouerbiū manauit: ἐκὴν ἡ Συλοσῶντος εὐριχωρία: Sylofontis ope-
 ra locus amplus. Strabo xiiii. Simmias philosophus Thebanus scripsit dialogos xxiii *Simmias*
 qui ordine à Diogene commemorantur. L. Sisenna Romanus orator & historicus, paulò *L. Sisenna*
 supra tempora Ciceronis, de quo ipse Cic. in oratore, L. Sisenna doctus uir, & studijs opti-
 mis deditus tum Latine loquens, grauis reipub. non sine facetijs, neq; laboris multi, nec sa-
 tis uersatus in causis, interiectusq; inter duas ætates Hortensij & Sulpitij, nec maiorē conse-
 qui poterat, & minori necesse erat cedere. Huius omnis facultas ex historia ipsius percipi
 potest, qua cum facile uincat omnis superiores, tum indicat tamen quantum absit ab sum-
 mo, quanquam hoc genus scriptionis nondum sit satis latinis literis illustratū. Et paulò in-
 ferius. Sisenna emendator sermonis usitati quum esse uellet, ne à C. Russio quidem accusa- *C. Russius*
 tore deterreri potuit, quo minus inusitatis uerbis uteretur. Nam quū in defensione Chry-
 tili Supputatillica dixerit, tunc Russius accusator, circumuenior iudices, inquit, nisi subue-
 niatis. Sisenna quid dicas, nescio, metuo insidias, quid est hoc? Supputa, quid sit scio, tillica
 nescio. Solon Salaminius genere, unus è septem sapientibus, Atheniensibus leges dedit, ac *Solon*
 eas quas Draco tulit, præterq; quæ de cæde erant, omnes propter asperitatem magnitudi- *Draconis*
 nemq; pœnarum abrogandas curauit. Nam una omnibus pœna cōstituta fuerat, ut etiam *seueritas*
 qui ocij damnati essent, aut qui holera subripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam
 Demades dicere solebat, Draconem non atramēto, sed sanguine leges scripsisse. Legem Si-
 sachtheam tulit, qua bona tantum non corpora uti prius debitorum essent obnoxia credito-
 ribus. Florebat in repub. tunc Pysistratus, qui plura pro patria gesserat, æmulus laudibus
 Solonis, cui & genere propinquus erat. Illius igitur eloquētia plus potuit apud populum,
 quam huius sapientia. Cessit sponte Solon tyrannum fugiens prius in Ægyptum, deinde
 in Cyprum, postremo ad Cræsum regem: cuius quum opes uideret, ostentati Cræso atq; *Tellus*
 interroganti, num quis eo felicior esset: respondit, Tellum quendam pauperem admodum
 alioquin iustum Athenis agentem: simul adfirmans nihil esse felix quod temporum muta-
 tioni subiaceat, felicitatem finem tantum indicare. Cuius sententiæ Cræsus postea à Cyro
 captus meminisse dicitur. Solon inde in Ciliciam profectus, ciuitatem à suo nomine Solos
 ædificauit, in qua Atheniēses colonos statuit, qui interuallo temporis ab Attica lingua de-
 sciscētes, solœcizare dicti sunt. Vnde uerbū solœcismus tractum. Decessit in Cypro an-
 norum Lxxx. mandauit ossa Salaminem transferri, ibiq; per regionem proijci ac diffi-
 pari, ne Athenas inferrentur, quoniam discedens iureiurando ciues adegit, non antiquatu-
 ros leges suas, donec rediret. Reliquit etiam conciones & epistolas quasdā. Emicuit olym.

- XLVI. Hic postremo traditur, quanquam grauiſſimus fuerit, ſera iam ætate cum Theſpidis tragœdiam ſpectaret, paulatim ocio ſe dediſſe, ac uitæ molliori, quod fanè declarât illa carmina ipſius. Dum propero ad ſenium diſcere multa libet, Grataque ſunt Veneris nobis & dulcia Bacchi, Quæque uiris Muſæ munera grata ferunt. Epigramma ſepulchro Cicero huiusce modi commemorat: Mors mea non careat fletu, linquamus amicis Mœrorem, ut celebrēt funera cum lachrymis. Ex Plutar. Socrate, Diogene. Sophocles Athenienſis tragicus poeta, æqualis Periclis, eius collega quãdoque in prætura. Docuit, teſte Suida, tragœdias CXXIII, tulit uictorias XXXIII. Deceſſit poſt Euripidē annos VI. Cui ſtyli magnitudine præfert, licet eius ſententijs inferior. Primus uſus eſt tribus hiſtrionibus, hoc eſt, tritagoniſta. Chorum induxit XV. iuuenū, quum prius XI. tantum intraret: appellabatur Apis, ob linguæ dulcedinem. Filios ſuſcepit, Leophontē, Leofthenē, Ariftonē, Stephanū, Meneclidē. Hæc ex Suida. Gell. autem ſcribit, quod filij patrem tanquam ſenio delirantem, adminiſtratione rei familiaris interdixerunt. At ille tragœdiam protulit nuper ab eo ſcriptam iudicibus, uti uiderent an id eſſet opus deliri ſenis: quare reſtitutus, ſapereque magnopere uiſus eſt. Valer. quoque ait hunc ex inſperato gaudio ob uictoriã ex tragœdia quadam repentino obiſſe. Memoratur & à Suida Sophocles alter nepos ſuperioris, poeta item tragicus, qui docuit tragœdias XL uicit VII. ſcripſit & elegos. Sophocles etiam grãmaticus, minor appellatus, qui enarrauit Lycophronem, Apollonium, pluresque poetas: cuius opera habemus. Sophocles alius, dux Athenienſiū, Soſtratiæ filius, apud Thucydidē. Sopater ſophiſta, Iamblyci diſcipulus, in magna fuit apud Conſtantinū magnum dignatione, ei que adſidebat conſiliarius. Calūniam ab inimicis paſſus quod cauſa caritatis annonæ Conſtantinopoli fuiſſet, inſons eiſdem iuſſu imp. ſecuri percuſſus eſt. author Eunapius in libro ſophiſtarū. Apameus Sicyonius uel Thebanus comicus hiſtoricus, ſcripſit epitomen in plures authores. Suid. Sophilus Sicyonius, uel Thebanus comicus mediæ comœdiæ, ipſius fabulas nonnullas cõmemorat Athenæus. Sophron Syracuſanus Xerxis & Euripidis tẽpore, ſcripſit mimos uiriles, & mimos fœmineos lingua Dorica, & ſoluta oratione. Dicitur & Plato quũ in eos incidere, obdormire ſolitus. Fuit alius ſiue idem comicus, cuius fabula $\pi\epsilon\upsilon\delta\delta\alpha$, ut ait Athenæus, Soranus Ephēſius medicus Alexandriæ profecit. Deinde Romã uenit, ubi artem exercuit, Traiani & Hadriani temporibus. Libros plures optimosque compoſuit. Suid. Eſt & Valerius Soranus, qui inter Valerios dicitur. Soſibius grãmaticus Laconicus. Soſitheus Syracuſanus unus de numero eorum, qui Pleiades appellantur apud Ptolemæum, æmulus Homeri tragicus. Suid. Soſipatra fœmina uates ac doctiſſima è Libya, uxor Aedeſij ſophiſtæ, educata dicitur à quibuſdam numinibus. author Eunapius lib. ſophiſtarū. Soſtratos plures fuiſſe conſtat: primus Plinio & Strab. teſtibus, architectus, qui turrim excitauit in inſula Pharo, iuſſu Ptolemæi Philadelphi ad oſtendendos nocturnos ignes nautarū curſibus, ei que nomen ſuum inſcripſit, quod regem fuiſſe paſſum admiratur Plin. Idem quoque penſile Cnidii ambulacrũ feciſſe traditur. Alius qui ex ære & alio modo ſigna faciebat, teſte eodem Plin. Tertius ſacerdos Cereris apud Tacitum. Quartus uates, qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bacchis Naufeus, & Soſtratus Athenienſis Xerxis aduentum prædixerunt, ut author Herod. Quintus Soſtratus Sicyonius cognomento Acrocherſites, ut ait Suid. Sotades Maronites poeta turpiſſimus Iamborū ſcripſit libros, quos appellauit Cinædos lingua Ionica, ubi libri dinum laſciua ſpecies & deſcriptio inerat. Fuere & alij duo Athenienſes, alter comicus mediæ comœdiæ, alter philoſophus, qui ſcripſit de myſterijs librũ I. Suid. De primo Martial. dicit: Nec retro lego Sotadē cinædum. Retro enim eius carmina legebãtur, ut ſenſus tegetur: ut illud, Laus tua non tua fraus, uirtus non copia rerum Scandere te fecit hoc decus eximium. De Sybariticis item libellis laſciuis alibi diximus. Soteridas Epidaurius ſcripſit muſicæ libros tris, ut ait Diony. Sotericus Aſites poeta, ſub Diocletiano ſcripſit Encomiũ Diocletiani, Baſſarica ſiue Dionyſiaca, uitam Apollonijs Tyanei, & alia. Suid. Sophronius uir apprime eruditus, Græcis præfertim literis, pſalterium & prophetas, quos Hierony. ex Hebræo in Latinum uerterat, in Græcum rurfus ſermonem ipſe uertit, ſimul cum alijs quibusdam opusculis, ut ipſe Hierony. teſtatur. Sophronia matrona Romana, altera Lucretia Chriſtiana, cum uim Decijs principis uideret ſeſe paſſuram, conſentiente uiro, adrepto gladio ſeipſam tranſfixit, ac inter ſanctas mulieres relata. author Euseb. in hiſtoria. Sophia mater feliciffima, tris filias Fidem, Spem, & Charitatem ſub Hadriano pro Chriſti nomine iugulatas,

gulatas, alacriter uidit, sepeliuitq; X V I I I . ab urbe miliario. Socrates patria Atheniēsis, pā Socrates
 tre Sophronisco, matre Phanarista obstetrice, Archelai physici discipulus, primus omniū
 de moribus differere coepit, philosophiā è cœlo ad res humanas cōuertendo. Cum ipse prę
 ter cæteros suo tēpore mortales & uita castissimus, & moribus patientissimus fuerit, exem
 pla utriusq; rei cōstant. Nam & patientiā Gellius pulchro scommate refert. Cum uxorem
 Xantippen cōtumacius ac clamorosus in se agentem diu tolerasset, postremo aqua esset ab
 ea perfusus, coepit ridens dicere, Sciebam Xantippē tonantem quandoq; pluituram. Casti
 tatis illud ab Æliano memorat, q; Zopyrus physiognomus dixisse fertur Socratē ex phy
 siognomia omnium libidinofissimū esse: ciuibus autem tanq; falsa locutum eum ridētibus,
 Socrates minime mentitū dixit, sed naturæ uim se animi uirtute attulisse. Cic. tamen de di
 uinat, non lasciuum, sed bardum, ac mente stupidū & obtusum dicit. Nihil unq; scripsisse
 constat, sed eius dissertationes à Platone cōmemorantur. Victu alioquin facili, q; proximū
 dñs maxime putaret, qui minimis egeret. Dæmonē se habere fatebatur, qui ei futura præ
 diceret. Accusatus postremo ab Atheniēsis, q; de dñs male sentiret, ac in carcere causam
 dicere iussus neglexit, & Lysie orationē elegantissimā in eius defensionē ei traditā respuit,
 dicens optimā quidem esse, sed Socrati minime cōuenire, haustoq; cicuta poculo excessit.
 Cice. de orat. sic ait: Lysie orationem Socrates spreuit, tanq; calceis Sicyonijs nō uteretur,
 quibus essent habiles, quia nimis expoliti: sic illam orationē disertam sibi uideri, sed fortem
 ac uirilem non uideri. Solebat item dicere, teste Æliano, ocium fratrem esse libertatis, indi
 cioq; esse Persas & Indos, qui perpetuo liberi in ocio degunt. At contra negocijs intentos
 Lydos & Phryges, qui seruiunt. Fuere item alij huius nominis à Diogene cōmemorati no
 bis obscuri, qui autem claritatē habeant, duo, Alter pictor, inter cuius opera, piger qui ap
 pellatur *ὄκινος* Spartum torquens quod asellus arrodit, author Plin. Pausanias autem dicit
 hunc à Polygnosto pictum, uti supra dixi. Propert. ad hanc tabellam adludens ait, Dignior
 obliquo funem qui torqueat ocno, Adsiduusq; tuam pascat aselle famem. Alter Constanti
 nopolitanus, qui historiā ecclesiasticā à tempore apostolorū usq; ad Chryostomū scripsit,
 quo tēpore fuisse par est: unus ex his qui in tripertita cōnectitur historia: reliqui Theodore
 tus & Sozomenus Græci autores. Est alter Sozomenus presbyter Pistoriēsis, qui historię
 uniuersalis immēsum edidit uolumē. Socion philosophus peripateticus, genere Hispanus,
 scripsit *ἠθικὰ ἀμαλθεία*, id est, cornucopię, librū multæ uariæq; doctrinæ refertū, autor Gel.
 Spartacus dux gladiatorū, qui po. Rom. bellum mouit. Superatus à P. Crasso, Cicero, M,
 Antoniū alterū Spartacū uocat. Speusippus philosophus, Platonis sororis filius cōposuit
 dialogos à Diogene cōmemoratos. Spintharus Corinthius nobilis architectus, Delphicū
 templum ædificauit, author Pausanias. Alter Atheniensis Oebali pater. Spurina dux regis
 Parthorū qui Crassum interemit. Itē mathematicus ac uates, qui Cæsari prædixit, ut Mar
 tias caueret eidus, cuius Trāquil. in Cæsare, & Valer. meminere. Tertius huius nominis
 adolescens egregia forma, qui cum foeminas uirosq; ad libidinē aspectu decoro inuitaret,
 oris pulchritudinē uulneribus sponte dehonestauit, authores Valer. de uerecundia, & Am
 brof. lib. I I I . de uirginitate. Staseas Neapolitanus, philosophus Platonicus. Cice. de finib.
 Stesichorus poeta lyricus, ex Himera Siciliae ciuitate olymp. X X X V I I I . decessit Cata
 nia, quo profugus uenerat, sepultusq; ante portam, quæ à nomine ipsius Stesichoria dici
 tur. Fratrem habuit Mamertinū optimū geometram. Dicitur & scripsisse Helenæ uitu
 perationem, ex quo exoculatum fuisse, rursusq; ob palinodiam uisum recuperasse. Voca
 tusq; est Stesichorus, quoniam primus cum citharæ cantu chorum constituit. Nam prius
 Tifias uocabatur, author Suid. Quintilianus uero sic eum taxat. Stesichorus quàm sit inge
 nio ualidus, materiæ quoq; ostēdunt, maxima bella & clarissimos canens duces, Lyrici car
 minis dignitatem curua sustinens lyra. Reddit enim proteruis in agendo simul loquēdoq;
 debitam dignitatem, ac si tenuisset medium, uideretur æmulari proximus Homerū potuis
 se, sed redundat & offenditur: quod ut reprehenditur, ita copiarū uitium est. Stesimbrotus
 Tarsus historicus scripsit res gestas Cimonis ducis Atheniēsiū: ut ait Plutar. Stilpo Mega
 rensis philosophus tēpore primū Ptolemæi, discipulus Pasiclis Thebani, præfuit scholę Me
 garensi: scripsit dialogos non minus X X . Suid. Hunc Cic. de diuina. dicit ebriosum ac libi
 dinosum fuisse natura, quam & uoluntate & studio literarū pertinaci adeo uicerat, ut nihil
 in eo lasciuum inueniret. Stratones octo, primus Isocratis auditor, secundus Lampfacenus
 P 4 Theo

Socrates

pictor

Ocno

Socrates

historicus

Sozomenus

Socion

Spartacus

Speusippus

Spintharus

Spurina

Staseas

Stesichorus

Stesimbrotus

Stilpo

Stratones

- Theophrasti discipulus. IIII medicus, qui Erasistratum audiuit. IIII historicus. V poeta epigrammatum. V I antiquus medicus, ut ait Aristoteles. V II peripateticus, qui uicit Alexandriæ, hæc Diogenes. V III Stratonem Plutarchus in uitis ponit, præceptorem rhetorices ac familiarem Bruti, qui unà cum eo in bello Philippiensi fuit, solusq; adhibitus, dum sibi ille mortem consciuit. Conciliatus postea Augusto per M. Messalam, qui comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrymans enim Messala, hic est, inquit Augusto, qui meo Bruto gratias extremas subministrauit. Ælianus quoq; de uaria historia, Stratonem Sidonium quendam scribit in conuiujs ualde delicatum, ac lautitia uictus, amicissimūq; Neoclis Cyprij regis pari luxuria certantis. Suidas, cuius lexicon multi auxere authores. Eudemus orator, qui scripsit dictionarium ex ordine literarum. Helladius, Theodosio iuniore imperante, Eugenius ex Augustopoli Phrygiæ urbe, Zosimus Gazeus, Cæcilius Siculus, Longinus Casimus, Lupercus Berytius, qui scripsit de Atticis dictionibus, Iustinus, Iulius sophista, qui scripsit epitomen linguarum Pamphili, de consuetudine Attica, Pamphilus, qui edidit pratum dictionum, Zopyrio, Pollio Alexandrinus, qui item de Atticis dictionibus per ordinem literarum; igitur hi omnes Suidæ operi agglutinati sunt. Suidam alterum inter sculptores clarissimos ponit Pausanias. L. Cornelius Sulla, nominis etymum à Sibylla trahit, teste Macrobio. Bello Punico III. Iudi primum instituti ex libris Sibyllinis, suadente Cornelio Rufo, qui propterea Sibylla cognominatus est, postea corrupto nomine cœpit Sulla uocari. Felix ob successus appellatus. Nam mulier quondam obuiam ei puero, salue dixit puer, & tibi & reipublicæ felix, quæ postea uideri amplius non potuit. Primum quæstor Marij, Iugurtham à Boccho in deditiōem accepit: bello Cimbrico & Teutonico legatus bonam operam nauauit. Prætor inter ciues ius dixit. Idem Siciliam prouinciã habuit: bello sociali Samnites Marfosq; superauit. Ne monumenta Bocchi tollerentur Mario restitit: consul Asiam fortitus, Mithridatem apud Orchomenum & Charoniam prælio fudit. Archelaum præfectum eius Athenis uicit, portum Prytaneum recepit. Mædos & Dardanos in itinere superauit. Mox cum rogatione Sulpitia imperium eius transferretur ad Manlium, in Italiam regressus, corruptis aduersariorum exercitibus, Carbonem ex Italia expulit, Marium apud Sacriportum, Thelesinū apud portam Collinam uicit. Mario apud Præneste interfecto, felicem se edicto appellauit. Proscriptionis tabulas primus proposuit, nouem millia deditiōrum in uia publica occidit. Numerum sacerdotum auxit. Tribunitiam potestatem minuit. Republica ordinata dictaturam deposuit. Vnde spe deceptus, Puteolos concessit, & morbo phthiriasi interiit. Hæc Cæcilius. Sulla rerum potitus, corpus Marij iam defuncti reuulsit atq; dissecit. Quapropter, ut ait Plinius, ueritus talionem, cremari corpora instituit. Tota Italia proscriptiones fecit, proscriptorum liberos & bonis & petendorum honorum iure priuauit, quam legem antiquare deinde conatus est Cicero in oratione de liberis proscriptorum. Per u, scribendum hoc nomen nummi antiqui docent, tum Romæ inscriptio marmoris celebris apud ædem diuæ genitricis de porticu huiusce modi: L. Cornelio, P. F. Sullæ pcos. V I I uiro Epul. clientes cos. P. Suilla à Torquato accusatus inter Catilinæ coniuratos fuisse, defenditur à Cicerone cos. qui & obtinuit. Sulpicius, per c, scribitur in marmoribus ueterum. Q. Sulpicius Priscus, oppidum Labicos corona circumdatum, scalis captum diripuit, censuitq; senatus frequentem coloniam deducendam. Coloni ab urbe MD. missi. Liuius libro IIII. C. Sulpitius Potitus dictator creatus, reliquias Brenni apud Præneste stratagemate uicit, multis cum agasōibus in insidijs collocatis, unde triumphū egit. Deinde consul Soram expugnauit, Samnitesq; apud Maleuentum superauit, cæsis ex eis ad XXX. milia. Frontinus lib. II. & Liuii, lib. V. Seruius Sulpitius gener Fabij Ambusti, uide in Fabio. C. Sulpitius Gallus, maxime omnium nobilium Græcis literis studuit, & fuit reliquis rebus ornatus atq; elegans. Is prætor ludos Apollini fecit, in quibus cum Thyestæ fabulam docuisset, Ennius mortem obiit. Cice. in Bruto. Valer. quoq; hunc astrologiæ peritissimū fuisse tradit, primumq; qui in exercitu Pauli Æmylij contra Perseum eclipsim lunæ noctu factam, militibus admirantibus enarrauerit. P. Sulpitius consul primus, qui ad bellum Macedonicū missus, equestribus prælijs cū Philippo prospere pugnauit, auxiliatibus rege Attalo, ac Rhodijs. Liuii, de bello Mac. Ser. Sulpitius Galba prætor, ad initiū III. belli Punico, male aduersus Lusitanos pugnauit. Liuii, lib. XLVII. P. Sulpitius, & C. Cotta, uiri eloquentissimi, oratoresq; maximi, q Crasso & Antonio oratoribus

rebus succedere, à Cicerone in dialogo de oratore introducuntur. Tribuni ple. simul etiam
 fuere. Cotta qui Sullanas partes sequebatur, à Marianis deinde & tribunatu & ciuitate de/
 iectus. Sulpitius autem Mario fauebat, quo authore, quū perniciosas leges promulgasset,
 ut exules reuocarentur, & ut Mithridatico bello dux crearetur, quod iam Sullæ decretum
 fuerat, præterea Q. Pompeio, & L. Sullæ uim intulisset: Sulla deinde cum exercitu in urbē
 ueniente, ac rerum potito, latitans ob metum, à seruo ipsius proditus necatur. Seruum Sul/
 la prius libertate pacta concessa, de saxo præcipitauit ob scelus. De hoc autem Sulpitio Ci/
 cero in oratore sic scribit: Fuit enim Sulpitius, uel maxime eorū quos ego audiuerim gran/
 dis, & ut dicam, tragicus orator: uox quum magna, tum suavis & splendida. Gestus & mo/
 tus corporis ita uenustus, ut tamen ad forum non ad scenam institutus uideretur. Incitata
 & uolubilis, nec ea tamen redundans, nec circumfluens oratio. Crassum imitari uolebat.
 Cotta uero malebat Antonium: sed ab hoc uis aberat Antonij, Crassi ab illo lepos. Seruius
 Sulpitius iurisconsultus, non facile dixerim, quantum & ad dicendum, & ad omnes bona/
 rum artium disciplinas adhibuit curæ. Nam & in eisdem exercitationibus, & ab ineunte
 ætate fuimus, & postea unā Rhodum ille etiam profectus est, quo melior esset & doctior.
 Et inde ut redijt, uidetur mihi in secunda arte primus esse maluisse quā in prima secun/
 dus. Atq; haud scio an par principibus esse potuisset: sed fortasse maluit id quod adeptus
 longe omnium non eiusdem modo ætatis, sed eorum etiam qui fuissent, in iure ciuili esse
 princeps. Cicero in Bruto. Pomponius autem libro primo digestorum ait: Quum primum
 locum post Ciceronem in orando obtinuisset, Scauolamq; super quadam clientis causa
 consulere, ac respondentem parum intellexisset, Scauolam dixisse, Turpe esse uiro patri/
 cio & nobili, scientiam in qua quotidie uersaretur ignorare: ob quem cauillum Sulpitium
 postea pertinaciter iuris sciētiae incubuisse. Excessit in legatione missus à senatu ad M. An/
 tonium, quem Cicero in Philippicis magnopere laudat, decernitq; statuam pedestrem à se/
 natu statuendam. Quintilianus ait, eum tribus orationibus insignem gloriā meruisse. Sul/
 pitia Paterculi filia, uxor Fuluij Flacci, è centum lecta matronis, quæ ob pudicitiam simula/
 crum Veneris è libris Sibyllinis dedicaret, author Liuius. C. Suetonius Tranquillus, Sue/
 tonij Lenis xiiii. leg. in bello Othoniano Tribuni filius, Hadriani principis epistolarum
 magister fuit: quo postremo excidit, quod Sabinam uxorem amare ob nim iam familiarita/
 tem uenerit in suspicionem. Plinij Iunioris amicissimus fuit, à quo etiam per epistolam ad/
 monetur, suadeturq; ad opus edendum, quum iam lima non expolire, sed exterere uideret/
 tur. Scripsit plura, è quibus de grammaticis libellus, quem imitari se noster Hieronymus
 in tractatu de uiris illustribus fatetur. Præterea uitæ Caesarum, in quo opere cunctis in eo
 genere facile præstitit, opinioq; grammaticorum nonnullorum est primam Cæsaris haud
 integram reperiri, quum uerisimile non sit ipsius incunabula generis tacuisse, adeoq; ex ab/
 rupto exorsum esse, quum cæterorum omnium etiam ignobilium altius originem repetier/
 rit. Itaq; Iulius Cæsar in principio addita esse uerba. Fuit item alter Suetonius Optatianus
 Taciti principis tempore, qui eius uitam perscripsit: ut ait Vopiscus. Saturninus Vetulio
 uir nimia calliditate, ubi se proscriptum à triumuiris comperit, confestim insignia præturæ
 recepit quum priuatus esset, præmissisq; longo seruorum ordine, qui licitorum speciem præ/
 se ferrent, per omnis terras occupatis hospitij tam constanter anteibat, ut magistratū pop.
 Rom. crederent. Quumq; Puteolos uenisset, naues in statione repertas, ceu publicæ neces/
 sitatis gratia, nullo aduersante cepit: quibus in Siciliam transfretans, periculum euasit. Va/
 lerius. Saturninus Apuleius, de quo uide in Apuleio. Saturninus martyr sub Maximiano,
 damnatus ad extruendas Thermas Diocletianas, fodiendamq; arenam. Saturninus Antio/
 chenus, & Basilides Alexandrinus post Menandrum illum maleficū apparere, paulopost
 apostolos: quorum Saturninum eadem ferè commentatum quæ Menandrum, scribit Ire/
 næus. Basilidē uero prætextu mysticæ doctrinæ ualde delirasse. Aduersus quē uirū Agrip/
 pa Castor celebris scriptor librū edidit, ubi eum acerrime confutat, dicitq; scripsisse in euan/
 gelium xxiiii. commentarios, prophetasq; sibi met nūcupasse, quosdam Barabbam &
 Barcob, aliosq; qui nunq; extiterūt, barbaris nominibus appellatos, quo terribiliores uide/
 rentur. Dicere præterea immolata, & eucharistiam, uel in expiatis sumere, fidemq; in metu
 absq; uitio deserere licere. Sectatoresq; suo more Pythagoreorum quinquennio silere iur/
 bebant. Sed & Carpocratem quendam eodem fuisse tempore, alterius superstitionis princi/
 pem.

Ser. Sul. Iu
risconsultus

Sulpitia Pa
terculi filia
C. Suetonius
Tranquillus

Suetonius
Optatianus
Saturninus
Vetulio

Saturninus
Apuleius
Saturninus
martyr
Saturninus
hereticus

Sardanapalus pem. Hæc ferè Eusebius lib. III. & IIII. Sarpedones duo: alter qui Lydos Troadis populos duxit ad Troiam, Bellerophontis & Laudomiæ filius. Alter Cretensis, Minois & Rhadamanthi frater, qui in Lyciam, quæ apud Cariam est, regnatum uenit. author Eustathius grammaticus. Sardanapalus rex Mœdiæ, ut ait Aristobulus, sepultus cum imagine sua, his uerbis ac literis Assyrijs: Sardanapalus, Anacyndaraxis filius, Anchialem & Tarsum uno die condidit. Ede, bibe, & lude: & quando te mortalem noris, præsentibus exple Delicij animum: post mortem nulla uoluptas. Namq; ego sum puluis, qui nuper tanta tenebam. Hæc habeo quæ edi, quæq; exaturata libido Haufit, at illa iacent multa & præclara relicta. Strabo.

R. VOLATERRANI COMMENTARIORVM
VRBANORVM LIBER XX

- L. Taberius* **T**ABERIUS heros emptus de catasta, propter literarum studium manumissus, docuit inter ceteros Brutum & Cassium. Sunt qui tradant tanta eum honestate præditum, ut temporibus Sullanis, proscrip-torum liberos gratis & sine mercede in disciplinam receperit. Tran-quillus. Thales Milesius, unus è septem, primus omnium astrologiæ secreta penetrauit. De urfa minore differuit, ut ait Callimachus: ut Eu-demus solis eclipsim primus prædixit: ut Hippias & Aristoteles, ina-nimis etiam animas putauit, idq; ex magnete lapide deprehendisse. Huic tripus aurea à piscatoribus Milesijs reperta, dum res in lite uerteretur, ex oraculo Apollinis iudicantis, eam sapiētissimo dari oportere, delata est. Deinde per manus omnibus septem sapientibus tradita, ad Solonem peruenit, qui illam Delphos remisit ad Phœbum, ut qui deum hominumq; sapiētissimus esset. A Thalete Ionica fluxit disciplina, sicut à Pythagora Italica. Excessit olymp. LVIII. dum certamen gymnicum spectaret, æstu ac siti lapsus, iam senex, ex Diogene. Thales Cretensis poeta Lyricus, quem è Creta Solon Spartam misit, cuius odis ac poesi Spartani deliniti, animorum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam castigabant: author Plutarchus in Solone. Talus, hunc æreis pedibus finxit Iuppiter, custodemq; posuit Europæ, ac celeritate ter quotidie Cretam obibat. Apollonius in Argonauticis: ἤϊς πρὶ χαλκείοις κρήτῳ πρὸ δ' κνεύοντα. Hunc igitur Catullianū carmen innuere uidetur, Nō si custos foret ille Cretum, hoc est, uelocitate uinceret. Quod quidam de Dædalo male intelligunt. Thamyras Thrax, poeta & musicus. Feruntur ipsius in theologia uersus ad tria millia: scribitur ab Homero certasse de cantu cum musis, ideoq; oculis captus. De eodem in libro prouerbiorum Græcorum sic scribitur: Thamyras quum pulchritudine omnes præcelleret, ab initio mares dilexit, deinde præter eius consuetudinem Musas amauit, ac cum eis de cantu certauit, hac conditione, ut uictor complexu potiretur. Victus, quod eis luberet, pateret. Itaq; superatus, & oculis & lyra priuatus est: ex quo pro-uerbium manauit, in eos qui præter ingenium propriū aliquid agunt, θάμυρις μάτην, Thamyras insanit. Taurus Berytius philosophus Platonius sub Antonino principe: scripsit de differentia sectarum Platonis & Aristotelis, de corporeis & incorporeis, & alia: ut author Suidas. Huius etiam sæpe meminit Gellius: dicitq; eius se maxime familiarem Romæ fuisse. Taurea Iubellius Campanus, memoranda uir fortitudine, quum in castris An-nibalis Claudium Afellum Romanum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocasset, post inania uerba & garrulitatem eius congressum minime substinens resu-giebat, Claudius insequeretur: quum ille urbis portam ingressus, tutus stupentibus hosti-bus per alteram cursu contendens euasit. Hic postea capta à Fulvio Capua, manu propria coniuge, liberisq; interfectis, se postremo ante pedes imperatoris gladio transfixit. Liuius 11. bello. Tages quidam dicitur in agro Tarquiniensi, quum terra araretur, & sulcus al-tius esset impressus, extitisse repente, & eum affatus esse qui arabat. Is ut in libris est Hetru-scorum, puerili aspectu, sed senili prudētia, ubi ei bubulco uisus est, extemplo rei miraculo, totam eò Hetruriā excitauit: scriptis tradita dein quæ ille dixerit, quæ aruspicing rationem omnem continerent. Cic. de diui. Cor. Tacitus, sub Hadriano principe orator clarissimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurauit, ad Vespasianos usq;

usque peruenit, ab ijsque honoribus euectus, historiam principum conscripsit ab Augusto usque
 ad Hadrianum, quae ad nos haud integra peruenit. Hanc igitur non uitas imperatorum au-
 sus inscribere, sed tantum diurnales actiones, quae medium inter historiam & uitas tenerent.
 Scripsit & de claris oratoribus, Ciceronis Brutum & materia & dicendi copia imitatus.
 Praeterea uitam Agricolae soceri sui: & de moribus ac situ Germaniae, stylo compresso &
 eleganti, tum arguto & sententioso: in caetera uero historia aliquantulum sublimior. Scri-
 bit Flavius Vopiscus hunc authorem tanquam e suis progenitoribus, Tacitum imperato-
 rem quotannis decies describi, ne liber periret, ac in omnibus bibliothecis apponi iussisse.
 Tertullianus autem noster eum mendaciorum loquentissimum appellat. *Thais, & Lais* *Thais me-*
 frequentes repertae, ut iam ad omnia scorta referantur. Thaidis nomen nobilitatum in pri- *retrix*
 mis a Thaide Alexandrina. Haec a sancto Pannutio admonita, relicto meretricio, sancta mu-
 lier euasit. Nam ignotus ad eam ingressus secretum petebat magis ac magis, illa uero dicen-
 te, neminem nisi deum posse conspiciere: ille sumpta hac occasione, ad dei metum ac reli-
 gionem eam est exhortatus, qui posset etiam occulta conspiciari & plectere. *Lais* *Lais*
 thia, quam quum Demosthenes orator adcedens, mille drachmas petentem uideret, ait, Non
 emo tanti poenitere. author Gellius. *Theagenes* *Theagenes*
 tris, Athenis, diuersis temporibus Sui- *tres*
 das fuisse refert. Vnum, qui de Homero scripsit. Alium, qui Caprus est appellatus, quod
 multa promittens nihil praestaret: pauper enim erat, ac diues uideri uolebat. Tertius, uir po-
 tens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publice ac priuatim multa laude di-
 gna gessit. Quartum addit Pausanias, Athletam, patria Thasium, qui CXL coronas e cer- *Theagenes*
 taminibus retulit. *Theano* *Athleta*
 Metapontina, seu Cressa genere, mulier Pythagorea, uxor Bro- *Theano Py*
 tini Crotoniatae, scripsit commentarios in philosophia, de uirtute, poemata quoque & apo- *thagorea*
 phthegmata Pythagorica. author Plotinus. *Theano*, apud Homerum *θεανώ*, pro sa-
 cerdote Mineruae memoratur. *Thecla*, uirgo & martyr apud Iconium sub Nerone, Pau- *Thecla*
 li apostoli discipula. *Thearco*, Aethiopiae rex maximus, qui externas subegit gentes, Eu- *Thearco rex*
 ropaeque populos usque ad Herculis perueniens columnas. author Strabo ex Megasthenis hi-
 storia. *Telephus*, Herculis filius, ex Augea filia Alcaci Arcadiae regis, qui aui iussu expo- *Telephus*
 situs in syluis, a cerua nutritus: dein dono datus Teutranti regi Mysiae, proque filio educatus, *heros*
 Telephusque appellatus, quasi a ceruo nutritus, Graeca etymologia. Diodorus lib. v. A poe-
 tis heros propterea Teu-trantius appellatus. *Telephus* Pergamensis grammaticus, scri- *Telephus*
 psit fere omnia quae ad grammaticam pertinent. Inter caetera collationes epithetorum ei- *grammaticus*
 dem rei congruentium, ad copiam paratam eloquutionis. Suidas. *Tellen*, tibicen & poe- *Tellen*
 ta Melicus, cuius meminit Diarrhus Messenius. ex quo prouerbum, *ἀφ' ἑ τὰ τέλλω*: Ca-
 ne ea quae sunt Tellenis, quod optima fuissent. Ex libro prouerbiorum. *Tellus* Atheni- *Tellus*
 ensis felicissimus fuit: ut Herodotus in 1. scribit, qui quum potentia maxima esset in patria
 & filij praestantissimi atque optimi, tandem urgente bello Atheniensium contra finitimos
 apud Eleusinam, postquam hostes superasset, ipse in bello occubuit: cui honores a ciuibus
 innumerabiles impensu. *Telephanes* ad regnum Lydorum e Cumis ex oraculo adcersitus, *Telephanes*
 qui antea currus factitabat. author Aelianus. *Theognetus* poeta comicus, ex ipsius fabu- *Theognetus*
 lis sunt, *ἐπίφασμα ἢ ἐλάργυρος*. & alia, ut Athenaeus. *Theogenes* poeta Megarensis, illius *Theogenes*
 quae est in Sicilia, floruit olymp. LIX. Scripsit elegiam in seruatos in expugnatione Syra- *poeta*
 cularum, sententias per elegias enarratas: ac uitae praecipua, quae *ὑπερήκας* uocant: ad Cyrum
 regem, quem obseruabat, gnomologiam: omnia carminibus. *Theogenes*, alter poeta tra- *Theogenes*
 gicus, unus e XXX. qui & Chion uocabatur. author utriusque Suidas. *Theodectes*, Ci- *Tragicus*
 lix genere, orator, discipulus Platonis, Isocratis, & Aristotelis: conuersus deinde ad tragoe- *Theodectes*
 dias, scripsit fabulas L. Decessit Athenis natus annos XLI. Scripsit & uersibus arte rheto- *orator*
 ricam: laudauit & uirum Artemisiae Mausolium, una cum claris eo tempore oratoribus. *Theo-*
 dectes orator, superioris filius, scripsit encomium Alexandri regis Epirotarum: commentarios *orator iunior*
 historiae, artem rhetoricam libris VII. aliaque complura. author utriusque Suidas. *Stephanus*
 item Phaselite primum dicit esse, quae ciuitas est Ciliciae, tetrastichumque sepulchri: *ἰδὲ χθῶν*
κόλπῃσι φασκλίτῳ κρύπτει, ὅρ' ἠύξει(αμ μὲν(αὶ δ' ἴορ' ὀλυμπιάδεις, ἣν ἡ χθῶνι ἴροτες θεοδέκτῳ ἔθηκε) δ' ἐκ' α'
μύθῳ, ὅ κ' ἴτω ἀκκράτῳ ἀμυδρέμῳ σερφάνῳ. *Theodosius* Tripolitanus genere, scripsit uersi- *Theodosius*
 bus in aetatē, & alia, Suid. *Theodolus* monachus scripsit de Attica elegantia, quam Atti *monachus*
 cismum uocat, quod opus extat. Fuit ite alter Christianus martyr, qui imperate Iuliano sub *Theodolus*
 praefectio

- Præfecto Phrygiæ minoris Amachio passus est. Quem dicunt illud dum ureretur pronum
Theocritus cialle. Volue igitur si uis degustare iam coctum. Suidas. Theocritus Syracusanus patre Pra
poeta xagora, cognomento Sunechides, matre Philina, sub Ptolemæo Lagi emicuit. Appellatus
 fuit Moschus, scripsit Dorica lingua bucolicum poema, quod in idyllia, id est, paruos can-
 tus diuisit. autor Suidas. Cum hoc Virgilius ex æquo certauit, qui superans altoquin He-
Theocritus stiodum, cessit Homero. Theocritus alter Chius patria, unde & Theopompus fuit histori-
Chius hi cus, eius æqualis, & in administratione reip. æmulus scripsit historiam Libycam, & episto-
storicus las quasdam. Suid. Strabo. Theophilus comicus antiquæ comœdiæ, eius fabulas nonnullas
Theophilus commemorat Suidas. Theophilus Cæsareæ palestinae præsul Seuero imperante, aduersus
poeta eos qui X I I I I. luna cum Iudæis pascha faciebant, cum cæteris præsulibus synodicam &
Theophilus utilem composuit epistolam. Hieronymus. Theophilus sextus Antiochenus præsul impe-
præsul rante M. Antonio, librum in Marcionem edidit, tum alia quæ ab Hiero. commemorantur.
Theophilus Alius item Antiochenus præsul V I I. ad quæ Lucas scribit actus apostolorum. Alius quoque
præsul præsul Alexandrinus qui scripsit aduersus Origenem grande uolumen. Composuit insuper
Theophilus paschalem cursum ad Theodosium principem. THEONES apud Suidam plures. Sed
præsul notior cunctis philosophus Alexandrinus, eisdem tempore patria & disciplinis, quibus Pap-
Theon Ale pus sub Theodosio seniore. Scripsit de Astrologia. Commentariosque in Ptolemæum, &
xandrinus astrolabium paruum, & alia. Theon Alexandrinus stoicus tempore superior, siquidem sub
Theon Augusto post Arriū philosophum emicuit: scripsit in physicam & in artem Rhetoricam,
Stoicus & alia. Alius item Stoicus Antiochenus cunctis antiquior scripsit apologiā Socratis. Quar-
Theon tus Smyrneus. Quintus etiā Alexandrinus sophista, cognominatus Aelius, scripsit in arte
sophista Rhetorica. Theon Sidonius sophista præcepit in patria, Constantini I I. tempore. Plinius
Theon his Theonem sculptorē addit, inter quinque qui Mausoleum celauere. Theotimus Cithie-
orator norum præsul, modo dialogorum & ueteris eloquentiæ breues commētarios edidit, teste
Theon Hieronymo, cuius tempore fuit. Theodotion Ephesius, & Aquila Ponticus, sacros libros
sculptor ex Hebræo in Græcum uerterunt sermonem, corrupte tamen, ut ait Eusebius in V. addu-
Theotimus cens Irenæū testē, qui dicit eos Iudæos ambos profelytos esse, quos secuti sunt Ebionitæ,
Theodotion qui dicunt Christum è Iosepho natum: præfertque interpretationem L X X. interpretum,
et Aquila quod prophético spiritu separati eadem scripserunt. Theopompus Gnidius & orator &
Theopompus historicus post Thucydidem & Herodotum, quibus ut in historia minor, ita oratori ma-
Gnidius gis similis, ut qui antequam esset ad hoc tēpus sollicitatus diu fuerit orator. Quintilianus,
Theopompus Suidas autem de eodem, sic ait: Theopompus Chius & Ephorus historici discipuli Isocra-
 tis, alter freno, alter calcaribus indigebat. Scripsit historiam Græcam quæ post bellum Pe-
 loponnesiacum à Thucydide scriptum continet, præterea Epitomen historiæ Herodoti,
 & alia plura. Fuit item alius antiquæ Comœdiæ poeta, ut idem autor. Theopompus Gni-
 dius Cæsaris familiaris, historicus, Artemidorū habuit filium, qui apud eum maxime po-
 terat. Strabo. Theopompus rex Spartanorum, cum instituisset, ut Ephori Lacedæmone
 crearentur, qui regiæ potestati opponerentur, quemadmodum Romæ tribuni obiecti se-
 natui fuerunt: obiurganti uxori quod filiis minorem relinqueret potentiam: minorem, in-
 quit, relinquam, sed diuturniorem: quia ea demum firma potentia est, quæ suis uiribus mo-
 dum imponit. Hæc Valerius de modestia. Quintilianus tamen I I. institutionum hanc mo-
 destiam parum ualuisse demonstrat: captum demum fuisse ostendens. Theopompus, inquit,
Theophrastus Lacedæmonius permutato cum uxore habitu è custodia euasit ut mulier. Theophrastus
 ex Ereffe Lesbii ciuitate fuit, Aristotelis & discipulus & scholæ successor. Euphrastus, de-
 inde Theophrastus uocatus ob oris & eloquentiæ suauitatem, quum antea Tyramus appel-
 laretur. Habuit discipulos ad duo millia: fuitque in honore apud Casandrum Antipatri. Ope-
 ra eius quanta nullius alterius à Diogene commemorantur: inter quæ sunt libri sex epi-
 tomes in Aristotelem de animalibus. Extant hodie tantum de plantis, conuersi à Gaza: de
 lapidibus & metallis: de sudore: metaphysica parui tractatus, Excessit admodum senex. ex
 Suida, Diogene, Strabone, Cicero dulcem eum appellat: & quanquam diu uersatum Athe-
 nis ab anicula deprehensum: quum ille percontaretur, hospes est ab ea uocatus. Theophra-
 stus alter Ephesius orator dicturus in consilio Ariopagi excidit: seque excusans postea quod
Theodotus eius autoritate senatus territus fuerit. Ælianus de uaria historia. Theodotus Chius præce-
Chius ptor ultimi Ptolemæi in rhetorica, decertantibus in consilio regis, an Pompeius profugus
 esset

esset recipiendus, solus consuluit interfici debere, quod sanè factum est. Hunc postea Brutus iam Augusto inimicus in Asia compertum & ad se adductum interfici iussit. Plutarchus. Theodotum alium memorat Philostratus in Sophistis, qui tempore Herodis Attici præfuit Atheniensium scholæ. Theodotus genere Gothus, propinquus Amalafunthæ uxoris Theodorici regis, ab ea post uiri mortem in regnum receptus, secta Arrianus, Græcis Latinisq; literis ualde eruditus, ut scribit Cassiodorus: suorum temporum historiam eleganter scripsit, & Platoniam disciplinam probe retinuit. Segnis alioquin ad res agendas, uerum hortante Amalafuntha Burgundiones & Alanos prælio fudit. Eam tandè ad insulam Vulturnensis lacus relegauit, interficiq; permisit à propinquis Gothorum procerum quos ipsa iusserat necari, Atalarico corruptore impellente. Huius nomen Græci Teudotum scribunt sicut & Teudericum. Theodori innumerè penè fuere. Notissimus omnium cognomento Atheos ex Aristippi & Pyrrhonis schola, nouam condidit sectam Theodoretorum, qua ad aphoriam sicut Pyrrho tenebat: nullam uidelicet differentiam inter bonum & malum, iustum uel iniustum ponendo, legeq; tantum non natura illa fuisse diuisa. Nullos præterea probat esse deos edito super hoc libro, unde plura Epicurum mutuatum esse constat: quapropter Athei cognomen est adeptus. Suidas. Diogenes. Theodorus Byzantius Sophista qui à Platone uocatus est Logodædalus λογὸδᾶδαιος, scripsit contra Thrasibulum, & Andocidem, & alia plura. Suidas. Theodorus & Teladeus fratres, Samij Regi filij, sculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis signum incepit. Alter Theodorus Ephesi eodem tempore, & alio saxo absoluit: quibus simul compositis ita conuenit, ut unum corpus ab uno arte & ex uno lapide sculptum uideretur. Genus artis est Græcis ignotum, sed apud Aegyptios frequentatum. Nam soli hominum non oculis tantum totius statuæ compositio nem metiebantur, sed dimensione, ut ex uarijs multisq; lapidibus in unum corpus in certam mensuram statua perficeretur. Hæc Diodorus. De hoc Theodoro Diogenes testatur, quod non solum sculptor, sed Architectus fuerit, unusq; consuluit subiiciendos esse carbones fundamentis Ephesij templi. Nam cum humidus esset locus, omiſsa ligni natura soliditatem accepit humor immobilem. De eodem Pausanias scribit, quod primus ferrum fundere docuit, statuamq; ferream fecit. Theodorus Gadareus nobilis orator. Gadara enim Syriæ ciuitas est non longe ab Ascalone: uerum ipse maluit dici Rhodius, teste Strabone, cuius tempore fuit. Eius discipuli Theodoretus sunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica scripsit. Tyberius quoq; princeps cum secessisset Rhodum, eum studiose audiuit, ut Quintilianus lib. IIII. tradit. Præter hos Diogenes plures commemorat, nobis tamen ignotos. Veniam ad Christianos, inter quos Theodorus Anagnostes, id est, lector Constantinopolitanus scripsit historiam ecclesiasticam à tempore Constantini usq; ad Iustinianum. Theodorus Coriarius hæreticus è Sicilia, ausus primum dicere Christum hominem tantum esse, uerbum dei ob excellentem eius uirtutem in eo habitasse, deiq; gratia & uirtute deum uocari: Mariamq; non dei, sed hominis tantum matrem esse. Contra quem celebrata quinta Synodus Constantinopoli Iustiniani principis & Vigilij Pon. tempore: Anno D. XL. ubi constitutum, ut Maria Theotocos, id est, dei mater uocaretur. Huic sectæ postea Paulus Samosatensis se addixit, ut ex Eusebij histo. lib. V. Theodorus qui postea Gregorius appellatus est, Neocesareæ Ponti Præsul, admodum adolescens ob studia græcarum & latinarum literarum de Cappadocia Berytum & Cæsaream Palæstinæ migravit, iuncto sibi fratre Theodoro: quorum cum egregiam indolem uidisset Origenes, hortatus est eos ad studia philosophiæ, per quam paulatim ad religionem deduxit Christianam, eruditosq; quinque annis ab eo ad patrem remisit. Ex his Theodorus proficiens ante omnia Panegyricum scripsit Eucharistiæ, quem conuocato frequenti auditorio ipsoq; Origene præsentate recitauit. Scripsit & Metaphrasim in Ecclesiasticum breuem admodum, sed ualde utilem. Præterea ex eo iam Præsule prodigia quædam ac signa sanctitatis perspecta. Ex Hieronymo. Theodorus martyr sub Iuliano Imp. apud Antiocheam. Eusebius. Theodora uirgo Antiochena & martyr in patria sub Diocletiano. Hæc ad lupanar ducta, cum milite quodam pio qui primus ad stuprum putabatur ingressus, amictum mutauit, ille pro uirgine remansit, illa pro milite discessit. Quumq; alter item ad stuprum ingressus uirum pro uirgine inuenisset, putata magicis hoc carminibus facere, capite damnatur: illa accurrens sese ostendit, ut illum seruaret, uterq; igitur cæsus. Hæc Ambrosius lib. II. de uirginibus. Themistius philosophus

Theodotus
Sophista
Theodotus
Gothus

Theodorus
Atheos

Theodorus
Sophista
Theodorus
& Teladeus
Sculptores

Theodorus
Gadareus

Theodorus
Anagnostes
Constant.
Theodorus
hæreticus
Theotocos
Theodorus
Præsul
Neocesareæ

Theodorus
martyr.

Theodora

Themistius
philosophus

Q sopus

- sophus sub Iuliano Imp. cuius praefectus praetorii fuit Constantinopolis: Scripsit Paraphrasim in Aristotelis Physicam libris VIII. in Analytica item: praeterea edidit sua uidelicet $\pi\eta\delta\iota\ \tau\omega\ \sigma\eta\kappa\omicron\pi\omicron\upsilon\ \kappa\alpha\iota\ \epsilon\pi\omega\gamma\gamma\alpha\phi\eta\varsigma$, id est, de intentione & inscriptione praedicamentorum. Disputationes etiam quasdam. Hic Valentem imperatorem Arrianae fauorem sectae quotidie saeuientem in orthodoxos autoritate sua & epistolis reddidit mitiorem. Suidas. Themistogenes Syracusanus historicus Cyri expeditionem, & bella quae in historia Xenophontis continentur composuit. Themistocles Atheniensis Nicochis filius prodig⁹ ac lasciuus prima iuuentute, postea Dux delectus res inclutas gessit. Pireum aedificauit: Bello maritimo Perfas apud Salaminem uicit, tandem ciuium inuidia exul ad Artaxerxem confugit, a quo cum pugnare compelleretur inuitus aduersus patriam, recente tauri sanguine hausto seipsum necauit. Vir alioqui eloquio praestans. Epistolas reliquit plenas acuminis ac prudentiae: haec ex Suida. Cicero uero eum memoria tanta commendat, ut scribat eum solitum dicere artem potius obliuiscendi malle discere. Themison Medicus apud Herodotum & Cor. Celsum. Themis uirgo iustissima Hesiodo in Theogonia caeli ac terrae filia scribitur, ex quo pro ipsa iustitia poetis ponitur. Theophanes Lesbicus historicus, uir sane ciuilem ac Pompeio Magno admodum familiaris, cuius res gestas conscripsit: filium reliquit M. Pompeium quem Caesar Augustus Asiae curatorem constituit. Tyberius autem eius successor inter primos habuit familiares. Strabo. Terpandrus Arineus siue Lesbicus poeta Lyricus primus in lyra Heptachordum & Lyrici carminis canonem scripsit, quod Philemoni quidam adscribunt: autor Suidas. Strabo autem Methymneum eum facit, quod oppidum est Lesbi, dicitque de Tetrachordo Heptachordum reperisse, ut eius indicant carmina quae ei adscribuntur ac alibi commemorauimus. Huius famae ac nominis maximi indicium, quod Lacedaemonij in seditione quadam admoniti ab oraculo pro Terpandro mitterent, qui lyrae & poeseos dulcedine animos uulgi ac tumultus sedaret, ex quo postea his prouerbum mansit, si quando dulcem audiant musices concentum: $\kappa\alpha\iota\ \lambda\epsilon\sigma\theta\epsilon\iota\omicron\mu\ \omega\delta\ \eta\eta\mu$: Secundum Lesbium cantum. Ex libro prouerbiorum Graecorum. Teucer Cyzicenus scripsit de terra quae fert aurum. De Cyzicenorum rebus, aliaque complura a Suida commemorata. Teucer Aiacis frater inter Aecidas scribitur. Teucer ante hos omnis Scamandri Cretenensis filius in Troade una cum Dardano genere regnauit, unde Iliensium regum fluxit origo. Tertullianus Afer genere patria Carthaginensis: presbyter, patre Centurione proconsulari, sub Seuero & Caracalla maxime floruit, uehementi uir ingenio. Hic cum diu Orthodoxus perseuerasset, in media fere aetate inuidia & contumelijs clericorum Romanorum ad Montani dogma elapsus est. Scripsit opera complura, fertur uixisse usque ad aetatem decrepitam. Hunc autorem Cyprianus martyr semper in manibus est solitus habere. Haec ex Hieronymo, qui alibi eundem aberrasse testatur his uerbis. Laudamus in Tertulliano ingenium, sed damnamus haeresim. Itaque ad Tranquillinum. Ego tam Origenem propter eruditionem sumi interdum arbitror quam Tertullianum, Nouatum, Arnobium, Apollinarem & alios nonnullos Graecos pariter & Latinos, ut bona eorum eligamus uitemusque contraria, ex apostoli sententia: Omnia probate quod bonum est tenete. Et Esaiam dicentis, Vae uobis qui dicitis malum bonum & bonum malum. Theramenes Atheniensis philosophus iussu! x x x. Tyrannorum sicuti Socrates in carcerem missus ueneno extinctus est: quod cum bibisset, propino inquit, hoc Critiae, qui causa potissimum eius mortis fuerat. Iocabatur uir fortissimus in morte. Cicero in Tuscul. P. Terentius Afer Carthagine natus, libertus Romae Terentij Lucani fuit: captum fuisse negant. Cum esset egregia indole, a patrono eruditus, uenit in amicitiam nobilium, maxime Lelii & Scipionis: quorum opera adiutus in scribendo fertur ob elegantiam sermonis, teste Cicerone, cui adstipulatur etiam Varro. Non obscura fama est inquit, adiutum Terentium in scriptis a Laelio & Scipione. Eandem ipse famam auxit, non enim nisi leuiter se tutari conatur, ut in prologo Adelphorum. Nam quod isti dicunt maleuoli, homines nobiles hunc adiutare, adsiueque una scribere: quod illi maledictum uehemens existimant, hoc laudem hinc ducit suam, quod illis placeat, qui uniuersis & populo placet: quorum opera in bello, in ocio, in negotio quisque pro tempore usus est sine superbia. Post editas comedias anno x x v. egressus est, neque amplius rediit. Q. Consensus redeuntem a Graecia perisse in mari dicit, una cum c v i i i. fabulis conuersis ex Menandro. Caeteri mortuum esse in Arcadia Stryphali siue Leucadia tradunt, dolore amissarum fabularum quas in nauis praemiseraat. Reliquis

quit filiam, quæ equiti Rom. nupsit, item hortulos x x . iugerum uia Appia ad Martis uil-
lam. Quo magis mirandū, Porcium scribere: Scipio nihil ei profuit, nihil Lælius, nihil Fu-
rius. Eorum ille opera ne domum habuit conductitiam, saltem ut esset quò referret obitum
domini seruulus. Hunc Afranius omnibus Rom. præfert, Volcatius non solum Neuius &
Plauto, & Cæcilio, sed & Liuius præponit, Phormio & Ecyra ab Apollodoro Comico trās
latæ sunt, reliquæ à Menandro. Eunuchus magno successu & precio stetit. Ecyra sæpe ex-
clusa, uix acta est. Terentios duos fuisse Metius est autor. Quorum alter Fregellanus fuit,
& seruus, Alter libertinus. Terentius item Scaurus grammaticus, quem Gellius dicit flo-
ruisse Hadriani temporibus, ac librum de Casellij Vindicis grammatici erroribus scripsit
se. Q. Terentius Culeo Senator Rom. captus à Carthaginensibus, redemptus ab Africano
maiore ac currum eius cum pileo capiti imposito secutus, cuius meminît Liuius lib. x . de
ii. bello pu. Hinc natus error apud ineruditos, Terentium Comicum putantes. Terentius
Varro Collega Pauli Aemylj post cladem Cannensem cum reliquijs exercitus Canusiam
se recepit. Cui Romam redeunti gratulatus est populus quod de rep. non desperasset. Te-
rentia Ciceronis in Tullio dicitur. Thespis ex Icaria ciuitate Atticæ primus poëta Tragi-
cus, & qui personas inuenit. Inter ipsius fabulas Pentheus & aliæ quæ memorantur à Sul-
da. Horatius autem in poetica: Ignotum tragicæ genus inuenisse camœnæ Dicitur, & plau-
stris uexisse poemata Thespis, Quæ canerent agerentq; peruncū facibus ora. Post hunc
personæ pallæq; repertor honestæ Aeschylus, & modicis instrauit pulpita tignis, Et docuit
magnumq; loqui nitiq; cothurno. Successitq; uetus comœdia nō sine multa Laude, sed in
uitium libertas excidit & uim Dignam lege regi, lex est accepta, chorusq; Turpiter obti-
cuit sublato iure nocendi. Nil intentatum nostri liquere poëta. Nec minimum meruere de
cus uestigia Græca Ausi deserere & celebrare domestica facta: Et qui prætextas, & qui do-
cuere togatas. Thespis alter Atheniensis Erichthei regis filius, è pluribus fœminis filias ge-
nuit L. Cum quibus uocatis ad epulas Hercules sigillatim concubuit. Suscepit totidem li-
beros mares qui Thespiadæ dicti sunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in
Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxere: autor Diodo. li. v . Tetrici pater & fi-
lius, è nobili stirpe inter x x x . tyrannos tempore Galieni ponuntur, Cæsares appellati
in Gallia post interfectos Victorinos fauente Victoria Augusta quæ ad finis eorum erat,
ac in ea prouincia rerum potiebatur. Verum postea bello ab Aureliano senex superatus,
clementia principis non solum uita donatus, sed corrector Lucaniæ factus est, multarumq;
aliarum prouinciarum, appellatusq; ab eo Collega & quandoq; Imperator est. Eorum do-
mus Romæ in Cælio monte inter duos lucos erat pulcherrima. In qua Aurelianus pictus
erat, utriq; prætextam tribuens & senatoriam dignitatem, accipiens ab his sceptrum coro-
nam Ciuicam pictam de Museo. Ex Pollione. Albius Tibullus eques Rom. poeta elegia-
rum: Messalæ familiaris fuit, ut & ipse in elegia testatur: Aegæumq; cum eo ad nauigans,
in itinere captus aduersa ualetudine apud Phæaciam proximam terram remansit. Corpo-
ris forma admodum præstanti traditur fuisse, natus Hircio & Panfa Coss. extinctus media
ferè iuuentute. Quæ temporis breuitatem Ouidius queritur. Nec auara Tibullo Tempus
amicitiæ fata dedere meæ. Hic primum in latina elegia locum cum Quintiliani tum pluri-
morum eruditorum sententia tenet. Tyberius prænomen Rom. per Ty. in antiquis mo-
numētis scribitur. Eius nominis grammaticum memorat Suidas, qui de Ideis orationis
tris libros conscripsit, aliâq; complura. Timagenes Alexandrinus sub Pompeio magno ca-
ptiuus Romam ductus à Gabinio, emptus à Fausto Sullæ filio, docuit Romæ usq; ad Au-
gusti tempora, quando & Cæcilius grammaticus excidit è schola quod esset nimis in lo-
quendo liber: uixit in agro Sullano appellato. Scripsit libros complures, periit ex uomitu
post cœnam. Timagenes alter Milesius historicus autoritate ac tempore prior supradicto,
post Thucydidem & Philistum scripsit de Heraclea Ponti, deq; uiris in eâ claris libros tris:
Epistolasq; autor utriusq; Suidas. De hoc ultimo Quintilianus ait. Timagenes intermis-
sam longo interuallo temporis scribendi historias industriam, noua laude reparauit. Timo-
sthenes Ptolemæi Philadelphi classis Præfectus, historicus & Geographus nobilis, scripsit
de portibus libros x . Strabo i x . Timæus Siculus historicus qui res Græcas conscrip-
sit, & usque adeo adrogans, ut ait Plutarchus in Nicia, ut Thucydidem & Philistum in hi-
storia se facile superaturum iactet. Ipse uero sicula quadam pinguedine delibutus, ad riden-

Terentius fre-
gellanus

Terentius

Scaurus græ.

Terentius Cu-

leo senator

Terentius

Varro Cos.

Terentia

Thespis poe-

ta

Thespis

Thespiadaræ

pater

Tetrici pater

& filius

Al. Tibullus

Tyberius

Timagenes

grammat.

Timagenes

historicus

Timosthenes

Timæus hi-

storicus

da quædam minime que ad historiæ grauitatem pertinentia digreditur. Cicero uero in libris de oratore sic ait. Post Calisthenem Timæus longe eruditissimus & rerum copia & sententiarum uarietate abundantissimus, & ipsa compositione uerborum non impolitus magnam eloquentiam ad scribendum attulit, sed nullum usum forensem. Idem in epistola ad Luceium testatur Timæum bellum Thebanum scripsisse. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in alijs redarguendis impendisse, contra Ephorum præsertim, nimis res etiam minimas persecutum, librosque fuisse pene in res singulas partitum. Ita neminem reprehensione carere. Timæus alter, cuius nomine Plato librum inscripsit de natura, patria fuit Locrensis, philosophus Pythagoreus, scripsit & ipse naturæ documenta & uitam Pythagoræ. Suidas. Timanthes pictor olymp. xcv. Zeussis tempore. Huius est Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua stante ad aras peritura cum mœstos pinxisset omnes, & tristitiæ omnem imaginem consumpsisset, patris uultum uelauit, quem digne non poterat ostendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxta Satyros tyro pollicem eius metientes: itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Et cum ars summa sit, ingenium est ultra artem. Plinius. Timon Atheniensis temporibus fuit Peloponnesiaci belli, ut ex Aristophanis & Platonis poematis perspicitur: describitur enim ab illis, ut inhumanus ac uitans hominum congressus præter unius Alcibiadis adolescentis. Interrogatus quæ cum illo causa esset amicitia: Quod sciam inquit, illum quandoque multorum malorum Atheniensibus causam futurum. Cum semel in concionem ascendisset, factò silentio mirantibus omnibus inquit. Est mihi o uiri Athenienses pone domum paruus ortus, ubi ficus coaluit quædam, in qua per multi nostri ciues se suspenderunt, In eodem nunc ego loco ædificare uolo. Quamobrem uisum est mihi uos publice admonere: si quis forte sit qui se prius uelit suspendere antequam arbor excidatur. His igitur de causis ab Atheniensibus *μισάνθρωπος* est appellatus, quasi genus hominum infensum habuerit. Sed & mortuo mirum contigit, ut sepulchrum eius quod erat in littore, mare quasi perosum, exundatione ab se absterruerit longèque expulerit. In quo hoc erat epigramma *ενθά Ἀπορηξας ψυχῶν βαρυδάμωνα κῆμαι. ὄνομα δ' οὐ πεισεῖται. κακοὶ δὲ κακῶς ἀπολείεται.* Hic sum post uitam miseram que inopem que sepultus.

Timæus philosophus
Timanthes

Timon Atheniensis

Timon Apolloniates

Timoleon

Timolaus

Timocles

Timotheus dux

Nomen non quæras: Dij lector te male perdant. Timon Apolloniates, seu Nicenus, uir & philosophiæ & eloquentiæ studijs præditus, Ptolemæo Philadelpho in primis acceptus, scripsit Tragœdias, Comœdias, Satyras, & alia, quorum Antigonus Carystius meminit qui uitam eius cōscripsit. Suidas. Timoleon Corinthius dux inclutus, uiribus fortissimus, uitaque abstinentissimus, missus cum triremibus ad liberandas à Dionysij tyrannide Syracusas, quem Dion Syracusanus implorato Corinthiorum auxilio expellere conabatur, intra dies L. quàm Syracusas attigit urbe potitur, ac Dionysius clam sese atque arcem Timoleonti dedit, ab eoque cum paucis in exilium Corinthum missus est: ille uero arcem solo æquauit, Syracusanis libertatem restituit. Deinde contra Leontinos pergens eorum Tyrannum Ictem in bello captum interfecit. Posthæc Mamercum Cataniae tyrannum in fugam uertit duobus hominum millibus occisis. Leptinum qui Apolloniam per uim ceperat captum ac uinctum Corinthum misit. Carthaginenses Siciliam bello inuadentes superauit, castraque eorum diripuit. Postremo rebus magnis gestis ex oculorum morbo cæcus effectus est, ac priuatus Syracusis quas liberauit, uixit in magno apud ciues honore. Ibiq; tandem mortuus ac funere publico elatus. Aequalis autem fuit Timotheo, Agésilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Hæc ex Plutarcho. Qui eum ex nostris Paulo Aemilio comparat. *TIMOLAUS* Larisseus è Larissa Macedonia, discipulus Anaximenis Lampfaceni. Scripsit poema de bello Troiano Homeri uersui uersum addens atque subdens, uidelicet. *μήνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, ἠμ' ἔδετο χυθῆς κεχολωμῆος εἵνεκα κῆρας, οὐλομένην, ἣ μὲν Ἀχαιοὶς ἄλγε' ἔθηκε μαρναμένης, ὅτε τρωσὶν ἄσπερον πολέμιον ἄνακτος. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, ἑκτόρος ἐν πάλαισι δαΐζομῶν ὑπὸ δ' ἄσπιδι.* Scripsit & alia. Suidas. Timocles Comicus Atheniensis fabulas scripsit, ipsius nonnullas commemorat Athenæus. Timotheus quatuor præcipuos fuisse comperio: Primum Atheniensem ducem potentissimum ac diuitem, qui muros Athenis ædificauit. Cuius meminit Aristophanes, *οτιμοθέες δὲ πύργος, ἐμπέσοι γέσοι.* Huius Icona pictores adulandi gratia fecerunt, iuxtaque fortunam rebus ciuitates ei inclusas deferentem, illum autem ipsas expugnantem: quamobrem

rem

rem indignatum eum ferunt pictori fuisse, quod felicitati potius eius res gestas quam uirtuti uideretur adscribere. Haud multo post hoc factum fortuna quasi aegre ferente rebus excidit: author Suidas. Huius ut uiri etiam docti meminit Cicero in primo de officijs his uerbis. Timotheus Cononis filius Atheniensis cum esset inferior belli laude patre suo, ad eam laudem adiecit gloriam ingenij & doctrine. Timotheus item Atheniensis comicus medicæ comœdiæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Timotheus Milesius Musici, qui decimam & undecimam chordam lyrae addidit & antiquam musicam in molliorem modum mutauit. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander fortissimo excitabatur, & ad res bellicas alacrius instruebatur. Decessit anno ætatis LIII. Scripsit uersibus de Musica libros XVII. Hymnos, Encomia, Dithyrambos: hæc Suidas. Quintilianus tradit hunc à discipulis, qui apud alios musicam prius didicerant, duplicem solitum esse ferre mercedem, quod oporteret eos male imbutos prius dediscere accepta, deinde paulatim ab se tradita percipere. Eustathius autem eius defuncti epigramma ponit. *πᾶσα μίλτος τίηται ἢ μὲν ἄρα πῶθεν οὐ τιμόθεον κιδάρα δέξιον ἠνίοχον.* Timotheus sculptor nobilissimus. Cuius in templo Apollinis Romæ plura sunt monumenta. Vnus qui cum Leochare Briace & Scopæ Mausoleum Artemisiam cælauit, quadrato ab latere quisque suo: author Plinius. Timotheus Gazeus patria, grammaticus tempore Anastasij principis, qui scripsit uersibus: cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus his omnibus præstantior inter LXXXII. discipulos: Pauli epistolis tum martyrio clarus, Præsul Ephesus, patria Lycaonius, filius uiduæ mulieris. Alius item martyr Romæ tempore Melchisedis Pontificis ex Antiochia. Alij quoque complures. Timagoras Atheniensis capitali supplicio mulctatus, quod Dareum ad quem legatus missus fuerat, more Persarum adulando adorauerat. Suidas: & Valerius. Timomachus Byzantius pictor nobilis, Cæsaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiacem quos ipse Cæsar LXXX. talentis emit, in temploque ueneris generitricis dicauit. Plinius. P. Ticinius, ut est author Varro, primus è Sicilia Romam tonfores adduxit, anno urbis CCCCLIII. cum antea intonsi essent. Plinius. Sex. Titius orator, homo loquax & satis acutus, sed tamen solutus, & mollis in gestu, ut saltatio quædam nasceretur, cui saltationi Titius nomen esset: ita cauendum est ne quid in agendo dicendo ue facias, cuius imitatio rideatur. Cicero. Titianus Titiani filius Græcus orator, præceptor Maximini principis, scripsit libros prouinciarum pulcherrimos. Appellabatur simia sui temporis quod omnia probe imitaretur: author Capitolinus in Maximino. Titianus, siue ut quibusdam placet Tatianus, uir eruditus prima ætate oratoriam Romæ docuit, ex quo honores ac opes sibi parauit. Dein factus Christianus libros aduersus gentes memorabiles reliquit. Iustini martyris sectator fuit. Postea uero eloquentiæ tumore inflatus, nouam condidit sectam, quæ Encratitarum dicitur, quam postea Seuerus auxit, à qua Seueriani appellati, Valentinum Marcionem Saturninumque secutus, qua maritos & mœchos pari iudicat lege. Ex quatuor euangelij unum composuit quod Diatessaron nominauit. Titianus uero infinita edidit uolumina, inter quæ quod contra gentes est, omnibus præstat. Emicuit M. & L. Antoninorum temporibus: ex Hieronymo & Eusebio. Titus quando prænomen T. tantum litera notabatur, quando nomen, totum scribitur, ut Titus princeps. Titus Bostrenus Præsul sub Iuliano & Iouiniano principibus, uehementes aduersus Manicheos scripsit libros: decessit sub Valente: ex Hieronymo. Titus ad quem sunt Pauli Epistolæ. Tirteus poëta Atheniensis. De hoc in Geographia in Lacedæmonia conscripsi. TYRANNION Amisenus, discipulus Estiæ Amiseni nobilis grammatici, ætate Magni Pompeij docebat Romæ: ductus est à Lucullo captiuus in bello Mithridatico, prius dicebatur Theophrastus, mutauit autem nomen quod inter æquales superbis uersaretur moribus. Clarus igitur & diues ob doctrinam factus adeo est, ut supra tria librorum milia possideret. Decessit iam senex morbo podagræ. Tyrannion Iunior è Phœnicia discipulus prioris, à quo sibi nomen usurpauit, cum prius Diocles uocaretur. Captiuus & ipse Romam ductus à quodam Diamante Cæsaris liberato emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eaque liber factus, ludum Romæ aperuit: scripsit libros LXXXIII. Tyrannus autem Sophista fuit, qui scripsit de diuisione orationis libros X. Hos tris ponit Suidas. Titornus bubulcus fortitudinis monstrosæ

Timotheus
musicusTimotheus
GazeusTimotheus
Pauli

Timagoras

Timomachus

Sex Titius

Titianus
orator

Titianus hæreticus

Titus præsul

Titus Pauli

Tirteus poëta

Tyrannion

grammat.

Tyrannion

Iunior

Titornus

- fuit, cum Milone certauit de robore uicique, cum pedem tauri una manu, altera uero alterius tauri pedem per uim conantibus ipsis resilire traheret: author Aelianus. Tlipolemus patria Tirynthius, Hercules & Astidames filius, author Rhodiorum, Lycnium fratrem Alcumenæ nothum ac filium Electrionis, uenientem ex sua patria in urbem Tirintha, per seditionem oleæ ramo interfecit: ad Apollinem Delphos expiandi sceleris gratia uenit, responsum tulit ut sedem Rhodi commutaret, quæ res à Pindaro narratur. Hic postea Rhodijs imperauit, gentemque auxit, ac eos ad Troiam duxit, ut habetur apud Homerum in Catalogo. Extinctusque in bello ossibus Rhodum relatis, ubi ei festa celebrantur corona populea. Thrasimachus Carthaginensis sophista periodum & colon, id est, membrum prius monstrauit, ac modum qui nunc est Rhetorices induxit. Fuit discipulus Isocratis, scripsit de arte Rhetorica. Suidas, Thrasibulus Atheniensis exul, comparato exercitu xxx. tyrannorum dominationem Athenis sustulit, iuuante Lyfandro Lacedæmoniorum duce, exulesque reduxit. Insuper plebiscitum tulit quod *δ. μνησείων* uocant, qua iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis: cuius Cicero in Philippicis & Val. de Mo. meminerit. Thrasibulus Milesiorum Dux ut portum Sicyoniorum occuparet, ex aduersa parte oppidanos tentauit. Dumque sic detinerentur, cum insperata classe portum cepit. Frontinus libro II. Trachalus orator Domitiani temporibus sobrius & satis apertus suis, & quem uelle optima crederes, auditus tamen maior. Nam uocis quantam in nullo cognoui felicitas, & pronuntiatio uel scenis suffectura, & decora omnino. Denique ei quæ sunt extra superfuerat: author Quintilianus, qui sonum Trachali appellat. Traianus Patricius floruit sub Iustiano principe. Scripsit temporum epitomen nobilem, fuit & ipse uir Christianus: author Suidas. C. Trebatius iuriconsultus, Ciceronis familiaris, cuius commendatitia ad Cæsarem in Galliam proficiscens sub eo militauit. Extatque Cæsaris responsum per epistolam. Trebatium quem mihi commendas, aut regem Galliarum faciam, aut hunc Leptæ legatum. Tu si alterum habes quem ornem, ad me mitte. Hunc idem Cæsar Dictator quod eum uti senatus adurgeret admoneret, non clara facie respexit. Trebellius historicus. C. Trebonius cum Bruto & Cassio tertius coniurauit contra Cæsarem. In Asia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudelissime fuit, ut narrat Cicero in Phil. Idem siue necessarius eius sub eodem Cæsare in Gallia militauit, eiusque classis apud Massiliam præfectus bello nauali. Tritanus è Samnio in gladiatorio ludo celebris, qui & filium habuit militem Pompeij magni, monstroso uir robore, & rectos & transuersos cancellatim toto corpore neruos in brachijs manibusque habuit: hostem ab eo prouocatum ac uictum uno tantum dexteræ digito correptum in castra per uim traduxit: authores Varro: Plinius. Tryphon Alexandrinus grammaticus Augusti tempore scripsit de copia orationis, de Orthographia, & alia: quæ à Suida commemorantur. Tryphon Origenis auditor ad quem nonnullæ eius extant epistolæ, in sacris libris eruditissimus fuit, ut eius multa ostendunt monumenta, præsertim liber quem edidit de uacca rufa in Deuteronomio, & alia quædam ab Hieronymo commemorata. Tryphon cognomento Diodorus natus Cosianis castello Apamiensium Syriæ, educatus Apamiæ, & regi commendatus, regno Apamiensium successit, Syrisque bellum mouit. Strabo libro XVI. Tryphon, Respicius, & Nympha uirgo in Saxonia sub Decio martyres. Prior enim anseres pascebat, cuius exemplo Respicius Trib. mil. & deinde Nympha uestalis permoti sunt. Tryphonia uxor ipsius Decij ponitur & in hac palma. Tryphiodorus Aegyptius poëta, scripsit Maratonia: excidium Ilij. Odyseam id est, poema de laboribus Ulyssis. Paraphrases comparisonum ab Homero positarum. Suidas, Thucydides Atheniensis historicus Olymp. LXXXVIII. fuit patre Oloro, matre Egessipyla, genus à ducibus Milciade & Cimone, qui & ipsi ab Aeaco Iouis filio originem habuere, duxit: ut Didymus in historia testatur. Vxorem duxit è Thracia oriundam alioqui diuitem, cuius opes adsecutus, non in uoluptates, sed partim in ocium literatum erogauit. Nam bellum Peloponnesiacum scribere aggressus tempore quo illud gerebatur, Atheniensibus pariter ac hostibus Lacedæmonijs militibus, qui bello interessent, mercedem præbebat, uti res quotidie ueras ei renunciarent, quas fidelius accipere sperabat si non solum ab amicis, sed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quisque suas falso tueretur. Præceptores habuit in philosophia Anaxagoram, & in rhetorica Anaxagoram

tiphontē

tiphontem, cuius & ipse in VII. historiae meminit, dicens eum causam fuisse perdundae
 reipub. ac firmandae c c c. tyrannidis. Quod autem Athenienses eius post mortem ca-
 dauer extra ciuitatem eiecerunt, magistro parcens tacuit. Ad rempublicam non adcessit,
 neque in concionem ascendit, militauit tamen quandoq; malis tamen auspicijs. Nam mis-
 sus Amphipolim, eo tempore quo rex eam Philippus occupauit, in suspicionem uenit pro-
 ditionis. Quare in exilium actus in Aegina substitit. Inde in Scaptam sylvam. In eo casu
 fortunam aequo animo tulit, nunquam neque queri, neque flere uisus: neque Brasidam
 exilij sui authorem in sua historia unquam accusare uisus est, quod plerique faciunt scri-
 ptores suis potius adfectibus, quam ueritati inseruientes. Herodotus enim quod spretus a
 Corinthijs fuerat, eos fugere scribit Naumachiam apud Salamina. Timaeus Tauromeni-
 tes Timoleontem plus aequo laudauit, quoniam patrem eius Andromachum Monar-
 chia non deiecerit. Philistus cum iuene Dionysio orationibus contendit. Xenophon
 Memnoni conuicium dicit quod familiaris esset Platonis, cuius ipse aemulus fuerat. Ad-
 plicatio ad scribendum historiam cupidoq; gloriae iam inde puero statim apparuit. Nam
 recitante quondam Herodoto sua scripta magno auditorum assensu, permotus & ipse
 laudis aemulatione flere uisus est, quod Herodotus animaduertens ad patrem uersus, ait:
 Deduc puerum ad disciplinas. VII. historiae composuit libros, in uerbis luculentus, in
 sententijs obscurus, multa breui complectens. In hyperbatis frequens, minime figura-
 tus. Nam neq; ironijs, neq; scommatis, neque obliquis utitur orationibus, uti Demosthe-
 nes, quod historiam aut personas quas introducit, cum sint principes uiri & generosi, mi-
 nime deceat hoc cauillosum ac ueteratorum dicendi genus. Excessit in Thracia sepul-
 tus Athenis, ut dicunt nonnulli, ossibus clam exportatis quando cauebatur nequis ob-
 prodionem exul Athenis contumularetur. Eius monumentum cernitur prope Pylas in
 loco Atticae, quem Coelam uocant. Haec ex Marcellino Graeco authore conuersa. de eo-
 dem Quintilianus ita refert. Thucydides & Herodotus longe ceteris in historiae praefe-
 rendi, quorum diuersa uirtus laudem penè est parem consecuta. Densus & breuis & sem-
 per instans sibi Thucydides: dulcis & candidus, & effusus Herodotus: ille concitatis, hic
 remissis affectibus melior: ille concionibus, hic sermonibus: ille uir, hic uoluntate. Dio-
 nysius Halicarnasseus scribit, Demosthenem adeo Thucydidis stilum probasse, ut eius li-
 brum octies exscripserit, totumq; ferè edidicerit. Cicero in Bruto. Thucydides rerum ge-
 starum syncerus pronunciator & grandis etiam fuit, hoc forense concertatorium non tra-
 ctauit genus. Orationes quas interposuit, multae sunt, eas ego laudare soleo, imitari neq;
 possim si uelim, neque uelim si possim: ut si quis falerno uino delectaretur, sed eo nec ita
 nouo, ut proximis Consulibus natum uelit, nec rursus ita uetere, ut Opimium aut Ani-
 cium Cos. quærat. Atqui eae notae sunt optimae, credo, sed nimia uetustas non habet eam
 quam quærimus suauitatem. haec ille. Obscurus omnino author, & ultima ferè lectio
 censetur apud Graecos, ijs qui iam profecerunt, quod & idem Cicero non dissimulauit
 dum uix illius sententias crebras percipere fatetur. Thucydides alios idem Marcellinus
 ponit, unum Milesium Athenis inter principes uiros ac duces, aemulum Periclis. Ali-
 um Pharsalium, Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quae de Acropoli scri-
 psit. Quartum poetam natione Achedrysum, cuius meminit Androcion in Attide, di-
 cens eum filium esse Aristonis, qui fuit tempore Platonis Comici & Agathonis Tragi-
 ciae Nicerati uersificatoris. **ACTIUS TULLIUS** Volscorum rex, qui Corio-
 lanum profugum excepit, deque communi consilio Romam suos Volscos ad ludos ire
 suauit: clam deinde Consules adlocutus perterrefecit ac monuit, ut Volscos urbe eiice-
 rent: dubitare se, ne sicuti olim Sabini in similibus ludis aliquem excitent tumultum.
 Haec Tullius simulabat, ut plane iustam belli causam haberet: quod sane accidit, suis po-
 stea in concione ad ultionem excitatis, ut autor Liuius libro II. Ab hoc igitur profapia
 Ciceronis Plutarchus originem habuisse dicit, quanquam tempore uiluerit. Silius a Tullo
 rege Romano: progenitorem eius Tullium alium, qui tempore Annibalis ordines duxit,
 his uersibus memorat: Tullius aetas raptabat in agmina turmas, Regia progenies &
 Tullo sanguis ab alto: Indole proh quanta iuuenis quantumq; daturus, Ausoniae populis
 uentura in secula ciuem. Ille super Gangem, super exauditus & Indos, Implebit terras uo-
 ce, & furialia bella Fulmine compescet lingua, nec deinde relinquet Par decus eloquij
 cuiquam

Historici
iniqui.

Thucydis
dux.

Actius Tul-
lius rex.

M. T. Cice. cuiquam sperare nepotum, Marcum Tullium Ciceronem plures utriusque linguæ authores literis mandauere, inter quos Tyro Tullius eius libertus 111. uoluminibus eius uitam teste Pediano descripsit. Nos pauca cum ex Plutarcho, tum reliquis authoribus, quæ potissima uidebantur, collegimus. Igitur Cicero natus 111. Non. Ianu. præceptores se fatetur habuisse, in philosophia quidem Philonem Academicum tunc Romæ commorantem. In iure civili Scæuolam. In dialectica Diodorū Stoicum. In dicendo Apollonium Molonem. Sex. Roscium Amerinum parricidij reum natus annos $\times \times 111$. ut tradit Nepos, alij $\times \times v 11$. defendit. Metuens deinde Sullam, quem in ea causa offenderat, in Græciam abiit, Asiamque simulata causa ualitudinis adiit, ubi se, ut ipse ait, recoquendum præceptoribus dicendi dedit. Xenoclemque Adramytinum, Dionysium Magnesium, & Menippum Carem, Rhodium Apollonium Molonem magistrum dicendi habuit. Feruntque Posidonium tunc Athenis eum græce declamantem audiuisse, ac protinus exclamasse, quod solum Græcis dicendi relictam gloriam uideret ad Latinos per eum transferri. Cum quaestor è Sicilia reuerteretur, Puteolosque adplicuisset: ubi multi ciues Romani ad Baias conuenerant, interrogatus est quid nam Romæ rerum gereretur. Miratus igitur Cicero illos ignorare tanti temporis absentiam eius in Sicilia, decreuit ex illo semper in urbe uiuere. Consul factus coniurationem Catilinæ repressit, legem Agrariam repulit, Murenam defendit. Hinc ob Clodij inimicitiam in exilium actus, æquo animo, ut philosophum decebat, minime fuit. Eius causa $\times \times$. hominum millia uestem mutauere. Rediit Pompeio & consule Lentulo sollicitantibus, tanta urbis lætitia, ut quasi auulsa sedibus suis Roma, omnis ætas ordoque obuiam procederet, quæ omnia ex eius orationibus, & pridie quàm iret in exilium & postquam rediit, licet deprehendere. In augurum collegium cooptatus, deinde Procos. in Ciliciam profectus, ibi Ariobarzanem regem populi Romani amicum seruauit à Parthis, qui in Syriam transuerant in extremam Cappadociam non longe à Tauro apud Cibistra oppidum. Inde reuertens Athenas Rhodumque remisit. Urbemque petens, incidit in ipsam flammam civilis belli. Demandataque ei Campaniæ cura, Pompeio decedente, literæ à Cæsare superuenerunt quæ hortabantur eum ut uirum bonum & quietum neutri parti adherere. Cæsare rerum potito, cum eius nullæ essent partes, sese ad studia & ocium contulit: eo deinde interfecto, & Antonio flagitiose agente, in Græciam abiit ea mente, ut rediret. Initio consulatus Hircij & Pansæ causa fuit, ut Antonius hostis à Senatu iudicaretur, à quo tandem 111 uiro iussus interfici, à Popilio quem capitis reum defenderat, apud uillam suam Formianam iugulatur, anno ætatis $L \times 1111$. Terentiam uxorem saepe aduersam tandem abdicauit, de qua Hieronymus contra Iouinianum. Cicero rogatus ab Hircio, ut post repudium Terentiæ sororem suam duceret, negauit se id facturum, dicens non posse uxori & philosophiæ pariter operam dare. Et item de eadem. At illa quæ de fontibus Tullianis hauserat sapiētiam, Messalæ Coruino ac deinde Sallustio acerrimis Ciceronis inimicis nupsit. Hæc postea ad centum uixit annos: duxit tamen aliam Cicero, mirantibusque amicis, quod ea ætate uirginem duxisset, respondit, Cras mulier erit. Recensere eius libros adeo uulgatos superuacaneum, eos commemorabo qui defunt. De consolatione ad filiam librum 1. De gloria 11. Laudationem Catonis 1. Commentarios sui Consulatus græce scriptos, quos ad Posidonium philosophum misit. Tris libros de temporibus suis uersibus scriptos. Nam & ad poeticam pronus, quingentos nocte uersus facere solebat. Conuertit quoque in Latinum Oeconomicum Xenophontis. Arati Phænomena trimetro carmine. Orationem Demosthenis pro Ctesiphonte, & alteram Aeschynis contrariam. Marcus Cicero filius eius inter eos, qui à claris parentibus degenerauerunt, ponitur Valerio. Binos eum congios haurire solitum scribit Plinius, ob temulentiamque M. Agrippæ scyphum impegisse. Idem libro $\times \times 11$. cap. v 1. ait Augustum Consullem cum Cicerone filio fuisse, quod sanè miror ab alijs scriptoribus præteritum, ab ipso præsertim Cicerone patre, qui tanta de se ac suis iactare solebat. Qu. Cicero frater legatus Cæsaris in Gallia $\times 1111$. legationis præfectus. Deinde ad regendam Asiam Proconsul missus admonetur à fratre per epistolam totius officij. Quandoque etiam cum eo in dissidium uenit. Duxit uxorem Pomponij Attici sororem. Miserandus demum eius exitus. Proscriptus enim unà cum filio quando & Cicero frater, percussorem rogauit se ante filium absumi, filius contra se antequam patrem. Vterque igitur simul interfectus. author Appianus.

Terētia uxor

M. C. filius

Qu. C. frater

Appianus. Tulliola filia Ciceronis, prius locata Dolobellæ. Deinde Pisoni Crassipedi, sub quo in partu diem obiit, patri adeo dilecta, ut à Sallustio ut probrum, matris pellex appellatur, quod ut ab inimico, non iudice dictum existimandum. Huius igitur & reliquorum Tulliorum monumenta in uia Appia, sexto ab hinc lapide, marmora quoque inscripta plurima ante hos annos resecta sunt. Tyro Tullius Ciceronis libertus adiutorq; in studijs fuit. Is libros complures de usu atque ratione Latinæ linguæ, itemq; uarijs ac promiscuis quæstionibus composuit. In his præcipui uidentur, quos Græco titulo Pandectas inscripsit, tanquam omne genus continentes doctrinarum, hæc Gellius. Hic supra centum dicitur annos uixisse, uolumina eo quo nunc uidemus ordine disposuisse, ut autor Quintilianus. Laurea Tullius, alter Ciceronis libertus etiam doctus, cuius de balneis epigrāma legitur apud Plinium. Tullius Cimber, qui primus in cōiuratione Bruti manus in Cæsarem intulit. Tullius Crispinus, dux Romanus, debellatus à Seuero principe. Turianus Plastes aduersus à Fregellis à Tarquinio ad Iouis effigiē in Capitolio dicandā. Nam in Hetruria ea maxime ars uigebat. Ficilia quoq; in urbis exordio erant in honore, abstinentiæ & paupertatis exemplo. ob hoc rex Numa septimū collegium figulorum instituit. Plinius. Proptertus item. Ficilibus creuere deis hæc aurea templa. Turpilius eques Romæ, è Venetia. Cuius pulchra extant opera Veronæ. Laua is manu pinxit, author Plinius qui suo tempore dicit fuisse. Turpilius poeta Comicus senex Sineellæ moritur Pompeij tempore. author Eusebius. Turia uirgo uestalis incesti damnata. Liuius. **TURCIORVM** quoque familiam Romæ fuisse ex inscriptione lapidis cognoscimus, qui nunc in hortis apud ædis apostolorum conspicitur his uerbis. Ex autoritate Turcij Aproniani præfecti urbis. Ratio docuit utilitate suadente, consuetudine mercandi summota: sub exagio potius pecora uendere quàm digitis colludentibus tradere, ut appenso pecore, capite pedibus & seuo, lacte & subgulari lanio cedentibus, reliqua caro cum intraneis proficiat uenditori sub conspectu publica fide ponderis comprobata, ut quantum caro occisi pecoris adpendat, & emptor norit & uenditor commodis omnibus à præda damnata, quam Tribunus officium, Cancellarius & scriba de pecuarijs capere consueuerant. Quæ forma interdicti & dispositionis sub gladij periculo perpetuo custodienda mandatur. **A. Tuccius**. Huius nominis inscriptio, Romæ apud arcum Constantini nuper in effosso lapide, quod fundamentum putatur fuisse alicuius ædificij à Tibicinibus facti. Numini domus Augustorum Victoriæ sacrum Genio collegij Tibicinum Romanorum. **Q. S. P. P. Q. Q. II. S. P. D. D.**

Tulliola

Tyro Tullius

Laurea Tullius

Tullius

Crispinus

Turianus

Turpilius

Turcij

Turcius

Apronianus

Inscriptio.

Cancellarius

A. Tuccius

VALERII prius Valesij teste Quintiliano appellati, sicut Fusij deinde Furij. Primus qui in magnum uenerit nomen, fuit L. Valerius Valesij filius, qui primo de Veientibus, iterum de Sabinis, tertio de utrisq; triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ Consulē nō subrogauerat, & domum in Velia tutissimo loco habebat, in suspiciōne regni adfectati uenit: quo cognito apud populū questus est, quod tale aliquid timuissent: quapropter remisit qui domum suam diruerent, secures etiam fascibus dempsit, easq; in populi concione summisit: legem de prouocatione à magistratibus ad populū tulit. Hinc Publicola dictus. Cum diem obiisset, publice sepultus & annuo matronarum luctu honoratus. Cæcilius. Hic quadriga primus in triumpho uectus est sine ulla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funusq; curauit, funebremq; orationem de ipsius laudibus habuit, quæ adeo iucunda fuit Romanis, ut ex eo consuetudo manserit, ut qui strenue pugnando occubuissent, ab optimatibus laudarentur. author Plutarchus. **M. Val. Publicolæ** frater Cos. unā cum Posthumio Tubertio factus, ac contra Sabinos profectus, rem feliciter fratris auspicijs & administratione gessit. Ex quo publice ei domus ædificata, cuius fores extra honoris gratia aperirentur, quum cæteræ intus procederēt. Valerius Coruinus Tribunus militum sub duce Camillo reliquias Senonum persequente, aduersus Gallum prouocatore solus processit. Coruus ab ortu solis galeæ eius insedit, & inter pugnādum ora oculosq; Galli reuerberauit, & hoste uicto, Valerius Coruinus dictus. Hic cum ingens multitudo ære alieno oppressa, Capuam occupare tentasset, & ducem sibi Quintium necessitate compulsam fecisset, sublato ære alieno seditionē compressit. Hæc Cæcilius. Liuius uero addit de Samnitibus eum triumphasse, Sexies Consulē fuisse, hostes T. Manlij morte superbos compressit. Vixit præterea

L. Valerius

Publicola.

M. Val. Publicolæ

frater.

Val. Coruin.

- L. Val. Potitus. præterea teste Valerio, corporis & animi uiribus integris annos centum. L. Val. Potitus post decemuiralem inuidiam, plebem in patres incitatam legibus & conditionibus suis mitigauit. Vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque Consul post Xuiros cum Vollicos Equosq; ad Algidum magna laude debellasset, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed suadente Icilio Tribuno Ple. primus sine autoritate Senatus triumphauit, cum Collega suo M. Horatio. Quamobrem Maximí cognomen adeptus est, quod nemini à senatu præterquam Fabio Maximo datum est, ut ait Plutarchus. M. Val. Falco ad Attalum regem pro simulachro matris deum ex oraculo missus à Romanis. Valerius Leuinus Cos. cum Pyrrho prælio congregiendi in Lucania infeliciter pugnauit. Iterum postea Consul contra Agrigentum missus, ac superato Hannone duce Carthaginensium, oppidum in potestatem recepit. Senatum securi percussit. Cæteros sub corona uēdidit. Alter Leuinus Cos. contra Philippum Macedoniae regem prospera bella gessit, teste Liuius libro VI. de bello. Valerius Flaccus M. Catonis senis familiarissimus, eundem ex agro Tusculano ad rempublicam adduxit pariter & instruxit, ut ait Plutarchus. Consul cū eodem Cato ne circa Mediolanum, ut Liuius testatur, cum Gallis & Insubribus & Boijs collatis signis pugnauit, ubi decem millia hostium sunt cæsa. Causam mulierum de abroganda lege Oppia contra Collegam suam Catonem obtinuit, de quo uide Liuium, elegantes utriusq; orationes libro IIII. de bello Ma. Censor quoq; cum eodem creatus ab eo princeps Senatus est dictus. Valerius Antias scriptor historiarum saepe ab autoribus testis citatus, militauit sub Valerio Leuino aduersus Hannibalem. Val. Messala, duo oratores, de quibus uide in Messala. Q. Val. Soranus poeta quem Cicero de Oratore in primis doctissimum togatorum appellat: Plutarchus uero uirum philosophum & eruditum dicit, ac interfectum per proditorem à G. N. Pompeio fuisse, dum ultro citroq; cum eo ambulans ac loquentem pauloq; post abeuntem iusserit necari: autoremq; Oppium adducit. Huius Sorani est illud principium poematis. Iuppiter omnipotens regū rerumq; repertor Progenitor genitrixq; Deum Deus unus & omnis. C. Valerius Procillus, militauit sub Cæsare, in Galliam missus legatus ad Ariouistum, ut in commentarijs. Valerius Max. historicus scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tyberium Cæsarem. Militauit sub Sexto Pompeio, ut ipse de se testatur, ubi de institutis antiquis loquitur. Val. Flaccus poeta scripsit Argonautica. Quintilianus eum sua ætate fuisse testatur, his uerbis. Multum in Val. Flacco nuper amissimus. Inter Valerios sunt sancti uiri duo præsules non prætereundi. Alter Cæsaraugustanus & ciuis & episcopus, Maximiani tempore sub Daciano præfule, unā cum Vincentio martyre captus. Alter præsul Hipponensis fuit, cui successit Augustinus. Est & Valeria uirgo & martyr in Africa, cum Cornelia item uirgine. Pridie Calend. April. Altera Valeria martyr uxor S. Vitalis postea dicetur. Valerianus præsul in Africa martyr sub Gensericico rege. Valdenses seu pauperes de Lugduno, sub Hadriano IIII. autore Valdone excitati sunt. Is enim idiota, sacrorum uoluminum degustationem ex alijs deprehenderat, patrimonium omne pauperibus distribuens, dicebat Christianis omnia communia esse oportere, ad eumq; errorem plures adsciuerat. Marcus Varro natus tempore, quo Marius Cimbro deleuit in prouincia Narbonensi, ut placet quibusdam. De quo Cicero in primo Academicorum. Libri tui Varro, nos tanq; in urbe nostra peregrinantes errantesq; sicuti hospites reduxerunt domū, ut possemus aliquādo ubi essemus agnoscere. Tu ætatē, tu descriptionem temporū, tu sacrorū iura, tu domesticā, tu bellicā disciplinam, tu sedē regionum & locorum, tu omnium diuinarum atq; humanarū rerum nomina, genera, officia, & causas aperuisti. Plurimum quidē poetis nostris & literis lumen attulisti, atq; ipse uariū & elegans omni ferè numero poema fecisti, philosophiā & in multis locis inchoasti. Augustinus de ciuit. dicit hunc apud Latinos, & Origenem ac Didymum apud Græcos plus cæteris scripsisse, edidisseq; lib. XLI. Satyras quas Menippeas appellāt, De imaginibus. Deniq; tam multa legit, ut aliquid ei scribere uacasse miremur, tā multa scripsit quā uix quenquam legere potuisse credamus. hæc ille. Terentianus item ait, uir doctissimus undecunq; Varro. Militauit bello Piratico sub Pompeio. Coronaq; ob uirtutem donatus nauali, qua longe clariorem meruit imaginem, ut ait Plinius, in bibliotheca Asinij Pollionis. Terentius Varro ante hunc sordido loco natus, in foro clamitando causasq; agendo pro sordidis hominibus aduersus bonos, honores procurauit, quæstura & duabus ædilitatibus, sella Curuli &

& Prætura functus. Postremo consul factus culpa sua apud Cannas exercitum Paulumque
 Collegam suum perdidit. Redeunti gratias Senatus egit quod non desperasset. Dictatu-
 ram nolenti obtulit. autor Cæcilius. Q. Rubius Varro, qui à Senatu hostis cum C. Mario
 est iudicatus, acer & uehemens accusator fuit. Cicero in Bruto. C. Visellium Varronem,
 Cicero item inter uiros sui temporis doctos cōmemorat. P. Teren. Varro Atacinus in his
 quæ nomen est adsecutus interpres operis alieni nō spernendus quidem, uerum ad augen-
 dam facultatem dicendi parum locuples. Quintil. Eusebius autem dicit eum ex Atace fu-
 ille uico Narbonensis prouinciæ, ac post annū x x x v. literas Græcas didicisse. Q. Va-
 rius orator acutus in rebus inueniēdis nec minus uerbis expeditus, fortis uero autor & ue-
 hemens, & in uerbis nec inops nec abiectus, & quem planè oratorem dicere auderes: Cice-
 ro in Bruto. P. Actius Varus quum Auximum cum præsidio teneret, adueniente Cæsare
 aufugit. Lucanus. Varus ut ad martē pulsarunt Auximon alæ, Per diuersa ruens neglecto
 moenia tergo, Qua syluæ, qua saxa fugit. Prætor idem Africam obtinuit tempore ciuili-
 belli dum ibi Ligarius esset. qui tyrannide accepta contra Cæsarem prouinciam tenuit. Pe-
 dianus. Quintilius Varus Alphenus patria Cremonensis, ut ait Eusebius, fuit: quem Vir-
 gilius in Bucolicis magnopere extollit: Vare tuum nomen superet mihi. Et rursus: Nancq̃
 super tibi erunt qui dicere laudes Vare tuas cupiant, & tristia condere bella. Inter Augusti
 præfectos fuit, & Germanos magna gloria uicerat, ut est autor Seruius grammaticus: ue-
 rum hic postremo profligatus ab eisdē Germanis, tris legiones amiserat: quapropter Au-
 gustus ob dolorem sæpe parieti caput adlidens aiebat. Redde legiones Vare, autor Tran-
 quillus in Augusto. L. Varus & Plocius Tucca, uiri doctissimi, amici Virgilij, hæredesque
 ex parte testamenti relicti, iussu Augusti carmina Aeneidos emendauerunt, hac lege ut ni-
 hil adderent, ut Seruius tradit. Horatius. Dilecti tibi Virgilius Varusque poetæ. Varus Ge-
 minus inter Declamatores ponitur Augusti temporibus. Hic dixit: Cæsar qui apud te au-
 dent dicere, magnitudinem tuam ignorant: qui non audent, humanitatem. Seneca. Fertur
 & eius dictum ab Hieronymo: Qui non litigat, cœlebs est. Cui quidem adstipulatur illud
 quod in sacris scribitur libris: Melius habitare in loco deserto, quæ cum uxore litigiosa. Va-
 rus sophista Perfa genere describitur paucis à Philostrato. L. Varinus Liuio nominatur &
 Verinus, diminutiua à Varo & Vero. L. Vargunteius defensus ambitus ab Hortensio ut
 apparet in oratione pro Sulla. fuit & in cōiuratione Catilinæ. Vatinius teste Valerio, cum
 esset dignitati Ciceronis semper aduersus, ita postea præualuere amicitia, ut duobus iudi-
 cijs publicis ab eo defensus sit. Hic cum esset impudentissimus, eleganter à Seneca descri-
 bitur. Vatinius, inquit, assiduo conuicio depudere didicerat. Vacia cognomentum non-
 nulli sibi Romæ inuenerunt à furis retortis. Legitur de Seruilio Vacia uiro prætorio tem-
 pore Senecæ. De quo ipse in epistola LV. dicit: Nulla re alia notū fuisse illum prætorium
 & diuitem quàm uillæ ocio, quam prope Cumas possidebat, in qua consenuerat, ut occu-
 pati aliquando clamarent: O Vacia solus scis uiuere. Cum tamen ille non uiuere, sed late-
 re potius sciisset. Itaque Seneca se dicit illac transeuntem solitū dicere tanquæ de mortuo per-
 iocum: Hic situs est Vacia. FL. Vegetius Renatus comes Constantinopolitanus scripsit ad
 Valentinianum principem libros V. Epitomen uidelicet institutorum rei militaris, de com-
 mentarijs Catonis, Augusti, Traiani, & Hadriani principum, ac Frontini. In primo ele-
 ctionem docet iuniorum, ex quibus locis uel quales milites probandi sunt, aut quibus ar-
 morum generibus exercitus imbuendi. Secundus ueteris militiæ cōtinet morem ad quem
 pedestris institui possit exercitus. Tertius omnium artium genera quæ terrestri prælio sunt
 necessaria, exponit. Quartus uniuersas machinas quibus uel oppugnatur ciuitates uel de-
 fenduntur enarrat, Naualisque belli præcepta subnectit. Venerij monachi sancti duo, alter
 Gregorij primi tempore è regione Lunensi secessit in insulam proximam Palmariam, ubi
 herbis diu uixit, & extinctus est: inde postea per Apollinarem præfulem Lunensem Re-
 gum translatus. Alter Othonis III. tempore ex cœnobio S. Benedicti apud Tybur ubi
 degebat, iniussu abbatis in solitudinem proximam perrexit. Castigatus deinde à S. Ro-
 mualdo abbate missionem impetrauit, inuentus in horrido & alto saxo mortuus in genu-
 cernuus. C. Verres perfūctus quæstura & prætura Urbana patre C. Verre & prætextato
 filio & filia nupta, successit in Sicilia prætor C. Sacerdoti: atque in ea libidinese auareque
 uersatus, decedens tandem succedente Metello repetundarum reus à Siculis postulatus
 est.

Q. Rubius
Varro.Varro Ata-
cinusQ. Varius
oratorP. Actius Va-
rus PR.Quintilius
VarusL. Varus
& Plocius

Tucca

Varus Ge-
minusVarus so-
phistaVarinus
Vargunteius

Vatinius

Seruilius
VaciaFl. Vegetius
Renatus

Venerij Duo

C. Verres

- C. Verres est. Qui M. Tullium ad accusandum descendere compulerunt, iam pridem ipsis necessitate
Eros. dine copulatum, quum Quæstor in Sicilia fuisset, autor Pedianus. C. Verres Eros Desti-
C. Veturius gnator Cæsaris Augusti. inscriptio marmoris Romæ. C. Veturius. & Sp. Posthumius
Coss. Coss. aduersus Samnites bellum gerentes, à Pontio Herennio duce hostiū in insidias ducti,
T. Veturius uide in Posthumio. T. Veturius Veturij supradicti filius adolescens, cum ob æs alienum se-
Veturia nexum Cælio Plocio daret, uerberibusq; adfectus esset, quod stuprū pati nollet, querelam
Verrius ad Cos. detulit. Senatus Plocium ad carceres duci iussit. Val. de pud. Veturia mater
Flaccus & Volumnia uxor Coriolani, quem nulla uis à mœnibus patrijs amouere potuit, castra
Verrius adeuntes lachrymis suis amouerunt, autor Liuius. Verrius Flaccus iuris Pontificij periti-
Flaccus grā- fimus apud Macrobiū & Diomedem grāmaticos. Verrius item Flaccus huius libertus,
maticus dicendi genere claruit. præceptor Augusti nepotum, docuit in Atrio Catilianæ domus, ac-
Verrius cepit q; in annum L L S. centena, decessit elatus exacte, sub Tyberio. Statuam habuit Præ-
Cloacius neste, ex Tranquillo. Verrius Cloacius grāmaticus de uerbis à Græcis tractis librum com-
Velius Long. posuit, autor Gellius qui paulo post eum fuit. Velius Longus grammaticus scripsit in arte
Veetius præ grammatica, cuius quædam reperta sunt nuper in cœnobio Bobiensis. Veetius Prætextatus
textatus apud Macrobiū. Veetius Valens Antiochenus libros scripsit Anthologias, in quibus de
Veetius ualēs annis, Climacteribus Septenarijs & Nonarijs eorum q; ratione scripsit, tradita prius à Pe-
Vibius Vir- tofiri & Necepsæ regibus, περι κλημακτικῶν εβδοματητικῆς καὶ εννιαδικῆς ἀγωγῆς. Vibius Vir-
rius rius Campanus qui inter autores fuerat Campanæ defectionis ad Annibalem, premente
Fulvio Cos. idem etiam fuit autor ante deditionem uti ciues sibi mortem consciscerent,
Itaq; X X I I I. senatores eum secuti domum, post cœnam uino mentem alienati atq; inui-
Victor præf. cem cōplexi cum lachrymis ueneno sumpto digressi sunt. Liuius. Victor præsul Carteiæ
Victor ciuitatis Hispaniæ, scripsit aduersus Arrianos. Victor Mauritanus genere, sub Maximia-
Apher no martyr, cuius erat miles & aulicus maximo in honore, apud Mediolanum post uarias
pœnas è uinculis fugiens latitauit, mox deprehensus prope eandem urbem in hortis eius-
dem principis capite plectitur V I I I. Eid. Maij: cuius corpus diu inhumatum ac canibus
relictum, S. Maternus loci præsul cōdidit. Eius hodie caput à Callisto I I, dono acceptum
Victorini Volaterrani ostēdunt. Fuere item & in hac palma complures huius nominis. Victorinus
tyranni. inter X X X. tyrannos tempore Galieni, de quo Iul. Aterianus sic scribit. Victorino qui
Gallias post Iunium Posthumium rexit, neminem existimant præferendum, non uirtute
Traianum, non Antoninum clementia, non grauitate Neruam, nō in gubernando arario
Vespasianum, nō in censura aut seueritate totius uitæ Pertinacē uel Seuerum. Sed omnia
hæc libido & cupiditas mulierariæ uoluptatis sic perdidit, ut nemo audeat uirtutes eius li-
teris mandare. hæc ille. Eo igitur matronarum libidinum causa interfecto apud Agrippi-
nam, mater Victorina Victorinum filium paruū Cæsarem fecit, qui paulo post & ipse
interfectus fuit apud Agrippinam coloniam: unum utriq; sepulchrum hac inscriptione.
Victoria Au- Hic duo Victorini Tyranni siti sunt, autor Pollio. Victoria Augusta mater Victorini, quæ
gusta. & mater Castrorum dicta est, inter X X X. tyrannos ponitur, ac in Gallia rexit imperium.
Victoria mar- Tetricumq; Imperatorem ad finem suum etiam constituit, de qua etiam inter Imperatores
tyr dixi. Altera uirgo Trebulana & martyr in patria sub Decio. Victorinus præsul Pictauen-
Victorinus sis ac martyr, scripsit quædam ab Hieronymo cōmemorata. Victorinus Afer, Romæ sub
Pictauensis Constatio principe rhetoricæ præceptor, in extrema senectute factus Christianus, scripsit
Victorinus nonnulla quæ Hieronymo recensentur. Victorinus natione Aquitanicus calculator, ad-
Afer cerditus ab Hilario urbis Romæ episcopo, cōposuit paschalem cursum post quatuor illos,
Victorinus Hippolytum, Eusebium, Theophilum & Prosperum. Continet autem annorum seriem
Aquitanicus D. X X X I I. Ita ut quingentesimo trigesimo tertio anno rursus incipiat paschalis solenni-
tas eodem mense & die & luna, quæ primo resurrectionis dominicæ anno facta est. autor
Gennadius. Victorianus præsul in Mauritania, scripsit nonnulla ab eodem autore com-
vigilantius memorata. Vigilantius natione Gallus, eodem etiā teste autore, præsul in Hispania, quem
Hieronymus dormitrātem lepido cauillo appellat, acriq; defensione refellit, quod inter alia
vigilij diuitias paupertati præferebat. Vigilus diaconus composuit Monachorum instituta.
Alter qui præsul fuit, scripsitq; ad Simplicianum quædam in laudem martyrum. autor
vincentij idem. Vincētius natione Gallus, presbyter sub Theodosio & Valentiniano, uir eruditus
clari in sacris literis, scripsit librum quem tacito proprio nomine inscripsit, Peregrinus cōtra hæ-
reticos.

reticos. author idem. Vincētius ordinis Prædicatorum, qui scripsit historiam uniuersalem ab exordio mundi usq; ad Hierosolymitanam expeditionem Ludouici regis Gallorum, annum uidelicet M. C C X L V I I I. Vincentius uero martyr tempore omnibus, ac celebritate prior, patria Cæsaraugustanus, ordine Leuita, Valerij præfulis sui munera euangelij sæpe obibat, sub Diocletiano passus, sepultus apud Valentiam. Vincentius postremo ordinis etiã Prædicatorum, natione item Hispanus, patria Valentinus, claruit sanctitate nostra ætate inter sanctos à Calisto I I I. relatus, qui eius fuerat ciuis, eumq; Pontificem futurum prædixerat, ab eoq; se magnis honoribus extolli. Vinucius ciuis Ro. Augusti tempore, quo nemo in agendis causis præstantius habuit ingenium: quicquid longa cogitatio illi præstatura erat, prima intentio animi dabat: ex tempore causas agebat, sed nõ desiderabat hanc conditionem, ut ex tempore agere uideretur. De hoc elegãter Augustus dixit. Vinucium in numerato ingeniu habere. Seneca in Decla. Vindicius seruus qui coniurationem Tarquiniõrum & filiorum Brutii retexit, donatusq; propterea libertate ex sententiã Valerij Publicolæ fuit, ex quo postea manumissioni uindictæ nomen mansit. Plutarchus. L. Virginius occisa Virginia filia Icilio pacta, quam Appius Claudius Decemuir per uim corrumpere uolebat, urbem libertati restituit, finemq; tyrannidi Decemuirali constituit, ut mors Lucretiæ regibus, uide Liuium lib. I I I. ab urbe. T. Virginius Trib. Pl. Cæsonem Quincij Cincinnati filium cum reip. periculo condemnauit. Liuius in eodem libro. Virginius Opiter Cos. cum Aruncis bellu gerens, Pometiam magna clade adfecit. Ibidem. T. Virginius Cælimontanus cum Sp. Aemylio Cos. creatus, pacem foris domiq; habuere. Idem in eodem. Virgilius Maro recte scribitur nõ Vergilius, ut quidam è nostris grãmaticis hodie putãt: Nam de poeta testatur antiqua Græca inscriptio in Claudiano reperta quæ βίηγιον ponit, ut in Claudiano scripsimus. Quod uero in quodã marmore aiunt T. Vergilius Donatus inueniri, non mirum mutatione unius literæ diuersa esse nomina. Sic etiã Minucius & Minicius & multa alia reperiuntur. Huius uitam recẽsere superuacaneum cum ubiq; legatur, ac eam Seruius diligẽtissime perscribat. Hunc sicut & plerosq; calamitas & exilium clarum fecit: amissis enim possessionibus Mantuæ, ob uicinitatem Cremonæ Antonianæ, ad Augusti opes Romam se contulit, adiutus Mecœnatis amicitia. Illud inter cætera mirum recensebo, quod Tacitus de eius laudibus commemorat. Dum eius quædam carmina recitarẽtur in Theatro, ei omnes adsurrexere ueluti Augusto. Apud posteros uero tantu eius præiudicata potuit opinio, ut teste Macrobio, quamuis eius carmina multis in locis damnentur, laudem amittere non possit. Nostris autem sic eum taxant, ut Hesiodo superior, Theocrito æqualis, Homero inferior existat, quos sibi autores ad imitandum adsumpsit. Ego uero huic ueterum opinioni non ausim detrachere, uerũ quantum ex utriusq; conijcio lectione, quæ ab Homero hic accepit multo mihi uidetur fecisse meliora. Vrgones clari nonnulli memorantur, qui suis in locis dicuntur. Vitalis eques Ro. Rauennam cum Paulino præfecto eius urbis profectus ac Christianus factus domino obtemperare recusabat, ex quo in eadem ciuitate in fossam altam demissus martyrio adficitur, ubi postea templum ei dicatum. Ex Valeria Geruasium & Protasium genuit, & ipsos deinde martyres. Vigilij quoq; duo clari sanctitate, alter præsul Tridentinus, sub Gratiano & Valentiniano martyr: alter præsul Antisiodorensis sub Constantino. Viriatus Lusitanus primum in Hispania è pastore uenator, è uenatore latro, mox iusti exercitus dux factus, uniuersam Lusitaniam occupauit. M. Ventidium Prætorem fuso eius exercitu cepit. Post G N. Plautius Prætor nihilo felicius rem cum eo gessit, tantumq; terrorem hosti is intulit, ut aduersus eum cõsulari opus esset duce & exercitu. C L. Mimerium & C. Nigidium oppressit. Deniq; à proditoribus consilio Cepionis interemptus est, & ab exercitu eius multum imploratus tumultusq; nobilissime. Liuius. Cæcilius. Vlpianus Iurifconsultus, Alexandri imperatoris scriniorum magister, è Tyro fuit, ut legitur in libro digestorum de Censibus para. V. C. Tyrus. Cum Galliam regeret, populari tumultu interfectus est. Hic utitur auctoritate Pomponij, Pomponius uero Scæuolæ. Fuere autẽ reliqui Caius, Paulus, Celsus, Papinianus, Modestinus, Florentinus, Martianus, Alphenus, Calistratus, Iabulenus, Proculus, Aemylus, Africanus, Marcellus, Hermogenianus, Iulianus, Pompilius, Tripho-nius, Carnanus, Cassius, Terentius, Clemens, Neratius, Alcinous, Rufinus, Labeo, Archianus, Venuleius, Claudius, numero X X X. quorum magna pars sub Alexandro. Sulpi-

Vinucius

Vindici-

us seruus

L. Virginius

Virginia

T. Virginius

Virginius

Opiter.

Cælimontanus

Virgilius

T. Vergilius

Vrgones clari

Vitalis

Valeria

Geruasius &

Protasius.

Vigilij

Viriatus dux

Vlpianus

Nomina tu-

rifconsulto-

rum xxx.

R pitius

Volcatius Sedigitus. tius autē & Trebatius, Scaeuola, Pomponius, ijs superiores. Volcatius Sedigitus in libro de poetis quid sentiat de his qui comœdias scripserint, his uersibus monstrat, Multos in certos certare hanc rem uidimus, Palmam poetæ Comico cui deferant. Eum meo iudicio errorem dissoluam tibi. Vt cōtra si quis sentiat, nihil sentiat, Cæcilio palmam statuo de Comico. Plautus secūsus facile exuperat cæteros. Deinde Neuius qui seruet precio in tertio est. Si erit quod quarto detur, dabitur Licinio. Post insequi Liciniū facio Attilium. Sexto consequitur hos Terētius. Turpilius septimum, Trabea octauum obtinet, Nonno loco esse facile facio Lucretium, Decimum addo antiquitatis gratia Ennium. L. Volcatius Cos. in pedijt ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret consulatum. autor Pedianus. Volcatius Gallicanus quintum Cos. scripsit uitas Imperatorum ad Diocletianum. Eius tantum extat nunc Auidij Cassij uita. Volcatius Terentianus historiam sui temporis, hoc est, Gordianorum scripsit, ac dicit Gordianum seniore uultum Cæsaris Augusti ualde retulisse, autor Capitolinus. Volcatius Epidius grammaticus. scripsit res gestas Pompeij magni & eius patris, primus Libertinorum qui historiam scripserit, cum ab optimo quoq; scribi solita sit. ut scribit Cor. Nepos. Ludum aperuit, docuitq; inter cæteros M. Antonium & Augustum. Ex Tranquillo. Q. Volumnius Saxa Tribunus ple. legem tulit nequis mulierem hæredem institueret. Suasit legem M. Cato, extat eius oratio apud Liuium. Volumnius eques Ro. M. Lucillum adeo dilexit, quod cum Antonius eum tanquam Bruti partes secutum interemisset, flens ad Augustum tractus, iube me, inquit, ad Luculli corpus adduci, eoq; ductus amiciq; cadauer amplexans ipse quoq; trucidatur. Valerius de amicitia. Voltacilius Plotus rhetor Latinus Pompeij magni libertus ludum Romæ aperuit, ut autor Eusebius. Vrsicinus apud Rauennam martyr sub Nerone. Alius qui de Pontificatu cum Damaso contendit. De Vrsis & Vrsinis, in Nicolao Pont. dicam.

Xanthus historicus
Xanthus poeta.
Xantippus
Xenophon philosophus

ANTHVS antiquus rerum Lydorum scriptor. Lydus ne, an Sardianus fuerit, Strabo se dicit incertum habere. Suidas Lydum eum dicit è Sardibus ciuitate fuisse, scripsisseq; historiã Lydorū libris 1111. Xanthus alter poeta Melicus ponitur ab Aeliano. Xantippus Lacedæmoniorū dux aduersus à Carthaginensibus contra Luciatū Cos. pugnauit. Xenophon Grylli filius Atheniensis, Socratis discipulus, ob eloquentiam Musa Attica uocatur. Equorum, uenationis, & rei familiaris in primis studiosissimus, ut ex eius literis deprehendi potest. Venit in amicitiam Cyri Minoris cum quo militauit, ac eius pædiam scripsit, non tam historię seruiens ueritati quàm ut perfectum institueret ducem, ut Cicero in 11, de Oratore testatur, quam se frequenter lectitasse & manibus triuisse alibi in epistola quadam dicit. Præterea scripsit Symposium & Oeconomicum paruum admodum libellum, à Cicerone conuersum si credimus Columellæ ac diuo Hieronymo: qui si extaret, labori meo iterum uertendi consulisset. Edidit & historiam Peloponnesiæ belli, ac eorū quæ Athenienses post Thucydidem gesserūt, quam Paralipomena appellauit, aliosq; tractatus qui adhuc extant. Quintilianus Xenophontis iucunditatem in affectatâ dixit, quam nulla adfectatio consequi possit. Primus hic philosophorum historiam scribere cœpit. Cum Platone similitates gessit, ut autor est Gellius, qui ait libros inter se carpsisse. Nam & Plato in libris suis testatur Cyrum uirum fuisse quidem gnauum & strenuum, *καὶ δ' εἰς ἡ δὲ οὐκ ὀρθῶς ὀφθαλμοὶ τὸ πῆμα*, id est, non rectam tamen omnino disciplinam agnouisse. Contra uero Xenophon in libris quos dictorum & factorum Socratis composuit, negat Socratē de cœli atq; naturæ causis unquam disputasse. Iccirco mentiri eos qui dissertationes huiusmodi Socrati tribuant. Xenophontes alios tris Suidas describit, unum Antiochenum qui scripsit Babylonica, opus uidelicet de amore. Alium Ephesium historicum. Tertium Cyprium, qui scripsit Ephesiaca, amores uidelicet Cyrenes, Myrrhæ & Adonidis. Xenophanes Colophonius Physicus poema de Psyllis fecit, ut autor Strabo. Hunc Diogenes scribit Archelai auditorem fuisse, scripsisseq; elegias & Iambos contra Hesiodum & Homerum, quæ de dijs dixere improbando. Fuit item alter poeta Iambicus, patria Lesbios. Xenocrates Carthaginensis Platonis auditor, præceptor Polemonis. Cum princeps quondam legationis Atheniensium ad Antipatrum, à quo omnium expectatio intenta erat, nihil non illo uiro orante impetrare posse sperare, ac reliqui socij humaniter acciperentur, ipse ad conspectum uix quidem admissus est, quod suspectus haberetur. Tunc uersus ad socios Xenocrates beneficium agi dixit,

Xenophon tes tres.
Xenophanes philosophus.
Xenophanes poeta.
Xenocrates

dixit, quod se se unum Antipater suae in Athenienses ingratitude & perfidiae testem uereretur. Et dicere incipientem, nunc obstrepēdo, nunc obsecrādo tacere Antipater coegit. Cui in orando Photion eius socius successit. Ad hunc, ut ait Suidas, misit Alexander dono XXX. auri talenta: ille statim ea remittens, ait regibus, non philosophis opus esse pecunia. Scripsit praeterea Commentarios in remp. Platonis. Hunc Xenocraten Hieronymus ait scripsisse in templo Cereris Eleusinae ex Triptolemi legibus, tria fuisse praecipua, uenerandos deos, honorandos parentes, carnibus non uescendum. Xenocraten alium ab hoc Platónico scribit Suidas non minoris modestiae philosophum fuisse, qui scripsit Oecoscopium, id est, domesticum auspiciū. Quando uidelicet, aut mustella, aut serpens, aut his similia in domo apparent, quid portendere soleant. Xenophilus musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor quam Gorgias, qui CVII. uixit annis, sed felicitate non inferior: siquidem, ut Aristoxenus ait, omnis incommodi humani expertus in summo perfectissimae doctrinae splendore extinctus est. author Valerius. Meminit etiam Plinius, qui dicit eum annos XCV. uixisse. Xenarchus Comicus poeta: fabulas ipsius nonnullas commemorat Athenaeus. Xenarchus è Seleucia Ciliciae Peripateticus docuit Alexandriae, postremo Romae. Arrij primum philosophi, deinde Caesaris Augusti usus amicitia, usque in senectutem in honore habitus. Denique paulo ante mortem uisu orbatus diem obiit, author Strabo lib. XIII. Xerxes pictor Heracleota, qui Venerem adeo pulchram effinxit, ut ex ea quaestum magnum faceret, precio accepto ab his qui eam uisere cupiebant. Itaque Graeci lepido cauillo Venerem eam amicam Xerxis uocitabant, quod ex eius lenocinio quaestum faceret. author Aelianus de uaria historia.

Xenocrates

Oecoscopium

Xenophilus

Xenarchus

poeta.

Xenarchus

philosophus

Xerxes

pictor

ZAMOLSIM numen Thracum, in Thracia dixi in libro de Geographia. Zathalias Babylonius scripsit ad regem Mithridatem de Gemmis & natura earum, eisque humana fata adtribuit, litibusque & iudicijs interposuit, & in prelijs salutare pronunciauit. Plinius. Zaleucus legislator Locrensis uinum agris prohibuit iniussu medici, poena capitis indita, ut autor Aelianus. Apud Valerium Seleucus male scribitur, de quo ab eodem narratur, quod cum eius filius adulterij crimine damnatus, secundum ius ab eo constitutum utroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas uirtuti & meritis patris crimen condonaret, ipse sibi non pepercit, sed suo prius, deinde filij oculo eruto, usum utriusque uidendi reliquit. Zenones plures. Primus Eleates Parmenidis auditor, simul cum Perdicca & in philosophia & in administranda rep. clarissimus, teste Suida. Hunc inuētores dialectices fuisse, sicut Empedoclem Rhetorices, Aristoteles est author. Zeno Cittiaeus Stoicae sectae princeps, Cratis auditor. Alius Rhodius qui Rhodiorum scripsit historiam. Alius historicus, qui Pyrrhi in Italia gesta, epitomenque Romanarum & Carthaginensium rerum conscripsit. Alius Chryssippi discipulus, qui libros edidit perpaucos, sed plures discipulos reliquit. Tres item alij, unus Hermophileus medicus. Alius grammaticus. Octauus Sidonius philosophus Epicureus, ex Diogene. Zeno item praeful Veronensis, uir sanctus. Zenodotus Ephesius grammaticus & poeta, discipulus Philetæ. Vixit usque ad primum Ptolemæum cuius filios erudit, ac praefuit Alexandriae bibliothecae. Primus quoque qui Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Zenodotus sophista sub Hadriano docuit Romae, scripsitque epitomen prouerbiorum Didymi & Tarrei in libris III. Couertit in Graecum sermonem historiam Sallustij, Praeterea Genethliacum in Hadrianum & alia. Suidas. Zenodotus Architectus, qui primus Pergami strauit, quod uocant Asaroton, quoniam in pauimento quoque purgamenta coenae cerni soleant, ueluti relicta fuerint, paruis è testulis tinctisque in uarios colores. Zenodotus Adramyttinus orator clarus Asiatici styli, qui in senatu pro Asia dixit, quo tempore Mithridaticae factionis est accusata. Strabo. Zeusis Heracleotes pictor Olymp. XC. Discipulus incertum Demophili Himerei, an Naueae Thasi. In hunc Apollodorus Atheniensis pictor uersus fecit, artem ipsis ablatam Zeusim ferre secum. Opes inde maximas parauit. Postea donari opera sua constituit, quod diceret nullo satis digno precio permutari posse. Diligentia alioquin tanta, ut picturus Venerem Agrigentinis, quam in templo Iunonis Lacinae locarent, uirgines eorum uoluerit nudas inspicere, ut quod in quaque laudatissimum esset redderet. Pinxit & Monochromata ex albo. Fertur & pinxisse puerum uuas ferentem, ad quas cum aduolarent aues, iratus operi dixit: Uuas melius pinxi quam puerum,

Zamolxis

Zathalias

Zaleucus

Zeno

Eleates

Zeno stoicus

Zenones

plures.

Zenodo-

tus poeta

Zenodotus

sophista.

Zenodotus

Architectus

Zenodotus

orator.

Zeusis

pictor.

- Nam si hoc consummasset, aues timere debuerant. Aequales eius & æmuli fuere, *Ti-*
manthes, *Androcides*, *Eupompus*, *Parrasius*. ex *Plinio*. *Zopyrus Physiognomon* qui se
Zopyrus phy profitebatur hominum mores naturasq; oculis, uultu, fronte pernoscere, stupidum esse *So-*
siognomus. cratem & bardum dixit, quod iugula concaua non haberet, obstructas eas partes & obru-
Zopyrus tas dicebat esse. *Cicero* de fato. *Zopyrus Persa*, ut regi gratificaretur, naso auribusq; sibi
Persa. ablatiis cruentus ad *Babylonios* se fugere regis iram simulauit, eosq; paulatim ut sibi cre-
derent, induxit, atque eo modo ciuitatem regi prodidit. Ex quo in *Græcia* prouerbi-
um: *ζωπίρου τάλαντα*, *Zopyri* talenta, in eos qui sibi ualde nocent ut alijs profint. Ex libro pro-
Zoroastes uerbiorum *Græcorum*. *Zoroastes* rex *Bactrianorum*, qui primus in oriente magicam
cœpit. Emicuit *Nini* regis temporibus cum quo bella gessit. Fuit ante bellum *Troianum*
annis c c c c. absumptus est igne cœlesti, prædixitq; *Assyrijs*, si eius cineres seruarent,
regnum eorum non defuturum. Feruntur eius de natura libri i i i i. De lapidibus item
preciosis unus, præterea *Astronomica* & alia. author *Suidas*. *Plinius* quoque eum testa-
tur unum omnino risisse, eodem die quo natus est. Eidemq; cerebrum ita palpitasse, ut im-
positam repelleret manum, futurae præfagio scientiæ fuisse. *Zonaras* historicus *Christia-*
nus & monachus, historiam græce ab exordio mundi uniuersalem sub *Epitomes* nomine
collegit usque ad tempora *Michaelis* Imperatoris *Constantinopolitani*, quo tempore fu-
it. *Zozimus Alexandrinus* philosophus scripsit ad *Theosebiam* sororem suam libros
Zozimus x x v i i i. ex ordine literarum, quos ut ferunt, χειρόμνητα, id est, manu facta inscripsit.
philosophus Composuit & uitam *Platonis*. *Zozimus Gazeus*, siue *Ascalonita* temporibus *Anastasi-*
Zozimus principis, scripsit dictiones *Rhetoricas* ex ordine literarum, enarrationem quoque in *De-*
gramma. mosthenem. Vtriusque author *Suidas*. *Zenobia* regina *Palmyreorum* post *Odenati* ui-
Zenobia ri mortem, in *Syria* Romanum rexit imperium, poniturq; inter x x x. tyrannos, qui
regina. tempore *Galenii* orbem usurpauerint. Superata tandem ab *Aureliano* ac in triumphum
ducta fuit, eiq; principis clementia *Tybure* possessio concessa ubi honeste agitaret. Hæc
ea castitate dicitur fuisse, ut ne cum uiro suo, nisi prolis gratia, congregaretur. Regali alio-
quin pompa, *Persarum* ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum
limbo purpureo gemmis dependentibus, uoce clara, moribus seueris, *Græci* *Aegyptij*q;
sermonis peritissima, *Latini* non ignara. *Orientalem Alexandrinam*q; historiam epito-
mauit. *Herennianum* & *Timolaum* filios literis erudit, de quorum exitu nescitur, an in-
terierint morbo, an ab *Aureliano* fuerint interfecti. Ex *Pollione*. *Zenobij* duo, unus mar-
tyr sub *Diocletiano* apud *Sidonem* i i i i. *Calend. No.* ut scribit *Adonius*: alter profes-
sor, ac præsul *Florentinus*, ex æde olim *Laurentij* ad ædem *Reparatae* translatus. cuius se-
stus v i i i. *Calend. Iunij*. *Zoilus* martyr apud *Cordubam* ubi & sepultus. Alter con-
fessor presbyter *Aquileiensis*. *Zoilus* item *Homeromastix*. *Zorobabel* filius *Salatiel*,
Zoilus Home de quo in libris *Esdræ* & *Neemiæ* scribitur. Quum *Iudæi* captiui ad quinquaginta millia,
romastix. facta à *Cyro* potestate primo regni anno è *Babylone* reuertissent, uasaq; erepta retulif-
sent, templum restituere cœperunt. Intermissum opus impediens *Samaritis* usque
ad annum secundum *Darei Hystaspis*, quo tempore *Zorobabel* amicissimi sibi regis na-
ctus occasionem templi opus prosequitur. Res iterum à regis procuratore prohibetur.
Profectus igitur huius rei gratia *Zorobabel* ad regem, honorificeq; exceptus, usque cu-
biculo præficitur: orta deinde inter epulas quæstione, quid esset in rebus fortissimum,
alijs uinum, alijs regem, aut foeminam dicentibus, ipse ueritatem dixit: quod adeo regi
placuit, ut in redeundo *Zorobabel* templi cœptum opus prosequi simul, & reli-
quos omnes captiuos reduci imperauerit, finitumq; annis v i i. à primo au-
tem *Cyri* exordio x l v i. dedicauerunt x. *Calend. Aprilis* de more
pascha celebrato. Arcam foederis alteram instar prioris ædifica-
uerunt, nam priorem *Hieremias*, ut ait *Epiphanius*, abscon-
dit usque ad diem iudicij non apparituram. Ignem
præterea nouum excitauerunt. Hæc ex lo-
sephi ac *Hieronymi* libris.

NARRATIS ueterum nominibus cum eorum æquiuocis, restant partim noua, partim uetera illorum, qui primū de Christiana religione benemeriti, sanctorum ordinum aut excellentioris cuiusdā abstinentiæ authores extitere. Deinde successores eorū doctrina seu uitæ sanctitate pollētes. Post hos reliquis in artibus clari, Mox Ro. Pontificum. Postremo Imperatorum ordo nomenclaturæ superiori breuiter subiiciendus.

Ante omnis uero de Anachoritis pauca, nō tā ad historiæ narrationem quam ad uitæ frugem imitandā adducam. Anachoritas Græci, nos nouo uocabulo Eremitas uocamus. Hi sunt qui ab initio quasi pullulātis fidei germina primū in Indiā, Aegypti, Syriæq; desertis (ubi mitius ad laborū tolerantiam cœlum) prodire, si quando gregatim agerent, monachi etiā appellati, nullo adhuc certo ritu, tantum duriter uictitando ac manibus sese exercendo, tum uni obtemperando ascetæ fuerant. Horū igitur principes, Paulus, Antonius, Hilarion, quorum uitam Hieronymus in epistolis diligentissime persequitur, sub Constātino in saltibus Thebaidis apparuerūt. Pauli corpus in Pannoniā translatum extra Budam in templo ei dicato, ac à religiosiis eius ordinis Oliuetēsiū modo amictis custodito requiescit. Hilarion post solis occasum x v. tantū caricis uescebatur: deinde procedente ætate, pane modico cū olere cocto sine oleo, cui mox insurgente impetigine quadā, oleum addidit. Postremo reiectis ijs, panis quadra usq; ad mortē durauit, magna quidē admiratio ne q; seram ætatē qua cæteri mollius ac remissius uiuūt, ipse durius exegerit. De Antonio supra narraui: scribitur item de eo, cum forte suos monachos animi causa deambulatum per desertū ociosius duceret, obuiū sagittariū habuisse admirantem secū, Christi seruos uacare: Antoniū iussisse arcū magis, magisq; contendere, illumq; incolumi arcu ulterius non posse respondisse: qua similitudine sanè perceptum, modū esse in rebus seruādum. Ex eius officina Pion annis xxx. sub eo fuit, cuius consensu cum nunq; antea suos reuississet, rogatus à sorore ægrotāte, eam tandē adiuuit oculis clausis, pariterq; rediuit. Idē ad uitandam cibi suauitatem ambulans comedere solebat. Præfuit demum & ipse alijs, Helix duo, alter sub Antonio nobilis asceta uixit annis cxx. alter pater & rector ccc. uirginū, metuq; incontinentiæ curā quandoq; detractauit: quapropter dei prouidentia in somnis sibi præcidi genitalia sunt uisa: dum euigilasset ad curā pristinam redijt ab omni liber lasciuiæ cogitatione, manifesto exemplo charitatem alijs nostro periculo non esse præstandam. Macarij duo, Valētis principis tempore monachi ambo, alter ex Aegypto superiore, alter Alexandrinus, ambo clari sanctitate, simulq; in eadē eremo uixere, mortuiq; sunt: quorum discipulus Euagrius fuit clarus & ipse. Ex historia tripertita: Alter ex eis, ut ait Gennadius, unam scripsit epistolā, in qua docet neminem deo seruire posse nisi qui sit omnino animatus ab omnibus abstinere uoluptatibus, & omnis pariter cum opus sustinere labores. Moses duo abbates in hoc etiā genere uitæ illustres. Alter dicere solebat unam esse omnino libidinem cum qua usq; ad extremū Christi seruus pugnare oportet, nec præteritæ castitati cōfidere, exemplo Monachi cuiusdam sui sancti uiri qui in senectute in stuprum inciderat, ex quo natum infantem, ille in cœnobio plorans circumtulit, ad culpam ignominia diluendam, rogans fratres atq; obtestans, ut sibi deum propitium redderent. Idem Moses mitis in delinquentes, iudiciaq; inuitus suscipiebat, dicitans satis se ponderis habere ad propria cognoscenda. Alter Aethiops natione, corpore ater, præful antea Saracenorum, captus deinde ab Aegyptijs & ob uitia à domino repulsus in latrocinijs aliquandiu uixit. Conuersus deinde ad frugem, annis lxxv. in eremo perseuerauit: quibus septem, cellula nunq; est egressus: aquam suis monachis necessariam noctibus clam baiulabat. Excessit vii. Eid. Feb. Ex historia trip. Daniel abbas manibus frequenter se exercere solebat, operaq; circumferre pauperibus opitulando. Quum iam senex charitatis studio proximum Aegypti uirginum cœnobium inuiseret, ex eis unam uilius humi iacentem offendit, quam cæteræ ministerio maiore premebant. Rogans quid hoc rei: dixerunt stultam esse ac ebriæ similem. At ipse illius causa se uenisse in primis ait, ut eis manifestaret sanctam esse uirginem, humilitatisq; gratia illa finxisse. Pastor presbyter in eadem regione, matrem ad se uisendi gratia uenientem, clausa in conspectu cella repulit. Dicebat pœnitentiam nō tempore, sed

De Anachoritis

Paulus
Antonius
Hilarion

Pion

Helix duo

Macarij duo

Moses duo

Daniel

Pastor

R 5 animi

- animi ardore metiendam. Interrogatus super eo loco: Si quis sine causa fratri irascitur: Nullam, inquit, uerborum contumeliam dignam irascendi causam ferre, sed tantum si manus iniicerentur. Dorotheus Aegyptius inter patres etiam clarus, cui cibus, panis unciarum sex, cum paucis oleribus, nunquam ad satietatem neque edit, neque dormiit in lectulo toto protenso corpore. Ex lapidibus ab eo collectis, quotannis habitaculum construebat ad hospites excipiendos. Iosaphat Indorum regis filius, molliter educatus, & in loco ameno conclusus fuit, metu ne fieret Christianus, ut acceperat à mathematicis. Tandem die quodam obequitans forte senem fractum ac debilem uidens, rogauit ab imprudente custode quid hoc rei esset, ut autem de miseria ac sorte humana accepit, alia meditari coepit: nec mora diuinitus ad eum missus Barlaam è proxima eremo, à quo ueris præceptis imbutus simulque baptisate ablutus est. Ambo deinde eremitæ sanctissimi unâ fuere, quorum historiam Ioannes Damascenus perscripsit. Amos pater M. D. monachorum, quos ad horam cibi simul coactos ore aperto accumbere iubebat, ne parce comedentium uirtus appareret, nam plerique parum aut nihil ex obsonijs sumebant: quum adpositis abstinere longe sit difficilius, quam non adposita concupiscere. Amonius alius in desertis abbas, cuiuscunque cœnobium petenti profitendi gratia, sua cellula cum supellectile cedebat, ipse continuo aliam extruebat, ne alicui in causa esset angustia loci. Elpidius Cappadox in specu quodam annis X X V. durauit, ubi tantum die dominico & iouis uescebatur. Nunquam solem occidentem se uertendo uidit, tantum precibus ad deum, hymnisque psalendis intentus. Sifinnius eius monachus simul & imitator se uiuum sepulchro clausit, modo dico pane, & aqua contentus, psalmos pronunciando, nunquam uero sedendo, aut ambulando. Hæc ex Heraclidis historia. Fuit alter Elpidius præful Lugdunensis ac professor S. Iusto in præfulatu successit. Hor abbas, de quo tria commemorat author idem, quod nunquam sit mentitus, nunquam alicui maledixerit, nunquam citra necessitatē sit locutus. Isidorus Decessit nonagenarius apud Thebaidem, ut ait Hieronymus. Isidorus pater mille monachorum, quos clausos intra mœnia cœnobij retinebat, diuinis laudibus singulis horis sibi inuicem succedendo uacantes, ac duobus tantum extra rem procurantibus. Huius meminere Hieronymus & Cassiodorus, qui historiam scripsit tripertitam. Fuit alter Isidorus abbas in Amilia. Serapion in regione Arsenoite pater X. milium monachorum manibus uictum quærentium, tempore messis omnes precio conducebantur, eoque pauperes iuuebant. Ipse autem sola tunica contentus, pane insuper & aqua. Excessit X II. calend. Ap. Punificus Alexandria tumulatus. Ex historia tripertita lib. V III. Punificus maximi & ipse cœnobij pater, iam senex inde clam aufugit ad aliud interioris Thebaidis cœnobium, honoris uitæ gratia, & commodi, ignotusque in eo cū aliquamdiu in humili ministerio uersaretur, cognitus est tandem, & ad pristinum officium remissus. Ex Heraclide. Benjamin annis L X X X. in eremo durauit, quumque ex hydropisi laboraret, ægrotos tamen quoscunque diuinitus sanabat, omnisque pariter rogabat, ut eius animæ miseretur deum precarentur, corpus minime curando. Gadanus apud Iordanem sub dîo, sineque tecto degens, longa abstinentia consenuit, ut ait Heraclides. Ioannes eremita quum quendam item Anachoritam nomine Epesium, qui eum salutatum uenerat, interrogasset, quid potissimum egisset, ut annis, inquit, X L. nunquam me sol comedentem uiderit, at Ioannes, nec me, ait, irascentem. Decedens discipulis dixit, nunquam propriæ satisfecisse uoluntati, nunquam quod ipse non prius fecisset præcepisse. Mutius monachus cum filio V I I I. annorum in cœnobium præter consuetudinem receptus tanta patientia claruit, ut abbatis iussu ad eum exercendum, nunquam filium nisi conuerberatum seruitioque pressum, & amictu lacero uiderit. Zozimas in Palæstinæ partibus post annos L I I I. in eremo peractos, aliud in eadem regione uisendi gratia petijt. Hic monachi tantum die dominico ad sacra, & eucharistiam simul sumendam conueniebant, reliquis diebus paucis secum cibarijs exportatis per eremum peregrinabantur, ac si quid bonorum exemplorum uidissent inter se referrebant. Zozimas igitur & ipse peregrinando Mariam Aegyptiacam in desertis prope Iordanem repperit. Hæc enim Alexandria diu prostiterat, deinde ad frugem conuersa in Syriam abiit, ubi annis X L V I I. in solitudine cibo tenuissimo uixit: tunc uero obuiam Zozimæ facta rogauit, ut anno proximo reuerneret cum eucharistia: quam cum ille rediens ei præbuisset, altero item anno locum repetens defunctam in genua repperit ac tumulauit. III. No.

Non. Ap. Sylvanus in desertis oberrans, unum è discipulis uidit aquam bibentem, quem cum castigasset, ut ieiuniū soluentem, minime inquit ille, ieiuno: nam hodie cum reliquis fratribus accubui: quin ait Sylvanus, non id solutio ieiunij, sed charitatis conuiuium fuit. Quidam ceteros monachos reprehendens, quod manibus se exercerent: Maria inquit, optimam partem elegit. Sylvanus igitur hora prandij eum iussit minime uocari, dicens quod homo sanctus esset, contemplationisq; deditus, neq; cibi indigeret, recte in ipsius intemperitium oculū, & ineptam censuram cauillando. Agatho abbas per trienniū lapidem in ore continuit, ut tacere disceret. Interrogatus quid maximum ad dei cultum: silentium respondit, deinde oratio, deinde mansuetudo. Nam iracundum etsi mortuos excitat, uix putandū esse deo acceptum.

BASILII ORDO.

SED res hæc monachorum, ex illo incerto inæqualiq; modo quanquam durissimo, ad certam, æqualem, ac mitiorem uiuendi formulam primum per Basilium redacta, ac tribus confirmata uotis, quæ prius non fuerant: quin & testamenta eis condere licitū erat. In quo genere ipse primum, unā cū Macrina sorore sanctissima claruit. Nam quatuor tantum probati ordines. Huius, deinde Augustini, mox Benedicti, postremo Francisci. Ceteri sunt horū appendices. De Basilio satis in ordine literarum narratum. De Augustino nunc, & eius ordinis uiris uidendum.

AUGUSTINVS Afer genere, patria Tagastanus, patre Patricio, matre Monica, à puero statim diuinum ingenium prætulit: quippe qui omnis disciplinas paulatim per se didicit, ut ipse testatur. Verum in Manicheorum secta diu Carthagine moratus, tandem Romam uenit admodum adolescens Theodosio imper. ubi annos sex rhetoricæ præceptor fuit. Inde Mediolanū clam matre profectus annos natus XXX. cum filio Adeodato notho suo, lachrymis matris quæ eum Romam secuta fuerat, & Ambrosij sermonibus, ad uerum ritum redactus, statim ad Simplicianum properauit, qui in quodam secessu tunc extra mœnia Mediolani magna sanctitatis fama agitabat. Ibi que annum unā cum quibusdam socijs perseuerauit. Post aliquot deinde annos, Ostiam uenit, ubi matrem amisit. Inde Centumcellas, ubi opus de trinitate cum incepisset, fertur uidisse pueri ostentum, qui aquam in uas paruum transfundere conabatur, ad eius opus adludens. Inde in patriam nauigatione peruenit. Valerius Præsul Hipponensis eius audita fama, ad se aduersitum in loco abstinentiæ commodo extra urbem constituit: ubi annos tris cum socijs agitans coactus est ciuium cotidie adcedentium importunitate locum mutare, ac quendam montem aditu difficiliorem petere, ubi tugurium inter saxa uilissimum, separatūq; à cæteris fecerat. Hic librum scripsit de uita monachorum, & quædam alia. Reliqui uero socij eum iactu funde remoti, circumsistebant. Tempore post hæc uisum Valerio illum ad se aduersere presbyterum que creare, simul que unā Præsulem, & coadiutorem officij constituere, quod esset eloquio præstans, & uitæ meritis clarus. Augustinus igitur ægre huiusmodi sumpta prouincia, ante omnia uitam in eadem Canonicorum instituit regularium, qui uita degerent cōmuni, ab Apostolis prius ordinata. Vandalis deinde irruentibus, ac Carthagine capta, Hipponem obsidentibus, ægrotare cœpit, durante que morbo VII. Psalmos in tabula descriptos in pariete desigi iussit, quos contemplans assidue meditabatur. Ante mortem ferè X. dies nullum ad se admisit, postulat que demum sacramenta, quæ dicitabat etiam sanctis uiris in extremo non negligenda. Migravit è uita anno ætatis LXXXV. salutis CCCCXXXVII. præsulatus XL. obsidionis Vandalorum mense VII. Corpus eius ob barbarorum uastationem in Sardiniam translatum, usque ad Limprandum Longobardorū regem, qui anno DCCXXII per legatos à Saracenis id redemit, Papiæq; constituit. Mensa est usus citra delicias copiosa, & argenteo cocleari, ac conuictoribus adhibitis domesticis, inter quos Possidonius in Africa Præsul rerum huiusmodi testis fuit. Eremitani ordinem suum ab eo fluxisse dicunt, in monte Pisano, dum in Africam rediret, à Simpliciano prius institutus. Edidit que Coriolanus eorum paulo antè generalis super hoc Apologiam, totum tamen apocryphum, nullusq; author idoneus. Ordo autem Canonicus non tam ab eo institutus, quam renouatus. Ab apostolis enim in monte Sion exordiū sumpsit, qui post ascensionē ut ait Thomas II. q. l. XXXV III. de uitæ genere deliberantes, cōmunia inter se omnia, ac tria uota coram

R 4 deo

deo statueret: qui ritus à successoribus, clericisq; omnibus diu diligentissime seruatus, fideq; postea deferuescente desitus, nunc quoq; in ecclesijs amplius XL. perseverat. Amictus est linea tunica, tantum uesti cuiuscunq; supperaddita, quam Iacobus Apostolus Præsul Hierosolymitanus, primus ex more Leuitico, ueterumq; sacerdotum sibi adsumpsit: post eum Marcus Alexandria: Posterius uero diuersis inter se factis conciliabulis, alij alia simul cum lineis indumenta corripuere, statutaq; condidere. Nouissime uero anno M. CCCC. I. auctore Leone de Carate ciue Mediolanensi eiusdem ordinis uiro cœnobium S. Mariæ de Frigionaria Lucanæ diœceseos renormantes, Frigionariam cognominauere congregationē. Postremo Lateranensem Eugenius III. postquā eam probasset appellari mandauit: Nam eam basilicam annos propè DCCC. antea tenuere, ex eaq; plures Pontifices, & uiri maximi prodierunt. Sed & S. Crucis, & Mariæ nouæ templa diu possederunt, mosq; fuerat ut qui titulis his cardinales præessent, ex eorum cœnobijs profitentes existerent. Deniq; nulla magis religio propagauit, cuius cœnobia olim in Europa ad IIII. milia DLV. in Italia DCC. Hodie autē uix LX. Nunc uiros percurram ex hoc ordine præclaros, in primis autē Pontifices XXXVI. inter q̄s Gelasi⁹ primus, Leo VII. Alexander II. Paschalis II. Lucius II. Alexander III. Inno. III. Honorius III. Cardinales amplius CCC. Sanctos uiros ad VII.

Phridianus milia & quingentos. Præterea Phridianus, cuius Gregorius III. Dialog. meminit. Is enim
Patricius Vtoniæ regis in Hibernia filius, adolescens admodum Romam uenit, postremo Lucam:
Prosper ubi præsul factus cœnobium excitauit, quod post obitum eius nomini dicatum fuit. Patri-
Vgo de S. cius Hiberniæ Præsul, sub Cælestino primo. Prosper Præsul Reginus. Fuere ex his Domi-
Victore nicus & Antonius Vlyxiponensis, quorum alter postea nouum Præd. ordinem constituit,
Vgo de alter uero ad minores migravit. Vgo de S. Victore Parisiensis summus theologus sub Ho-
Follieto norio II. scripsit de sacramentis & alijs. Vgo de Follieto canonicus S. Petri Cordubensis,
Ricardus moribus itemq; literis clarus. Ricardus de S. Victore Paduanus patria, sub Anastasio III.
Guarinus MCL. Inter cardinales uero S. Guarinus patria Bononiensis, Præsul Prænestrinus à Lucio
Pe. Damianus II. creatus, ætate annorum CX. moriens apud Præneste sepultus est. Petrus Damianus Præ-
Iaco. de Vi- sul Ostiensis sub Gregorio VII. quum aduersum suæ quieti statum prospiceret, bonis ac
triano cardinalatu se abdicans in cœnobium S. Mariæ Rauennatis unde exierat redijt, ubi & per
Vgo sancte decessit, anno MCXIX. operibus in Theologia plurimis relictis. Iacobus de Vi-
Iuo triaco sub Inno. III. Præsul Tusculanus, multa etiam scripsit, profectus & legatus cōtra Al-
 bigenses hæreticos. Vgo alius de S. Victore, Parisiensis, Tusculanus Præsul, celebris theo-
 logus. anno MCCCCXXI. Iuo etiam ex eodem cœnobio cardinalis, magna uir fama
 doctrinæ. Est & in hoc ordine alia quoq; congregatio, quæ repente magnopere coaluit S.
 Seruatoris. Author Stephanus homo Bononiensis fuit. ord. eremitarum. An. MCCCCX
 Is enim quum rem inclinam uideret, cum paucis eum sequentibus canonicum sumpsit
 gestamen, supraq; album cucullum, Gregorio XII. probante ac ad eum S. Donati de Sco-
 peto prope Florentiam migravit, ex quo An. Præsul Flo. Scopetinos eos uocat. Plura dein
 de cœnobia recepta: Sancti Secundi Eugubini, dono religiosi uiri Guidonis Feretrani pri-
 mi Urbini ducis. S. Seruatoris de Sylualacu prope Senam. S. Seruatoris Iconici Bononiæ,
 ubi miraculum uulnerati ab Hebræis crucifixi, ac sanguinem fundentis. S. Seruatoris Ve-
 netijs. In urbe uero S. Petri in Vinculis. Alia item congregatio S. Petri de monte Corbulo
 Florentinæ diœceseos nuper cœpta, tibiq; papa beatissime hoc anno confirmata. Hi hospiti-
 tia colunt, quanquam pauperes adhuc. Pullum humilem que cucullum linteis crassis que
 tuniculis superinduunt.

BENEDICTVS EIVSQUE ORDO MULTIPLEX.

Scholastica **B**ENEDICTVS patria Nursinus, primo Sublacū secessit, ubi ordinem Mo-
Maurus nachorum cœptauit, in Italia primum, quem antea Basiliius in oriente con-
Placidus stituerat. Deinde quum à frequentibus adiretur, uitandæ gloriæ gratia Casi-
Tertullus num uenit, ubi templum Apollinis, Joanni Baptistæ dedicauit, ad quem To-
Eutychius tilas rex Gothorum experiundi uaticinij gratia dicitur incognitus uenisse,
 seruo præmisso, cultu regio, ab eoq; patefactus fuisse. Quondā etiam dispensatori iussit, ut
 amphoram olei pauperi daret: quod quum ille ob olei charitatem neglexisset, amphoram
 postea plenam è fenestra præcipitari mandauit, ne quid sub tecto contra eius iussa seruari-
 tur, amphora deinde illæsa reperta fertur, ac pauperi tradita. Sororē habuit Scholasticam,
 cœnobio

cœnobio uirginum eiusdem ordinis præfidentem, quam semel quotannis uisere solebat, relata & ipsa in Catalogum. Habuit item inter monachos ab initio Maurum & Placidum: hic Tertullus, ille Eutychie senatorum filij. Placidus missus in Siciliam in eodem loco martyrium subiit. Maurus uero à Præfule Cenomanensi in Galliam ad ordinandum cœnobium aduersus, post multam in ea peregrinationem, prodigiâque facta, apud urbem Andegauensem in cœnobio S. Martini excessit, annos natus XCII. Fuit & alius huius nominis monachus cœnobij Boliacensis, cuius festum VI. Cal. Feb. celebratur, ut Ado testatur. Martyres item Mauri plures. Benedictus uero decessit Casini, ubi & tumultus, unâ cum Scholastica sorore, anno DXVIII. Imperat. Iustino seniore. Cœnobium eius nomini postea dicatum, diuersorum principum liberalitate magnopere auctum fuit. Tertullus & Eutychie primus senatorum, quos supra memorauimus. Deinde Gordiani Gregorij patris. Postremo Caroli II. Imperat. Hic enim dum à uictoria Saracenorum ex Apulia in Galliam rediret, secum Germani Præfulis Capuani corpus exportauit, ex eoque tantum digittum cœnobio Casinensi dono dedit. Huius nanque Germani Gregorius II. Dialogo meminit, dicitque Benedictum Casini morantem, eum Capuæ defunctum eadem hora nunciasse, uidisseque in cœlum euntem, fuisse testatum. In eius deinde honorem, oppidum sub Casino ædificatum à Bictario abbate, ubi prius ædes sancti Seruatoris fuerat, quod ab irruentibus deinde Longobardis direptum, ac diruptum, simulque Bictarius interfectus fuit, in beatorum numero putatus. Ossa uero Benedicti ex ea calamitate in Galliam ad Floriacense cœnobium translata. Post annos uero CX. Casinense cœnobium à Penone quodam ciue Brixienti potentissimo, ut ait Sigisbertus, restitutum, & eadem ossa rursus eo ex Gallia relata sunt, ubi ante hos annos à cardinale Aragonensi resecta multis uidentibus fere. Tres erant arcæ, in duabus B. & soror, in tertia, ad pedes eorum Carolomanus Caroli Martelli filius, Caroli magni patruus, qui monachus fuit, Abbatibusque iussu rursus in Galliam regni in pace constituendi gratia profectus, statim reuertit, tantâque fuit obseruantia, ut greges eius loci iussus pasceret, quapropter iure inter beatos connumeratur. Alterum Benedictum eodem fere tempore memorat item Gregorius III. Dialogo, qui monachus XL. ab urbe lapide in Latio uiuebat. Totilas una cum cellula cremare, & deinde in clibanum ardentem includere tentauit, omnia frustra. Ad primum redeo. Hic monachos atros ab initio instituit, qui tanta felicitate coaluerunt, ut plurimæ ex eis postea familiæ cum uarijs institutis amicis emanauerint, Pontifices etiam XXIIII. fuerint, Cardinales CLXXXIII. Abbates insignes MDLXX. Hoc Casinense cœnobium religionis caput, cuius aureorum XL. mil. redditus fuere, urbibus, opibusque plurimis, si per tyrannorum rapinam licuisset, dominabat. Regna potius, quàm cœnobium, uir sanctus posteris reliquit, nimirum fortasse ignorans, non se tam pauperibus hospitium, aut Christi seruis ad diuina mysteria subsidium (uti sperabat) quàm clericis ac sacerdotibus ocium, atque luxuriam pariturum. Sed extrema dies hanc profectio sagemam discutiet. Horum igitur auaritiæ Casinenses nuper occurrentes, congregationi S. Iustinae se consociauerunt, quæ olim Paduæ sub Eugenio III. cœpit. Post Benedictum in Italia apud Spoletum in cœnobio S. Marci Eleutherius præfuit, amicissimus Gregorij, cuius ipse in III. Dialog. meminit, dicitque eius precibus, quum ex syncope, ac stomacho laboraret, sabbato sancto ieiuniū potuisse tolerare. Agnellus cœnobium rexit Neapolitanum, quod Gaudiosus Præful ex Africa pulsus insecta tione Vandalica Neapoli constituit, ubi uterque iacet, & colitur. Meminit Augustinus. Columbanus ex Hibernia effulxit Gregorij tempore: ac Theodorici II. Francorum regis, quem quum liberius corripere, in exilium actus, sæpeque reuocatus, postremo post longam in desertis Galliarum abstinentiam, in Italiam ueniens, Bobiense cœnobium constituit. Huius discipuli plures: Gallus quæ in ordine literarum dixi. Eustasius. Agilus: qui uixit annis XCVIII. ac Columbano successit. huic uero Philibertus aulicus Dagoberti regis, qui cœnobio apud Rotomagum præfuit. His successor Vandegifillus, Ausbertus, Vifranus, uno fere tempore, Teutonici omnes, ac nobiles, aulici regum Francorum Dagoberti, & Pipini anno DCCXL Vandegifillus comes erat palatinus, uirgini sponsæ quæ pactam habuerat persuasit, ut ambo se cœnobij addicerent. Ipse ei præfuit, quod sumptu suo excitauit, de Fontanella uocatum Rotomagensis dioceseos, ubi ætate annorum XCII. per sancte decessit. Ausbertus item aulicorum unus, Andragasina uirgine sponsa ob lepram superuenientem relicta,

Tertullus
Eutychie
S. GermanusBictarius
abbas

Penone

Carolomanus

Benedictus
alter

Eleutherius

Agnellus
Gaudiosus
ColumbanusGallus
Eustasius
Agilus
Philibertus
Vandegifillus

Ausbertus

Nota bn

- relicta, id maxime expetente: ea siquidem uirginum, hic uirorum cœnobijs se addicentes præfuere. Itaque Vandegifillo primum in cœnobio de Fontanella, postea uero in præsulatu Rotomagensi Andoeno successit. Postremo regi Pipino suspectus, in exilium actus, ibi decessit, relatus inde Bellouacum. Vifranus quoque ex eadem aula Præsul Senonensis factus, adsumptis S. Ausberto & quibusdam ex eodem cœnobio comitibus ad Phrisios euangelium nunciatum profectus est: inde in Galliam reuersus successore sibi Gerico facto, officio sese abdicans in cœnobio supradicto monachum egit, ac sepulchro Vandegifilli illatus est. Et quando amici omnes inter se fuere, de Lamperto, & Andoeno dicam. Hic in aula sub molli cultu, cilicium nunc uocatum, ferebat. Deinde post annos aliquot regis Dagoberti opera Præsul fit Rotomagensis. Profectus in Hispaniam plurimos ad fidem deduxit. Inde Rotomagum reuersus ibi cum annis XLIII, præfuisset, nonagenarius decessit. Huic Ado, & Rado fratres item sancti fuere: alter aula abcedens monachum egit, alter Rado regis thesaurarius perseuerauit. Lampertus Præsul, & ciuis Traiectensis, sub Pipino item rege, pulsus ab impijs ciuibus. V 11. annis in cœnobio latuit, deinde regis iussu reductus atque ibidem ab eisdem inimicis, quorum errores reprehenderat, interfectus, pro martyre colitur. Aegidius postea insecutus, homo Atheniensis, ac nobilis, qui sub Carolo Magno in Galliam nauigauit, fuitque biennio apud Arelatem cum S. Cæsareo. Inde ad Rhodani fluenta in loco deserto durissime uictitauit, cerua quadam ei diuinitus pabulum suggerente. Præfectus est demum cœnobio, quod rex ipse cõstruxit. Romam deinde uenit, unde & à Pontifice priuilegia sui loci, & portas cupressinas cum imaginibus Apostolorum in Galliam retulit. Berno Gallicus uir post hos apparuit. Anno DCCCCXII. sub Conrado primo imperat. & Anastasio III. sedente. Hic author fuit Cluniacensium. Est enim Cluniacum locus in parte Galliae, quo suos monachos traduxit, cui successit Odo ab eodem institutus: tempore uero post Maiolus, patria Aruernensis, Archidiaconus Maticensis, ex morbo lumbis orbat, uisum tamen pluribus prodigiose restituit. Huius item successor Odilo, patria ex eadem, sub Benedicto X. & Othone III. Hic dicitur diem pro defunctis post celebritatem omnium sanctorum instituisse. Huius & Vgo successor, patria Augustodunensis sub Henrico II. imperat. cuius filium Henricum III. de sacro fonte leuauit. Decessit die quo & Anselmus Cantuariensis III. Non. Julij. Et ij quidem omnes abbates inter sanctos relati. Fuit & Ricardus, monachus Cluniacensis, patria Parisiensis, qui sui temporis historiam edidit, magis illiterate quam inepte scriptam: Hadriani III. & Frederici Aenobarbi temporibus. Gradimontenses teste Vincentio libro XXXVII. emerere an. MLXXXVI per Stephanum Stephani hominem Gallicum ac nobilem ex Aruerniae partibus. Is à patre Beneuentum ad Molonem, eius urbis Præfulem, uirum sanctissimum missus, ut erudiretur: Benedicti ordinis instituta annis XII. probe didicit, inde discedens in Aquitaniam prope Lemouicos, ad montem, qui Muretum dicitur, anno aetatis XXX. paruum tugurium sibi fecit: ubi pane, & aqua tantum contentus, lorica supra nudum corpus gestabat, uili superne amictu opertam, mansitque tantum subdiaconus. Ex quo fama nominis multos ad uisendum acciebat. Decessit annorum LXXX. Eius successores postea diuinitus admoniti, locum Gradimontem uocatum, Mureto uicinum, occupauerunt: ubi templum constitutum, corpusque eodiu huius Stephani translatum. Cartusienfes, ut Vincentius item ait, ex auctoritate Sigisberti, anno MLXXXVI. ex Brunone patria Colonienfi canonico Carnotensi initium habuere. Hic cum cathedra Parisiensis scholae præsideret, ac uidisset familiarum suum doctorem quendam ex mortuis clamantem: iusto dei iudicio damnatus sum, euestigio relictis omnibus cum VII. socijs in locum desertum secessit, qui Cartusia uocabatur, ubi primum cœnobiū fundauit, cum his quibus nunc utuntur, uitae institutis. Inter socios Vgo fuit, idem & abbas primus Cartusienfis, deinde Præsul Gratianopolitanus factus. Decessit sub Inno. II. quem ex multis ærumnis contra tyrannidē tunc Petri Leonis defensitauit. Hic dicitur annis L. mulieris faciem nunquam uidere uoluisse, est & in catalogo relatus. Cistertienfes anno MXXCVIII. ut ait Vincentius, ex quodam Ardingo Anglico prouenere, qui monachus in cœnobio Molismensi Lingoniensis agri, cum animaduertet in eo minime maiorum instituta seruari, Robertum abbatem impulit, ut Cistertium, locum in Burgundia desertum, Cabilonenfis dioceseos commigraret, Odone Burgundiae duce, & Vgone Præfule Lugdunensi, ac legato fauentibus, ubi uetere ordinis disciplina renormata

renormata per sancte uixerunt, successoresque uiros complures clarissimos habuere. Rem
 Urbanus II. probauit. Robertus interea inter beatos putatus in eodem cœnobio III. Cal.
 Maij decessit. Huic inde anno MCXIII. Bernardus abbas successit, Clarauallensi cœno- *Bernardus*
 bio constituto, totius religionis decus, quem supra in ordine literarum adduxi. Præmon- *Præmonstra-*
 stratenses anno MCXX. in Lugdunensi diœcesi in loco quem Præmonstratum uocant, *tenses*
 apparuerunt, auctore Norberto quodam presbytero, natione Lotaringo, qui hoc arctissi- *Norbertus*
 mum uitæ genus ex Augustini ordine queritans à Calisto II. impetrauit. Ipse autem postea
 Parthenopolitanus Præsul factus ibi decessit, successoremque cœnobij abbatem habuit V- *vgo*
 gonem. Camaldulenses initium à diuo Romualdo habuere, anno MXXXIII. sub Bene- *Camaldulen-*
 dicto IX. Hic enim Rauennæ honestis ortus parentibus, & studijs liberalibus legitime im- *ses*
 butus, nihil potius habuit, quàm uitam in secessu solitariam ducere, & quando Benedicti ri- *Romualdus*
 tus laxos nimium uiderat, in Apennino locum instituit, in quo arctiore monachi disciplina
 exercerentur, montis frigore ac asperitate coerciti, uocauitque Camaldulensium eremum.
 Hinc plura per Italiam cœnobia excitata, apud Parentium, apud Urbem ueterem, apud
 Spoletum. Item in Gallia. Decessit in eodem loco annorum CXX. ubi etiam situs. Habuit
 successores uiros claros, sed recentiore memoria: Ambrosium è porticu oppido Flaminia, *Ambrosius*
 qui ob literas, sanctosque mores, dilectus in primis Cosmæ Medici, cui opera sua dedicauit.
 Prodiit è schola Chrysoloræ, ac demum Latinis, Græcisque literis philosophiam, theologi-
 amque adiecerat, quamobrem generalis lectus concilio Florentino interfuit. Vertit Laertiū:
 Ioan. Climacum, uitas S. patrum, Ephrem Syrum, Librum Chrysostomi contra eos qui
 uitam monachorum uituperant. Scripsit quoque ipse de sacramentis. De. S. S. Epistolas que
 plures, quæ multos habent amatores. Eius iconica imago Florentiæ in eorum cœnobio in
 tabella conspicitur. Vallisumbrosæ author Ioannes Gualbertus Florentinus, an. MLXX *Vallisumbro-*
 quem Gregorius VII. simul cum ordine probauit, & in catalogum retulit. Is enim patre *sa*
 Gualberto Florentino, quum inimicitias ob interfectum fratrem cum ciue quodam gere- *Io. Gualber-*
 ret, eique apud ædem S. Miniatis ad montem cum armatorum manu occurrens, formidinem
 incuteret, illico supplicem eundem, ac ad genua ueniam orantem, impune Christi causa, ac
 illæsum abire permisit: statimque idem ingressus templum, ac crucifixum, ante cuius simu-
 lachrum orabat, aduentem, & quasi facti gratias agentem, ipse cum cætera multitudine
 manifesto conspexit. Quo prodigio attonitus relictis omnibus, eiusdem loci cœnobio se
 addixit: quod cum simoniaca corruptione, sicuti reliquam urbem & penè omnem Italiam,
 labefactum conspiceret, instigante deo, in eum locum, ubi Vallisumbrosa dicitur, iuxta A-
 penninum secessit, uiteque disciplinam sub norma S. Benedicti, & amictum Veneto colore,
 quibus nunc utuntur, instituit Alexandro II. probante. Decessit anno. MLXXXIII. rela-
 tusque inter sanctos à Gregorio VII. ac demum à Cælestino III. Signa sanctitatis uaria pro-
 digia monstrauit. Inter quæ olim dicitur, dum apud Septimense cœnobium contra simo-
 niacam labem concionaretur, ut ostenderet eam maxime deo inuisam, ignem in medio suc-
 censum, spectante populo, iussit monachum nudis pedibus prodigiose incolumem transire.
 Brachium quoque ipsius hodie apud uallem umbrosam lymphatos curat. Sunt & alia in-
 numera, quæ in uolumen redacta homo religiosissimus Blasius Melanesius Florentinus
 eius ordinis generalis, ac in pristinam obseruantiam hoc tempore restitutor, mihi tradidit,
 simulque sanctos uiros, & loca plurima commemorauit, iam inde uiuente adhuc auctore
 per orbem sparsa. Inter quæ S. Saluij in Mosceta. S. Petri in Razolo. S. Pauli. S. Cassiani in
 Sclario monte: Passiniani, ubi corpus ipsius Ioan. in ualle Pesæ. S. Reparatae in Flaminia.
 Inter uiros autem catalogo adscriptos ante omnis effulxit Bernardus Florentinus, ex Uber- *Bernardus*
 torum familia, ordinis item generalis, quem ob morum, ac doctrinæ famam Urbanus II
 quanquam sæpe aduersum, ac renuentem, tandem ad se uenire coactum S. R. E. cardina-
 lem S. Chrysogoni fecit, qui humilitatis antiquæ memor, se dominum appellari ueluti cæ-
 teri, minime passus, fratrem Bernardum uocitari uoluit. Missus deinde à Paschale Pon. Par-
 mam ad hæresim quandam tunc inualescentem tollendam: Præsul eius urbis illico est à po-
 pulo lectus, ubi postremo anno. MCXXXIII. in domino decedens, in hunc diem quiescit à
 cunctis adoratus. Sed & alter quoque eiusdem ordinis, & dignitatis, beatus conscribitur. Pe-
 trus is qui à Ioan. per medios ignes transire iussus fuerat, custos ab initio pecoris inter mo-
 nachos factus, ex uilissimo officio ob uirtutem abbas Fucetiensis factus, deinde ad car-
 dinalatum

dinalatum usq; prouectus est. Fuere item alij Rustic⁹, Benignus, Acto, Presul Pistoriensis, Thesaurus Papiensis, è gente Becaria, abbas Vall. qui Florentiæ partibus Gib. & Guel. uigentibus martyrio adfectus fuerat. Albertus Torellus. Benedictus abbas Tripolensis. Benedictus item cremita apud Cultum bonum. Inter uirgines uero, Humilitas, quæ cœnobitū extruxit S. Ioan. Euangelistæ Florentiæ extra portam Fauentinam, simul cum eius comite Margarita. Item Verdiana è castro Florentino, cui uenerabile cœnobium Florentiæ dictum est. Berta quoq; & aliæ nonnullæ. Humiliati: Anno M X V I I. Mediolanenses extiterunt, quidam ab Henrico III. imp. exilio mulctati, quos calamitas deo propinquos, iustitia, & uitæ abstinentia, simul cum eorum uxoribus fecit, labore manuum uictitando, ac lanariam factitando, ex eaq; pauperes iuuando, tum reliquo tempore diuinis laudibus inuigilando. Reuersi demum ab exilio pristinam tenuerunt uitæ formulam, separato coniugio, & amictu alio sumpto, quo nunc utuntur, semimonachos quodammodo agentes: Innocentio III

DOMINICVS EIVSQUE ORDINIS VIRI. (probante,

OMINICVS natione Hispanus, patria Calaguritanus Mendicantium ordinem primum instituit. Quatuor enim sunt: hic qui prædicatorum dicitur, Minorum, Eremitarum, & Carmelitarum, sub ord. omnes Aug. præter minores. Suo autem tempore in primis parem se præstitit uitæ abstinentia, simul & doctrina. Nam adolescens philosophiæ, theologiæq; Valentie dedit operam, quo tempore dicitur humi cubitalle, ac decennio uino abstinuisset, stomachi deinde gratia medico suadente meri paululum lymphæ adiecit. Receptus deinde ob indolem præclaram à Didaco Præsule Oxoniensi inter canonicos regulares, quos ille regebat, cæteris præfuit: cum eoq; ad resistendum Albigensibus hæreticis in Galliam pedibus profectus est. Erant enim Albigenses populi prope Tolosam, XCV. erroribus ab orthodoxis deficientes, contra quos Innocentius III. Gualonem diaconum cardinalem, ac legatum, tum iuris scientia præstantem misit XCI. q; cum eo abbates, Præsulesq; nonnullos. Armis tandem expugnatu fuere. Dominicus iam fama ac meritis clarus Romam uenit: ab Honorio III. sacri palatii magister primus creatus apud S. Sixtū prius cū socijs habitauit, deinde apud S. Sabinam, ubi adhuc facellum monstratur, in quo ordinem confirmari obtinuit. Decessit Bononiæ anno MCCXXI. Ibidemq; sepultus. Post eum Iordanes inter Saxones natus theologus Parisiensis generalis factus, silentium mensæ instituit. Adsiduas ad deum preces cæteris omnibus anteferebat. Perijt in mari dum sepulchrum Dominicum petit, corpus deinde ad litus eiectum, ac tumulatū, ipse inter beatos connumeratus. Ramundus Barcinonensis, theologiæ iurisq; pontificij peritissimus, Bononiæ profecit, & docuit, unde Gregorio IX. aduersus decretales quæ sparsæ fuerant in uolumen coegit, quo utuntur hodie. Scripsit quoque summam uocatam de pœnitentia & sponsalibus ualde probatam: pro quibus meritis oblatum ei præsulatum Tarraconensem constantissime recusauit, sæpe dicitans, se salubrius ac securius subesse, quàm præesse: missione demū flagitata se in patriam recepit, ubi omnium consensu generalis creatus est, quo magistratu quum eum biennio gessisset, ueniam ac quietem petens, se sponte abdicauit, ac priuatus, & uitæ sanctitate, & cōsilio cunctos iuuauit. Ioannes Germanus natione, officium ægre ac Gregorio V. III. impulsore, uix subiit, cum pauloante præsul Bosnensis fuisset, ac ut sanctius ageret, & ætius, præsulatu se abdicauerit, relatus & ipse inter beatos. Umbertus Viennensis theologus Parisien. rem suscepit, post annos deinde IX. officio & ipse quietis gratia se abdicauit. Horarum modum, quo nunc ordo utitur, instituit, ac libros plurimos de uita religiosorum edidit. Albertus Magnus, natione Germanus, ut philosophiæ tutius uacaret, præsulatus se quoq; Ratisponensis officio absoluit: eius opera uulgo notissima. Thomas Aquinas natus è comitum Aquinatum pro patria puer annorum V. Casinensis cœnobij monachis curæ traditus est, ubi & prima literarum rudimenta suscepit. In scholis condiscipulis ridiculus erat, bosq; appellatus quod semper taceret, audiretq; tantū: ex quo audita uox cœlitus, hunc bouem mugit⁹ quandoq; per uniuersum orbem editurum. Ordinem Prædicatorū ætate annorū XIII. est ingressus, & à Ioan. quodā eius ord. magistro educatus esset, quo & Parisiū theologiæ gratia ductus est, inde Coloniā profect⁹ ad Alberti Magni famā, quæ multos audiuit annos, profecitq; adeo ut Parisiū reuersus statim baccalarius quantū inuitus sit factus, cœpitq; tūc primū profiteri, ac lit

ne libros Sententiarum enarrare. Deinde magister creatus post multos & scriptitando & le-
 citando exantlato labores dum Romam petit, Gregorij X. iussu, in itinere apud cœnobium
 fossæ nouæ in morbum incidens excessit anno ætatis XLIX. salutis M. CCLXXVII. Sum-
 pturus ad extremum eucharistiam, dominum Iesum flendo rogabat, ut ea quæ de ipsius my-
 sterijs, deq; uniuersa ecclesia sancto spiritu instigante scripisset, si minus recte fuissent, ueniam
 tribueret, eaq; omnia ecclesiæ iudicio sacrosancto permisit. Inter sanctos à Io. XXII. unà cū
 altero Thoma Herfordensi Præsule, in Angliâ summo theologo relatus est. Fuit item alius *Thomæ alij.*
 Thomas Branduandinus Anglicus egregius theologus, scripsit de Casa dei contra Pelagi-
 nos, & alia quædam. Emicuit anno salutis M. CCLVII. Guilielmus Durandi speculum iur-
 is & rationale diuinorum condidit: Præsul item in prouincia ac thesaurarius Piceni sub Io.
 XXI. ubi Durantis castrum etiã extruxit. Durandus scripsit in Sententias commentarios, *Durandus*
 Thomæ Aquinatis, cuius ferè tempore fuit, prius adsertor: deinde quadam palinodia impu-
 gnator, uerum à quodam postea huius etiã ordinis, qui Durandellus uocatur, palam impu-
 gnatur. Sic exorsus, Existimasti quod ero inique tui similis, arguã te, & statuã contra faciem
 tuam. Petrus de Palude Gallicus in li. Sententiarum, an. M. CCC. Barptolemaeus Pisanus Pisa-
 nellam opus notissimũ, anno M. CCCXXVIII. Rainerius itẽ Pisanus circa eandẽ ferè *Petrus de*
 materiã laborauit, operibusq; suis titulum non inscripsit. Vincetius Gallicus patria Beluacensis *Palude.*
 quatuor ingentes libros quos specula uocat. Primũ de naturis rerũ. Secundum de moribus. *Vincetius Be-*
 Tertium de diuersis rerũ doctrinis. Quartum historias omnis complectentẽ, quem rursus in tris *luacensis.*
 magnos codices diuisit, ubi ab initio usq; ad sua tempora narrat, annũ M. CCLX. Landul-
 phus Columna Romanus haud diu post Vincentiũ historiã ab initio mudi usq; ad sua tem-
 pora: Martinus pœnitentiarius urbis, patria Carfulanus, quam Cascinã uocant, chronicam
 scripsit, quam Martinianã uocant, Io. XXII. tempore. Iacobus è uoragine Præsul Genuen-
 sis sanctorũ historiã M. CCCXC. Petrus ex oppido Clodiensi: item aliorũ sanctorũ ab Iacobo
 prætorum historiã. Gratiadeus totius logicæ summã, Erueus item in logicam & philoso-
 phiam. Vbertinus Florentinus Præsul Pistoriensis in Metaphysicã. Ioannes Genuensis ingens
 dictionariã uulgo notissimum, quod Catholicon uocat. Guilielmus Peral Gallicus cõmen-
 tarios maximos de uitijs & uirtutibus, qui uberem materiã concionantibus suppeditant ab
 Ia. postea de uoragine, quẽ supra nominauit in epitomen redacti. Inter hos in eodẽ ordine ui-
 ri sacerdotio magni suere. Pontifices primũ duo, Petrus Tarantasiensis theologiæ professor,
 qui Inno. V. fuit: scripsit in epist. Pauli, in li. Sententiarum, præterea Thomæ Aquinatis opera
 epitomauit. Nicolaus Taurisanus sanctitate clarus, q. Benedictus XI. sepultus Perusiã. Car-
 dinales item, XXIII. Vgo de scõ Caro prouinciã Gallia theologiæ professor. TT. S. Sabi-
 na: sepultus urbe uetere. sacros libros omnis utriusque legis enarrauit separatimq; psalmos.
 Annibal de procõsulibus Romanis, magister S. Palatii, sepultus item urbe uetere. Robertus
 episcopus Portuensis theologiæ professor Anglicus: sepultus Viterbi. Latinus Ro. è fami- *Latinus*
 lia Fraiapanũ episcopus Ostiensis, profectus in Hetruriã legatus, pacẽ inter Guelfos & Gibeli-
 nos cõposuit: sepultus Romæ in aede Mineruæ. Vgo è Belliciono prouinciã Gallia, theolo- *Nicolaus*
 gus episcopusq; Ostiensis: sepultus in aede Sabinæ, an. M. CCCXC. Nicolaus Pratensis theo- *Pratensis.*
 logus & episcopus Ostiensis, sagacitate animi, rerumq; experiẽtia insignis, missus de pace le-
 gatus à Bonifacio VIII. Florentiã rebus infectis redijt: sepultus Auenione. Vuilelmus An-
 glicus. TT. S. Sabina: sepultus Londini. Gualterius Anglicus TT. S. Sabina, Eduardĩ regis
 Angliæ cõfessor: sepultus Genuæ. Theobaldus ex Angliã prouincia theologus TT. S. Sabi-
 na. Nicolaus è prouincia Gallia, confessor Philippi regis Gallorum: sepultus Lugduni. Mat-
 thæus Vrsinus theologus in aede Mineruæ. Gerardus Tolosanus generalis ord. TT. S. Sabi-
 na: sepultus Tolosã. Io. Morlandinus prouinciã Tolosã generalis TT. S. Sabina: sepultus
 item Tolosã. Nicolaus è prouincia Aragoniã theologus: sepultus Maiore. Philippus Ro. *Io. Casanous*
 pœnitentiarius TT. S. Sabina. Nicolaus Caracciolus Neapolitanus. Io. Casanoua prouin- *Io. Dominici*
 cia Aragoniã theologus TT. S. Sixti: sepultus Florentiã in aede S. Mariæ Nouellæ. Ioannes
 Dominici, patria Florentinus, Cardinalis Ragusinus, annorũ XVIII. ordinẽ ingressus lite-
 rarum penitus ignarus adeo profecit adsiduo studio, ut more Augustini per se omnis ferè di-
 sciplinas comprehenderit, ut ipse in quodã libro ad Colutiũ testatur. Scripsit in sacros libros.
 Cõcionator egregius. Missus deinde Romam à Florentinis post mortẽ Innocentij VII. ad
 cõcordiam Cardinalibus suadendã, in patrũ quoq; numerũ ipse à Gregorio XII. tũc electo
 S Pontii.

- Pont. cooptatus, simul & Praesul Ragusinus creatus est. Interfuit & concilio Constantiensis. Inde à Martino Pont. statim in Boemiam ad haeresim extinguendam missus, cum res minime successisset, in Pannoniam ad Sigismundi Imp. opem confugit, ubi paulo post decessit: sepultusque in aede S. Pauli primi cremitae. Ioan. de Turrecremata Hispanus magister S. Palatii TT. S. Xist. I. tempore & ipse Constantien. concilij, scripsit in Psalmos, uitae alioquin abstinentia praecipua. Et hi quidem Cardinales. Inter sanctos quoque relatus Petrus martyr patria Veronensis, concionator egregius. Dum iter faceret in Transpadana, ab aemulis quibusdam hereticis interficitur. Anno M. CCLII, sub Innocentio IIII. à quo in catalogum relatus est. Vincentius Valentinus item à Calisto III. Is enim anno M. CCCXVIII, sedente Martino decessit septuagenarius: in singulari abstinentia dum uixit, semel in die uescebat: fuit & in sermonibus toti Hispaniae clarus. Antoninus Praesul ciuis Florentinus, cuius & opera, & uita uulgo iam nota, sub Cosmo Medice, per quem promotus fuerat, decessit in beatorum numero: omnibus prius distributis sumptus defuit. Neptem, quae se humili loco natum diceret, mulioni cum exigua dote locauit. Catharina Senensis eiusdem ordinis commemoranda, quae admodum puella domo egressa paterna Romam Christi gratia profecta: causa fuit epistolis ad Gregorium XI. scriptis & peregrinatione sumpta, ut ille Romam rediret. Scripta eius simul & dicendi prudentia cum magna theologorum doctrina conferri possunt. Decessit in urbe anno aetatis XXX. ac in aede Mineruae loco celebri sepulta, postremo à Pio II. in catalogum relata.

FRANCISCUS EIVSQUE ORDINIS VIRI CLARI

- FRANCISCUS Alifinas humiliter ortus loco, patre Petro Bernardino mercatore, qui quae ad Francos penetrauerat ob merces, id filio nomine indiderat, eodem quo Dominicus tempore, eius iunctus amicitia fuit. Tandem nouum sydus in terris apparuit teste Bonauentura, qui eius uitam exequitur. Conservatoris nostri ferè per omnia typum gessit. Genesis eius, futuraque sanctitas praeuisa parentibus. Anno M. CCLVIII, pastoralis sumpsit habitum, nudis pedibus ambulans, Romam uenit, ubi ad fores basilicae Petri inter mendicantes rogator sedebat, ulcerosos exosculabatur, ut qui prius patrimonium omne diuiserat. Quadriennio in eremo, saltibusque ferarum uictitauit. Inde diuina instructus sapientia XII. sibi comitibus electis, prolapsos ad uitia iam dudum populos concionibus, adhortationibus, prodigijs ad nouum ordinem, uitaeque abstinentiam prouocauit. Ad extremum dominicis stigmatum uestigijs in corpore perlati, decessit quadragenarius, Alifin, an. M. CCCXXVII. No. Octob. ubi & sepultus, ac ei templum nobile sine materia ulla dicatum, ex aere collato Heliae comitis eius praecipui solertia, diligentiaque. Hic enim Helias biennio antequam F. decederet, Vicarius institutus publice fuerat, quasi Generalis Francisci, qui omnino magistratum recusauerat, nec alius creandus, dum uiueret, ob eius reuerentiam uidebatur. Igitur defuncto Francisco, Helias cum esset doctrina, ingenioque, ac rerum experientia praestans: superbo tamen animo, atque intolerabili, eoque propterea posthabere, Ioan. Florentinus uir sanctus successor creat: qui paulo post uides Heliae turbas, Gregoriumque IX. Pont. ei fauentem, se sponte abdicauit. Helias interim in conciliū fratrum centuriatus uenit, clausas sibi portas effringit, ac uicem comitum suorum in locum pristinum restitutus, Gregorio probante fuit. Illi rursus conuenientes paulo post eum deiecerunt, & Albertum Pisanum uirum tunc clarum, Gregorio etiam probante, surrogauerunt. Ille ad Fredericum II. Imp. confugiens, eius auctoritate multas ordini turbas excitauit. Quobrem ab Innocentio IIII. sacris interdictus, paulo post Cortone grauiter agrotauit, praeteritorumque poenitens ueniam ab eodem Pontifice meruit, ex uaticinio Francisci, qui saepe illum castigauerat, ac praedixerat, ex praescito praedestinatum precibus ad deum reddidisse. Foreque propterea ut ille quandoque ab errore desisteret. Auctus exinde paulatim ordo, ut cunctis postea multitudine uirorum praestiterit, & sacerdotio, & doctrina, & sanctitate precellentium, ut nec ei cardinalis Armacani Auenionensis in consistorio uehementer nocuerit insectatio, an. M. CCLVII. dicentis turpe esse Christianis sponte medicis esse. Pontifices tres primum fuere. Nicolaus III. qui & Hieronymus Asulanus, Alexander V. qui & Petrus Cretenensis natione, Xistus IIII. qui & Franciscus de Ruue re Saouonensis. Quorum duo ultimi summi etiam theologi extiterunt. Cardinalium uero turba ingens. Inter quos Bonauentura praepollet. Hic ex oppido Balneoregio ob eius uirtutem & nobiles commentarios ab eo editos in patrum numerum ex generali à Gregorio decimo relatus est. Habitum quo nunc utitur instituit, cum prius pastoralis modo incederet. Dum priuatus esset, ne gratis uictitaret, sacros aliquos libros scriptitare solebat, ac custodi tradere mercedis loco uendandos.

mandandos. Postremo à Xisto IIII. in catalogū relatus fuit. Eius postea libros epitomauit
 Guillelmus Fulginas eiusdem ordinis. Matthæus de Aquasparta item Cardinalis à Nicolao
 IIII. factus, scripsit indices siue pinaca ex ordine literarum, in libros Sententiarum. Ab eo
 dem & Bentiuenga Tudertinus. Vitalis de Furno, Cardinalis à Benedicto XI. factus, anno
 M. CCCIIII. Quo etiam tempore rex Armeniæ Ioannes dimisso regno nepoti suo Leoni
 professus ordinem minorum est. Quo habitu etiam in Turcas tunc aduersus uenientes pu
 gnans occubuit. Ex quo in Aquitaniā translatus clarere prodigijs dicitur. Bertrandus item
 de Turre nobili Mediolanensium familia, q̄ sermones quadragesimæ cōposuit, & Petrus Au
 reolus Præsul Aquensis ab eodem Pont. in patrū etiam numerum relati. Tresq̄ uno tempo
 re fuere Cardinales, Vuilielmus Furnerius ab Innocentio V. Marcus Viterbiensis ab Vrba
 no promoti ad eundem ordinem. Quo tempore Iacobus Florentinus & Guilelmus Campa
 nus apud Saracenos martyriū subierunt. Sed paulo supra hos Benedicto XI. sedente qua
 tuor alij eundem felicem exitū sunt adsecuti, Thomas Tollentinas, Ia. Paduanus, Petrus Se
 nensis, & Demetrius conuersus siue laicus eorum interpres. Alexander autem de Ales, qui
 tot monumenta reliquit ingenij: statim post Franciscum apparuit. Et longe post eum sedete
 Nicolao IIII. Alexander de Alexandria Italiæ Generalis, qui in libros quoq̄ Sententiarum
 scripsit: sepultus Romæ in ara cœli. Alexander de uilla dei, qui doctrinale edidit, appellatus.
 Ramundus ex prouincia Prouinciæ generalis ordinem sororum de pœnitētia uocatarum,
 quem Franciscus olim instituerat, ut à Nicolao IIII. tunc Pontifice probaretur, impetrauit.
 Deinde cum à Bonifacio VII. ad sedem Paduanā promoueretur, pertinacius renuit, se im
 parem oneri dicēdando. Ille uero in malam accipiēns partem. At inquit, multo magis impar
 uideris officio isti tuo: quare eo deiectus est, cum utilis maxime uideretur. Hoc tempore ca
 pta Ptolemais à Saracenis, uirginesq̄ S. Claræ quæ ibi aderāt in cœnobio, se mutuis uulneri
 bus uultibus scœdauerunt, ut ab hoste spernerentur. Quare ad unam omnes interfectæ. Gual
 terius Burgenis minister Turoniæ, quem ob sanctitatē prodigijs clarere dicunt, magnumq̄
 as alienum benigne pauperibus faciēdo contraxisse. Cum summus esset theologus, multaq̄
 scripsisset, ac inuitus Præsul Pictauiensis crearetur, uenit in litem pro iure ecclesiæ suæ, cū Præ
 sule Burdegalensi, qui paulopost Pontifex creatus nomine Clementis V. hunc aduersarium
 suum præsulatu deiecit. Quare Gualterius cum hanc iniuriam æquo animo tulisset, moriens
 corpore huiuscemodi chirographum imponi iussit. Ad iustū dei iudiciū appello: quod Cle
 mens cum legisset, dicitur expauisse. Præter hos uiri doctrina clari. Io. Scotus, An. M. CCC.
 qui scholam eo tempore Parisiensem magnopere illustrauit. Stilis discipulorum dicitur con
 solus, nec satis de ipsius sine ueritas comperta. Cuius famam propè consequitur discipulus
 eius Franciscus Maronis. Guilelmus quoq̄ Okam temporibus ferè illis effulsi, cuius logica
 magno est in precio. Ricardus de media uilla. Michael Cesenas. Nicolaus de Lyra è Iudæo
 rum secta ad fidem conuersus sacros omnis libros enarrauit, Io. XXXII. sedente: quo tempo
 re Gerardus Odonis generalis multis editis commentarijs claruit in prouincia Aquitaniæ,
 sub quo alter Gerardus uir quidem idiota, uerū sanctitate notissimus. Is è Valentia oppido
 Padi oriundus, & familia Cagniolorū non infima, adolescens annos X. post obitum patris
 mariti ex podagra laborātī, adstitit, qua defuncta omnibus ommissis ac distributis, in peregrina
 tione uaria, uitæq̄ abstinentia maxima, aliquot annos consumpsit. Demum iam quadra
 genarius ordinē professus habitu cōuersi siue laici annos XXXV. per sancte perseuerauit.
 Decessit Palermi, anno M. CCCL. ubi & sepultus. Viuēs signa plurima sanctitatis ostēdit,
 lymphatos morbisq̄ alijs oppressos curando, ac futura prædicendo. Sed quando ad hoc ge
 nus peruenimus, cōmemorandus Antonius Vlyssiponensis è comitibus Francisci, qui Pa
 diae decessit, ubi templum ei nobile dicatum. Bonauentura supra dictus. Ludouicus Præsul
 Tolosanus Caroli II. regis Siciliæ filius. Bernardinus Senensis à Nicolao V. in Catalogum
 relatus. Is collapsum ordinem, in frugalitatem obseruantiamq̄ pristinā reduxit. Adeo, ut po
 stea cum Antonius de Rusconibus, natione Transpadanus Generalis crearetur, Obseruan
 tium partes alterum sibi delegerint. Res ad Eugenium reiecta, uicarius Generalis separatim
 obseruātibus datur cum potestate generalis. Sed nostra memoria huius & ordinis & seculi
 felicitate huiuscemodi uirorū bonum numerū uidimus, qui & exemplis optimis, & concio
 nibus aures, & corda fidelium tenuerunt, sedesq̄ nunc beatorum possidere existimantur, Ia.
 cobus Picens, Ioannes Capistranus, qui à Pannonijs ualde colitur, quos erudijt per interpre
 tus.

ANTHROPOLOGIA

- Michael* tem cōcionando Michael Mediolanen. uehemens in sermonibus. Cherubinus lege Spoleti
Cherubin. nus ex Eubœa oriūdu. Antonius Vercellēsis. Bernardinus Fertinus. Angelus de Clausio,
Antonius qui Summā angelicā uulgo notissimā edidit. Amodeus Hispanus, quē ego magnopere ob/
Bernardi. seruabam. Is tantū Generali obtemperabat, cetero reliquis obseruantibus similis, tertiā quam
Fertinus dam familiam instituit, Cœnobiaq; plura trans Padum, tum in urbe Roma eo more excita/
Angelus uit. Ipse autem sola amictus tunica nudis pedibus ambulabat: pane & aqua semel die uesce/
de Claua. batur post horam nonam statim post sacrificium, quod Xysti concessione Pontificis differe/
Amodeus. bat. Duas post hæc horas aduentibus audiendis, reliquum tempus precibus diuinis sub ca/
 uerna montis immorando tradebat. His autem omnibus Robertus ex Alecio Apuliā oppi/
 do præferendus erat, si per eius uitæ cœptiq; propositi inconstantiā licuisset. Nam adolescēs
 admodum cōcionari cœperat, tanta eius eloquētiā, morumq; admiratione, ut omnes in ea/
 dem arte & prononciationem, & gestus eius imitari conarentur procemiandi, exclamandi,
 cōmiserandi, digrediendi, epilogandi. Nouus quasi orator diuini uerbi modum seculo mon/
 strauit. Trecentos persuadendo ad hunc ordinem deduxit ut ipse testabatur. Matronarum
 deinde certatim eum aduentium concursu atq; libidine paulatim illectus uesanus cœpit esse.
Clara uirgo Præsul postremo factus in patria, senex inter cōcubinas decessit. Clara uirgo Afsinas Fran/
 cisci quē maxime obseruabat & disciplinam & uitæ genus æmulata, similem inter mulieres
 ordinem instituit, quem Alexāder postea quartus probauit, ac ordini minorum subiecit, in
Helisabeta quo plurimæ postea profecere, inter quas Helisabeta Pannoniæ regis filia post uirum defun/
 ctum. Sanctia item Roberti Siciliæ regis relicta, quæ plurima etiā eius ordinis Cœnobia
 cōstruxit, uiri exemplum secuta, qui moriens Minorū amictum induit: sed ipsa felicius, quæ
Clara alte uiuens professa est. Clara item altera uirgo, ordinis Eremitarū Augustini, sanctitate claruit
ra. apud Montēfalcum Umbriæ oppidum, anno M. C. C. C. Sororum quoq; de poenitentia uo/
 catarum disciplinam & instituta à Francisco quondam ordinata Nicolaus IIII. probauit.

EREMITARVM ORDINIS VIRI

- D**EINCEPS Eremitarum uiri, qui tertiū inter mendicantes obtinēt locum. Hi
 ab initio, ut ait Io. Andrea ex pluribus ordinibus, ac Eremitis, simul in unum
 coacti, sub Augustini ordine, cum baculo, & zona pellicea Alexandro IIII. ac
S. Guillelmus S. Bonauenturæ eius legato probati fuere. Inter eos autem qui huic uitæ gene/
 ri initia dederit Guillelmus, quē alium alij tradunt: apud plures uero Aquita/
 niæ dux fuit, anno ferè M. C. L. V. III. sub Eugenio III. diuini Bernardi præceptis eruditus, reli/
 ctis omnibus Romam uenit. Idemq; tolerantia gratia lorica cum triplici indutus cathe/
 na Hierosolymā petijt: deinde S. Ia. oraculum in Hispania, rursusq; inde Hierosolymam, ubi
 à Saracenis captus, pauloq; post dimissus, ac reuertens in insulam Hetruriæ proximam ad/
 plauit, apud quā in loco deserto aliquandiu substitit, eremitarū modo in saltibus proximis
 durissime uictitando. Post hæc Romam repetijt, inde Centūcellas uenit, inde Ariminū, po/
 stremo in patriam reuertens multis ordinatis simul & cōstructis Eremitarū cœnobijs, extin/
 ctus est in magna populorū ueneratione, adeo ut successores Guillelmitæ cœperint uocari.
Guillelmus Fuit & alter Guillelmus Præsul Bituricensis Imp. Philippo M. C. L. X. X. X. I. prius monachus
Præsul Bitu. Gradimontensis: deinde Abbas cœnobiij Carolacensis. Postremo Præsul, in Catalogum ab
Ioan. Bonus Honorio IIII. relatus: ut author Vincētius, Ioannes Bonus Mātuanus, anno M. C. C. X. X. II.
Mantuanus uixit in Æmylia, magna sanctitatis fama, ubi cœnobia plura eiusdem ordinis instituit. Dein
Nicolaus Tol relatus inde post mortē in urbem. Nicolaus Tollentinas, an. M. C. C. X. C. IIII. abstinentissimus
lentinus. omniū sui tēporis, pane & aqua semel in die tantum uescebatur, ab omni procul ocio uerbo/
Egidius Ro. rumq; uanitate: ab Eugenio IIII. demū in Catalogū relatus. Egidius Ro. & ut quidā est au/
Vgolinus Vr thor, è Columnensiū familia, generalis: deinde Præsul Bituricēsis fulsit è schola Parisiensi sub
beueteranus. Martino IIII, cuius opera uulgo notissima. Vgolinus Vrbeueteranus Patriarcha Cōstanti,
August. Sicu. docuit etiā Parisij: scripsitq; sub Nicolao IIII. Augustinus natione Siculus generalis, iuris
 scientia præditus. Antea siquidē Manfredi Siciliæ regi familiarissimus, eiusq; consilij adhi/
 bitus fuit, quo extincto ord. professus, generalisq; factus, paucis post annis officio se abdicauit,
 locumq; in recessu quodā prope Senam petijt, ubi scriptitando, & lectitando, usq; ad ex/
August. An tremum persancte uixit, interq; beatos colitur Senæ. Augustinus alter Anconitanus plures
conitanus. & utiles cōmentarios reliquit, inter quos de ecclesiastica potestate ad Io. X. X. II, uitæ præte/
 rea

rea integritate, & abstinentia clarus: quapropter in beatorum & ipse numero recensetur. Ia. Viterbiensis praesul Neapolitanus aliquantulum tempore superior, scripsit etiam plura, tum de Christiani regimine ad Clementem v. Bonauertura Paduanus, e Generali, Cardinalis S. Caecilie factus, sub lo. xxij. doctrinae sanctitatem adiecit, ut pro martyre ferè colatur, à Carrariensi principe sagitta peremptus, dum ecclesiae libertatem contra tyrannos tuetur. Henricus de Vrimaria. Inter beatos & illi putantur uitae meritis uulgo cognitis, Vitus Pannonius, & Philippus Placentinus. Simon Carfulanus patria quam Cascinam nunc uocant, emicuit sub Gregorio x. doctrina, scriptis, & uitae integritate in magna quondam Florentiae opinione, ubi & ceteris nobili uirginum sui ordinis excitauit. Greg. Ariminensis generalis sub Benedicto xi. Parisij profecit, edidit utilia complura, Thomas Argentinen. patria, natione Germanus Generalis post eum creatus, scripsit plura & optima quibus maxime Germani utuntur. Henricus quoque de Vrimaria doctor Parisien. & Hermannus post eum multa scriptitarunt. Gerardi duo, alter Senensis, alter Bergomensis patria, Praesul Sauonenis sub Clemente v. uterque doctissimus, scriptioque utilis. Posterior etiam Bergomi ubi decessit, beatorum honoribus colitur. Guilielmus generalis ob doctrinam, & animi uirtutem ab eodem Clemente Praesul Nouariensis creatus, exemplo Augustini xij. sibi socios eiusdem ord. elegit, quibus cum horas obiret. Multa quoque templa, & aedis collapsas, castraque sui praesulatus restituit, per sanctosque usque ad extremum uixit. Barptolemaeus, Vrbinas, & ciuis, & praesul collegit Milleloquiū. Dicta uidelicet Augustini in ordinem literarum redacta. Paulus Venet. sub Innocentio vii. complures & egregios in omni philosophia commentarios edidit: decessit admodum iuuenis. Iordanis quoque Germanus, & Iacobus Toletanus hoc ferè tempore fuere, plurimaque sunt ex utroque scripta. Augustinus Romanus Generalis sub lo. uigesimotertio in theologiam etiam scripsit. Dionysius e Burgo S. Sepulchri multam poeticam operam dedit, quapropter commentarios in eam edidit, Fabularum quoque tropologicum sensum. Gabriel Spoletinus item nonnulla. Inter Cardinales uiri doctissimi duo, Nicolaus Fabrianensis, & Alexander e Saxoferrato Generalis à Pio II. in patrum collegium cooptatus, cuius sepulchrum Romae in aede Augustini cernitur. His omnibus adiiciendus Marianus e Chinatiano Columnensium oppido, Generalis pauloante ob eloquentiam factus, quem unum in templis sermones habentem ingenti adplausu, summaque dulcedine, populi gentium omnium audiebant. Verum cum ipse ceteras animi cupiditates superasset, gloriam quae ultima perfectis exiit, superare non ualuit. Siquidem missus ab Alex. vi. Pon. ad Fre. Regem Neapolitanum ad finitatis in eundem gratia, cum rebus infectis reuertens neutri se parti satisfecisse animaduertit, ac spem propterea magni honoris amisisset, ex animi dolore Tybure decessit. Reliquit Aegidium Viterbien. theologum, nominis & eloquentiae successorem, proposito etiam ac doctrina superiorem. Carmelita in monte Carmeli mora Heliae & Helisei nobilitato ab Alberto patriarcha Hierosol. an. M. CCLXXXVI primum instituti fuere, diuerso quo nunc utuntur amictu. Honorius III. qui illos à Sultano eiectiones excepit, eum siquidem interpolauit ordine comprobato, ac diuae uirginis nomini dedicato. In quo iam famam consecuti sunt Andreas Hierosolymitanus, Andreas Florentinus Praesul Fesulanus, Cyrillus uir Graecus, Franciscus Martini, Gerardus Bononiensis doctor Parisienis, Guido Perpinianensis Generalis qui postea Praesul fuit Maioricensis, lo. de Bachone, lo. Balistari. Petrus de Casa Generalis patriarcha Hierosol. Petrus Thomas patriarcha Constantien apud Cyprum. Thomas Valdensis qui ad Martinum quintum contra sectam Vicleuistarum scripsit. Qui omnes doctissimi uiri scripta etiam plura reliquere. Duo quoque ultimi inter beatos commemorati. Sed omnis & tempore & fama Albertus antecellit e Drepano Siciliae nobili genere natus post parentum sterilitatem annos xxxvii. quapropter ex uoto huic ordini oblatus à puero per sancte perseverauit, cuius festum colitur. Seruus B. Mariae An. M. CCLXXXV. Martini IIII. tempore vii. Florentini mercatores ediderunt, beati omnes putati, quorum princeps Philippus Tuderti iacet. Is ceteris hanc diuinitus accepisse uiuendi formulam cum habitu retulit, qui e uestigio ad eam nunciata religionis caput excitauere, quos sub Augustini ordine postea Benedictus xi. & Urbanus vi. probauere. Ordo item à Brigida uidua institutus. Haec enim in Suetia nata principis uiri filia ditissima Romam uenit sub Urbano v. Anno M. CCLX. ubi quotidie loca religiosa pedibus obibat. Ritum ab se institutum probari obtinuit, ut Cœnobium commune utriusque sexui foret: murorum tamen ac ad spectus separatione, ut uirgines superiora habitarent, monachi

Bonauertura
Paduanus.Vitus Pan.
Phi. Placenti.
Simon Car.
Greg. Arim.
Thomas Ar.
Henricus
Hermannus
Gerardi II
GuilielmusBarptolemaeus.
Vrbinas.
Paulus Venet.
Iordanes Germanus.
Ia. Toletanus.
Aug. Rom.
Dionysius e Burgo.
Nicolaus Fabrianensis.
Alexander
Cardinales.
MarianusCarmelita
Albertus pa.

Thomas

S. Albertus

Seruorum
ordo.

Brigida Ger.

monachi uero inferiora, templum uero commune, Omnibus aut Abbatissa praesesset. Sunt plura huiusmodi in Germania, sed extra muros Lubecenses pulcherrimum atque amplissimum. Fuit & altera Brigida uirgo Scotica genere sub Io. primo D. XXXI, festum Cal. Feb. Iesuati sub Urbano V. coeperunt apud Senam in Hetruria. Ab initio namque inter se societate coniuncti diuini praeceptis priuatim & in proprijs domibus inuigilabant certa uitae formula, mox eidem Pontifici probati addito amictu quem nunc gestant. Author primus Ioannes Columbinus ciuis Senensis. Is uir fuit idiota, mercaturae tantum & auaritiae studijs deditus, filios & uxorem habuit admodum religiosam, cuius uerbis ac castigatione paulatim & ipse religiosior factus, castitatem cum ea perpetua deo uouit, uiliore sumpto amictu, simul rem negligere, ac facultates egentibus distribuere coepit. Mirabatur uniuersa ciuitas ex lupo factum agnum, mutationemque subitam. Ille deinde Franciscum Mini, item Senensem socium primum ad hoc adsciuit, paulatimque alios. Crescente mox numero sub eodem Urbano suspecti atque plane insimulati tanquam Fratrum cellorum sectam imitantes. Res itaque adeo dubia fuit, ut plures iam professi auerterentur. Dei tandem prouidentia patefacta ueritas, institutumque probatum. Ipse interea Ioannes Senis per sancte obiit, ubi prodigijs claret. Anno M. C. C. C. L. X. V. I. Post eum Romulus Florentinus, deinde Ioannes de Tosignaco castro Imolensis agrum Praesul Ferrariensis in hoc ordine sanctitate clarus, Romae Nicolai V. concessione, opera Latini Cardinalis Urbani aedem S. Io. & Pauli in Caelio monte habitant, Coelestinus, an. M. X. C. V. I. Pe. olim Coelestinus V. ceptauit: postquam se pontificatu abdicauit sub ordine S. B. Hi nunc in urbe apud S. Eusebium habitant. Canonico regularium S. Georgij in Alga Venetis ritum aliquot uiri probi sub Gregorio XIII, sunt aggressi, quorum princeps Laurentius Iustinianus uir patricius fuit inter beatos adnumeratus, qui se suumque omne patrimonium ei loco dedit, moxque patriarcha primus Venetiarum factus. Cuius exemplum secuti Antonius Corarius ipse Gregorij nepos, postea Cardinalis Ostiensis, & eius socius Gabriel Condellera, qui deinde Eugenius quartus extitit, ordinem ipsam, & locum cum diuitijs, tum optimis institutis ornauerunt. Marinus etiam Quirinus, Mafaeus Contarenus Patriarcha Venetiarum, Veneti omnes patricij inter hos ob uitae sanctitatem proceres nominantur. Hi tamen authorati non sunt neque profitentur. Montolietenses in illa pestilenti trium Pontificum discordia initia sumpserunt. Anno M. C. C. C. V. I. Hi Senenses primum fuere, quorum princeps Bernardus de Ptolemaeorum familia, qui temporum perturbationes perosi in proximum Senae collem sese recepere, eum de nomine illius Hierosolymitani dominicis uestigijs frequentati appellantes: sub ordine Benedicti, Gregorio XIII, probante. Eremitae Hieronymi sub Augustini ritu non quidem authorem Hieronymum, sed Redonem quendam Montisgranelli Comitem optimum uirum apud Fesulas habuere, Gregorio XIII, probante. Verum a Lupo Hispalensi eiusdem ordinis generali postea Eugenij III, autoritate interpolati: denuoque instituti amictu quem hodie gestant. Huius Lupi sepulchrum uisitur in Auentino in aede sancti Alexij ubi coenobium eorum. Eremitae S. Honophri in urbe minime profitentur, exordium apud Urbinum ab hinc annis ferè centum habuere ex quodam Petro Pisano, cuius corpus Venetis contegitur.

ORDINES MILITARES, AC PRIMUM S. IO.

Milites S. Ioannis.

IS ORDINES adiciam militares, ac primum qui Hierosolymis coeperunt. Fuere autem tres, sancti Ioannis Baptistae, Templariorum, & sanctae Mariae Teutonicorum. Ioannes Hircanus Maccabaeorum unus, primus Xenodocheum pauperum dicitur Hierosolymis constituisse, quo recepta à barbaris ciuitate subuerso, Sultanus Aegypti, qui eam tenebat, quartam urbis partem Syris Christianis sub annuo tributo incolendam concessit. Latini quoque ab eo impetrauerunt, ut & ipsi, qui ritus Syriacos, aut Graecos non sequerentur, iuxta sepulchrum habitare ea ratione possent, ubi & coenobium diuae genitrici construxerunt, quod de Latina uulgo appellabant, cui Abbas praerat. Huius erat imprimis officium hospites excipere Latinos. Eodem exemplo breui post tempore alterum uirginum coenobium diuae Magdalenae iuxta dedicauerunt, quod item foeminas exciperet. Confluentem igitur peregrinorum caeteruam, cum loci non caperet angustia, Xenodocheum prope etiam constituerunt, quod diuo Ioannis Baptistae dedicauerunt: admoniti Zachariae patris memoria, qui in eum locum saepe ad meditantem conuenerat. Habeo tamen authorem, qui dicat non Baptistae, sed Io. Eleemosynario dicitur fuisse. Is Patriarcha fuit Alexandrinus, genere Cyprius, sub Phoca Im. q. ob eleemosynas frequentes,

Io. Eleemosynarius.

frequentes, & in pauperes misericordiam tali nomine dignatus fuit. Nam & pauperes dominos suos appellare solebat. Et quando locus ab initio reditu carebat, partim è fructibus utriusque cœnobij, partim ex are collato uictitabant. Quidam postea Gerardus, qui diu Xenodocheum id administrauerat, cum aliquot socijs amictum, ac ritum, quibus nunc degunt, sibi prius adsumpsit: pari que exemplo Agnes, quæ cœnobio uirginum præerat, professa est. Res deinde per Patriarcham & Pontificem probata, breui tempore adeo coaluit, ut opes deinde maximas principum liberalitate adsequerentur. Creatus mox Raimundus primus magister, qui cæteris præesset, & Rhodus insula à Godfredo rege primo, qui ciuitatē eodem tempore unà cum cæteris ex barbaris receperat, eis concessa, quam in hodiernum usque diem magna uirtute defensitauerit. Ordinis censentur Augustini, orationem dominicam certo numero repetitam pro canonicis pronunciant horis. At his mores quoque postea labefactati, contra quos diuus Bernardus inuehitur, ut nimio in apparatus ac expeditionibus luxu utentes: profecto ignoras quid ad hoc æui eorum plerique facturi essent, quum non in armis, sed in ocio, interque scorta, & epulas huiusmodi luxuria sit. Templariorum authores IX. uiri extiterunt: quorum princeps Hugo de Paganis, & Gaufridus de S. Alexandro. Hi primum sese probante, ac præsentem Patriarcha uouerunt peregrinos sepulchrum adeuntes contra grassatores armis tueri, tum pro religione pugnare, a rege quoque & templi Abbate impetrauerunt, ut in parte ædium ipsius templi eis habitare liceret, unde nomen sunt auspiciati. Amictus ab initio nullam discrimen, Christianorum & præsertim Patriarchæ tantum misericordiam uictitates. In qua quidem abstinentia IX. annis perseuerantes fuere, donec anno M. C. XXII. Honorij Pon. ac Stephani Patriarchæ autoritate formula ordinis constituta, albus amictus tantum assignatus. Inde Eugenij temporibus rubra crux addita. Resque adeo creuit, ut & Christianorum collationibus facultates maximas, & oppida quamplurima possiderent, creato magistratu cui obtemperarent, certamque pecuniæ summam Hierosolymas quotannis pro tuendis peregrinis mitterent. Sed ex bonis initijs pessima exempla subsecuta: quippe qui eodem paulatim impudicitiae peruenissent, ut noua excitata secta libidinem in mares publice conlectarentur, simulachro etiam cui sacrificarent constituto. Cineres hominis fortis in bello extincti potarent, audaciores eo se pacto fieri existimantes, aliaque nefanda inter eos patrata. Quapropter anno M. CCC. XII. à Clemente V. hic ordo sublatus, eorumque bona ex magna parte S. Ioannis militibus tradita. Teutonicorum paulopost subsecuta religio, ex utraque priorum mixta: quippe qui hospitio excipiunt, & quum opus, pro fide armis decertant: initium fecit, uir Teutonicus, qui post Hierosolymas receptas unà cum plurimis gentis suæ de exercitu Christianorum in eo loco remanserat, uxoremque ac facultates habebat: motus suorum popularium sepulchrum adeuntium misericordia, qui neque linguam nossent, neque diuersorium haberent, domum suam Xenodocheum constituit, addito mox Patriarchæ autoritate, diuæ genitricis sacello, cui paulatim turba ingens sese curandis ægrotis dicauit. Nec solum è plebe, sed plerique nobiles, magnique uiri, qui sumpto demum candido amictu cum atra cruce, in hanc quam hodie cernimus potentiam atque frequentiam uenere. Nec nisi è suo genere admittunt, barbamque nutriunt. Hi demum deperditis Hierosolymis unà omnes patriam antiquam repetire, eumque locum quem nunc Pruteniam uocant pulsos infidelibus occupauerunt, ut in Germania narraui. In Hispania quoque ordines huiusmodi plures. Milites primum S. Iacobi de Spata ord. S. Augustini. In quo magister primus Petrus Ferdinandi sub Alexandro III. Pon. qui rem probauit: cuius uectigal annuum CL. aureorum millia, regum Hispaniæ munere concessa. Milites item de Calatraue ordinis Cisterciensis anno M. C. XX. à Sanctio rege instituti in regione Toletana, à loco & prouincia Calatraue nuncupatis, ubi cœnobium templariorum fuerat: qui cum Saracenis minime resistere ualerent, nouis his militibus cedere sunt iussi, nigrum amictum cum rubra cruce gestantibus: quorum magister non minus aureorum XL. millium redditus habet. Milites Iesu Christi in Lusitania anno M. CCC. XXVI. apud Tomarium oppidum nullius diocesanos sub Dionysio rege per lo. XXII. quibus & bona item templariorum in Lusitania cuncta concessa fuere, tantum ut essent qui proximorum Saracenorum irruptionibus resisterent. Crucem gestant rubram in atro amictu, ord. Cister. sub magistro cuius uectigal centum aureorum millia. In eodem regno eiusdemque ord. Milites cum cruce tamè uiridi apud Auisum oppidum: quorum caput in regno Castellæ apud Alcantaram oppidum iuxta Tagum cœnobium amplissimum uisitur. In Aragoniæ regno duo militum ordines: primus,

Templarij

Teutonici
S. Mariæ.Milites sancti
Iacobi

Calatraue

Milites Iesu
ChristiMilites Al
cantaræ

De redem/ ptione ca/ ptiuorum. primus, Sanctæ Mariæ de redemptione captiuorum seu de mercede: cuius author fuit Iacobus ille qui Balcares insulas subegit, anno millesimo c c xii. Gregorio nono probante. Amictum gerunt album cum atra cruce, quorum officium captiuos redimere. Inter hos sanctitate clari Raimundus Nonat Hispanus Cardinalis. Petrus Armengol Cathelanus, Alphonfus Hispalensis, Religionis caput Barcinone. Alter ordo Montesiæ dicitur, qui locus est in regno Valentia, cum rubra cruce: ab eodem rege ac eodem ferè tempore exci- tus, ordinis Cisterciensis, sub magistro & militia de Calatraue. Ordo sancti Sepulchri diu etiam stetit cum rubra ac gemina cruce, cuius caput Perusij: nuper uero ab Innocentio octa- uo militia sancti Ioannis agglutinatus iam penè interijt. **SUNT** item hodie qui arduum sunt aggressi propositum: ut Franciscus natione Siculus annis ab hinc ferè triginta ordi- nem instituit minimorum Iesu Mariæ, Francisci humilitatem & decreta simul cum amictu æmulatus, sed aliquantulum durius à carnibus & coctis cibarijs abstinent. Is enim nunc ui- uit in Gallia in hominum magna dignatione, multis iam cœnobijs constitutis. Sunt & qui asperius uitam cœptauerunt eodem ferè tempore, crasso & ignobili lino tantum corpora con- tecti, capite ac pedibus nudis, ut recte Linonchleni appellari queant, sicuti de quibusdam India populis traditur: nullo tamen authoramento, aut certa uitæ formula uagantes. Author eorum Iacobus homo Cremonensis, nunc agere fertur in Pannonia.

DE HIS QUI RELIQVIS IN ARTIBVS
CLARVERUNT.

Dantes

Theologorum, philosophorumque turba, cum ipsis ordinibus repetita: nunc recentiores qui nomen aliquod adsecuti sunt: primum in artibus quas Græci κυκλικὰς, id est circulares uocant: uidelicet Grammatica, Poetica, Rhetori- ca, cum Mathematicarum & philosophiæ studijs. Qui nec admodum pauci, nec omnino despiciendi sunt. Nam ex illo quo literæ tot barbarorum procel- lis ab Italia migrauerunt, nulla gens prior quàm Florentina hunc Ausoniae honorem re- stituit: si à Claudiano poeta initium faciamus, post quem rem literariam rursus ob philoso- phorum Theologorumque nostrorum negligentiam qui hæc minime curauerunt, interpo- latam, Dantes primum, pauloque post Petrarca in lucem reuocauerunt. Ab his igitur de- cet exordiri. Dantes poeta Florentinus è gente Alegheria, Durantes ab initio uocatus, in- terciso deinde, ut fit in pueris, uocabulo. Natus anno M. c c l x v. liberalibus artibus in patria legitime eruditus, poetica deditus ab ipsa pueritia fuit. Amauit in adolescentia Bea- tricem, cui carmina multa dicauit: maiora deinde secutus studia, opus egregium quod nunc extat Latinis planè carminibus inchoauit. Cuius initium. Ultima regna canam: quod mi- nime uena succedente ad uernaculum deflexit sermonem, in quo facile princeps emicuit. Pulsus exinde Florentia cum reliquis Albis ad Maruellum Malespinam Marchionem pri- mo confugit: deinde ad Canègrandem Veronæ principem: quem etiam in auxilium par- tium suarum contra Florentinos dimicare compulit: quumque apud eum ab initio in ho- nore esset, paulopost ob linguæ licentiam contraxit offensam. Post itaque annos quatuor cum frustra reditum in patriam tentasset, etiam Henricum sextum ad Florentiæ obsidio- nem ducendo, spe omni amissa Rauennam profectus est ad Guidonem Polentanum eius urbis principem: apud quem in magna item dignatione fuit, ociumque quale optauerat na- ctus, opus suum absoluit. Accidit ea tempestate ut bellum Veneti Guidoni mouerent, Dan- tes igitur orator missus de pace, minime ab eis acceptus aut auditus est. Reuertens itaque Rauennam rebus infectis paulopost morbo contracto uti existimatur ex animi dolore ex- tinctus est: anno ætatis L v i. Scripsit præter hæc opusculum de Monarchia, ubi eius fuit opinio quod imperium ab ecclesia minime depederet. Cuius rei gratia tanquam hæreticus post eius exitum damnatus est, cum aliorum, tum Bartoli iurisperiti sententia super lege I. c. præfules. lib. digestorum de inquirendis reis. Franciscus patre Petrarca quem ipse postea Petrarcham appellauit, natus est anno M. c c c i i i i. apud Ancisam uicum agri Florenti- ni. Inde puer infans à patre partium factione pulso, Aretium ductus est, ubi unà cum atate literis & uirtute adoleuit, studio maxime poetica à natura deditus. Desperato in patriam re- ditu Auenionem se cõtulit: ubi forte per sacram v i. feriam uisam puellam Aurretam in tem- plo adamauit, Laureæ nomine adoptato: cõparatoq; paruo domicilio in ualle amœna, suos amores

Franciscus
Petrarcha

amores rhythmis solabatur. Composuit item Africani gesta uersu heroico, & eclogas XII. Libros quoque VII Inuectiuarum in medicum quendam. De uita solitaria, De remedio utriusque fortuna. Hinc profectus Neapolim ad Robertum regem apud eum magno in honore fuit: inde Romam uenit, ac in Capitolio ingenti populi adplausu laureatus est. Mortuo post rege trans Padum contendens, Mediolani apud Ioannem praesulem Vicecomitem aliquot annos uixit. Demum Paduam petens à Francisco Carrariensi eius ciuitatis principe, comiter exceptus est. Cuius ope subleuatus factusq; canonicus Paduanus, ocio literato se penitus tradidit, uillam sibi cōparans apud Arquatam in agro Paduano, ubi postremo excessit anno aetatis LXXVI. Eodem ferè tempore Barlaam Calaber quidam S. Basilij monachus utraq; lingua eruditus, multa quae ad has pertinet disciplinas uno uolumine coegit. Quem imitatus Paulus Perusinus iurisperitus eius discipulus praefectus Bibliothecae Roberti Siciliae regis, cum planè literatus esset, multa & ipse collectanea reliquit, quae praesertim ad physiologiam aut tropologiam fabularum poeticarum pertinerent. Post hos Colutius Pierius è Stignano Vico agri Florentini è familia Salutatorum Bononiae diu agitauit, quod pater olim Florentinorum discordia pulsus, apud hospitem se receperat. Profecit in artibus liberalibus adeo, ut poeta, & orator ea tēpestate nobilis haberetur. Adcersitus deinde à Florentinis scriba reip. in eo munere decessit. Quaedam & ipse adidit ut illius temporis non usquequaq; inepta, Ioannes Galeatius dicere solebat, plus ei Colutij epistolas officere, quàm Florentinorum (quibus tunc erat hostis) equites mille. Ioannes Bocatius è Certaldo genealogiam deorum scripsit, de fluminibus & montibus: praeterea fabulas, pluráq; alia uernaculo sermone. Decessit anno aetatis LXXII. Salutis M. CCLXXV. His successit Ioannes Raucennas qui Venetijs praecipit, primus omnium qui ea tēpestate post longa tempora ludum in Italia aperiret: unde tanquam ex equo Troiano uiri praestantes plurimi prodierunt qui postea scholis ac literis omnia refererunt. Hos ita iam Latinis legitime literis imbutos Emanuel Chrysoloras schola rursus excepit, qui praceptor Graecae disciplinae Byzantius genere sub Bonifacio IX. in Italiam uenerat, primumque Venetijs, deinde Florentiae docuit: postremo in concilium Constantiense & ipse profectus, in eodem loco extinctus est, ac à Poggio eius discipulo in funere laudatus. Ex eius item ludo Leonardus Aretinus, quem Andronicus noster uerum & fidelissimum Graecorum librorum interpretem solebat appellare. Caeteros autem magis Paraphrastas. Admodum iuuenis ab Innocentio VII. adcersitus eius breuium magister fuit, deinde Florentinorum scriba. Praeter libros conuersos, historiam adidit Florentinam, & Gothorum bellum ex Procopio sumptum: praeterea Graece libellum de repub. Florentinorum, ut uiri Latini non admodum inelegantem. Decessit Florentiae aetatis anno LXXVIII. Salutis M. CCCCXLIII. peculio locuplete relicto, & absque liberis cum uxorem nunquam duxisset, unico avaritiae uitio tantum obnoxius. Varinus Veronensis Ferrariæ praecipit, literis ac stilo dicendi Leonardo inferior, diligentia tamen & labore infinito. A discipulis quos domi alebat, & contubernij, & disciplinae mercedem exigebat. Inter quos fuit frater meus Ioannes Baptista praecocis adolescens ingenij, cui si deus dedisset maiores in luce moras, poterat & ipse forte lumen aliquod literis adferre. Fuit & Vngheretus cognominatus uir Pannonius: postea praesul Quinqueecclesiensis, qui Graece Latineq; siue carmina siue prosam scriptitabat, ut non barbarus, sed Romanus legitime imbutus uideretur. Filius item discipulusque eius Baptista Grammaticus, & ipse qui scholae successit, Ioannes Manectus, & Andreas Ficus, ambo Florentini: inter illius temporis eloquentes, & ex eadem Chrysolorae schola commemorati. Gualparinus Bergomas à Philippo Vicecomite adcersitus Mediolani ludum aperuit. Is libros Ciceronis de oratore primus reperit ac perlegit, cum flagitiosa ac penè incognita litera scripti essent. In Quintiliano quoq; tunc inuento semilacero emendando, multam cum adhibuisset operam, Quintilianus integer & ex omni parte incolumis repertus est. Victorinus Fertinus Mantuae Gonzagas iuuenes erudit. Carolus & Ioannes Aretini nobilia temporis illius ingenia, quorum alter scriba Florentinorum Leonardo successit. Alter Ioannes cognomento Tortellius Romanae ecclesiae subdiaconus apud Eugenium quartum fuit. Orthographiam, uitamque Athanasij, ac nonnulla alia conscripsit. Petrus Paulus Vergerius Iustinopolitanus, iurisconsultorum suo tempore eloquentissimus, siue maui dicere eloquentium iurisconsultissimus, simul & philosophus fuit. Apud principes Carrarienses Paduae in magna fuit dignatione: de quo in eius patria supra

Barlaam Calaber

Paulus Perusinus

Colutius

Pierius.

Io. Bocatius

Io. Raucennas

Emanuel

Chrysoloras.

Leonardus

Aretinus.

Varinus Veronensis

Io. Bap. Vongheretus

Vnghere.

Baptista

Varini.

Io. Manectus

Andreas

Ficus

Gualparinus

Bergomas.

Victorinus

Fertinus

Carolus &

Io. Aretini.

Petrus Paulus

Vergerius.

ANTHROPOLOGIA

Mafeus
Vegius.
Leonardus
Iustinianus.
Tres Iustinia
ni oratores.
Franciscus
Barbarus.
Omnebonus
Vicentinus.
Gregorius
Tifernas.
Lilius
Tifernas.
Antonius Pa/
normitanus
Ioannes
Aurispā.
Patricius
Senensis.
Pet. Candidus
Blondus Flo/
rentinus
Poggius Flo/
rentinus

Franciscus
Philelphus.

Marius Phi/
lelphus
Ioannes
Simoneta.
Laurentius
Vallensis.

Bessario Car/
dinalis.

tria supra mentionem feci. Mafeus Vegius patria Laudensis, Martini quinti Datarius fuit. Aeneidi Virgilianaē librum decimumtertium addidit, scripsit que Encomium in Monicam Augustini matrem, quam magnopere colebat: suaq; impensa ex Ostiensi oppido in urbem transferendam curavit, in sacellum quod nunc cernitur ab eo constructum. Leonardus Iustinianus, cuius familiae felicitas eadē quae olim & Curionibus cōtigit, ut tres in ea celebrati nominis essent oratores: duo Leonardi auus & nepos, & Bernardus filius ultimi. Laurentiū item Iustinianū ex eadē domo Patriarchā Venetiā in ordine Caestinatorū dixi. Franciscus Barbarus Venetus ē schola Chrysolorae utraq; lingua eruditus: scripsit de re uxoria libellū: orationes quoq; & epistolas nōnullas. Dum Brixiae praetor esset, eam urbē à maxima Philippi ducis obsidiōe, magna cum laude liberauit. Hic postremo senescēs uti ab Hermolao eius necessario accepit, literarum Graecarū quas probē tenebat erat omnino oblitus. Omnebonus Vincētinus ex eadē prodijt & ipse schola. Cōmētarios nō ineruditos Ciceronis de oratore cōposuit. Gregorius Tifernas Graecis ualde elaborauit utilisq; fuit, discipulumq; in ea facultate nō admodū nomine inferiorē reliquit Liliū Tifernatē, qui Philonem Iudaeum cōuertit, quanq; is Cōstātinopoli moratus est: nec ei defuit rerū omniū in ingenij lētitudine cognitio. Antonius Panormita. Alphonfi Aragonis Siciliae regis magister epistolarum fuit, eiusque dicta facta ue memorabilia cōscripsit. Ioānes Aurispā secretarius Apostolicus sub Eugenio inter eruditos nō admodū ignobilis ea tēpestate. Patricij quoq; Senēsis, qui in factione ciuitatis securi percussus fuit, magnopere cōmēdat oratio simul & eruditio. Petrus Cādidus Nicolai v. Magister Breuiū fuit, posteritati magis cognitus ob cōuersum Appianū Alexandri nū, quam suo seculo. Blōdus Floren. Romae uixit sub Nicolao v. qui quanq; nō admodū cultus, nō paruū recētiori historiae, quae collapsa uixq; nota scriptorū negligētia obscuritateq; fuerat, adtulit adiumentū. Magnāq; propterea laudē diligētia adsecutus, eoq; maiore quod Pius Pan. eius opus epitomare fuerit dignatus. Poggius Florētinus ē Terranoua oriundus oppido agri Aretini, mira & naturali facundia, praesertim in accusationibus & inuectiuis, quas plures tum in Philelphū potissime scripsit. Aedidit & epistolas. De uarietate fortunae. Historiam Florentinam. Cōuertit Diodorū Siculum, ac Xenophontis pædiam. Fuit in concilio Cōstantiensi, quo tempore & Quintilianum & Alconium Pedianum dicitur reperisse: postremo scriba reip. Florentiae ducta nobili uxore superstitibusq; liberis decessit. Franciscus Philelphus eius aemulus, genere Picens, patria Tollentinas, ad omne genus scripti sese admodauit, ac ut de Vinicio dicit Augustus, ingenium in numero habebat: Graeca, Latina, Lyrica, heroica, prosam orationem ex tēpore dictabat. Idcirco Francisco Sfortiae gratissimus. Mediolani profitebatur. Stilum eius Sfortias opus heroici carminis manifestat: quod non tam laudant qui legunt, quam admirantur qui sciunt quanta id celeritate ac facilitate absoluerit. Filium reliquit Mariū Philelphum, & ipsum gramaticum uehementis ingenij. Decessit Mantuae ubi à Friderico Gonzaga salario fuerat ad docendū inuitatus. Ioannes Simoneta natione Calaber, gestis Francisci Sfortiae uolumen dicauit. Laurētius Valla primus ferē nostro seculo qui orationē Latinam nulla obseruatione fluentem in cōpedes quasi redegerit, ac in neruos obseruationis antiquae constrinxerit, ædito super hoc elegantiarum libro, qui quamuis in quibusdam refelli potest, modum tamen posteris ostendit, uiamq; studiosis munijt, ut aliquid ipsi diligentius in copia praesertim librorum postea reperta inueniant. Quintilianus in primis admirator simul & imitator: maledicus alioquin in omnes. Cōtra ipsam demum religionem latrauit, scriptis quoque probare conatus nullum ius siue munus Imperij Pontifici concessum. Ex quo defuncto non defuit qui diltichum huiuscemodī iactaret. Ohe ut Valla filet, solitus qui parcere nulli est. Si quæris quid agat, nunc quoque mordet humum. HIS GRAECORVM manus adiicienda, qui seculum nostrum clarius reddiderit. Quorum princeps BESSARIO Graecus homo ac monachus Sancti Basilij, ob doctrinam ab Eugenio IIII. Nicenus Cardinalis unā cum Isidoro Cardinale Ruteno creatus, apud Apostolos habitauit: cuius domus officina liberalium artium fuit donec uixit: doctissimos semper uiros aluit atq; fouit, Theodorum, Andronicum, Domitium Cattum, Siphontinum: ipse uero semper in literis uersabatur. Ad philosophiae Theologiaeque scientiam, eloquentiae studia, maximū quidem ornamentum adiecerat. Platonem in primis obseruabat. In cuius defensionem cōmentarios adidit contra Trapezuntium Peripateticū. Senatus ac patriae linguae columē fuit: postremo initio Xisti pōtificatus dum spōte legatus in Galliam ad componen-

componendam Ludouici regis & Caroli Burgundi pacem, tanquam extremum deo munus oblaturus, proficiscitur, alteri suspectus parti rebus infectis reuertitur. In itinere Rauennae labore fessus animique dolore pessundatus, contracto morbo decessit: in urbe deinde relatus ac magnifice praesente Pontifice, quod antea nulli contigerat, funeratus in aede Apostolorum hoc diticho sepultus est. *τὸ πρῶτον ἐβασίλειον ζῶν ἄνυσσε σώμα καὶ σῆμα, πνεῦμα δὲ φθιγέτω πρὸς θεὸν ἀθάνατον.*

Georgius Gemisto uir etiam Graecus ac maxime Plonicus, ut qui defensionem eius ediderit: profitebatur in Graecia, ac eius nationis homines tantum docuit, inter quos fuit Bessario supradictus, cuius ad illum extant epistolae plurimae. In die semel tantum uescebat, studiosissimus omnium.

Georgius
Gemisto

Georgius Trapezuntius patria, uenit ex Ponto Romam Eugenio sedente: peripateticus & ipse uir, labore aduerso circa disciplinas omnes, utriusque linguae interpretis eruditissimus. Scripsit de Rhetorica, uertit magnam Ptolemaei opus quod Almagestum uocant: quare a Nicolao V. apostolicus scriba factus fuerat ob literas, publico quoque salario profitebatur, quem ego senem puer docentem audiui. In extrema senectute oblitus erat omnino literarum, solusque urbem baculo nixus incedere malebat. Decessit prole superstite. Theodorus Gaza patria Thessalonicensis, utroque

Georgius
Trapezuntius

eloquio & ipse clarissimus. Nam & in eloquentiae philosophiaeque ac medicinae studiis huius facile seculi princeps habebatur, aemulus omnino Trapezuntii. Conuertit in Latinum sermonem Theophrastum de plantis, & Aristotelis libros de animalibus, & problematum: praeterea libros Ciceronis de senectute & amicitia in Graecam elegantissime linguam. Huius igitur uirtuti nequaquam

Theodorus
Gaza

par fortuna fuit. Nam urbs Roma quantum antiquitus hominum extulit ingenia & uirtutes, tanto postea ob posterorum qui in ea dominantur luxuriam atque desidiam contemnit. Viros quoque multos ego saepe memini, & literis & moribus claros magna huc expectatione uenisse, paulo post fame coactos discedere. Igitur Theodorus compulsus & ipse ob inopiam urbem deserere, in Apuliam se contulit, ubi paucis post annis iam senex excessit sine liberis cum esset sacerdos. Ex discipulis reliquit Demetrium, qui hodie praecipit Mediolani magna nominis ac famae celebritate. Ioannes item Venetus ex ipsius prodijt schola, qui humilis admodum receptus in con-

Io. Venetus

tubernium Cardinalis S. Marci, mox in Innocentii dignationem ueniens opibus est auctus simul & bibliothecae Vaticanae adhibitus. Laborabat ex podagra: excessit fere sexagenarius: eius bona cum libris quos tantopere seruabat uulgo post mortem direpta, quod iusto factum iudicio putant, cum ex tot diuitiis nulli mortalium, nec fratribus benigne quicquam fecerit. Ea praeterea linguae fuit licentia, ut unus omnino omnibus laudibus obtrecharet. Doctrina

Andronicus
Thessalonicensis

alioquin & ingenio summis hoc tempore uiris conferri poterat. Andronicus item Thessalonicensis praceptor in Graeca disciplina secundum Theodorum habebatur, forte & lingua patria superior. Nam unus omnes eius sermonis authores euoluerat: ac scientiam quam cyclicam uocant, praeterea Aristotelicam omnem disciplinam probe tenebat. Romae apud Nicenum uiue-

bat, profitebaturque non pari quidem uirtuti emolumento. Quapropter sicuti plerique alij eius generis coactus est egestate urbem deserere. Florentiam quoque se conferre, ubi magno discipulorum concursu inter quos Politianus fuit, aliquot annos professus, demum in Galliam comatam penetrauit, dum ibi maiora sperat emolumenta: ubi paruo post tempore cum esset iam magnopere senex, morbo extinctus est. Fuit alioquin pronuntiatione ineptus, & qui praeter studium

Argyropolus

literarum nihil omnino rerum gereret. Argyropolus patria Constantinopolitanus Florentiae diu professus plurimos docuit: inter quos Donatum Acciajolium. Deinde Romae publico salario, ubi paulo post obiit relicto filio Isacio nobili musico. Aliquot Aristotelis libros conuertit magis eleganter quam fideliter, cum in hoc philosopho haud aliter quam in sacris libris uerbum uerbo reddere oporteat. Constantinus item patria Constantinopolitanus

Sophianus

Messanae docuit: ubi iam senex proximis annis extinctus est. Paruum grammaticae Graecae opusculum adidit quam in primis profitebatur, magna quoque scholae par admodum fuit, ac Siculis magnopere satisfecit. Sophianum uero qui Romae praecipiebat, simul & Georgium Alexandrum praesulem Cretensem, qui nuper etiam in urbe docuit: inter praecipuos po-

Latini
Nicolaus Perrottus

nam Graecae disciplinae, quanquam Latinam parum attigerint: nec cum supradictis uel in patria lingua conferendi, moribus alioquin humanissimis, uita quoque probitate, quae una maxima est laus, forte superiores. Ad Latinos nunc ueniam, ac prius Nicolaum Perottum ex Saxoferrato Sipontinum praesulem. Hic Niceno contubernalis, ab eo quoque ob ingenium & honorem & diuitiis auctus: uertit Polybij historiam iussu Nicolai quinti: adidit & praecipua

grammaticae quibus utuntur pueri, ac Cornucopiae, diligentissimus uocabulorum percrutator: si quod

ANTHROPOLOGIA

- si quod undecunq; incognitum audiisset, neq; dormire, neq; rerum aliquid gerere solebat, priusquam id inuestigasset. Eodem quoq; tempore in urbe Pomponius Lætus, Porcellius, & Chalcidius profitebantur. Pomponius natione Calaber Græcorum ignarus, tantum antiquarium sese factitauerat, ac si qua nomina exoleta ac portentosa inuenerat, scholis ostentabat. Iuuentutem Romanam erudit, labore alioquin adsiduo, noctibus totis uigilabat, libros ipsemet scriptitando, simul & discebat, & proficiebat. Ex salario & discipulorum mercedibus paruum agellum & domunculam in Quirinali sibi parauerat, ubi sodalitatem literatorum, ut ipse appellabat, instituit: in qua urbis natalem ac Romulum coluit, initium quidem abolendæ fidei. Porcellius poeta Neapolitanus, uerum ipse Romanus dici malebat ubi uixit & extinctus est admodum senex: uir absq; labore ac doctrina, in scholis eadem quotannis ferè & lectitabat, & uernacula lingua enarrabat: tantum carmina quibus omnia referit natura faciebat, non tam bona quàm facilia & penè extemporalia. Viro tamen huiuscemodi admirator non defuit Fredericus Urbini dux, qui res suas ab eo conscribi uoluit. Chalcidius Græcorum non erat ignarus, nec imperitus grammaticus, attamen infans & absq; genio. Dictionibus in primis inuigilabat, Lexiconq; cōdiderat, quod obitu ipsius superueniente Iouinianus eius discipulus sibi uindicauit. Ioannes Antonius Campanus, agro pascendisq; ouibus ab initio à patre relegatus fuit: natura deinde iuuante, literarum iam prouectus tantum percepit, ut scholæ Perusinae diu præfuerit: deinde à Pio II. præsul apud Præcutinos ex paupere factus, in contubernio Senensis cardinalis fuit. Decessit ferè quadragenarius, corpore fuit breui, moribus humanis, Græcorum omnino expers: uerum in orationibus facilitate ac extemporalitate parem non habebat. Scripsit Brachij gesta. Ioannes Andreas præsul Aleriensis in librorum locis emendandis iure laudatur. Domitius Chalderinus patria Veronensis his omnibus statim successit. Acri uir ingenio, primus qui hoc tēpore poetas duriusculos diligentius cœperit enarrare, & in eos cōmentarios ædere admodum iuuenis. Quare in principum uirorum dignationem uenerat, diuesque propterea ac apostolicus Secretarius factus. Decessit ex pestilentia natus annos xxx. Huius ego quanquam eram familiaris, uitium unicum liuoris atq; obtreccionis in omnis penè doctos non præteribo, dignus propterea ut de Cœlio Quintilianus ait, uita longiore, ac ingenio meliore. Hermolaus Barbarus Francisci Barbari quem supra memorauimus ex fratre nepos, ætate & ipse florida Romæ decessit ex animi dolore exacerbante, quod orator à Venetis missus, præter eius authoritatem senatus, Patriarcha Aquileiensis ab Innocentio fuerat creatus, ac propterea cōtumax & exul. Scripsit Plinianas castigationes, ut ipse inscripsit, opus impar eius dignitati & uitæ instituto, moribus alioqui castissimis. Dictionum in utraq; lingua curiosissimus fuit, easq; à quouis discere non dedignabatur, saepeq; proximos & familiares de aliquo dubio percontabatur.
- Politianus** ANGELVS Politianus Andronici discipulus Florentiæ præcipiebat. Medices iuuenes erudit: mihi solebat epistolas cum Græcas tum Latinas scribere, sed sermone uernaculo plures, quod frequenter faciebat occupatus, ne nasus aliquis stilo offensus impræmeditato, præiudicata iam de eo opinionè officeret. Rem adsumperat perutilem si per mortem licuisset, aures res uetustate aut negligentia collapsos locis emendare ac restituere. Decessit quadragenarius.
- Georgius Merula** Georgius Merula patria Alexadrinus apud Vicecomites Mediolani agitabat, quorum historiam lumpserat scribendam, quam minime absoluit morte præuentus: rerum tamen cognitioni lectioniq; quam proculdubio magnā adsecutus fuerat, magis quàm stilo uacauerat. Marfilii Ficinus non modicā in Platone cōuerso laudem est adsecutus. Christophorus Landinus quamquam ingenio supradictis inferior, iuuentuti tamen Florentiæ Latina docendo admodum profuit, nec Græca penitus ignorauit. Bartholomeus Platina Romam cum F. Gonzaga Cardinale Mantuano uenit, deinde dignatus à Xisto Pon. contubernalis simul & opibus auctus, ædes in Quirinali sibi parauit, ubi & decessit sexagenarius, ædita Pontificum historia, uulgo iam nota. Vir fuit alioqui grauis & procul à mendacio, eoq; præsertim admiratione dignior, quod iam prouecta ætate, ac tirocinio posito, quod totum militiæ prius traderat, literas didicit. Ioannes Picus ex Mirandulæ oppidi Flaminia principum genere mirabilis ingenij doctrinaq; fama, iuuenis proximis annis Florentiæ decessit, nonnullis relictis monumentis, fœlicior tamen si uita cōstantior. Hunc ego Ferrariæ cum illac iter cum legato Cardinale Aragonensi haberē, cum Leonardo Nugarolo iam tunc cum esset in rudimētis magna spectantium admiratione puerū differrentem, ac Protonotarij ornatu amictum uidi. Paucis dein post

dein post annis spreto sacerdotio torquatum, sericatumque rursus Romæ adspexi: ubi ostentata doctrina simul & quibusdā propositis haud sanè scholæ Parisiensi probatis, iussu Innoc. Pon. reiectus est: postremo factus alius, ut aiunt, uitæ fruges si per mortem immaturâ licuisset uberes ostentabat. Restant duo ciues Florentini non admodū contemnendi. Matthæus Palmerius, & Donatus Acciaiolus. Palmerius ad ultimam peruenit senectutem: epitomen temporū reliquit, rerum maxima cognitione florebat, quam & ætate ac prudentia continuæ lectioni adiunctis fuerat adsecutus. Donati stilo nil dulcius optatur: cuius & lenitas & ornatus mores eius suauissimos refert. Prodiit è schola Argyropoli. Conuertit ex Plutarcho An nibalem & Demetrium, cōmentarios quoque in Ethica Aristotelis ædidit: in quo præter literas & uitæ castitas, & iusticia laudatur. Decessit in legatione, patrimonio filijs non amplo ob abstinentiam relicto. Filia uero ob eius in rep. merita haud aliter quàm Pauli Aemylj aut Aristidis ære publico nupserunt. **QVI AVTEM IN** Mathesi præstiterunt, longe pauciores. Quorum primū posuerim Guidonem Bonaetum Foroliuiensem, cuius etiam extant opera. Sub Martino IIII. Pon. Is dicitur ciuibus suis qui tunc aduersus Pontificem certabant, horā pugnae adsignasse, unde secuta uictoria, quod diuinæ prouidentia nobis incognita tribuendum. Horoscopis nanq; huiuscemodi nulla certa subest ueritas. Memoratur & Petrus de Haliaco Alemanus Cardinalis Cameracen. ab hinc annis cētum, cuius in astrologia sunt nonnulli tractatus, inter quos de Parallelis XII. ad quos omnes Ptolemæi Parallelos reducit, multaque ipsius interpolat ac declarat. Ioannes item Mōteregius homo Germanus, Matthiæ Pannoniæ regi apud quem agebat gratissimus, à quo opibus & honoribus auctus fuit. Aedidit Ephemeridas inductis nouis à suo nomine calculis, confutataque Gerardi Cremonensis Theorica. Cōposuit epitomen in Ptolemæi magnū opus quod Almagestum uocant. Adcersitus à Sixto IIII. Pon. ad emendandum pascale Dionysij Cōputum Romam uenit, ubi paulo post excessit. Præceptorē habuit Georgiū Briobathum Germanū, egregium Mathematicū, cuius Theoricæ impressæ characteribus aeneis circumferuntur. Ioānes de Sacrobusto item Germanus paulo ante in Sphæram cōmentarios adidit. Andalus Genuensis, cuius meminit Bocatius ut præceptoris sui in hac disciplina. Laurētius Miniatensis, qui paucis ante annis in urbe decessit, non tam perfectus astrologus, quàm primus fermè qui Astrologiæ bonas artes & eloquētiæ studia adiecerat. Primus igitur qui hoc tēpore anni prognostica condere cœpisset, quæ postea plurimi sunt imitati. **IN** Geometria & Arithmetica post ueteres illos Cāpanus primus effulsit circa Sal. annum M. I. Qui glossemata in Euclidem fecit, nonnullaque in Astrologia etiam cōposuit. Paulus Florētinus sub Benedicto XI. instrumēta etiam super his factitabat. In Musica Guido Aretinus, cōpositione manus, ubi notæ inspicere. In pictura Zotus Florētinus anno M. CCCXL. Cuius opera per Italiam extant plurima, præsertim Florentiæ: Romæ uero nauicula Petri fluctuantis in atrio ipsius basilicæ. Petrus è Burgo S. Sepulchri, qui etiā de prospectiua picturæ librum conposuit, Et paulo supra nostram memoriā Pisanellus pictor simul & fictor. Eius opus pictus paries in æde Lateranensi. Fuit in umbris & coloribus diligēs. Nostra uero ætate Hercules Ferrarien. cuius Bononiæ nobilis in facello pictura. In Pannonia item nonnulla, quò fuit adcersitus. Andreas Mantenga Mantuanus ædes quas Belvedere cognominat in Vaticano ab Innoc. VII. adhibitus ornauit, miro tenuitatis opere. Floret item nunc Romæ Iacobus Bononiensis qui Traiani columnæ picturas omnis ordine deliniauit, magna omnium admiratione, magnoque periculo circum machinis scandēdo. Leonardus Vinciū XII. Apostolos Mediolani in æde diuæ genitricis de gratijs, opus prædicatissimū. Petrus Perusinus cōplura & egregia, inter quæ Romæ sacellū in palatio Vaticani à Xisto conditū, & ab eo depictū, uno tantum uitio quod uultus aliquantulum indiferti in plerisque adspiciuntur. Melotius Foroliuiensis iconicas imagines præter cæteros pingebat: eius opus in bibliotheca Vaticana Xistus in sella sedens, familiaribus nonnullis domesticis adstātibus. Ioānes Bellinus Venetus, qui aulam curiæ Venetiarū ornauit. Turcis etiā adcersitus, deinde remissus, hoc tēpore decessit. Inter sculptores Donatellus Florētinus omnibus facile præstat, antiquis cōferendus, circa annū M. CCCCL. Cosini Medicis ualde familiaris: eius opera in ære cōspiciuntur diuersis in locis. Huius etiā equestris statua Captæ Melatæ ducis exercitus Venetorū Paduæ. Antonius Pallaiolus sepulchrum Xisti IIII. in ære spectabile fecit, decēnio elaboratū. Andreas Cremonen. Pium II. Iconicum numismate expressit. In quem est Cāpani epigrāma. Christophorus autē Mantuanus

Matthæus
Palmerius.
Donatus
Acciaiolus

In Mathesi
Guido Bonaet
nactus
Petrus Cardinalis
Io. Montere
gius
Gerardus
Cremonensis.
Georgius
Briobathus
Ioan. de Sacrobusto
Andalus
Genuensis.
Laurentius,
Campanus.
Paulus Florē,
Guido Aretinus
Pictores.
Zotus Florētinus
Pisanellus
Hercules
Ferrariensis.
Andreas
Mantenga,
Iaco. Bononiensis
Leonardus
Vinciū
Petrus Perusinus
Melotius Foroliuiensis
Io. Bellinus
Donatellus
Florentinus.
Antonius
Pallaiolus.
Andreas Cremonensis.
Christophorus
Mantuanus

T Paulum

Lysippus iunior Paulū II. Lysippus uero eius nepos adolescēs Xistū IIII. Mirūq; in ea domo uel scēminā nullo p̄ceptore p̄cturas oīs ab ipsa natura delineare edoctas cera etiā fingere solitas fuisse. Sūt etiā hodie q; circa marmorea p̄sertim posteris celebrabūtur, quorū p̄cipuus Archāgelus Florētinus cū prioribus certat: eius opus nup̄ in sacello Petronillā beata genitrix Iesum ex- tinctū in sinu tenēs. Item quanq; profanū, attamē operosum, Bacchi signū in atrio domus la- cobī Galli ciuis Ro. Florentiā uero ante curiā, Dauid statua colossēa. Gobus quoq; Mediola- nēsis in basilica Mediolanēsi pulcherrimā ostentat artem. **MEDICINAE** insuper peritissi- mi secundū Grācorū famā Arabes uisi. In primis Albatenius qui in Aristotelē cōmentarios adidit, ac Galeni libros in Arabum uertit sermonē, teste Io. Serapione, qui eodē ferē tēpore fuit anno **M. L. X. X.** scripsitq; de simplicibus, Rasis quē & Almanforē uocat, Arabs & ipse, qui cunctōrū ante se scriptorū cōmentarios ingēti uolumine coegit, quod medici cōtinētē uocat, quod cuncta cōtinēat. Post annos deinde **L. X. X.** Auicēna emicuit Arabs item gene- re, patria Cordubēn. ē stirpe regia, qui prāter medicinā, metaphysicam ualde quidē polteris probatā scripsit. Huius coaui Auerrois Aristotelis cōmētator & medicus, Zour quoq; qui sapiēs cognominatur. Ioānes Mesuā anno **M. C. L. X.** de pharmacis soluētibus opus adidit, & alia quādā quā per mortē absoluere nō licuit. Ex nostris uero Petrus Aponius (Aponū enim uicus est in Paduano) sub Io. **X. X. II.** Medicinā suo tēpore princeps, in qua & nobi- le cōposuit opus quod cōciliatorē uocat: ubi ueterū p̄cepta medicorū simul cōnectit atq; cōciliat. In problemata Aristotelis cōmētarios adidit. Scripsit rogatus ab Innoc. **VI.** Ta- deus Florētinus tempora etiā sua illustrauit. Bononiā docuit ac decessit ferē octogenariū: cuius tāta fuit nominis celebritas, ut ad curā extra urbē uocatus, nō uilius quā aureorū **L.** mercede in singulos dies peregrinaretur, uocatusq; ab Honorio **IIII.** centum statui sibi uo- luit. Itaq; reuersus ab eo iam curato **X.** milia reportauit. Huius discipuli Tusianus & Dinus de Garbo, ambo Florētini p̄cellentes. Tusianus cum se nō uideret satis fortunatū in curan- do, relicto omnibus ordinē Cartusiēsem est professus. Dinus autē sub Io. **X. X. II.** Gruni chi- rurgi filius fuit, Bononiā profecit ac docuit. Inuidia nominis clari multis infensus Senas se cōtulit, ubi nuper studiū literarū institutū fuerat. Iuuenis admodū cōepit scribere in tertiā & quartā Phen quarti Canonis Auicēnā. Deinde iam senior hortāte Roberto Siciliae rege in **IIII.** Phen primī & secūdi Canonis. Scripsit prāterea in libros Galeni de malitia cōplexio- nis, & in librū Hippocratis de natura fœtus. Quæstiones uero nōnullas in medicina, philoso- phia, Theologia. Enarrauit uulgarē cātionem Guīdonis de Caualcātibus, quā de natura & motu amoris uenerij tractat, rationibus philosophicis demōstrādo. Decessit Florētia, sepul- tus in tēplo ordinis Mi. relicto Thoma filio, qui & ipse in medicina cōmētarios adidit, un- de hoc sumpsit. Nicolaus item Florētinus sub Benedicto **X. III.** Marsilius Paduanus. Iaco- bus Foroliuiēsis. Gētilis Fulginas eodē ferē seculo claruerūt. Vgo Senēsis sub Eugenio **IIII.** Ferrariā in cōcilio fuit, ubi inuitatos ad cōenam Grācos atq; Latinos philosophos Theolo- gosq; monuit uti proponerēt, eorū se doctrinis omnibus respōsurū, ac partes siue Platonis siue Aristotelis defensurū. Gerardus Subloneta (oppidū est enim in Cremonēsi) prāter me- dicinā lingua Arabica clarus, quā Auicēnā libros cōuertit. Apollinaris itē Cremonēsis, An- tonius Guarnerius Papiensis sub Eugenio **IIII.** Sanctus Pisauriēsis, Benedictus Nursinus eodē ferē tēpore, Frāncisci Sfortiā familiaris. Ioānes Horologius Paduanus cōmētarios ferē omnes reliquerūt. Nostra uero ætate Valerius Flaccus Viterbiensis sub Xisto **IIII.** cuius erat medicus. Iuuenis admodū decessit in magna hominū opinione. Nā humilis & ignotus à Niceno cardinale Romā ductus fuerat. Petrus Leo Spoletinus celebri fama à Laurentio Medice ex urbe ad Pisanā scholā aduersus illustrior cōepit haberi, quanquam doctrinarum omniū magis curiosus ac sobrius iudex quā doctus medicus aut fortunatus, quod ille ani- maduertēs relicto curis, Romā quiescere cōperat: uerum per incōstantiā diu nō licuit, sed cum in morbū exitumq; simul Laurentij rogatus incidere, omni successu desperato dicitur (quod sanē plarīsq; nō credibile) in puteū se p̄cipitasse, manēq; mortuus inuētus. Viuit & Gabriel Veronensis huius artis decurio, qui magno Paduā profitetur. **IN IVRE** Ciuili & Pon. sola quoq; nomēclatura cōtēti erimus. Nam ante Innoc. **III.** qui Decretales cōposuit, annis ferē cētū, in Iure Ciuili Irnerius siue Guarnerius quidā apparuit, primus ferē qui leges aperuit, ut author est Odofredus in eius cōmētarijs. Deinde quē Placētinum appellat. Bofia- nus itē & Martinus ambo Cremonēses in ea facultate scripserūt. Post hos Azo Bononiēsis, qui testi-

qui testimonio Baldi Perusini maximū legibus attulit lumen. Eius discipuli Odofredus Be-
 neuentanus & Accursius Florētinus. Hic iam quadragenarius imperāte Frederico II. cœ-
 pit Bononiæ huic sciētiae operam dare, adeoq; profecit, ut Odofredum præcellentē tunc do-
 ctore longe superaret: postremo sese in solitudinē recipiens, iuris libros glossematīs adnota-
 uit, quibus nunc utuntur post Cyprianū antiquū sanè enarratorē. Erant Bononiæ duæ tunc
 eius artis factiones, qui Bulgarium & qui Martinum Gesiam sequerentur. Quos omnis ipse
 sciētiae fama ad suam scholam conuertit. Decessit anno uitaē LXXVIII. Salutis millesimo
 CCLXXIX. Sepultus Bononiæ apud adē Minorū loco celebri, relicto Frācisco Accursio,
 qui & ipse doctor insignis, quædam patris addidit scriptis. Bartholomæus Brixien-
 sis præter iuris cōmētarios etiā tēporū historiā. Hos secutus Bernar. Cōpostellanus iussu Inno.
 IIII. in Decretales quem uocat apparatus cōscripsit. Hēricus cardinalis Ostiēsis adhortate
 Alexādro IIII. in totas decretales. Successere Odofredus alter à superiore qui in Iure Ciuili
 scripsit, & Guido Archidiaconus Bononiēsis & Garfias Hispanus in Decretales. Dinus de-
 inde Mugellanus post Accursium emicuit. Qui cum plures annos Bononiæ docuisset, uoca-
 tus à Bonifacio VIII. cōponēdo sexto Decretaliū libro præcipuā impendit operā. Deinde
 maneribus tantū quibusdā donatus Bononiā redibat, mœstus animo quod spe honoris ma-
 ximi ac Cardinalatus qua uenerat frustratū se uidisset, in itinere subitū incidit in morbū quo
 periit. Post hunc uero Iacobus Neapolitanus. Albertus Odofredi auditor. Ricardus Malū-
 bra Cremonēsis. Iac. de Arena discipulus, qui Cino teste Iura maxime aperuit. Lābertus de
 Rāponibus. Io. Andreae patre Andrea presbytero & matre cōcubina natus, apud Mugellū
 agri Florētini oppidū, iuris sciētia, uirtutibusq; alijs natalium pudorem cōtexit. Nam domi
 apud patrē prima edoctus literarū rudimēta, Bononiā admodum adolescens uenit, ubi ob
 paupertatē pædagogū gessit, Scarpectam filiū Mainardi Vbaldini erudiēdo. Cuius sanè fre-
 tus ope atq; amicitia iuri Pōtificio ociose uacauit, breuiq; effecit, ut in ea facultate facile prin-
 cepts haberetur, atq; in eodē loco annos prope XLV. profiteretur. Tanta alioqui uitaē absti-
 nētia, ut annos XX. pelle tectus ursina citra lecti delicias noctibus cubitaret, frequētibus ie-
 iunijs supplicijsq; inuigilans. Iuuenis admodū glossemata in Sextum Decretaliū librū cōpo-
 suit, quapropter illa postea retractauit interpolauitq;. Deinde in Clementinas: postremo in
 Decretales, quod opus Nouella inscribitur: in quo ueterū scripta collegit, ordineq; digessit.
 Addidit quoq; Gulielmi Speculo, quæ sibi ad eius operis perfectionē deesse uidebātur. Ex-
 cessit Bononiæ anno Sal. M. CCCXLVII. Sepultus in aede Dominici, Ludouico Bauaro
 imperāte. Cinus Pistoriēsis è familia Sinibaldorum, Dini auditor, Io. Andreae familiaris. Ol-
 dradus è Laudepompeia aduocatus cōsistorialis, Dini etiā discipulus, cōsilia scripsit. Ioānes
 Calderinus Bononiensis Io. Andreae discipulus in Iure Canonico, scripsit & cōsilia. Raine-
 rius Foroluiēsis Bartoli magister decessit an. M. CCLVIII. Fredericus Petrucius Senē-
 sis. Recupertus Miniatēsis. Lopus Castilionēsis. BARTOLVS è Saxoferrato Cini audi-
 tor decessit anno M. CCLV. atatis uero L. Hic præter omnes, Iuris ciuili sciētia maxi-
 me illustrauit. Frācisus Tigrini Pisanus, cuius uita ac mores doctrinā eius maxime ornaue-
 runt. Frācisus de Albergottis Aretinus Bartoli familiaris. BALDVS Perusinus Bartoli
 discipulus præceptor Gregorij XI. ante Pōtificatū. Qui & causa fuit ut ille longo postlimi-
 nio ex Gallia ad urbē Romā rediret. Decessit Ticini ubi profitebat, anno M. CCCCXII.
 Cuius famā Angelus Perusinus frater eius, & doctrina, & scriptis in eadē facultate penè ad-
 æquauit. Bartholomæus Salicetus M. CCCCXVI. ab Alberto Ferrariæ principe adcersi-
 tus, uti nouā in ea ciuitate scholā auspicaretur. Petrus Ancoranus Bononiensis Baldi audi-
 tor, scripsit in utroq; iure, cuius maxime cōsilia laudātur. Petrus de mōte præsul Brixien-
 sis repertoriū appellatū ædificauit. Antonius Butriēsis doctor Bononiēsis uir admodū bonus,
 in iure item Pōtificio cōsilia conscripsit. Frācisus Zabarella patria Paduanus, cardinalis ac
 præsul Florētinus, in Iure item Pōtificio, in cuius funere Poggius orauit. Raphael Fulgosius
 patria Placētinus, & alter Cumanus in Iure ciuili clarissimi. Ioannes Imolensis qui Bononiæ
 decessit, ubi profitebat, anno M. CCCCXXXVI. Ludouicus Pōtanus quē Romanum
 nonnulli appellāt, cuius in magna sunt dignatione cōsilia, uir summi laboris & studiū, tum me-
 moriæ singularis. Cæterū ineptus dicitur fuisse. Nicolaus Cataniēsis abbas Siculus appella-
 tus, in Iure Pōtificio cōplura. Paulus Castrēsis, in Iure Ciuili. Decessit Paduæ ubi profiteba-
 tur anno M. CCCCXXVII. Antonius Rosellus Hetruscus scripsit in iure ciuili, docuit
 T 2 Paduæ.

Accursius

Cyprianus

Bartholo.

Brixien-
sis.

Bernardus

Compostella.

Car. Ostien.

Odofredus

Guido Archi-

diaconus

Garfias Hisp.

Dinus

Iacobus

Neapol.

Albertus

Ricardus

Malumbra.

Lambertus

de Rāponibus

Io. Andreae

Cinus

Oldradus

Io. Calderi.

Rainerius

Fredericus

Petrucius

Recupertus

Lopus

Bartolus

Baldus

Angelus

Bartholo.

Salicetus.

Pet. Ancor.

Pet. de monte

Ant. Butriēsis

Frācis. Zab.

Raph. Fulg.

Raphael Cu.

Io. Imolensis

Ludo. Pon.

Paulus Castr.

Ant. Rosellus

ANTHROPOLOGIA

Benedictus Capra. Padua. Benedictus Capra Perusinus uir admodum facetus docebat in patria. Scripsit & Decretales & consilia. **Barbatia Siculus** decessit, reliquit & consilia. **Laurentius Calcaneus** Brixienfis nonnulla nuper etiam scripti-
Siculus tauit. **Alexander Imolensis** & **Franciscus Aretinus** ambo scriptis excellentibus nuper relictis
Laurentius in memoria posteritatis uiuent. **Franciscus** praeter iura caeteras etiam liberales artes est ade-
Calcaneus. ptus, princeps seculi huius habebatur. **Xisti** tempore magna expectatione in hanc urbem
Alex. Imol. uenit, pauloq; post spe frustratus remigrauit impari doctrinae sapietia uitaq; instituto, cum
Franciscus in coelibatu uixerit, ac opibus inhaerit, quas cumulatissimas cognatis demum reliquit.
Aretinus. **Uiu**it hodie **Bartholomaeus Sozinus Senensis**, ingentiq; salario Paduae profitetur, **Marianus**
Marianus iuris etia peritissimi filius, qui aequam fortasse superioribus fama apud posteros consequetur,
Sozinus
Bartholo.

R. VOLATERRANI COMMENTARIORVM
 VRBANORVM LIB. XXII.

PONTIFICVM Ro. seu temporum eorum historiam scripsere impri-
 mis **Damasus Pontifex**. **Anastasius Bibliothecarius**. **Paulus diaconus**
Aquileiensis. **Guido Rauennas presbyter** ab hinc annos sexcentos.
Sigilbertus monachus usque ad annum **M. C. XXXI.** **Vgo Floria-**
nus. **Sicardus Praesul Cremonensis**. **Gotfredus Viterbiensis** item **Prae-**
sul. **Vincentius & Martinus Carfulanus ordinis** ambo **Pradicatorum**
lo. XXII. tempore. **Cui Landulfus de Columna Canonicus Carno-**
tensis opus etiam de his dedicauit. **Post hos Sozomenus presbyter Pi-**

Riccobaldus

storiensis longum uolumen ab initio mundi. **Geruasius Riccobaldus Ferrariensis** usque ad
 sua tempora annum millesimum **CCC.** **Ptolemaeus Lucensis**. **Antoninus Praesul Floren-**
tinus, postremo **Platina**. **Ex Graecis** autem **Eusebius Caesariensis**. **Sozomenus Salaminus**.
Socrates Constantinopolitanus monachus, qui **Iustiniani** temporibus rerum Romana-
 rum epitomen fecit. **Nouissimus Zonaras** item monachus res orbis ingenti uolumine
 epitomauit. **Atque horum omnium libri ad nos peruenerunt: quos omnis congeffi ut plane**
omnia uenena scriptorum animaduertere liceat. **Qui** quanquam uita probi ac uenerabiles
 fuerunt, ita tamen eorum nonnulli inepte atque illiterate, inter seq; pugnantia scripsere, ut
 ab alijs fortasse inter operarios magis quam scriptores collocentur. **Ego uero cunctos laude**
dignos existimauerim: qui quod inuenerunt attulerint, posteritatemq; iuuerint. **Ordo uero**
& cultus ac plane quae expetitur dictio, tempori potius uidentur defuisse quam illis. **Igitur**
quoniam Anthropologiae nostrae Pontificum principumque Ro. successiones merito uide-

Petrus. xliiij

bantur adijciendae, eas compendio ex superiorum qui magis recepti fuerunt auctoritate
coegi. **PETRVS** sedit annos **XXV.** **Menses VI.** **Equibus VII.** **Antiocheae,** reliquos **Ro-**
mae praesuit: ubi cum **Philone philosopho Iudaeo** quandoq; congressum alibi diximus. **Iussu**
tandem Neronis cruci adfigitur, in loco quem **Montem aureum** nunc uocant trans **Tyber-**
rim, ubi templum ante hos annos dicatum uidemus a **Ferdinando Hispaniae rege,** **impulsor**
re Amodeo ordinis minorum uiro sanctissimo. **Sepultus in Vaticano.** **Et eodem die Paulus**
uia Ostiensis, quia ciuis Romanus, securi percutitur. **LINVS** patria **Volaterranus** e fami-

Linus. lxx

lia Maurorum. **Sic enim in quoda ueteri scripto in ea urbe legimus.** **Linum Volaterranum**
a patre Herculaneo annorum XXII. **studiorum gratia Romam missum,** in contubernio
tunc Q. Fabij amici paterni: deinde uenientem eo tempore Romam Petrum **omissis omni-**
bus secutum fuisse, ac ob eius egregiam fidem simul & eloquentiam euangelij **coadiutorem**
illi permanisse. **Sedit annos X. M. III. D. XII.** **martyr sub Saturnino Cos.** **Cuius filiam**
lymphata liberauerat. **Sepultus in Vaticano.** **Ab ultimo Neronis anno ad Vespasiani tem-**
pore peruenit. **Instituit,** nequa mulier nisi capite linteis operto, templum ingrederetur. **Creauit**
episcopos XI. **presbyteros XIII.** **Scripsit res gestas Petri, praesertim eius cum Simone**

Cletus. lxxx

Mago concertationem. **CLETVS** Romanus e regione **Vicopatricij** sedit an. **XII. M. I.**
D. XI. a **Vespasiano** usq; ad **Domitianum,** ut **Damasus** scribit. **Sub quo martyrio adfectus**
iacet in Vaticano. **CLEMENS** Ro. e regione **Caelij montis.** **Sedit an. III. M. II. D. X.**
Regiones urbis VIII. **Notarijs diuisit qui res martyrum diligenter perscriberent.** **A Domi-**
tiano ad Traiani tertium annum peruenit, a quo exilio mulctatus in **insula** ubi **duo millia**
Christiano

Clemens. xciiij

Christianorum offendit ad secunda marmora damnatorum, & aquæ penuria laborantium, humum dextro pulsauit pede, ex quo statim scaturijt fons. Proiectus deinde in altum, paulopost apparuit diuinitus in littore extinctus, ubi & templum ei dicatum. **ANACLETVS** Atheniensis sub Traiano martyr, sedit annos nouem, menses II. Instituit ut episcopus à tribus ordinaretur episcopis, sacerdos tantum ab uno cui subesset: author Gratianus l. XVI. canone Porro. **EVARISTVS** Græcus à Traiano ad initium Hadriani peruenit, sub quo martyrio adfectus iacet in Vaticano teste Damaso. Titulos urbis presbyteris diuisit: sedit annos VIII. menses X. **ALEXANDER** Romanus è regione Capitetauri sub Hadriano martyr: iacet in uia Nomentana septimo ab urbe miliario: sedit annos decem, menses septem. D. ij. Impedientes legatum sacris interdicit. Item ne clericus ullus ad secularis iudicij tribunal euocetur, ut que semel tantum die sacrificetur. Iussit & aquam in sacrificio uino admisceri, ad notandum Christi cum fidei coniunctionem. Aquam postremo lustrabilem in templis instituit. Atq; hæc omnia teste Gratiano. **XYS TVS** Romanus sub Hadriano martyr, iacet in Vaticano. Sedit an. x. M. iij. D. xxi. Instituit in sacrificio carni Sanctus. Nam Petri tēpore oratione tantū Dominica sacrificabāt. Alia aliq; addidere. Cælestinus introitū, Gregorius kyrie eleyson, Thelesphorus Gloria in excelsis, Gelasius collationes, Hieronymus epistolæ & euāgelium, Alleluia Hierosolymis. Symbolū in concilio Niceo. Mortuorum cōmemorationē Pelagius Tus. Leo iij. osculum pacis. Innocentius Agnus dei. **TELES PHORVS** Græcus sub Hadriano martyr, sepultus iuxta Petrum: sedit annos x. M. III. D. XXI. Quadragesimam instituit, utq; natali dominico ter sacrificaretur: meridie nocte quando natus: In aurora quod à pastoribus cognitus: Hora tertia qua cæteris illuxit. In sacrificio quoq; ut Gloria caneretur. **HYGINVS** Græcus sedit an. iij. M. iij. D. iij. Instituit ut baptismo seu confirmationi unus saltem, quem compatrem uocant, interesset. Et ne materia templorum in profanos usus uerteretur, alia quoq; adidit utilia. Martyr postremo sub Antonino Pio, conditur in Vaticano. **PIVS** Aquileiensis sedit an. xi. M. iij. D. iij. martyr sub Antonino Pio tumulatur in Vaticano. Notauit sacrilegi crimine qui fundos aut homines attingeret religioni dicatos. Virgines quoque sacrari ante annum xxv. ac extra diem Epiphaniæ prohibuit. Die item Dominico pascha celebrari, monitus à quodam Hermete diuino instigato spiritu, iussit. **Thermas Nouati**. Templum diuæ Pudentianæ dicauit, sua rogante sorore Praxede. **ANICETVS** Syrus martyr sub Antonino Pio sedit an. xi. M. iij. D. iij. instituit ne clerici barbam aut comam nutriant, alia que complura ut etiam apud Gratianum uidere est. **SOTER** Campanus è Fundis martyr sub M. Antonino: sedit annos ix. M. iij. D. xxi. Sepultus in cœmeterio Callisti. Instituit, ut nuptiæ palam & in celebritate fierent, benedicerenturq;. Præterea ne sacerdos nisi coram saltem duobus sacrificaret. **ELEV THERIVS** Nicopolitanus sub M. Antonio martyr: sedit annos xv. M. iij. Sepultus iuxta Petrum. Iussit contra Seuerianos ne quis Christianus aliquem cibum quo uiscerentur homines, abominaretur. **VICTOR** Afer sub Commodio martyr: sedit annos x. M. III. D. X. sepultus in Vaticano. Hic eos qui ob acceptam iniuriam, aut uetus odium reconciliari recusassent, sacris interdixit. Item ex Eleutherij sententia instituit pascha die dominico celebrari: uidelicet à quarta luna mensis Martij usque ad xxi. eiusdem mensis, cum celebraretur in eadem luna more Hebraico: quæ res multos uel magnos uiros in dissensionem prouocauit usque ad concilium Nicenum. **ZEPHERINVS** Romanus, sub Seuero martyr: sedit annos xvij. M. vij. D. x. sepultus in uia Appia haud procul à cœmeterio Callisti. Statuit ut sacrificium sanguinis in uitreo calice non ligneo ut antea fieret. Successores deinde ex auro & argento aut stanno tantum uoluerunt. Utq; omnes post pubertatem semel in anno Eucharistiam sumerent. Innocentius tertius deinde & confessionem addi peccatorum uoluit. **CALLISTVS** Romanus è regione Rauennatum martyr sub Caracalla: sedit annos vij. M. ij. D. x. sepultus in cœmeterio Calopodij. Instituit quatuor temporum ieiunia. Diuæ genitrici trans Tyberim templum ædificauit. Cœmeterium item, quod adhuc Callisti dicitur. **VRBANVS** Romanus sub Alexandro martyr: sedit annos viij. M. ij. D. xij. Sepultus uia Tyburtina in cœmeterio Prætextati. Statuit ut prædia essent inter clericos communia, fructus quoque uiritim distribuerentur. **PONTIANVS** Romanus martyr sub Alexandro: sedit annos v. menses II. D. II. Sepultus in cœmeterio Callisti: decessit in exilio in Sardinia. **ANTHERVS** Græcus martyr sub Maximiano: sedit

Anaclethus. cij

Euaristus. cx

Alexander

Xystus. cxvij

Telefp. cxxix

Hyginus. cxl

Pius. cxliij

Anice. clv

Soter. clxix

Eleutherius.

clxxvij

Victor. cxciij

Zephe. ccij

Callistus. ccix

Vrba. ccxxv

Pont. ccxxxv

Antherus.

ccxxxix

T 3 no: sedit

ANTHROPOLOGIA

- no: sedit annos III. mensē I. D. II. Statuit utilitatis aut necessitatis gratia, episcopos consentiente Pontifice ad alios Præsulatus posse transferri, primusque instituit uti res martyrum à Notarijs conscriberentur. **FABIANVS** Romanus martyr sub Decio sedit annos xiiij. menses xi. D. xi. sepultus in cœmiterio Callisti. Vetuit ne quis consanguineam usque ad quintam sobolem in matrimonium duceret. Vtque Christianus omnis ter in anno Eucharistiam sumeret. Insuper ut quotannis Chrisma instauraretur uetere combusto.
- Fabia. cclxi** **CORNELIVS** Romanus martyr sub Decio sedit annos II, menses II. D. II. Inter uiros doctrina claros memoratur. Quippe qui ad Cyprianum familiarem suum multosque alios, plures de rebus fidei conscripsit epistolas. Actus in exilium Centumcellas à Decio est.
- Cornel. ccl** Precibus Lucinæ uirginis sanctissimæ, è Catathumbis Apostolorum corpora: alterius quidem uia Ostiensis ubi necatus fuit, in prædium ipsius Lucinæ: Alterius uero Petri ubi & supplicium tulit, in Vaticanum transtulit. Tandem plumbatis (genus hoc supplicij) caesus, dum ad mortem traheretur, bona ecclesiæ Stephano commisit Archidiacono. Eius corpus
- Lucina uirgo** Lucina prædicta noctu sepelijt in prædio suo, haud procul à cœmiterio Callisti. **LVCIVS** Romanus martyr sedit menses duos, dies decem. Sepultus in uia Appia: primum in exilium à Volusiano Imperatore missus. Instituit, ut Diaconi duo, presbyteri tres, semper Episcopum comitarentur, ueluti uitæ testes. **STEPHANVS** Romanus martyr sub Valeriano sedit annos tres, menses duos. Sepultus in cœmiterio Callisti. Hic sententiam Cornelij Pontificis probauit: ut uidelicet desertores fidei, postea pœnitentes, baptismo non iterarentur, quæ sanè quæstio plures agitabat. **XYSTVS** secundus Atheniensis martyr sub Galieno. Sedit annos duos, menses nouem. D. III. Sepultus in cœmiterio Prætextati uia Tyburtina. Dum ad supplicium traheretur, Laurentio Leuitæ thesaurum dispensandum tradidit. **DIONYSIVS**, cuius origo à Damaso ignoratur, martyr sub Claudio secundo, sepultus in cœmiterio Callisti. Instituit ne infans uel hæreticus accusare posset. Tēpla, Cœmiteria, ac parœcos presbyteris diuisit. **FELIX** martyr sub Claudio secundo: sedit annos quatuor, menses tres. D. xv. sepultus in cœmiterio Callisti. Instituit templorum consecrationes, quodque nisi in loco sacro à presbyteris non sacrificaretur. **EVTICHIANVS** Lunensis martyr sub Aureliano. Instituit ut accusatio coram iudice scripto fieret: sedit annos VIII. menses decem, ut nonnullis annum tantum. **CAIUS** Delmata sub Diocletiano martyr: sedit annos decem, menses quatuor, sepultus in cœmiterio Callisti. Eusebius hunc quindecim annos sedisse scribit. Instituit ordinationes, Lectorem, Exorcistam, Acolytum, Diaconum, presbyterum, Episcopum: præterea ut clericus ad iudicium profanum accessiri non possit. **MARCELLINVS** Romanus martyr sub Diocletiano sedit annos nouem, menses quatuor. D. vi. Sepultus in uia Salaria in cœmiterio Priscillæ. Hic metu perterritus, Deos primum adorauit. Deinde in concilio Præsulum Sinuessæ publice sese multandum tradidit, ac ob admissum facinus se insepultum dimitti mandauit: deinde è ueritigio ad supplicium reuersus est. Hoc tempore Damasus, & item Eusebius testantur ad septemdecim Christianorum millia diebus tantum triginta per diuersas prouincias afflictis supplicijs, præter eos qui ad metalla & arenam, effusio altero oculo & crure suffracto damnati fuerant. **MARCELLVS** Romanus martyr sub Diocletiano sedit annos quinque, menses sex. Dies XXI. Sepultus in cœmiterio Priscillæ, quæ ut illud construeret, ab eo fuerat impulsus uia Salaria. Titulos in urbe uiginti quinque, sicuti diocesis, id est gubernationes ad baptismi commoditatem. Cæterum relegatus quanquam in pedore & arumnis ageret, nunquam tamen aut ieiunia, aut preces, curam ue fidelium intermisit. Hoc tempore Lucina uirgo moriens ecclesiam hæredem reliquit. Fuere item martyres sub Diocletiano. Erasmus Campanus præsul qui Formijs iacet. Blasius Sebastæ urbis Armeniæ præsul. Vitus puer Siculus cum Modesto & Crescentia nutritoribus. Sebastianus Narbonensis primæ cohortis princeps. Georgius Cappadox miles, qui draconem in Africa exercitum uastantem solus interfecit. Eius meminit cum laude Ambrosius: caput autem repperitum Venetijs translatum. **EUSEBIVS** Græcus martyr sub Maxentio, sedit annos duos, M. vi. D. xxv. sepultus in cœmiterio Callisti. Huius tēpore Crucem inuentā ab Helena memorat magna historiæ discrepantia. **MILCIADES** Afer martyr sub Maximiano sedit ann. iij. M. vij. D. ix. Sepultus in cœmiterio Callisti. Instituit, ne in die dominico, aut v. feria ieiunaretur, quod hos dies pagani quasi sacros colerēt. Hoc tēpore fuere martyres Dorothea & Sophronia.
- Lucina uirgo Romana**
- Erasmus**
- Blasius**
- Vitus**
- Euseb. cccv**
- Milciades. cccvij**

& Sophronia. Syluester Romanus sedit annos **XXI**, sepultus in cœmiterio Priscilla. Instituit ut Chrisma tantum episcopi consecrarent ac baptizatum confirmarent, occasione mortis etiam presbyteri: habitauit apud Soracte uicinum urbi montem. Constantinum falso baptizasse dicitur, cum Hieronymus adseueret eum ab episcopo Nicomediensi Arrianae sectae prope Nicomediam in extremo uitae baptizatum, ut in Constantino latius dicā. Marcus Romanus Constantino Imperatore, sedit annos **II**. Menses **viiij**. Iulius Romanus Constantino Imperat. sedit annos **XV**. Menses **iiij**, sepultus in cœmiterio Calopodij, uia Aurelia. Extruxit tria cœmiteria in totidem uijs, Flaminia, Aurelia, Portuensi: basilicas duas, alteram iuxta forum Rom. Trans Tyberim alteram, Instituit & Notarios à quibus res Christianorum describerentur. Primam Niceae synodum celebrauit episcoporum **CCCVIII**, contra Arrium, iubente Imperatore. Liberius Romanus Constantio Imperat. sedit annos **xvi**. Menses **vij**, dies **ij**. Hic primum à Constantio tanquam orthodoxus in exilium actus: uerum minime in officio durauit, in Arriana & ipse sectam collapsus. Quapropter eo uiuo & absente Felix surrogatur. Felix **II**. Romanus Constantio Imperat. interficitur Liberij seditio ne tanquam orthodoxus: sepultus in basilica quam aedificauit uia Aurelia secundo ab urbe lapides, sedit annum **M**. **IIII**. Damasus Hispanus sedit an. **XVIIII**. Menses **ij**, dies **x**. Hoc tempore Ursinum quendam factiosum elegerunt, ortoq; tumultu in basilica quaë Sicinij appellatur, multi mortales ex utraq; parte interfecti fuere. Quae res uitio data Christianis ab Amiano Marcellino est. Damasus basilicam diuo Laurentio prope Theatru Pompeij aedificauit, muneribusq; ornauit. Instituit in sine Psalmorum, Gloria patri. Floruere sub eo praclara religionis lumina, Hieronymus, Ambrosius, Augustinus. Sub hoc item secundum concilium Constantinopoli celebratum contra Macedonium, episcoporum **CL**. Siricius Rom. sedit an. **xv**. Menses **x**, dies **xxv**. Instituit ut bigamus ad officium sacerdotis non admitteretur. Sepultus in cœmiterio Priscilla. Anastasius Romanus Honorio & Arcadio Imp. sedit an. **III**. dies **x**. Sepultus ad Ursinum pileatum. Instituit ne debiles membris ac manci sacris adscriberetur. Et ut Euangelium in templis stando audiretur. Innocentius Albanus sedit an. **xv**. sepultus ad Ursinum pileatum. Instituit ut in solennibus sacrificijs pax populo daretur, ut sabbatis ieiunium celebraretur. Arcadium principem sacris interdixit, quod Ioannem Chrysostomum expelli à Constantinopoli permisisset. Cataphrygarum sectam damnauit. Basilicam S. Geruasij & Protasij dedicauit. Sozimus Graecus Honorio & Arcadio Imp. sedit annu & mensem, dies **viiij**. sepultus iuxta corpus diui Laurētij uia Tyburtina. Instituit ut cereus sabbato sancto benedicere tur. Bonifacius Romanus, sedit an. **III**. Menses **iiij**, dies **vij**. Honorio Impe. Instituit ne minor annis **XX**. presbyter ordinaretur. Huius tempore orta seditio, alter Eulalius nomine electus est Pontifex. Ambo in exiliu ab Honorio pelluntur. Sed Bonifacius breui tempore reuertitur. Coelestinus Campanus Theodosio iuniore Imp. sedit an. **VIII**. Menses **x**, dies **xvii**. Basilicam Iuliam dedicauit. Mandauit ut omnes sacerdotes nossent sacros Canones. Hoc tempore tertia Synodus **CC**. episcoporum apud Ephesum celebrata, ubi Nestorius damnatus. Templumq; diuae Sabinae dedicatum ab Petro quoda Illyrico, uti carmina in eo adhuc in pariete demonstrat. Xystus **III**. Rom. sedit an. **VIII**. dies **xi**. Valentiniano **II**. Imp. basilicam diuae genitricis ad Macellum Liuia, quaë ad praesepe dicta est: deinde S. Maria maior miraculo nuiuis, impensa Ioannis Patricij extructa dedicauit, ut prima templi facies pictura ostendit. Hic à Basso presbytero accusatus, calumniam in concilio episcoporum discussit, ex quo Bassus à Valentiniano in exiliu pulsus est. Leo Tuscus Martiano & Leone primo Imp. sedit annos **XXI**. Menses **i**, dies **xiiij**. Inter uiros doctrina, eloquio, ac sanctitate praecipuos connumeratur. Epistolas, sermones plurimos reliquit. Attilae Hunnorum regi occurrens ad amnem Ticinum furorem eius sola oratione compressit. Concilium quartum Chalcedonense celebrauit, in quo Nestorius damnatus. Hilarius Sardus Leone primo imperante, sedit annos **VII**. Menses **iiij**, dies **x**. Sepultus in cœmiterio S. Laurentij. Instituit ne Pontifices sibi deinceps successorē deligerent. Scripsit epistolas tris synodos confirmantes, Nicenā, Ephesinam, & Chalcedonensem. In baptismo Constantiniana basilica tria addidit sacella, Ioannis Baptistae, Euangelistae, & S. Crucis. Simplicius Tyburs Leone **II**. & Zenone Imp. sedit an. **XV**. Menses **i**, dies **viiij**. Stephani basilicam in Coelio monte dedicauit. Item Andreae apostoli haud procul à S. Maria ad praesepe, ubi adhuc uestigia uidentur, & carmina inscripta leguntur. Sanctae quoq; Vibianae ad palatium Lucinianu. Instituit praeterea ne quis inuitus episcopus deligeretur. Et ne quis clericus possessionem

ANTHROPOLOGIA

- Felix III** sessionem sacerdotij ab homine extru sacra acciperet. **Felix III**. Romanus è regione Fascio
ccclxxxiiij la regnate in Italia Theodorico: sepultus in basilica Pauli, sedit an. **VIII**. Men. xi. dies xvij.
Gelasius Instituit ut templa à solis Præsulibus consecrarentur. **Gelasius Afer** Theodorico regnante,
sedit annos **III**. Men. viij. Constituit ut clericorum ordinationes quater in anno tantum fie
rent, dieq; sabbati. Vir sanè doctus est habitus, multaq; contra Manicheos cōscripsit, corūq;
libros cremavit, hymnos plurimos qui in templis canerētur ad imitationē S. Ambrosij edī
dit. **Anastasius II**. Romanus Theodorico regnante, sedit annos **II**. uir parum secunda fa
ma, ut qui **Acacium** hæreticum quem primo expulit, ab exilio reuocare tentauit. Quare ulto
re deo dum in secessu uentrem soluit, subito occubuit teste **Gratiano**. **Symmachus Sardus**
ccccxcij Theodorico regnante, sedit annos **xv**. Men. vi. dies xxv. Multa passus traditur, dum **Lau**
rentium quendam primo alij deligunt: dein **Petrum** episcopum **Altinum** fauente **Theodo**
rico, omnia tandē superauit in Synodo sese excusans eiectis inimicis. Constituit ne quis cle
ricus cū muliere nisi sanguine cōiuncta habitaret. Plura insuper templa ædificauit, primum
Andree prope **Petri** basilicam: deinde **Agathæ** in fundo **Lardario**, diui **Pancratij**, **Syluestri**
quoq; & **Martini** iuxta **Traiani** **Thermas**. Apud in basilica **Pauli** renouauit, habitacula
calulasq; pauperibus prope **Petri** & **Pauli** basilicas extruxit, eosq; cōtinuo sustentauit. Sed
& episcopos aliosq; in exilijs agentes opibus iuuit. **Ormifda** **Frusinonius** **Theoderico** re
gnante & **Iustino** seniore Imp. sedit annos **IX**. dies xvij. sepultus in basilica **Petri**. Synodū
prouincialem hortante **Theoderico** apud urbem habuit, ubi multa utilia cōstituit. **Ioannes**
Tusculus sedit annos **II**. Men. viij. **Theoderico** regnate, à quo in carcerem **Rauennæ** cōiectus
pedore occubuit, relatus **Romam** in basilica **Petri** sepultus, catalogoq; martyriū adscriptus.
Causa fuit quod missus à **Theoderico** ad **Iustinū** ut **Arrianos** restitueret, minime placita re
tulit. Cōstituit inter alia ut spoliatus ante omnia restitueretur. **Felix IIII**, **Samius** **Iustiniano**
Imp. sedit annos **IIII**. Men. ij. dies xij. Templum **Cosmæ** & **Damiani** apud **Romanū** forū,
quod carnē adhuc in eo scriptū indicat, ædificauit. **Saturnini** basilicam uia **Salaria** restituit,
quodq; morientes ungerentur instituit. **Bonifacius II**. **Rom.** **Iustiniano** Imp. sedit annos ij.
Men. iij. sepultus in basilica **Petri**. **Ioannes II**. **Rom.** sedit an. ij. Men. iij. sepultus in basilica
Petri. **Agapitus** **Romanus** **Iustiniano** Imp. sedit annum. Missus à **Theodato** rege **Gotho**
rum ad **Iustinianum** orator de excusanda morte **Amalasantæ** cuius author fuerat, cōciliato
Imperatore ab eodem de **Eutythiana** secta tentatus constantissime renuendo effecit, ut **Im**
perator ipse ad sanitatem rediret, **Anthemium**q; eius authorē malī **Præsulem** **Constantino**
politano in exilium pelleret. **Agapitus** **Constantinopoli** paulo post mortuus, & in urbem
relatus, ac in basilica **Petri** sepultus est. **Syluerius** **Campanus** **Iustiniano** Imp. sedit annum,
Menses v. dies xij. uir sanctus ac ferè martyr, calumniā passus apud **Bellisarium**, accusan
te **Vigilio** diacono & **Theodora** **Iustiniani** ac **Antonina** **Bellisarij** uxoribus instigantibus,
coactus **Pontificatu** se abdicare & in insula **Pontia** in exilio mori, quod **Anthemiu** episco
pum reducere ab exilio noluerit. **Vigilius** **Romanus** **Iustiniano** Imperat. sedit an. **xvii**.
Menses vi. dies xxvij. Hic suffectus in locum **Syluerij**, fauentibus **Theodato** rege & **Theo**
dora, ex eadem causa qua & ille plectitur, dum cōtra conuentum inter eos **Anthemium** epi
scopum hæreticum ab exilio reducere recusat. Itaq; **Constantinopolim** uocatus uarijs cōtu
melijs, uerberibusq; adfectus fuit, in quibus & extinctus ueterē culpam optimo fine pensa
uit, relatus in urbem & apud sanctū **Marcellum** uia **Salaria** sepultus. Ab hoc item quinta **Sy**
nodus **Constantinopoli** celebrata, ubi cōtra **Theodorū** **Coriariū** constitutū, ut **Maria** **θεο**
τόκος, id est, dei mater appellaret. Anno. d. lx. **Pelagius** **Rom.** **Iustiniano** Imp. sedit an. **XI**.
dies xix. Constituit ut Clerici vij. horas **Canonicas** quotidie obirēt. Quodq; **quadragesimæ**
tempore hora ix. posset presbyter sacrificare: sepultus in basilica **Petri**. **Ioannes III**. **Rom.** **Iu**
stino iuniore Im. sedit an. **XII**. Men. vij. di. xxvi. **Narfeti** eunuchus amicissimus fuit, eiq; con
sulatum impetrauit. Ædem apostolorū **Philippi** & **Iacobi** à **Vigilio** inchoatā absoluit. Bene
dictus **Romanus** **Mauricio** Imper. sedit annos **IIII**. Men. dies xxvij. **Pelagius II**. **Roma**
nus **Mauricio** Imper. sedit annos **x**. Men. ij. dies x. Statim renunciatus **Pontifex** misit **Gre**
gorium qui ei postea successit, tūc diaconum, ad **Mauriciū** **Constantinopolim** sese excusa
tum, quamobrem eius consensum ob rerum turbationem nō expectasset. Basilicam **Lauren**
tij martyris extruxit. **Gregorius** **Rom.** **Mauricio** Imp. sedit annos **XIII**. Men. vi. di. x. sepul
tus in basilica **Petri** sub ara diui **Andree**. Huius paulo altius uita recensenda. Hic **Gordiano**
senatore

fenatore natus, quod doctrinæ religioniç aptus uideret puer, ac disciplinâ liberalibus imbutus esset, diaconus ordinatur. Sex in Sicilia cœnobia sua impensa ædificauit, domūç paternam Romæ prope Septizoniū, templum diuo Andree dicauit. Missus dein Cōstantinopolim à Pelagio excusatum quod decreto Cæsaris nō expectato propter tumultum necessario sumpsit officiū, simul & rogatū auxilia contra Longobardos, quæ sanè omnia facundia, modestiaç fretus obtinuit. Multis uero post annis quibus habitu monachi deo seruebat, Pōtifex renūciatus è uestigio ad Imperatorē mittit rogatum, ut electionē minime ratam haberet. At ille contrā mandauit, gratias agens clero populoç Rom. ç talem uirū delegissent. Itaq; Gregorius sumpta prouincia, dies noctesç nunc scribēdo aut orando agebat. Cerimonijs quibus nunc utuntur in templis, modumç chori & psalmodiæ primus instituit. Agilolphum Longobardorū regē ex Arriano orthodoxū fecit persuasione Teudelindæ uxoris, cui Gregorius Dialogorū libros dicauit. Mauricio principi clericos ad militiā cogenti, & rursus Patriarchæ Cōstantinopolitano Oecumeneū se dicenti acriter restitit, dicitas quod Petro Romano Pontifici traditæ fuissent claues, meminisseç debere humilitatis generis sui, ç dei benignitate ex Notario Comes excubitorum, & ex comite Cæsar, ex Cæsare Imperator esset factus. Pestē maximā Romæ supplicationibus precibusç, quas rogationes uocant, factis, omni ætate, ordine, sexu, interueniētibus sedauit: placatū deum angelus illi arci Romæ præsidens gladiū cruentum in uaginā condens indicauit. Fertur & præcipuas Romæ sttuas, & quicquid erat mirādī operis in Tyberim præcipitari iussisse, ne mortales à religione nuper instituta sua specie distraherent. Quod mihi sanè uerisimile uideť. Scripsit libros Moralium, in Iob, Homilijsç, quas nōnulli ceteris doctorum scriptis in eo genere præferunt: libros etiā tris Dialogorū, alias item in prophetas ac sacros libros enarrationes, imitatus ante omnes Augustinū, ut ipsius scripta planè fatētur, sermone dulci, pariç præceptis quæ tradidit caractere, numerisç semper idē & antithetis frequēs. Sabinianus cuius patria ignorat Phoca Imp. sedit annū, Men. v. dies ix. Horas diei sono tintinnabulorum distinxit. Gregorij iam defuncti laudibus oblectauit, ç ecclesiæ patrimonium popularis gratiæ causa dissipauerat. Bonifacius III. Ro. sedit Men. viij. di. xxviij. sepultus in basil. Petri. Bonifacius IIII. è Valeria Marforū urbe, Phoca Im. à quo & Pantheon impetrauit, ut diuæ Genitrici omnibusç sanctis dedicaretur, sedit annos v. Men. viij. dies xij. Domū suam cœnobiū fecit, possessio nibus etiā paternis ei cōcessis. Deus dedit Rom. Heraclio Imp. sedit an. IIII. sepultus in basilica Petri, uir optimus, deoç acceptus ex eo signo putatur, ç quendam obuium pauperē elephantia morbo correptum, solo osculo sanauit. Fuit enim ea tempestate quadam elephātia seu scabies, nouū genus impetiginis, quæ toto corpore diffusa homines uix dignoscēdos reddebat. Quæ rursus nostra ætate, an. M. CCCCXCVI cœpit in omni ferè Europa nullo remedio. Bonifacius V. Cāpanus Heraclio Imp. sedit an. v. dies x. uir laudatissimus, instituit ut ad templa cōfugientes salui essent. Honorius Cāpanus Heraclio Imp. sedit an. xij. Men. x. dies xvij. sepultus in basilica Petri, quā tegulis æneis è templo Romulī ablati operuit. Agnetis uia Nomētana, ut carmē indicat, Pancratij quoç uia Aurelia templa restituit aliaç à fundamētis extruxit, ut Anastasij ad aquas Salinas, S. Quatuor Coronatorū, Ciriaci uia Ostiensis miliario septimo. Seuerini Tybure. Hoc tempore Mahumethes caput extulit. Seuerinus Romanus Heraclio Imp. sedit annū: sepultus in basilica Petri. Ioannes IIII. Delmata Heraclio Imp. sedit annū. Men. viij. dies ix. sepultus in Basilica Petri. Theodorus Grecus Heraclio Imp. sedit an. v. Men. v. di. xvij. sepultus in basil. Petri. Martinus Tudertinus Cōstantino IIII. Imp. sedit an. v. Men. i. di. xxv. Hic multa passus Imperatoris iussu, ç Pyrrhū, Sergiū, Paulū patriarchas Cōstantinopolitanos hæreticos iudicauerat. Missi itaq; prius Olympius frustra, deinde Theodorus Exarchi ad eum capiendū fuere: iniecta collo catena specie salutationis à Theodoro mittitur Cōstantinopolim: inde à Cōstantino in exilium Chersonā pulsus, ibiç extinctus inter sanctos colitur. Eugenius Rom. Constantino IIII. Imper. sedit an. II. Men. ix. Statuit Gratiano etiam teste, ut episcopi carcerē haberent ad plectenda clericorū delicta. Vitellianus Signinus Constantino IIII. Imp. sedit an. XII. Men. vi. Cantum & Naula quæ organa appellāt in tēplis instituit. Adeodatus Rom. sedit an. IIII. Men. ij. dies v. prius monachus in cœnobio S. Erasmi in Cælio monte, quod postea sumptuosius auxit. Donus Ro. sedit an. IIII. Strauit marmore atriū basil. Petri, quod Paradisum appellāt. Apostolorū uia Ostiensis, & Euphemie tēpla restituit. Bœotianū cœnobiū Romanis incolendū tradidit.

Fama

Sabinianus

Bonifac. III

Bonifac. IIII

Deus dedit

Dxcv

Bonifacius V

Honorius

Dcxxij

Seuerinus

Ioannes iiij

Theodorus

Martinus

Dcxlvi

Eugenius

Vitellianus

Dcliiij

Adeodatus

Donus

ANTHROPOLOGIA

- Fama quoque sanctitatis eius permota Rauennas ecclesia quae Aliocephalis appellata est, cōsentiente Theodoro eius Praefule, Romano se Pontifici subdidit. Agatho Sculus Constantino IIII. Imp. Sedit annos ij. Men. vi. dies xxv. Sextā Synodū contra Monothelitas Constantinopoli celebravit. Tanta alioquin sanctitate ut obuiū quendam leprosum osculo liberauerit. Leo II. Sculus sedit Men. x. Instituit quotidie baptismū fieri necessitate urgente, praeterea pacis osculū in templis. Benedictus II. Romanus sedit annos x. dies xij. Ea fuit auctoritate simul & sanctitate, ut Cōstantinus IIII. eius causa decreuerit, ut deinceps Rom. Pontifex absq; cōsensu Imperatoris, aut Exarchi, populo praesset. Quod postea nō diu fuit obseruatum. Praeterea S. Laurentij in Lucina, & Valentini martyris templa restituit. Ioannes V. Antiochenus Iustiano II. Imp. sedit annū, di. x. Apud Lateranū à tribus episcopis, Ostiensis, Portuensis, & Veliterno se cōsecrari iussit. Quē ritum postea successores seruauere. Conon Thrax sedit Men. x. dies iij. Sergius Antiochenus sedit an. x IIII. Men. ix. dies xiiii. Iustiano II. Imp. Sub quo multa passus est quod cōcilium contra Monothelitas cōprobaret. Misus Zacharias Protospatharius qui eum caperet, fauēte pop. Rom. Pontifici, parum absuit quin interficeretur. Eius nominis sanctitate permoti Saxones Christiani tunc primum facti sunt. Ioan. V I. Graecus, Iustiano II. Imp. sedit annos III. Men. iij. Martyr ut putat: sub quo autē passus aut quamobrem, nō satis constat: sepultus in cœmiterio Callisti, ut etiā existimatur. Ioannes V II. Graecus, sedit an. x I. Men. viij. dies xvij. Sisinus siue Sofinus natione Syrus, sedit dies xx. sepultus in basilica Petri. Cōstantinus Syrus, sedit an. v II. dies xv. sepultus in basilica Petri. Et honore praecipuo apud Iustinianū II. fuit, à quo aduersus Constantinopolim, Nicomediae obuiū eum habuit, qui ueniam praetitorum ab eo supplex petijt. Gregorius II. Rom. Leone III Imp. sedit an. x v. Men. ix. dies x. passus multa sub eodem q; imagines tollere noluerit. Paternam domū cœnobiū S. Agathae consecrauit, moenia urbis ex parte restituit. Greg. III. Syrus, sedit an. x. Men. viij. dies xxi. Leone IIII. Imp. Quē ob sublatis imagines, de Synodi celebratae sentētia sacris interdixit. Ex quo obsidente Limprando Longobardorū rege Romā, ad auxiliū Caroli Martelli confugit: ille sola legatione cōpatrem (uti uulgo nūc uocat) suum ab incepto amouit. Multa templa restituit. Tectū inter alia S. Chrylogoni, ubi & monachos collocauit fundisq; ditauit. Zacharias Graecus Pipino regnante, sedit an. x. Men. iij. sepultus in basilica Petri. Dialogū Gregorij in Graecū uertit sermonē. Porticum Lateranensē basilicae extruxit. Limprandū ducem Spoletinū urbem uexantē cū frustra legatione rogasset, ipse demū castra petens aspectus reuerentia remouit. Pipinū Caroli Magni patrē & maiore domus, Francia regem cōstituit. Stephanus II. Rom. Pipino regnante, sedit an. v. Men. i. Hic Roma obsessa ab Aistulpho, prius ad deū templaq; cōfugit, lustrata cum apostolorū caluarijs ac supplicationibus urbe. Deinde à Cōstantino V I. Imp. cum frustra auxilia expectasset, ad Pipinum mittit rogatū uti subueniret. Ille ad se iussū uenire magno excepit honore, Carolo filio centū millibus passuū obuiam misso. Reuertens breui post tempore sublatis inimicis, moritur in urbe, ac in Petri basilica tumulatur. Paulus Romanus, Pipino regnante, sedit annos x. Men. x. Moritur in basilica Pauli. Delatus in Vaticanū. Vir mira in pauperes pietate: ipse solitus obire Xenodochia & carceres, miseros, & praesentia, & re iuuabat. Stephanus III. Sculus Pipino regnante, sedit an. iij. Men. v. dies xxvij. Concilium Lateranense celebravit, ubi Cōstantinum Pseudopontificem damnauit. Instituitq; uti imagines restituerentur contra conciliū Constantinopolitanū, aliaq; cōplura utilia. Quibus peractis supplicationes egit à Laterano ad Petri basilicam nudis pedibus. Hadrianus Rom. Carolo regnante. Quē uocatū ad liberandū ab obsidione Desyderij Romā, in gradibus basilicae Petri honorifice excepit. Cui obuiā processerant tria milia Iudicū. Sic em̄ bibliothecarius & recēiores historici, uiros Senatores ac claros appellāt. Aqueductus plurimos urbis restituit: strauit marmoribus atriū basilicae Pauli. Instituit in atrio Lateranensē quotidie centū pauperes alerentē, sedit an. x x III. Men. x. dies xvij. Leo III. Ro. Carolo Magno regnante, sedit an. x x. Men. x. di. ix. uir doctrina, bonitateq; prestans. Dū supplicationes agit à Greg. institutas, apud adē Syluestri captus, Pascalis Primicerij & Cāpuli presbyteri fraudibus, ac ferē ad mortē casus in cœnobiū S. Erasmi relegat. Inde cubicularij sui arte, clam in Vaticanū, inde ad ducē Spoletinū, postremo in Galliā ad Carolū cōfugit, q; honorifice exceptus pauloq; post remissus est. Mox Carolo Romā adueniente, in basi. Petri iureiurādo adfirmavit se innoxium esse. Quare absolutus corā populo, & de accusatorib; poena sumpta est, Carolus ob eius egregia

gregia merita Imperator factus. Stephanus IIII. Romanus, Ludouico Pio Imp. sedit an. *Stephanus iiij*
 nos III. Men. vii. Satim ad Ludouicū in Galliam proficiscitur ignota de causa, concurrente
 magna mortalium frequētia spectatū. Reuertens secum crucē auream Petri Basilicā à rege
 dono datā uexit: sepultus in eadē basilica. Pascalis Romanus Ludouico Pio Imp. sedit an. *Pascalis*
 VII. Men. iij. dies xvij Excusauit sese apud Imperatorem, quod in Pontificatu ineundo eius *Dcccxx*
 cōsensum nō expectasset, quē ille non solum ratū habuit, sed & liberam episcoporum deligen
 dorum potestātē summis Pōtificibus tradidit: cum antea ea de re cōsulerentur Imperatores
 ex priuilegio ab Hadriano Carolo concessō, uti refert bibliothecarius. Pascalis ædem Praxe
 dis extruxit iuxta ueterē. Templaq; Cæciliæ ac S. Mariæ ad præsepe restituit: sepultus in ba
 siliica Petri. Eugenius II. Ro. Ludouico Pio Imp. sedit an. IIII. uir optimus existimatus. Va *Eugeniusij*
 lentinus Romanus, nondū presbyter ob merita Pontifex renūciatus. Die xl. decessit. Grego *Valentinus*
 rius IIII. Rom. Ludouico Pio Imper. non prius Pontificatū iniit, q̄ Imperatoris consensum *Gregor. iiij*
 per legatos expectasset. Cuius etiā hortatu celebritatē omnium sanctorū instituit. Corpus *Dcccxxv*
 diui Gregorij ubi nunc iacet trāstulit, sedit an. V. I. Sergius II. Rom. Lotario Imp. sedit an. II. *Sergius iij*
 Men. iij. Hic os porci prius appellatus, nomine ob turpitudinē mutato initiū dedit mutan *Dcccxlvi*
 dorum nominū successoribus. Vir fuit frugi, Ludouici filios ad concordia reduxit, Imperio
 Lotario adiudicato. Cuius filius Ludouicus Romam ueniens, magna prius strage facta, tan
 dem honoribus excipitur, à Pontifice perductus manu ad Petri Basilicā ualuas, interroga
 t usq; ante templi ingressum adfirmavit se cū pace uenisse. Leo IIII. Ludouico II. Imp. sedit *Leo iiij*
 an. viij. Men. iij. dies vi. sepultus in basilica Petri. Hoc tempore Saraceni in Vaticanum usq; *Dcccxlviij*
 uenere, incēsisq; Petri Basilicæ foribus à pop. Rom. repressi Ostiam sese recepere. Quō Leo
 cum exercitu se cōferens, orationeq; facta, Deus cuius dextra pauci magnam hostiū multi
 tudinem fugauerunt: reuersusq; Vaticanū v. annorū spatio mœnibus cinxit. Ciuitatemq;
 Leoninam appellauit, ac Corsis à Saracenis expulsis inhabitanda dedit. In cuius portis sup
 plicia ad deū uerba iussit inscribi. Fores incensas basilicæ ex argento restituit, turrimq; quam
 nunc in Vaticano cernimus excitauit. Templum S. Mariæ nouæ extruxit. Crucem quā Ca
 rolus olim Lateranensi basilicæ dono dederat: furto gemmis spoliatā rursus exornauit. Basili
 scam perniciosum serpentis genus, qui halitu multos mortales necauerat, è fornice S. Lucie
 in Orphea fuis ante deum precibus expulit. Irruptionis huius Saracenorū memoriā testa
 tur inscriptio marmoris, quæ adhuc extat apud ædem Michaelis in Vaticano. Ioannes Sco *Io. Scotus*
 tus alter à religioso, hoc tēpore utraq; lingua doctus dicitur fuisse, qui iussu Caroli regis Dio
 nysij hierarchiam cōuertit. Ioannes V. Anglicus, quē dissimulato uiri habitu dicunt foemi *Ioannes vij*
 nam alioquin doctissimam fuisse, deprehensamq; in uia apud S. Clementē quando peperit. *Dcccclvij.*
 Benedictus III. Romanus, sedit an. II. Men. vi. dies ix. sepultus pro foribus basilicæ Petri, *Benedictus iiij*
 uir imprimis bonus ac planè religiosus, ut qui flens ac penè inuitus Pontifex declaratus, tri
 duo statim ieiunijs supplicijq; uacaret. Nicolaus Romanus Ludouico II. Imper. Qui Ro *Nicolaus*
 mæ tunc erat magnaq; inter eos amicitia intercessit. Regem Bulgarorū cum tota prouincia *Dcccclxij*
 ad religionem deduxit, episcopis ab eos missis. Multaq; utilia cōstituit, inter quæ nequis con
 cubinam habēti presbytero ac sacrificanti interesset, ut testatur Gratianus. Ad hūc Michael
 Theophili legatos salutatum cum muneribus misit. Sedit annos IX. Menses ij. dies. xx. Ha *Hadrianus ij*
 drianus II. Romanus Ludouico II. Imper. sedit annos v. Men. ix. uir optimus pro quo Lu *Ioannes viij*
 douicus absens per legatos gratias egit populo Romano. Ioannes V. tris è successione *Dcccclxxx.*
 Imperatores diademate redimiuit, ut in historia Gallorum satis ostendi, Carolum II. Ludo
 III. & Carolum III. ex quibus Ludouicum etiam Romanis inuitis, ob quam rem in uincu
 la cōiectus, deinde elapsus in Gallia aufugit, redijt post annū. Præterea uitā S. Gregorij qua
 tuor libris explicuit, sedit annos x. dies ij. Hoc tempore Saraceni Casinēse cœnobium uasta
 uerunt. Martinus II. Gallus, sedit annum, Men. v. Pontificatum malis artibus adeptus. Ha *Martinus ij*
 drianus III. Romanus, Carolo III. Imperat. sedit annum, Menses tres. Hic capta occasione *Hadrianus iij*
 per absentiam Caroli qui contra Normandos res gerebat, prius retulit ne in creando Ponti *Stephanus v*
 ficæ Imp. consensus expectaretur, teste Gratiano. Stephanus V. Rom. ex uia lata, sedit annos *Formosus.*
 v. dies xi. Formosus episcopus Portuensis largitione Pontificatū adeptus. Bonifacius V. I. *Dcccxciiij.*
 Tuscus sedit diebus xxv. Stephanus V. I. Romanus, Carolo III. Impera. sedit annum, Men. *Bonifac. vi*
 iij. Formosi cadauer erutū è sepulchro cōtumelijs adfici iussit, antiquum ob odiū. Romanus *Stephanus vi*
 patria Romanus Carolo III. Imper. sedit Men. iij. Stephani acta infirmauit. Theodorus II. *Romanus*
 sedit *Theodo. ij*

foemina

ANTHROPOLOGIA

Ioānes ix. sedit dies xxx. Formosi acta in integrū restituit. *Ioannes IX. Romanus, sedit an. II. dies xv.*
Benedictus Benedictus IIII. Ro. sedit an. III. men. iiij. *Leo V.* cuius patria ignoratur, sedit dies xl. *Chri-*
istophorus stophorus cuius etiam patria ignoratur, sedit men. viij. *Largitione* Pontificatū adeptus eijci
Leo V. tur, cœnobioq; addicitur. Nam & cœnobia solatia tunc miserorum erant, decoctorum retu-
Christopho giū. *Sergius III.* Romanus, *Berengario* primo Imp. sedit annos viij. men. iiij. dies xvi. ob ue-
rus teres iras Formosi cadauer iterum erutū in Tyberim proiecit. *Anastasius* Romanus, sedit
Sergius iij annos II. *Lando* Rom. sedit annum, men. v. *Ioannes X.* Rom. *Berengario* Imper. sedit an.
Dcccviij. XIII. Men. xi. dies iiij. Hic unā cū *Alberico* Hetruriæ Marchione de Saracenis, qui diuer-
Anasta. iij sa Italiæ loca maxime in Campania occupauerant, triumphū Romam retulit. Veniens post
Lando hac in dissidium cum Pontifice, *Albericus* Pannonios in Italiam uocauit, qui & Hetruriam
Ioannes x. & Galliam Cisalpinam uastauerant, Ipse demū Pontifex à Romanis captus ceruicali in os
Dcccxxvij. cōiecto necatur. Hoc tempore Anthropomorphitæ fuerūt, deū humano corpore ponētes,
Anthropo quorum errorem *Fantinus* Præsul Veronensis disertissime redarguit. *Leo VI.* Roma. sedit
morphitæ Men. viij. dies xv. *Stephanus VII.* Rom. sedit annos II. *Berengario* III. Imper. *Ioannes XI.*
Leo VI. Romanus, sedit annos iiij. Men. x. dies xv. *Leo VII.* Roma. sedit annos III. Men. vi. dies x.
Steph. viij nil memoria dignum gessit. *Stephanus VIII.* Germanus, sedit annos III. Men. iiij. dies xij.
Ioānes XI. *Martinus* III. Rom. sedit an. III. Men. vi. dies x. *Agapitus* II. Roma. *Berengario* iij. Imper.
Leo viij. contra quem *Othonem* è Germania uocauit, sedit an. IX. Men. vi. dies x. *Ioannes XII.* Ro-
Steph. viij ma è regione uia lata, uir sanè sceleratus. Quamobrem contra eum *Otho* uocatus à Roma-
Marti. iij. nis, Ille in ultionem è duobus Cardinalibus qui causa huius facti fuere, alteri manum, alteri
Agapit. iij. nasum abscidit. Coactus est tandem cum diademate redimire, Post hac ab eodem admoni-
Ioan. xij. tus, ut à uitijs & insania resipisceret, minime paruit. Quare fugiens ob metum in latebris ex-
Dcccclx. tinctus est. Sedit an. IIII. Men. x. dies xv. *Benedictus V.* Rom. sedit Menses ij. dies v. *Otho*
Benedi. V. ne Imperat. Hic delectus à Clero & po. Rom. eo tempore quo *Ioannes* deiectus fuit, & *Leo*
Leo viij. VII. ab *Othone* surrogatus. Quamobrem *Otho* hostiliter omnia inuadēs, Romanos per-
Ioan. xij. terrefecit, & uoti compos eos iureiurādo adegit, nihil immutatuos. Relicto dein *Leone* *Be-*
Dcccclxij nedictum secum in Germaniam duxit, ubi ille ex animi dolore decessit. *Leo VIII.* sedit an-
Decarcho num, Men. iiij. Cuius historiā in *Benedicto* supra enarrato cōmemorauī. *Ioānes XIII.* Ro.
nes *Othone* Imper. sedit an. V. Men. x. dies x. pulsus à Romanis, ab *Othone* deinde restitutus.
Bened. vi. Qui & *Decarchones* Romanorum propterea laqueo suspendit, & urbis Præfectum mul-
Donus ij. tis adfectum contumelijs in exilium misit. *Benedictus VI.* Romanus *Othone* Imp. sedit an-
Bonifa. vij. num, Men. vi. A *Cincio* potente ciue Romano in molem *Hadriani* coniectus ac fame mori
Dcccclxxij. coactus est. *Donus* II. Romanus sedit annum, Men. vi. *Bonifacius VII.* sedit Men. vi. dies
Bene. viij. xij. uir sacrilegus, qui bonorum conspiratione relinquere urbem coactus, omnia sacra precio
Ioan. xiiij. sa secum *Constantinopolim* fugiens abstulit, quibus diuenditis paulo post audacior factus
Ioan. xv. redijt. *Ioannem* Diaconum Cardinalem exoculauit. Ipse mox turpissime extinctus est. *Bene-*
Ioānes xvi dictus VII. Romanus *Othone* II. Imp. sedit an. viij. Men. vi. *Ioannes XIII.* Romanus, ut
Dcccclxxxij quidā dicūt *Papiensis*, tertio q̄ electus fuit mēse à Romanis in molem *Hadriani* cōiectus,
Crescentius moricq; compulsus est. *Ioannes XV.* Rom. à Clero odium ob impietate sustinuit, quartoq;
Gregori. V decessit mēse. *Ioannes XV.* Romanus *Othone* III. Imp. cuius auxilium implorauit, pul-
Electores Im- sus à *Crescentio* Cos. Romano in Hetruriam. Quo timore perterritus *Crescētius* & *Pontif-*
peratoris. ficem reduxit, & ad genua ei procumbens ueniam præteritorum petijt. Hic enim *Hadriani*
mole occupauerat, ex quo arx *Crescētij* dicebatur. Sedit *Ioan. an. X.* Men. vi. dies x. *Grego-*
rius VII. Saxo genere, *Othonis* III. propinquus, pulsus à *Crescētio* Cos. suffecto *Pseudopon-*
tifice quodam *Ioanne*, ab ipso *Othone* restituitur, qui primo in arce *Crescentium* Cos. & *Io-*
annem obsedit. Illi spe ueniam supplices ad Imperatorem adeūtes, alter in uia trucidatur, alter
Ioānes exoculatur. Hic instituit ut deinceps Imperatores Romani à sex Germanis uiris ad-
dito rege *Boemiæ* legerētur. Ii sunt *Coloniensis*, & *Magūtinus*, & *Treueren.* Præsules. *Dux*
Saxoniam. Comes *Palatinus.* March. *Brandeburgensis*, an. M. II. Sedit an. II. Men. viij. *Hu-*
ius elogium sepulchri cōditi apud aram diui *Gregorij* in basilica *Petri* uitam eius testans, le-
gitur hodie his uersibus barbaris. Hic quem claudit humus, oculis uultuq; decorū Papa fuit
Quintus nomine *Gregorius*. Ante tamē *Bruno* Francorum regia proles. Filius *Othonis* de
genitrice *Iudith*. Lingua *Theutonicus*, *Vuangia* doctus in urbe. Sed *Iuuenis* *Cathedrā* se-
dit apostolicam. Ad binos annos & menses circiter octo, *Ter* seno *Septembrio* commemo-
rante

rante dies, Pauperibus diues per singula sabbata uestes Diuisit numero cautus apostolico.
 Vfus Frācisca uulgari, & uoce Latina, Instituit populos eloquio triplici. Tertius Otho si-
 bi Petri commisit ouile, Cognatis manibus unctus in imperium. Exiit & postquam terre
 nae uincula carnis, Æ quiuoci dextro substituit lateri, Decessit xii. calendas Martij. Ioan-
 nes xvii. Græcus, præsul Placentinus, quem supra dixi, à Crescentio per seditionē crea-
 tum, & ab Othone eiectum, sedit menses x. Syluester ii. Gallicus, Othone iiii. impe-
 rante: sedit annos iiii. mensem i. dies x. Hic olim monachus Hispali artibus liberalibus
 eruditus, mox per largitionem sacerdotia, postremo pōtificatum adeptus, dæmonem ma-
 lum de uitæ longitudine consuluit: ille respondit, ut caueret Hierusalem. Imprudens Syl-
 uester in æde sanctæ crucis in Hierusalem dicta sacrificans, diem extremum adesse sensit.
 Falsus igitur delictum, publice iussit moriens, ut eius cadauer equis daretur trahendum,
 ubi demum illi conquieuisent ibi tumulari. Diuina igitur prouidentia ab basilicam Late-
 ranensem peruenere, ubi & sepultus. Ioannes xviii. ignobilis, sedit menses iiii. dies
 xx. Ioannes xix. Romanus, è regione Pontis, sedit annos iiii. menses iiii. Ser-
 gius iiii. Romanus, sedit annos ii. menses vi. uir sanè probus, Benedictus viii. Tu-
 sculanus, Henrico imperante, quem Romæ diademate redimiuit, sedit annos xi. men-
 sem i. dies xii. Ioannes xx. Romanus, Conradum imperatorem diademate redimiuit.
 sedit annos ix. dies ix. Declaratus nullis antea initiatus sacris, Vexatus insuper à Roma-
 nis, ab eodem Conrado defenditur. Deniq; eius uita magnopere laudatur, Benedictus ix.
 Tusculanus Benedicti viii. nepos, sedit annos x. menses iiii. dies xiiii. uir probrosus
 & infamis. Quare à populo Romano pulsus Syluestro iiii. suffectio, deinde restitutus, Syl-
 uester iiii. Romanus expulso Benedicto per factionem surrogatus, tantū dies xxxix.
 Gregorius vi. Henrico ii. imperate, sedit annos ii. menses iii. in eo tumultu ac schismate
 creatus, quo Benedictus viii. fugatus est. Sed Henricus celebrata synodo, & Benedictum
 & Syluestrum, & Gregoriū coegit se pontificatibus abdicare, Clementemq; ii. fecit. Cle-
 mens ii. præsul Bambergēsis in synodo, uti supra diximus, factus Henrico ii. cogēte, quem
 postea diademate redimiuit, sedit menses ix. dies vii. Damasus ii. Bauarus natione, per
 uim nulloq; populi consensu pontificatū occupat, in quo uixit dies xxxiii. Leo ix. Ale-
 manus ab Henrico ii. imperat. Romam missus, petentibus Romanis, quibus ob uitia cleri
 quotidie peiores eligentis, necesse fuit ad imperatorē confugere. Huic igitur Romam ue-
 nienti Ildebrandus Soanensis qui postea Gregorius vii. fuit, sit obuiam, hominemq; hor-
 tatur, ut priuato habitu ueniret, electus ab eo qui potestātē eligendi non haberet. Cui cum
 uir iustissimus paruisset, iterum à clero eligitur. Ildebrandus ab eo cardinalis statim factus
 est. Huius igitur pontificis iustitia portentum quodam ex leproso dicitur emicuisse, quem in
 lecto suo collocari mandauerat, nec mane postea uisum Christum putatū. Hic etiā ut scri-
 bit Pandulfus ostiarius Lateranensis, Normānos in Apuliam aduersiuit contra Græcos &
 Saracenos omnia contumaciter occupante: ipse quoq; eò simul adcessit. Hos tamen post-
 ea saepe nocentes diuersi sensere pontifices. Leonis hoc factum quanquam ex animo pio
 sanctoq; uiro, nequaquam laudat archiepiscopus Florentiæ ex autoritate Ioannis de Co-
 lumna, dicentis minime eum facere oportuisse quod Petro prohibitum, Mitte gladium
 tuum in uaginam. Petrus etiam Damianus in quodam opusculo damnat clericos, qui pro-
 tuendo iure rerum externarum certant, aut bello interesse student. Nam & Gregorius ra-
 pinas iniuriasq; plures à Longobardis est passus: Ambrosius item ab Arrianis: uterq; sola
 patientia dimicauit. Simile Leonis factio, illud quoq; Urbani iii. fuit, qui Carolum è Gal-
 lia cōtra Manfredum excitauit. Ambo, ut idem præsul ait, rem susceperere superuacaneam,
 cum externa Christus minime curare mādauerit: sedit annos v. menses ii. dies vi. Victor
 secundus, Bauarus natione, Henrico ii. imper. & consentiente synodum Florentiæ habuit.
 ubi multos præfules & largitionis & luxuriæ nomine notatos deiecit: sedit annos ii. men-
 ses iii. dies xiiii. Stephanus ix. natione Lotaringus, Casinensis abbas, Henrico tertio
 imperante: moritur mense vi. ibiq; sepultus. Huius opera Mediolanēsis ecclesia Roma-
 no pontifici obtemperauit, quæ annis cc. se subtraxerat. Benedictus x. Veliternus, sedit
 menses nouem, dies xx. per factionem quorundam nobilium factus, dissentiente clero,
 eijcitur: Velitrisq; unde erat, exulauit. Nicolaus ii. Sabaudiensis præsul Florentinus, Ge-
 rardus antea uocatus, abrogato Benedicto Senis creatur: uir morib; ac literatura probatis-
 simus,

Ioan. xvij

Syluester ij

M. iij

Ioan. xvij

Ioannes xix

Sergius iij

Benedict. viij

Ioā. xx. M. xx

Benedictus ix

Syluester iij

Gregorius vi

M. xl

Clemens ij

Damasus ij

Leo ix. M. lvi

Victor ij

Stephanus ix

M. lvij

Benedictus x

Nicolaus ij

M. lvij

V simus,

ANTHROPOLOGIA

- simus. Henricum III. diademate redimiuit. Robertum Guiscardi pontificis tributarium, regemq; Apuliæ constituit. Demum concilio celebrato pontificum electionem ad cardinales tantum reduxit. Sedit annos tres. Alexander II. Mediolanensis, Henrico III. imperante; cuius auxilio Cadolus Parmensis electus, ad urbem hostiliter contendit. Captus deum, & in concilio Mantuæ celebrato sese abdicans, ueniam publice petijt. Huic enim omnis ferè Transpadana & Cisalpina Gallia parebat, præter Matildem comitissam. Alexander his gestis Romam reuertens, in magna existimatione uixit. Sedit annos undecim, menses quinque, sepultus in basilica Lateranensi. Gregorius VII. Soanensis, Ildebrandus nomine, Henrico III. imperante, sedit annos undecim, mensem unum, dies tres. Hic præter omnes quod uir pius & Christianæ religionis acerrimus defensor fuerit, labores pertulit magnos. Primum Cincius Stephani urbis præfecti filius, nocte dominici natalis in basilica sanctæ Mariæ ad præsepe sacrificantem adortus, uir corripit, atq; in turrim quandam Pario nis coniecit: unde & à populo Romano liberatus. Mox grauissimas cum Henrico inimicitias gessit, quod eum tanquam simoniæ crimine notatum & rebellem, sacris interdixerat. Ex quo ille furibundus ad urbem diripiendam properauit: ipsumq; in Hadriani mole obledit: ad quem liberandum Robertus Guiscardus, Apuliæ dux, resistentibus Romanis occurrit: ingressusq; per Flaminiam portam populabundus, fugato Henrico, pontificem obsidione soluit: secumq; duxit Salernū, ubi & decessit. Nepos eius ex fratre in Septizonium confugiens, turpiter se dedit. Victor III. abbas Casinensis, sedit annum, menses quatuor. Moritur suspitione ueneni iussu Henrici dati. Urbanus II. Henrico III. imperante. Sedit annos tredecim, menses quatuor. Acta Gregorij VI. cōtra ipsum Henricum probauit in concilio Placentino, fauente Matilde comitissa. Inde profectus apud Clarum montem alio celebrato concilio, populos Christianos ad recuperandam Hierosolymam incendit. Reuersus Romam, Ioannis Pagani, ciuis seditiosissimi, motu omnia miscentis, in aedes Petrileonis potentissimi ciuis, apud sanctum Nicolaum in carcere Tulliano sese biennio recepit, ubi & decessit. Cadauer trans Tyberim clam, metu inimicorum, delatum. Hic primus pallium Mediolanēsi archiepiscopo tradidit: post eum Toletano, quem & primatem regni Hispaniæ fecit. Hoc item tempore ordo Cartusiensium initium cepit. De quo alias.
- Petrus Leo** Pascalis II. ex Flaminia oriundus, Henrico IIII. imperante. Quem Romam uenientem, ad gradus Petri basilicæ excepit: ingressusq; unā templum, per prodicionem unā cum cardinalibus ab eo capitur, quod non probasset præfules ab eo in Germania factos. Itaq; ductus ad montem Soractem, ibi fuit, donec compulsus est ei adsentiri simul: & eum, cuius causa uenerat, diademate redimire. Fuere hoc tempore Petrus Columna, qui Caios pontificis oppidum occupauit. Ptolemæus princeps Sublaquensis, Albam. Stephanus Corsus basilicam Pauli, ubi castellum ad excursions fecerat. Hæ namq; familiæ illustres Romæ absente pontifice, qui in Apuliam secesserat, omnia diripere: quæ Pascalis cum exercitu reuertens facile recuperauit: ac post discessum imperatoris in concilio Lateranensi, omnia ui facta retractauit. Sedit annos octodecim, menses sex. Gelasius II. Caietanus, Henrico IIII. imperante, sedit annum, menses decem, statim renunciatus pontifex, irruptis conclauis foribus, à Cincio & Leone Fraiapanibus captus, calcibusq; petitus est: quod ægre ferrent non fuisse creatum unum è suis. Deinde in eorum domos perductus, paulopost à populo Romano liberatur. Postea aduentante ad urbem Henrico sibi timens Ostiam, deinde Ardeam, postremo in Apuliam confugit. Discedente autem Henrico, Romam reuersus à Gregorio pseudopōtifice ab eodem imperatore facto, multa passus est, latebras ob metum quæritando. Tandem in sancta Praxede dum sacrificaret, irruptentibus inimicis uix incolumis euasit. Hinc in basilicam Pauli cōuocatis cardinalibus, seq; ecclesiamq; cōmendans, ex Ostia Pisas mari aduehitur: inde in Galliam, ubi apud cœnobium Cluniacense moritur.
- Calistus II** Cœpere hoc tempore Templarij apud Hierosolymam. Callistus II. Burgundus, Henrico IIII. imperante, absens, ob doctrinam & generis nobilitatem creatur. Veniens ad urbem Pisas, deinde Volaterris iter fecit: ut in eorum historia continetur: ædemq; Petri Volaterris dedicauit: ac parte reliquiarum Petri & Pauli donauit: quæ sub ara latentes, & diu ignoratæ eruta tandem æde annis abhinc ferè xxx. impietate Florentinorū arcis ædificandæ gratia, cum arcula inscripta prodierunt, prodigiumq; ex his publice uisum: paulo post dum sacrificatur, ciuem morbo diuturno incuruatum, ægreq; ambulans, statim liberatum, qui adhuc

huc trahit. Callistus igitur in primis pseudopontificē Gregorium Sutrii quorundam po-
 tentum favore sese tutantem, exercitu misso cepit, uitaq; donatum in cœnobium relega-
 uit. Deinde Beneuentum proficiscitur ad tutandum Rogerium, fratrem Guilelmi comitis
 Apuliæ. Qui contendens Constantinopolim spe nuptiarum filiæ Alexij imper. regnum
 ei cum fratre commendauerat. Reuersus inde Romam morbo adfectus, ubi primum con-
 ualuit, apud Lateranum concilium celebrauit: ubi actum de supplemento Christianis mit-
 tendo, qui tunc res in Asia pro religione gerebant. Sedit annos v. menses x. dies vi. Ho-
 norius ii. ex agro Forocorneliēsi oriundus, uir laudandus, sedit annos v. menses ii. sepul-
 tus in basilica Lateranensi. Innocētius ii. Romanus, è regione Transyberina, Lotario im-
 perante, sedit annos xiiii. mens. viii. dies viii. Contra Rogerium Apuliæ comitem
 mouens, ab eo capitur, pauloq; post dimittitur, reuerētiæ gratia. Pontifex ei omnia præter
 regis titulum, quem ante omnia ille optabat, concessit. Reuertens pseudopontificem Ro-
 mæ, filium Petreleonis offendit: cuius metu perterritus per mare Pisas, inde in Galliam ad
 Philippum regem aufugit: apudq; Claromontem, conuento diuo Bernardo magnopere re-
 creatus, concilium celebrat, ubi pseudopōtificem hostem ecclesiæ iudicauit. Inde reuersus
 cum Lotario imperatore, Pisis substitit: eamq; ciuitatem diu cum Genuensibus discordem
 conciliauit: Romam postremo ueniens cum eodem Lotario nusquam pseudopontifice re-
 perto, aliam seditionem exortam uidit, Romanorū qui senatores, consulesq; creabant, mo-
 te uetusto, erepta sacerdotibus facultate. Quare pontifex apud Lateranū concilio celebra-
 to, multa ipsis sacerdotibus utilia statuit. Inter alia, ne quis in prædijs sacerdotalibus succes-
 forem sibi constituere posset. Cælestinus ii. Tifernas, seu è castro Felicitatis, sedit menses
 vii. Lucius ii. Bononiensis, Conrado ii. imperante, sedit menses xi. dies iiii. Hoc tem-
 pore Baliardus philosophus quidam Gallicus, ac peripateticus, Parisij prodijt, uir doctissi-
 mus, ab orthodoxis tamen in quibusdā aberrans, à quibus nec per synodum iussu regis Lu-
 douici huius gratia coactam auelli potuit, quin in loco deserto cum socijs nonnullis omne
 æuum abstinendo exegit. Eugenius iii. Pisanus, Conrado ii. imper. sedit an. vii. dies
 xx. Hic cū Romanos in seditione cœpta sub Innocentio ii. perseuerantes uideret, quod
 imperium adripuissent, ob metum ad Farfense cœnobium aufugit, ubi cum nō satis tutus
 uideretur: Tyberi Ostiam delatus, mox Pisas inde in Galliam se recepit: ubi etiam conuen-
 to diuo Bernardo, à quo monachus olim factus fuerat, maxime lætatus: Ludouico regi ex
 uoto contra Saracenos ire paranti, bene ac feliciter dixit. Inde illius auxilio tutus Romam
 reuertens, à ciuibus sedato tumultu humaniter exceptus est. Hinc & porticum sanctæ Ma-
 riæ ad præsepe extruxit: ut eius etiam indicat inscriptio. Anastasius iiii. Romanus sedit
 annos ii. men. iiii. De quo nil aliud fertur, nisi quod pulcherrimas ædes apud Pantheon
 ædificauit. Hadrianus iiii. Anglicus natione, Frederico Ænobarbo imperante, sedit an-
 nos iiii. menses x. Imperatorem ipsum apud Lateranum diademate redimiuit, aduersan-
 tibus Romanis, portamq; claudentibus. Guilelmū Siciliæ comitem utriusq; Siciliæ regem
 creauit. Circa Vulsinios nonnulla oppida reconcinnauit: Radacophanum in agro ac ditio-
 ne nunc Senensium, arce & mœnibus munit, ubi quandoq; habitauit. Pertælus tandem
 statum Romanorum quotidie tumultuātium & ei aduersantium, secessit Arignanum ubi
 & moritur. Relatus inde in urbem, & in basilica Petri sepultus. Alexander iii. Senensis
 Frederico Ænobarbo imperante, sub quo multa passus est. Initium malorum Victor pseu-
 dopontifex ad eum confugiens. Alexander uero ad Gualuagnum Mediolani tunc princi-
 pem se recepit. Quare imperator furibundus in Italiam ueniens, Mediolanum, aliasq; ter-
 ras quæ cum eo conspirauerāt, desolauit. Ex quo omnis ferè trans Padum regio defecit ad
 Alexandrum: eiusq; nomine Alexandriam condiderunt. Mortuo Victore alium successo-
 rem Paschalem imperator, post hunc Callistum: postremo Innocentium constituit, qui o-
 mnes superstitie Alexandro periere. Igitur à Mediolano discedens in Galliam contendit:
 hortante Philippo rege, concilioq; apud Claromontem habito: Victorem tunc uiuentem
 damnauit. Mox à Romanis reuocatus est. Imperator quando & rebellantes trans Padum
 ciuitates & pontificem reuersum uidit, extemplo in Italiam properat: ille timore perculsus
 habitu cocci ignotus, Venetias aufugiens ad diuæ uirginis de Charitate cœnobiū diuertit:
 ubi tādē cognitus, & à Sebastiano tunc duce summo honore in palatium perducus est.
 Cuius inimicos ultri Veneti, Othonem Frederici filium aduersus uenientē bello nauali ce-

Honorius ij
 Innocentius ij
 M. cxxvij

Celestinus ij
 Lucius ij
 Baliardus phi-
 losophus

Eugenius iij
 M. cxxxvij

Anastasius iij

Hadrianus iij

Alexander iij
 M. cxi

- perunt, qui causa pacis deinde fuit. Fredericus capto filio, sequenti anno Venetias exfoedere uenit. Ad pedes Alexandro procumbens ueniam præteritorum petijt, dicens: Non tibi, sed Petro. At ille respondit: Et mihi, & Petro. Romam postremo reuertens, concilium apud Lateranum celebrauit, moriturq; cum sedisset annos $\times \times 1$. Dies \times . Lucius tertius Lucensis Frederico imperante, à quo obtinuit suis Lucensibus, ut Hetrusci non alia quàm Lucensi moneta uti possent, sicut & in Transpadana regione Papiensi: Cum contenderet ut consulum nomen Romæ extingueretur, aduersantibus illis, ob metum secessit Veronam ubi & extinctus est, cum sedisset annos quatuor, menses duos. Fuere sub hoc tempore Petrus Comestor qui utriusq; legis historiam scripsit, quam ecclesiasticam uocant. Item Petrus Lombardus, patria Nouariensis, præsul Parisiensis, qui sententiarum libros edidit quatuor, ex sanctorum dictis. Abbas quoque Ioachimus in Calabria apud Cœnobium Floris ab eo conditum, qui uaticinia quædam ænigmatica reliquit. Gratianus monachus S. Proculi, natione Tuscus, doctor Bononiensis, author Decreti, qui spurius fuisse traditur. Omnes hæc sanè parum inter se tēporibus differunt. Urbanus tertius Mediolanensis, Frederico Æno-barbo impe. Audito nuncio de Hierosolyma à Soldano capta, dum Venetias proficiscitur parandæ classis gratia, Ferrariæ in itinere præ animi dolore moritur, cum sedisset annum, menses \times . dies $\times \times \vee$. Gregorius $\vee 111$. Beneuentanus dum Pisas properat pacem constituturus inter eos & Genuenses, utrosq; uero animatus ad Hierosolymam recuperandam, ibidem moritur: pontificatus die $L \vee 11$. Clemens tertius Romanus Frederico Æno-barbo imper. sedit annos duos, dies $\times \vee 1$. Hoc maxime hortante imperator unà cum cæteris tunc principibus Christianis in Saracenos expeditionem sumpsit: de qua alibi plura diximus. Hic & atrium sancti Laurentij extra mœnia fecit, Lateranensem Basilicam exornauit. Cælestinus tertius Romanus Henrico \vee . imper. Cui regnū Siciliæ concessit, Guiljelmo sine hærede extincto, tradita ei in matrimonium Constãtia Rogerij filia è Cœnobio Panormitano euocata. Primus ædis pontificales apud Petrum & Lateranensem Basilicam ædificauit, ut inscriptio in æreis adhuc ualuis Laterani ostendit. Sedit annos $\vee 1$. men. $\vee 1$. dies $\times \times 1$. Innocentius 111 . Anagninus è comitum familia Othonem 1111 . imperatorē diademate cinxit. Concilium Lateranense celebrauit. Almericum hæreticum qui dicebat ideas in mente diuina creare ac creari, cremari apud Parisium mādauit. Decretales aliosq; libros complures composuit. Xenodocheum sancti spiritus in faxia fecit. Altare sancti Petri, ut fornix indicat, exornauit. Xysti templum restituit: Turrim quam nunc Comitū uocant excitauit, nō sine nota ambitionis ac expensæ superuacua, inter tot hominis uirtutes hac tantum ei adscripta. Moritur Perusij pontificatus anno $\times \vee 111$. Honorius 111 . Romanus Frederico 11 . imper. quem ditionem pontificis usurpare conantem sacris interdixit. Petrum Altisiodorensem imperatorem Constantinopolitanum cum Iole uxore in Basilica Laurentij extra mœnia diademate redimiuit. Ioannem cardinalem Columnensem legatum in Asiam cum ijs copijs misit, quas Innocentius coegerat. Fecit ædis Casemarij, ordines Francisci & Dominici probauit. Sedit annos $\times 111$. menses $\vee 111$. dies $\times 111$. Gregorius $1 \times$. Anagninus è Comitum familia, Innocentij 111 . nepos, in Septizonio electus, sententiam Honorij in Fredericum probauit, quem postea in gratiam redeuntem ex soluto censu, deinde iterum rebellantem, celebrato apud Lateranum concilio sacris iterum interdixit, imperiumq; ei abrogauit. Cumq; audisset quod is fretus auxilio Pisanoꝝ quosdam cardinales è Gallia aduersitos partim cepisset, partim mari depressisset, ex animi dolore extinctus est. Dominicum & Antonium Vlyssiponensem ac Helisabetam Pannoniæ regis filiam inter sanctos retulit. Secessit Perusiam ob uarios in urbe tumultus. Seditionemq; cuiusdam Annibalis ex Annibalum familia uix euasit. Hic munus senatorium unà cum Pandulfo Sabello obiuit, ac absente pontifice nouam tunc primum hæreseos sectam excitauit, adscitis ad hoc quibusdam sacerdotibus, quo authore po. Rom. in ecclesiã dei coniurauerat. Iam senator more ueterū rogabat, populusq; sciscebat, ac omnia prope oppida in potestatem redegerat. Quod malum ulterius serpere, & Tyberis inundatio, & pestilentia subsecuta, præterea Gregorij reditus ad urbem prohiberunt. Re deprehensa ac extincta, Gregorius nihil ulterius in Annibalem animaduertit, quàm cum senatorio munere deiecit. Hoc item tempore Americus dux quidam Gallicus qui plura contra Saracenos gessit, in precio fuit, Cuius sepulcrum in basilica Petri cernitur hodie, cum hoc elogio.
- Hic iacet

Hic iacet Americus comes Montisfortis, Franciæ conestabilis, qui contra Albigenses pro fide catholica sæpius dimicauit: postea cōtra Saracenos ad partes Syriæ trās fretauit: à quibus in bello captus fuit, & diu in captiuitate detētus. Tandem per treugam liberatus dum rediret ad propria apud Hydruntum expirauit anno domini M C C X L I. Erant tunc Romæ potentes, Petrus, & Ioan. Cincius senator Fragepanes, partium Frederici: quos pontifex quāquam formidabat, redijt tamen Iacobi Capotij ciuis Rom. potentia fretus. Is enim Cincio restiterat, eiusq; adhuc nomen legitur in tabernaculo opere museo, eius impēsa exstructo in basilica S. Mariæ ad præsepe: in qua & Petrus item Capotius cardinalis sepultus est, qui aduersissimus Frederici fuit: ac xenodocheum S. Antonij non procul ab eadem, & Atheneum Perusinum, quod uocant Sapiētiam, de suo nomine excitauit. Gregorius item moritur pontificatus anno X I I I. Cælestinus I I I I. Mediolanensis sedit dies X V I I I. Vacauit sedes menses X X. donec cardinales à Frederico capti opera Balduini imp. Constantinopolitani restituerentur. Innocētius I I I I. è Flisco ac ex Lauaniæ comitibus, Frederico I I. imperante, quem antea magnopere amicum, in pontificatu inimicum habuit. Quapropter eius iram fugiens, Centumcellas proficiscitur. Inde in Galliam transfretauit, ubi libere contra eum sententias superiorum pontificum comprobauit. Ludouico deinde rege expeditioni Hierosolymitanæ se accingente collaudato, reuersus est in Italiam: ac Petrum martyrem ordinis prædicatorum, & Stanislaum præsulem Cracouiēsem inter sanctos retulit. Vir in primis iuris peritissimus. Apparatum Decretalium: præterea Autenticas edidit: & de iurisdictione imperij, autoritateq; pontificis librum scripsit, contra quendam Petrum Vineam, omnia imperatori tribuentem, quem apologeticum appellauit. Moritur Neapolit: unde Romam relatus, & in basilica Laurentij conditus est, anno pontificatus X I. mense V I I. Hic etiam cardinales ut pileo uterentur roseo, & equo ueherētur, instituit. Ipsum cardinalium nomen, ab initio epitheti honoratioris appellatio fuit. Nam alibi clericum cardinalem, & canonicum cardinalem legimus, id est, præcipuum, aut principalem, quo honore urbani dignabantur. Sicut enim urbis Romæ episcopus cæteris præstabat, sic etiam clerus Romanus, cui titulos Euaristus primus omnium distribuit. Iidemq; pontifici de communibus fidelium rebus adsistebant. Cardinales deinde posteris appellati. Gregorij primi extat epistola ad Populonienses, aliquem presbyterum sacramentorum gratia requirentes: Mittimus, inquit, uobis dilectum filium A. presbyterum cardinalem. Pompa his splendorq; comitum & ornatum defuere: quos Innocentius addidit, uti diximus. Nostra quoq; ætate Paulus etiam capitis tegmenta rursata. Inuenio item in antiquis tabulis apud ecclesiā Aretinam donationis cuiusdam Zenobij senatoris Rom. eidem ecclesiæ tempore Damasi pontificis factæ, ubi est huiusmodi subscriptio: Et ego Io. S. R. E. diaconus cardinalis ex parte Damasi pont. laudo & confirmo. Item in alijs tabulis donationis Caroli Magni cœnobio S. Anastasij Romæ, subscriptio huiusmodi: Et ego Leo episcopus Rom. ecclesiæ subscribo. Et ego Carolus imp. subscribo. Et ego Guilelmus S. Sabinæ cardinalis subscribo. Vbi obiter notandum pontificem Rom. solitum se subscribere, episcopum Romanæ ecclesiæ, multo rectius quàm hodie, episcopum catholicæ ecclesiæ. Nam si Romana, catholica est, honorem igitur hunc almæ urbi eripere uidentur. Alexander I I I I. Anagninus Frederico I I. imperante, sedit annos V I. Ecelinum de Romano & Manfredum Sicilia regem pontificum hostes persequutus est, misso legato Octauiano Vbaldino, qui subditos contra eos in officio confirmaret. Templum continuum diuæ Agnetis ædi, quod Bacchi fuerat, Constantiæ dicauit. Claram uirginem Alisinatam inter sanctos retulit. Moritur Viterbij. Urbanus I I I I. Gallicus sedit annos I I I. mensem I. dies I I I I. Oppugnatus à Manfredorege, Carolum Andegauensem, Ludouici sancti uiri fratrem, ad regnum aduersiuit. Perusij decessit: sepultus in æde Laurentij. Romani per absentiam eius iterum libertati studentes, Banderosios creant novos magistratus, qui uitæ necisq; haberent potestatem. Senatorem priuatum hominem, quædam Brancalionem Bononiensem legerunt: quem paulo post fugatum iterum reuocarunt. Clemens I I I I. Narbonensis, Frederico I I. imperante, sedit annos I I I. dies X X I. Is ad scientiam iuris mores sanctissimos addidit. Duas filias ex matrimonio ei natas habuit, quarum alteri C C C. libras Turonenses pro dote tantum assignauit. Alteri sacre uirgini X X X. Nepotem ex fratre treis obtinētem præbendas, duas relinquere coegit. Moritur Viterbij: post quem sedes biennio uacauit, quum non satis di-

Fragepanes
Iaco. & Pet.
Capotij

Cælestinus iiij

Innocētius iiij
M. cclxiiij

De Cardina
liū institutioe

Alexāder iiij
M. cclv

Urbanus iiij
M. cclxij

Banderosij
creati

Clemens iiij

Gregorius x gnus inueniretur successor. Gregorius x. Placentinus Rodolpho imp. Hic ante omnia pacem inter Genuenses & Venetos diu concertantes constituit. Deinde Florentinos pontificis oppida inuadentes sacris interdixit, proficiscensq; in Galliam Lugduni concilium celebrauit. In quo Michael Palæologus imper. Constantinopolitanus cum Romano dogmate rursus conuenit, cum eius maiores duodecies antea cōuenissent, semperq; descuiissent. Interfuit & Philippus rex. Reuertens inde Romam, ac iter prope mœnia Florētīnorum faciens, eos interdictio iam ferè triēnali soluere negauit. Moritur Aretij in itinere, ibiq; sepultus, atq; ut uir sanctus adoratus, cum sedisset annos 1111. men. 11. dies 11. **Innocētius v.** Burgundus ord. prædica. creatus Aretij, statim Romam profectus, in basilica Petri Mitræ consecrationisq; solennia peregit, sedit menses 51. dies 11. **Hadrianus v.** Flisco Innocentij 1111. fratris filius. Moritur Viterbij, die XL. **Ioannes xxj.** Vlyssiponensis uir admodum literatus, ut qui multa scripserit, uerum rebus agendis parum prudens. sedit menses 5111. Moritur Viterbij ex ruina conclauis. **Nicolaus 111.** Vrsinus compositus uulgo appellatus ob morum modestiam, Iordanum fratrem, Latinumq; fratris filium in patrum collegium cooptauit. Carolo 11. Siciliæ regi maxime inimicus, eoq; de officio senatorio deiecto, instituit, nequis princeps eum locum deinde obtineret. Petrum Aragonē ratione Constantiæ uxoris sollicitauit, uti eius regnum inuaderet. Ædem Lateranensem restituit: Sacellum S. sanctorum de nouo construxit: depositis illic apostolorum caluarijs donec templum recōcinnaret. In Petri basilica antiqua numero canonicos regulares adiecit, ut simul cohabitarent. Eius imago rem hanc testans, propè Lymphatorum columnam paulò ante uisebatur: ad cuius pedes prostrati religiosi, eius dicta excipientes erant. Notarios & tabelliones, ut pauperum sanguine uicitantes, ab se reiecit: Gregorium x. & Ioannē xxj. imitatus: uno tantum uitio inter eius laudes accusatus, immoderati erga suos amoris, tradens eis quæ ab alijs iustis de causis erepta fuerant. Inter quæ Surianū, ubi etiam moritur, quum sedisset ann. 1111. dies xxxj. Vrsinorum genus hic cōmemorare fas fuerit, ex Petrarchæ primū autoritate, qui hoc in antiquo codice se reperisse testat. Anno siquidē DLxxxj. v 111. Maurício imp. & Pelagio 11. sedente: Longobardi sub Artari Flauio rege Saturniā in Hetruria post longam obsidionem diripere, frustra auxiliantibus Gabinio Sorano Roscio & Anguillario nobilibus tunc ducibus. Quumq; Romā deinde obsidione cinxissent: Vrsinus & Primienus fratres C. Vrsino geniti, qui Spoletum tuebantur, cum exercitu auxilio uenerunt: potitq; à S. P. Q. R. signa quæ nunc gestant: præterea ciuitate sunt donati, locumq; in regione Arenulæ iuxta Tyberim ad habitandum consequuti. His alij quinque fratres fuere: Tarquinius, Quintiolus, Sextinus, Carentius, & Secundinus. Ex his deinde descendere Constantinus & Ramundus Vrsini, qui sub Carolo Magno aduersus Longobardos militarunt: præterea Pitilius, qui Pitilianum in Hetruria condidit. Hæc ex Petrarcha, Reperta est deinde posteris Romæ inscriptio huiuscemodī. Vrsus Alius, cuius satrapes ex Umbria in armis floruit adolescens, uir postquam factus est capitolium restituit: tabellas condidit: uix an. XLV111. Nonnulli ab eo repetunt Vrsu milite qui Maximū tyrannum post Valentiniani mortem interfecit. Alium igitur post hos Vrsu annis ab hinc D. uenisse item ex Umbria cum prole numerosa in eorum monumētis cōperiunt. Huius filij quum essent in bello præstantes, loca urbis munita occupauere. Theatrū Pompeij, molem Hadriani quæ postea pontifici cessit, ac montem qui Iordanus ab uno ex eis qui eum ceperat est appellatus. Item extra urbem uicina castra, quæ nunc possidēt trans Tyberim. In latitio quoq; Marinum & Neptunum olim Antium, usq; ad Alonsum regem possedere, quo tempore Colūnensibus ab eo regno pulsus hæc cum Sarno cōmutauerunt. In quo & ipsi regno partim uī, partim principū liberalitate, plurima tenuerūt. Inter quæ Nolā annis cccc. Qui uero ex recētioribus claritatem habebant: Bertholdus ipsius Nicolai nepos, Romanodiolæ comes ab eo factus. Rainaldus qui auxilio Florentinis proficiscēs apud Aquilā obiit. Alter Rainaldus Plūbini princeps. Roscius Anguillariæ comes, qui Carolo primo regi Neap. militauit, ac in obsidione Urbini sub Guidone duce Feretrano extinctus est. Vrsus item Anguillariæ comes cos. Romanus, qui omnia ferè administrabat: Petrarchaq; laurea poetica redimuit. Paulus, qui pōtificis partes contra Ladislaum regem tutatus est. Petrus Io. Paulus ex comitibus Monapelli, qui N. Picininū apud Anglare pfligauit: Ramūdu la cobi, ducis Nicolai filius, pulsus à patre cū execratiōibus: ac in Hierosolymitanā expeditio nem pfectus: uirtutē p fide orthodoxa ostētauit: hoste audacissimo puocātē interfecto, ac

Innocētius v

Hadrianus v

Ioannes xxj

Nicolaus ij

M. cclxxvij

Vrsinorum

familia

calce in cadauer sanguinolentū impresso, rubrā postea inferioris calcei partē pro insigni or-
natus gessit. Reuertēs ex Gallis dominātibus Tarentinū principatū est mercatus. Mariāq;
matrimonio sibi iunxit è Baltiorū familia, suorū hæredem. Hæc enim Baltiana progenies *Baltiorum*
ab initio Gallica, Carolū primū ad Siciliae regnum cōparandū est comitata, cui pro meritis *familia*
Venusia, Altamura, nōnullaq; alia circa oppida in Apulia sunt data. Hanc igiŕ Ramundus
eū patria ditioe & adoptione nominis Baltiani ducēs: post annos aliquot deceſſit, liberis
superſtitibus. Illa uero rursus Ladislao regi cum toto imperio hac lege nupſit, ut filios in re-
paterna cōſeruaret. Inter hos Ioānes Antonius, qui Tarēto, Nolæ, Aſculo, cæteræq; pater-
næ hæreditati ſucceſſit. Is unā cū duobus alijs Vrſinis ad Alfonſum in regnū Siciliae ſolli-
citādum profectus est. Fuere autē hi, Vrſus Iacobi pater Rainaldi nūc præſulis Florentini
auus. Alter Franciſcus urbis præfectus, Grauinæ dux primus qui Venetis militauit, cuius
poſtea nepos captus est à Cæſare Borgia, ac unā cum alijs ſtrangulatus. Alfonſus in regno
cōfirmatus, eiectis Colūnenſibus, Vrſinos extulit, Raimundumq; Vrſinū qui ei militauerat,
Salerni principē, Nolæ, Aſculiq; ducē cōſtituit, cui tantū filia Iſabella ſuperſtes, Ioānis
Iordani principis Brachiani mater fuit. Hoc extincto, Ferdinādus rex Robertum è Seueri-
natum familia, qui optimā ei nauarat operā, Salerni principē fecit, cuius filius Antonellus
contra eū poſtea coniurauit. Ioannē Antoniū Tarenti principē quem aduerſariū habuit,
necari demum iuſſit, filio eius Frederico principatu tradito, Vrſum uero conſeruauit. Hic
enim è ſtirpe Vrſinorū Soanorū, qui Pitiliano dominatur, auxilio Ioannis Antoni ſupra-
dicti, Nolæ, Aſculiq; dux factus erat, ab initioq; ſimul cum alijs cōtra regē, deinde trāſfuga
unā cum Roberto equite, cardinalis Latini fratre, pro rege in acie ſtetit: motus, ut aiūt, pre-
cibus uxoris. Moriensq; duos filios nothos regi commendatos, ditiois hæredes reliquit.
Verum paucis poſt annis ab eodem rege cauſante nō eſſe illius filios, matre etiā ſeu uī, ſeu
precio teſtate, eiecti fuere, quæ ſanè cauſa fuit, uti poſtea cæteri proceres ſibi timentes, ſub
Innocētio V III. exitu infelici rebellauerint, ut alibi narraui. Nunc Nolæ, Pitiliani comes
Nicolaus uir ſtrenuus, qui Venetis militat, ſucceſſit. Alia uero ſtirps ex Ioanne fluxit, illo,
cuius in ſacello Petronillæ uiſitur ſepulcrū. Is quatuor reliquit, Fraciſcum præfectū quem
ſupra nominaui, Iordanē card. Vrſinū, regni Siciliae magnū cancellariū, & Carolum qua-
terna prole illuſtrē, quæ patris auicq; luminibus obſtruxit. Hi fuere Latinus cardin. magna
inter patres authoritate, tantū extollēdæ familiae deditus, in reliquos inofficioſus. Neapu-
leo, domi magis clarus q̄ foris ſtrenuus, nam ædiū, uictusq; magnificētia, præterea libera-
litate ſuos omnis antecelluit: Robertus, quē equitē uocabāt, in bello audaciſſimus, magnū
rebus Ferdinādinis momētū adceſſit. Ioānes abbas Farſenſis noſtri ſeculi Apicius lauitia
menſarū. Martinus I III. Turonēſis, ſedit annos I III. men. I. Quum Petrū Aragonem *Martinus iiij*
clafſem cōtra Siciliae regnū clam parantē interrogaret, quid ſibi apparatus uellet, reſpōdit *M. cclxxxiiij*
ſe interulā laceraturū fore, ſi illā putaret cogitationū ſuarū conſciā eſſe, quod dictū Metelli
Macedonici prius fuit. Quare indignā fore expeditionē ratus, eū ſacris interdixit, bonorū
eius præda impune diripientibus cōceſſa. Moritur Peruſiæ, ubi ob uirtutis merita adoratur.
Non prætereūdus hoc tēpore Ricardus ex Annibalum Romanorū procerū ſtirpe. Is poſt *Ricardus ex*
Nicolai I III. ſupradicti mortē, comitijs pōtifijs præfuit, & Vrſum Nicolai nepotē præfe- *Annibalum*
ctura Viterbienſi deiecit: quapropter comitia turbata, q̄ cardinales Vrſini duo indignati, *ſtirpe*
Vrſum reſtitui ante omnia peterēt. Itaq; Ricardus tumultū contra ſe Viterbienſiū exortū
animaduertēs, cōclauē ingreſſus, cardinales eos capit, & in uincula conijcit, quod ubi Ro-
mæ reſcitū eſt, Annibalū factio Vrſinos ab urbe pellit, qui Præneſte ſe receperūt, ac paulo
poſt reuerſi, Annibales ipſi expulere. Ricardus cōpoſitis tādē rebus, dimiſſisq; cardina-
libus, ueniā à Martini poſtea legato ſuppliciter popoſcit. Hæc domus diu iā Romæ deſijt.
Honorius I III. è Sabellorū progenie, ſedit annos II. men. I. Habitaui in Auentino, ubi *Honorius iiij*
ædes quæ nūc extāt extruxit. Martini I III. acta cōtra Petrū Aragonē quum ille minime
deſiſteret, habuit rata. Ordine eremitarū Pariſijs non receptū probauit. Carmelitanis albū
adſignauit amictum. Poſt eius mortē, ſedes menſes X. uacauit, cum pleriq; cardinales ua-
letudinē ex cœli Auētini grauitate cōtraxiſſent. Sabellorū genus ex oppido Sabello di- *Sabellorum*
cunt deueniſſe, Columnēſium factionis. Virum habuit clarum Pandulſum, huius Honorij *genus*
fratrē, urbis ſenatorem: alterū in diſciplinæ ſeueritate Catonē. Poſtea uero Paulum ducem *Nicolaus iiij*
Venetorum, cui etiā illi ob uirtutem ſtatuum ſtatuerē. Nicolaus I III. Aſculanus ordi- *M. cclxxxiiij*
nis

- nis minorum, habitauit apud Basilicam sanctæ Mariæ ad præsepe, cuius apsidem exornauit, uti nunc pictura ostenditur. Petrum Columnnam in patrum collegium cooptauit, cuius adhuc epigramma sepulcri in eadem Basilica subito ingredientibus humi cernitur. Decessit in eodem loco, cum sedisset annos quatuor, Dies octo. **Cælestinus v.** Eserniensis prope Sulmonem, Petrus Moroneus antea uocatus, ex eremita pontifex Caroli II, regis & Latini cardinalis fauore creatus: Aquilæ mitræ solennia obiuit, ubi miraculo rei nouæ, ducēta ferè hominum milia spectatum conuenere. Sed uir optimus magis solitudini natus quàm rebus agendis, persuasus à Benedicto Caietano, qui postea Bonif. VIII. & eius successor fuit: sese pontificatu mense VI, abdicauit, à quo postea creato pontifice captus, in custodia interijt, qui ob patientiam uitæq; merita, inter sanctos deinde à Clemente V. relatus fuit. **Bonifac. VIII.** Anagninus sedit annos VIII, menses IX, dies XIII. Annum Iubileum primus instituit ac celebrauit, anno M. CCC. quem ritū posteris mandauit cetero quoq; anno seruari, antiquæ legis imitatione, licet illa quinquagesimo coleret, uti testatur Iosephus simul & Leuiticus cap. XXV. longe religiosus. Nam & seruos manu mittebat, & debita relaxabat. Bonifacius insuper Basilicā Petri tintinnabulis æreis quibus nil dulcius auditur, exornauit. Eius uectigalia longe adauxit. Sextum decretalium librum, iuuante Dino Mugellano, cōposuit. Cum Francorū rege Philippo ac domo Columnensī graues exercuit inimicitias: ex ea duos cardinales ordine, Philippum quoq; regni iure deiecit. Ille Sciarram Columnensem profugum ad littus Massiliense adpulsum, ac à piratis captū redemit, eumq; cum nauibus & auxilijs in Italiam dimisit, qui Anagninæ Bonifaciū ex improuiso adortus, cepit, eumq; in custodia fame necauit. **Benedictus XI.** Taurisinus ordinis prædicatorū, cardinales Columnenses, & Philippum regē restituit. De interfecto-ribus Bonifacij quæstionem egit. Moritur Perusiæ mense octauo. Signa sanctitatis dicitur post obitum ostendisse. **Clemens V.** Vasco, præsul Burdegalensis, post longam patrum contentionē absens Perusiæ creat, qui statim cardinales in Galliā uocat, anno M. CCCV. ubi successores mansere annos LXXXIII. librum Clementinarum ab se cōpositum edidit in Viennensi concilio. Basilicam Lateranensem Romæ incendiū passam restitui mandauit. **Cælestinum V.** nomine Petri confessoris inter sanctos retulit. Sedit annos octo, menses X, dies XV. Dicitur ad eius mitræ solennia Lugduni tot mortales ex omni Galliā cōuenisse, ut Ioannes Britannia dux cum multis alijs ruina muri occubuerit, Philippus rex parte corporis læsus, pontifex quoque ipse turba ingenti oppressus, uix mortis periculum euaserit. Templariorum ordinem iustis de causis destruxit, eorū bonis Rhodijs militibus concessit. Venetos ob Ferrariam occupatam, itemq; Florentinos, & Lucenses sacris interdixit. Tris legatos ex ordine patrum ad regendam Italiam misit. **Ioannes XXII.** episcopus Portuenis, Lugduni pontifex renunciatus post biennij spatium, quo sedes ob patrum discordiam uacauit, Ludouicum Tolosanum præfulem ordinis minorum Caroli II. filiū, duos item Thomas, Aquinatem, & præfulem Erfordensem inter sanctos retulit. Nouam militum religionem in Lusitania instituit, quorum caput est oppidum Syluensis Dioceseos. Ludouicum Bauarum hostem ecclesiæ sacris interdixit. Guidonem Petrammalam præfulem Aretinum ob Tifernum occupatum præfulatu deiecit. Sedit annos XIX. Menses III. Dies XIII. Huius etiam tempore secta Fraticellorum de opinione nuncupatorum excitata est, qui Petro de Corbario Reatina dioceseos ordinis minorum pseudopontifici tantum obtemperabant. Is enim à Ludouico Bauaro creatus, & à Bonifacio comite Pisano Romæ captus, Auenionemq; ductus ad Ioannem pōtificem, in carceris pedore extinctus est. Hi itaq; pontificem ipsum Ioannem simul cum successoribus reijciebant, dicitantes non uerum esse pastorem, sed Corbarium. Idq; malum late per Italiam & extra serpebat: eos tantum commercia libidinum, marium & sceminarum unā in antris inclusos conciliabant extinctis luminibus, infantemq; eo modo genitum in cœtum eum deferebant, tradebātque quisque per manus alteri & complexus, donec exanimaretur. In cuius sinu id contingeret, eum summo sacerdotio præficiabant. Huic sceleri perquirendo data prouincia nostra ætate Ioanni Capistrano uiro sanctissimo à Nicolao V. pont. Fabriani XII. ex eis cōprehensi, pertinaciter ignem pertulerunt. Hic etiā scribarum apostolorum collegium numero distinxit, qui proprio ingenio literas dictatas conscriberent: ijdemq; plura obibant officia, quorum postea facta diuortia. **Taxas item constituit.**
Benedictus

Benedictus XII. Tolosanus, sedit annos VII. Menses IIII. Dies XVII. Sententiam Joannis in Bauarum probauit. Quare quum ius imperij ad pontificem deuenisset, imperialibus oppidis uicarios ipse constituit. Rem omnem pœnitentiariæ simul & taxas literarum ordine constituit. Sub hoc tempus Iuo presbiter emicuit inter Britones natus, pauperum aduocatus, quibus omnem tradebat substantiam. Demum in catalogum postea à Clemente VI. relatus. Clemens VI. Lemouicensis Iobileum absens Romæ celebrari iussit, idq; ad annum L. reduxit. Carolum Boemiæ regis filium, in Bauari contumeliam, imperatorem declarauit. Rainaldum Ursinum, & Nicolaum Capocum in ordinem patrū promouit. Seditq; annos X. Hoc tempore Romæ Nicolaus Rentij tyrannidem urbis occupauit. Hic publicus scriba erat, nec sanè bono genere, sed magni & erecti animi populū ad libertatem excitauit, arma corripuit, Capitolium occupauit, hocq; titulo in subscribendo usus. Nicolaus Seuerus & Clemens, libertatis, pacis, iustitiæ, Tribunus, ac sacræ Romanæ reipublicæ liberator illustris. Quo factum est, ut omnis Italia ad eum legationes de amicitia ineunda, & pace mitterent, sed dum tyrannus paulatim efficitur, pulsus ex urbe post septem menses postquam regnare cœperat: nocte in Boemiã ad Carolum Joannis filium confugit. Ille captum eum ad Clementem misit, à quo in uincula coniectus, usq; ad successorem eius Innocentium VI. in carcere perseuerauit, à quo postea dimissus Romã, ut Francisco Baroncello ciui Romano qui etiam similem tyrannidis stultitiam mouerat, resisteret. Is Franciscus Romæ admodum potens, pulsus è senatorio munere Ioanne Vrfino, & Petro Columnensi, Tribunitiam sibi potestatem usurpauit cum huiuscemodi titulis. Franciscus Baroncellus scriba senatus, dei gratia almæ urbis tribunus secundus, ac Romanus Cos. Igitur ad hunc tumultum comprimendum Nicolaus ab Innocentio, ut diximus, missus: urbem ingressus, cum eius factione Baroncellum pellit, tribunatu solus potitur. Sed breui post tempore quum esset nobilitati, & præsertim Columnensibus aduersus, à ciuibus obruncatur. Innocentius VI. Lemouicensis Aegidium Carillam legatum ad res Italiæ componendas misit. Hic enim genere Hispanus è gente Carilla, in rebus agendis longe prudentissimus, statum ecclesiæ eo tempore uarijs tumultibus exagitatum, absente pontifice pacauit, uicarios terrarum quos idoneos uidisset, confirmauit: è ciuitate Foroliuensi ubi continuo ferè morabatur, Ordolphos male de rebus ecclesiæ meritos sustulit. Iterum ab Urbano VI. in Italiam missus, Barnabam uicecomitem statum pontificis turbantem compressit: rursus uicecomitum copias duce Io. Haucuto Florentinos infestante, inter Aretium & Cortonam afflixit, qua uictoria omnes ecclesiæ rebelles ultro sese dedidere. obiit Viterbij, sepultus Assisij sepulcro ab eo cõdito. Ad Innocentium redeo, qui Carolum imperatorem iussit à duobus Romæ cardinalibus diademate redimiri. Cum Romanis tumultuantibus sæpe de creandis senatoribus egit, ut ipse deinceps priuatim hominem mitteret: itaq; Raimundum Senensem de gente Ptolemæa primum senatorem misit semestrem. Res aliquot annos perseuerauit. Deinde Romani res nouas appetentes, reformatores crearunt, qui senatus gererent potestatem. Sedit annos X. Urbanus V. Lemouicensis Aegidium legatum iterum in Italiam mittit. Ipse quarto pontificatus anno Romam uenit, apostolorum caluarias diu quæsitæ, ac tandem repertas in sancta sanctorum sacello neglectas, oculis argenteis operuit, atq; in loco ubi nunc uisuntur condidit. Apud urbem ueterem & montē Flafconē ædis pontificales extruxit: in Galliã rediturus Ioannē Haucut copijs quæ sub Aegidio militauerat præfecit. In itinere apud Massiliam excessit, anno pontificatus IX. Quo tēpore Brigida è Suetia Romã uenit. Hæc enim liberos, mares quatuor ac totidem fœminas sanctos omnis habuit. Inter quas Catharinam uirginē, quæ matrem uiduam Romam comitata, ubi accepit uirum quem nunquã attigit ex consensu, defunctū esse, perpetuo cœnobio sancti Seruatoris, quem ritum mater instituerat, se dicauit. Quam Iulius iamiam in catalogum referre unã cum Francisca Romana matrona statuit, quæ & ipsa sub Eugenio clauit prodigijs ac sanctitate: uoluptatē inuiti coitus ardēte supra uuluã larido reprimebat. Ad Brigidam redeo, quæ sepulcrū unã cum filia adiuuit annis XXVIII. Deinde in urbe morata ac defuncta, opera eiusdē Catharinæ in patriã relata est, ubi utraq; iacet. Gregorius XI. Lemouicensis, sedit annos VII. menses V. Sub hoc omnia in Italia pontificis oppida defecere: Tifernatibus, Perusinisq; initium facientibus, ac Florentinis sollicitantibus; quapropter card. Gebennensem legatum cum Bernardono duce, ac V

Benedict. xij

Clemens vi
M. cccxlv

Nic. Rentij

Franciscus
BaroncellusInnocentius vi
M. ccclij
Aegidius
CarillaReformatores
Urbanus VBrigida
Catharina

Francisca Ro.

Gregorius xi
M. cccclxxv

millibus

- Pratenses** millibus Britonum subsidio misit. Pratenses legati aduentu, spe auxiliij à Florentinis descivere, qui statim repressi, authoresq; capite mulctati. Foroliuenses Sinibaldum Pinum, Io. Theobaldum Ordelaphos in urbem subito recipiunt: quorum armis sese à Britonum furore tueantur. Legatus quum iam mœnia Bononiæ rebellis obsessurus petijisset, cognito Florentinorum exercitus cum Rodulpho Varano duce aduentu, hostibus auxilio uenientium, secessit Cesenam, quam misere Barbari diripuerunt. Igitur Gregorius ut his occurreret malis, Romam ire statuit, reuocatus literis diuæ Catherinæ uirginis Senensis, hortate etiam Baldo Perusino eius olim præceptore, ac palam dictitante, quod salua conscientia, urbem negligere non posset. Quamobrem anno M. CCC LXXVI. clam paratis tribus remibus XXXI. in Rhodano res alias simulans, primo Genuam, inde Cornetum adplicuit, unde Romam profectus, ingenti omnium læticia, Florentinos qui omnem fere pontificis ditionem ac oppida circa se occupauerant, sacris interdixit. Deinde bellum cōtra eos mouit. **Vrbanus VI** M. CCC LXXXV. Neapolitanus, archiepiscopus Barenis, extra senatus ordinem creatus est. Gallici autem cardinales secessione facta, alium Gallum Clementem eligunt. **Vrbanus** Carolo regi Neapolitano, quod nepotem eius principem creare noluiisset, maxime infensus fuit. Quare Nuceriæ ab eo armis petitus, inde auxilio Ramundi Baltiani principis Tarentini, nauigio Genuam aufugit, ubi dum ueheretur, quinq; cardinales qui cum pseudopontifice conspirauerant, depressit. Romam reuertens primo numero patres XXXI. una die addidit, exceptis tribus, Neapolitanos omnis, Florentinos præterea interdixit per **Gregorium** iusso absoluit: sedit annos XI. Menses VIII. **Bonifacius IX**. Neapolitanus è Tomacellorum familia, iuuenis admodum creatus: sedit annos XIII. Menses IX. Vestigal prædiorum sacerdotalium, quod annatam uocant, instituit: nonnulli Io. XXXII. id tribuunt, parandi auxiliij gratia aduersus infideles, quãquam Anglici præterquam ad præfulatus id minime admiserunt. Ladislaum puerum Caroli regis filium Caietæ coronari iussit. Perusiam cōponendæ discordiæ causa inter Raspantes & Gentilomines profectus, non prius redijt quàm Banderesijs, quibus omnia licebant, sublatis: senatorem externum, ut statutum prius fuerat, adcerferent. Tres enim cameræ conseruatores inconsulto pontifice iam elegerant. Hoc tempore Tamerlanes mortuus, & Albi per totam Italiam uisi, quos Bonifacius compressit, eorum duce supplicio adfecto. Quidam enim presbyter fuerat, qui ex alpihus descendens cum uexillo crucis & alba ueste, ingentem omnis ordinis, sexus. ætatis cateruam secum specie religionis traducebat, tantumq; loca obibat, & Viterbium usque uenerat. Hemanuel item Chrysoloras in Italiam uenit. præceptor Græcæ disciplinæ, qui primus iuuentutem Italicam literis erudijt. Post huius mortem Romani ad libertatem excitati, Columnensibus ducibus, At Vrsini pro ecclesia, qui concurrentes armis inferiores discessere. Res tandem intra mensem conciliata. **Innocentius septimus** Sulmonensis, Romanos petentes Capitolium, arcemq; sancti Angeli, & pontem Miluium, remisit ad Ludouicum fratris filium ex Melioratorum familia, qui in Piceno quædam oppida tenebat, tunc uero Romæ apud Zenodocheum sancti spiritus in Saxia morabatur: qui ab eo sunt trucidati, è fenestrisq; XI. præcipitati. Inde ob metum pontifex **Ioan. Colūna** Viterbium secessit. Interea Ioannes Columna & Troiæ, ac Gentilis Varanus, Camerini comites, Ladislai regis Neapolitani duces, omnia ea loca munita occupauere: arcem minime potuerunt: repulsi omnes mox à Paulo Vrsino, Mostarda, & Cæcolino cohortium præfectis ab Innocentio missis, qui rebus tandem pacatis redijt. Sedit annos duos. **Gregorius XII** Venetus, creatus Romæ hac lege, ut si ex re foret ecclesiæ, se pontificatu abdicaret, ob **Benedictum XIII**. Petrum Lunam uocatum, qui Auenione Clementi pseudopontifici successerat. Cardinales ex utraq; parte Pisas adnauigant, ibiq; utroq; pontificatu deiecto: **Alexandrum V**. in concilio creant. Interea Romæ magnos excitat tumultus **Ladislaus** Siciliae rex. Frumenti rubium XVIII. florenis uenijt. At rex ipse è Sicilia eius copiam aduectam Romanis distribuit, intra quod precium annona postea semper stetit, præterquam hoc anno M. D. V. dum hæc proderem: Iulio sedente, ad aureos XIII. peruenit, supra uidelicet flo. XXX. **Alexander V**. Cretensis natione, ordinis minorum creatus in concilio Pisano: quãquã illi duo deiecti officij diuersis in partibus exercere non desisterent, ut **Gregorius** Lucae **Gabrielem** Condemerij cardinalē fecit, qui postea **Eugenius XIII**, fuit, **Alexander** liberalitate in pauperes ingenti erat: solebatq; dicere se diuitē episco

episcopum, pauperem cardinalem, & mendicum pontificē fuisse. Summus præterea theologus: in sententiæ libris cōmentarios edidit. Adhibitus consilio Ioannis Galeatij uicecomitis, & eius opera archiepiscopus Mediolanensis factus fuit. Postremo Ladislaum regni iure deiecit, idq; Ludouico Andegauensi adiudicauit. Decessit Bononiæ, mense octa-
uo pōtificatus. Sepultusq; in æde minorum. Ricardus Sanguineus Romæ ob seditionem capite plectitur, qui à Paulo Vrsino unà cum pluribus alijs Columnensibus & Sabellis Ricardus
portam sancti Laurentij capientibus, captus fuerat: anno M. ccccxxii. Ioannes uige- Sanguineus
simustertius Neapolitanus, Baltassar Coffa uocatus, uir potius militari, quàm sacræ ido- Ioannes xxiiij
neus disciplina. Legatus diu Bononiæ fuit, qui mox in concilium Constantiense uocatus, M. ccccxxij
Cosmo Medice eius amicissimo dissuadente profectus est, ubi criminibus conuictus inde
aufugit, captusq; apud Aldeburgen castellum, triēnio custoditus, nullis nisi Germanis mi-
nistrantibus, quorum linguam minime nouerat. Mox eo deiecto unà cum Gregorio &
Benedicto, Martinus omnium consensu pontifex creatur. Ladislaus hoc tempore dum
Florentiam pergit, in itinere in coitu mulieris, quæ medicatam opera Florentinorum uul-
uam habuit, extinctus est. Idem in uita olim etiam potionatus exenteratis mulis se inclu-
dens uenenum euaserat. Dumq; concilium Constantiæ celebratur, Romani libertatem cō-
clamant. Petrus Matutius ciuis inuitus rempublicam suscipere coactus: sese mox magi- Petrus Ma
stratu abdicauit, quum legatum cum senatore à Ioanne pōfice missum uidisset, quorum tutius
aduentu Ioannes Cincius, & Paulus Palonus securi percussi sunt. Mandauit item Ioānes Ioan. Cincius
supplicationes cum capite Io. Bap. fieri. Romani fraudem timentes, quod id Florentinis
uendere statuisset, omnino prohibuerūt. Martinus v. è Columnensium familia Sigismū- Martinus v
do imperatore maxime procurate creatus in concilio Constantiensi, statim in Italiam ipso M. ccccxxvij
imperatore inuito reuertit, prius Basileæ indicto cōcilio. Mediolani primum honorifice à
Philippo duce eius amicissimo excipitur. Deinde Florētiæ substitit, quod Brachius Peru-
sinus omnem pontificis ditionem occupauerat. Ibiq; Cosmi Medicis precibus, Ioannes è
custodia liberatus, cardinalis etiam remanere permittitur. Qui paulopost in ea ciuitate de-
cessit. Martinus necessario quodammodo in ipsum Brachium sumpto bello, tandem pre-
cibus Florentinorum pacem cum ipso fecit, qui pedibus pontificis prostratus, ueniam pe-
tij præteritorum, eidemq; postea militans unà cum Gabriele Condemerio legato, Bono-
niam rebellantem in officio cōtinuit. Martino autem Romam uenienti, omnis ætas sexus
obuiam proficiscitur, anno M. ccccxxxi. Alemanum de Ademaris cardinalem, pa- Cardinalis de
tria Florentinum, uirum doctissimum ad Petrum Lunam in Hispaniam misit, oratum ut Ademaris
se pontificatu abdicare uellet. Huius nunc tumulus in sancta Maria noua conspicitur. Lu-
douicum Ludouici regis fratrem, qui hæres à Ioanna sorore Ladislai regis institutus fuerat,
in regno confirmauit, querente maxime Alfonso Aragoniæ, qui suo id iure uindicabat.
Quare bellum Aquilæ urbi, duce Brachio mouit. Pontifex Franciscum Sfortiam auxilio
mittit. in ea pugna interficitur Brachius, qui q̄ sacris esset interdictus, Romæ extra portā
sancti Laurentij in loco profano sepultus est. Martinus ex operibus publicis atrium Basilicæ
Petri restituit, pauimentum Basilicæ Lateranensis extruxit, ubi & se condi post obitum
mandauit. Eius nunc sepulcrum in medio templo cum ænea statua iacente conspicitur.
Sedit annos xiiii. M. liii. De Columnensium autē origine, ut par est in hoc loco recen- De Columnen-
sere, nihil sanè exploratum, authorem tamen habeo, qui dicat eos ex oppido Columna de- sium familia
scendisse. Ipsi in stemmatis nihil antiquius præferūt quàm ab hinc annis ferè d. Odonem
quendam magnū militem appellatū, qui omnia simul eorū castra unus possidebat. Deinde
familie triplex facta deductio. Prima quæ de Ginazano dicitur. Secunda de Gallicano.
Tertia proprie de Colūna, in quibus uiri principes prope cc. usq; in hodiernū emicuerunt.
Religiosus inter eos nihil Ioāne Eduardi filio nominatur. Is cardinalis sanctæ Praxedis, ac
legatus in expeditione Hierosolymitana fuit, anno M. ccxx. martyrium ferè passus.
Nam inter duos postes à Barbaris hostibus inclusus, iamiam secūdus erat, nisi illos diuina
prouidentiā eius constantia fideq; permotos pœnituisset. Reuertēs uero, Columnam cui
Christus adligatus ad plagas fuerat, secū attulit, quæ nunc apud ædem S. Praxedis uisitur.
Ab his etiam uiris Xenodocheum prope Basilicam Seruatoris excitatum. Nihil uero au-
dacius Sciarra, qui Bonifacio v. restitit, siue Petro Columna, qui sub Paschali II.
Cauos oppidum occupauit, siue Ioanne Columna milite Ladislai regis, qui sub Inno-
centio

centio VII. Nihil insuper contumacius Stephano Columna, qui Romæ inuito pontifice L. Bauarum coronauit, unde columnæ gentilitiæ corona est addita. Nihil denique melius aut benignius hoc ipso Martino, cuius fama bonitatis, modum tot ecclesiæ turbinibus imposuit. Huius fratres ex Agapito patre tres fuere. Iordanus maximus natus, dux Venustæ: deinde princeps Salernitanus: Sciarra, qui sine liberis decessit: & Laurētius comes Albæ: ac magnus regni camerarius. Huic item ultimo tres liberi fuere. Antonius princeps Salernitanus & Marchio Crotonis ac urbis præfectus: Prosper sancti Georgij ad Velabrum diaconus cardinalis: & Eduardus dux Amalfitanus: ex quo Io. & Fabritius geniti. Ex Antonio uero Io. cardinalis, ac Prosper, qui gratia nunc & autoritate apud Iulium florent: quantum sub Alexādro prius exagitati fuere. Ipsi autem Prosper & Fabritius impigri duces, in rebus Neapolitanis egregiam nuper Hispanis operam nauarunt. Eugenius IIII. Venetus, ordinis Cælestinorum apud Mineruæ templum, anno M. cccc xxxi. v. Non. Mar. creatus, Sigismundo imperante, quem Romā profectum diademate redimiuit. Quum Nicolaus Fortebrachus agrum Romanum uastaret, ciues frustra apud pōtificem questi, ad libertatem animum excitant. Molem Hadriani, ac Capitolium capiunt. Septem creant gubernatores. Franciscum adolescentem cardinalem, ac uicecancellarium fratris filium pōtificis capiunt, ac in custodiam mittunt. Eugenium ipsum apud Basilicam Mariæ uirginis trans Tyberim relegant: qui deceptis custodibus aufugiens, clam cimba piscatoria comparata Ostiam: quanquam sagittis insectantibus Romanis, inde Florentiam deferatur, ubi aliquot annos commoratus, Bononiam postea se contulit, ibiq; ædes quibus nunc inhabitant legati, extruxit. Quum negasset ad Basiliense uenire conciliū, Ferrariæ indixit. Quare Basilienses pseudopontificem Felicem Amodeum nomine, Sabaudia ducem, eremitam agentem, creant. Cœptum igitur Ferrariæ, ob pestilentiam necesse fuit Florentiam transferre, ubi & Armeniorum legati, & Ioannes Palæologus imperator Constantinopolitanus cum Romano pontifice de fide orthodoxa conuenere: quum Ioannis maiores terdecies conuenissent, quod argumētum in ualuis æreis Basilicæ Petri ab eo factis continetur. Inde Romam metu liberatam à patriarcha Vitellico, qui cuncta pacauerat, uenit. Sed quoniā de hoc incidit mentio, paucis dicendum. Hic patria Cornetanus Ioannes nomine, patriarcha Alexādrinus, ex humili loco in senatum adscitus, duci propior quàm sacerdoti fuit: quippe qui absente pontifice legatus, tumultum Romæ cōpressit, statumq; reliquum ac terras rebelles pacauit: de fontibus supplicium sumēdo, inter quos fuit Antonius Pontadera, quem ueluti prædonem omnia infestantem, captum, arbori oliuæ suspendit. Franciscum Vicum Viterbiensem, & Fulginatem tyrānos in arce Soriani securi percussit: demum, quod contra Florentinos cum Philippo duce inuito pontifice conspirasset, per insidias captus in transitu pontis, ac in Hadriani mole custoditus, ueneno sublatus est ab Antonio Rido Patauino arcis præfecto. Eugenius autē ubi Romam uenit, picturam Basilicæ Lateranensis à Martino inchoatam, ad hoc æui durantem, in pariete absoluit, porticumq; qua ad S. sanctorum sacellum itur, extruxit. Ludouicum patriarcham Aquileiensem solertissimum uirum, cum exercitu Florentinis auxilio misit, qui tunc ad Anglare oppidum à Picinino duce copiarū Philippi uicecomitis oppugnabatur: ex quo uictoria potiti sunt. Hic Ludouicus patria Paduanus, arte medicus, ob sua merita pugnae, in senatum adscitus, tantos sibi spiritus adsumperat, immemor generis, ut primus sit ausus cardinalium, canes equosq; alere: conuiuiorum, lautitiæq; ac supellectilis plus quàm illi ordini par erat, splendorem introducere: Ciues Romanos ad omnem ignauiam uitæ collapsos ad cultum ciuiliorem reducere, Campum Floræ ubi greges pascebantur, munire. Denique unus omnia tunc administrare. Schisma quoque Felicis pseudopontificis facile sublatum. Hic enim Amodeus dux fuerat in concilio Basiliensi creatus à Germanis, quod in concilio Constantiensi fuerat indictum: sed de hoc satis in reb⁹ Gallicis. Eugenius igitur post hoc Iulianum Cæsarinum legatum cum Vladislao Pannoniæ rege aduersus Turcas misit, in quo ambo pariter occubere. Fuit studiorum amantissimus, quotidie se in secretum aliquot horas recipiendo: uultu alioqui decoro, ac uenerabili, oculos in publico nunquam attollebat, ut à parente meo qui eum sequebatur, accepi: cardinales xvi. Florentiæ fecit, inter quos Græcos duos, Bessarionem Nicenum, atque Isidorum Rutenum, Guilelmum de Eustouteuilla Rothomagensem, Decessit Romæ pontificatus anno xvi. ætatis Lxiii, salutis

Eugenius IIII
M. cccc xxxi

Patriarcha
Vitellicus

L. Patriarcha
Aquilienfis

Felix pseudopontifex

Cardinaliū
creatio

nis M. ccccxlvii. vii. Calend. Martij, & in Basilica Petri conditur. Nicolaus v. *Nicolaus v*
 natione Lunensis, ex oppido Sarazano, imperatore Frederico III. Sedit annis VIII. *M. ccccxlviij*
 Thomas uocatus, arte medicus, deinde subdiaconus factus, ex humili loco. Bononiae stu-
 dijs profecit, adiutus benignitate Nicolai Albergotti cardinalis sanctae crucis. Missus
 deinde cum Ioanne Caruaialla Hispano ab Eugenio in Germaniam, Basiliensis concilij, ac
 neutralitatis, ut ipsi appellabant, tollendae gratia: fautorē tunc Romani pontificis Aeneam
 Piccolomineum, qui postea Pius II. fuit, apud Fredericum imperatorem nactus, omnia
 ex uoto reportauit. Redeuntibus honor adhibitus, roseis Galeris obuam missis, ac in se-
 natus ordinem receptis. Eius tempore opera Simoneti ordinis Eremitarum, pax inter
 Venetos & Franciscum Sfortiam facta: utq; Alfonsi regis autoritas huic accederet, ora-
 tores principum simul & Dominicus Capranicensis legatus ad eum profecti. Erat hic &
 ingenio uehemens, & libertate loquēdi, qua olim Fauonius apud Rom. Dum esset in cō-
 clauī, Stephanus Porcarius in Araceli coniuurationem de libertate fecit, quem ille postea *Stephanus*
 Bononiam relegauit. Inde clam redeuntem, ac in incepto perseuerantem, unā cum caeteris *Porcarius*
 coniuuratis deprehensum in arce suspendit. Inter coniuuratos fuit Baptista Sciarra, qui
 per medios armatos solus incolumis euasit. Fredericum imperatorem unā cum coniuge
 Leonora diademate cinxit. Iubileum annum M. ccccl. celebrauit, quo tempore pons
 Hadrianus tabernis tunc opprimentibus angustior, quodam die multa milia concurrentia
 non cepit, sed partim in Tyberim deiecti, partim calcibus equorum oppressi fuere. Biblio-
 thecam Vaticanam instituit, missis quaquauerfus doctis uiris comparandorum librorum
 gratia. Primus nostri seculi literas pene extinctas excitauit, praemijs omnibus uirtute pra-
 ditis hominibus inuitatis. Officium nullum seu magistratum uendidit. Basilicam Petri ab
 apsidis fronte pulchro coepit opere augere: Itemq; murum Vaticano superstantem magni
 sumptus. Opus utrunque imperfectum. Constantinopolis eius tempore à Turcis direpta,
 quò paulo ante Isidorum cardinalem Rutenum, natione Graecum, ad confirmandos ani-
 mos miserat. Inter tot uiri huius egregias laudes, uitium hoc tantum notatum, quod nimio
 bibendi studio teneretur: perquisitis undique uinorum generibus. Decessit anno pontifi-
 viii. Salutis M. cccclv. ix. Calēd. Aprilis. Calistus tertius praesul ac genere Va- *Calistus iij*
 lentinus, Alfonsus Boria uocatus, uir iuris pontificij scientia doctissimus, Alfonsi regis fa- *M. cccclv*
 miliarissimus, anno M. cccclv. vi. eid. Aprilis pontifex creatur ex uaticinio Vin-
 centij ordinis praedicatorum, quem uiuentem Valentiae coluit, ac post mortem inter san-
 ctos retulit. Expeditionem in Turcas quam antea uouerat si ad hunc statum perueniret,
 continuo sumpsit. xii. igitur triremes collationibus Christianorum cōparatas cum Lu-
 douico patriarcha Aquiliensi, quem supra memorauī, classis praefecto, mittit. Qui expu-
 gnata Lesbo insula cum aliquot castellis, breui tempore reuersus est. Vncafian Armenie
 Persiaeq; regem, per oratores magnopere hortatus contra eosdem hostes. Quamobrem
 ille uictoria potitus, gratulatum ad pontificem legatos misit, quod eo impulsore haec feli-
 citas sibi contigerit. Huius etiam tempore, nobilis illa ad Belgradum uictoria contigit, ubi
 tres Ioannes interfuere, Caruaialla legatus, Vaiuoda dux, & Capistranus concionator.
 Vir fuit admodum mitis, ac in pauperes magnopere liberalis. Caedes per urbem ab Hispa-
 nis plurimae, eo tamen nescio, fiebant, quod Borgiae fratris filio feroci ingenio nimium
 permetteret, cuius fratrem Rodericum uicecancellarium fecerat. Senio longo confectus
 moritur in urbe, quum sedisset annos tres, menses totidem. Anno M. cccclviii. *Pius ij*
 octauo eid. Augusti. Sepultus in Basilica Petri. Pius secundus Senensis Aeneas nomine, *M. cccclviij*
 gente Piccolominaeus, apud Corfinianum castrum Senensium ob paupertatem parētum
 natus, in ipsa adolescentia peregrinatus, quum magnam praeferebat indolem atque ingenium
 in Frederici imperatoris dignationem uenit, eiusq; magister epistolarum: postremo rebus
 magnis, legationibus etiam adhibitus, unus omnia apud eum obibat. Quumq; sub Euge-
 nio in abrogando Basiliensi concilio magnopere Romanae fauisset ecclesiae, à Nicolao
 praesul Tergestinus, deinde Senensis, mox à Calisto cardinalis, denique eius successor fa-
 ctus: nihil antiquius habuit quam contra Turcas ipse proficisci, quod proculdubio pro-
 positum religiosum absoluisset, si per ignauiam caeterorum principum Christianorum qui
 eum decepere, praesertim ducis Burgundiae, licuisset: cuius rei gratia Mantuae cōuenerat,
 ex eoq; dolore decessit. Eius res gestas elogium hodie sepulcri continet. Ferdinandum re-
 X gem

gem in regnum Neapolitanum auctoritate ac exercitu adiutum instituit. Sigismundum Malatestam uirum facinorosum, bello ac edita uulgo accusatione infectatus est. Cathari nam Senensem in sanctarum catalogum redegit. Vir moribus castissimus, religionis amatissimus, literis ac studijs pertinacissime deditus. Nam inter tot occupationes, etiam in extremo historiam orbis geographiæ cœptauerat, magis uere ac diligenter quàm eleganter. Nam eloquio quodam naturali, ac laterum firmitate magis quàm literis clarus habebatur, scripta quæ eius quanquam sermone carent Latino, uim tamen & uirtutes ostendunt oratorias. Tot igitur uiri laudes unum tantum ambitionis uitium cōmaculabat. Quum semper promotionum appetentissimus fuerit atque gloriæ, ea quæ de causa & labores plurimos susceperit, amicitias quæ principum coluerit, ac demum pontifex sedit annos VI. uixit LXX. Decessit XVIII. calend. Septembris, M. CCCCLXIIII. sepultus in basilica Petri ingredientibus sinistrorsum. Paulus II. Petrus Barbus patria Venetus, successit anno M. CCCCLXIIII. Eugenij sororis filius fuit, ab eodem cardinalis ægre factus, quod natura bardus, ac crassa ceruice fuisset. Quapropter res pontificalis magnam in eo primum fecit inclinationem, ut deinde traditæ per manus successiones usque ad hunc diem innumerabilibus malis tempora refererint, dum ianuæ uitiorum omnium reclusis, palam cunctis antiquam pastorum disciplinam pessundare liceret. Is enim nec literatura, neque moribus probatus, ea de causa est cæteris grauibus uiris prælatus, ut Ludouico patriarchæ resisteret, cum quo similtates gerebat, tanta illius erat ob potentiam & diuitias inter omnis inuidia. Igitur præter necessarias auditiones dies totos aut uoluptati, aut nummis pensandis, aut ueterum numismatis, siue gemmis, siue imaginibus spectandis tradebat. Amicitias nullas pristinas aut beneuolentiam seruauit. Inter hæc tamen uitia hanc animi integritatem custodijt, ut rem nullam ecclesiasticam liceretur, iustitiam quoque publice sectaretur, seuerus, nec tamen crudelis in delinquentes: nam carcere magis quàm morte plectebat. Primo anno Comitem Aduersum ac Deiphobum Anguillarem qui iter obsidebant sustulit. Contra Robertum Malatestam de urbe Arimino per Neapuleonem Ursinum infeliciter dimicauit, quum hostis numero militum longe inferior esset. Veneti, Florentini, rex quoque Fernandus cum Frederico Urbini duce erant auxilio. Fredericum imperatorem apostolorum limina salutatum uenientem, sumptu pro dignitate excepit. Cardinales admodum paucos fecit, inter quos duos tantum ob uirtutem, Marcum Barbum suum propinquum, præfulem Vincentinum, & Oliuerium Carafam præfulem Neapolitanum, Danielis Matalonæ comitis ex fratre nepotem, qui ob fortitudinē simul & animi modestiam præcipuum apud Alfonso regem, ac eius successorem locum obtinuerat. Paulus itaque dum post cœnam cum architecto Aristotele de traducendo Vaticanæ obelisco in plateam Basilicæ Petri sermonem haberet, obruente crapula repentino ex apoplexiâ interiit VII. calend. Augusti, anno salutis M. CCCCLXXI. pontificatus VI. mense decimo. Xystus quartus. Franciscus Sauonensis ordinis minorum generalis, ac theologiæ professor, anno M. CCCCLXXI. VI. eidus Augusti, omnium consensu cardinalium, qui XVIII. fuere, pontifex creatur, Latino Ursino, Francisco Gonzaga, & Roderico uicecancellario magnopere suffragantibus. In mitræ solennibus apud Basilicam Lateranensem dum in magni populi frequētia lectica portaretur, orto subito tumultu, seu casu, seu ex composito maximum uitæ subijt periculum, ut etiam faxis appeteretur, & à lecticarijs penè destitueretur. Res tandem Latini cardinalis auctoritate, prouidentiaque sedata. Ante omnia antiquos canonicos in eandem Basilicam reduxit, eiectis inde à Romanis statim post Pauli mortem canonicis regularibus, quos olim Eugenius, ut in antiquam eorum possessionem introduxerat. Liberalissimus omnium pontifex, negabat nunquam, quin eadem pluribus importune rogantibus sæpe concedebat. Ea de causa libellis signandis Ioannem Montemirabilem uirum Gallicum exercitatum ac seuerum præfecit, qui non rite concessa interpolare ac retractare posset. Suorum in primis amantissimus ac indulgentissimus fuit, quorum causa pleraque præter fas iusque & agebat, & concedebat. Petrum ante omnis eiusdem ordinis ac patriæ, quem à puero unâ cum Hieronymo fratre sibi educauerat, ad cardinalatum usque prouexit: uirum alioquin natū perdundæ pecuniæ. Nam biennio quo tantum post ea uixit CC. aureorum millia, in luxu uictitando solum absumpsit. LX. milia aris alieni, argenteorū itē CC. pondo dimisit. Decessit tabidus uoluptate annorū XXVII. opificibus

Paulus ij
M. cccclxiiij

Xystus iij
M. cccclxxi

opificibus maxime desideratus, quorū officinas nouis semper lucris & operibus replebat. Hieronymus uero frater Foroliuij Forocornelijq; princeps factus, post eum rem omnem ecclesiae administravit, uir ingenio fauioꝛe, ac uoluptatibus praeter unicam uenationem minimum deditus. Xystus itaq; post hos fratrum sororumq; filios extulit, neq; enim alter propinquis fecundior fuit, inter quos Iulianum S. P. ad uincula cardinalem, eiusq; fratrem Io. urbis praefectum, Soræq; ac Senogalliae principem fecit. Deinde Christoforum & Dominicum de Ruuere fratres, patria Taurinenses, ex successione in patrum etiam collegium cooptauit. Ab his enim & nomen olim familiae sumpserat, & plura uitae commoda. Praeter autem supradictos & alios diuersis temporibus creauit. Io. Columnensem, & Io. Bap. Sabellum, quos postea quum suspectos haberet, post consistorium die quadam in molem Hadriani coniecit, unde post annum incolumes dimisit. Praeterea Georgium Vlyssiponensem, Stephanum Nardinum Mediolanensem praefules, Raphaellem Sauonensem Hieronymi comitis supradicti ex sorore nepotē, aetate annorum XVII. Ascanium Mariam ducis F. filium qui ambo nunc & gratia & autoritate pars maxima senatus sunt. postremo Io. Iacobum patria Mediola. Parmen. praefulem cubicularium suum, quem seruitio tantum acceptum, ex humili loco promouit. Ad arma conuersus, quibus magis quam religioni natus fuerat, primo contra Nicolaum Vitellium Tifernatem, quem antea amicū habuerat, Laurentij Tifernatis hostis persuasione permotus, misit expeditionem, cui card. sancti Petri ad uincula legatum praefecit: ille expugnatus in exilium quidem abiit, sed paucis post diebus fauentibus ciuibus reuersus, arcem etiam quam pontifex in ea excitabat, disiecit. Bellum deinde aduersus Florentinos exorsus occasione Laurentij Medicis, quem detecta coniuratione, domo expellere conabantur, de quo quod in Florentinorum rebus satis dixi, scribere rursus superfedebō: tantū narrabo Florentinos in hoc bello, Galliae regē, Venetos, Ferrarienses, Mediolanensesq; habuisse fautores, & ab horum omnium legationibus huius occasione controuersiae, quae iniusta uidebatur, Xystum ad concilium citatum fuisse: illum autem summa constantia respondisse, se concilium libenter quidem admissurum ubi speraret omnium illorū principum crimina patefacturum, resq; plurimas ablatas ecclesiae repetiturum. Quapropter quem illi metu expugnare sperabāt, ab eodem perterrefacti discesserunt. Tertium bellum contra Ferdinandum Siciliae regē per Robertū Malatestam Sigismundi filium gessit, in quo ducis uirtute pauciores numero ad campum mortuū pugna commissa magnum regis exercitum unā cum Calabriae duce profligauerūt. Capti proceres omnes, Romamq; ducti, paucisq; post dieb⁹ gratis facta pace dimissi. Dux ipse solus Antium usq; prope mare fugitās, inde Neapolim se recepit. Columnenses quoq; qui unā cum illo conspirauerant, eumq; suis oppidis prope urbē receperāt: primum quidem uenia donauit, deinde quum Laurentius protonotarius ex ea familia rursus contumax appareret, in domo sua Romae armis, cohorteq; pontificia, tum Vrsinorum auxilio expugnatus, captusq; ac breui post tempore securi percussus est. Eorum insuper iam omnia ferē oppida capta erāt, si per mortem pontificis licuisset. Postremū bellum aduersus Venetos sumpsit pro Hercule Estensi duce Ferrariæ, ut in rebus Ferrariensium narraui. Quum igitur tot turbis absumpta pecunia indigeret, noua collegia primus excogitauit quae liceretur. Dato itaq; negotio Sinolpho protonotario è castro octerio uiro solerti breuiatores minoris praesidentiae instituit, quondam à Pio creatos, deinde à Paulo successore sublato, quorū loca quingentis, postea sollicitatores quorum trecētis uenire. Deinde ad stipulatores certos, sine quibus nullae possent confici tabulae, sed hi per successorem antiquati. Postremo apostolici fisci nouē notarios, quibus emolumēta unius adsignauit, qui antea cunctis praerant. Is fuit aetate nostra Gerardus Mafeus Volaterranus, qui ob egregium bonitatis ac prudentiae nomen ei muneri gratuito à Ludouico patriarcha ac camerario delegatus fuerat, ac Gasparem Blondum successorem habuerat. Atq; hoc modo curiae Rom. libertas in compedes quasi coniecta, ut nulla industriae uia sperari posset. Verum haec seu necessitati, seu uerius proximis ac ministris tribuenda. Nam eo pontificum nullus nec animo munificentior, nec in dando hilarior, nec in promouēdis hominibus promptior repertus fuit. Miseros enim atq; à Turcis eiectos principes, Bosnae Cypriq; reginas, praeterea Andream Palologum Peloponnesi, & Leonardum Toccum Epiri despotos aluit. Saxoniae ducem, Christiernum Daciae, deinde Moesia, nouissime Ferdinandum Siciliae reges apostolorum

limina salutatum uenientes, magnificentissimis sumptibus excepit. In operibus publicis æque maximus, urbem à situ ac cœno uindicauit: uis primus munitis, porticibus quoque eiectionibus quæ uias occupabant, uicorumque magistris ac curatoribus institutis. Tempora infu- per uetustate obrita, omnia restituit. Xenodocheum sancti spiritus pulcherrimis ædificiis ampliavit. Templum pacis de nouo constituit, ubi canonicos regulares à basilica Latera- nensi eiectiones reposuit. Pontem Aurelium penitus collapsum suo nomine refecit. Ædes in Vaticano pontificias refecit. Prætorianis, excubitoribus, magistratibus, muneraque obeun- tibus loca commoda assignauit: quum prius præter dignitatem in cellis ferè penuarijs situ squalentibus agerent. Romam denique ex lutea lateritiâ: sicut olim Augustus ex lateri- tia marmoream reliquit. Annum iubileum ad $\times \times \vee$. reduxit: primusque celebrauit. Rem Ro- manam sedisque apostolicæ dignitatem ita tuebatur, ut non facile cuiquam quamuis maxi- mo pessundari pateretur, quod quum in cæteris supradictis, tum in ultimo ostendit bello pro Hercule Estensi. Quum pacem à socijs præter eius uoluntatem & cõsensum fieri con- spiceret: ex animi uti putatur dolore, podagra insuper aggrauante, qua in ultimis annis ma- xime laborabat, in quintum diem expirauit qui fuit primo eid. Aug. anno salutis M C C C C / L X X X I I I I . pontificatus X I I I . Innocentius V I I I . Io. Baptista Cibo Genuensis, post Xysti mortem diebus $\times \times$. cathedræ successit, qui pauper olim puer, forma tamen præ- stanti inter Alfonsi regis Siciliæ ministros, inde Romam ueniens in contubernio Philippi cardinalis Bononiensis diu fuit. Præsul deinde Saouensis: postea Melfitensis à Xysto Da- tarius, postremo cardinalis factus est: quum ei plurimum dilectus esset ob dulces mores & humanitatem, qua omnis usque ad uitium superauit. Nam & infimæ cõditionis homines sæpe exosculabatur, amplectebaturque. Verum quum omnibus blâdus esset, nemini tamen benignus, innatamque auaritiâ iocis atque dicerijs transigebat. Initio ferè pontificatus con- tra Ferdinandum Siciliæ regem cum eius regni proceribus conspirauit, expeditionis duce Roberto Seuerinate aduerso. Is quum in urbe moram ac diem de die traheret: nunc rem aliam, deinde aliam causando tribus mensibus quam uenerat: Nomentanum tantum pon- tem, qui ab Vrsinis regi militantibus tenebatur expugnauit, ubi etiam eius filij Fracastæ, pila igne contorta ora dehonestauit, tandemque multa pecunia comætuque frustra cõsum- ptis, exauctoratus est. Innocentius uero à suis deceptum se uidens, necessario pacem fecit his cõditionibus, ut pontifici census debitus penderetur, & rebelles seruariet in columes: rege Hispaniæ, Ludouico Sfortia, ac Laurentio Medice uadibus acceptis: quorum neutrum Ferdinandus, quum postea minime præstaret, missus Petrus Vicentinus cameræ auditor audacissimus, unâ simul cum Iacobo Volaterrano secretario apostolico, ac cubiculario, ui- ro prudente ad res repetendas, re infecta reuertit. Post hæc Innocentius ad pacis studia con- uersus, nihil potius habuit quam urbis quieti copiæque studere, quapropter eius toto tempore & uilis annona fuit, & urbs à grassatoribus latrocinijque tuta, quum esset in uindicandis cri- minibus inexorabilis. Nam duos fratres F. Bufali filios seditioforum receptacula, ob eorum potentiam diu impunitos, una die simul capi ac securi percuti mandauit. Xysti deinde se- quutus exemplum quæstus gratia secretariorum collegium instituit, pristinum numerum augendo: pontificum etiam primus qui nouum & ipse exemplum introduceret palam li- beros nothos iactandi, ac soluta omni antiqua disciplina diuitijs eos omnibus cumulandi. Nam & alteri Francisco oppida nonnulla urbi uicina dedit: Laurentijque Medicis filiam ma- trimonio locauit. Alteram Theoderinâ, Gerardo Vsumari Genuensi nuptam, opibus per- quam magnis ornauit. Cardinales fecit Laurentium fratris filium nothum, & Antoniottum eiusdem patriæ antiquum eius contubernalem, uirum honestissimum, rerumque multa ex- perientia clarum: alios item nonnullos. Eius tempore inuentus crucis titulus in basilica cru- cis in medio templi, pariete oclusus, cum triplici lingua: Iesus Nazarenus re. Cætera defi- ciunt. Præterea calix aureus magni ponderis, quem Ludouicus $\times \text{I}$. Galliarum rex paulo ante basilicæ Lateranensi donauerat, surreptus: nec qui fuerit unquam deprehensus. Fuit In- nocentius corpore excelso, ac candido, decoroque ingenio tardo, ac literis procul. Inter offi- cia publica quandoque dormire uidebatur. Valetudine prospera: uerum biennio antequam decederet, in narcem quandam soporiferam ex morbo incidens horis fermè $\times \times$. sine arte riarum motu immobilis apparuit: famaque iam mortis quoquo uersus perlata fuit: iamque car- dinales de ordinandis circa successorem omnibus conuenerant, quum subito uiuus apparuit. Excessit

Innocen. VIII
M. CCCC/
LXXXIII

Excessit biennio post, ex eodem ferè morbo anno ætatis LX. pontificatus VIII. salutis M. ccccxcii. VIII. calend. Augusti. Sepultus in Basilica Petri æreo monumento iuxta arcam ab eo designatam, in qua ferrum hastæ conditur quod latus dominicum perforat. Hoc siquidem olim apud ædem sancti Andreae Antiocheæ repertum, capta iam ciuitate: Boemundus in prælio corripuens, arcem quæ expugnari non poterat illico cepit, simul & hostium L. millia prodigiose trucidauit. Inde Constantinopolim dono imperatori aduectum. Postremo Turca illi succedens, Innocentio ut eum fratris captiui causa leniret pro munere miserat. Alexander VI. Rodericus Boria, patria Valentinus S.R.E. uicecancellarius, Calisti quondam pontificis ex sorore nepos, post dies xxxii. Innocentio succedit, nonnullorum opera cardinalium qui primi ingratum eum sensere, ac omnes sub eo postea uaria calamitate sunt pressi: partim exilio, partim carcere mulctati. Iulianus Ostiensis & Raphael Camerarius, quod suspecti essent, alter ob ueterem similitudinem, alter ob propinquos Æmylia expulsos, sponte ob metum secesserunt usque ad successorem. Proceresque Romani, quorum cardinales eum extulerant, alij alia de causa sublatis. Vrsini ante omnis bellum sustinuerunt æstate una, in quo duces fuere Guido Urbinas ac Pont. filius unà cum Bernardino Lunate legato. Capta nonnulla castra, res ad Brachiani obsidionem redacta, quod mulieris uiduæ uirtute ea tenus defensum est, donec Carolus Virginij filius nothus cum parua ac collectitia manu superueniens, totum pene exercitum simul cum ductore ipso, tãquam in cauea pullos gallinaceos caperet, Legatus filiusque uix fuga euaderent. Post hæc eis pax data. Urbinas xxx. millibus aureorum se redemit. Alexander deinde nihil prius habuit quàm Innocentij exemplo suos nothos honoribus, uerum longe maioribus extollere, quando iam res hæc honori & gloriæ cœpit esse. Itaque Lucretiam filiam prius Ioanni Sfortiæ Pisauriensi principi locauit, deinde abdicatam Aloisio Aragoni, Alfonsi regis filio notho: quo demum interfecto Alfonso Estensi Ferrariæ duci, cum quo adhuc perseuerat. Ex filijs uero alterum minorem natu principem in regno Siciliae fecit: alium Cæsarem cardinalem. Maiorem quoque in Hispania ducem. Qui breui tempore noctu quadam trucidatus & in Tyberim proiectus est. cædis auctorem quanquam plerique non ignorant, non tamen nominare fas putant. Post eius mortem Cæsar cardinalis spreto sacerdotio eiusque ordine, cupidus dominandi, se ad Ludouicum Gallia regem cum magna ui auri ac supellectilis contulit, eiusque propinquam de Lebreto in matrimoniũ unã cum oppido Valentia accepit. Regis deinde auxilio, perpetuoque fœdere multum in Italia sibi ditionis parauit. Æmyliam in primis omnem præter Bononiam eiecit partimque necatis antiquis familiarum possessoribus, in Hetruria Populinum, in Piceno Camerinum, Senogalliam, Urbinum, quod ex omnibus per prodicionem cepit. Nam cum ut hospes & amicus à Guidone duce cum exercitu apud Callium exciperetur, extemplo dato signo urbem eam corripuit. Inde propere Urbinum inuadi mandat. Guido uero cum non satis uirium improuisus ad resistendum haberet, ne in manus hostis perueniret, statim relictis omnibus nocte sequenti paucis comitibus ad fororũ suum Mantuam aufugit. Pontifex interim Roma supplementa res agenti mittebat, una tantum cogitatione occupatus, quoniam modo eum maximum principem constitueret: ea propter in animum induxit proceres urbis finitimos alia atque alia de causa prorsus omnis extinguere. Cœpitque à Caietanis uetusta familia, qui nonnulla apud Volscos oppida possidebant. Iacobum protonotarium ex ea gente Honorati filium carcere inclusum, necauit. Adolescentemque unicum Colæ filium familiae superstitem absentem trucidari iussit. Columnensium deinde Gallorum auxilio expulsum, imperium omne inuasit. Quod reliquum erat cum ad Ursinos anhelaret nec satis causæ haberet, occasionem est nactus, quam optanti, hominum promittere nemo potuisset, ipsa dies iam obrulit ultro. Contigit enim ut ipsemet Ursini tantos Cæsaris successus, tantamque imperandi cupiditatem aspicientes, sibi quãquam amicis timerent, ne cunctis iam sublatis ipsi quoque delerentur. Itaque cum ijs qui pari formidine adficiebantur, unã conspirant. Erant autem hi, Ioannes Bentiuolus, Ioannes Paulus Balio Perusinus, Vitellocius Tifernas, Liberoctus Firmanus, Pãdulfus Petrucius Senensis. Baptista cardinalis & Paulus Ursini. Qui omnes prope Perusiam consilio facto contra Cæsarem coniurãt. Euestigioque irruptione facta, Urbinũ recipiunt & Camerinum,

Alexãder VI
M. ccccxcij

cohortesq; Cæsarianas, quæ ad succurrendum mittebantur, in itinere adorti adfligunt, aliaq; Æmyliæ oppida tentare continuo festinant. Pontifex hoc accepto nuncio magnopere commotus, omni studio placare sibi Vrsinos in primis conabatur, quod facile cunctos ipsorum sperabat auctoritatem sequuturos. Itaq; omni pollicitatione, humanitate, conditioneq; delinitos in suam sententiam adduxit: illi conciliati iam capta restitunt, de nouoq; Senogalliam Cæsari acquirunt, quò Paulus & Grauinæ dux Vrsini Vitellocius & Liberoctus unà conuenerant. Cæsar igitur, qui Forocornelij se continebat, opportunum tempus se uindicandi ratus, eò cum exercitu Vasconum de improviso proficiscitur: illi obuiam inermes procedentes, ueniam petunt præteritorum. Humaniter excepti sunt, custodiaq; interim clam adhibiti ne fugere possent. Itaq; iam deducendi officio functi quum discedere uellēt, simulatione simul colloquēdi restare iussi sunt. Quū in conclaue uenissent extēplo clausa ianua, & à militibus ad hoc ordinatis capti Vitellocius & Liberoctus, eodē die strangulati, paucis post diebus reliqui. Nec mora, Perugia, Tifernumq; eiectis Vitellijs ac Balionibus pontifici sese dediderunt. Pontifex interea Romæ ubi per nuncium ceptem noctu captos hos esse accepit, cardinalem Vrsinum quem multa prius blanditiâ, spēsque securum reddiderat, mane hortatur ad palatium uenire, fingitq; Columnenses prope urbem adesse, pontesq; cepisse. Ille credulus ubi obtemperauit, capitur, & in molem Hadriani conijcitur cum abbate Aluiano Vrsinarum partium. Præsul uero Florentinus & Iacobus Sanctacrucius eadem hora capti, in palatio sunt custoditi. Sanctacrucius postera die dimissus, uadibus datis, consentiente cardinale, ad oppida Vrsinorum pontifici assignanda: ipse uero cardinalis paucis post diebus est elatus, causa mortis omnibus facile iudicata. At Cæsar quum persequi reliquias coniuratorum statuisset, è Senogallia cum exercitu quindecim milium armatorum contra Pandulfum Petrucium profectus, in agrum Senensem irrupit, oppidaq; nonnulla capit. Senenses qui ab initio resistere, Pandulfoq; omnia permittere statuisset, quum tamen non æquis uiribus responderent, cedere illum ad tempus maluerunt, quàm unius hominis causa rempublicam periclitari: quapropter illo Lucam cum omni familia discedente, bellum dissolutum. Inde Cæsar ad Vrsinorum oppida reliqua se conuertit, ac Cære uetustum gentis oppidum expugnare cœpit, natura munitissimum: instantia tamen ac potentia iam iam potiturus cum Iulo Vrsino cardinalis fratre, qui locum defendebat, transegit, ut ille incolumi substantia discederet. Victor igitur cætera insectari superedit, quod uideret maxime Ioannem Iordanum Virginij filium Gallis addictum, quorum ipse auctoritate nitebatur. Alexander interim omnis excogitabat uias ad pecuniam quæ suis cupiditatibus suppeteret: quapropter nouum scriptorum breuium collegium instituit numero octoginta, quorum loca singula septingentis quinquaginta aureis uæniere: reliquorum collegiorum emolumenta quod omnia uenditarentur, nihilque pecuniæ negaretur, ab initio fœcunda quidem, uerum postea nunquam exiliora, diuisa cum Rothomagensi Gallia legato rerum omnium facultate. Quos uulgus Marranos uocat diuersis temporibus acquisiuit, cardinales trigintasex interpellatim creauit, in quibus fuere Hispani octodecim, quorum optimi ac præstantissimi Bernardinus Caruaiala præsul Carthaginensis, regis Hispaniaë legatus tituli sanctæ crucis, qui ad stemmata nobilis familiae magnum ipse decus adiecit, uitæ modestia, theologiaq; scientia præditus. Ioannes Salernitanus, & Franciscus Borgia Cusentinus, præsules ambo, religionis ac bonitatis fama conspicui. Italicorum uero totidem, Ioannes Antonius Mediolanensis præsul Alexandrinus, è duodecim iudicibus, iuris scientia nulli secundus: Franciscus Soderinus præsul Volaterranus, ac Referendarius, in eadem & ipse scientia clarus: nec minus rerum prudentia, animique solertia, quam & à parentibus quasi hæreditariam habuit, & ipse multis pro patria, multis etiam in Romana curia exantlatis laboribus est adsequutus. Hadrianus Cornetanus, præsul Batoniensis, eius breuium magister, potius uero rerum omnium uicarius. Is enim diu Quæstor in Britannia fuerat, ubi ex regis amicitia magnas opes adsequutus, deinde ab Alexandro aduersus, unus omnino fuit, qui ob singulare ingenium difficillima tempora non solum incolumis euaserit, sed cum laude superauerit. Cæterum in Alexandro, ut de Annibale Liuius scribit, æquabant uitia uirtutes. Inerant namque ingenium, ratio, cognitio, memoria, diligentia, eloquentia uero quædam naturalis, & ad

lis, & ad persuadendum apta, ut nemo rem cautius proponeret, aut acrius defensitaret, seu quouis cuperet impelleret, sese unum omnium animis adcommo- dando: cum iu- cundis de remissione, cum seueris de disciplina, cum patribus de republica loquebatur. Suos aduersarios placabilitate ac patientia deuinciebat. Nam eorum qui de numero pa- trum exulabant, quosue suspectos habuerat, nihil de pristina dignitate detraxit. Gallorum animos contumacissimos ita sedauit, ut amicissimi discederent. In tanta procerum Rom. uastatione, quod sanè incredibile, nullum in urbe tumultum, nulla sensimus arma, omnia ipse obire, parum in rebus arduis cuiquam fidere. Idem in ocio solutissimus, in metu con- stantissimus: nunquam negocia seu legationes audiendas uoluptate prauertit, res in mul- tam noctem protrahebat, breuissimi somni cibiq;. Artes liberales si non colebat admira- batur, Iuris praesertim scientiam ubi esse contigerit. Salaria doctoribus, stipendia militibus, mercedem operarijs, nunquam est differre nedum auferre uisus: cuius rei gratia exercitum quem magnum saepe nutrie- bat, ductore filio, fidelissimum habuit, breuiq; tempore ac ne- gocio totam ferè Aemyliam quae tributa non exoluerat ei subegit. In annonae difficultate quae bis contigit, aduecta è Sicilia magna ui frumenti ita diligenter urbi prouiderat, ut plebes nullum ferè sentiret incommodum. Has igitur animi dotes magnis obruerat uitijs, quae narrare non attinet, tantum referam quae uul- gus adspexit. Si quando rerum fasce non premeretur, omni se remissionis generi sine discrimine dedit: quapropter comœdias Plautinas, caeteraque ludicra libenter spectauit, frequentèrque in Hadriani molem uenti- tabat, ut palam personatos per eorum ferias ac omnes dies festos siquid elegantius in ho- minum genere per uiam praeteriret, propius adspiceret. In nuptijs filiae quae ad uirum Ferrariam profectura erat, equestres ludos & uenationem in Vaticano extra ordinem de- dit. In urbe gladiatorum nunquam licentia maior, nunquam populo Romano libertas minor. Delatorum magna frequentia, breuissimo maledicto poena mortis erat. Grassato- rum insuper omnia plena, nec noctu tutum per urbem iter, nec interdium extra urbem. Roma gentium refugium, & arx populorum omnibus seculis, nobilis iam carnificina facta erat, quae quidem omnia suorum causa, quibus omnia indulserat, permittebat. Ipse quoque Caesar dum haec ei licuere, ea fuit indole, ut si ab initio in bonos incidisset uitae monstra- res, perpetuam sibi, rei q; Romanae gloriam peperisset: nam & in ea adolescentia, quantum perspicere potuimus, nec deliberati consilium, nec ductanti exercitum maiorum disciplina, neq; sermonem habenti facundia defuere: ea q; demum à natura liberalitate, ut patris aua- ritiam saepe palam detestaretur. A iustitia quoq; uti uidebatur minime abhorrens, quin in Aemylia iam adepta summa aequitate populos regebat, ac iudicem grauissimum Antonium Motanum iuri dicundo praeposuit, tanta subditorum probatione, ut illi uel defuncto Ale- xandro, quod minime putabatur, in officio persisterent. Verum ut sterile solum & intem- peries coeli, bona frugum semina praecipitât: sic & hunc praua instructio, ac proximorum libido à recta uirtutis semita detorserunt, ex quo seq; ac omnem Italiam uarijs calamitatibus inuoluit. Haec autem quota portio fuit, quae probris contaminata ex Hispania aduecta re- liquam gentem infamabat, quum ut uera loquar, urbs Roma neque unquam maior, neq; sanctior quam sub Hispanis principibus ac pontificibus fuerit, si Traianum & Damasum recensere uelimus: hodie q; & in ordine amplissimo tum in caeteris collegijs uiri praestan- tissimi hanc ex parte magna rempub. orrent. Ad Alexandrum redeo, qui inter haec anno M. D. Iobileum celebrauit, his qui uenire neglexerat seu minime poterant per diplomata licitatus. Hadriani molem opere quo nunc cernitur restituit. Angelo q; supremo reposito, cuius similis paulo ante fulmine deiectus fuerat. Quum q; animo adhuc maiora de filio conciperet, diuturniorem q; uitam sibi polliceretur, subito in morbum incidit, ex quo pau- cis diebus absumptus est x v. calend. Septemb. Anno pontificatus xi. salutis M. D. III. causam in coenam uenenatam incerto authore uulgo constans opinio iactat, quum praesertim & Caesar ipse & Hadrianus cardinalis qui unam accubuerat, eadem penè ualitudine adficeretur, quam aetatis robore euasissent. Post eius mortem Caesar ante omnia thesaurum omnem corripuit, Vaticanum quod armatorum xii. millibus tenebat, simul & Hadriani molem operibus munit, eo animo, ut patres in eodem loco de more cogendos ad nouum successorē, in sua uota cōpelleret. At illi ad euitandum periculum in aedem Mineruae cōgregati, subito à Caesarianis quos Micheletus Caesaris aegrotantis emissarius ducebat, circūdantur.

Fama peruagante captos esse cardinales, direptiones ac cædes tota urbe fieri, omnis illico pauor inuasit, tabernæ clauduntur, arma corripuntur, transtris, trabibus, cathenisq; ferreis uiarum exitus obstruuntur, haud aliter quàm si rursus Annibal mœnia tenuisset. Ille autem quod durâ forte prouinciam adsumpsisse sibi uideretur, paulo post quàm uenerat discedens, Vrsinorum tantû ædium partē apud Montem iordanum incēdit. Patres post hæc ad urbis custodiã peditum quatuor millia scribunt. Proceres Rom. adersunt. Cardinales transalpinos, & undecunq; uocatos præter consuetudinem expectât. Fabius Vrsinus qui cum DCCC. uenerat armatis, Pauli patris ulturus necē, quando in authorem nō ualebat in proximas ædibus suis pauperû Hispanorum tabernas, puerili nimium ardore impetum facit: aliquot ex eis necat, bona subuertit: uerum nocte sequēte Cæsarianorū irruptionem formidans, simulq; à senatu iussus in proxima sua castra discessit. Interim Prosper Columnensis, qui q; Hispanis militaret amicissimus esset, ad Cæsarem à patribus mittitur rogatû, ut à pertinacia desistat. Eo tandē simulq; rursus Galliæ Hispaniæq; oratoribus instantibus, Nepes cū omnibus copijs se deferri lectica iussit. Arx uero adhuc à suis tenebatur, quāquā custos B. Caruaialis card. opera sese patribus obtēperaturum polliceretur. Vaticanû igitur recipitur, ubi de more pont. peractis exequijs tantisper superfederūt, donec Gallorū exercitus qui tunc illac cōtra Hispanos in Campaniam iter habebat, iubente cardinale Rothomagensi qui summā apud eum autoritatē habuerat, mœnibus egrederetur, nequa uis aut tumultus oriretur. Die igitur XXX. uacātis sedis XXXVI. cardinales, quorū Decurio Neapolitanus erat, conclaue ingressi VII. post die Franciscum Piccolomineû dia. card. Senensem Pij II. ex sorore nepotem pontificem creant, Pium III. appellatum, cuius fama bonitatis, animi omnium ad bene iam de religione, deq; rebus humanis sperādum excitati fuere, ad cuius nunciū Cæsar statim cum parte suorū reuertit, patribus gratias agit quod quem maxime cupiebat elegissent. Vrsini non amplius differre ultionē rati, cum armatis eum in Vaticano inuadunt, fit cædes nonnullorum, cum ille se defensit, & ut tandem se periculo eximat discedere paratus, iussu pōtificis in molem ducitur Hadriani. Pius interim ex ulcere cruris ex quo diu laborauerat XXX. post creationē die decessit, nihilo rerum ab se gesto quas maximas animo conceperat. Nam & ecclesiam Rom. renormare, concilium celebrare, ac in Turcas proficisci auunculi imitatione statuerat.

Pius III
M.D. III

R. VOLATERRANI COMMENTARIORVM
VRBANORVM LIBER XXIII.

PRINCIPES Romanos idem ferè qui & pontifices quocunq; modo describere. Ex antiquis Latinis Cor. Tacitus, Marius Maximus, Iulius Cordus, Suetonius Tranquillus, Suetonius Optatianus, Gargilius Martialis, Fabius Marcellus, Iul. Capitolinus, Ælius Lampridius, Fla. Vopiscus, Eutropius & Orosius. Ex Græcis uero Dexippus Herodianus, Dion cuius etiam nonnulla extant, Appianus Alexandrinus ut ex eius libris deprehendimus, cuius opere caremus. Ex his alios alij diligētius sunt persecuti, ut à superioribus scriptoribus præteritos uiderant, aut iam de dictis racemationibus esse locum, sicuti & mihi necessarium facere. Nam cum XII. primos adeo probe uulgo cognoscendos Tranquillus ediderit, Periergon fuerit eorum gesta repetere. Ex quo tantum initia quædam percurram, unde principatus habuit originē, quæ breuiter Appiano cōmemorātur. Discordiæ uidelicet ciuiles iam inde à Ti. Graccho exortæ ratione Agrariæ legis. Is tribunus cum uideret Romanos potentiores omnem penè agrum Italicorum occupasse, Coloniasq; suo nomine ubiq; ordinasse, miseratus inopem turbam, legem edidit, ut nulli plus quàm iugera quingēta possidere licet, cuius rei gratia ille interfectus fuit. Inde secuta Glauciæ prætoris & L. Apuleij tribuni pleb. cum Metello dissensio, à quo uti censore deijci de senatu ac magistratu, ut obscœni homines, non facile passi, tandem & ipsi similiter periire. Post Gracchos L. annos Sulla nouo dominatu, dictatura rep. inuasit. Cuius cum Mario inimicitia Cæsarem potestremo inuitauerunt discipulum, eius uestigia sequi. Huius initia Tranquillo non reperiuntur, quod eius principii operis sit amissum ex eruditorū sententia, Patrem tamen eius L. Cæ.

Discordia
ciuiles
Gracchorū

Apuleij,
Glauciæ,
Metelli.

Sulle &
Marij.

L. Cæsarem scimus esse ex Plinio, qui Pisis dum se mane calciaret, repentino extinctus est. *Cæsaris & Pompeij Jul. Cæsar*
 Tempore deinde procedente Cæsarem magnis in Gallia per decenniū rebus gestis, cum à senatu exercitū dimittere iuberetur, id Pompeij reputans inuidiæ, cum ex conditione im-
 petrare non posset, uti ille exercitum quem per Italiam dominationis causa tenebat, etiam
 dimitteret, contra Pompeium & patriam unā uenit: captoq; Piceno in urbem, unde ille
 aufugerat contendit, sese excusans senatui ac populo: tum quietis ciuibus nulliusq; partis
 impune esse licere pollicitus, Brundisium aduolauit, deinde prælio Dyrrachino inferior,
 Pharsalico uero superior in Ægyptum adnauigauit, eoq; regno constituto, simul & in re-
 ditu Pharnace superato, unius diei de eo uictoriam tribus prætulit uerbis, ueni, uidi, uici.
 In Hispaniam se uertit contra Pompeij liberos, postremo contra Scipionem in Africā. Re-
 petens urbem dictator perpetuus à Sulla secundus factus est. Triennio post, Bruti coniu-
 ratione in curia Pompeij interfectus. De coniuratis habita quæstio. Octauius interim na- *Octauius*
 tus ex Accia nepte Cæsaris, ex Apollonia ubi dabat operā literis, aduersus hæreditatem
 inijt, ueteranos sibi adsciuit, in tutelam Ciceronis se tradidit, cuius fauore autoritateq; &
 Cæsar patris nomine appellatus, & senator annorum *xviii*. & Cos. *xx*. per uim est
 factus, admotis ad urbem leg. Vbi cunctante senatu, Cornelius Centurio legatus ensis ca-
 pulum in curia ostendens ait, hic faciet, si uos non feceritis. Legem ante omnia tulit, ut de
 coniuratis quæstio haberetur: pacem cum M. Antonio & M. Lepido fecit, ita ut tres uiri
 reip. cōstituendæ per quinquenniū præessent, hinc suos quisq; inimicos proscripsit. Bella
 ciuilia *v*. gessit, Mutinēse, Philippense, Perusinum, Siculum, Actiacum, ex quibus primū
 & nouissimum aduersus M. Antonium. Secundum aduersus Brutum & Cassium. Tertiū
 aduersus L. Antonium. Quartum aduersus Sex. Pompeium; post cuius fugam collegarū
 alterum M. Lepidum quem ex Africa in auxilium euocarat, superbientem *xx*. legionū
 fiducia, spoliavit exercitu: supplicemq; cōcessa uita Circeios in perpetuum relegauit. Do-
 muit item partim ductu, partim auspicijs suis Aquitaniam, Pannoniam, Dalmatiam cum
 Illyrico omni, item Vindelicos, & Salassos gentem Cisalpinam coercuit, in ipsis uictorijs
 alioquin crudelissimus & patri Cæsari absimilis, uerum reliquæ uitæ cum modestia, tum
 castitate magnopere collaudatus. Nam & domini appellationē abhorruit, & in curiā ue-
 niens senatores quos adurgere non patiebatur, nominatim cōsalutabat. Forum angustius
 fecit, nō ausus priuatis domos extorquere. Vnus omniū in summa felicitate infelix, in or-
 bitate prolis, in adoptionis pœnitētia, in generi contumacia, in filiarū impudicitia, in perī-
 culis aditis per tot bella genu brachiaq; in Delmatia fauciatus, in Cātabria fulmine lectica
 perstrictus, ex quo Ioui tonāti ædem statim fecit. Vixit annos *Lxxii*. ex quibus *Lvi*.
 imperauit, relicta Tyberio rep. quem ex Tyberio Nerone & Liuiā genitum, sibi adopta- *Tyberius*
 uerat. Qui inuitus suscepit imperiū, deq; mitissimo principe sæuissima bellua euasit, cuius
 adoptionis se quādoq; Augustus pœnituisse signa ostēdit, & apud senatū eum excusauit,
 naturæ uitia esse, nō animi dicēs. Hic post annos *xxiii*. successorē habuit Caium, Ca- *Caius*
 ligulam in castris uocatum, annos tris imperantē: cui ob mores obscenos à suis interfecto
 Claudius successit, quem mater Antonia Monstrū hominis appellare solebat, tāta fuit he- *Claudius*
 betudine simul, & animi segnitie. Vir attamē doctissimus Græce Latineq; ut q; libros *xL*.
 historiæ adhortāte Tito Liuiio conscripserit. Homerū memoriter tenebat, ut in usu rerum *Nero*
 sæpe uersus eius recitaret, Eius operā Portus & Aqua Claudia, Nero deinde annos fere
xiiii. totidem quot Claudius orbē lacerauit. In hoc Cæsarum familia defecit, quæ sic se
 habet: Augustus Liuiam prægnantē ex Claudio Nerone duxit, quæ peperit Tyb. Cæsarē.
 Drusum uero prius genuerat, qui rebus gestis in Germania decessit admodum iuuenis
 ex lapsu equi, cuius funus Tyb. pedibus usq; Romam profecutus est. Hoc Druso & Anto-
 nia minore nati Germanicus & Claudius Cæsar Germanicus in locum patris in Germa-
 niam missus, utroq; eloquio, reliquisq; uirtutibus clarus, etiam iuuenis ibidem excedens
 ex Agrippina M. Agrippa & Iulia Augusti filia genita, Caium Cæsarem & Agrippi-
 nam reliquit. Claudius ex Valeria Messalina Barbatæ Messalæ filia, uxore impudicissi-
 ma, Britanicum suscepit, & Octauiam quam Neroni priuigno locauit, Nam matrem eius *Galba*
 Agrippinam Germanici fratris sui filiā Cn. Domitio nuptā postremo duxit: quæ Messa- *Otho*
 lina deinde Claudium ipsum boleto necauit. Nero relicta Octauia Sabinam Poppeam *Vitellius*
 duxit, cuius extat Senecæ tragœd. Postea Galba Otho & Vitellius annos tris imperarūt.
 Vespasianus

Vespasianus Vespasianus tandem res collapsas adflicto imperio restituit annis \times . quibus uixit. **Titus** item Vespasianus eius filius orbis delitiæ appellatus annorum $\times L$. post biēnij imperium **Domitianus** immerens uita priuatur. Domitianus Flauiorum ultimus, ac dedecus, iure à suis interficitur, cum crudeliter imperasset annos $\times V$. uixisset $\times L V$. cuius ob odium rasa ex maribus ac titulis est omnis memoria. Deinceps à me reliqui diligentius.

Nerua

Traianus C.

Longinus

Agareni

Eruam Cocceium annorū ferè $L \times V I$. uirum bonum ac nobilem Domitiano interfecto populus Romanus imperio dignum iudicauit. Hic initio reos maiestatis qui diffugerāt absoluit. Mares castrari, tum sororis aut fratris filiam in matrimonium ducere prohibuit, quum hæc sub Domitiano passim licuissent. Passus & ipse quanquam bonus coniurationem Crassi Calpurnij, Ælianiq; Casperij præfecti prætorij defectionē, quæ omnia ciuili animo tulit. A. Vlpium Neruam Traianum qui Germaniæ tunc præerat, causa reip. se dixit in senatu adoptare, Cæsaremq; appellauit, cum propinqui non deessent. Deniq; ex morbo extinctus est, quum imperasset annum $M. III. D. IX$. A. Vlpius Nerua Traianus annorum $\times L II$. genere Hispanus ob uirtutem & disciplinam rei militaris adoptatus, accepto de patris morte nuncio è Germania statim redijt. Ælianum, & prætorianos qui in Neruam coniurauerant, in primis ad se, alia dissimulata causa uocatos de medio sustulit. Is post Cæsarem Augustum Romanæ reipub. mouit lacertos. Ante omnia in Dacos expeditionem sumpsit, indignatus quod his pecuniam à Domitiano quondam uicto pactam pendere oporteret. Itaq; Decebalum eorum regem in prælio uicit. Suas uestes militibus faucijs diuisit, ut uulnera ligarent. Decebalus acceptis conditionibus ante pedes Traiano procubuit, inde solutus abiit. Imperator Romam uenit, Dacicusq; appellatus ludos gladiatorios dedit. Interea Decebalus rebellat, uicinos populos ad bellum incitat, Longinum Traiani legatū in colloquio circumuētum capit. Redijt ad Dacos Traianus. Lapideo ponte pilarum $\times \times$. Danubiū iunxit. quarum altitudo præter fundamenta $C \times L$. Latitudo $L \times$. Interuallum $L \times \times \times$. pedum erat. Cuius postea magnam partem Hadrianus diruit, ne Barbaris quandoq; nos inuadendi occasio foret. Post longos conflictus occupato Dacorum regno, ne uiuus in potestatem Romanorum perueniret Decebalus, sua manu usus interiit. Caput Romā perlatum est, Dacia prouincia facta. Traianum post hæc ad urbem redeuntem, uariarum gentium legati atque etiam Iudæorum adiere. Spectacula magnifica per $C \times \times$. dies edidit, modo mille, modo \times . millia ferarum cæsa simul & mansuetarum bestiarum. Tunc & paludes Pontinas siccauit, uiamq; Appiam ex ea parte strauit. Columnam in foro suo posuit pulchritudinis gratia, siue ut sepulcrum eius esset. Quæ ut circumspecti posset, partem Quirinalis montis solo æquauit. Inscriptionem eius ponam quæ adhuc intra basim ipsius legitur huiusce modi. Imper. Cæs. Diui Neruæ F. Neruæ Traiano Aug. Germanico Dacico pont. max. trib. pot. $\times V I I$. imper. P. P. Ad declarandum quantæ altitudinis mons & locus tantis uiribus sit egestus. Armeniam deinde recepit à Parthis. Sublato diademate regi Armeniæ maioris regnum ademit, Albanis regem dedit; Hiberos, Bosphoranos, Colchos, in fidem Romanæ ditionis accepit. Osdrenorum loca & Arabū occupauit, Marcomedos obtinuit, Persidis regionem, Seleuciamq; ac Ctesiphontem accepit tenuitq;. Usque ad Indiæ fines post Alexandrum adcessit, in mari rubro classem instituit. Prouincias fecit, Armeniam, Mesopotamiam & Assyriam, ac inter Romanos & Persas limitem Tigrim esse uoluit. Porro Assyria inter Tigrim & Euphratē sita magnis annibus instar Ægypti foecudatur. Hæc ex Dione & Rufo. Addit uero Dion Traianum contra Agarenos, qui unà cum cæteris defecerāt, profectum in Arabiam: quos cum diu obsedisset, eorumq; oppidum Agarā mœnibus nudasset, nunquam tamen superare potuisse tempestate cœli quasi diuinitus diremptos. Itaq; re infecta redijisse. Inter amicos Sicinium Suram, quem quādoq; apud eum calumniatum, præfectum insuper prætorij sui constituit. Dicit eum præterea uirū laudatissimum, ac natura clementem & probū, duob; exceptis uitijs, quod uino, quodq; puorum libidini indulserit. Igitur his uitijs hunc, nequeo satis mirari, diui Gregorij, ut dicitur, precibus ex inferis ad cœlum euolasse, uerum dei consilium minime à nobis deprendi fas est. Ipse apud Seleuciā quæ postea Traianopolis dicta est, dū rediret ex Syria, ex profluuiio uentris decessit, anno imperij $\times \times$. Statimq; Parthi, Armenij, cæteri; remotæ gentes rebellauerunt, ex quo militum Romanorū tot labores periire, Paucos ante annos Iudæorum

rum magnam cædem fecerat per Martium Turbonem legatum, quod Actium Lupum præfectum fugauerant, eiq; prouinciæ L. Quietum præfecit. Hadrianum eius consanguineum à patre sibi commendatum adoptauit, cum ipse nullos ex Plotina coniuge, aut aliunde liberos suscepisset. Aerarium Romanum quod sub Capitolio erat, in ædem Saturni traduxit. Vias restituit. Nam ante hos annos repertum apud Circum Maximum marmor cum inscriptione huiuscemodi. Imperat. Cæs. Diui Neruæ. F. Traiano Germanico Dacico Pontif. Max. Tribu. pot. V IIII. Imp. IIIII. Cos. V. PP. Tribus XXXV. Quod liberalitate optimi principis, commoda eorum etiam locorum adiectione ampliata sint. Christiani etiam nonnulli sub eo cruciati. De his Plinius cum esset procurator in Bithynia Traianum per literas consuluit quid agendum, cum nihil mali eos agere comperisset, tantumq; quibusdam hymnis antelucanis uacare. Respondit ille. Minime quidem inquirendos esse, uerum oblatos punire oportere. Extant & alia, quæ ex alijs item authoribus aut panegyricis aut epistolis de hoc imperatore colliguntur, quæq; magnopere laudes eius concelebrant. Et pueros quidem (uti supra commemorauimus) amasse dicunt, uerum ingeniosos, ac probos, citraq; libidinem. De latitia etiam potationis omnes conueniunt. uerum citra ebrietatem. Ante meridiem nunquam uescebatur. Cæterum præditum humanitate, ut ab omnibus facile adiretur. Mortuo Nerua magnis rebus gestis in Germania cui præerat, subiugatisq; Marcomannis ac Iazygum & Pannoniæ populis, quum ad successionem imperij Romam rediret, minime triumphans aut quadrigis cum ei per senatum liceret, sed tantum equo insidens, in Capitolium inuectus, Ioui Op. Maximum senatui gratias egit. Per urbem semper more Catonis pedibus ibat, paucis comitibus, nullis spiculatoribus aut satellitibus. Senatui patrem, se ministrum laboris uocabat. Stans Coss. sedentes uenerabatur, quod se illis inferiorem ex legibus esse reperiret. Bibliothecam nobilissimam publicauit quæ Vlpia dicta est, in qua libris lintheis gesta principum, ac elephantinis senatusconsulta cõscribi iussit. Ædificia plurima eius titulis & inscriptione fiebant, præter eius etiam uoluntatem. Ex quo herba parietaria, quæ in muris nascitur, à plerisque dictus. Decessit annorum LXXXIII. apud Seleuceam Syriæ. Relatus inde in urbem ac sub eius columna conditus. Ælius Traianus Hadrianus. Sic enim in ueterum monumentis inscribitur, genus antiquum ab Adria Picentium trahit, unde maiores eius tempore Scipionum in Hispaniam migrauerunt. Patrem habuit Ælium Hadrianum cognomento Aphrum consobrinum Traiani principis, ipse natus Romæ, ubi Marullinus Atauus eius primus senator populi Romani fuit. Puer relictus à patre in tutelam Traiani, à quo etiam adoptatus, liberalibus artibus imbutus, literis præsertim Græcis eruditissimus, ut etiam Græculus appellaretur, Mathesim etiam probe tenebat. Quod Marius Maximus usque adeo demonstrat, ut eum dicat cuncta de se scisse, sic ut omnium dierum usque ad horam mortis futuros actus ante præscripserit. Satis constat de Vero quem adoptauerat sæpe dixisse, Ostendent terris hunc tantum fata, nec ultra Esse sinent. Igitur quum omnes profiteretur artes, omnes exagitabat doctores, sæpe aliqua proposita quæstione certando. Et Alexandria quondam in museo multa & proposuit & soluit. Alebat ingenia eisq; fauebat, imprimis Fauorino philosopho. Extant adhuc eius quædam epigrammata Græca ualde lepida. Barbam quoque more græcanico submittere primus ea tempestate cœpit, quem postea morem nonnulli principes Rom. seruauerunt. Peregrinationes maximas ingenti celeritate confecit. Expeditionem in Pannonios uiuente Traiano suscepit. Deinde princeps Iudæos debellauit, quod uetiti circuncidi, rebellauerant, magnasq; cædes Romanorum per diuersas orbis partes fecerunt. Inde in Galliam Britanniamq; contendit, in qua multa correxit. Murum LXXX. passuum millibus duxit, qui Britannos à Romanorum imperio diuideret. Mox in Hispaniam, deinde Romam repetens, Athenas profectus est, postea in Ægyptum. In qua peregrinatione Antinum suum ob formam sibi charissimum amisit, cui Hierosolymis templum dicauit. Traiani gloriæ uidetur inuidisse, quando & Armeniam & Mesopotamiam & Assyriam ab illo adquisitas Parthis concessit. Pontem quoq; ab eodem supra Danubium factum deleuit. Limitemq; inter Romanum & Persas Euphratem statuit. Marius Maximus cum etiam natura crudelem dicit fuisse, sed Domitiani finem ueritum, abstinuisse. In cibis amabat tripharmacum, quod phasiano sumine perna, & crustulo constabat. Quæ restituit aut reconcinnauit, titulis priorum condito-

Mar. Turbo
Actius Lupus
L. Quietus

Hadrianus
CXX

rum

rum adnotauit, ea fuit in parte modestia. Opera eius, uilla Tiburtina, cuius uestigia maxima hodie uisuntur, in qua prouinciarum & celebratorum locorum nomina inscripsit, ueluti Lyceum, Academia, Pritaneum, Tempe, & his similia. Lauacrum quoque Agrippinae, cuius uestigia sunt prope sanctum Laurentium in Panisperna. Pons eius nomine restitutus, quo continuo nunc itur in Vaticanum, propeque sepulcrum quod Moles Hadriani nominatur. In quo Antonini ferè omnes sepulti sunt, quemadmodum inscriptiones indicant, quas cum de ipsis ageretur ponemus. Pantheon etiam restituit. Senatores equitesque Romanos togatos in publicum procedere iussit, præterquam redeuntes à cœna. Adoptauit L. Ceionum Commodum, quem L. Ælium Verum appellauit. Hic patrem habuit L. Ceionum Commodum Verum. Cuius paternum genus ex Hetruria, maternum ex Fauentia fuit. Filius autem L. Verus qui cum M. Antonino imperauit, de quo postea dicam, ob uoluptatem tantum ac formam ab Hadriano dilectus est. Amatorios lasciuosque poetas semper lectitabat. Martialem epigramatographum, Virgilium suum appellabat. Coniugi querenti dicebat, uxoris nomen non uoluptatis, sed honoris esse, quapropter se cum alijs oblectare uelle. Adoptionis factæ de Ælio postea poenituit, cum uideret & alijs inuisum & natura ualitudinarium esse: ex quo breui tempore defunctus est, sepultusque in mole Hadriani, cum hac inscriptione quæ adhuc legitur in pariete, L. Ælio diui Hadriani August. F. Cos. II. Hadrianus igitur in eius locum Annium Antoninum qui postea Pius uocatus est, adoptauit hac conditione, ut ipse M. Antoninum filium fratris uxoris suæ Faustinae & L. Verum Ceionii filium adoptaret. Hoc pacto liberorum, nepotumque successioni cõsuluit, cum Sabinam uxorem sterilem habuisset. Decessit Baijs anno ætatis LXXXII. imperij autem XXXII. Sepultus in uilla Ciceronis Puteolis, ubi postea Pius templum ei pro sepulcro cõstituit. Reliquias eius in urbem asportari, ac in hortis Domitiæ collocari iussit. Impatentia morbi sæpe à seruo gladium petijt, & à medico uenenum, utrumque prohibete Antonino. Ex eius morte senatus magnopere gauisus est, deque abrogandis eius gestis cogitauit. Sed respectu Antonini destitit. Qui refragantibus cunctis eum inter diuos retulit. Hæc ex Spartiano & Rufo & Capitolino. T. Aelius Aurelius Fuluius Boionius Hadrianus Antoninus Pius, genus paternum è Gallia transalpina Nemaufensi uidelicet duxit. Auum habuit, T. Aurelium Fuluium, patremque item eodem nomine, qui cõsulares fuit. Auam maternam Boioniam Procillam, Auum maternum Arrium Antoninum hominem sanctum, qui Neruam olim miseratus est, quod ea ætate imperare cõpisset. Socerum Annium Verum, uxorem uero Anniam Faustina. Vultu decorus fuit, moribus clemens, ingenio clarus. Pius à senatu appellatus est, uel quod socerum ætate cõfectum manu subleuaret, uel quod multos cædi destinatos ab Hadriano surriperet, seu potius quod multos post mortem honores Hadriano decreuerit. Vxorem Faustina quam anno III. imperij amisit, diuinis honoribus colit à senatu, delatis Circensibus, & tẽplo & flaminibus & statu aureis passus est. Cuius honoris uestigium hodie uidemus prope S. Cosmum & Damianum in semiporticu adhuc extante hac inscriptione: Diuo Antonino, & Diuæ Faustinae. Duas ex ea filias, alteram Lamia Silano, alteram Faustina M. Antonino filio locauit. Vtebatur in senectute pane succio ad sustentandas uires. Aurum Coronarium, Id enim est quod in corona noui principis populi dono mittebant: Italiae reddidit, Prouincialibus dimidium. Cum sibi finem adesse sentiret in morbo constitutus: Fortunam auream ad M. cubiculum transferri iussit. Nam signum Fortunæ aureum semper erat in cubiculo imperatoris, uerum in exitu uitæ Trib. militum illud ad successoris locum transferebat. Decessit Lorij, ubi natus & educatus est, ac uillam extruxerat, Lorium enim oppidum Hetruriae prope Romam XXXIII. lapide uia Aurelia: anno ætatis LXXX. imperij XXXIII. summo ordinis omnis desiderio. Nam placabilitate, clementia, sanctitate alter Numa putabatur. Ex honoribus à Senatu patris patriæ ac Pij cognomentum accepit. Ex Capitolino. Sepultus in mole Hadriani cum hac inscriptione, quam pauloante quam ea reconcinnaretur aperte legebamus. Imp. Cæs. T. Aelio Hadriano Antonino August. Pio Pont. Max. Trib. pot. XXXIII. impe. II. Cos. IIII. P. P. Ex quo patet & Aelij ratione patris adeptum, & Aurelij ratione matris nomen habuisse. In eodem quoque loco eiusdem altera inscriptio huiuscemodi est. imp. Cæs. diui Traiani Parthici filio, diui Neruæ nepoti Traiano Hadriano Augusto Pont. Max. Trib. pot. XXXII. imper. II. Cos. IIII. P. P. Et diuæ

L. Aelius Hadriani filius

Antoninus Pius. CXL

Et diuæ Sabinae Imp. Cæs. T. Ælius Hadrianus Antoninus August. Pius pont. max. trib. pot. 11. design. 1111. P. parentibus suis, M. Ælius Aurelius Antoninus philosophus, na-
tus & educatus Romæ in Cælio monte, iuxta ædis Laterani in domo Veri aui sui, originē
à Numa rege traxit: ut author Marius Maximus. Liberalibus artibus ab initio magnope-
re uacauit: in quibus Herodē Atticum & Proclum habuit præceptores: sed in primis Fron-
tonem, cui & statuam à senatu impetrauit. Proclum uero ad procōsulatum usq; prouexit.
Annos XII. habitu philosophi, in pallioq; uixit, ac humi cubitauit: in qua disciplina do-
ctores item habuit Apollonium Chalcedonium Stoicum: Sextum Chæroneum Plutarchi
nepotem, ad cuius etiã domum adibat: ut author est Philostratus in sophistis. Claudium
Maximum: Claudium Seuerum. Ante omnes Iunium Rusticum, quem cos. iterum desi-
gnauit, cuiq; statuam post obitum postulauit. Operam & picturæ dedit sub Diogneto ma-
gistro. Cum L. Antonino fratre simul & genero pari potestate imperauit. Primicq; Roma-
norum fuere, qui simul imperarent. Cui & Lucillam locauit filiam ex Faustina coniuge si-
mul & consobrīna, quam parum pudicam nequicquam accusantibus amicis dissimulauit,
excusauitq; sæpe. Sed & uiuentem in castris matrem castrorum, defunctam uero in pere-
grinatione orientis, diuā appellari à senatu libenter audiuit. Cum L. Vero ex uictoria Par-
thica reuertente simul & ipse in eodem curru triumphauit. Post hæc tumultuantibus Mar-
comannis, cum eodem paludatus ad Aquileiam quo iam irruperāt, occurrit: quod bellum
in Germania gerens, coactus est deserere ob Auidiū Cassium, qui exercitui præerat orien-
tis, rebellantem. Iterum aduersus eum proficiscens, uicti caput ad se adlatum etiã uidere
doluit. In reditu Athenis iter fecit, ubi Cereris templum solus est ingressus, uti se innocen-
tem probaret. Id enim nullus alicuius sibi conscius criminis ingredi solebat. Romam reuer-
sus triumphauit unã cum filio Commodo, quem Cæsarem fecerat. Ludis adeo offendeba-
tur, ut in spectaculis Circensium & legere & audire & subscribere sit solitus. Dicitur & ex
eo portentum, quod in Germania longa siccitate exercitu siti laborante, eius precibus im-
ber erupisset, hæc Capitolinus. Huius portenti meminuit etiã Eusebius: idq; Christiano-
rum nostrorum, qui in ea expeditione tunc erant, uotis ac precibus adtribuit. Ad bellum
contra Britannos misit Calpurnium Agricolam, nepotem illius, cuius uitam scribit Corn.
Tacitus. Cōtra Catos, Aufidium Victorinū. Contra Parthos, L. Verum. Nihil tam æque
fugit, quã avaritiæ famam. Decessit ex pestilentia, sexta quã ægrotasset die, in summa
omnium beneuolentia. Statuam eius pacificatoris equestrem hodie uidemus apud basili-
cam Lateranensem: in quo loco natum eum & educatum in principio diximus, ex autori-
tate Capitolini. Præterea nummus eius antiquus aspicitur duplex: unus cum imagine bar-
bata, ac inscriptione supra adnotata eius nominis. Altera cum imberbi dum erat adolescēs
cum inscriptione Aurelius. Ex altera parte cum T. Antonini Pij patris imagine. L. Ceio-
nus Ælius Commodus Verus Antoninus. Hæc enim omnia retinuit nomina. L. Ceionus
Commodus pater fuit naturalis. Verus Antoninus, ex Antonino Pio, qui eum adoptaue-
rat. Ælius, ex Ælij Hadriani coniunctione, unã cum M. Antonio ratione patris adoptionis
à Pio pari potestate rexit imperium: neq; inter bonos, neq; inter malos cōnumeratur prin-
cipes. Præceptores habuit, Scaurum Grammaticum Scauri filium, qui Grammaticus Ha-
driani fuit. Græcos uero Telephum, atq; Harpocratonem. Rhetores Apollonium Cele-
rem, Caninium Rufum, Herodem Atticum. Philosophos uero Apollonium, & Sextum
Chæroneum. Moribus fuit ab initio probatus. Deinde ad aleam paulatim, scorta q; ac po-
pinas sese conuertit: adeo ut à Marco in Syria ad bellum Parthicum, ne uitia eius palam es-
sent, missus fuerit: ubi maiori longe est debacchatus luxuria. Victoriã tamen uirtute Aui-
dij Cæsij legati adsequutus est. Redijt comitatus sordidorum hominum turba, in qua &
Agrippus histrio fuit: quem ἀπόλαυσον, quasi uoluptuarium cognominabāt. Saturnalibus
& diebus festis, uernas admisit in triclinium. Triumphauit cum M. fratre. Post hæc ductus
ab ipso in bellum contra Marcomannos, apud Alpes spectans urbicas uoluptates statu-
it Romam repetere, sed in itinere apoplexia correptus, Alcinum diuertēs triduo mutus fuit,
moxq; periit: non sine ueneni suspicione propinati à Lucilla uxore, ob Fabiæ consuetudi-
nem. Alij dicūt à Marco, parte cultri ueneno illita, qua uuluã inciderit, partemq; infectam
fratri, sibi innoxiam seruante. Satis constat Marcum eius mores perosum dissimulasse, pu-
bliceq; & uiuum semper laudasse & mortuū, diuū insuper appellasse. Vixit annos XLII.
Y imperauit

M. Au. Anto.
CLXXIIIAuidius
CassiusAnt. triūphus
de Marco
mannisCal. Agri-
colaL. Verus An-
toninus

imperauit cum fratre XII. Illatus in sepulcrum Hadriani, ubi primum pater eius Caesar naturalis conditus fuerat, cum huiusmodi inscriptione: Imp. Caes. L. Aurelio Vero Aug. Armenio, Medic. Parthic. pont. max. trib. pot. VII. imp. V. cos. III. P. P. Capitolinus enim, unde nos superiora sumpsimus, dixit, quod partum ei nomē Parthici Medici. Quod etiam Marco quāquam Romae agenti delatum est, Antoninus Commodus, M. filius, qui L. Aelius Aurelius Antoninus Commodus appellatus est, eundem diem natalem habuit, quem & Caligula: eisdemq; penē moribus, libidine, auaritia, caedibus, omnia compleuit. Alienis operibus suos ponebat titulos, colosso Neronis dēpto capite suū imposuit. Quod hodie caput pro aedibus conseruatorum in Capitolio cernitur. Ludum gladiatorum saepe ingressus certamen subiit. Quadrigis quoq; emittendis Dalmaticatus in publicum procedens signum dedit: easq; quandoq; agitauit: simul & eō uesaniae uenit, ut omnia quae turpiter, quae impure, quae crudeliter fecerit, publicis iusserit poni monumētis: ut Marius Maximus testatur. Tot perosi scelera Q. Aelius Laetus praefectus urbis, & Marcia eius concubina, cum athleta, cum quo ille exerceri consueuit, egerunt, ut eum strangularet: anno imperij XIII. Corpus eius, ut unco traheretur in Tyberim populus adclamauit. Sed iussu Pertinacis successoris, in sepulcrum Hadriani translatum est. Eius memoria sicut olim Domitiani, ex omnibus monumētis abrasa. Habuit praefectores Onesicratem Graecum grammaticum: Latinum uero Capellam Antistium: oratorem quoq; Aetium Sanctum. haec ex Lampridio. Eius monumenti apud sepulchrum Hadriani huiusmodi legitur inscriptio: Imp. Caes. diui M. Antonini Pij Germanici Sarmatici filio, diui Pij nepoti, diui Hadriani pronepoti, diui Traiani Parthici abnepoti, diui Neruae adnepoti, L. Aelio Aurelio Commodo Aug. Sarmatico: Germanico Maximo Britannico, pon. max. trib. pot. VIII. imp. VIII. cos. VI. P. P. P. Aelius Pertinax patre Libertino Aelio Successore natus: ab eodem nomen Pertinacis inditum, quod lignariae negotiationi pertinaciter intenderet: à Marco Antonino senator factus, prouincias consulares quatuor rexit, Mox à Comodo cum Perenne legato ad exercitum in Britanniam missus, seditiones multas compressit. Quamobrem quum infensas legiones ob corruptam ab eo disciplinam haberet, cedens sponte officio legationis alio successor, curam alimentorum suscepit: postremo proconsul Africae factus, extincto Comodo ab exercitu consentiente senatu lectus est imperator, quum esset septuagenario maior. Cui gratias agenti senatui, & in primis Q. Aelio Laeto, cuius ministerio ad imperiū peruenerat, consul Falco ait: Qualis futurus sis hinc intelligimus, quod Laetum & Martianum apud te habeas, stultitiae Commodi ministros. At Pertinax: Paruerunt, inquit, necessitati: sed ubi facultatem habuerunt, quid sibi semper uoluerint, ostēderunt. In breui principatu mitis est habitus: quāuis multi eum, Chrestologum appellauerint: Quod bene loquendo haud bene faceret. Praeterea sordidus in uictu, ut qui dimidiatas lactucas & carduos in conuiujs apponeret. Interfectus est Didij Iuliani successoris machinamēto, anno aetatis LXXI. imperij mense VI. Ex Capitolino. Didius Iulianus, pronepos fuit Saluij Iuliani iuriconsulti, bis cos. & praefecti urbis. Mater ei Clara Aemylia, pater Petronius Didius Seuerus. Ipse autem praefuit in Germania legionibus XXXI. primogenia. Catos debellauit. Inde Dalmatiam: postea Germaniam rexit. Fuit consul cum Pertinace, & in proconsulatu Africae eidem successor. Eo interfecto conspersionem in eum, tristitia dissimulauit: etiam à cibo donec sepultus esset, abstinendo. Magna praeterea parsimonia fuisse traditur, ut qui porcellum aut leporem triduanum habuerit. Saepē uero oleribus & leguminibus contentus, sine carne coenabat. Maximum ei uitium alea, senī praesertim. Comis alioquin in conuiujs, benignusq; ad subscribendum. Eodem tempore post mortem Pertinacis, Iulianus à senatu Romae, Seuerus ab exercitu in Syria, Pascennius Niger in Illyrico, & Clodius Albinus in Gallia, imperatores appellati. Sed quū Iulianus Seuerō praesertim resistere non posset, frustra ad magicas artes adhibito puero qui in speculo futurum intueretur: postremo ad senatum confugit, iudicantem eum minime imperio dignum, qui resistere inimicis non posset. Interfectus tandem in palatio à praetorianis nutu ac literis ipsius Seueri, quum uixisset annos quadragintaunum, imperasset menses duos. Ex Spartiano, & Capitolino. L. Septimius Seuerus Pertinax, genere Afer, ex Lepti ciuitate, patre Gera: maiores equestris ordinis habuit. Sub M. Antonino uarias prouincias consulares rexit. Postremo iuuante Aelio Laeto, exercitui Germanico praefuit. Vbi de morte Comodi comy

Commodus
Antoninus
CLXXXII

Aelius Per
tinax

Aelius
Laetus

Didius
Iulianus

L. Sep. Seue
rus CXC

di compertum est, imperator ab exercitu declaratus, cōtra Iulianum quasi ulturus mortem Pertinacis uenit: accepto q̄ nuncio de Iuliano interfecto, armatus Romam properauit. Imperator à senatu cōprobatur, Pertinacis nomine adsumpto, ob boni principis memoriam: inuito imperio statim ad confirmandum orientis statum properans, Pescennium Nigrum rebellantem apud Cyzicum interemit: plerosq̄ populos partim subegit, partim in officio continuit. Mox translatus in Galliam apud Titurium, Clodium Albinum etiam tumultuantem conferto praelio interfecit: capiteq̄ abscisso Romam misso, reliquum eius caetero equo refugienti conculcandum dedit: Romam his gestis reuersus, triumphum ut de ciuibus recusauit: magnam tamen nobilium cædem, qui cum inimicis eius conspirauerant, edidit. Compositis rebus urbanis repetijt oriētem, ubi feliciter pugnans, Parthos, Arabas, Adiabenos subegit: deq̄ his reuertens triūphauit, titulis illorum sumptis: cuius rei memoriam testantem, arcum nobilem uidemus hodie sub radicibus Capitoli, patris filijq̄ Caracallæ nomine, qui M. Aur. Antoninus Pius & ipse appellari uoluit hac inscriptione: Imp. Cæs. Septimio M. filio Seuero Pertinaci Aug. P. P. Parthico Arabico & Parthico Adiabeno pont. max. trib. pot. x i. imp. x i. cos. i i i. procos. Et imp. Cæs. M. Aurelio L. filio Antonino August. Pio felici trib. pot. v i. cos. procos. P. P. optimis fortissimisq̄ principibus ob rempub. restitutam, imperiumq̄ populi Romani propagatum insignibus uirtutibus eorum domi, forisq̄ S. P. Q. R. Peritissimus præterea matheleos fuit. Defuncta siquidem uxore Marcia, quum de conditionibus ageretur apud eum, genituris omnium inspectis, Iuliam inter Syros haud bono genere natam, quod imperatoriam haberet genesim, sibi coniunxit: postremo Britāniam adiit: ubi subactis his gentibus quæ uidebantur infestæ, perijt Eboraci morbo, iam senex, anno imperij x x i i i. relicto Bassiano & Geta filijs. Quibus Antoninorum nomina indidit, quod M. Antoninum ex omnibus magnopere coluerat: auctusq̄ honoribus ab eo fuerat, ut eius etiam sepulcro uoluerit inferri. Tum quod uirum huius nominis in somnis uiderat successurum. Opera eius Romæ Septizonium, quod Septisolum nonnulli uocant, ac in Appia uia hodie cernimus pro templo diui Gregorij: sepulcrumq̄ id in media uia uenientibus ex Africa conspiciendum statuit. Et Thermæ Seuerianæ. Cineres eius ex Eboraco in loculo aureo aduecti, ac in sepulcro Antoninorum conditi. Ex Spartiano. Bassianus Antoninus Caracalla cognomento, à genere uestis talaris qua populum donauit. Ipse tamen ex omnibus, nomina M. Aurelij Antonini Pij sumpsit: sicut in arcu supra ostendi. Præterea nummus eius æreus reperitur, mihiq̄ lectus cum eadem inscriptione, ex altera parte cum imagine Circi Flamini: quoniam uti Spartianus tradit, stadium restituit: defuncto patri successit: Getam fratrem uterinum ex Iulia natum interfici in palatio iussit: questus in senatu se ab eo immerito insidijs petitem, quum multa in eum beneficia contulisset. Cum eoq̄ amicos ipsius nonnullos, inter quos Samonium Serenum præceptorem, & Papinianum iuriconsultum, quod scelus apud milites & senatum excusauerit. Iuliam nouercam, eius captus illecebris in matrimonium accepit. Profectus in Parthicam expeditionem postquam multum hostium cecidisset, inter Carras & Edessam, dum ex equo mingendi causa descendisset, in secessu à Macrino præfecto prætorij per coniurationem trucidatur. Anno ætatis x l i i i. imperij v i. Relicto filio Antonino Heliogabalo. Inter illaudatos principes connumeratur, ut qui crudelis in omnes, omnibusq̄ inuisus fuerit. Opera eius Romæ, Thermæ Antoninæ hodie quoq̄ appellatæ, quæ uisuntur è regione sancti Sixti, euntibus dextrorsum ad portam Capenam. Viam nouam præterea munit, quæ est sub eius Thermis. Ex Spartiano. Opilius Macrinus Caracallæ successit: uir, ut scribit Aurelius Victor, itemq̄ Capitolinus, libertini generis, uenali fide, uita sordida, iuris attamen peritus, & sub Vero Antonino Fisci aduocatus fuit, ex quo officio breui tempore prætorij præfectus constituitur: Caracallam imperatorem suum, uti supra commemorauit, apud Carras interfecit. Imperauitq̄ aliquātulum supra annum cum Diadumeno filio formosissimo: qui purpura adsumpta, equoq̄ insidens, exercitui sese spectandum magno fauore dederat. Huic Antonino nomen indidit pater, quod id & militibus & senatui uideret acceptum. Profecti inde ad Parthicum bellum continuandum, ab exercitu Antonini Heliogabali ambo in Bithyniæ suburbano sunt interfecti. Ex Capitolino. Herodianus autem dicit, tantum Diadumenum creatum ab exercitu impera-

Clodius
AlbinusAntoninus
Caracalla
CCXIIIMacrinus
Diadumenus

Antoninus
Heliogabalus

torem, Antoninus Heliogabalus cognomento, quod interfectio patre Caracalla apud Car-
ras, ipse ad templum Heliogabali confugisset: quod Syri Iouis, uel Solis dicunt: eiusque post
ea sacerdos factus & ritus Romam apportauit, templumque in palatio illi dicauit. Huius mo-
res impurissimos, gulam, libidinem omnem apud Lampridium uidere licet, hæc tamen po-
tiora. Nouarum dapum uti Xerxes & Tyberius olim libidinum inuētoribus, præmia con-
stituit. Monstruosis conuiujs Vitellium & Apitium superauit: sæpe è linguis Phœnicopte-
rorum, cerebellisque anserum & pauonum preparatis: ac per singulos missus balneis lauari,
reque Venerea uti cōuiuas iussit: quos sæpe ludebat, aut immixtis sub mensa serpētibus, aut
triclinijs è follibus statim reflantibus conciderent: aut appositis totidē ex marmore, uel alia
materiā epulis quot cibis. Piscinis præterea de rosato natabat. Balsamum pro oleo uulneri-
bus apponebat. Euripis uino plenis nauales Circenses exhibebat. Nunquam lotis linthea-
minibus est usus. Nunquam uestem aut fœminam præter uxorem iterauit. Nunquam mi-
nus centū LLS, cœnauit. Plateas palatij saxo Lacedæmonio & Porphyretico strauit. Tan-
dem ob uitia, cunctorum odio contracto, in palatio atque in latrina quò confugerat necatur:
in cloacamque demersus, ac inde per Circi spacia unco tractus, in Tyberim quoque proiectus
est. Quod nulli antea contigit. Nomen eius è publicis monumentis iussu senatus erasum,

Alexander
CCXXIII

anno imperij quarto. Ex Spartiano, Herodianus autem dicit etiam hunc, porcina abstinuisse
se, ut Heliogabali sacerdotem. Sicuti etiam omnes Syri solent. Aur. Alexander ex Arcena
Syriæ ciuitate, ob adfinitatem Seueri principis, ratione Iuliam uxoris, puer à senatu Cæsar
factus: qui quanquam consobrinus Heliogabali, erat ab eo insidijs sæpe petitus, à se uero
semper liberatus. Nec mirum animis non conuenisse, cum moribus essent dissimiles. An-
tonini deinde Magni nomina, instante senatu constantissime sæpe recusauit, quod & An-
toninorum famam in tot malis restituere non posset: nec tunc ab se aliquid egregie gestum
quod Magni nomen mereretur. Itaque repudiatis alijs, Seueri tantum nomen adsumpsit. Ale-
xander ab initio uocatus, quod Arcenæ in templo magni Alexandri natus fuerat: quò ma-
ter grauida celebritatis causa diuerterat. Vna die omnes ei tituli congesti, quod antea obti-
git nulli. Hi erant, ius proconsulare, tribunitia potestas, ius quintæ relationis, pater patriæ,
pontifex maximus: illam à Christianis accepisse sententiam dicitur, ac in palatio & in pu-
blicis operibus scripsisse: Quod tibi non uis, alteri ne feceris. Nihil apud eum uanale, quum
dictitaret, necesse eum uendere qui emit. Christianos non solum tolerauit, sed Christi simu-
lachrum in Larario, hoc est, in secreta domus parte, habebat: eiusque templum, uti quondam
Hadrianus, dicere erat in animo: teste Lampridio, qui Constantini Magni temporibus fuit.
Verum prohibitus est ab alijs, qui dicebant omnes futuros esse Christianos: templaque pro-
pterea reliqua deferenda. Habuit item in eodem Larario uiros alios depictos, inter quos
Abraamum, Apollonium Tyaneum, Alexandrum Magnum: lenonum uetigal & me-
retricum & exoletorum in sacrum ærarium inferri uetuit, sed tantum instaurationi operum
publicorum adsignauit. Habuit in animo, ut exoletos uetaret, quod postea Philippus fecit:
sed ueritus est, ne prohibens publicum dedecus, in priuatas cupiditates conuerteretur.

Exoletorum
uetigal

Ex hoc igitur patet, mares Romæ fuisse, qui publice prostabant. Honores ambitiosis aut
quærentibus minime dabat: sed modestis, quos potius rogare oporteret. Si quis in saluta-
do caput flexisset, aut blandius aliquid dixisset, eum ut adulatorem inanem reijciebat, aut
deridebat. Ad salutationem infames non admittebat: sed tantum bonos. Nulla dies quin
egentibus aliquid humanitatis aut benignitatis ostenderet. Neminem unquam occidit, ni-
si in iuris ordinatione: solebatque dicere, neminem queri de paupertate, nisi qui rapiunt, aut
furantur, ut crimen obtegant: adlegabatque illud Græcum: *ὅς μὲν πολλὰ ἀρπάσσει βλίφα δὲ
δώσει ἀκρίσσει σωθήσεται.* Qui multa rapuerit, pauca autem suffragantibus dederit, saluus
erit. Lectitare solebat ex omnibus Virgilium & Ciceronem de officijs ac republica, sed
Græce frequentius. Post lectionem, palæstræ aut musicæ operam dabat. Post horas au-
tem meridianas subscriptioni ac epistolis legendis. Adstantesque habebat ab epistolis, a li-
bellis, à memoria. Præceptores habuit Valerium Cordum, Bebiū Macrinum, Aureli-
um Philippum, Iulium Frontinum, Iulianum Grauianum, & T. Viturium, non qui de ar-
chitectura scripsit: sic enim hoc nomen scribitur: non autem Veturius, ut à me supra ponit-
tur: nam in antiquis monumentis per i, scriptum postea reperi. Apud eum flos iurisperito-
rum

Val. Cordus
Iul. Frontinus
T. Viturius

torum agebat, nec leges ab eo editæ, quæ ab illis numero uiginti non discuterentur. Quorum princeps Domitius Ulpianus primas tenebat, Fabius deinde Sabinus Sabini filius, Ælius Gordianus pater Gordiani principis, Iulianus, Paulus, Claudianus Venatus, Pomponius, Alphenus, Africani, Florentinus, Maccianus, Callistratus, Hermogenes, Venuleius, Triphonius, Metianus, Celsus, Proculus, Modestinus. Hi omnes iuris professores discipuli fuere Papiniani, & Alexandri familiares, ut Accolius & Marius Maximus scribunt. Nec quicquam ei antiquius fuit, quàm matris Iuliæ Mammeæ sapientissimæ foeminae auspicijs regi. Expeditiones omnino duas: primam contra Persas, quâdo Artaxerxem qui apud Herodianum Artaxaces dicitur, uicit. Ac redeunti & de rebus à se gestis pulcherrima oratione differenti triumphus à senatu decretus. Alteram in Germaniam, quo tempore in Gallia uico à militibus interfectus est ætatis anno trigésimo, imperij decimo quarto. Causam dicunt, durum eius nimis in milites imperium: ut Lampridius ait. Herodianus autem cum eo matrem item interfectam dicit: quæ causa huius ob eius auaritiã mali fuerat. Ad cuius nunciũ senatus signa publici doloris ostendit. Scripsere eius uitam libertus eius Aurelius, & Encolpus, & Lampridius. Herodianus uero contra Lampridium scribit de uictoria Persica, eum exercitum amisisse, fame morboq; cõfectum, uictumq; potius quàm uictorem fuisse. Præterea matrem habuisse Iuliam Mammeam Syram, sororem Scenidis matris Heliogabali. Ambas uero ex Mesa genitas sorore Iuliæ, Seueri principis uxoris. Has igitur post mortem Caracallæ pulsas à Macrino in Syriam, earum bonis concessis: eo postmodum interfecto statim cum filijs reuersas ad imperium fuisse. Mammeam nonnulli Christianam fuisse adseuerant. Nam Origenem Romam accersuisse, religionis fideiq; gratia, non dubium. Maximini duo, pater & filius è Thracia oriundi, humili sane genere fuere. Senior etiam, authore Herodiano, opilio fuit à pueritia, & à Seuero principe ob magnitudinem, roburq; corporis uasti, meruit in exercitu promoueri. Reuersus deinde post eius mortem in patriam, tempore Alexandri, urbem repetijt: à quo ob fortitudinem tribunus leg. IIII. factus est, addito Laticlauo. Interfecto in Gallia Alexandro à militibus, in eodem loco, quum nec senator adhuc esset: statim unã cum filio primus sine senatus consensu, imperator à militibus consalutatus, in Germaniam bellum mouit: ubi rebus magnis gestis, pacataq; ea natione, Syrmium uenit, in Sarmatas expeditionem parãs. Sed dum Romam crudelitatis eius immensæ fama esset adlata, hostis à senatu iudicatur: Gordianusq; proconsul Africæ octogenarius, ac uenerabilis, unã cum filio ab Africæ militibus imperator factus probatur. Quibus ibidem breui interfectis, Maximum, & Balbinum imperatores cõsalutant. E quibus Maximus contra audaciã Maximinorum Aquileiam obsidentium mittitur. Illi tentata oppidanorum frustra sapius deditione, ambo in tentorijs interfecti sunt: capita Romam missa ingenti omnium gaudio conspecta. Reliqua corpora in profluentem proiecta fuere. Traditur Maximinus filius XVIII. annorum tanta pulchritudine, quanta nulli uisa, mira quoq; pudicitia fuisse. Superbus alioqui, ut qui manus pedesq; uiris senatoribus exosculandas præberet, quo pater quanquam crudelissimus abstinuisset dicitur. Gulæ tamen immensæ, ut qui amphoram uini capitolinam quotidie beret, ederet uero carnis libras quadraginta. Præterea inter Christianorum inimicos præcipue nominatur. Imperauerunt ambo annos III. Ex Capitolino. Maximus & Balbinus uiri consulares, & qui multas administrauerunt prouincias, ingenti uterq; uirtute. Sed Balbinus nobilis, à Corn. Balbo illo, qui ciuitate à Pompeio donatus fuerat, originem ducens. Doctus insuper ac liberalis. Alter uero homo nouus, sed uirtute bellica præstans: tristis alioqui & seuerus. Deniq; à Capitolino uti Cato & Cæsar ambo comparati. Interfectis in Africa Gordianis, lecti sunt imperatores à senatu, contra Maximinorum tyrannidem, de quibus Maximus uictoriam tulit: uti supra ostendimus. Balbinus domi seditiohem interim in populo excitatam sedauit. Quumq; annum hoc pacto simul imperassent, à militibus prætorianis qui eos ab initio nolebant, è palatio tracti, atq; omnibus contumelijs adfecti, in uiaq; excarnificati sunt. Hic finis bonorum senum, ac bene de republica meritorum fuit, senatu magnopere dolente. Hæc Herodianus & Dexippus & Græci authores. Capitolinus autem dicit, se apud Latinos nonnullos Maximini nomen non inuenire. Sed cum Balbino Pupienum fuisse declaratum, ut Fortunatiano, qui uitas principum & ipse

Maximini
CCXXX
VII

Maximus
Balbinus

Y 3 scripsit

scripsit, credendum sit, dicenti, Pupienum appellatum nomine proprio, Maximum, eo-
 gnomento paterno. GORDIANI tres fuere, pater, & filius, & nepos. Quorum pa-
 ter & filius in Africa à militibus prius imperatores consalutati: deinde a senatu, qui Ma-
 ximinos hostes iudicauerat, probati sunt. Filius, in bello contra Maximini ducem, Cape-
 lianum quendam, pro patria occubuit, Pater octogenarius, eius morte audita in eadem
 Africa, indigus uirium ad se tutandum, atque inermis, laqueo se suspendit, ne in manus
 ueniret inimicorum: quum imperassent annum, & menses v 1. Romæ deinde metu Ma-
 ximinorum, Pupienus, & Clodius Balbinus, creati Augusti fuere. Quos quum populus
 minime uellet, tertius Gordianus, secundi filius, & primi nepos: ut autem scribit Hero-
 dianus, senioris ex filia nepos, annorum tredecim, Cæsar antea factus, ob maiorum me-
 rita, unâ cum eis Augustus declaratur. Qui suorum uirtutem æmulatus, consilio Misi-
 thei soceri sui, uiri prudentissimi ac doctissimi, felicissime rempublicam rexit. Statim a-
 perto Iani templo, in Persas magno apparatu profectus, ac eorum rege Sapore, Artaxer-
 xis filio, superato, Carras recepit, usque Nisibim & Ctesiphontem profectus: ut ex lite-
 ris eius ad senatum apparet. Orientis statum confirmauit. Dumq; triumphus ei decerni-
 tur, antequam rediret in exercitu à Philippi Præfecti prætorij coniuratione incautus op-
 primitur: anno imperij sexto. Cui sepulchrum milites apud Circeum castrum in finibus
 Persidis fecerunt, cum huiusmodi titulo tribus linguis inscripto: Diuo Gordiano uicto-
 ri Persarum: uictori Gothorum: uictori Sarmatarum: depulsori Romanarum seditionum:
 uictori Germanorum, sed non uictori Philipporum. Quod euertisse Licinius dicitur,
 quum Cæsar factus fuit: quum se uellet uideri à Philippis originem trahere. Gordiano-
 rum gens, Romæ nobilis fuit: paternum genus ex Græcia: maternum à Traiano duxe-
 runt. Multis claris consulatibus, insuper & diuitijs. Dòmum Pompeianam diu tenuerunt:
 quæ post mortem ultimi Gordiani confiscata est. Antonini insuper appellati: ac nonnul-
 lis à Scipionibus descendere existimati: eo quod Gordianus senior, Africanus dictus est.
 Is patre Metio Marullo, matre Bibia Gordiana natus, dum esset Africæ proconsul, Africâ
 à Maximino primum rebellauere, ob crudelitatem eius procuratoris, qui Carthagine mor-
 rabatur, Gordianumq; adierunt strictis pugionibus, Augustum consalutantes. Senex feli-
 cus è grabatulo surgens, coniurationem, aut aliquod malum formidans, imperium obla-
 tum detractat: humi proiectus supplicando: tandem minis compulsus est rem suscipere.
 Ac in primis, Capeliano Numidiæ Proconsuli, cum quo ueteres inimicitias gerebat, man-
 dat, uti discedat. Ille ingenti armatorum exercitu coacto, ad obsidionem Carthaginis ue-
 nit, quam tandem expugnauit, Gordianumq; iuniorem interfecit. Urbem diripit. Senex
 his auditis, desperatis rebus laqueo se suspendit. Hic etiam puer poemata conscripsit: so-
 luta item oratione de laudibus deorum. Præterea in Athenæo Romæ, saepe magna cum
 laude controuersias declamauit. Iunior, patri legatus in Africam missus, annorum qua-
 draginta interfectus in prælio, uti diximus, uini parcissimus, cibi appetens fuit, olerum
 maxime, ac pomorum: cæteris abstinens. Mulierum cupidus, uigintiduas habuit concu-
 binas: ex omnibusq; filios: adeo ut suorum temporum Priamus uocaretur: lepido cauilo
 à nonnullis, pro Priamo, Priapus appellatus. Quadam tenuis etiam eruditus, Samo-
 nio Sereno præceptore est usus. Ore Pompeium Magnum referebat. Senior autem eius
 pater, Cæsarem Augustum. Gordianorum opera nulla Romæ. Vltimus ex eis Impera-
 tor, ea laude dignus, quod, uti diximus, Misi thei uiri sapientissimi ac doctissimi soceri sui,
 simul & Præfecti prætorio, consilijs ac ingenio domi forisq; regebatur. Quem Misi the-
 um populus Romanus ob uirtutem extinctum luxit: curruq; ac titulo honorauit. Misi-
 theo parenti principum populi Romani, tutori reipublicæ S. P. Q. R. Ex Capitolino,
 PHILIPPVS inter Arabes haud bono genere ortus, uirtute rei militaris promotio-
 nes meruit. In Perside post mortem Misi thei, à Gordiano Præfectus prætorio creatur: ac
 exercitui præficitur: ab eoq; uti pater colebatur. Tandem eius fraudibus fame in exerci-
 tu conualesc ente, milites accusata Gordiani pueri imperitia, imperium Philippo dese-
 runt. Eum quoque ex Imperatore Præfectum prætorio saltem remanere in exercitu cu-
 pientem,

Philippus
CCXLVI

pientem, nec passi sunt, quin Philippi clam iussu interfecerint, Philippus literas statim
 Senatui mittit, Gordiano morbo extincto, se ab exercitu creatum Imperatorem probare
 uelit. Senatus rei nescius, annuit. Ille pace cum Persis facta: dimissa eis Syria, iter per A/
 rabiam faciens, Philippopolim in paterno condidit: urbemq; petens seculares ludos cele/
 brauit, anno urbis millesimo. Venationesq; dedit, ubi feras omnis generis, tam mansue/
 ras, quam efferatas, quas Gordianus puer in triumpho Persico reseruauerat, confecit. Fi/
 lium Philippum imperij consortem facit. Qui Agelastus fuisse traditur, patremq; quon/
 dam in ludis ridentem se uero uultu respexisse. Demum ambo post annum quintum in/
 terfecti fuere. Pater profectus contra Decium, qui aduersus Scythas missus, ab exercitu
 Illyrico Imperator factus erat. Filius, Romæ à Prætorianis, Orosius tradit, Philippum
 Christianum primum fuisse. **DECIVS**, inter Pannonios bono genere ortus, rei mili/
 taris gloria tunc præstabat: ac propterea à Philippo contra Scythas tumultuantes missus,
 ab exercitu Illyrico Imperator consalutatur: scribitq; ad Philippum sese excusando. Ille è
 uestigio contra eum profectus interficitur. Nec toto biennio Decius cum filio eiusdem
 nominis imperauit: pariter in eodem bello contra Scythas occubere. Quem Senatus lu/
 xit, ac inter optimos principes, alterumq; Traianum putauit. Ex quo & Traianus Decius
 inscribitur. Thermas quoq; Decianas in Auentino, suo nomini extruxit. Quippe qui
 & ius Proconsulatus, & Tribunitiam potestatem, ac censuram, omnia senatui, eiusq; au/
 thoritate rempublicam geri permisit. Christiani tamen crudelissimum sunt experti. Non/
 nulli apud Abriatum, Mœsiæ urbem, interfectum dicunt: ubi & Ara Decij dicta. Gallus
 Hostilianus ortus è gente patricia, à reliquijs exercitus Romani fusi à Scythis, post De/
 ciorum mortem Imperator appellatus: Senatui comprobatur, quod uisus sit in tanto dis/
 crimine reipublicæ succurrere: pacem turpissimam cum Scythis fecit, ducentarum dra/
 chmarum tributum dare pollicitus, Caium Vibium Volusianum filium, in partem im/
 perij suscepit. Christianos & ipse insectatus, meritas dedit pœnas. Quum siquidem co/
 pias contra Aemilianum duceret, uictus, & à suis militibus desertus, unà cum filio cæ/
 sus est, postquam imperasset annos duos. Aemilianus enim inter Mauritanos ortus, li/
 miti Sarmatico in Mœsià à Decio præpositus, & à Gallo minime submotus erat, re be/
 ne contra Scythas gesta Imperator ab exercitu salutatur. Contra hunc Gallus profectus,
 ac in primo prælio, unà cum filio interfectus est. De hoc item Treuellijs Pollio sic scribit:
 Aemilianus apud Aegyptum per idem tempus sumpsit imperium. Occupatis horreis
 multa oppida malo famis pressit. Sed hunc dux Galieni Theodotus conflictu habito ce/
 pit, atque imperatori Galieno uiuum transmisit. **LICINIUS** Valerianus nobili or/
 tus profapia, eodem tempore ipse in Rhetia ab exercitu cui præerat, Galienus autem fi/
 lius Romæ, imperatores facti. Pater censor iam inde permittente Decio, fuit à Senatu fa/
 ctus: ac in summa patriæ existimatione infelicem sortitus est exitum. Profectus enim ad/
 uersus Persas, à Sapore rege captus, in miseria ac perpetua perijt seruitute. Persam enim
 equum ascendentem dorso sustentabat. **GALIENUS** interim Romæ feliciter pri/
 mo rempublicam administrauit: multaq; strenue & in Gallia & in Illyrico gessit. Inge/
 nuumq; qui apud Mursiam sibi imperium uindicauerat, interfecit. Gothis, quos paulo
 ante Venerianus dux nauali prælio superauerat, uagantibus per Illyricum, occurrit: &
 fortuito plures interemit. Scythas apud Byzantium uicit. Ipse post hæc Romam reuer/
 tens, Decennalia celebrauit, nouo genere ludorum, maximoq; apparatu. Qui sint huius/
 cemodi ludi, ubi de ludis egimus diximus. Postremo in socordiam atq; luxuriam lapsus,
 omnia in maximum adduxit discrimen: ac triginta Tyrannis per diuersas orbis partes oc/
 casionem sumendi purpuram dedit. Tum demum Dacia, & quicquid ultra Danubium à
 Traiano reipublicæ fuerat adiectum, deperditum est. Caligas gemmatas ferebat. Ficus
 uirides & poma ex arboribus semper alienis mensibus. Melones quoque hyeme exhibe/
 bat. Tibijs processui, organis receptui, canere in bello iubebat. Doctus alioqui, ac satis e/
 loquens. Huic Epithalamium illud in fratris nuptijs adscribunt: Ite igitur pueri, pariter
 sudate medullis Omnibus inter uos, non murmura uestra columbæ, Amplexus hederæ,
 Y + non uin/

Decius

Gallus
CCLIIIValerianus
CCLVI

Galienus

non uincant, oscula conchæ. Interfectus est Mediolani unà cum Valeriano fratre minore, Aurelij fraude, qui dux erat Illyriciani exercitus, anno imperij decimo. Scripsit eius ephemeridas Calpurnius Sura. Vtriusq; autem patris & filij uitam Pollio, unde nos hæc sumptimus. Romæ in arcu sancti Viti paulo ante huiusmodi legebatur inscriptio: Galieno clementissimo principi, cuius inuicta uirtus, sola pietate superata est, M. Aurelius uictor dedicatissimus numini maiestatiq; eius. Vbi notandum cum i, scribi. Galenus autem medicus sine i. Triginta tyrannos qui tempore Galieni insurrexerunt, Pollio persequitur. Diuina factum prouidentia, ut in ignauia principis Romani non defuerint, qui Romanum tuerentur imperium. Nam & Scythæ, diuersarumq; gentium barbari remp. uti postremo fecerunt, proculdubio perdidissent. Sunt autem ij, Cyriades, Posthumius, Posthumius Iunior, Lollianus, Victorinus, Victorinus Iunior, Marius, Ingenuus, Regillianus, Aurelius, Macrianius, Macrianius Iunior, Quietus, Odenatus, Herodes, Mæonius, Ballista, Valens, Pisonius, Pisonius frugi, Æmilianus, Saturninus, Tetricus, Tetricus Iunior, Trebellianus, Herennianus, Timolaus, Celsus, Zenobia, Victoria, Titus Censorinus. Ex his nonnullos repetam: Aurelium Posthumium uir Romanus, Galliæ septem annos summa prudentia unà cum Posthumio filio uiro eloquentissimo tenuit imperium: ambo deinde interfecti à Lolliano. Et is demum à Victorino. Hunc deniq; unà cum filio eius Victorino mater Victoria sublatum quum uidisset, Tetricum senatorem affinem suum Augustum fecit. Tetricum uero iuniorē eius filium Cæsarem appellauit. Qui ambo ab Aureliano superati fuere. Senior uenia etiam ab eo donatus, corrector Lucaniæ factus est. De Victoria ipsa, quæ mater castrorum & Augusta dicta est, in ordine literarum etiam dixi. Aureolus Illyriciano præerat exercitui. Galienum apud Mediolanum interfecit. Ipse demum à Claudio successore interemptus est. Odenatus ex altera parte princeps Palmyrenorum, nisi Valeriano capto orientis sumpisset imperium, actum de republica fuisset. Itaq; ipse unà cum uxore Zenobia & filijs Herode, Herenniano ac Hermolao, omnia usque ad Ctesiphontem recuperauit. Macrianum & Ballistam qui contra Galienum insurrexerant, interfecit. Deniq; ipse cum filio Herode à Mæonio cōsobrino suo opprimitur, uir omnium fortissimus, aduersusq; malo, & cum leonibus ac pardalis in uenatu pugnare. Zenobia uero post eius mortem fœmina sapientissima simul & castissima, imperium aliquot annos prudentissime rexit. Superata tandem & ipsa ab Aureliano, & in triumphum Romam ducta, ac ei Tybure possessio adsignata est.

Claudius
CCLXX
Flavius Claudius II. è Dalmatis genus trahit: cui Quintilius & Crispus fratres fuere. Ipse nihil liberorum reliquit: Quintilius duos: Crispus uero Constantiam filiam: quæ nupta Eutropio nobili è Dardania uiro Constantium filium genuit. A Claudio igitur Flauiorum Constantinorumq; familia. Is sub Valeriano principe: Illyriciano præfectus exercitus tribunus Martiæ & quintæ legionis defuncto Galieno, statim à militibus & senatu imperator factus, ad extirpandos primum tyrannos se conuertit: & Aureolum qui Illyricum occupauerat, spretis pacis conditionibus apud Mediolanum superauit. Gothos uero qui finibus egressi ad occupandam urbem properabant, ad Mœsiam apud Martinopolim occurrens ad tercentum & uiginti milia deleuit. Eorum item nauium ingentem numerum depreffit: ut eius epistola ad Iunium Brocum tunc Illyricum tenentem declarat. Senatus acclamatio fuit: *Claudi Auguste dii te seruent: tu nos à Zenobia, tu nos à Victoria libera.* Moritur apud Syrmium in Pannonia, quum imperasset annum & menses nouem. Inter optimos principes & senatui populoq; gratissimos connumeratur. Ex Pollione. Huius uitam epitomauit nostra ætate Pomponius Lætus, inscripsit, *M. Aurelius Claudius.* Quod satis miror, quum ipse Claudius in quadam apud Pollionem epistola sic scribat: *Flavius Claudius, Valerio Aureliano suo salutem.* Ipseq; Pollio dicat, eius domum Flauij Constantinis originem dedisse. Post Claudij mortem, Quintilius eius frater, qui erat in præsidio Italico, statim imperium sumpsit. Verum postea ubi Aurelianum comperit imperare à toto exercitu electum, quumq; contra concionaretur, nec à militibus audiretur, incisis subimet uenis, die xx. quam cœperat imperare occubuit. Valer. Aurelianus in Pannonia Syrmij ortus, nonnullis in Mœsia, humili sanè genere, sed ingenti uirtute, apud Valerianum ut eius indicant ad præfectum urbis Ceionum, & item ad Antonium Gallum cos. epistolæ, in honore fuit: diuersisq; temporibus ducatus, tribunatus, & uicariatus propè XL. consequutus

Gothi**Quintilius****Aurelianus**
cclxxxix

sequutus, sub Claudio equitibus ferè omnibus præfuit: à quo excitatus per literas, erum-
 pentes Sarmatas in Illyrico cum CCC. præfidiarijs obtruncavit: è quibus manu sua uno
 die ad XLVIII. interfecit, ut Theoclius testatur, qui eius temporis scripsit historiam. In
 quo bello decem mulieres uirili habitu pugnantibus captæ, quas ex Amazonū genere non-
 nulli fuisse putant. Conuersus deinde in orientem, Zenobiam Palmyrenorum reginam ca-
 ptam in triumphum duxit. Inde in Galliam profectus cum exercitu Tetricum ab eius mili-
 tibus proditum in potestatem redegit. Mox in Ægyptum properas sublato Firmo tumul-
 tuante, regionem eam pacauit. Postremo Romam reuersus de his omnibus nobilem egit
 triumphum sequentibus ducibus. Mox ludos omnis generis exhibuit, Carnem porcinam
 distribuit. Coronas tamen quas aureas promiserat, siligineas, hoc est, ex farina siliginea de-
 dit. Templum Solis fundauit. Mœnia urbis ampliavit ad ambitum propè passuum quin-
 quaginta milium. Ripas Tyberis purgato alueo extruxit. Legem ^{ἐπισημασία} statuit, more
 Atheniensium. Quum uastatum Illyricum ac Mœsiam deperditam uideret, prouinciam
 trans Danubium Daciam à Traiano constitutam, sublato exercitu prouincialibus reli-
 quit, desperans eam posse retineri. Abductosq; ex ea populos in Mœsiam collocauit: ap-
 pellauitq; suam Daciã, quæ nunc duas Mœsias diuidit. Thermas trans Tyberim facere pa-
 rauit hyemales, quod aqua frigidi aeris illic copia deesset. Forum sui nominis in Ostiensi ad
 mare fundare cœpit, in quo postea prætorium publicum constitutum est. Medicum nun-
 quam adhibuit: sed seipsum diæta tantum curabat. Is demum dum contra Persas repetit
 orientem, in itinere inter Heracleam & Byzantium notarij secretorum insidijs à suis interfi-
 citur, anno imperij sexto. Maximo ob uirtutem ac merita desiderio sui apud populum Ro-
 manum relicto, quanquam uir alioquin sæuus ac sanguinarius esset. Ex Flauio Vopisco.
 Annum Tacitum senatus principem & magna uirum authoritate iam senem post Aure-
 lij mortem, senatores Metio Falconio maxime adhortante, quãquam inuitum delegerunt
 sese propter ætatem excusantem. Cui sanè nihil ob temporis breuitatem gerere licuit, op-
 presso à militibus mense septimo. Nonnulli morbo periisse dicunt. Omnino constat & tur-
 batione rerum & factionibus anxium mente atq; animo eum defecisse: ut & Suetonius
 Opatianus, & Flauius Vopiscus, qui eius uitam scripsere, sunt authores. Florianus, Taci-
 ti frater, inconsulto senatu post Tacitum adripuit imperium: sed mense secundo à militi-
 bus interficitur. Horum fratrum statuẽ longo tempore apud Interamnem ciuitatem fuere,
 quod illic eorum cenotaphia sint constituta in solo proprio. Vopiscus. Aurel. Probus è
 Sirmio Pannoniæ ciuitate oriundus, patre Maximo, qui ordines duxit: ipse uero adhuc im-
 pubis ob uirtutem tribunus militum à Valeriano factus: ut eius ad Galienum declarat epi-
 stola. Mox ab Aureliano quod in Syria aduersus Zenobiam strenue dimicauerit: deinde
 Firmum tyrannum in Ægypto superauerit, honoribus auctus. In qua expeditione Taciti
 morte nunciata, imperator ab exercitu consentiente senatu cõsalutatus est. Inito principa-
 tuẽ uestigio in Gallias mouens Germanorum qui eas occupauerant, maximam edidit stra-
 gem: ciuitatibus sexaginta in potestatem receptis, Francis & Bemis superatis: de quibus
 Romæ triumphum egit. Deinde contra tyrannos per orbem conuersus, Saturninum in or-
 bente primum: mox in occidente Proculum patria Albigaunensem, & Bonosum ex His-
 pania oriundum, qui apud Agrippinam coloniam in Gallia imperium occupauerat, sustu-
 lit. Postremo bellum Persicum parans, quum per Illyricum iter faceret, à suis militibus per
 insidias interficitur, anno imperij sexto: Francici, Gothici, Parthici, Sarmatici adeptus co-
 gnomina: in tumulo eius inscriptũ, Hic Probus uere probus imperator situs est, uictor om-
 nium gentium barbararum, uictor etiam tyrannorum. Probi uitam Onesimus diligentissi-
 me persequitur, cuius epitomen Vopiscus conscripsit. Aur. Carum Narbonensem dicunt.
 Onesimus qui etiam Probi uitam scripsit, tradit Romæ Illyricis ortum parentibus. Fabius
 autem Cæcilianus, qui tempora Cari, Carini, & Numeriani persequitur, in Illyrico natum
 dicit. In epistola uero ad senatum, ipse se Romanũ facit. Per omnis sanè militares gradus,
 ad præfecturam prætorij à Probo principe euectus, tantum gratia potuit apud milites & se-
 natum, ut Probi successor probaretur. Imperator Pannonias ante omnia à Sarmatis qui eas
 inuaserant, liberauit. In orientem deinde profectus ad bellum Persicum, Ctesiphonte iam
 capto, supra Tigridem in castris ictus fulmine occubuit, quum biennio imperasset, relicto
 Numeriano

Templũ solis

Tacitus
Falconius

Florianus

Probus

Franci &

Bemi

Saturninus

Proculus

Bonosus

Carus

Numerianus Numeriano & Carino filijs, Ex Vopisco. Numerianus adolescens in eadem expeditione contra Persas, patre mortuo interficitur ab eius socero Arrio Apro, ad imperium frustra adspirante. Hic eruditos omnis sui temporis antecessit, seu prosa oratione, seu poemate. Gesta parentis iambis perscripsit. Statuam ei senatus in bibliotheca hac inscriptione statuit: Numeriano oratori potentissimo. Ex Vopisco.

Carinus Carinus, Cari filius, cui pater proficiens contra Persas, Gallias & totum ferè occidentem regendum tradidit: quiq; adeo libidinose uixit, ut Carus de eo necando sæpe cogitarit: quemadmodum scribit Onesimus. Mox uero parente fratreq; extinctis, ipse demum à Diocletiano post multa prælia ad Margum uictus occubuit. Huius gesta perscripsit Fuluius Asperianus.

Diocletianus Diocletianus, Maximianus, Galerius, & Constantius, quatuor uno tempore principes inter se maxime consentientes, maximeq; reipublicæ utiles fuere. Nam Diocletianus, Iouius cognominatus, natione Dalmata, ex obscuro loco, ob uirtutem post Cari principis mortem in expeditione contra Persas, ubi ordines ducebat, Imperator factus, extemplo concione aduocata, Arrium Aprum Numeriani interfectorem prius de eius parricidio questus, coram omnibus iugulauit: non tam ut putatur iustitiæ gratia, quàm ut Druidæ in Gallijs de se olim uaticinium perficeret: qui ait, Imperatorem tunc eum futurum, quum Aprum interfecerit. Post hæc ad ulciscendos orbis tyrannos, Carausum in Britannia, Achilleum in Ægypto, Narseum in oriente, animum adplicans, Maximianum, cognomento Herculeum, imperij confortem sibi adsciuit, eumq; in Galliam, occidentemq; pacandum misit. Ipse in Ægyptum contendit, ac obsessa Alexandria, paucis mensibus eam cum Achilleo in deditioem acceptam crudeliter diripuit. Quo tempore, ut scribit Eusebius, paucis diebus ad xvii. Christianorum millia uarijs supplicijs adfecit. Maximianus oriente confirmato, contra Persas profectus, & à Narseo profligatus est: ex quo ingenti opprobrio exceptus à Diocletiano, biennio post repetito bello, ignominiam pulcherrimo bello compensauit, Narseo cum omni eius familia ante currum ducto. Diocletianus Romæ post hæc, Thermas quas hodie apud ædem Susannæ aspiciamus, exædificauit, Christianis ad id opus dānatis. Adscitis deinde imperio Constantio & Galerio, iunctisq; inter se adfinitatibus, omnem ferè orbem pacare. Quibus rebus gestis, inauditum hætenus, iuuenibus cōcedentes, sese imperio ambo, uti quietius uiuerent, abdicarunt. Alter Mediolani, alter Diocletianus Nicomediæ, seu, uti nonnullis, Salonæ in patria, ubi paucis post annis ueneno tandem sublatus est, uti existimatur, quum uixisset annos septuagintatres, imperasset uiginti. Cui omnino res duæ miræ contigerunt, ut solus imperio cederet, & solus priuatus inter diuos post mortem sit relatus. Igitur his cedentibus Constantius, & Galerius Cæsares antea, post hæc Augusti appellati, orbem diuisere, alter orientem, alter Constantius occidentem sortitus est. Sed uir modestissimus Italia, Africaq; cedens, Gallijs tantum, atq; Hispania contentus fuit. Quibus prouincijs pacatis, rebusq; maximis gestis, paulo post decessit Eboraci in Britannia cum omnium ferè gratia, relicto filio Constantino ex Helena suscepto. Interea Romæ absentibus principibus, prætoriani milites, Maxentium Maximiani filium, Augustum non abnuentibus patribus constituunt. Quo nuncio lætatus pater, qui priuatus Mediolani tunc agebat, ut qui propositi pœniteret, Romam uenit: simulataq; cum filio discordia, uti Constantinum eius ex Fausta filia generum, magno apud orbem fauore, per proditionem necaret: ab eodem ipse, re per uxorem patefacta, apud Massiliam interficitur. Galerius uero cui Italia obuenerat, post hæc quum annos imperasset tredecim, Christianosq; supplicijs omnibus adfecisset, morbo graui cruciatus sibi manum intulit: quum prius duos creasset Cæsares, Maximinum, & Seuerum: quorum Seuerus breui tempore à Maxentio fugatus, ac Rauennæ, quò ad Maximinum confugerat, interfectus est. Cui surrogatur alter à Maximino sibi socius Cæsar Licinius, gener Constantij, è Dacia oriundus: qui genus à Philippo Augusto iactabat. Cuius perspecta uirtus Maximiano fuerat in bello Persico contra Narseum. Interea Thermas à Diocletiano extructas, Constantius, & Seuerus dedicarunt atq; statuis suis, cōditorumq; appositis ornarunt. Quorum capita Pomponius Lætus ibidem effossa, integra se uidisse testabatur, inscriptionemq; huiusmodi: M. Aur. Valer. Maximiano inuicto August. Pont. Max. Sarmatiæ. Max. Gothic. Max. Imper. v 111. Cos. 111. P. P. Proconsuli. Et Viennæ in Gallia DD. NN. Imp. Cæs. C. Aur. Valer. Licinius

ferius Diocletianus. P. P. inuictus Aug. muris Curalonensibus ædificijs prouidentia sua institutis, portam Viennensem, Herculeam uocari iusserunt. Et in fronte alterius portæ urbis idem epigramma, in fine sic: Portam Romanam, Iouiam uocari iusserunt. Nam uti supra diximus, ex his imperatoribus, alter Iouius, alter Herculeus cognominatus est. Constantinus, Maxentius, Licinius, & Maximinus, quatuor item uno tempore principes fuerunt: sed maxime inter se discordes: Christianisq; infesti omnes, præter Constantinum. Maximinus Licinium sibi imperij cõsortem adsciuisse poenitens, breui tempore interiit apud Tarsum, dum bellum aduersum eum parat. Constantinus autem Constantij filius fuit, nati Eutropio nobili ac potente inter Dardanos uiro: & Claudia Constantia, filia Crispi, fratris Flauij Claudij imperatoris: sicuti in Claudio diximus, ex autoritate Trebellij Pollionis. Quo magis miror Pomponium Letum nuper scripsisse, Constantiũ natum è Claudia, Claudij Augusti filia: quum aperte Pollio dicat Claudium omnino sobole caruisse. Præterea Eutropium patrem, non ex Dardania Troiæ, ut dicit: sed quæ apud Mœsiam est, intelligit Pollio. Constantinus igitur à senatu declaratus Augustus, & accessit è Britannia, ubi pater perierat, contra Maxentium: qui ob libidinem & crudelitatem maxime populo infensus erat, quum eum diuersis oppugnasset prælijs: ad postremum conspecto in æthere crucis uexillo, clamantisq; uoce audita, *ὅτι τὸ πρῶτον νικῶ*: In hoc uince: ut tradit historia tripertita, apud nos receptissima: ad pontem Miluium cum toto exercitu superatũ interfecit. Cuius uictoriam nobilis adhuc arcus Romæ è regione Amphitheatri testatur, cum huiusce modi inscriptione: S. P. Q. R. Imp. Cæs. Fl. Constantino Augusto. Quod instinctu diuinitatis, & animi magnitudine, uno tempore tam de tyranno, quam de omni eius factione iustis rempub. ultus est armis. Cum autem instinctu diuinitatis dicat, proculdubio portetum supra narratum manifestare uidetur. Sublato igitur Maxentio, Licinium sororis suæ uirum, sæpius pugna oppressum: tandem apud Nicomediam in deditioem acceptum, ac priuatim uiuere permissum, contra iurandum interfici iussit. Deniq; omnium solus potitus, in suos gladium uertit. Crispum filium, præter Licinium supradictũ sibi suspectum: itemq; uxorem, ex causis non satis expressis, necauit. Byzantium uarijs bellorum turbinibus quasi sum, ædificijs, mœnibusq; concinnauit: nouamq; Romam ac Constantinopolim uocauit, sede ibidẽ constituta. Postremo contra Persas proficiscens, apud Nicomediæ uillam, morbo correptus interiit, anno imperij XXXI. In extremo uitæ tatum baptisma suscepit ab Eusebio præfule Nicomediæ, qui sectæ Arrianæ postea se addixit. author Hieronymus in chronicis. Ambrosius quoq; de morte Theodosij idem sentire uidetur: Constantinus, inquit, quanquam in extremo uitæ baptisma acceperit, magnopere laudandus, quod fidem succelloribus hæreditariam reliquerit. Gregorius item piæ memoriæ Constantinum uocat. Græci inter sanctos referunt: eiusq; festum XI. calendas Aprilis celebrant. De dono eius, aut concessione, apud nullos extat authores, præterquam in libro Decretorum: idq; in antiquis uoluminibus minime contineri, author est Antoninus, præsul Florentinus in chronicis. Quod ualde miror, quum Isidorus qui fuit abhinc annos propè DCCC. grauis author ac planè sanctus: in historia sua aperte dicat eum urbe Roma pontifici celsisse, ornamentisq; omnibus imperialibus, diademate uidelicet, habituq; & albo equo quo uectetur. Basilicas item dicit in urbe condidisse, Lateranensem, Seruatoris nomine, ubi baptisterium addidit: in quo natalis nocte, lucerna balsami ardebat: legiturq; in eius fronte epigrammatis principium: Insons esse uolens isto mundare lauacro, Seu proprio premeris crimine, seu patrio. Præterea duas, apostolis Petro & Paulo. S. Laurentij extra muros. S. crucis. S. Petri exorcistæ, & Marcellini presbyteri martyrum, in uia Lauicana, inter duas laurus, ubi diu corpus Helenæ iacuit. S. Petri & Pauli apud Ostiam. S. Ioannis Bapt. apud Albam apostolorum. In basilica Petri, quod pauci animaduertunt, supra arcum qui est in medio fere templo, huiuscemodi uersus antiquissimo in opere museo adhuc leguntur: Quod duce te mundus surrexit in astra triumphans, Hanc Constantinus uictor tibi condidit aulam. Libellus autem apocryphus de elephantia, deq; sanguine puerorum, & Syluestri baptisma te, quum manifeste à nostrorum doctorum quos adlegauit autoritate dissentiat, omnino rensciendus. Constat tamẽ catechumenũ fuisse, Syluestrumq; ac reliquos orthodoxos semper in honore habuisse. Tum eius iussu synodum Nicenam celebratã, & Arrium exulasse. ut author est Eusebius, Libellos insuper ei quosdã oblatos de præfulum nonnullorũ accusationibus

Constantinus
 Maxentius
 Licinius
 Maximinus
 CCCVI

Constantinus
 Magnus

fationibus reieciſſe, diſtintem minime ad ſe pertinere de Præſulibus iudicare. Helenam
 autem matrem Ambroſius Stabulariam uocat, hoc eſt cauponariã inter Britannos natam
 humili loco, ob formam Constantino patri tantum dilectam, quam coactus eſt poſtea di-
 mittere, ac Theodoram Maximiani Herculei priuignam ducere. Britanni tamen in ſuis an-
 nalibus aliter tradunt, eam uidelicet Coel regis Angliæ filiam fuiſſe, quod mihi magis ue-
 riſimile uidetur. Hæc igitur nõdum filio baptizato Chriſtiana iam facta, cruceq; inuenta,
 locis aditis, cæterisq; ad augendum religionẽ diligentiffime obitis, tris filio Chriſti clauos
 attulit, è quibus unum ille loris equi adfigi iuſſit: tantumq; piæ parentis preces ualuere, ut
 inter pios ſit is relatus, qui maxime impius fuerit, quiq; tot cædibus ſuorum domum ſu-
 neſtauerit. Verum crudelitatis pœnituiſſe dicitur, eaq; de cauſa Dalmatium Anaualliani
 fratris extincti filium Cæſarem fecit, ac inter filios hæredem inſtituit. Dicitur & anno im-
 perij xxx. tricennalia dediffe. Eius autem genealogiam, hoc modo ponemus: Conſtan-
 tius filius Eutropij & Conſtantiæ filiæ Crispi, fratris Claudij II. Cæſaris, duas duxit uxo-
 res: ex Helena ſupradicta tantum Constantinus magnus appellatus ei natus eſt: ex Theo-
 dora Anauallianus, qui & Gallus, Conſtãtia quæ nupſit Licinio, ex quo genuit Licinium
 iuniorem, & Anauallianum patrem Dalmatij Cæſaris: ac Conſtantius pater Iuliani princi-
 pis & Galli uiri ſclerati, mariti Conſtãtiæ, Magni Conſtãtini filiæ. Conſtãtinus Magnus
 ex prima coniuge Crispum tulit, ex Fauſta uero filia Maximiani Herculei Conſtantinum
 II. Conſtantiũ & Conſtantem, ac Helenam quæ nupſit Iuliano principi, & Conſtantiam
 quæ nupſit Gallo. Emicuere ſub his Laſtãntius, & eius præceptor Arnobius. Conſtanti-
 nus II. Conſtantius, Conſtans, & Dalmatius, principes item quatuor, diuiſo inter ſe orbe
 ſucceſſerunt. Quorum Dalmatius in oriente poſt annum tertium eius imperij, militari fa-
 ctione, Conſtantio diſſimulante, cæſus eſt. Conſtantinus dum Conſtãtem fratrem contra
 ius & fas bello perſequitur, incaute ſeſe periculis offerendo, ab eius ducibus opprimitur,
 cum imperaſſet in Gallijs & occidente toto annis tribus, uiuiffet xxxv. Conſtans uero
 cui in ſortem Italia obuenerat, fratris merito interfecti partem in Gallijs biennio pugnando
 adſequitur: ubi aliquandiu, ut omnibus dilectus præfuit, deinde ocio, laſciuiæq; ſe tradens,
 grauis iam militibus factus, à Maguentij cõiuratione incautus, feſſusq; à uenatione interfi-
 citur. Erat Maguentius comes ordinũ apud Auguſtam Germaniæ ciuitatem, Conſtantio
 magnopere dilectus, & ab eo quondam contra exercitum necem illi intentãtem deſenſus.
 Itaq; ſumpta purpura imperator ab exercitu appellatus: ſtatimq; literas Conſtantis nomi-
 ne, ad eos quos formidabat, mittit, uti ueniant, quos in itinere incautos oppreſſit. Conſtan-
 tius uero qui res gerebat contra Perſas, ad fratris ultionem properans, Gallum patrualem
 Cæſarem facit: & in oriente tuendis rebus in ea parte dimittit: ubi Mediolanũ attigit, De-
 centium fratrem Cæſarem item facit, ac in Gallias dimiſit. Cum Maguentio tandẽ in cer-
 tamen uenit, quum ille conditionem oblatam de Galliarum tantũ imperio reſpuiſſet: præ-
 lio apud Muſſam commiſſo Conſtantius fit ſuperior, in quo caſa utrinq; hominum milia
 LIIII. abſumptæq; penè uires Romani imperij. Maguentius dimiſſo uacuo equo quo in-
 ſidebat, uti mortis fidem faceret, auſugit: miſitq; ad Conſtãtium unum & item alterum de
 ineunda concordia: quibus ille non reſpondit. Itaq; coactus ruruſ pugnare, ac ſuperatus,
 Lugdunum auſugit, ubi ſeſe demum necauit. Deſiderius eius frater ad Conſtantium ſup-
 plex proſectus, benigne excipitur. Geruntius Maguentianæ coniurationis ſocius, exilio
 mulctatur. Britannion Illyrico præerat exercitui, ſenio iam conſectus, & literarum penitus
 ignarus. Hic à ſuis compulſus militibus, ac imperator appellatus, Maguentio fauebat: ad
 Conſtantiumq; legatos miſit, uti Thracijs & oriente contentus eſſe uellet, quibus ille re-
 ſponſum minime dedit. Verum poſtea Britannion etiam antequã Maguentius pericli-
 tatur facti pœnitens, depoſita purpura apud Murgam, ſumptaq; ueste Gallica, fit obuiam
 Conſtantio uenienti apud Thraciam, ueniã petens: quam humaniter adſequutus, cœnæq;
 inſuper adhibitus eſt, & apud Prusiada honeſte uiuere permiſſus. Syluanus alius tyrannus
 Bonofi filius in Gallia natus, qui bello Liciniano clarus ſub Conſtãtino, tribunus ſub Ma-
 guentio fuit, poſtea ad Conſtantium defecit: à quo miſſus in Galliam eſt. Cui ruruſ quum
 ſuſpectum ſe uideret, apud milites de principis ingrãtitudine queſtus, imperator ab eis ap-
 pellatur. Ad hunc motum comprimendum Verſicinus mittitur, qui pecunia tribunos exer-
 citus corruptos, ad eum necandum compulſit, Gallus autem quem diximus Cæſarem in
 oriente

Constantini
genealogia

Arnobius
Constantinus
Constantius
Constans
Dalmatius

Maguentius

Desiderius
Geruntius
Britannion

Syluanus
tyrannus
Bonofi fi-
lius.

oriente relicto, apud Antiochiam confidebat, ubi crudelitatis & libidinis omne genus
 exercuit; noctu per popinas ambulabat, clam sciscitabundus qui de eo male loquerentur,
 quos omnis postea conficta causa necabat, quod & Galienum principem antea fecisse legi
 mus. Ad hunc reprehendum missi aliquot uiri à Constantio, ab eo interfecti sunt. Dein
 de iussus ad se uenire, leniendæ rei gratia, Constantiam coniugem fratrem placatum misit,
 quæ in itinere morbo correpta periit. Quo nuncio Constantius accepto, misit qui eum
 captum in medio fori securi percusserunt. Pauloq; post poenitens, alios misit qui rem detre-
 ctarent, moriq; prohiberent. Qui ab Eusebio eunucho, cuius imperator cõsilio semper ute-
 batur, clam retenti fuere. Imperauit annos IIII. uixit XXX. Constantiæ corpus delatũ
 ad urbem, & in suburbano uia Nomentanæ secundo ferè ab urbe lapide, sepulcro maio-
 rum illatum. Quod nunc iuxta templum Agnetis iussu item Constantini, uti existimatur,
 ædificatum cernimus, ubi etiam Helena soror eius, Iuliani principis uxor cõdita fuit. Hoc
 sepulcrũ Paulus pont. trãsserri iusserat in Vaticanum, quod lapide constat Porphyrite, ubi
 se condi uolebat: sed diuina quadam prouidentia eo interim extincto, sepulcrũ e medio iti-
 nere in locum est antiquum relatum. Constantia enim uirgo sancta ex hac familia prodijt
 illic sepulta, quæ res non satis liquet: quum enim plures ex hac domo fuerint, hanc de qua
 loquimur sanctam fuisse uerisimile non est, quam legimus uiro omnium scelerum impul-
 tricem in oriente fuisse, causamq; fratri Constantio, ob amicitiam cuiusdam Arriani pres-
 byteri, ut ille Arrium ab exilio reuocaret: ut author est Rufinus in chronicis. Ex quo mala
 plurima orbi illata, orthodoxiq; omnes expulsi. In primis Alexander, & deinde Paulus præ-
 sules Constãtinopolitani, Eusebio Arriano successore. Cui deinde multo peior Macedonius
 successit. Constantius igitur tyrannis per orbem sublatis, uictor Arelate ludos dedit, reuer-
 tensq; Romam Mediolani Iulianum patruelem Galli fratrem Cæsarem creat, ac ad Gallias
 regendas mittit. Ipse ad bellum Persicum reuertitur, ubi semper inferior fuit, amissis etiam
 hominum XXX. milibus, Iulianus interea rebus feliciter gestis, & animo elatus, in Italiam
 Illyricumq; inuadit. Constantium rebus Persicis occupatum imperij parte priuauit. Ille Iu-
 liani facinore comperto, dimissa expeditione, dum ad ciuile bellũ reuertitur, in itinere in-
 ter Ciliciam Cappadociamq; decessit. Huius & Iuliani gesta Amianus Marcellinus perse-
 quitur. De his quoq; multa tripertita historia. Iulianus extincto Constantio imperio poti-
 tus, ante omnia aduersus Persas bellum coeptum prosequens, Hierosolymis in itinere san-
 guinem deuouit Christianorum, ex eisq; spectaculum præbiturum uictor pollicetur. Sed
 initio dum per uastos desertæ regionis campos incautus uagatur, prope Cresiphontem ab
 obui quodam hoste interficitur anno ætatis XXX. cum non toto biennio imperasset. Ita
 demum fato quodam Romanis datum uidebatur, ut Cresiphontem transire non possent.
 Sepultus Iulianus apud Tarsum in suburbano. Quum primum uulneratus concidit, ut tra-
 dit historia tripertita, manu cruorem in æthera iactans, exprobrando ait, Vicisti me tãdem
 Galilæe. Sic enim Christum uocare solebat. Hunc Christianum ab initio fuisse, sicuti & cæ-
 teros omnes post Constantinum, palam est: qui deinde fidei desertor, librum etiam contra
 nos edidit. Quem argutissime Cyrillus præsul Alexandrinus confutat. Insectatus tamen
 Christianos citra sanguinem, schola prohibuit, ne doctores artium liberalium essent, unde
 materia deesset paulatim, & ingenium fidei defendendæ. Vir alioqui ingenio, literaturaq;
 ingenti præditus. Eius extant & orationes & epistolæ Græce conscriptæ. Eius quoq; ami-
 citiam atq; domum frequentauere nobiles sophistæ, dicendiq; magistri. Libanius in pri-
 mis, Aëtius, Oribasius, Proheresius, Maximus philosophus, Amianus quoq; Marcellinus
 qui & comes eius expeditionis fuit, & uitam diligentissime conscripsit. Iouinianus prote-
 ctor domesticorum, rebus in summo discrimine repentina Iuliani morte cõstitutis, ab exer-
 citu statim imperator consalutatus, pacem cum Sapore Persarum rege ob locorum iniqui-
 tatem necessariam potius quàm honestam fecit, Nisibi urbe & parte superioris Mesopota-
 miæ concessa. Inde per Galatiam iter faciens, in itinere quum se cubitum recepisset, calore
 prunarum cubiculo inclusarũ, nidoreq; noui tectorij grauatus, octauo quàm imperare coe-
 perat mense, interiit. Flauius Valentinianus e Pannonia Cibalensi oriundus, tribunus scu-
 rariorum in Iuliani exercitu fuerat: ceciditq; ordine, quod homo Christianus dijs iussus ab
 Iuliano principe immolare nollet. At dei postea prouidentia, breui tempore Iouiniano suc-
 cessit. Huic pater fuit Gratianus ignobili stirpe apud Cibalas, Funarius appellatus, eo qd'

Constantia
coniunxConstãtiæ III.
Auiã, soror,
& filia Ma-
gni Constã-
tiniIulianus
CCCLXX

Iouinianus

Valẽtinianus

Z uanali

- uaenalitium funem portanti, quinque milites non potuerunt extorquere: eo merito ascitus ad militiam usque ad praefecturae praetoris potentiam ascendit: ob cuius apud milites commendationem, imperium Valentiniano oblatum, quanquam inuito. Qui in primis Valentem sibi fratrem imperii socium adsciuit: Procopium tyrannum qui Constantinopolim inuaserat, in Phrygia interfecit: Saxones inferioris Germaniae gentem tumultuantes, Burgundiones quoque novos hostes, quorum ad septuaginta millia traiecto Rheno in ripa citeriore constiterant, oppressit. Postremo contra Sarmatas, qui Pannonias occupauerant profectus, aplexia aliquandiu uoce amissa moritur, anno imperii undecimo, aetatis quinquagesimo quinto. Flavius Valens fratri superstes, ut qui Eudoxi Arriani praesulis discipulus fuisset, orthodoxos omnis persequitur. Firmum qui Mauris excitationis omnem Africam euertebat, per Theodosium patrem Theodosii principis superauit. Qui postea ob inuidiam rerum eius gestarum necari iussus, suscepto prius baptisate, uir religiosus patienter iugulum carnifici praebuit. Gothos finibus egressos, pollicentes se Christianos esse uelle, in ripa Danubii citeriore consistere permisit. Quare missis ad eos Arrianis, omnes ea labe contaminauit, quam nunquam illi dimiserunt. Sed & contra tumultuantibus, cum exercitu occurrens, ab eisdem praelio superatus: ac in tugurium confugiens, una cum habitatione crematus est, quum imperasset annos tredecim. Statim inde Constantinopolim Gothi petentes, a Domitica Valentis uxore, foemina longe prudentissima, accepto precio conticuere. Flavius Gratianus Valentiniani filius una cum Valentiniano fratre minore, post Valentem tenuit imperium: qui cum natura ipsa literis & ocio traditus, tum per aetatem, non satis rebus gerendis aptus uideretur, Gothorumque immineret bellum, Neruam imitatus, Theodosium Theodosii cuius supra mentionem fecimus filium, uirum strenuum ex Hispania aduersitum, imperio praefecit: ei que sororem suam Placidiam matrimonio collocauit. Ipse dum in Gallia in Italiam properaret, dolis Maximi tyranni, qui in Britannia ab exercitu imperator factus erat, interfectus est, anno aetatis undetrigesimo, imperii sexto. Valentinianus autem puer Constantinopolim ad Theodosii tutelam confugit. Hos igitur cum patre & patruo Flauiorum nomen habuisse, testatur Romae ueteris adhuc pontis ab eis aedificati inscriptio huiusmodi: Flavius Valentinianus, & Fla. Valens, & Fla. Gratianus pontem felicissimi nominis Gratiani in usum senatus ac populi Rom. constitui, dedicarique iusserunt. Theodosius Hispanus annorum uiginti trium accersitus, uti supra commemorauimus, a Gratiano: apud Sirmium sumpta purpura, extemplo Gothos bello persequutus uictor Constantinopolim ingressus est: mox pace cum eis facta, Athanaricum eorum regem spectandi gratia nouam Romam uenientem honorifice excepit. Inde in ultionem Gratiani conuersus, Maximum tyrannum apud Aquileiam bello superatum interfecit. Ex quo Valentinianus adolescens ad occidentis imperium sibi restitutum reuersus, dum agit in Gallia, dolo Arbogastis eius comitis necatur. Erat Arbogastes genere Gothus, Gallici praefectus exercitus, qui adscito sibi Eugenio quodam uiro Franco, minimeque Christiano, ad imperium adspirabat. Contra hos ergo qui iam Alpes magna barbarorum manu occupauerant, Theodosius imparibus copiis profectus, dicitur noctem totam uigilando, deumque precando uir religiosus consumpsisse. Maneque uexillo crucis praelato, conferto praelio, fugatis hostibus Eugenum cepisse, Arbogastem etiam ad necem compulisse. In qua pugna, quum aduersum puluerem in inimicorum oculos uentus impelleret, Claudianus ea carmina fecit: O nimium dilecte deo, tibi militat aether, Et fortunati ueniunt ad classica uenti. Eius seculum maximi uiri ornauerunt. Hieronymus, Orosius, Augustinus, Ambrosius: a quo etiam a caede Thessalonicensi reuertens, ubi ob seditionem motam multa ciuium milia interfecerat, ut sanguinarius templo eiectus, religiosissime ignominiam tulit. Moritur Mediolani anno aetatis quinquagesimo, imperii undecimo, relictis Arcadio, Honorio, ac Galla Placidia liberis. Eius corpus in loculo Constantinopolim translatum. Arcadio igitur & Honorio adolescentibus, Rufinus orientem, Stilicon occidentem, Africam uero Gildo Theodosii quondam mandato administrabat, adfinitate etiam subsequuta. Nam duas Stiliconis filias ex successione Honorius sibi iunxerat, ambas ante nuptias uita functas: ultima Claudiani Epithalamio illustratur. Formosus Mariam ducit Honorius. Omnes igitur res nouas quarentes a medio sublatae fuere. Rufinus ab Arcadio, quod clam Alaricum contra ipsum Arcadium sumere arma excitasset, ut sibi orientis ea occasione pareret imperium, Caius Rufini imitator, auxilio Gothorum

Ho Gothorum fretus, bellum civile mouit: nauali praelio inter Helleſpōtum & Cherſonneſum uictus, dum fugit, captus eſt. Caput eius pilo ſuffixū Conſtantinopolim deportatum. Gildo à fratre Meſcezele iuſta ultione bello ſuperatus & ex fuga retractus eſt, linteo gula ei perfracta. Nam & eius filios Gildo necauerat, ut Africæ totius dominaretur. Sed & Meſcezelem ipſum poſtea ſimilia cogitātem, Arcadius item deleuit. Stiliconem Honorius ſocerum, quod uocatis clam ab eo Vandalis in Galliam, comperiffet rerum ſummam uoluiſſe ad Eutherium filium transferre, ſimul & aduerſus Alaricum diſcedentem in Galliam apud Rauennam infeliciter ſua cauſa pugnaſſe comperiffet, ſucceſſorem ei pariter & interfectorem è Conſtantinopoli miſit. Itaque in foro pacis unā cum filio trucidatur. Virum dicunt eum fuiſſe genere Vandalum, clarum illa inter cæteras uictoria, qua ducentorum Gothorum milia cum eorum duce Radagaſo apud Feſulas deleuit. Cuius reſ geſtæ familiaris eius Claudiani uerſibus ornantur. Arcadius inter hæc moritur Conſtantinopoli, relicto filio Theodoſio minore, anno imperij decimo tertio. Honorius Romæ interea occidentis tenebat imperium: cui non melior fortuna ex alijs ducibus peruenit, uerum omnes ſuperauit. Nam Maximum, Ionium, & Sebaſtianū ex ſucceſſione in Gallia, Attalum quoq; in Africa tumultuantes, per Heraclianum præfectum ſuſtulit. Poſtremo Conſtantinum, qui Gratiano tyranno ſucceſſit, barbarum hominem Britanniam occupantem, apud Arelatenſem urbem per Conſtātiū comitē uirum nobilem ac ſtrenuum ſuperauit. Huic quoniam eum unum ex omnibus fidum inuenerat, Placidiam ſororē olim Ataulpho Gothorum regi nuptam locauit, ex qua Valētinianus iunior natus, qui poſtea fuit imperator. Deceſſit Romæ poſtquam imperaſſet annos trigintaduos. Sepultus in Mauſoleo iuxta atrium baſilicæ Petri, nulla relicta prole. Poſt cuius mortem Ioannes quidam per Hiſpanias fauore Aëtij & Caſtini præfectorum, tyrannidem adripuit: ſed eo breui tempore extincto, Bonifacius Africæ comes, Siſulphum ſucceſſorem habuiſſe dolens, Vandalos ex Hiſpania in Africam adcerſiuit. Quo tēpore noſter Auguſtinus Bonifacij familiariffimus eum cum Aëtio duce diſſidentem pacificare ſtudebat. Theodoſius iunior Arcadij filius, quum in oriente imperaret, accepro de Honorij patruū morte, Vandalosq; Africam, & Hunnos Pannoniam occupaffe conſpiceret: conſeſtim Valētinianum cui Eudochiam filiam matrimonio collocauerat, cum Placidia matre, quæ expulſa olim à fratre Honorio Conſtantinopolim ſe receperat, ad occidentis tuendum imperium mittit. Ipſe uero quum fruſtra Vandalos nauali praelio è Carthagine tentat expellere, Conſtantinopoli morbo abſumptus eſt, quum imperaſſet annos trigintaduos. Flauius Valētinianus iunior, ac tertius eius nominis imperator, in ito occidentis imperio pacem illico cum Genſerico Vandalorū rege conſtituit, certis ſpatijs Africa inter utrumq; diuiſa. Breui poſt tempore Attilam Hunnorum regem ex Pannonia Romam properantem, per Aëtium patricium in campis Catalaunicis illa nobili clade repreſſit, quam in Hunnorum attigimus hiſtoria. Magnam temporis partem uixit Rauēnæ, quam mœnibus reſtituit, eiusq; præſulī Ioanni, ut pallio liceret uti, conſeſſit. Optimus ac clementiffimus princeps, tandem à Maximo ciue potentiffimo, potiunda uxoris gratia: ut ait Procopius: eſt interfectus, quum imperaſſet annos triginta: uiginti quinque cum ſocero, & quinque cum Martiano, qui Conſtantinopoli imperarunt. De Aëtio paucis dicam. Hic è Doreſcana Mœſiæ ciuitate oriundus ab Honorio principe ob diſciplinam rei militaris patricius factus, eius ſororio Conſtantio in exercitu ſucceſſerat: cuius auſpicijs non ſolum Hunni ſuperati, ſed Burgundiones Rheno traiecto in Galliam irrumpentes reiecti. In ſuſpicionem poſtremo adfectatæ dominationis apud Valētinianū ueniens, eiufdem iuſſu interfectus eſt, cum quo ſimul occidentis imperium corruit. Nunc Valētinianorum genealogiam paucis deſcribam. Valētinianus princeps Gratiani filius, Gratianum, & Valētinianum, ac Gallam Placidiam genuit. Primi ſine liberis fuere. Placidia nupta Theodoſio Magno, Arcadium, & Honorium, & Placidiam peperit, quæ Ataulpho Gothorum regi, ac poſt eum Conſtantio comiti ſummo apud Honorium uiro nupſit: ex quo Valētinianum iuniorem, & Honorium ſuſcepit. Hi Conſtantio patre extincto, expulſi Roma ab Honorio, Conſtantinopolim ad Theodoſium iuniorem cum matre conſugerunt. Honorius autem ſine prole fuit. Arcadius ex Eudocia Theodoſiū iuniorem, Flaccillam, Martinam, & Pulcheriam genuit. Flaccilla cœnobio extructo, deo ſe ſuamq; uirginitatem perpetuo dicauit. Theodoſio Eudoxia filia fuit, quæ nupta Valētiniano Placidiam

Gildo
Meſcezeles
Stilico

Eutherius

Maximus

Ionius

Sebaſtianus

Attalus

Conſtantinus

& Gratianus

tyranni

Conſtantius

comes uir

Placidie

Ioannes in Hiſpania tyran-

Bonifacius

comes

Siſulphus

Theodoſius

iunior

ccccxxxi

Valētinianus

iunior

Aëtius dux

Genealogia

Valētinianorum

Placidie III

Valētiniani

iunioris auia,

mater & filia

Eudoxia

diam & Eudociam peperit. Demum post uiri mortē in ultionem clam Gensericum Vandalorum regem in urbem matrimonio accersuit. Is direpta urbe quæ resistere impijs uiribus non ualuit, & per dies quatuordecim maxima omnium strage facta, fugataq; nobilitate, ac Maximo prædicto: qui postquā Valentinianum interfecerat, eiusq; adamata uxore potitus fuerat, occidentis imperium occupauerat: à quodam Vrsō milite interfecto, ipsam Eudociam, ac filias secum abduxit: quarum alteram Honorico filio locauit, alteram Placidiam Olibio, qui postea imperator fuit, ut mox dicam: matrem uero sibi retinuit. Dum autem in Africam hac præda reuertit: ingentes prius Campaniæ populis intulit clades. Gesta sunt hæc anno salutis quadringentesimo quinquagesimo secundo, Martiano apud Constantinopolim imperante, Leone primo sedente, ac frustra Genserici furori precibus resistente.

Vrsus miles

Auitus
Maorianus
Seuerianus

OST Valentinianum Romæ aliquot imperatores, haud sanè memorabiles, nec diu fuere. Quorum primus Auitus ordinis senatorij à Romanis deletus. Post eum Maorianus Rauennæ purpura sumpta, post quadriennium apud ciuitatem Dertonensem trucidatur. Seuerianus Rauennæ item succedens, anno tertio moritur Romæ. Huius tempore Biorget Alanorum rex,

Anthemius

Ricimerus
Olibius

Glycerius
Nepos

Augustulus
Orestes

Odoacer

magna aduersus urbem manu properans, à Ricimere patricio Seueriani duce apud Benacum occurrente superatur. Anthemius deinde sumpto imperio Seruandum Galliarum præfectum & Patricium Romæ imperium inuadere conantes deleuit. Gensericum item in Italiam cum ingenti classe ex Africa uenientem, auxilio Basilici à Leone imperatore missi, ad Populoniam repulit. Post annos tandem 1111, q̄ imperare cœpisset, à Ricimere patricio Romæ interficitur: cui Olibius qui ab eodem Leone rursus auxilio contra Vandalos missus fuerat, succedit: hostis conciliati fretus potentia, qui ei, uti supra commemorauimus, Placidiam Valentiniani F. captam matrimonio tradidit. Septimo tamen moritur mense. Post quem Glycerium senatorem Rauennæ ab exercitu Romanis inuitis deletum Nepos patritius ex urbe cum exercitu profectus superat: eumq; exutum purpura, præfulem Saloninum apud Dalmatiam constituit: seq; imperatorem creat. Hoc deinde Augustulus post dies quinquaginta sex, ueniens è Græcia per uim repulso, annum ferè imperauit. Huius pater Orestes qui omnia administrabat, Gothis tunc primum irruentibus, ac tertiam agrorum partem in Italia petentibus cum negasset: illi unà cum Erulis qui socij se adsciuerant, & quorum originem in geographia narraui, Odoacrum ipsius Orestis militem Italicum, ut ait Procopius, impulerunt, ut rempublicam usurparet. Quare Augustulus præ metu purpura imperiali abiecta maiestate, in Lucullianum fugit, anno ab urbe condita millesimo ducetesimo uigesimo nono. Ab urbe à Gothis capta sexagesimo tertio, salutis quadringentesimo septuagesimo quinto, sedente Simplicio. Post Augustulum diuersis Romam barbaris tenentibus, uacauit in occidente imperium, per annos ferè trecentos triginta, usq; uidelicet ad Carolum Magnum. Nunc ad imperatores Constantinopolitanos reuertar.

Martianus
ccccij

MARTIANVS interim in oriēte Theodosio cuius duxerat in matrimonium sororem, successit. Quo tempore Valētinianus imperabat in Italia. Hic quamquam senex & humili genere, præstabat rebus gestis, & arte militari. Prima stipendia in Lycia fecit. Pulcheria uirgo Arcadij filia, cuius supra mentionem fecimus, in eligendo Cæsare princeps ei fauit: diademaq; capiti eius im-

Leo. cccclvij

Leo II
ccccxxiiij
Zeno

posuit. Vixit in imperio annos sex, cum pace ac bonitatis fama. Leo è gente Græcanica, suffragijs ac factione Asparis imperator cōsalutatur. Aspar enim ita cum Leone conuenerat, ut factus imperator Ardaburium eius filium adoptaret. Quod Leo obseruauit. Populus ubi hæc nouit, Ardaburium cum patre interemit: nonnulli eos interfectos à Leone dicunt. Suppetias Anthemio imperatori ad expellendos Vandalos tulit: postremo Leonem sororis suæ ac Zenonis, qui postea imperauit, filium successorem reliquit. Tenuit autem imperium annos sedecim. Leo secundus quum paucis imperasset mensibus, puer adhuc nihil aliud egit, quàm patri Zenoni sceptrum tradere. Zeno Ifauricus genere præfuit annos xvii. Basilicum patricium unà cum filio imperium inuadere conantē, in Cappadociam relegauit. Theodericum Ostrogothorū regem, magnopere dilexit: eiq; statuā statuit, ac Italiam petenti concessit, si eam ab Odoacro rege tunc omnia miscente liberasset. Anastasius,

Anastasius, optimus ab initio princeps. Quippe qui Clodoueo Francorum regi munera, patri-
 ciatuque honorem decreuit, quod Gothos in Gallia superasset, Burdigalemque oppidum re-
 cepisset. A mari ad Zelybriam longum murum duxit, ne incursiones Mœstorum, Bulga-
 rorum, & Scytharum officerent. Plures per orbem tyrannos supplicio adfecit. Athenodo-
 rum Selymaniteum apud Antiochiam Ciliciæ, qui à Longino cathenis uinctus, ac ad eum
 perductus, dilaniatus est. Vitalionem militiæ magistrum ad Aquilonem grauem excitatem
 motum, pecuniâ data pacauit. Getæ Macedoniâ, Epirum, Thessaliâ diripuerunt, quum pro
 captiuis redimendis pecuniâ haud idoneam Anastasius ad eos mitteret, illi coram captiuos
 trucidarunt. Hunni etiam excursiones aliquot in oriente fecere. Anastasius postremo in se-
 ctam Eurychianâ lapsus, ex ea nec ab Ormisda quidem pont. per legatos dimoueri potuit.
 Quapropter deum ultorē sensit fulmine ictus, anno imperij XXXVI. quanquam senio
 longo confectum, subita morte corruisse Marcellinus tradit. Iustinus genere Thrax, ex hu-
 mili sane loco sine stemmatis, ob fortitudinem in exercitu meruit ordinis princeps, deinde
 comes fieri. Amātius Spado libertus Anastasij, domino extincto, ad eum qui præerat exer-
 citui, uenit cum magna ui pecuniæ, ut Theocritianum deligeret. At ille pro se usus ea, à mill-
 tibus imperator est factus. Amātius uero & Theocritianus insidias parantes, ab eo sunt de
 medio sublati. Iustinus orthodoxus fuisse traditur. Arrianos siquidē expulit. Germanum
 præfulem Capuanum, missum ab Ormisda Pont. pro orthodoxis restituendis ab Anastasio
 pulsus, humaniter excepit, & exaudivit. Mox Ioannem pont. iussu Theoderici regis ad eum
 uenientē, ac de Arrianis reuocandis rogare coactum, cōpotem fecit, ut & Romanorum, &
 Christianorū ocio consulere. Imperauit annos nouem. Hoc tempore Theodericus quum
 multā stragem Gallorū fecisset, Atalaricū ex filia nepotē, regem Tolosæ cōstituit. Iustinia-
 nus Iustini sororis filius ab eo adoptatus, imperauit annos XXXIX. Cuius domi forisque
 gloria ingēs uulgata est, legibus in epitomen redactis, Persis qui Romanos limites præter-
 gressi fuerant pacatis: Africa à Vandalis, Italia à Gothis liberata, & in Dalmatia Salona ur-
 be per Mundum ducē recepta. Pro quibus gestis nobile Sophiæ templū Constantinopoli
 extruxit. Belisarij eius ducis Græci hominis gesta sub eo percurrā. Hic Persas in oriēte ui-
 cit, Vandalos uero in Africa, ducto in triumphū Gilismere. Gothorū in Italia gentē capto
 Vistigerege superauit. Post hæc Africā repetens, Vandalorū redintegratis uiribus, bella
 renouātes, reipublicæ subdidit, interfecto eorum rege Guntarit sub pacis dolo. Victor in-
 de Romam reuersus, crucē auream, ubi res eius gestæ celatæ fuerāt, Petri Basilicæ obtulit.
 Postremo cum Totila rege multis magnisque prælijs cōgressus est, & Romam eiusdē hostis
 ingressu desolatā, mœnibus portisque restructis instaurauit, clauibus Cōstantinopolim ad Iu-
 stinianum missis. Totilam quoque iterū reuertentē, magna ui repulit. Denique quum impar ui-
 ribus esset, nec fortuna quæ fuit ab initio perseueraret, per Antoninā uxore quam præmi-
 serat, à Iustiniano missionē impetrauit. In cuius locū Narses est missus. Ad extremū, exitū
 habuit, magnis præterque uiris de rep. meritis cōmunem. Iustiniani iussu, siue odio, siue uete-
 ris belli suspitione, effossis oculis medicabat. Reliqua Iustiniani in historia Gothorū narra-
 ta. Iustinus minor Iustiniani ex filia nepos, patre Illyricæ gētis, Sophiam cōiugem habuit.
 Cuius hortatu ab initio liberalis uisus, uerū postea auarissimus euasit, simul & Pelagianæ
 adfertor hæreseos. Quapropter ferè insanus ad postremū habebatur. Eius tempore Vngri
 qui & Hunni, Pannoniam, & Longobardi Italiam cepere, de quibus alio loco dixi. Longi-
 nus etiam cum nouo Exarchatus magistratu in locum Narsedis, quem reuocauerat, milit.
 De quo magistratu in Rauenna diximus. Imperauit annos XI. superstite Tyberio, quem
 adoptauerat, successore. Tyberius II. cōtrarijs Iustino moribus, peculium ab eo coactum
 longa auaritia, Sophia tradente, simul & thesauros Narsedis in Italiæ puteo, monstrante
 quodam sene repertos egentibus dedit. Res in oriente contra Persas feliciter, in Italia ne-
 quaquam gessit. Imperauit annos VII. Mauricius genere Cappadox, successor Tyberij
 soceri, rexit annos XX. Ex humili notario cōmes excubitorum, & ex comite Cæsar: de-
 inde Augustus factus, bonus cætera princeps, reipub. multisque uictorijs illustris, tantum
 diuo Gregorio aduersus fuit, Patriarcham Constantinopolitanum οἰκουμενιον, id est uniuersa-
 salis ecclesiæ præfulem uocitando. Præterea ob eius auariciam militibus infensus, à Phoca
 centurione limitis Scythici captus, atque securi percussus est. Phocas igitur ab exercitu im-
 perator consalutatus, præter opinionē, quum & ipse auarus haberetur, ac minime satisfacere-
 Z 5 ceret.

Anastasius

Iustinus, d. xliij

Iustinianus

D. xx

Belisarius

Iustin. minor

D. lvi

Longinus

Exarchatus

Tyberius ij

Mauricius

D. lxxviiij

Phocas

Dxcix

- ceret. Coniuratione Prisci Patricij & Heraclonæ, ac eius filij Heraclij: qui Proprætor Africam administrabat; adducto eo exercitu, Phocam omnibus contumelijs prius adfectū, de medio sustulit: quū imperasset annos X I I I. Heraclius igitur interfecto Phoca: inito principatu; extemplo mouens ingenti exercitu aduersus Cosroen Persarū regem, qui tempore Phocæ crucem dominicam direptis Hierosolymis abstulerat; ac Zachariā Patriarcham inde abduxerat: prælijs primis duobus Hostanem Saraceni, & Saraballe regis ipsius duces cecidit: tertio uero omnium maximo, Saie & Razatene item ducibus superatis, cum multis militibus: usq; Persidem penetrauit. Cosroes ad Ctesiphontem usq; fugit, ubi à Siroe filio interfectus est, quod pater Medasæ alteri filio, sed natu minori, regnū tradiderat. Itaq; coactus est omnia reddere: exercitusq; noster cum trophæo crucis laureatus Cōstātinopolim reuertit: qui triumphus præclarissimus est habitus. Post hæc cura reip. alijs tradita, ocio quietiq; se dedit. Quo tempore Saraceni duce Mahumete, de quo in ordine literarum diximus, caput extulere. Perijt intercutis morbo anno imperij X X X I I. Nunc eius Genealogiā paucis recensebo: quum sextam hic sobolem habuerit imperantē, quod nulli Cæsarum accidit. Heraclius igitur Heraclonæ filius princeps, eodem die quo principatū iniit, Flauiam Eudociam duxit uxore: ex qua Epiphaniam & Heraclium suscepit: qui Cōstantinus Iunior appellatus est, quem ab ineunte ætate pater diademate redimiuit. Cōtigit dum Eudociæ ferretur funus, puellam quādam è fenestra supra feretrum spueri: quæ protinus capta, ac uiua cremata est. Duxit postea Martinā fratris filiam: lata lege, ut idem omnibus liceret, ex qua genuit Heraclonam. Successit primū patri Constantinus iunior, qui dolis nouercæ, mense quarto ueneno sublatus est. Suscepit imperium Martina cum Heraclona filio X. annorum: qui ambo conspiratione senatus ante biennium capti, & in exilium in Cappadociam missi, lingua matri, naribus autem filio abscissis. Constans Constantini iunioris ex Gregoria Nicete patricio nata filius: pulsus Heraclona & Martina, à senatu sine militibus creatur imperator, quod raro accidit. Hic dogma Monothelitarū sectatus, Martinum Pontificem per Olympium Exarchum comprehendere iussit, in exilio mori coegit: quod is Paulum patriarcham in synodo præfulatu deiecerit: ac Cyri Alexandrini, Sergij, & Pyrrhi condemnationem non remouerit, eamq; probauerit. Post hæc cupiditate Italiā à Lōgobardis liberādi, filio Cōstātino domi relicto, Tarentū adplicuit classe: indeq; Luceria capa ac diruta, Beneuentū obsidet: quod Romoaldus dux adolescens defendere minime ualēs, patrē Grimoaldū regē ex regione Trāspadana auxilio uocat: quo adpropinquāte, Constans obsidione relicta Capuam uersus contendit, ubi obuium habuit Mitolam eius urbis ducem armatum: à quo fusus fugatusq; mox ad urbem contendit. Cui Vitalinus Pontifex obuiam ad V I I. lapidem processit. ubi siquid aderat pulchri ex ueterum monumentis expilauit: ablati inter cætera Panthei tegulis æneis, nauisq; sitis. Post dies X I I. in Siciliam abiit, ubi in balneis paulopost à suis necatur: quū in principatu uixisset annos X X V I I. Constantinus quantus, Pogonatus cognomento, Constanti patri successit: licet Mazeses miles qui Constantem in Sicilia interfecerat, menses aliquot tyrannidem occupauerit: q; paulopost à Latinorū Græcorumq; exercitu iugulatus est. Constantinus igitur sextam synodum Constantinopoli celebrauit contra Monothelitas: Agathone Pōtifice impulsore, ubi utraque conuenit ecclesia. Græcis tantū sacerdotibus ducere uxorem permissum. Hic duos fratres adhuc pueros, facie naribus ablati dehonestauit, ne ad imperium quandoq; adspirarent. Huius item tempore Saraceni ex Aegypto soluentes, Siciliam, deinde Africam occupauere. Et Bulgarorum gens è palude Mæotide ad Illyricū defluxit anno Salu. D C L X X X. Ad hūc, etiā Cōstātinopolim reginā Persarum nomine Cæsaream dixit Paulus Foroliuiensis clam uiro uenisse, ut christiana fieret, uirumque postea cum multis Persarum milibus idem facere induxisse. Imperauit annos X V I I. Iustinus III. quē nōnulli Iustinianū uocant: Cōstātini I I I I. filius & successor, ultimus ex stirpe Heraclij, & ipse à fide aberrauit, patris Synodum alia synodo infirmo: quam quum Sergius Pōtifex minime ratā haberet, uti cōprehendere iussit: ob hoc missus Zacharia Protospathario, qui reclamante populo Romano, re infecta reuertit. Quāobrē pœnas Imperator paulopost dedit, ob hæc aliaq; scelera: coniuratione Leontij patricij Cōstātinopolitani, & Gallinici patriarchæ captus, atq; in exilium in Pōtum missus: post annum tertium ad auxilium Cagani Auarorum soceri sui, deinde Trebellij Bulgarorum regum contugit

cōfugit. Quo postremo iuuāte regnū recuperās, de Leontio & Tyberio inimicis supplicium statim sumpsit: Gallinicum Patriarchā effossis luminibus Romā relegauit. Mox uocatū ad se Cōstantinū summū Pontificē, & honore, & pietate summa excepit: humi proiectus pedes ei exosculādo: ac Romani dogmatis decreta per synodū probādo, ueniā petijt prāteritorū. Ad ultimū à Philippo aduersario, quē relegatū in Pōto ipso dehortāte Pōtifice bello oppugnabat, supatus, atq; una cū Tyberio filio interfectus est, quū imperasset an. x. & post exiliū v. i. Leontius pulso Iustino, postq̄ tris imperasset annos, à Tyberio cognomēto Ap^simar^o uiro Cōstātinopolitano q̄ Africāe prāerat exercitui, captus: trūcatilq; naribus in custodia missus, paulo post à Iustino rerū potito una cū Tyberio trucidat. Tyberius III. cognomēto Ap^simar^{us}: Philippicū, cuius uiribus fretus ad imperiū peruenerat, q̄ postea spectū haberet, in Pōto iussit exulare. Ipseq; demū post an. v. i. i. una cū Leontio, uti diximus ante, à Iustino necatur. Philippicus cognomēto Bardanius, ne sanctorū imagines colerentur, iussit. Quapropter & à Cōstantino Pōtifice sacris interdicitur, & ab Anastasio Anthemio, erutis prius oculis, imperio deijcitur, quū imperasset annū, & mēses quinq;. Anastalius II. cognomēto Anthemius Romanorū Pōtificū & conciliorū decreta probauit, sacrosanctaq; habuit, classem cōtra Saracenos Alexandriā misit. Cuius prāfecti uires cōtra dominū uertētes, Theodosiū ignobilē quendā Constantinopolitanū extulerunt, qui Anastasiū ui coegit relicto imperio sacris ordinibus addici, postq̄ id tenuisset annos tris. Theodosius III. Adramycēnus quāq; obscurus genere, clarus tamen animo, & fide orthoxus, imagines à Philippico disiectas restituit. Prælio tandē & ipse à Leone uictus: in cœnobio monachū egit reliquo uitæ tēpore. Imperauit annos duos. Leo III. una cū filio imperauit an. x. x. i. i. De imaginibus male sensit, omnibus quotquot poterat crematis. Stephanū Pōtificē minime cōsentientem, cōprehendi ac necari iussit. A Gregorio II. deinde successore Romæ cōcilio celebrato, sacris interdictus, & imperiū deponere iussus est. Quamobrē omnis ab eo Italia desciuit, ut de altero creando Imperatore in occidente cogitaret. Hoc tēpore Saraceni testibus Landulpho & Bibliothecario ex Africa in Hispaniam: ac decimo post mense Aquitaniā inuasere. Qui Asiam incolebant Zulemone Admirato Thraciam, inde Cōstantinopolim trienniali obsidione classe ingenti cinxere, tandē fame, pesteq; discedere coacti sunt. Quo etiā tēpore apud omnis cōstat è Cōstātinopolitanis ad c. c. c. millia peste periisse. Cōstantinus V. cognomēto Copronymus, Leonis parētis retulit impietate, de imaginibus abolendis graue edictū promulgando. Signū futuri in eo uitij, iam inde ab initio dum è sacro puer fonte lauaretur, prāfetulisse Bibliothecarius & Landulphus testantur, sacris lymphis uētris solutione cōmaculatis, cuius rei gratia cognomētū Copronymi meruit. Periit elephantia morbo, quū imperasset annos x. x. v. Leo IIII. Cōstantini paterna imitatus est uicia: unā omnino in Syria expeditionē fecit, unde leui certamine repulsus domū redijt: pauloq; post decessit, anno imperij v. relicto Constantino filio, quē ex Irene coniuge Atheniensi suscepit. Cōstantinus VI. cum Irene matre imperauit annos decem. Quo tempore apud Niceam Synodo celebrata cum Romano Pontifice de imaginibus, & de spiritus processione conuenit. Expulsa tandem à filio mater quæ omnia magna prudentia administrabat: post paulo à ciuibus in pristinū statum restituta, annos tris sola imperio prāfuit, ac Constantino in carcerem coniecto, oculos effodit, ubi breui tempore extinctus est. Ea fere tempestate Landulphus, & quidam alij scriptores scribunt inuentā in sepulcro laminam æneam supra mortuum hominē his uerbis: Christus nascetur de uirgine, credo in eum. Tempore Cōstantini & Irenes o sol iterum me uidebis. Cū Carolo magno de imperij diuisione cōuenit. Expulsa demū à Nicephoro patricio successore ipsius, in exilio uitæ reliquū egit. Mulier una rebus omnino administrādis nata. Nicephorus Irene capta: occupatoq; impio, pacē illico cū Carolo magno ab ipsa Irene cōstitutā seruauit, ut uidelicet Apuliā Calabriamq; cū Sicilia sibi haberet, reliqua Italia illi cōcessa. Cū Venetis itē pepigit, ut nullius imperio subessent: legibusq; pprijs uterētur. Admiratū Saracenorū qui cum trecentis millibus aduersus uenerat, pactione annui tributū c. c. c. nummū aureorum ab se repulit. Stauracium filium imperij cōsortem fecit. Apolloniā immissa classe partim uiribus, partim fraude captam diripuit. Cū Bulgaris in superiori Mœsia cōgressus, tādē in bello occubuit: anno I. X. Imperij. Stauracius filius in eodē bello Bulgarorū uulneratus, patre interfecto statim reuersus Cōstātinopolim, Imperiū iniit. A Saracenis rupto fœdere

Leontius

Dclxxxix

Ap^simar^{us}

Philippicus

Dccx

Anast^{asius} ijTheodosi^{us} . iij

Leo iij

Dccxvi

Cōstātinus v

Dccxl

Copronymus

Leo iij

Cōstātinus vi

Irene mat.

Dcclxxx

Imperium Ca

roli Magni

Nicephorus

Dccc

Veneti

Stauracius

- Michael Curopalates**
Dcccxij
Veneti
dere quod pater iniuerat, multa accepit incōmoda. Deniq; ab eius fororio Michaelē, mēse tertio q; imperare cōperat, deiectus est. Michael Curopalates cognomēto Rācabe, gener Nicephorī supradicti, inito statim imperio cū Carolo conuenit, ut ille occidentē, sibi uero retineret orientē. Venetorū quoq; tunc urbē Gotfredus Viterbiensis scribit ea conditione Græcis partibus cessisse, ut immunitate prius à Carolo cōcessa uterētur. Hic quū aliquādiu aduersus Bulgaros bellum gessisset superior, tandē apud Hadrianopolim fusus fugatusq; amissis copijs domū se recepit; ubi mox cōiuratione Leonis Armeniaci captus, & in insulā Proten in exilium missus, ibidē in cōenobio quodā monachū perpetuo egit, biēnio postq; imperauerat. Leo Armeniacus Pardi patricij filius, qui exercitui præerat oriētis, quod re rum pōderi sufficere uideretur, à populo Imperator creatus: Cruminū Bulgarorū regē Hadrianopoli potitū, & in Cōstantinopolim iam arma uertentem, eruptione facta circa urbis mœnia interfecit, quæ res aliquamdiu oriētis statū pacauit. Interfectus demū & ipse à Michaelē Thraulō per cōiurationē. Vir fuit omnium crudelissimus, quo sanē uitio res multas bene gestas obscurauit. Michael Thraulus, id est, Balbus, nā lingua fuerat balbutiētī, præ terea è Phrygia superiore oriūdus: secta etiā illius regionis cōtaminatus, apud Leonē imperatorem comes domesticorum, maximoq; in honore, cuius etiā filium ille de sacro fonte le uauerat; tamē q; ingrato animo, mētēq; subdolos, simulq; q; à mathematico persuasus erat imperatoriā habere genesim, nō dubitauit cōtra Leonē cōiurare, eamq; de medio tollere. uxorē tamē nutriit, filios uero in insulā Proten in exiliū misit. Thomā quēdā qui exercitui præerat orientis, rebellātem cōpescuit, Classe L x x. trirēmiū Cretā inuadētes Saracenos superauit, crudelis alioqui, aduersusq; clericis ac monachis omnibus. Hoc tempore quum Saraceni Siciliam inualissent, Sergius pontifex Ludouicū 11. est hortatus ad occurrēdū: ille rem in Michaelē reiecit, eius esse ditionis dicens. Michael uero Venetis amicis per suasit, ut classē auxilio mitterent. Perijt morbo dysenteria, quum imperasset annos 1 x.
- Theophilus Sabas dux Saracenorum Bonifacius**
Dccclv
Theophilus una cū patre Michaelē imperauit annis v 11. Is Theodosius pro Theophilo male à scriptoribus nostris recentioribus scribitur, fuitq; à patre missus cū Venetis contra Saracenos, qui paulo ante dūce Saba Siciliam occupauerāt, indeq; per Bonifaciū Corsicæ comitem in Africa eos oppugnātem auertit. Verū breui post tempore, eandem maiore uī repetiere, indeq; Crotoniatem sinū in Italia ceperūt. Hic igitur pugnatum à nostris infelicit er. Venetorū naues L x. periēre. Ex quo illi uictores per mare superū debacchātes, Illyricum omne uastauerunt, Ragusiumq; ubi & Venetas quasdā mercū naues: postremo Anconam inuaserūt. Inde q; per Nicephorū Basilij Imp. præfectū repulsi, maiores instaurant uires, ac ad mare inferū descedentes, Ostiam usq; adplicuere. Inde Romā petentes, basilicas incenderūt, à Leone 1111. demū repressi, ut rursus alibi dixi. Theophilus igitur expugna Crotoniate male re gesta, domū reuertit. Nec multo post ex animi dolore decessit, superstitē filio Michaelē, anno imperij x 11. Bonus alioquin est habitus princeps. Michael cum matre Theodora x 1. solus uero x 111. annos imperauit. Legatos Romā misit Nicolaum primū pōtificem, & apostolorū basilicas salutātū, cum ingentis ponderis aureo calice. Basilium Macedonem uirū strenuū consortem Imperij sibi adsciuit, à quo mox, ut solus potiretur, interfecit. Basilium Macedo annos x 1. orientis imperio præfuit, quo tempore Ludouicus 11. occidentis. Hic annuente Hadriano 11. pontifice synodū Cōstantinopoli pro Bulgaris tunc factis Christianis celebrauit: ubi post longam contentio nem decretū, ut illi pontificis Ro. auctoritatem sequerētur. Per Nicephorum Phocam Saracenos ex Ancona Dalmatiāq; fugauit, uti supra narraui. Post hæc Hecman Tarfi Admiratus cū triginta nauigijs, quæ Saracenicā uocāt, ac paucis armatis ad Euripum usq; Cōstantinopolitanum ausus adcedere, turpiter etiā fugatur. Erat Basilium uir frugi, uicibat ex ruris uectigali. Decedens postremo ex morbo, duobus reliquit liberis imperium, Leonī & Alexandro. Leo v. contra Turcas qui Bulgaros oppugnabāt dum auxilio uenit. male Decedens fratri Alexandro reliquit imperiū, filium paruū Constantinum ei commendās, quem paulo ante per Euthymū patriarchā diademate redimiuerat. Duas habuit cōiuges, Theophaniā, cuius nomini tēplū dicauit, alterā Zoen. Cōstruxit duo Lazaro tēplū aliud, eò corpore ipsius translato. Alexander igitur x x. annorū iuuenis singulari desidia, rebus cæteris ommissis, tātum uenationi, equis, canibus, supellecūliq; lautæ, ac luxui uacabat. Ex

unctus

tinctus est, sanguine naribus erumpente ob saturitatem post cœnam: dimissa fratris filio
 Constantino imperij successione. Regnarunt ambo fratres annis uigintiseptem. Constan- *Constantinus*
 tinus VII. Leonis filius, puer post mortem patris unâ cum Alexandro patruo biennio: *vij. Deccccv*
 solus uero trigintanouem rexit imperium: aliquandiu etiam sub Zoes matris tutela, quam
 postea in coniuratione deprehensam, ab se amouit. Romanum Lacapenum, cuius filiam *Rom. Lacap*
 Helenam in matrimonium duxerat, imperij socium sibi adsciuit. Quapropter Nicolaus *penus.*
 Patriarcha ambos diademate cinxit. Vitauit coniurationem Leonis Phocæ domestici
 scholarum: quem contra Bulgaros cum exercitu miserat. Præterea Simbaticum Protospa
 tharium in Italiam cum alio exercitu misit: qui Beneuentum à Longobardis annos trigin
 ta possessum, tertio obsidionis mense in potestatem recepit. Sed anno post tertio ab eis ite
 rum capitur. Constantinus inde in dissidium cum Romano uenit: eumq; in exilium misit,
 ubi etiam ille decessit: filiusq; eius Christophorus, quem Cæsarem fecerat, simul cum ne
 potibus fratribusq; absumptus est. Hoc tempore Turcæ excursiones fecere, quorum dux
 Bulosides à Constantino ad Christi religionem est planè deductus: simul & patricius fa
 ctus, & diuitijs auctus. Haud multo post dux alter Gylas Constantinopolim ueniens, ean
 dem retulit fidem ac titulos: simul & Hierotheum Præsulem suæ gentis secum duxit. Cu
 iusdam etiam Roxolanorum ducis, qui aduersus uenerat, uxor, extincto uiro, Christiana
 est facta. Constantinus post hæc decessit, superstitite Romano filio, quem antea diademate
 redimiuit: eiq; uxorem Galliæ regis filiam tradidit. Romanus Iunior appellatus: nepos se *Romanus*
 nioris ex filia: qui cum Constantino patre rexerat Imperium: uir omnium ignauissimus *Iunior*
 fuit: uino deditus ac ocio: insuper crudelissimus: tatumq; uoluptarios homines infamesq;
 circa se habebat: cura Imperij cuidam Iosepho Bringæ præfecto tradita. Ingeniosus alio
 qui ac solers, ubi animum adplicaret. Matrem Helenam ab se abiecit. Sorores item: pan
 nisq; imperialibus ademptis, in cœnobio relegauit: illæ ob dolorem sese impudicitia tra
 diderunt. Mater uero paulo post in luctu & ærumnis decedens, filium est diris imprecatio
 nibus execrata. Hoc etiam tempore Chameda Turca Asiam uastabat: contra quem mis
 sus Nicephorus Phocas. Perijt Romanus anno Imperij decimotertio ex ueneno, uti puta
 tur, Basilico ac Constantino filijs superstitibus paruis ac successoribus cum matre Theo
 phania, quam Annam cognominabant. Cuius iussu Nicephorus è Turcis uictor, ex Sy
 ria urbem ingressus est, Iosepho reclamante, qui statuerat, uti per insidias de remedio tolle
 retur. Ille deprensus literis, questus iniurias apud populum, meritaq; in rempublicam re
 censens, effecit, uti Imperator crearetur. Nicephorus igitur statim Annam simul cum Iose
 pho expellit, illa in cœnobiū relegata, biennio tantum postea uixit. Hic autem Nicepho
 ri Phocæ nepos fuit, illius qui à Basilio, uti supra narraui, missus cum classe contra Sarace
 nos in Siciliam irruentes, uir æqui seruantissimus ac pius: quumq; eos repressisset, paulo
 post reuersi, & Siciliam, & Calabriae magnam patrem occuparunt. Hic igitur Nicephorus
 quum minime posse resistere uideret, Eustathio Calabriae duci ei subiecto mandat: uti fœ
 dus annui census cōditione cum Saracenis ineat. At quum post hunc Ioannem patricium
 Muzalona ducem item Calabriae interfecissent, Imperator Cosmū patricium cum exerci
 tu misit, qui cum Pandulpho partem Calabriae tenente conuenit, uti de communi senten
 tia resisteret, ac partes Constantinopolitani sequeretur. Pax post hæc in Italia subsequuta
 non diu durauit, iterum atq; iterum tumultuante Saraceno, imperatore autē diuersos sem
 per duces ad resistendum mittente. Qui tandem coniuratione Ioannis Zimisces in palatio
 interfectus est: quod quidam paulo ante libello tradito, ubi scriptum erat, uti insidias no
 cte sequenti caueret, dicitur nunciaſſe, ac ille legere neglexiſſe. Imperauit annos X. Antea
 enim per factionem pulsus, ac deinde ab Othone secundo, primo Othonis filio adolescen
 te, iubente patre restitutus est: insuper & sororem ei suam matrimonio collocauit. Ioannes *Ioannes*
 Zimisces imperauit annos VI. unâ cum Basilio & Constantino pueris Romani filijs, *Zimisces*
 quorum sororem Theodoram in matrimoniū duxerat. Hic antea magister scholarum ori
 entis fuerat: à Nicephoro contra Saracenos in Siciliam missus. Cum barbaris diuersa bel
 la gessit post quàm fuit Imperator. Vnum tamen gloriosissimum contra Roxolanos,
 qui omnem ferè Bulgariam occupauerant: nec pactis stabant, quibus cum Nicephoro
 olim conuenerant. Itaq; Sphendoslauū eorum ducem, qui sibi Pazinacas & Turcas adsci
 uerat, cum toto exercitu cecidit, Trophæaq; in templum Constantinopolim retulit: & in
 nummis

- nummis seruatoris imaginem percussit, hac inscriptione: Iesus Christus rex regum. Quod postea Græci seruauerunt. **Basiliius, & Constantinus** fratres, Romani filij, rem post Ioannem tenuere annos quinquagintatres, Othonis secundi Cæsaris tempore, quem bello apud Apuliam, quam ipsi ceperant, superatum, turpi fuga discedere compulerunt. Basiliius in primis annos quinquaginta solus potitus, Bardam Silerum unum è suis ducibus rebel-
lantem, in potestatem redactum exoculauit. Bulgaros deinde quotidie tumultuantes, magnis ac pluribus prælijs tandem superauit, unà cum Samuele eorum duce: ac quindecim milibus ex eis captis oculos effodit, uno tantum incolumi relicto, qui cæteros ad Samuelem eorum ducem perduceret: qui fœdo spectaculo dicitur tertio post die ex animi dolore periisse. **Constantinus** triennio tantum post fratrem imperauit, uir omnino ignauissimus, imperij totius cura alijs delegata: inter quos Diogenem qui Syrmio præerat, Bulgariae ducem constituit, ad compescendos præsertim Pazinacas, qui excursions quotidie in Bulgaros faciebant. Decessit ex morbo, relicto tribus tantum filiabus, Eudochia, Theodora, & Zoe, quam Romano Argyropolo patricio, qui sibi successit, matrimonio locauit. Romanus Argyropolus siue Argyrus imperauit annos quinq; menses sex. Hunc Michael Parphlagon per coniurationem interfecit, ac Zoen eius coniugem in matrimoniũ accepit, uir alioqui moribus lenis, ac fide orthodoxus, excepto hoc tantũ parricidio, cuius etiã culpam alijs nonnulli referunt. Imperauit annos septẽ, menses octo. Michael Calaphates eius sanguineus successit, hac conditione à Zoe (quæ hæres imperij remanserat) factus Augustus, ut illa ueluti mater ab eo coleretur, pariterq; dominaret. Quod minime seruauit, haud multo post domo eiecia. At populus indignatus, quum Zoen magnopere amaret, eum armis domumq; circumstunt: ille in concionem præfari conatus, saxis obruitur, fugiensq; tandem capitur, atq; oculis multatus in exilium relegatur. Zoe igitur restituta, gratias populo agit, eiusq; consensu imperio præest, adscita Theodora sorore, ac tertio iam uiro Constantino monomacho iungitur. Cuius ob ignauia res pessum ire cœperunt. Liberalis alioqui habitus in pauperes, ac templa. Cœnobium instituit, ubi senes alerentur: uexabatur podagra. Demum ipse, coniunxq; unà, pestilentia eodem ferè tempore interiit. Imperauit annos duodecim, post Constantinum & Zoen Theodora eius soror senatu consentiente, biennio rexit imperium, ab Eunuchis amicis paternis qui potentes erant confirmata, cum senatus Nicephorum quendam qui Bulgariae præerat imperatorem elegisset. Hæc Isacium Comnenum uirum fortissimum exercitui præfecit. Michael post Theodoram ab eisdem Eunuchis suffectus imperio iam senex, hac conditione, ut titulo tenuis imperator esset: illi uero administrarent. Quumq; reipublicæ inutilis uideretur, à patriarcha, senatq; deiectus est, ac Isacius Comnenus imperator surrogatus: biennio, nonnullis quadriennio, præfuit: qui bello ne fortior, an mente religiosior, corporeq; castior esset, dubium. Paulo ante obitum monachi habitum sumpsit, quumq; postremo ex renibus laboraret, medicisq; iuberent remedij gratia coitu uti, constantissime renuit, etiam uiua & incolumi uxore, à quo diu abstinerat post prolem susceptam. Accusatus quod tyrannide in Michaelem imperatorem usus esset, sese reipublicæ causa fecisse iussum excusauit. **Constantinus Ducas** domesticus Scholanorum, Andronici Ducas filius, ex senatus autoritate sine tumultu successit. Ex Eudochia uxore tris mares accepit, Michaelem, Andronicum, & Constantium. Fœminas totidem, Annam, Theodoram, & Zoen. Is fratrem Cæsarem fecit, consilioq; & administrationi adhibuit. Moriens à populo sigillatim iuramentum exegit, nullum imperatorem quàm filios facturum. Excessit anno ætatis sexagesimo, imperij duodecimo. Eudochia uxor superstes uiro prudentissimo unà cum filijs paruis imperio successit: cuius tempore Turcæ in Mesopotamia Cæsaream, & Antiochiam, multaq; loca imperij uastabant. Quapropter senatus his periculis occurrere, ac Romanum Diogenem uirum fortissimum principem deligere necessarium putauit, ac coniugem Eudochia dare. Pater Diogenes patricius ordinibus præfuerat, & ob seditionem in Sardinia exulauerat. Romanus igitur cum uictoria contra Turcas esset potitus, ac rempublicam metu liberasset: à senatu, quod iniuriam pupillis facere uideretur captus, oculisque priuatus, in exilio decessit, in insula Co, ubi ab Eudochia uxore contumulatus. Imperauit annos tres, menses octo. Michael Parapinaceus cognomento, Constantini Ducas filius surrogatus, administrandi regendiq; omnino imperitus, duobus Eunuchis rerum curam tradidit, Ioanni,

Joanni, & Nicephoro, quem Nicephoram probri gratia nonnulli uocabant. Erat enim nar-
 tura seditiosus ac turbulētus, militia tamen clarus, quippe qui uictoriam contra Turcas in
 oriente clarissimam adsequutus est. Tandem Nicephorus Botoniates cognomento, qui *Nicephorus*
 originem à Nicephoro Phoca imperatore ducebat, uir maximus surrogatus est, deiectione *Botoniates*
 Michaelē, qui quod podagra uexabatur, & studijs tantum uacabat (nam Constantino Psel-
 lo operam dedit, summo tunc philosopho, cuius adhuc opera extant) inutilis planè repu-
 blicæ uidebatur. Monachum egit, & in exilio uixit, quum imperasset annos sex. Interea
 ipse tamen cum filio Andronico ad Gregorium septimum pontificem confugit. Pontifi-
 cis ergo adhortatione, Rogerius Siciliae rex auxilio cum classe uenit, castrisque apud Dyrra-
 chium positis, à Dominico Syluio duce Venetorum, qui partes Nicephori tuebatur, repel-
 litur. Verum haud multo post Nicephorus ab Alexio Comneno eius copiarum duce de-
 ceptus, imperio deijcitur, urbe à militibus direpta. Ipse in templo sanctæ Sophiæ captus, ui-
 tra donatur hac conditione, ut monachum ageret, anno tertio postquam imperare cœpe-
 rat. Alexius statim surrogatur à senatu. Is Nouellusimus cognominatus, Isacij Comne- *Alexius Com-*
 ni Imperatoris filius fuit: missusq; à Michaelē item Imperatore contra Basilacium Proe- *nenus, Mlxxx*
 drum: qui Dyrrachium ceperat, tumultumq; concitauerat: unde uictor ab exercitu impe-
 rator consalutatus. Pulso Nicephoro, bellum cepit contra Robertum eundem classe Dal-
 matiam uastantem: unde uictor reuertens, paulo post iterum tumultuantem, prælio coer-
 cuit. Zacham Turcarum ducem, qui in Cypro multas occupauerat insulas, fugauit. Pazi-
 nacas, quos hodie Tartaros uocant, genus ponticum ad Istrum consistens, qui in Thraciam
 excurrerant, perdomuit. Hierosolymitanam expeditionem primam ab initio quidem im-
 pedijt, transitum negando: deinde pollicitatione eorum quæ caperentur, cōuenit cum Boe-
 mundo Roberti Guiscardi filio legato ab exercitu misso, quem reconciliatis ueteribus or-
 dijs humaniter excepit. Domū orphanis pueris pauperibus: museumq; item literarum ex-
 truxit: sumptus quotidie suppeditando. Vir fuit omnino laudatissimus: periijt tandem mor- *Caloianus*
 bo, quum imperasset annos triginta septem. Caloioannes Comnenus eius filius rem susce- *Comnenus*
 pit, tenuitq; annos uiginti quatuor, tempore Lotharij imperatoris Germani, ad quem lega-
 tos misit de congratulatione felicitatis in constituendis rebus Romanis, & Innocentio se-
 cundo liberato. Aderat inter eos philosophus quidam hæresim Græcorum de spiritu fan-
 cto contra Latinos defendens, quem Petrus quidam diaconus dicitur argutissime confu-
 tasse. Is insuper uictorias multas ac præclaras in oriente contra barbaros adsequutus, ad
 extremum quum esset in uenatione, sagitta uenenata quæ in aprum directa fuit, paululum
 manum percussus, nullis remedijs curari potuit, quin moreretur. Manuel deinde imperi- *Manuel*
 um tenuit annos triginta octo, quem nonnulli ignobilem, ac ab uxore Alexis contra uolun- *M. clx*
 tatem senatus in coniugem simul & imperium susceptum fuisse dicunt. Verior tamen hi-
 storia ex Scilace authore, eum Alexis filium tradit. Vir fuit facinorosus, ut qui Conradum
 imperatorem illac ad expeditionem Hierosolymitanam proficiscentem, comiteatu se iu-
 uare simulans, gypsum farinae admiscebat. In Venetos Stephanum Pannoniæ regem exci-
 tauit: eorumq; legatum Henricum Dandalum liberius loquutum, contra ius gentium iur- *Henricus*
 minibus orbauit. Alexandro tertio pontifici Fredericum Ænobarbum eius inimicum ex- *Dandalus*
 pugnaturum se promisit, si per eius auctoritatem & concessionem liceret ei utroq; potiri
 imperio. Quam ille conditionem renuit, sed & ipse à Rogerio Siciliae rege, non paruam
 admodum sustinuit cladem. Alexium filium cui Philippi Gallorum regis filiam desponde- *Alexius*
 rat, in Andronici Comneni tutelam moriens reliquit. Hic enim quanquam ex eadem fami- *Andronicus*
 lia, ab eo aliquando descuerat, multaq; loca occupauerat, tandem in gratiam reuersus, res *tutor*
 imperij cunctas obibat. Animo deinde iniquo quum pupillum necasset, ut imperio potire-
 tur, à populo ob crudelitatem pulsus, ac Isacius Angelus è gente item Comnena, qui An- *Isacius An-*
 geli cognominabantur, uir æqui seruantissimus, è Peloponneso ad imperium aduersus *gelus*
 est. Qui Andronicum in potestatem redactum, minutatim excarnificauit. Hic amantissi- *Alexius ang.*
 mus Latinorum fuisse traditur, ac ea in fratrem Alexium pietate, ut captum a Turcis ma-
 gno redimeret. A quo postea ut ingratisimo, per dolum captus, luminibusque priuatus,
 in custodiam coniectus est: quo ferè tempore, Fredericus Ænobarbus imperabat in occi- *Alexius puer*
 dente. Alexio igitur per parricidium imperium adeptus, Alexius alter Isacij fratris filius,
 ætate puer duodecim annorum, sed ingenio senex, ad castra Christianorum principum
 qui tunc

- qui tunc aduersus Saracenos dimicabant confugiens, contra patris proditorem auxilium impetrauit, ea conditione, ut imperator Constantinopolitanus Romano subijceretur pontifici: præterea illatas Francis Venetisq; quondam à Manuele iniurias, certo precio redimeret. Igitur Constantinopoli per obsidionem expugnata, Alexius tyrannus fugatur: Isacius frater ut erat amissis oculis, cum filio restituitur. Puer uero post obitum patris mensam, à quodam Murzypulo eius tutore proditur. Qui imperio occupato, paulo post ab eisdem auxiliantibus Gallis fugatur & ipse. Res deinde ad Gallos translata, quorum primus Balduinus Flandrēsis comes, natione Gallus, imperator creatur: successoresq; habuit item ex Latinis, annos propè sexaginta. Hic Bonifacium Montferratensem regem Theffaliæ fecit: hortaturq; uti Cretam ei dono quondam ab Isacio datam, Venetis uendat. Paulum Maurocenum patritium Venetum patriarcham Constantinopolitanum creatum, Romano tunc primum subiecit pontifici. Ea tempestate Theodorus Lascaris Alexij profugi apud Hadrianopolim inuadit imperiū. Contra quem profectus Henricus imperatoris frater oppidum expugnabat, sed audita interim Balduini morte, reuertitur ad imperium soluta obsidione. Huic deinde Petrus Altisiodorensis comes Gallicus sufficitur, qui ab Honorio pontifice apud basilicam sancti Laurentij extra mœnia Romana diademate cinctus: demum à Theodoro Lascari, qui imperator à Græcis habebatur, simulata pace, in Theffalia comiter inuitatus, in conuiuio obruncatur. Huic quoq; Robertus item Altisiodorensis eius filius successit, qui puellam nobili prius proceri Burgundo pactā, matrimonio sibi iunxit. Quare ille iratus, uirginem effractis cubiculi foribus corripiēs, naribus truncis dehonestauit, eius uero matrem proximo mari demersit. Dum hic præfuit, de prætoris Veneti sententia cuncta administrauit. Balduinus eius filius admodum puer susceptus, cui nondum per ætatem idoneo: Ioannem Brennum regem Hierosolymitanum socerum coadiutorē dedere, qui imperium titulo tenuis gessit: idq; Ioanne extincto, ipse solus gessit pariter atq; amisit. Nam Ioanne Lascari Theodori filio Hadrianopolis, & altero Ioanne hexagonarum imperatoribus Constantinopolim obsidentibus, primo quidem Venetorum auxilio liberatur, quibus loco pignoris lanceam, ac partem dominicæ crucis misit. Deinde bello perseverante, ac Michael Palæologo belli ductore urgente, necesse eum cedere fuit, atq; una cum cæteris fugere, ex quo Græci statum pristinum recuperauerunt: anno à primo Balduino circiter sexagesimo, salutis uero millesimo ducentesimo sexagesimo. Michael igitur Palæologus eo tempore imperium adripuit: quo duæ nobilissimæ domus Constantinopolitanæ, Lascarorum uidelicet, & Palæologorum, altera occidit, altera caput extulit. Alexius enim Murzypplus cognomento, ut est author Acropolites, filiam Annam Theodoro Lascari locauit: fugatusq; deinde, uti diximus, à Gallis unā cum cōiuge Euphrosyna & genero fuit. Theodorus igitur tris tantum filias ex Anna secum abductas, uix à Nicenis impetrauit ut intra mœnia solas reciperent, quum ei portas clausissent. Ipse manu qua poterat collecta, exemplo Hadrianopolim capit: Græcorumq; imperium iure soceri hæreditario sibi adripuit: filiasq; Mariam regi Pæonum: Irenen Andronico Lascari Despoto: quo mortuo Ioanni Batanzæ cognominato, è gente item Lascarorum ducum locauit. Qui apud Zacynthum imperij titulum extra patriam annos trigintaquatuor tenuit. Huic filius Theodorus Lascaris nomen aui materni referens fuit. Quem Ioannes è uita decedens, Michaeli Palæologo uiro in armis strenuo, quo duce & administratore utebatur, commendauit. Ille expulsus Latinis, pupilloq; luminibus orbo, & in carcerem coniecto, imperium sibi per nefas uindicauit. Quod posteris usq; ad Constantinum ultimum & octauum ex ea domo, annum millesimum quadringentesimū quinquagesimum tertium, per manus tradidit. Quæ familia ex urbe Viterbio dicitur ab initio genus duxisse. Huius igitur Michaelis multa postea commemorantur. Gulielmum Gallicum uirum Achaïæ & Bithyniæ principem regno deturbauit: cum Venetis bellum gessit, à quibus imperio deiectus fuisset, nisi Genuenses supplicias tulissent. Pro quibus meritis Peram ciuitatem illis concessit. Ad concilium quoq; Lugdunense Gregorij X. tempore profectus cum Romano conuenit pontifice. Quare post ea uita functo, nec ei iusta persoluta, neq; sepulcrum à sacerdotibus Græcis more maiorum concessum, quod à patrio ritu descuisset. Andronicus Palæologus senior eius filius, rursus ad Græcanicam sectam reuertit. Is filium habuit Michaelē, cuius nulla memorantur gesta, tantum huius nati Andronici iunioris impietas narratur, qui auum Andronicum teniorem

niorem imperio deturbauit, Genuensium auxilio fretus: quibus Tenedon insulam promiserat. At Veneti seniores in patriam redierunt, & Tenedon ab eo accepere. Quare indignati Genuenses, in aliud tempus ultionem distulere: ueriti pontificis anathema: qui utriusque populo auxilia minime ad eos pertinentia ferre prohibuisset. At senior Peram illorum ciuitatem simul cum Venetis oppugnare cepit. Iunior uero aduersus Bulgarorum auxilia, acerrime defendit: adeo, ut auum coegerit cum Genuensibus foedus inire. Hic demum qui etus imperij successor decedens, Ioanni Catacunzeno, qui magnus domesticus, maximoque in honore apud eum erat: tutelam Caloioannis & Manuelis filiorum mandauit: ex quibus ille Caloioannem generum sibi adoptauit: deinde in discordiam ueniens expulit, seque imperatorem fecit. Ille in Tenedon uenit: ubi auxilio classis Genuensium: cui Franciscus Catalufius praefectus erat: in regnum paternum restitutus, ipsi Francisco loco praemij Mitylenen cum Lesbo donauit. Filium habuit Manuelem: qui post eum imperauit: ac septem genuit liberos incolumes omnis usque ad aetatem nostram. Ioanem, qui post eum imperauit: ac Florentiae in concilio cum Eugenio pontifice conuenit. Andronicum, Michaellem, Theodorum, Demetrium, Thomam, Constantinum: qui postremo imperauit: sublatusque cum tota gente ac ciuitate fuit, Mahumeti Turcae aduentu: anno M. cccclij. Thomas quoque Peloponnesi Despotus: qui post patriae direptionem, ad urbem cum Andreae apostoli caluaria confugit: propeque in pratis extra portam Flumentanam obuium habuit Pium Pontificem apostoli gratia, quatuor secum liberos tenera aetate duxit: Andream qui nuper Romae decessit, ac augustam nobilitatem moribus coinquinauerat: ducto in coniugem graeco uulgarique scorto: & Manuelem natu minorem: qui patre defuncto, puerili inconsiderantia ad hostem Mahumetem se contulit: ab eoque adhuc uiuens in arcto loco captus retinetur. Filias item duas: Helenam, & Zoen: quarum altera Lazaro Seruiae regi nupsit: altera Zoe Ioanni regi Roxolanorum, qui dux Moscouiae uocatur: ex quibus nata est Helena, quae Alexandro regi Poloniae coniuncta est.

Ioannes Catacunzenus
Caloioannes

Manuel
Ioannes

Constantinus
M. cccclij
Thomas Peloponnesus
Despotus

In fine Constantinopolis, eiusque principum: qui ob ignauiam suam perierunt. Eo enim uentum erat, ut non solum rebus latinis, sed nec graecis, nec sibiipsis usui essent: barbaris in Ionio Asiaeque littoribus passim grassantibus. Sed & ad dita ignauiae, peius animi uitium adrogantia fuit: a Romano totiens Pontifice desciscendo. Quapropter eorum paucissimi memorandum aliquod, aut scripti one dignum gessere: ea demum causa quod haec historia non satis explanata aut illustrata fuerit apud Latinos: errareque contingat omnes fere nostros scriptores in plerisque. Nam & Caloioannem pro Andronico iuniore accipientes: omnia confundunt, Graeci uero qui eam executi sunt, hi fere memorantur, Gregorius monachus, Theophanes, Psellus philosophus, Theodorus, Nicetes Paphlagon, Iosephus, Genesius & Manuel Byzantij: Nicephorus diaconus Phryx: Leo Asianus: Theodorus Proedrus: Sidis: Demetrius Cyzicenus: Ioannes monachus Lydius: Ioannes Curopalates Cilix: Zanos monachus Acropolites: Ephren carmine Iambico. Omnes inter se discordes: tum tenuia ac minima, nihilque ad rem pertinentia, haud imperatoria digna maiestate sectantes. Hoc igitur Leo, iiii. Ro. Pont. animum aduertens, alterum in occidente Carolum magnum, ob egregias uirtutes & merita in Ro. Pontifices creauit: Imperante apud Constantinopolim Nicephoro: anno Sal. Dccc. Mansitque is honor in ea familia annis propè centum. Quos omnis in historia regum Galorum commemorauimus, ut non iterum sit necesse repetere. Fuere autem hi: Carolus Magnus: Ludouicus pius: Lotharius: Ludouicus, ii. Carolus Caluus: Ludouicus Balbus: Carolus Crassus: Arnulphus.

Imperium
translatum

Post Arnulphum uero, qui ultimus in Caroli prosapia imperauit: orbis Hispaniae diuisio facta: Romanis alterum in Italia regem: quem & imperatorem appellabant: alterum transalpinis creantibus. His quod antiquum ius, ueteremque imperij gloriam amittere nolebant: illis quod uexati assiduus barbarorum bellis, frustra luxuriantes ac inertes principes longinquo auxilio expectarent. Eaque discordia usque ad Othonem primum durauit. Quod interuallum fuit annorum fere. l. v. Quare primum prosequar quos illi habuerunt: deinde ad Italos reuertar. Igitur Arnulpho Germani Gallique pariter Ludouicum filium successorem creauerunt. Qui cum Berengario Italiae rege bellum gessit, primo uictor: mox renouato praelio, ad Veronam uictus

Arnulphus
D. cccclxxxij

A a &

ANTHROPOLOGIA

- & captus ac luminibus priuatus est: cum præfuisset annos sex, & postremus in Caroli domo, qui nomen Imperatorium, quanquam minime à Pontifice probatum, tenuisset. Huic Conradus Austriæ dux surrogatus: ac post annos VII. extinctus, successorem habuit Henricum Othonis Saxonie ducis filium: annos XVIII. Nunc ad Romanos redeo: qui ex alia parte Berengarium quendam ducem Foroiuliensem genere Longobardum, longa tamen consuetudine Romanum, armis potenter legerunt. Qui uti supra narraui Ludouicum III. apud Veronam superauit: deinde à Pannonijs in Italiam ruentibus, cum. XV. millibus armatorum ad Foruiulij occurrens superatus: paulo post eos pacione pecuniæ discedere compulit. Guidonem ducem Spoletinum, genere item Longobardum, regem à parte Itolorum cum Romanis dissidentium factum: commisso prælio interfecit. Berengario postquam regnauit annis IIII. Berengarius alter successit: tribus deinde post annis, à Rodolpho Burgundo rege pulsus ab Italia, sese ad Pannonios recepit. Rodolphus uero eius loco tris Italiam rexit annos: & ipse ab Vgone duce Arelatenfi à Romanis in ultionem expulsi Berengarij uocato, eiecius, ultro se ad Francos contulit: apud quos biennio postea regnauit. Vgo igitur rerum potitus, decimo post anno moritur: relicto filio Lothario regni successore: qui statim sumpto bello aduersus Othonem Henrici filium ad Urbem contendentem, paulo post biennium decessit: relicta Adalinda coniuge. Berengarius postremo tertius, primi ex filia nepos in Italiam accersitus, Lothario mortuo, unà cum filio Adalberto annos XI. rem Romanam gubernauit. Henricum Bauariæ ducem ex Italia pepulit: Adalindam Lotharij quondam uxorem ei resistentem, trans Padum captam custodia mandauit. Quem tamen nimios affumentem spiritus, quum Romani ferre non possent: Othonem Henrici Saxonis filium Transalpinorum regem Agapito pontifice sollicitante uocant. Qui exemplo cum XL. millibus armatorum mouens, Berengarium cum Adalberto apud Foruiulij obuiam profectum, ac prælio superatum, regno Italiæ deiecit: ei tamen ex liberalitate Gallia Cisalpina trans Padum præter pauca oppida regenda commissa. Quem rursus minime quiescentem cum abiisset in Germaniam, iterum contra eum reuersus, prælio utrumque fusum, ac in potestatem receptum: alterum Constantinopolim misit: in Austriam alterum exilio secum duxit. Ioannem pontificem infamem officio deiecit Leone successore: à quo postea diademate cinctus est. Deinde trans Alpes profectus, rebus ibi constitutis, Boaslauum Boemiæ regem expugnando: fratris Venceslai, quem ille interemerat, innoxium sanguinem est ultus. Vgonem comitem Parisiensem compescuit. Aduersus Pannonios Italiam uastantes feliciter pugnaui: in quo bello tris regulos captos, Germani eo inuito suspenderunt. Decessit Viennæ, sepultus in ciuitate Madeburgensi. Imperauit annis XX. Othone II. relicto: quem ex Adalinda suscepit, coniuge olim Lotharij regis è Longobardorum regio sanguine: quam carcere liberauerat, & matrimonio sibi iunxerat. Hic uiuente patre apud Basilicam Lateranensem à Ioanne XIII. diademate cinctus: adolescens adhuc Nicephorum Imperatorem Constantinopolitanum expulsam restituit: eius sorore Theophania in matrimonium ducta. Aduersus Basilium & Constantinum Imperatores qui Calabriam in Italia occupauerant: unde Saracenos eiecerat: sicuti scribit Archiepiscopus Cusentinus: cum classe profectus ac superatus, turpi fuga, solus scapham conscendit: & à piratis pro ignoto captus, in Siciliamque ductus est: ubi cognitus à Siculis & redemptus, nihil potius habuit, quam se de Beneuentanis ulcisci, qui eum bello deseruerant. Quare eorum urbem redeundo incendit: reliquijs corporis Bartholomei apostoli inde asportatis: & in insula in eius templo Romæ collocatis: ubi paulo post mortem obiit: quum imperasset annos XVII. Sepultus in atrio basilicæ Petri, in tumulo ex porphyrite lapide ingredientibus ab læua. Otho III. secundi filius, post annos duodecim principatus, rebus in Germania constitutis Romam profectus: à Gregorio quinto diadema demore accepit: inde in Apuliam ad S. Michaelem uoti reus iter confecit: unde reuertens, è Beneuento corpus sancti Paulini Romam uexit, ac in eadem Bartholomei basilica locauit. Vbi comperit Romæ turbata omnia, & à Ioanne pseudopontifice & Crescentio consule Gregorium captum, iuste ulciscendo liberauit, ut in ipso Gregorio commemorauit. Pro quibus meritis pontifex statuuit, ut deinceps à Germanis tantum imperator legeretur, Maguntino, Treuerensi, & Coloniensi præsulibus: marchione Brandeburgensi, comite Palatino, & duce Saxonie, quibus componendæ discordiæ causa additus Boemiæ rex, Hetruriam per

Berengarius I

Berengarius II

Rodolphus

Burgundus

Vgo Arelaten

latensis

Lotharius

Adalinda

Berengarius III

Adalbertus

Otho I

Dcccclv

Pannonij ex

Italia pulsi

Otho II

Dcccclxxv

Otho III

Dcccclxxxiiij

Electores

Imperij

Vgo pre

fectus He

truria.

per Vgonem præfectum marchionem Brandeburgensem, propinquum suum feliciter rexit. Is enim moram Pistorij, partim Florentiæ faciebat, uarijs deditus uoluptatibus: uerum dum quandoq; uenaretur, à suis aberrans, in specu nocte solus iacuit, ubi uisis quibusdam perterritus, ubi illuxit, animo mutatus Florentiam redijt, ac re præfuli narrata, ab eodem iussus expiationis gratia VII. capitalium criminum, totidem cœnobîa sancti Benedicti construere. Itaq; patrimonio omni in Germania diuendito, rem absoluit. Suntq; eiuscemo di, abbatia Florentina nuncupata, cui Segnia, Rencinum; nonnullaq; alia oppida fuere concessa. Sancti Michaelis in monte Imperiali. Sancti Bartholomei Bonsolati apud Mucellum. Sancti Ianuarij Capuloneum in agro Aretino. Sancti Michaelis apud Verruculam prope Pisam. Congregationis omnia sanctæ Iustinae. Præterea Septimense prope Florentiam Cisterciensis ordinis factum; cui aliud Cisterciense Florentiæ subijcitur. Decessit Pistorij anno millesimo primo, translatus Florentiam, ac in suo cœnobio tumulo nunc decoratus. Mater uero ipsius Villa apud Septimense iacet: ita appellatum quod septimo loco ædificatum fuerit. Otho autem excessit Romæ, non sine ueneni suspicione, anno imperij decimonono, relatus loculo in Germaniam. Henricus Bauariæ dux, primus Germanorum, qui procerum sententijs non ex hæreditate patria imperium iniuerit: Romæ post annum duodecimū à Benedicto VIII. diadema suscepit. Contra Saracenos pugnauit: eosq; Capua expulit: ac Pubaganum Græcorum ducem, qui eis bello fauebat, adeo bello infectus est, ut eum Troia eiecerit, quam ille in Apulia cōdiderat, ubi Annibalis castra fuerant. Templum Bambergense maius excitauit, cum uxore Sinegunda perpetuo abstinendo uixit. Stephanum Pannoniæ regem ad suscipiendam Christi fidem per Adalbertum præfulem planè induxit: eiq; sororem locauit. Imperauit annos VIII. Post mortem ambo coniuges sanctitatem prodigijs manifestauere. Conradus natione Sueuus, biennio post Henricum dissidentibus inter se proceribus legitur imperator: qui quum comperisset multas in Italia Cisalpina ciuitates rebellasse, confestim in Italiam properans Mediolanum obsidet, à direptione tamen temperauit ob Heliprandi principis potentissimi uirtutem & auctoritatem, ac Coloniensis præfulis admonitionem, qui diuum Ambrosium in somnis dicitur uidisse. Inde Romam petens diadematis insignia à Ioanne XIX. suscepit. Imperauit annis XV. Fuit hoc tempore Gerardus martyr præsul Canadensis. Henricus II. Conradi supradicti filius de communi procerum sententia lectus est, de cuius genitura Vincentius & Martinus scribunt mira nescio quæ. Hic ante omnia Odalricum Boemorum regem diuersis in prælijs tandem superatum tributarium fecit. Petrum Pannoniæ regem à suis successore Alboino, regno eiectum restituit: Romæ cum discordiam pontificum Gregorij, Syluestri, Benedicti comperisset: uti Clemens II. crearetur præsul tunc Bambergensis, autor fuit: à quo & diadematis insigne postea suscepit. Moriens Victoris II. pontificis auctoritate Henricum filium Cæsarem dixit. Imperauit annis XVIII. Henricus III. superioris filius impietati, ac omni sceleri deditus: insuper Gregorio VII. ac eius successoribus magnopere infensus fuit. Quare ab eis & hostis ecclesiæ appellatus, & sacris interdictus extitit. Ille autem furibundus cum Clemente pseudopontifice, quem ipse creauerat in Germania, Romam infecto agmine petens, basilicas Petri & Pauli euertit: Gregorium in arce obsedit: aliaq; gessit, quæ quoniã in ipsis pōtificibus descripsi, repetere supersedeo. Agnetem matrem sceminam ualde prudentem, ac eius facta minime probantem, à rerum administratione amouit: ex quo illa relicta omnibus Romam secessit, ubi aliquot annis pie casteq; uiuendo, ac sacras basilicas quotidie salutando, anno quinto Gregorij VII. cum summa laude decessit. Visitur eius adhuc sepulcrum in basilica Petri apud sacellum sanctæ Petronilæ cum elogio uitæ. Dum tamen ualuit in Italia Gisbertum Parmensem nobilem uirum rectorem constituit. In qua & Gottifredus tunc quoq; potentissimus erat. Nam, ut altius referam, Beatrix Henrici II. soror Bonifacio uiro Lucensi potēti nupserat: cuius hæres Matildis filia simul cum Gottifredo coniuge, Lucam, Parmam, Regium Lepidi, Mantuam, & quod nunc uocant Patrimonium possedit. Hæc deinde superstes dicitur in quadam historia Actium Estensem matrimonio secundo sibi iunxisse: deinde Gregorio IX. iubente abdicatum, quod primi uiri ignota intercesserat necessitudo. Caste deinde ac per sancte reliquum tempus exegit. Decessitq; Mantuæ MLXXXVI. beato Petro Patrimonio nunc uocato, simul & Ferraria relicta. Ad Henricum redeo. Expeditionem Hierosolymitanam

Henricus I

M. iij

Troia

Conradus

M. xxiiij

Henricus II

M. Lvij

Henricus III

M. lxxvi

Agnes Im

peratrix

Gisbertus

Beatrix

Matildis

Gottifredus

- Christianorum principum tunc primum incipientē, impedire conatus est. Cum filio Henrico in discordiam uenit: à quo tandem Leodij obsessus, in ea turbatione ex animi angustia moritur, imperij anno XLIX. Henricus III. superioris item filius haud parente melior, Romam ueniens, quum à Pascale II. procul aliquantulum à mœnibus subsistere iubere, tur: deinde præfulum ab eo creatorum electio infirmaretur, iurciurando bene pollicetur. Urbem deinde ingressus & ad basilicæ Petri gradus humaniter exceptus, dum intro unā progreditur, pōtificem cum patribus de improviso capit: in montemq; Soracte perductos usq; eò tenuit, donec cōpulit eos ab se gesta probare: ac diadema Augustale, ut moris erat, tradere. Quæ quum ille postea quasi per uim facta in concilio reuocasset, Henrici furorem rursus ad repetendam urbem excitauit: ubi iterum eo absente à præfule Bracharensi diadema redimitur. Tertio item in Italiam contra Gelasium II. traiecit: quem Ostiam: deinde in Apuliam fugientem uidens: paulo post in Germaniam abiit, ubi moritur sine liberis, anno imperij XV. sepultus in ciuitate Spirensi inter maiores. Lotarius dux Saxonie imperauit annis XI. Innocentium II. pulsū à Petro pseudopontifice in Galliam iuuit, operam de eo reducendo iureiurando pollicitus, confestim comparato exercitu præstitit. Cuius officij gratia ab eo solēni cerimonia Romæ diademate redimitur. Mox in Germaniam ad tumultus Boemorum sedandos rediit: ac ubi accepit pseudopontificem iterum tumultuantem, urbem ad eum comprimendum repetiit: simulq; Rogerium Apuliam iniuste possidentē Italia expulit. Conradus II. genere Sueuus, Bauariæ dux, Henrici III. nepos imperauit annis XV. Unā cum Ludouico Gallorum ac Richardo Anglorū regibus, alijsq; Christianis principibus expeditionem Hierosolymitanam frustra & ipse sumpsit, cum omnes rebus infectis redierint. Moritur antequam diadematis insignia susciperet. Fredericus cognomento Ænobarbus, genere Sueuus, in Italiam traiciens Mediolanum, Dertonem, Cremonam, pluraq; alia loca quod ab eo desciuissent diruit. Romam ingressus ab Hadriano III. clausis Vaticanis portis diademate insignitur. Romanorum impetum eò per uim irruentium euitare non potuit. E quibus plurimi partim cæsi partim capti ab eo, pontificis deinde respectu restituti. Mox reuertens omnia populatus, post aliquot annos iterum Romam contra Alexandrum III. contendit: ac in pratis Neronis castrametatus, Vaticanum simul cum Petri basilica occupauit. Alexander interim Venetias fugit: ubi Venetorum ac Mediolanensium auxilio captus in pugna Fredericus, supplex ueniam præteritorū petiit. Inita concordia ad expeditionem Hierosolymitanam profectus, quum aliquot Armeniæ oppida iam cepisset, in amnis transitumersus periit, anno imperij XXXVII. Cuius reliqua gesta in Alexandro pōtifice percurramus. Henricus V. Frederico patri successit. Quo tempore quum Clemens III. non pateretur Siciliæ regnum, mortuo Gulielmo ad Romanum pontificem iure pertinens, à Tancredo notho occupari, Henrico concesserat: uti Constantiam Rogerij filiam uirginem deo dicatam iam grandæuam in matrimonium, simulq; regnum hæreditatis ac dotis nomine acciperet. Igitur Henricus comparato exercitu breui tempore Tancredum expugnat. Neapolim per uim capit, ac diripit: ubi inter alias cædes duas Tancredi filias inuuptas interfecit. Post hæc Melfanæ ægrotans moritur, imperij anno VII. Frederico filio quem ex Cōstātia susceperat, Philippo fratri tutelæ relicto: quem Philippum Germani imperatorem legerunt. Innocentius autem III. Othonem Saxonie ducem ei prætulit. Res ad arma deducitur. Otho Ioannis Anglorum, alter Philippi Gallorum instructus copijs decernunt. Pro Philippo tandem res stetit, qui post annum nonum quàm cœpisset imperare, à comite Palatino interficitur. Otho III. Saxonie dux de sententia procerum Germanorum Philippo surrogatus, ab Innocētio III. diadema suscepit: pauloq; post quod eum comperisset pontifex suas inuadere terras, ac Fredericum II. puerum adhuc regno Siciliæ deturbare, sacris interdicit, imperioq; per sententiam deicit: Frederico suffecto, tum bello auxiliantibus Italis infectatur. Ille superatus è Sicilia in Germaniam reuertit: ubi bellum aduersus Philippum Francorum regem mouens, fugatusq; amissis copijs, domum in Saxoniam se recepit: ibi post paulo mortem obiit, quum imperasset annos IIII. Fredericum II. Henrici V. filium adolescentem Othone deiecto, Innocentius III. apud Aquisgranum iussit diademate redimiri: pauloq; post mortua Constantia matre quæ eum in officio cōtinebat, omnibus uiribus Romanos infectatur pontifices tris, Honorium III. Gregorium IX. & Innocentium III. à quibus ex successione & sacris interdictus

dictus & imperio deiectus per sententias fuit. Sicut in eorum attigi commemoratione. Itam omnem in Guelfos & Gibellinos (quæ partes tunc primum in Hetruria per Guelph & Gibel duces Teutonicos cœpere) diuisit: alteros uti pontificios infectando, alteros uero Gibellinos uti suos tuendo. Pisanis maxime fauit: auxilioq; ad bella contra Genuenses fuit. Cuius & illi iussu cardinales nonnullos à Gregorio ad concilium Lateranense uocatos, mari deuectos, apud Maloram insulam Pisani portus depresserunt. A Florētinis intra mœnia non receptus Guelfos tamen expelli obtinuit. In expeditionem & ipse quanquam grauate Hierosolymitanam proficiscens, Rainaldum eius præfectum in Italia reliquit: qui Romani pontificis statum uexaret. Breui post tēpore rebus infectis domum reuertit, Parmam præterea multos annos frustra obsedit, ubi loco Castrorum Victoriam urbem condidit, hortis leporarijs, fœminis, omniq; luxu inclusis. Etiam nummos Victorinos percussit. Tandem prælio inde pulsus Panormum se recepit, cum Siciliæ regnū occupasset ab Othone quondam occupatum, ubi morbo correptus opera Manfredi filij dicitur ocyus interiisse. Filiam Ioannis Brenni regis olim Hierosolymitani duxit uxorem, ex qua perpetuus ei ac posteris hæreditario iure titulus eius regni peruenit: & filium Conradum suscepit, quem imperij, Manfredum uero ex concubina natum Siciliæ dimisit hæredes. Henricum ex Constantia Aragonum regis filia iam antea meditantem in patrem insidias captum custodia tradiderat. Imperauit annos XXXII. Fuit hoc tempore Petrus de Vineis ex urbe Capua iurisperitissimus, Frederico prædicto familiarissimus, à quo demum ob coniurationis suspicionem in exilium missus, doloris impatiens, capite parieti sæpe illiso expirasse dicitur: composito prius de consolatione libello. Huius meminit & Dantes Can. XIII. primæ partis: Io son colui che tenni ambedue lechiaui. Post Frederici mortē impio nullus annos XVIII legitime sufficitur: dissidentibus inter se Germanorum principum sententijs. Succedens interea Conradus Frederici filius populorum & ipse uexator: Neapolim, Capuamq; expugnauit ac diripuit: Aquinum incendit. Post annum deniq; à Manfredi ueneno potione decessit: relicto Conrado filio, qui post Manfredum interfectum contra Guelfos in Italiam uocatus, ac cum maximo exercitu Romam ingressus, obuium habuit Henricum regis Castellæ fratrem urbis senatorem cum omni nobilitate, exceptus pro dignitate imperatoria. Paulo post dimisso Romæ Guidone Feretrano ad bellum contra Carolum Siciliæ regem profectus, Clemente IIII. pontifice, haud exitum ei felicem uaticinante, apud Beneuentum superatus in Austriam profugit ignotus, ubi demum captus atq; securi percussus est: quod ei diuina factum est ultione. Is enim uxorem formosissimam comitis Casertani eius fidissimi ducis adamarat, qua uti potiretur, uirum honoris specie ablegauerat: ille facinore comperto, mœstus ac furibundus clam ad Carolum uenit, sese exercitum illi proditum pollicetur: quod & fecit, unde supradicta subsequuta calamitas. Rodolphus ex comitibus Adelburgensibus, cuius genus postremo dicitur, lectus imperator à Germanis in concilio Lugduni à Gregorio X. celebrato, Cui redeunti fit obuiam in itinere apud Bellouacū Alfonso rex Castellæ, questus se de imperij successione posthabitu, tandem ipsius pontificis oratione delinitus est. Rodolphus uicarium, quem in Hetruriam misit, apud Miniatem oppidum iussit consistere. Hic Pisas rebelles, ac imperatam pecuniam dare recusantes, ui expugnauit: ac diruit ex magna ædificiorum parte. Lucenses item, ac Florentinos bello uexauit, qui in perpetuum sese à seruitute pecunia redemerunt: alteri XII. alteri uero Florentini VI. aureorum nummorum milibus numeratis. Quam rem pontifex tunc Honorius IIII. ut pontificis Romani finibus utilem quidem probauit, indignam tamen imperatore existimauit. Imperauit annis XIX. Ataulphum Assiæ comitem in Germania lectum post annos VI. quam imperare cœpisset, Albertus Rodulphi Cæsaris filius Austriæ dux in agro Spirensi prælio uictum interfecit: quem Bonifacius VIII. diademate prius sæpe negato, non solum redimiuit, sed Philippo Francorum regno per sententiam deiecto succedere iussit. Interficitur tandem à Ioanne fratris filio in Rheni transitu: quum imperasset annos X. Henricus VI. Luxemburgensis, Romæ iussu Clementis pontificis absentis, à tribus cardinalibus diadema suscepit, ubi omnis Romana nobilitas interfuit, præter Vrsinos, qui locis in urbe munitis armati prope Hadriani molem sese continebant. At ubi pecunia imperata est: cæteri tumultuantes ad Vrsinos sese recipiunt, arma cōclamant. Auxilio

Rainaldus
præfectus

Ioan. Brennus

Petrus de
Vineis

Interregnum

Conradus

Conradinus

Rodolphus

Ataulphus
Albertus

Aa 3 tandem

tandem Roberti regis qui eò Ioannem fratrem cum exercitu cōfestim miserat, res componere. Imperator inde trepidus in Hetruriam se contra Florentinos conuertit, ad quos petitus Italiam antea legatos prēmiserat denunciatum, se ut cum magno exercitu uenturum in urbem reciprent, Aretinosq; obsidione liberarent, quos minime obtemperantes plurimos dies durissima obsidione pressit. Vbi Dantes poeta cum exulibus inter primos partium Gbellinarum fuit: uocauitq; tunc primum cæcos Florentinos quod imperatori tam stolide ac contumaciter respondissent. Henricus tandem re infecta discedens, apud Boniciūm oppidum quod dirutum mœnibus restituerat, hyemauit: agrum continuo Florētinorum populando. Miniateses deinde magnis adfecit cladibus, inde Pisas Robertū Siciliæ regem tanquam maiestatis reum citatum ad dicendum causam, ac minime comparentem, regno per sententiam abrogauit. Postremo profectus est contra Senenses, & apud Bonconuentum discedens morbo interiit, manifesto ueneno opera Roberti regis dato, anno imperij v. salutis MCCCXXIIII. Quæ autem Mediolani gesserit, in ipsius urbis descriptione attigimus. Tradunt præterea uirum hunc religiosissimum extitisse, totasq; noctes ante crucifixum quem secum ferebat, orare, ac flere: præterea eucharistiam quotidie sumere cōsueuisse. Ludouicus cognomine Bauarus, quod ex Bauariæ ducibus esset, & Fredericus Austriæ dux per discordiam principum imperatores creati, ambo v III. annis inter se armis decemerunt, Bauarus tandem hoste superato, cum exercitu bis in Italiam traiecit, uir omnino temerarius, imperatorem se spreto pontificis consensu appellabat. Diadema primo ferreum Mediolani à Guidone Petramala præfule Aretino, deinde Romæ aureum à Stephano Colonna apud Lateranum clero & populo Romano consentiente de more sumpsit. Quare & à Ioanne primum XXII. & deinde à Benedicto XII. & Clemente VI. pont. sacris interdictus est: ac locis imperio subiectis uicarij apostolici autoritate, ab eis tanquam uacante imperio constituti. Ille contra pōtificalibus locis suo nomine principes præfecit. Vt Ioannem Vicum urbis præfectum Viterbio, Galeotum Malatestam & fratres Arimino, Pisauero, Fano, Antonium Feretranum Urbino. Nolfum & Galasium fratres Callio. Alegrum Clauellum Fabriano, Bulgarutium Matelicæ. Ismedutium sancto Seuerino. Gentilem Varaneum Camerino. Pongonium Cingulo. Nicolaum Boscaretum Esio. Guidonem Polētensem Rauennæ. Franciscum & Sinibaldum Foroliuij Cesenæ. Ioannem Manfredum Fauentia. Præter hæc Petrum quendam Corbarium è Reate ordinis minorum, qui & coniugium deseruerat, summum pōtificem declarauit. Imperauit annis XXXII. Reliqua eius gesta alijs inseruimus historijs. Carolus IIII. M. CCCXLVI. Luxemburgensis, Ioannis Boemiar regis filius, lectus imperator, uir & literatura & uariarum linguarum catalesto egregius: quàm primum Bauarum bello infectatur ac uincit. Italiam primo petens sollicitatibus Florentinis ferreum Mediolani de more diadema suscepit. Quumq; Pisas ueniret, legationes omnium factionū obuias: præterea Volaterranos, Senenses sese absq; ullo fœdere dedentes habuit, à Volaterranis etiam hospitio exceptus. Romæ iussu Innocentij VI. aureo diademate à duobus cardinalibus hac conditione redimitur, ut quàm primum discedat. Itaq; reuersus in Germaniam iterum cum uxore & filijs Romam ad Urbanum uenit. Inde Pisas repetens, pecuniam Florentinis imperauit, à quibus Miniateses, & à Pisanis Lucenses ad eum deficiētes accepit: tertioq; mense Italia excessit. Vir omnino ingratus, quiq; nullam acceptorum beneficiorum memoriam tenebat. Res tamen bello adolescens cum patre gessit magnas, ut in historia Boemiar commemorauit. Pontem Pragæ miro sumptu restituit. Scholam quoq; liberalium artium instituit, eamq; urbem metropolim cum præfule fecit. Datur ei uitio, labem ac nouum introduxisse exemplū imperio Romano, uti filius Venceslaus Cæsar fieret, cum electoribus egisse. Imperauit annis triginta duobus. Cuius itē reliqua gesta in rebus Lucensium, apud quos diu commoratus est, compendio persequuti sumus. Venceslaus ingenio sordido, patri Carolo omnino ab similibus, captus quondam à Ioanne Lusatia duce, & Procopio marchione Morauia: deinde à fratre Sigismundo, è custodia fugit. Tandem ob ignauiam imperio deijcitur, successit Roberto Bauaro, anno imperij uigesimo secundo. Hoc ferme tempore quæ circa Urbanum sextum pontificem supra præterij subijciam. Quum siquidem cardinales Gallici, qui Clementem pseudopontificem creauerant, Anagnina successorem fecissent, fauente Ioanna regina, anno millesimo trecento,

Ludouicus
Bauarus
Fredericus
Austriæ dux

Carolus IIII
M. CCCXLVI

Venceslaus
M. cccxxix

trecentesimo septuagesimo octavo, Britones contra Urbanum & Romanos misere, qui hostibus ad pontem Salarium acie inordinata occurrentes caesi fuere. Illi molem Hadriani curstode tradente ceperunt: Romani turribus ex aduerso constructis acerrime resistere: Urbanus interim qui se trans Tyberim continebat, sexto quam uenerant mense arcem recepit: ita ab hoste dirutam, ut greges in ea pascerentur: necesseque fuerit Bonifacio nono, deinde successori, quando urbs aliter teneri non poterat, eam restituere, consilio & auxilio Petrus Sauri, cuius potentissimi, quem ille postea suspectum securi percussit. Britones igitur ad Marinum praedium instaurantes interfecti ad unum omnes a Romanis fuere. Tantum qui arcibus praerant sese ac suorum reliquias tutati sunt: praesertim Surriani, qui Martino demum pontifici deditioem fecere. Interea Carolus, quem alibi dixi, ab Urbano ex Ungaria contra Ioannam excitatum, cum VIII. millibus equitum in Italiam ueniens Aretium primum cepit: inde in Florentinos mouens, a Ioanne Haucuto, qui tunc Stagiae erat, arceatur. At Florentini non aequis uiribus concurrentes, uexationem a rege undecim millibus nummum redemere, Haucutum absque stipendio relinquentes: qui Bagnacauallum Nicolao Albertoque Estensibus uendidit, quo facilius illi Faentiam retinere possent, quam tam paulopost amittere, Astorgio Manfredi proditionem adepti. Carolus interim salutato Romae Urbano Ioannam in arcem confugientem obsidet: Neapolimque deditibus ciuibus capit. Iacobum Caracciolum Aretium misit. Is orto partium tumultu in arcem se recepit. Carolus eodem celeriter adueniens cum Alberico Barbiano & Ferrabac ducibus, eos in officio continuit, direptis Gibellinorum bonis. Ludouicus Andegauensis inter haec cum XXX. millibus contra, ex Gallia per saltum Casinensem & Marsos paulatim proficiscens, antequam praelio congregeretur morbo extinctus est. Ingheraunius eius dux cum duodecim millibus subsequutus Aretium cepit, rursusque & ipse diripuit. Arcem cum iam diebus quadraginta oppugnaret, audita Ludouici morte destitit. Hortantibusque Guelfis qui in arce fuerant obsessi, urbe Florentinis uendita se domum cum suis recepit. Redeo nunc ad imperatores. Robertus, Bauariae dux, ubi primum iniuit imperium, in Italiam a Florentinis contra Ioannem Galeacium accersitur. Cum quo ad Benacum congregiens praelio, cum toto exercitu fugatur. Tridentumque & inde Venetias uenit: ubi magnifice exceptus, enarrata clade accepta, Venetos ad misericordiam mouit: a quibus rogatus remanere omnino negauit: trepidusque in Germaniam abiit: rem Florentinam in magno discrimine relinquendo. Imperauit annos decem. Sigismundus, Caroli quarti filius, Venceslai fratris Augustorum, olim puer, a Ludouico Pannoniae rege filiam Mariam in matrimonium una cum regno accepit. Boemiam paterna hereditate obtinebat. Mox imperator factus praefuit orbi annos uiginti septem, ante & post imperium belli fortuna parum feliciter usus. Quem non solum Turcae, sed Boemi saepe acie fuderunt. Proceres trigintaduos in Pannonia necari iussit. Ob quam rem & ipse postea captus, ac traditus uiduae: cuius maritum interfecerat, eloquentia & blanda oratione effecit, uti ab ea dimitteretur: pauloque post alia ducta uxore Barbara, a comitibus Ciliciae, & Pannonia recuperata: uiduae filios memor beneficii prouexit. Multa huius alioqui egregia facta. Rem Christianorum in tris diuisam Pontifices ad unum in concilio Constantiensi coegit: aditis ea de causa quoque uersus per orbem prouincijs. Prussiae regnum quod Poloniae rex Theutonicis sodalibus Diuae Virginis, armis ademerat, restitui iussit. Vitoldum ex Duce regem Lituaniae fecit. Cum Venetis grauius bella gessit, duce Pippone Florentino, quem postea proditorum rem sentiens, captum interfici iussit. Venceslaum fratrem quod imperio parum utilem animaduerneret, in uincula captum coniecit. Boemia post multos labores potitur. Marchiam Brandenburgensem Frederico Burgraphio Nurembergensi dono dedit. In Italiam demum sedente Eugenio quarto, atque inimico traiecit: obsistentibus etiam per Nicolaum Tollentatem Florentinis, Arnum fluuium transmisit, adiuuante Antonio Pontadera. Et per agrum Volaterranum iter faciens, VI. mensibus Senis substitit: ubi facta cum Florentinis pace, abiit Romam. Ibi de more accepto diadema te, Basilica Petri a uestigio in Lateranum contendit, Eugenio usque ad pontem proficiente. Inde in Germaniam reuertens, Mantuae a Ioanne Francisco Gonzaga magno sumptu exceptus, propinquam suam Barbaram, Ludouico filio in matrimonium de-

*Iacobus
Caracciolum*

Robertus

*Sigismundus
M. cccc*

*Antonius
Pontadera*

Marchio dicit, marchionēq; primum Mantuæ creat. Vbi domum peruenit, nihil potius habuit quam
Mantuæ concilium Basiliense sollicitare. Moritur inde breui post tempore sine uirili prole apud Mo-
creatur rauriam, relicto regnorum successore Alberto Austriæ duce genero suo. Post eius mortem
Albertus quasi metu liber Eugenius, concilium Ferrariæ cœpit. Albertus Austriæ dux regnis Pan-
 noniæ, Boemiæq; succedens, paulo post imperium & ipse adsequutus biennio tenuit. Boe-
 mos rebelles, Morauiosq; bello domuit: Polonos ultra regni fines uagantes coercuit. Sin-
 derouiam Seruiæ ciuitatem dum uellet subuenire aduersus Turcas, prius amissam uidit,
 quàm ad locum peruenisset. Postremo dum Austriam repetit, in itinere apud locum qui Vil-
 la Longa appellatur, dysenteria morbo decessit: uxore Helizabeta prægnante relicta, quæ
Frederic. III Ladislaum peperit regem. Fredericus III. Austriæ dux, Alberti propinquus, ut inferius
 in eorum cognatione demonstrabimus, anno XII . quàm cœpit imperare, salutis uero M. CCCC. LII. VI .
 eidus Martij Romæ in basilica Petri, unâ cum coniuge Leonora Lusita-
 niæ regis sorore, diadematis insigne à Nicolao V. pontifice suscepit. Inde post aliquot dies
 Neapolim ad salutandum Alonsum eius necessarium profectus, magnificeq; exceptus est:
 pauloq; post in Germaniam rediturus Roma rursus, inde Ferrariam iter fecit, ubi à Borso Es-
 tensi ingenti apparatu etiam exceptus eum Mutinæ ducem primū creauit. In itinere quoq;
 apud Ciuitatem Nouam Austriæ oppidum obsessus ab Australibus: Ladislaum puerum
 regem, quem in tutela apud se retinebat, ac Romam secum duxerat, reddere coactus est.
 Concilium Basiliense hortante Ænea Syluio, qui postea Pius pontifex, tunc eius epistola-
 rum magister erat, sollicitante per oratores Eugenio, author fuit extinguendi iterum, salu-
 tis anno M. CCCC. LXIX . Romam uoti reus, humili ueste, comitatuq; uenit. Ingressus
 est urbem prima noctis uigilia natalem dominicum præcedentis, obuiam procedentibus pa-
 tribus, collegijsq; omnibus unâ cum populo Romano. Aderam & ego in ordine meo, fu-
 nalibus noctem uincens. Ad tribunalq; usq; Petri basilicæ deductus, Paulum pontifi-
 cem sedentem atq; expectantem supplex consalutauit, propeq; iussus adsedit. Inde uespe-
 ris de more celebratis unâ palatium ascenderunt. Discedentem pontifex luculenta grauiq;
 auro ueste postea donauit, uir alioqui ocio natus, magis quàm bello aut imperio tuendo,
 annis XLIX . quibus imperauit, literis dignum gessit præterea nihil. Decessit anno M. CCCC. XCII .
 Huius temporibus sub Pio II. ortus Romæ tumultus iuuenum seditioso-
 rum & obæeratorum, authore Tiburtio, qui absente pontifice Pantheon occupauere: rapi-
 nasq; & cædes iam iam populo intentantes, accersito statim Pio captos omnes & in capito-
 lio ad XXV . numero suspensos uidimus. Eadem ferè tempestate extinctus est Franciscus
 Sclauus, homo Romanus, è gente Fosca sanè nobili, presbyter, magna uir abstinentiæ san-
 ctitatisq; fama: ad eum adorandum frequens populus, in quo & ego puer cum Lucia ma-
 tre fueram, properauit. Fuerat ex eadem familia sub Eugenio IIII. Angelotus cardinalis
 sancti Narcij, uir admodum facetus, ne dicam insanus, ut quidam eum taxant. Is olim Flo-
 rentiæ cum eius aduecti uini ex more portorium exigeretur, reiectis precibus cados om-
 nis intra portam per humum effundi iussit, uti hoc pacto uoti compos esset. Quum eius fa-
 milia ducendi domini gratia, sicuti mos est, ad pulsati tintinnabuli signum non cœueniret:
 ad horam postea mentæ uulpina cauda ne sentirentur, æra percuti mandabat: pauciq; ad-
 modum fortè præsentibus tantum discumbebant. Mille ipsius huiuscemodi memoratur. In-
 terfectus tandem ab eius cubiculario uehementer irato, qui calceos petens calcibus ab eo
 petitus fuerat: stultus qui rem dissimulare cupiens, subito primus clamare cœpit rem atro-
 cem, Dominum interfectum, uenite. Re facile cognita, comprehensus, membrisq; omnibus
Maximilianus discerptus. Deinceps ad Maximilianum ex ordine instituto. Hic rex Romanorum patre
 uiuente factus, anno millesimo quadringentesimo septuagesimo octauo, magnis copijs
M. cccclxxij Burgundiam ingressus, Mariam Caroli ducis iam defuncti filiam & hæredem, in matri-
 monium unâ cum regno accepit: deinde principatum adeptus, extincto sine hærede Mat-
 thia rege, Pannoniam quam suo iure sibi uendicabat, cum exercitu inuadit: Ac primum
 Albaregalis per uim recepta, paulo post inde ab hostibus repulsus sese domum in Germa-
 niam recepit: ubi suos deinde aduersos habuit: Heluetios primum, cum quibus bella ges-
 sit: postea Rauricos, qui nunc Basilienses sunt, Imperij iugum omnino excusserunt: quos
 sequuti populū uicini, multum ei de antiqua nominis maiestate ademērūt. Diadema de mo-
 re ma-

re maiorum nec recepit, nec apostolorum basilicas, aut p̄tificem salutatum uenit: tantum
 Mediolanū usq; accersitus à Ludouico duce Pisanos tuente, contra Florentinos profectus
 Liburnum eorum oppidum frustra dies aliquot oppugnauit. Ex coniugio supradicto Phi- *Philippus*
 lippum archiducem genuit, qui regi regnoq; simul Hispaniæ gener est nuper adscitus. Fi- *Archidux*
 liam Margaritam Carolo v 111. Gallorum regi olim pactam, deinde abdicatā, nuper Phi- *rex Hispaniæ*
 liberto Sabaudia duci locauit. Galeacij uicecomitis ducis filiā extincta prima coniuge du-
 xit. Vir alioqui bonitate, modestiaq; præditus, pacis magis quàm belli studiosus, uenatio-
 ni deditus. Animi bonis adiectas retinet corporis dotes, ore probo, decoris membris, aspe-
 ctuq; toto uenerabilis. De ipsius uero genealogia quæ plurimis ignoratur, pauca subijciam
 ex commentarijs Matthæi de origine primorum Austria ducum, Othonis Phrisingensis,
 Iordanis Osnaburgi de irruptione Gothica in urbem, Hermanni de Sulgon in chronogra-
 phia, & Henrici Constantiensis. Apparet enim Maximilianū Romanos habuisse progeneri-
 tores, olim Perleones comites montis Auentini: cuius familia nonnullæ sunt Romæ reli- *Perleones*
 quia prope Sabellorum aedes quæ prius Perleonum fuere, quibus cognomē dedit Petrus *comites*
 Leonis filius, Stephani nepos, Maximi pronepos, quorum memoria sepulcri pro foribus
 templi sancti Alexij adhuc cernitur. Is anno MCLXX, magna in urbe potentia authori-
 tateq; sub Pascale 11. fuerat. Cuius duo nepotes per seditionem ex urbe profugī ad Alpes
 uenerunt: ubi circa Lucernæ lacum prædia ac terras mercati sunt: castrumq; in eo loco A-
 uenburgum deinde excitarunt quasi Auentini oppidum, licet nonnulli Abesburgum di-
 cant, quod lingua Germanica Abec accipitrē significet, qui olim ab eis dimissus cum præ-
 da capta in eo monte constitit, ubi ex auspicio ipsi postea oppidum condidere. Alter ex his
 præsul Argentinenis fuit. Ex altero qui nobilem in ea regione duxit uxorem, natus est Al-
 bertus, qui Albertum & Rodulphum imperatorē primum ex comitibus Abesburgēfibus *Comites Abes-*
 genuit. Hic igitur Rodulphus Austra fretus potentia domum primus auxit anno MCC *burgen.*
 LXXXII. auitaq; ditioni Austriam, Stiriam, Carinthiā, portum Naonis, ac marchiam
 adiecit, antiquisq; Austria ducibus suam profapiā inseruit: cuius ordo sic est. Rodulphus
 siquidem prædictus Albertum item imperatorem genuit, qui à Ioanne Rodulphi fratris fi-
 lio interfectus fuit. Is plures suscepit. Fredericū, qui imperator electus cum Ludouico Ba-
 uaro bello inferior certauit: præterea Othonem, Rodulphum, & Albertū Austria ducem
 patrem Leopoldi, Austria item ducis, Fredericiq; & Alberti, qui Albertus ex Alberto fi-
 lio Albertum habuit nepotem, imperatorē simul & Pannoniæ regem, patrem Ladislai in
 adolescentia defuncti. Leopoldus autem Hernalstum genuit patrem Frederici 111. auumq;
 Maximiliani. Nā primos Austria ducibus iam inde à quodā Aimone repetunt, primo Chri-
 stiano ac martyre: post quem Austria ducatus in marchionatū conuersus usq; ad sanctum
 Leopoldum durauit. Huic pater Leopoldus fuit, cuius uxori Henrici 11, imperatoris filia
 frater uim intulerat. At Leopoldus fratri eidem suo talionem reddiderat. Hæc deinde ui-
 dua in peregrinatione sepulcri Alexij imperatoris insidijs periit. Ex hac natus sanctus Leo- *S. Leopoldus*
 poldus sub Innocentio 11, pontifice, duo cœnobia maxima de nouo excitauit, tertium re-
 stituit. Sub Innocentio v 111. nostra ætate in catalogum relatus est. Ex filia Henrici v. im-
 peratoris, xv 111. liberos suscepit: quorum primus Henricus, Austriam rursus in ducatu
 pristinum nomen restituit. Alter Leopoldus dux Bauariæ fuit. Post hos tempore pro-
 cedente hæreditas ad Fredericum 11. peruenit, qui contra Pannonios in bel-
 lo cadens, sine liberis occubuit. Cui Rodulphus Abesburgensis
 imperator prædictus, ordine quo supra narraui suc-
 cedens, rem simul cum genere per ma-
 nus usque Maximiliano
 transmisit.

FINIS ANTHROPO-
 LOGIAE.